

Giới thiệu Thế Nào Là Hiền Thê

Thể loại: Cung đấu, Trạch đấu, Cung đình hậu tước

Editor:♥ Maybe ♥, Mèo ^{TM}, Sư Tử Cười Gà

Số chương: 123

Vì nàng là hiền thê nên đã phải nhẫn nhịn, nhịn biếu mui cả hân, nhịn tiểu thiếp của hân, nhịn lão nương của hân?

Vì cái gì người được sống khoát hoạt sung sướng lại bắt ta không thể sống vui vẻ sáng khoái?

Lẽ nào ông trời cho ta xuyên không chính là để học tam tông - tứ đức(1) hay sao?

Nếu như phải sống trong uất ức, chẳng bằng để người ta có thể chết đi một cách vui vẻ.

(1)Tam tông: Tại gia tông phụ - Xuất giá tông phụ - Phu tử tông tử

Tứ đức: Công - dung - ngôn - hạnh

***

Nội dung hư cấu, nữ chính xuyên không.

Nhân vật chính: Khúc Khinh Cư

Phối hợp diễn: Hạ Hành | Ước Tổ Phùng | Từ Căng Vi | Nhiễm Sương Đăng

Tên khác: Bất tượng chính thê

Giới thiệu đôi chút về tác giả:

Theo cảm nhận cá nhân, mình thấy Nguyệt Hạ Diệp Ảnh viết truyện khá tốt, văn phong mượt, nội dung sâu sắc chứ tuyệt đối không dở dở ương ương. Nếu ai đã từng đọc bộ truyện "Nghề làm phi" thì hoàn toàn có thể kiểm chứng về vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 1: Ta là người biết phân rõ đúng sai

Đoan vương phủ sáng sớm nay không giống với những ngày trước, hạ nhân trong nhà bếp chạy tới chạy lui vô cùng bận rộn, nhưng không may có chút rối loạn. Bà Mã sau khi đưa điểm tâm mà nội viện cần đến nơi xong, liền dẫn theo vài nô tỳ quay trở về phòng bếp, chỉ là sắc mặt có hơi khó coi.

“Các chị em làm sao thế, khuôn mặt khó coi quá?”

Một bà khác mặc chiếc áo mỏng tối màu có hàng cúc ở giữa thấy thế, liền đưa một chén trà cho bà ta, có chút ngạc nhiên hỏi:

“Không phải bà đưa sữa đặc đến chính viện à, sao lại...”

“Đừng nhắc đến nữa, sáng sớm nay vương phi vừa mới tỉnh, đám người hầu chuyên làm những việc lật vật như bọn tôi đâu có được vào trong sân viện, chỉ gặp Ngân Liễu cô nương người hầu ở bên cạnh vương phi thôi,”

nói đến đây, bà Mã nốc một ngụm trà, liếc nhìn xung quanh rồi dè dặt giọng xuống nói:

“Tôi thấy sắc mặt người ở Đông viện không ổn lắm, nên vội vàng quay về luôn.”

Nghe xong những này, người đàn bà mặc chiếc áo có hàng cúc ở giữa thở dài, nửa như đang xem náo nhiệt nửa như thương hại nói:

“Rèm đỏ treo trong phủ vẫn còn chưa kịp tháo xuống đâu.”

Vương phi được gả vào vương phủ chưa đến hai tháng, nhưng từ sau đêm tân hôn vương gia chưa từng bước chân vào Đông viện, hai ngày nay vương phi bệnh rất nặng nhưng vương gia chỉ tới đó ngồi một lát rồi đi luôn, cũng khó tránh sắc mặt người ở chính viện lại không tốt. Bà ta cũng may mắn được gặp mặt vương phi một lần, dung mạo đoan trang nền nã, đáng vẻ cũng rất xinh đẹp, chẳng biết vương gia không thích ở điểm nào.

“Đừng nói năng linh tinh nữa, vừa nãy tôi nhìn thấy nô tỳ bên cạnh Phùng trắc phi đi sang đó.”

Bà Mã không nói hết câu nhưng trong lòng cả hai người đều hiểu cả, bèn dừng lại không nói tiếp nữa, lại ai lo làm việc người nấy.

Trong chính viện, một đám nô tỳ đang cẩn thận hầu hạ vương phi rửa mặt, chiếc khăn lụa thượng hạng nhẹ nhàng lau lên những ngón tay tựa những cây hành xong được đặt sang một bên.

Mái tóc đen của Khúc Khinh Cự rối bù, nhưng khuôn mặt lại không nhìn thấy vẻ tức giận giống như mấy hôm trước, uể oải tháo chiếc vòng ngọc bích trên cổ tay ra ném luôn vào trong chiếc hộp được chạm khắc bằng gỗ lim nói:

“Màu sắc cái này có cổ lỗ quá rồi.”

Kim Trần nghe xong thoáng ngẩn người ra giây lát, sau đó vẫy vẫy tay với vài thị nữ đang đứng đằng sau, mấy chiếc hộp được dâng lên trước mặt Khúc Khinh Cự, bên trong để từng cặp vòng tay đủ loại. Cái có tơ vàng, cái khảm trân châu, cái làm bằng ngọc, tất cả đều vô cùng có giá trị.

Ánh mắt quét ngang qua một loạt những chiếc vòng tay đó, cuối cùng chọn một chiếc vòng ngọc huyết kê được mài giũa đẹp đẽ tinh tế, chiếc vòng ngọc màu máu lại càng tôn lên cổ tay trắng nõn, đẹp không lời nào tả xiết.

Kim Trần thấy thế sắc mặt khẽ biến, ngày xưa vương phi e ngại vòng ngọc huyết kê quá diễm lệ, nên chưa bao giờ đeo, giờ vừa liếc nhìn đã chọn trúng chiếc vòng ngọc này. Nhớ lại những ngày bước chân vào trong vương phủ, trong lòng nàng có chút cay đắng, trước khi xuất giá vương phi là người tính tình hiền hòa âm ảp, vốn dĩ là một cô gái đức hạnh, nào ngờ lại có một ngày được gả vào trong hoàng thất, tính cách như vậy nhất định sẽ phải chịu thiệt thòi.

Chú ý tới vẻ mặt của Kim Trần, Khúc Khinh Cự khẽ cười, nhắc người đuổi hai tay ra để đám thị nữ mặc ỉnh một bộ váy bằng lụa với phần áo tay rộng đã được chọn lựa rất khéo, đây là loại gấm nền trắng cực phẩm của Thục tú, bên trên thêu điểm những bông hoa mai đỏ, chỉ cần khẽ cử động thôi, là phảng phất giống như những đoá mai thật đang lay động trong gió.

(Thục tú tập trung ở vùng Thành Đô Tứ Xuyên, là một vùng dệt gấm thêu lụa vô cùng nổi tiếng, với cách thêu rất cầu kỳ, tỉ mỉ. Là một trong Tứ đại danh tú (Nghĩa là bốn loại đồ thêu nổi tiếng của TQ), gồm Giang Tô (Tô tú), Hồ Nam (Trương tú), Quảng Đông (Việt tú) và Tứ Xuyên (Thục tú).)

Bên hông phối cùng túi thơm hình hoa tịnh đế buông rủ xuống váy và những nút kết bằng ngọc tròn, mái tóc đen mềm mượt như tơ được vấn theo kiểu phi tiên kể rất đẹp, trước trán vẽ một bông hoa đào màu đỏ diễm lệ, hàng mày tựa lá liễu, cánh môi hồng đào mềm mại ướt át, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta thấy mê hoặc không nói lên lời rồi.

Tự tay cài một cây trâm rủ hình chim loan tường vân lên trên tóc, Khúc Khinh Cự chậm rãi đứng dậy, cười mà như không cười nhìn ra bên ngoài cửa sổ,

“Giờ cũng đến lúc nên thỉnh an rồi nhì.”

Mộc Cận đứng cách Kim Trần mấy bước nghe vậy cười gượng nói:

“Vương phi, mấy ngày trước người bị bệnh, vương gia đã dặn dò mọi người trong hậu viện rằng, những thê thiếp khác không được làm phiền người nghỉ ngơi.”

“Ồ,”

nhẹ nhàng vuốt ve đôi hoa tai được tết bằng sợi vàng bọc hồng ngọc bên tai, Khúc Khinh Cự vừa lười biếng ngồi xuống chiếc ghế dựa, vừa điều chỉnh dáng ngồi sao cho thật thoải mái, nhận lấy chén nước ấm Ngân Liễu dâng lên nhấp một ngụm cho nhuận họng, đặt chén trà cẩn thận lên bên miệng rồi nói:

“Đã vậy thì, phái người đến thông báo cho tất cả các đình viện, nói rằng thân thể bản vương phi vừa mới khỏi, vô cùng nhớ thương các vị trắc phi và thị thiếp.”

Bốn đại nô tỳ bên cạnh vương phi nghe vậy liền liếc mắt trao đổi với nhau, tuy không biết tại sao hôm nay vương phi vừa tỉnh lại thì tính cách đã thay đổi nhiều như thế, nhưng vẫn y lời lui ra ngoài.

Đến khi ra khỏi nhà chính, Kim Trần có chút lo lắng nói:

“Sớm nay vương phi vừa tỉnh lại thì đã có gì đó không ổn lắm, cũng không biết là vì sao nữa.”

“Ngoài mặt thì tất cả mọi người trong vương phủ đều tôn kính vương phi, nhưng sau lưng lại đi bợ đỡ vị trắc phi bên Tây viên kia, vương phi đã bước qua cửa được hai tháng, nhưng ngoài trừ ba ngày tân hôn vương gia ở chính viện ra, thì những ngày khác đều ở chỗ các thê thiếp, khiến vương phi phải thấy xấu hổ.”

Ngân Liễu cau mày dè dặt giọng xuống nói,

“Phùng trắc phi phô ra cái vẻ ấy, thật sự tưởng mình ghê gớm lắm à, dù sao cũng chỉ làm một nàng thiếp mà thôi.”

Ngọc Trâm nghe Ngân Liễu thốt ra những lời đó, bèn kín đáo liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai mới ghé lại gần nói:

“Cô bớt nói vài câu đi, tuy vương gia sủng ái Phùng trắc phi, nhưng cũng rất tôn trọng vương phi, cô đừng có gây rắc rối cho vương phi đấy.”

“Tôn trọng mà như thế này á,”

Ngân Liễu hừ một tiếng, nghĩ tới tính cách dịu dàng ôn hòa của chủ tử nhà mình, cuối cùng thở dài bất lực,

“Bỏ đi, bên chỗ Phùng trắc phi và Giang trắc phi, tôi và Kim Trần sẽ đi mời, còn những nàng thị thiếp khác thì để bọn nô tỳ hạng hai đi mời.”

Mộc Cận mãi cho đến giờ vẫn chưa mở miệng nói câu nào nghe vậy gật đầu:

“Như vậy cũng tốt, La thị cùng Hàn thị để Bạch Loa và Phở Nhị đi là được rồi.”

Nô tỳ bên cạnh vương phi hạng nhất lấy hoa làm tên, hạng hai thì dùng trà làm tên, những nô tỳ thuộc hạng ba và những người đảm nhận những công việc lật vật khác thì tùy ý, bốn người đám Mộc Cận được vương phi dẫn theo từ phủ Trường Đức Công tới đây, nên trong mọi việc đương nhiên đều luôn tôn trọng vương phi, chỉ là trong vương phủ người nhiều miệng lắm rất phức tạp, trước khi vương phi chưa xuất giá đã phải chịu sự ghê lạnh của mẹ kế nên chưa học được bản lĩnh quản lý gia đình, thành ra khi đến đây, chưa được nổi hai tháng đã ngã bệnh.

Mộc Cận vẫn luôn lo lắng cho vương phi, nay thấp thoáng thấy vương phi dường như có ý đồ xây dựng chỗ đứng vững chắc trong vương phủ, nên đương nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm, không sợ vương phi tranh giành, chỉ sợ tính cách tự trọng của vương phi trước sau như một mà thôi.

Thấy những nô tỳ bên người đã lui ra cả rồi, Khúc Kinh Cự mới đứng dậy đi tới trước gương đồng cực to trước mặt, tay nghề của thợ làm gương rất giỏi, tuy rằng không thấy được rõ nét như gương thủy ngân, nhưng cũng có thể nhìn ra được bộ dạng người soi ra sao rất rõ ràng.

Dáng vẻ cô gái trong gương chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt rất xinh đẹp, đặt vào cuộc sống thời hiện đại của nàng, cùng lắm cũng chỉ là cô nữ sinh trung học xinh đẹp kiêu ngạo mà thôi, lật lại những hồi ức trong đầu, Khúc Kinh Cự thở dài, cha không màng, mẹ kế không thương, chồng không yêu, lại còn cả đồng thể thiếp phải lo lắng, tính tình vị chính chủ này lại hiền hòa, ở trong vương phủ phức tạp như vậy, vô duyên vô cớ mắc bệnh nặng, vô duyên vô cớ bị một cô gái chẳng biết thế nào là hiền lành dịu dàng chiếm mất thân thể của bản thân như thế, có thể nói đến chết cũng chẳng chờ nổi công lý của trời xanh.

“Vương phi, nhà bếp đưa bữa sáng đến á.”

Ở bên ngoài truyền đến một giọng nam có hơi mềm nhẹ, có lẽ là thái giám dựa theo quy chuẩn trong hoàng thất phân cho chính phi, trong trí nhớ của Khúc Kinh Cự, vị chính chủ đây tuy không đặc biệt thân thiết với mấy tên thái giám này, nhưng cũng vô cùng khách khí, đơn giản là vì những tên này khi chưa được vương gia phong tước đều do chương quản nội vụ hoàng gia của Điện trung tỉnh sắp xếp dựa theo quy tắc

“Đặt xuống đó đi.”

Gậy gậy sợi tua rua trên chiếc trâm vàng rủ cài ở tóc mai, Khúc Kinh Cự xoay người đi ra ngoài, Thụy Hương và Thục Quý hầu ở bên ngoài nghe thấy tiếng động, vội vén rèm tiến vào, một người dìu một người nâng rèm, đón Khúc Kinh Cự ra ngoài.

Thụy Hương và Thục Quý nguyên là người trong vương phủ, trong lòng thầm hiểu rằng vương phi đối đãi với các nàng tuy rằng khách khí, nhưng so với bốn người Ngân Liễu, Mộc Cận, Kim Trần, Ngọc Trâm, thì lại ít tin tưởng hơn rất nhiều, mà chuyện xảy ra mấy ngày trước, sẽ chỉ càng khiến vương phi thêm xa cách các nàng mà thôi, cũng may tính cách của vương phi hiền lành, nếu mà ghê gớm hơn chút nữa, thì các nàng đã bị đuổi đi từ lâu rồi, đâu còn làm nha đầu hạng nhất được nữa?

Ngồi xuống chiếc bàn tròn được chạm khắc bằng gỗ cây giáng hương, ánh mắt Khúc Kinh Cự quét lên trên mặt bàn, một chén canh chân giò hầm rượu, một bát cháo tô yến và thịt gà đen xé sợi, cùng rất nhiều món ăn nhiều dầu mỡ béo ngậy khác, món thanh đạm duy nhất chính là đĩa măng tây xào.

Xua tay cho Thục Quý đang bước đến định gấp thức ăn ỉnh lui xuống, khuôn mặt Khúc Kinh Cự tìm tòi, cười mà như không cười liếc nhìn mấy người đang đứng khom lưng trước cửa:

“Mấy người các ngươi chuyên bụng bê thức ăn ở phòng bếp hả?”

“Bẩm nương phi, trong phòng bếp đúng là bọn nô tài đảm nhiệm công việc này ạ.”

Mấy người này tuy không hiểu tại sao vương phi lại hỏi một câu như vậy, nhưng vẫn trả lời không chút sợ hãi.

“Khá khen cho nhà bếp của vương phủ,”

Khúc Kinh Cự lười biếng dựa người vào lưng ghế, trong lúc mọi người còn không hiểu chuyện gì thì đột nhiên sầm mặt lại, vung tay quét luôn chén canh chân giò hầm rượu trên bàn xuống đất, rất nhanh cả căn phòng tràn ngập mùi thịt,

“Người đâu, lôi xuống đánh.”

Mọi người đều chưa phản ứng kịp, sao tự dưng vị vương phi tính tình như tượng đất lại lên cơn thế, nhất thời không một ai nhúc nhích.

“Thế nào, một vương phi như ta mà không sai nổi các ngươi à?”

Đôi mắt hạnh của Khúc Kinh Cự khẽ nheo lại, đứng dậy nhìn khắp lượt mọi người trong phòng,

“Hay nên nói rằng, các ngươi cảm thấy người trong nhà bếp đối đãi khinh mạn với ta là lẽ đương nhiên hả?”.

Bị ánh mắt của vương phi quét đến, cả đám người đều giật mình, lúc ấy mới hiểu ra, vài tên thái giám và mấy bà vú khỏe mạnh đều nhất loạt lao tới, dáng vẻ như muốn lôi đám người hầu trong nhà bếp xuống.

Đám người hầu bị lôi xuống cũng không dám giãy dụa, chỉ ra sức xin tha mạng, thậm chí có một tên hầu còn gào lên kêu oan uổng, nói thẳng rằng đã dâng những món ăn thơm ngon nhất trong phòng bếp lên cho vương phi rồi.

Ánh mắt tiêu sái thoải mái nhìn xuống tên hầu kêu oan, đôi mắt hàng mày của Khúc Khinh Cur khẽ nhướn lên, thân nhiên mở miệng nói:

“Còn ngần ra đó làm gì, lôi xuống, mang ra sân ra đánh, ta sẽ quan sát các ngươi đánh.”

Một tên thái giám thông minh lanh lợi nghe thấy mấy lời này, liền móc một cái khăn tay từ trên người ra nhét vào miệng tên hầu đang kêu oan, sau đó lôi hắn ra sân, thân thể tên thái giám này không được coi là cao lớn nhưng sức lực lại không nhỏ chút nào.

Những người khác nhìn thấy thế, cũng đi theo tên bị lôi xuống dưới, còn một tên hầu nhanh nhẹn khác liền chuyển bàn ghế tới, rồi bày biện chút trà bánh chỉ đợi vương phi đến quan sát quá trình xử phạt.

“Tên thái giám đó tên là gì vậy, ta thấy hắn rất có sức khỏe,”

lúc Khúc Khinh Cur vừa bước ra khỏi cửa, liền mở miệng hỏi Thục Quý đang điu mình.

“Bẩm vương phi, tên tiểu thái giám đó tên là Tiểu Cao Từ, làm nhiệm vụ quét dọn trong sân ạ.”

Giọng điệu của Thục Quý bất giác cũng mang theo vẻ nể sợ, ngay cả động tác cũng khiêm tốn hơn hẳn ngày trước.

“Ta thấy hắn cũng không cao lắm, chỉ bằng sửa lại thành Hoàng Dương, giữ chức Nội thị thái giám”

Khúc Khinh Cur khẽ cười, đi vào trong sân, một vài tên thái giám đã được trói trên ghế dài, bị gậy đánh xuống bốp bốp.

Ngồi xuống chiếc ghế đã được chuẩn bị chu đáo từ trước, sau khi Khúc Khinh Cur thăm đếm được dưới hai mươi cái, không nhanh không chậm liền mở miệng nói:

“Trừ cái tên vừa nãy cái lại ta ra, thì ba người kia đều dừng lại.”

Nhìn thấy ba kẻ đó nén đau quỳ xuống tạ ơn mình, Khúc Khinh Cur bùng tách trà nên khẽ nhấp một ngụm,

“Thiết nghĩ mọi người ở đây đều đang rất nghi ngờ tại sao ta lại trách phạt các ngươi.”

Ba tên đang quỳ nghe thấy bên tai vang lên tiếng bốp bốp nặng nề, ngay cả mồ hôi trên trán cũng không dám lau, cứ cắm đầu xuống đất không dám nói năng gì.

“Ta là người biết phân rõ đúng sai, chỉ là do người ở nhà bếp của các ngươi khinh người quá đáng quá, nên ta không thể không trừng phạt các ngươi đôi ba gậy.”

Đặt tách trà trong tay xuống, trong giọng nói của Khúc Khinh Cur mang theo đôi phần bất đắc dĩ.

Vương phi dù không nhận được sự sùng ái của vương gia đến mức nào đi nữa, thì cũng vẫn là vương phi do đích thân hoàng thượng ban hôn, một nhà bếp mà dám khinh người quá đáng quá được ư? Mọi người có mặt ở đó tuy nghe những lời này thấy không đúng, nhưng cũng chẳng có người nào dám phản bác, không thấy cái tên lớn tiếng kêu oan lúc này giờ vẫn còn đang ăn gậy đó sao?

“Cả phủ này có ai mà không biết ta bị bệnh, thái y cũng đã dặn dò từ trước rằng không được dùng đồ quá bổ, nhưng các ngươi ngày ngày dâng lên những thứ gì thế?”

Khúc Khinh Cur thở dài, khuôn mặt sầu bi, tựa như một hạt cải thìa bị lãng nhục,

“Ta biết, các ngươi lười phải hầu hạ một vương phi bệnh tật, vốn dĩ ta cũng cho rằng người chết thì coi như hết, nhưng giờ bệnh của ta đã bắt đầu khỏi, nên lại muốn vui khỏe sống tiếp, nhưng các ngươi lại cố ý dâng những thứ dầu mỡ này lên, không phải muốn bệnh của ta sớm ngày tái phát trở lại hay sao?”

Nói đến đây, lại thở dài buồn bã, nếu như không phải lúc này đang có người bị ăn gậy, thì đáng về kia thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng thương.

(Vụ án Tiểu Bạch Thái trong tứ đại nghi án cuối đời nhà Thanh, vụ án nói về một cô gái tên là Tất Tú Cô (1856 – 1930) được nhà họ Cát nhận làm con dâu từ nhỏ, nên gọi là Cát Tất thị, vì dáng vẻ trắng trẻo xinh xắn, lại hay mặc áo xanh váy trắng, nên được mọi người là “Tiểu Bạch Thái” (trong tiếng trung Tiểu Bạch Thái còn có nghĩa là cây cải thìa).

Dương Nãi Vũ, tự là Thư Huân, sinh ra trong gia đình chuyên trồng dâu nuôi tằm, tính cách cương trực, đỗ cử nhân khóa thi Hương năm Quý Dậu.

Dương Nãi Vũ là thầy dạy chữ cho Cát Tất thị, nên hai người qua lại rất thân thiết. Sau đó chồng của Cát Tất thị chết, người ta đã nghi ngờ Dương Nãi Vũ và Cát Tất thị thông gian giết chồng, sau khi bị tra tấn dã man cả hai đành nhận tội, tổng giam chờ ngày chém đầu, oan ức không nơi bày tỏ.

Sau đó vụ án này đã kinh động đến tận triều đình, sau nhiều lần tra xét tuy rằng đã trả lại sự trong sạch cho hai người, nhưng những đòn tra tấn giày vò bị thảm mà họ phải chịu vẫn khiến người ta không nén được tiếng thở dài.

Ba tên hầu lại rồi rít dập đầu nhận tội, dù có muốn giải thích cũng không dám, chỉ sợ một câu “động chạm tới chủ tử” của vương phi sẽ khiến bọn hắn tiếp tục ăn gậy.

Nhìn thấy mấy tên đó dập đầu cũng được kha khá rồi, lúc ấy Khúc Khinh Cự mới giống như bị bi thương đã kích đến mất hết sức lực xua xua tay nói:

“Bỏ đi bỏ đi, không cần đánh nữa, lui hết xuống.”

Nói xong, quay đầu nói với Thụy Hương ở đằng sau,

“Bảo người đem thuốc trị thương tới cho bọn họ, có lẽ ở trong phủ bọn họ cũng là những người được trọng dụng, không được để mấy công việc sai phái bị chậm trễ.”

Bốn tên đang quỳ lòng thắm kêu khổ, vương phi đã nói bọn hắn là những người được trọng dụng không được để mấy công việc sai phái bị chậm trễ, vậy thì ngày mai cho dù bọn hắn có phải bỏ đi nữa thì cũng nhất định phải đi trực, trừ phi là đang mong được đuổi ra khỏi vương phủ. Nhưng bọn hắn đều là những tên nô tài đã ký vào khế ước chết, giờ bị đẩy ra ngoài đường thì sẽ có được kết cục tốt đẹp gì chứ?

(Khế ước chết là khế ước không thể chuộc thân trừ khi được chủ nhân đồng ý.)

Dặn dò chuyện trước mắt xong, Khúc Khinh Cự chậm rãi đứng dậy, xoay người nhìn về phía mấy nàng trắc phi thị thiếp không biết đã chạy đến từ bao giờ, trên mặt lại lâm ra vẻ ngạc nhiên,

“Các muội đến lúc nào thế, nếu đã đến hết cả rồi, thì cùng vào trong đi.”

Dứt lời, cũng không quan tâm đến vẻ mặt của các nàng ra sao, vịn vào tay Thục Quý bước vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trắc phi phải là thiếp

Mấy nàng trắc phi thiếp không ngờ vừa đặt chân vào chính viện đã được chứng kiến một vở kịch bạo lực đầy tính thảm mỹ như thế, nên ánh mắt nhìn vương phi cũng có chút nghi ngờ, lại thấy tên hầu đó rõ ràng đau đớn đến cùng cực nhưng lại không dám lộ ra chút biểu hiện vụn vặt nào, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Nhưng mắt thấy vương phi đang bước về phía nhà chính, nên bốn người không màng xem có bắt kính hay không, đều cùng đi vào theo, chỉ là lúc đi ngang qua mấy tên hầu vừa bị đánh, Phùng trắc phi bèn mở miệng bảo người đỡ mấy tên đó quay về, nhưng lại thấy đám kẻ dưới đứng xung quanh đều bất động sắc mặt có thoáng tái đi, rồi cũng không nhiều lời nữa.

Ngân Liễu và Kim Trần cúi đầu đi trước dẫn đường, nhắc rèm lên cho bốn người, thấy xa xa Mộc Cận và Ngọc Trâm đang xách một hộp thức ăn đến, bước chân đang định đi vào trong liền dừng lại, đợi hai người các nàng tới gần. Nhưng dường như hai người các nàng cũng chẳng hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau khi cả bốn trao đổi ánh mắt với nhau xong, lại liếc đến đám người hầu lớn bé trong đình viện đã ngoan ngoãn nên không ít, liền vén rèm lên bước vào phòng.

Trong phòng đã được quét tước sạch sẽ, mùi thịt còn hơi vương vất vốn dĩ đã được xông hương để át đi, chỉ là Khúc Khinh Cự không thích loại mùi hương này, không nhịn được liền liếc xéo một cái đầy nghiêm khắc.

Thụy Hương thấy thế lập tức bước tới dập hương đi, rồi đổi một loại hương liệu khác nhẹ nhàng hơn, quả nhiên sắc mặt vương phi liền thư thái đi nhiều, nên nàng ta cũng thấy thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng là nô tỳ của vương phi thông minh hơn người, chẳng trách vương gia đều khen người hầu bên cạnh muội rất chu đáo,”

Phùng trắc phi cười nhạt mở miệng nói, chỉ hơi cúi người xuống hành lễ với Khúc Khinh Cự. Những lời này là để giễu cợt việc mấy hôm trước vương gia đã thu nhận một nô tỳ bên cạnh Khúc Khinh Cự làm thiếp, nàng ta ý vào sự sủng ái của vương gia nên mới dám nói những lời này, nhưng những người khác thì không dám tiếp lời.

Ai ngờ nàng ta nói xong, ngay cả ánh mắt Khúc Khinh Cự cũng chẳng thèm liếc nhìn nàng ta lấy một cái, coi một người to lớn vẫn còn sống sờ sờ như nàng ta tựa hồ không tồn tại, trong phòng nhất thời lâm vào cảnh im lặng khó xử.

Vịn vào tay Thục Quý ngồi xuống xong, Khúc Khinh Cự thấy Mộc Cận và Ngọc Trâm đang xách hộp thức ăn đi vào, bèn mở miệng nói:

“Bày ra đi.”

Hộp thức ăn được mở ra, các món ăn thanh đạm được xếp lên bàn, một bát cháo hạt sen bách hợp, một chén canh ngọc trân bát bảo gà đen, vài món ăn nhẹ cùng điểm tâm đều rất nhẹ nhàng và tinh tế, tất cả các món đều còn nóng bốc hơi, liếc mắt là có thể nhìn ra được dụng tâm bên trong.

“Xem ra trong phòng bếp lớn vẫn có vài người có thể làm được việc, thường ối người làm ra những món này năm lượng bạc,”

Khúc Kinh Cự cầm lấy chiếc thìa nhỏ nếm thử một miếng cháo, liếc thấy Hàn Thanh Hà đang đứng bên cạnh, nàng ta là một thị thiếp trong vương phi, thân phận thấp kém, nhưng là người rất biết cách cong lưng quỳ gối, tuy rằng không được sủng ái đến tận trời, nhưng cũng không đến mức không có chút yêu thương nào.

“Ta nghe vương gia nói ti rất biết hầu hạ, hôm nay để ti hầu com, “

Mùi vị món cháo này rất thơm ngon, Khúc Kinh Cự cảm thấy tinh thần của mình dường như tốt lên không ít, thấy Hàn thị cứ lẽ mề mải cũng không tức giận, chỉ cười mà như không cười mở miệng hỏi:

“Sao thế, Hàn thiếp không muốn à?”.

“Ti đâu dám,”

trên mặt Hàn thị lộ ra một thoáng tủi thân nhục nhã, nhưng người trước mắt là vương phi, nàng ta thân là thê thiếp việc hầu hạ vương phi vốn dĩ là điều hiển nhiên, dù có không muốn thế nào đi chăng nữa, nàng ta cũng dám làm gì được chứ?

Ba người kia nhìn Khúc Kinh Cự đang cúi đầu ăn cháo với ánh mắt không dám tin, vương phi điên rồi sao, Hàn thiếp tuy rằng không được mười phần sủng ái, nhưng tốt xấu gì cũng là người lâu năm ở bên khuyên nhủ vương gia những điều phải trái, một vương phi không được yêu thương như nàng ta sao có thể thật sự dám bảo Hàn thiếp hầu mình dùng com.

Bất kể người khác suy nghĩ ra sao, Khúc Kinh Cự chặn miếng thịt gà lôi cùng rau tề thái mà Hàn thị đang gấp lại,

“Ta không thích món này, nhớ kỹ lần sau đừng gấp nữa nhé.”

Sắc mặt Hàn thị khế tái đi, bàn tay đang cầm đũa siết chặt, cuối cùng vẫn không trở mặt, chỉ quỳ gối hành lễ một cách gượng gạo nói:

“Vương phi thứ tội, ti hầu hạ vương gia đã lâu, cứ tưởng rằng cả vương phi và vương gia đều thích món ấy, là ti đã suy nghĩ không cẩn thận rồi.”

Đây là những lời tuyên bố của bản thân, rằng nàng ta là người lâu năm bên cạnh vương gia sao? Khúc Kinh Cự chỉ cười mà không nói gì, ánh mắt đặt cả vào chiếc đĩa đựng món măng tây xào dứa dày lợn.

Có đôi khi im lặng chính là sự xấu hổ lớn nhất, mọi người có mặt ở đây đều nhìn ra được vương phi căn bản không đặt Hàn thiếp vào trong mắt, giống như người phụ nữ trước mặt này chẳng khác gì những nàng thê thiếp vén rèm hầu ăn cho chính phi trong những gia đình gia thế khác.

Khúc Kinh Cự dùng bữa sáng rất lâu, đám người Phùng trắc phi đứng đến nỗi hai chân sắp nhũn ra rồi, nhưng chưa có lời ban ngồi, nên chỉ đành gượng đứng một bên, nhìn đáng về tao nhã của Khúc Kinh Cự sai phái Hàn thiếp gấp thức ăn.

“Hôm nay vương phi gọi bọn ta đến đây, không biết có chuyện gì quan trọng không?”

Mất thấy Khúc Kinh Cự cuối cùng đã buông đũa xuống, nàng trắc phi Phùng Từ Cầm cũng có chút không nhịn được nữa, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười dịu dàng uyển chuyển,

“Hay là vương phi chỉ gọi bọn ta tới đây để nói chuyện phiếm thôi?”.

Nhận lấy chén trà xanh Kim Trần dâng lên để xức miệng, lại dùng nước chanh có bỏ hoa hòe để rửa tay, rồi lấy khăn lụa mềm mượt lau khô bọt nước còn dính trên đầu ngón tay xong, lúc ấy Khúc Kinh Cự mới nhìn về phía Phùng Từ Cầm thông thả nói:

“Trước kia thường nghe nói tính tình Phùng trắc phi khéo léo uyển chuyển như nước, hôm nay mới thấy những lời này quả nhiên rất chính xác, tính cách gấp gáp giống như nước đang đun sôi đúng không?”.

Nàng trắc phi đứng bên phải của Phùng Từ Cầm là Giang Vịnh Như nghe thấy câu ấy, lại càng cúi đầu xuống thấp hơn, để giấu đi ý cười tùm tùm bên khóe môi mình, Phùng Từ Cầm này vốn dĩ luôn thích khoe ra đáng về nhẹ nhàng dịu dàng để khiến vương gia thương tiếc, giờ vương phi lại có ý nói với về đây mỉa mai châm biếm, đủ để thấy vương phi không phải là người tính tình tượng đất, tài diễn xuất của vị vương phi vừa bước qua cửa chưa lâu này có vẻ không thấp đâu.

Bị Khúc Kinh Cự giễu cợt, trong lòng Phùng Từ Cầm giận lắm, nhưng nụ cười trên mặt lại càng nhẹ nhàng hơn,

“Vương phi nói đùa rồi, ta sao gánh được những lời khen ngợi như thế chứ, vương phi tấm lòng bao dung lại dịu dàng thông minh mới là người khiến bọn ta ngưỡng mộ.”

“Bỏn vương phi thế nào, lúc hoàng thượng ban hôn đã nói rất rõ ràng rồi,”

khỏe miệng Khúc Khinh Cự khẽ cười, ánh mắt hồ hững quét về phía Phùng Tử Căng, phảng phất như chứng tỏ chuyện nàng thiếp nhỏ bé phía bên kia đám bình luận về nàng vợ cả chỉ là điều ngoài ý muốn,

“Hoàng thượng lời vàng ý ngọc, mắt rồng nhãn phượng, dĩ nhiên sẽ càng phải nhìn thấy rõ hơn mọi người trong thiên hạ rồi.”

Phùng Tử Căng có nhiều lời hơn nữa cũng bị một câu này chặn lại nuốt ngược hết về, nàng ta có thể nói gì được đây, vương phi là do đích thân hoàng thượng chỉ hôn, một thị thiếp nhỏ như nàng ta lẽ nào dám nói hoàng thượng không đúng, những lời thế này ngay cả vương gia cũng chẳng dám nói nữa là.

Hiện giờ trong triều có bốn vị hoàng tử sống đến tuổi trưởng thành, hoàng thượng thì đã gần sáu mươi, tuy rằng việc tranh chấp hoàng vị chưa bị lộ ra hẳn ra ngoài mặt, nhưng bão táp ẩn bên trong đã dần nổi lên rồi, các vị hoàng tử đương nhiên không muốn tự tay hất nước bẩn vào người mình.

Vương phi hiện giờ dám nói những lời này, rõ ràng là cạy thế ép người, hiển nhiên là ý vào việc vương gia không thể phế bỏ vị trí vợ cả của nàng ta, nên mới nói ra những lời ngang ngược như vậy.

Nhớ tới những lời trong ý chỉ ban hôn, cái gì mà phong thái tự nhiên, phúc đức sâu dày, hoàng thượng nói Khúc Khinh Cự phúc đức sâu dày, ai dám nói là không phải?

Nghĩ tới đây, ý cười trên mặt Phùng Tử Căng cứng lại đôi chút, nhìn về phía đối phương cúi người hành lễ:

“Vương phi thứ tội, là do ta lỡ lời.”

“Ồ trước mặt ta có nói sao thì cũng không quan trọng, dù gì đóng kín cửa lại rồi thì tất cả đều là người trong Đaoan vương phủ cả, nếu như lỡ lời ở bên ngoài, người khác nói ta không biết cách dạy bảo là chuyện nhỏ, nếu lỡ lời mà để mất hết thể diện của Đaoan vương phủ thì sẽ là chuyện cực kỳ xấu đấy,”

Khúc Khinh Cự khẽ khàng thờ dài,

“Theo lý mà nói mọi người đều là người sống lâu năm trong phủ, ta cũng không nên nhiều lời làm gì, chẳng qua chỉ dặn dò thêm dăm ba câu vật vãn thôi.”

“Vương phi quan tâm đến bọn ta, thì đó là vinh hạnh của bọn ta, sao lại là dặn dò vật vãn được.”

Giang Vĩnh Như vẫn luôn đứng một bên không nói câu nào tiến lên trước một bước, cúi hẩn người xuống,

“Bọn ta tuy rằng sống trong phủ đã lâu, nhưng lại không bằng vương phi thân phận tôn quý, hiểu biết nhiều, vương phi yêu thương bọn ta, là khiến bọn ta được hưởng không ít điều lợi rồi.”

Ba người còn lại không ngờ Giang Vĩnh Như lại bày ra cái tư thế thấp kém như thế, trong lòng tuy rằng rất coi thường, nhưng trên mặt lại đều toát lên vẻ tán đồng.

Phùng Tử Căng liếc nhìn Giang Vĩnh Như, suy nghĩ trong lòng có chút khinh bỉ, quả đúng là hạng xuất thân thấp kém, một vị vương phi không được yêu thương mà cũng đáng để nàng ta sán đến xun xoe bợ đỡ.

Thu hết biểu hiện của mọi người vào trong mắt, Khúc Khinh Cự một tay chống cằm dựa vào chiếc ghế chạm khắc, ngón trỏ phải gõ lên tay vịn của chiếc ghế, trong bốn người phụ nữ trước mặt Phùng Tử Căng là có xuất thân tốt nhất, cha của nàng ta là Công bộ Thị lang Tam phẩm. Cha của Giang Vĩnh Như là Công bộ Chủ sự Lục phẩm, còn về phần hai vị thị thiếp kia, thì địa vị còn thấp kém hơn nhiều, phụ thân Hàn Thanh Hà chỉ là một Đề cử Bát phẩm, năm xưa đơn giản là vì khuyên dạy Đaoan vương thông hiểu sự đời nên mới được trang điểm vân tóc chọn làm thị thiếp, còn xuất thân của nàng thị thiếp yên lặng ít nói La Ngâm Tự còn lại kia cũng tương tự thế, phụ thân qua đời sớm, nên cùng mẹ đến nương nhờ nhà cậu, cậu của nàng ta chẳng qua cũng chỉ giữ chức Thông chính ti Thất phẩm mà thôi.

Xét từ dung mạo thì có thể thấy, Phùng Tử Căng là người xinh đẹp nhất, Giang Vĩnh Như xếp thứ hai, Hàn Thanh Hà người giống như tên đáng vẻ rất thanh tú, nhan sắc của La Ngâm Tự giống như tính cách không có gì đặc biệt.

(Thanh Hà còn có nghĩa là bông sen thanh khiết.)

Nhìn qua bốn người phụ nữ trông có vẻ rất đơn giản cùng vài nàng tỳ thiếp không thể lên sàn diễn, mà lại có thể khiến cho chủ nhân của cơ thể này bệnh đến không dậy nổi, đủ để thấy các nàng ta chẳng hề đơn giản nào hết.

“Có thể tiếp thu được đương nhiên là việc tốt,”

Khúc Khinh Cự đứng dậy, dựa vào tay Mộc Cạn tư thế như đi ra ngoài, bốn người thấy thế đành ngoan ngoãn đi theo ra sân. Trong sân đã được dọn dẹp sạch sẽ, khiến người ta không sao tưởng tượng được chỉ nửa giờ trước thôi nơi này vừa mới có kè phải chịu phạt.

Nheo mắt nhìn lên bầu trời, Khúc Khinh Cự quay đầu lại nhìn bốn người phụ nữ nói:

“Thời tiết hôm nay rất đẹp, các ti cùng đi dạo với ta một lát, ốm bệnh đã lâu, cũng không có thời gian rảnh rỗi để gần gũi với các ti, bắt đầu từ hôm nay phải bù đắp nhiều hơn mới được.”

Vợ cả của các phủ khác bị bệnh đâu có tiểu thiếp nào không tới thăm an, cũng chỉ có tiểu thiếp của Đaoan vương phủ là đặc biệt to gan, chỉ tặng lễ vật chứ không thấy người tới thăm, chủ nhân cũ của cơ thể này có thể nín nhịn, nhưng nàng thì chắc chắn không thể tiếp tục nín nhịn thêm được nữa.

Nghe ngữ điệu nói chuyện tuy dịu dàng của vương phi nhưng ẩn bên trong đều rất thâm sâu, La Tụ Ngâm trước giờ vẫn luôn nhút nhát không nhìn được bắt gặp thấy run lên, vốn dĩ nàng ta cũng định ngày ngày qua thảnh thơi, nhưng Phùng trắc phi lại không có động tĩnh gì, nàng ta chỉ là một nàng thị thiếp không được sủng ái sao dám nói nhiều thêm một câu, đi nhiều thêm một bước chứ. Nếu như giờ vương phi muốn tính toán sòng phẳng món nợ cũ, Phùng trắc phi được vương gia yêu thương đương nhiên sẽ không sao, nhưng người không được coi trọng như nàng thì biết làm thế nào?

Giang Vĩnh Như nghe thấy câu cuối, đầu tiên là ngăn người ra, sau đó lập tức liếc nhìn Phùng Từ Cầm, nàng ta tuy không được vương gia sủng ái, nhưng vì là người thức thời nên cuộc sống trong phủ không tốt cũng chẳng xấu, từ lần đầu tiên gặp mặt vương phi tới giờ, không hiểu sao nàng cảm thấy uy thế của vương phi đã tăng thêm vài phần. Đáng vẻ người phụ nữ đang đi phía trước vẫn không có gì thay đổi, chỉ là tính cách tượng đất đã không còn nữa. Mấy tên nô tài bị ăn gây ban sáng chẳng qua là do vương phi giết gà dọa khỉ mà thôi, nếu không hà cớ gì phải bày ra thế trận lớn như thế.

Nhưng phạm là con nhà gia thế đầu óc không ngu dốt, thì đều sẽ phải nể mặt vợ cả vài phần, huống hồ lại là người cơ trí như vương gia, trước kia tính cách vương phi yếu mềm, không so đo tính toán thì đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì náo loạn, giờ vương phi muốn so đo tính toán, thì mọi việc sẽ không vì Phùng Từ Cầm được sủng ái mà dễ dàng được cho qua.

Nhà ngoại của vương phi tuy rằng không được cha và mẹ kế coi trọng, nhưng vương phi vẫn còn gia đình người cậu tài giỏi đầy bản lĩnh, vương gia không phải là người không có dã tâm, đương nhiên hiểu được việc nên tôn trọng người vợ cả này như thế nào.

Ánh mắt thông cảm liếc nhìn đến Phùng Từ Cầm đang đi phía trước mặt mình, Giang Vĩnh Như rời tầm mắt đi, liền thấy có một đoàn người từ đối diện đang đi tới, người đi đầu chính là chủ nhân của vương phủ, Đoan thân vương.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vương gia

Từ đằng xa Hạ Hành đã nhìn thấy một đoàn người đang ở trong vườn, chỉ là khoảng cách xa quá, nên không nhận ra được hết tất cả mọi người. Cô gái đi trước nhất hẳn nhìn không rõ lắm, chỉ phán đoán dựa trên cử chỉ, thấy rất lạ.

“Minh Hòa, người nhìn thử xem người ở trước mặt kia là ai vậy?”

Vừa mới từ trên triều về, hẳn chẳng có lòng dạ nào đi dõ dành đám phụ nữ đó, lúc nói ra những lời này, thì bước chân cũng dừng luôn lại, tâm tình có chút phiền chán.

“Vương gia, tiểu nhân thấy thì hình như là đoàn người của Phùng trắc phi Giang trắc phi,”

Minh Hòa mở lớn hai mắt lên nhìn lướt qua rồi nhanh chóng cúi đầu xuống, tuy hắn là thái giám, nhưng cũng không dám nhìn chằm chằm vào những người phụ nữ của chủ nhân.

“Vậy người đi trước là ai?”

Hạ Hành nheo mắt lại nhìn đến cô gái đang đi đầu,

“Không hiểu sao thấy rất quen.”

Minh Hòa lại ngẩng đầu liếc nhìn thật nhanh, cô gái trước mặt khí thế bất phàm, bộ váy áo tơ lụa với phần tay áo rộng không biết đã thêu loại hoa văn màu sắc gì, mà trông vô cùng đẹp mắt, chỉ là nhất thời thoáng chốc hắn thật sự cũng không nhận ra được người này là ai, do dự hồi lâu mới mở miệng nói:

“Lẽ nào là vương phi?”

Những lời này khiến ngay cả chính bản thân Minh Hòa cũng thấy không thể tin được, nhưng đám phụ nữ trong phủ trừ vương phi ra thì còn có ai có thể đi đằng trước trắc phi chứ?

Nghe thấy Minh Hòa nhắc đến vương phi, Hạ Hành liền nhớ đến cô gái tính cách ôn hòa mềm yếu ấy, phụ thân nàng ta là Xương Đức Công, có người cậu là Trương Thanh Hậu lại giữ chức Đại lý tự thiếu Khanh. Xuất thân rõ ràng tài giỏi bản lĩnh, vậy mà lại nuôi dạy nên một cô gái có tính khí như vậy, chẳng trách hồi đầu lúc mẫu phi quyết định chọn Khúc thị không ai ở bên trong gây khó dễ.

Từ xa Khúc Kinh Cự đã nhìn thấy vị Đoan vương mà vị chủ nhân cũ của cơ thể này luôn kính sợ trong ký ức, đáng vẻ cũng không quá hai mươi tuổi, hiện ngang khí khái, trên người mặc cẩm bào nền trắng khảm viền đen, khuôn mặt sáng đẹp như ngọc, khiến người ta vừa liếc mắt nhìn liền cảm nhận được phong thái cao sang tự chất đặc biệt. Sau khi đến gần hơn, nàng mới thấy ý cười nhàn nhạt treo trên mặt vị Đoan vương này, nhưng trong mắt lại chẳng nhìn ra chút ý cười nào.

Hơi khuyu gối, Khúc Kinh Cự cười mở miệng nói:

“Vương gia vừa từ trên triều về, có muốn ăn vài món gì đó không?”

“Thân thể vương phi đã khôi hân rồi sao?”

Ánh mắt Hạ Hành rơi xuống phần cổ tay trắng nõn trơn bóng mịn màng của nàng, màu đỏ của đá huyết kê tôn lên cổ tay dường như chỉ thôi khê thôi là sẽ tan.

“Nhờ phúc của vương gia,”

Khúc Khinh Cự ngoài mặt cười nhưng trong lòng thì không, lấy khăn tay thấm thấm số mồ hôi thấp thoáng không nhìn thấy rõ lấm rịn trên trán,

“Chỉ là thân thể hơi hư nhược, thái y đã dặn dò từ trước không nên ăn những món quá nhiều chất, ai ngờ đám nô tài trong nhà bếp ngoài mặt thì quy thuận nhưng trong bụng lại làm phản, toàn dâng lên những món quá bổ nhiều dầu mỡ, thiếp nhất thời giận quá, bèn phạt bọn chúng vài gậy.”

Giang Vĩnh Như thấy vương phi nói thẳng những chuyện đó ra ngay trước mặt vương gia, không nhìn được bèn liếc nhìn hân, chỉ thấy sắc mặt đối phương vẫn rất bình thường, rõ ràng là không hề để tâm đến chuyện này.

Đúng là Hạ Hành không bận tâm những chuyện nhỏ nhặt này thật, chỉ là có hơi ngạc nhiên vì vương phi còn có thể làm ra chuyện trừng phạt người khác, tuy hân chẳng may mấy có chút hảo cảm gì với vương phi, nhưng trong trường hợp này cũng không đến mức hạ thấp thể diện của nàng:

“Hạng nô tài không tận tâm với chủ tử, cho dù đuổi đi cũng không có gì đáng tiếc.”

“Được vương gia thương xót, đó là phúc lớn của thiếp.”

Tính cách của vị vương gia này quả nhiên giống y như nàng phỏng đoán, là một người đàn ông có nhãn nại có dã tâm, nàng cúi mặt xuống, không cười nhìn vương gia nữa. Lúc sinh tiền tốt xấu gì cũng có thể coi là một nhà môi giới thành công, có loại đàn ông nào mà chưa từng được gặp, mà vị vương gia này cũng chẳng phải dạng mỹ nam tuyệt thế vô song, nàng chẳng thấy thích thú gì lắm.

Hạ Hành thấy đối phương dường như không định nói tiếp nữa, liền xoay người nhìn đến những người phụ nữ khác của mình, thấy khuôn mặt Phùng thị tuy nở nụ cười, nhưng lại có đôi chút tủi thân không thể nói ra được, hân liếc nhìn vương phi, thấy nàng đang hơi cúi đầu, cuối cùng cũng chỉ gật gật đầu nói:

“Thân thể của nàng đã khỏe lên nhiều, ra ngoài đi dạo vài vòng cũng tốt.”

Nói xong, liền vút luôn đám đàn bà con gái ở lại rồi trở về thư phòng.

Đội Hạ Hành đi xa rồi, Khúc Khinh Cự mới quay đầu lại nhìn về phía Phùng Từ Căng, mắt phượng khê neho lại, duỗi tay phải ra nâng cái cằm mịn màng trơn nhẵn của nàng ta lên, nói bằng giọng nhẹ nhàng như có thể chảy ra nước được:

“Khuôn mặt này của Phùng trắc phi, thật khiến cho người ta càng nhìn lại càng thấy yêu.”

Nói xong, ngón tay cái khê vuốt ve lên khuôn mặt của nàng ta, mãi đến khi cảm thấy Phùng trắc phi co rúm người lại, mới cười cười thu tay về, rồi lấy khăn tay không mạnh không nhẹ lau lau ngón cái và ngón trỏ,

“Được rồi, ta mệt rồi, mọi người đều quay về cả đi.”

Dứt lời, vịn vào tay Kim Trần quay người bước đi.

Phùng Từ Căng nhìn chiếc khăn bị vương phi vừa đi được hai ba bước đã vút chóng trơ trên đất, khuôn mặt xưa nay vẫn luôn trưng ra vẻ tươi cười của nàng ta liền tái xanh, thật sự là vô cùng nhục nhã, mà điều khiến nàng ta tức giận hơn chính là, vừa nãy dưới ánh mắt của Khúc Khinh Cự nàng ta lại cảm thấy hoảng sợ, à Khúc Khinh Cự này là thứ chứ, hiền lành như khúc gỗ chẳng có gì thú vị, vậy mà dám đối chọi với mình sao?!

Lúc ấy nàng ta cảm nhận được ba người bên cạnh dường như đang nhìn nàng ta cười nhạo, quét ánh mắt về họ, sầm mặt xuống mắng:

“Nhìn cái gì, cút hết đi cho ta!”

Hai nàng thị thiếp vội vàng hành lễ rồi lui xuống, còn lại Giang Vĩnh Như cũng là trắc phi chậm rãi mở miệng nói:

“Muội muội cũng nên quay về phòng sớm đi, ta đi trước đây.”

Nói xong, cũng không để ý tới sắc mặt của Phùng Từ Căng, xoay người rồi đi.

“Khúc Khinh Cự!”

Khuôn mặt Phùng Từ Căng nặng nề bước tới mấy bước nhặt chiếc khăn trên đất lên, rồi mang theo lửa giận bùng bùng quay về Tây uyển.

“Vương phi, hôm nay người khiến Phùng trắc phi mất hết sạch cả thể diện như vậy.”

Kim Trần vừa được hạ giận lại vừa thấy lo lắng,

“Nếu vương gia biết, trách tội người...”

“Đừng lo,”

Khúc Kinh Cự cười khẽ, ánh mắt nhìn về hướng thư phòng.

“Vương gia không phải là người tầm thường đâu.”

Kiểu đàn ông như vậy, sẽ không để tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt này, một vương phi như nàng chỉ cần không gây tổn hại gì đến lợi ích của Đoan vương, thì Đoan vương vẫn sẽ luôn tôn trọng vị vương phi này của mình.

Phủ Xương Đức Công tuy rằng không coi trọng nàng, nhưng cậu của nàng thân mang hầu tước, lại giữ chức Đại lý tự thiếu Khanh, cha của mẹ là Binh bộ thượng thư, hai người chỉ có hai người con trai không có con gái, nên cực kỳ quan tâm đến cô cháu gái bên ngoại này, nếu như không có hai người, thì chủ nhân cũ của cơ thể này sao có thể bảo vệ được đồng của hồi môn của mẹ mình?

Đoan vương có lẽ cũng chẳng cần dựa vào vương phi để làm việc, nhưng có thể chắc chắn một điều rằng, hán nhất định không vì yêu thiếp diệt thê mà gây mâu thuẫn với những người này. Hiện giờ tất cả các vị hoàng tử đều đã bắt đầu rục rịch hành động, và Đoan vương cũng không phải là người không có dã tâm.

Nàng không phải là người muốn mình phải chịu tội thân, nếu như thật sự muốn nàng phải sống uất ức cả đời, thì chỉ bằng nhảy luôn xuống hồ cho rồi. Còn nếu như Đoan vương thật sự có được hoàng vị, sẽ đối xử với nàng ra sao, nàng cũng lười phải nghĩ nhiều, chuyện sau này ai có thể nói trước được điều gì, dù sao bản thân cũng có thể coi là hiền lương thực đức, vị Đoan vương này cũng không gấp nhiều đến mức sẽ thích nàng.

Kim Trần không hiểu ý trong lời nói của vương phi, nhưng vương phi không giải thích, nên nàng ta cũng không dám hỏi, cùng Mộc Cận và một đám người cẩn thận hầu hạ vương phi quay về chính viện, thì trông thấy quân sự phòng bếp đã đứng chờ hầu ở đó từ lâu rồi.

Quân sự phòng bếp vừa nhìn thấy các nàng, bèn bước tới trước hành đại lễ, liên mồm nhận sai.

Bọn hán đúng là cũng xui xẻo thật, thức ăn ngày trước dâng lên cho vương phi vẫn luôn như thế, nào ngờ hôm nay vương phi lại nổi điên, nếu chỉ như vậy thì cũng đành, vừa nãy ngay cả Minh Hòa công công ở bên vương gia cũng chạy tới mắng cho bọn hán một trận, tên quân sự lúc đầu còn bị sặc ột lúc, hán vốn dĩ là phó quân sự, giờ tự xưng lại được hỏi, trở thành tổng quân, nhưng lại không dám sơ ý, bèn đến chính viện từ rất sớm chờ tạ tội.

Khúc Kinh Cự liếc nhìn tên quân sự này một lượt, thân hình không cao lắm, đáng vẻ thật thà phúc hậu, xem ra rất trung thực, nhưng lẫn lộn trong vương phủ leo lên được cái chức quân sự, thì nào có ai người trung thực. Lười phải nghe những lời nhận tội nhằm chấn, nàng nói:

“Phòng bếp thế nào, ta không quan tâm, nhưng nếu sau này ta phát hiện ra các người không tận tâm tận lực, thì ngay cả quỳ xuống chỗ này người cũng khỏi cần phải làm nữa.”

Quân sự gật đầu như giả vờ, lại dâng lên một tờ danh sách các món ăn, nói rằng để vương phi chọn cho ngày hôm nay và sáng ngày mai.

“Trước đây các người nói rằng phải dựa theo thân phận, giờ hóa ra cũng có thể chọn theo thực đơn.”

Khúc Kinh Cự không nhận tờ danh sách, chỉ cười mà như không cười nhìn tên quân sự.

Tên quân sự nghe vậy lập tức nói:

“Có lẽ là tên nhóc chuyển lời đã nhầm lẫn, thức ăn của vương phi đúng là phải dựa theo thân phận, nhưng dù có dựa theo thân phận thì vẫn có thể chọn thực đơn.”

Nói xong, lại lớn tiếng mắng tên nhóc chuyển lời hồ đồ, chuyển lời sai vãn vãn.

Khúc Kinh Cự chán chẳng muốn nghe những lời vớ vẩn ấy, bèn mở miệng nói:

“Được rồi, ta biết người đã tận tâm tận lực rồi, Ngân Liễu, trình thực đơn lên đây.”

Tờ thực đơn dâng lên tay, nhìn thấy trên đó hấp chiên nướng xào luộc, món gì cũng có, sau khi chọn vài món mà mình thích xong bèn nói:

“Bữa sáng ta không thích dùng những đồ nhiều dầu mỡ, người trong thiện phòng của các người cứ nhìn đó mà làm, nếu làm hợp ý ta, thì đương nhiên sẽ ban thưởng cho các người.”

Quân sự trong bụng thầm kêu khổ, ai mà biết những món nào sẽ hợp khẩu vị của vương phi, nhưng trong miệng lại không ngừng nói vương phi khoan dung độ lượng vãn vãn.

Tiến tên quân sự về thiện phòng xong, Ngân Liễu bóp vai cho Khúc Kinh Cự, nói thầm đầy vẻ oán hận:

“Đám chó này đúng là mềm nắn rắn buông.”

Lực tay của Ngân Liễu lúc xoa bóp rất vừa, Khúc Kinh Cự thoải mái ngã người ra chiếc sập mềm, nghe thấy lời này của Ngân Liễu, bật cười mở miệng nói:

“Tất cả mọi người trên thế gian này, chẳng qua cũng đều như vậy cả, một tên quân sự nhỏ nhoi đầu đáng để tức giận đến thế.”

Mộc Cận bưng một chén trà mật ong táo khô cố gắng phẩm bước vào, nghe thấy câu này của vương phi, cười thấp giọng nói:

“Vương phi nói rất phải, nô tỳ thấy trong hậu viện này từ nay về sau, sẽ không có tên nô tài nào dám ngoài mặt thì quy thuận trong bụng lại làm phản nữa đâu.”

Nghe vậy, Khúc Kinh Cur mở mắt ra nhìn, thờ dài:

“Ngày trước ta luôn muốn làm người lương thiện, nhưng đến hôm nay lại cảm thấy, thấy thiện trả thiện, lấy ác trả ác mới có thể có được chỗ đứng vững chắc giữa chốn hoàng thất này.”

Mộc Cận khẽ cười, đặt chén trà xuống chiếc bàn làm bằng gỗ lim, lại đắp cho Khúc Kinh Cur một tấm chăn mỏng:

“Vương phi có thể nghĩ được như vậy, thì cũng là đại thiện rồi.”

Trong số những nô tỳ hạng nhất, nàng là người lớn tuổi nhất. Năm đó phu nhân mua nàng về trong phủ, tiểu thư còn chưa được một tuổi, giờ tiểu thư đã trở thành vương phi, nàng cũng đã qua tuổi hai mươi. Từ lâu nàng đã nói không muốn gả cho ai, toàn tâm toàn ý chăm sóc cho vương phi là tất cả mong muốn của nàng, vương phi có thể thay đổi được thành thế này, đúng thật là không còn gì tốt hơn.

Khúc Kinh Cur nhìn Mộc Cận, đột nhiên nhớ tới ý nghĩa của loài hoa dâm bụt, đó là sự kiên trì ẩn dưới vẻ dịu dàng, cái tên này thật không thể nào phù hợp hơn với cô gái đang ở trước mặt đây. Một tỳ nữ toàn tâm toàn ý ở bên cạnh nàng giờ đang đứng ngay trước mắt, đó cũng có thể coi là một điều may mắn lớn lao.

(Mộc Cận có nghĩa là hoa dâm bụt.)

Nhắm mắt lại, Khúc Kinh Cur không nhìn tới vẻ quan tâm chân thành trong đáy mắt của đối phương,

“Tâm lòng của Mộc Cận, ta hiểu rồi.”

Hốc mắt Mộc Cận thoáng đỏ hồng, nhưng lại cười nói:

“Lời này của vương phi khiến nô tỳ thấy rất xấu hổ.”

Nói xong, liền che mặt chạy ra ngoài

Trong thư phòng của vương phủ, Hạ Hành gấp một bức mật thư lại, nhúng nó vào trong một chậu nước, rồi mới nói với Minh Hòa:

“Chuyện ở phía nam không cần quan tâm nữa, đại ca và tam đệ gây chuyện đối đầu, chúng ta đứng ngoài quan sát là được rồi.”

Minh Hòa gật gù đầu, nhìn thấy bức thư đã tan ra trong chậu nước, trái lại đáp:

“Vương gia, người của thiện phòng đã bị đánh bại, tên quân sự mới lên là một người rất thông minh, đã tới chính viện thỉnh tội rồi ạ.”

Hạ Hành gật gù đầu, nhưng loại chuyện này sao phải bận tâm chứ, nên chỉ nói:

“Khúc thị vốn dĩ là vợ cả, loại thế diện nên có này không thể thiếu được.”

Nghe tới Khúc thị trang điểm điểm lệ khác hẳn về mộc mạc ngày trước, hàng mày hấn khẽ động:

“Sau này về phía vương phi sẽ hành sự ra sao, trước tiên cứ quan sát cái đã.”

Minh Hòa im lặng gật đầu, chuyện của chủ tử và nữ chủ tử, phận làm kẻ dưới như hấn đương nhiên không thể nhiều lời, chẳng qua hấn luôn cảm thấy vương phi của hôm nay hoàn toàn không giống với trước kia, không chỉ là cách ăn mặc trang điểm, mà ngay cả ánh mắt cũng đã thay đổi. Hấn thân là tổng quản trong phủ, cũng từng nhìn thấy vương phi không ít lần, nhưng cứ cảm thấy dường như vương phi đang từ một cộng lòng thỏ xám xịt không được người ta coi trọng thì giờ trở thành... một con hồ ly hung hấn?

Ý thức được mình đang suy đoán xằng bậy về chủ tử, Minh Hòa cúi đầu xuống càng thấp hơn, a di đà Phật, nên đánh nên đánh.

==

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Xấu hổ

Một ngày mới đã tới, đám trắc phi thê thiếp trong vương phủ đều ngoan ngoãn nghiêm chỉnh tới chính viện thỉnh an, kết quả đợi đến nửa canh giờ, cũng không nhìn thấy mặt vương phi đâu.

Ba người kia vẫn cảm thấy ổn, ngồi chờ đợi ở đó, chỉ có khuôn mặt của Phùng Tử Căng là lộ ra chút thiếu kiên nhẫn, nhưng dù vậy, cũng không dám phát tay áo bỏ đi.

Uống một ngụm trà nén cơn nóng trong người xuống, Phùng Tử Căng đề thấp giọng hỏi nàng nô tỳ bên cạnh:

“Xuân Vũ, giờ đã canh mấy rồi?”

Xuân Vũ nhìn ra bên ngoài cửa, thấy ánh mặt trời đã lên cao, đành nói:

“Bẩm chủ tử đã là giờ Thìn rồi ạ.”

(Giờ Thìn là khoảng từ 7h – 9h sáng.)

Giang Vĩnh Như lạnh lùng liếc nhìn hành động của hai chủ tớ Phùng Tử Căng, lại cúi đầu nhìn bộ váy áo màu hồng xám trên người mình, trông giống như một khúc gỗ không có tri giác, chỉ đợi vương phi tới.

Lại qua thêm non nửa nén hương nữa, mọi người mới thấy đại nô tỳ bên cạnh vương phi là Mộc Cận thông thả bước vào, khuôn mặt đầy vẻ áy náy sâu sắc nhún mình nhìn bốn người nói:

“Các vị trắc phi thị thiếp xin hãy quay về đi ạ, vương phi nói ngày nào cũng tới thỉnh an có phần bày vẽ không cần thiết, sau này ba ngày thỉnh an một lần là đủ rồi.”

“Vương phi đã thương xót rồi.”

Đợi đến quá nửa ngày trời, không ngờ lại nhận được mấy câu này, tâm tình của bốn người có mặt ở đây đều vô cùng phức tạp, mỗi người một vẻ, năm tháng tạo nên phong thái của người lớn tuổi, lại là trắc phi Giang Vĩnh Như tươi cười bước tới nói:

“Đã như vậy rồi, chúng ta cũng không quấy rầy vương phi nữa.”

“Vương phi công việc bận bịu, nếu như thông báo trước cho bọn ta từ tối hôm trước, thì hôm nay cũng đâu cần phải tới quấy rầy, là bọn ta đã quá lỗ mãng rồi.”

Phùng Tử Căng bên ngoài nở nụ cười như bên trong thì không nói thêm một câu,

“Bọn ta là người thô lỗ, tùy tiện đã thành quen, chung quy lại cũng là không đủ cẩn thận, xin vương phi thông cảm cho.”

Nghe những lời ồm ồm lập lờ của Phùng Tử Căng, nụ cười tủm tỉm trên mặt Mộc Cận vẫn không thay đổi, chỉ lại cúi mình hành lễ lần nữa:

“Phùng trắc phi không cần phải lo nghĩ nhiều như vậy, trước giờ vương phi tính tình bao dung ôn hòa, nhất định sẽ không nổi giận vì mấy chuyện nhỏ nhặt này đâu”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của Mộc Cận mang theo ý cười, khẽ hạ cằm thấp xuống, bày ra dáng vẻ kính cẩn. Còn nụ cười của Phùng Tử Căng càng lúc càng lạnh đi, cuối cùng cũng đành phát tay áo dẫn theo hai nàng nô tỳ bên người là Xuân Vũ và Hạ Vân rời đi.

Ba người khác khiêm tốn và khách sáo hơn nhiều, đều mang theo ý cười bước ra khỏi chính viện.

Ra khỏi chính viện rồi, ba người mới thở phào nhẹ nhõm, La Tụ Ngâm không kìm được thấp giọng nói:

“Khí thế hiện giờ của chính viện càng lúc càng đáng sợ.”

Giang Vĩnh Như che miệng cười, nhưng trong mắt lại chẳng có mấy vui vẻ:

“Nàng ta là vương phi đấy, chúng ta có được sủng ái hay không, cũng không được phép vô lễ.”

Trong bốn người Hàn Thanh Hà là người nhiều tuổi nhất, cũng là nô tỳ thông minh hiểu chuyện do Điện trung tính sắp xếp đến bên cạnh vương gia, nghe thấy những lời của Giang Vĩnh Như tuy rằng không vui, nhưng trong lòng cũng không thể không thừa nhận, nàng ta vốn tưởng rằng hôm nay vương phi vẫn sẽ bảo nàng hầu cơm, ai ngờ ngay cả mặt mũi cũng chẳng thêm lộ diện đã bảo các nàng quay về.

“Nếu như được vương gia coi trọng thì còn được, còn nếu không được sủng ái...”

Nàng cười khổ nói, rồi quay đầu liếc về phía chính viện,

“Những ngày tháng tốt đẹp sau này còn lại gì nữa đây?”.

Dứt lời, cả ba người đều trầm mặc, hiện giờ các nàng đều không có con cái, tương lai sẽ ra sao ai mà đoán trước được, nếu như vương phi muốn gây khó dễ cho các nàng, thì việc đó chẳng qua cũng đơn giản như một hai câu nói mà thôi.

Bên trong chính viện, Khúc Kinh Cự rửa mặt chải đầu xong xuôi đang ngồi trước chiếc gương đồng, nghịch nghịch miếng ngọc như ý. Thấy Mộc Cận bước vào, mới lười biếng đứng dậy, vịn vào tay Ngân Liễu ngồi xuống trước bàn, mở miệng hỏi:

“Các nàng ta có ai bắt nạt gì không?”.

“Những người khác vẫn còn tạm, chỉ có Phùng trắc phi là châm chọc vài câu,”

Mộc Cận bước lên trước chọn mấy món ăn cho nàng, cười nói:

“Nhưng nô tỳ cũng không quá khách khí với nàng ta, nên lúc Phùng trắc phi đi sắc mặt không được tốt lắm.”

Tò ý không cần có người hầu mình dùng cơm, Khúc Kinh Cự sau khi súc miệng xong mở miệng nói:

“Làm vậy rất tốt, người đời thường nói gác cửa nhà tể tướng bằng với quan Thất phẩm, người là đại nô tỳ ở bên cạnh ta, từng câu nói từng cử chỉ đều là thể diện của chính viện chúng ta, người có thể lịch sự biết điều, nhưng không thể rút đầu nhu nhược, lúc đầu ta lui một bước, nhưng cũng chẳng thấy các nàng ta có ai tôn kính ta được nửa phần.”

Nghe thấy những lời này của vương phi, Mộc Cận hiểu ra rằng vương phi muốn bản thân ngồi ở vị trí thứ nhất, trong lòng tuy phần khích, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười nói:

“Nô tỳ sẽ nhớ kỹ.”

Khúc Kinh Cự gật gật đầu, lại cúi đầu xuống dùng bữa sáng, đến khi đặt đĩa xuống, lại súc miệng rửa tay sạch sẽ, đợi tất cả mọi thứ được thu dọn xong xuôi, thì một ngày mới cũng đã bắt đầu.

“Vương phi, nô tỳ không hiểu, sao lại để các vị trắc phi và thị thiếp ba ngày mới thỉnh an một lần vậy,”

Ngân Liễu thắc mắc nói,

“Không nói những phủ đệ khác, chỉ nói đến phủ của Xương Đức Công thôi, kể phu nhân ngày nào cũng bắt các di nương phải thỉnh an.”

“Ngày nào các nàng ấy cũng tới thỉnh an ta cũng có chỗ tốt, ấy là đỡ phải dùng những bữa sáng không ngon,”

Khúc Kinh Cự vịn vào tay nàng bước ra khỏi ngưỡng cửa, nhìn một mảng xanh mướt trong sân viện, tâm tình liền thấy rất thoải mái nói:

“Nhưng ta cũng lười ngày ngày phải dậy sớm rửa mặt trang điểm đợi các nàng ta tới thỉnh an lắm.”

Ngân Liễu gạt mình gạt đầu, cẩn thận đỡ tay vương phi đi đến sân viện, sân viện không nhỏ, non bộ hồ nước cầu vòm hoa tươi cũng không ít, đám hạ nhân ai làm việc người nấy, nhưng Ngân Liễu lại cứ cảm thấy, nơi này có chút lạnh lẽo thê lương.

“Vương phi, hôm qua người nói sẽ thu nhận một tên tiểu thái giám vào dùng trong nội viện lát nữa có muốn bảo hấn tới khấu đầu không?”

Mộc Cận thấy vương phi đang đứng trên cầu lấy thức ăn trên lũ cá ở dưới nước, bèn mở miệng khẽ nói:

“Nếu không muốn gặp, thì lại sắp xếp cho hấn đi làm chuyện gì đó vậy?”.

Ném toàn bộ số thức ăn cho cá trong tay xuống nước, thấy những con cá con màu vàng kim chen chúc lao tới, Khúc Kinh Cự cười nói:

“Gọi hấn tới đây đi.”

Chỉ một lát sau, đã nhìn thấy tên thái giám được mình đổi tên thành Hoàng Dương đang quỳ trước mặt, Khúc Kinh Cự cẩn thận đánh giá hấn, khuôn mặt thanh tú, trông đáng vẻ thì rất thành thực, nàng nhất thời bật cười:

“Đứng dậy đi, thái giám hầu hạ trong đình viện cũng là người đứng đầu, sau này người sẽ quản lý đám người kia, còn về việc sẽ phải làm gì, thì trong lòng người nên tự rõ nhất.”

Nói xong những lời này, thì lại thấy Hoàng Dương quỳ sụp xuống tạ ơn lần nữa, Khúc Kinh Cự cười nhìn Mộc Cận:

“Mộc Cận là người theo hầu bên cạnh ta nhiều năm nay, nếu như có việc gì không hiểu, thì cứ đến hỏi nàng ấy.”

Hoàng Dương đáp vâng, lại hành lễ với Mộc Cận. Mộc Cận cười trả lễ nói:

“Vương phi thấy cậu nghe lời, mới cất nhắc cậu, cậu đừng lãng phí tâm ý của vương phi là được rồi.”

“Mộc Cận cô nương xin hãy yên tâm, nô tài nhất định sẽ cẩn thận hầu hạ vương phi.”

Hoàng Dương không nói những lời viễn vông, dù dễ thấy hắn cũng biết vương phi không thích nghe những lời vô dụng như vậy. Mộc Cận thấy thế trong lòng cũng thầm gật đầu, tuy không biết có thể trọng dụng được bao nhiêu, nhưng chí ít cũng có mắt nhìn người, không coi là kẻ lù đù ngốc nghếch. Những lời vương phi vừa nói lúc nãy, đã chứng tỏ hắn sẽ là người đứng đầu của tất cả đám người hầu trong nội viện, hắn không biết lấy gì để trả ơn, chỉ có thể cẩn thận lưu ý bẩm báo mọi việc ở khắp nơi để báo đáp sự coi trọng của vương phi mà thôi.

Hoàng Dương không ngờ mình lại có được sự coi trọng của vương phi, trong lòng vui sướng như điên, đừng nói là giờ hành lễ với Mộc Cận, mà cho dù có báo hấn quý dập đầu vài cái cũng được luôn. Sau khi lui ra rồi, trên mặt hắn mới lộ ra vài phần vui sướng, quay đầu nhìn vương phi vẫn còn đang đứng trên cầu. Ai nói vương phi là đầu gối nào, theo hắn thấy đám phụ nữ trong phủ chẳng ai bằng được vương phi nương nương.

Nhìn thấy Hoàng Dương đã lui ra, Khúc Kinh Cự thở dài, dựa vào trụ cầu đầy chán nản, đột nhiên nghe thấy tiếng sáo sâu thăm vang vọng lại từ đằng xa, tiếng sáo như sâu như than, lại tựa như tiếng khóc ai oán của một người con gái, nàng nhìn theo hướng tiếng sáo truyền đến, hơi nghi ngờ hỏi:

“Tiếng sáo vừa rồi là ở đâu vậy?”.

Sắc mặt đám người Mộc Cận khê biến, không một ai mở miệng lên tiếng.

Khúc Kinh Cự thấy vậy, cười khê nói:

“Lẽ nào người này ta không thể biết được sao?”.

“Vương phi, bên đó là Thúy U uyển, nghe nói nàng ca kỹ ở đó là do một vị đại nhân dâng tặng cho vương gia.”

Mộc Cận thấy sắc mặt vương phi vẫn bình thường, mới tiếp tục mở miệng nói nốt:

“Nô tỳ nghe nói nàng ta tên là Vân Khuynh, ca kỹ nổi danh khắp kinh thành, tinh thông cầm kỳ thi họa, vương gia thường xuyên đến ngồi ở chỗ nàng ta, chỉ là tính tình của Vân Khuynh cô nương này thanh cao, nên đến giờ vẫn là con gái.”

Tức là cho đến giờ vương gia chưa ăn thịt nàng ca kỹ này? Khúc Kinh Cự bật cười, nhất thời sự hứng thú đối với tiếng sáo giảm xuống quá nửa, nếu thật sự là người thanh cao, thì đâu có dễ người ta tùy tiện tặng đến vương phủ rồi sau mới phô ra cái tư thái này, lòng thì cự tuyệt nhưng hành động lại chào mời chung quy lại cũng là thủ đoạn inh bạc nhất không bao giờ sụt giảm theo thời gian của các mỹ nhân.

Phủi phủi tay, Khúc Kinh Cự vịn vào tay Ngân Liễu:

“Đi chỗ khác xem thử.”

Mọi người còn chưa đi được mấy bước, thì nhìn thấy một tên tiểu thái giám lạ mặt chạy từ hướng bên kia lại, hắn vừa thấy Khúc Kinh Cự liền hành đại lễ:

“Nô tài Tiểu Cam Từ tham kiến vương phi, vương gia sai nô tài tới nói vương phi, rằng trưa nay vương gia sẽ tới chính viện dùng bữa.”

“Bỏn vương phi biết rồi,”

suy nghĩ trong đầu Khúc Kinh Cự xoay chuyển mấy vòng, mới nhớ ra tên Tiểu Cam Từ này là thái giám thường dùng bên cạnh Đoan vương, gật gật đầu tỏ ý mình đã hiểu,

“Vương gia đã hỏi phủ rồi à?”.

Tiểu Cam Từ đáp:

“Vốn dĩ là đã về rồi, nhưng còn chưa kịp bước chân vào phủ, thì lại gặp Thành Vương điện hạ, bèn báo nô tài tới chuyển lời, rằng muộn một chút nữa mới về.”

Như vậy là, tiếng sáo vừa nãy ở Thúy U uyển không phải là vì có Đoan vương ở đây nên mới thôi, nhưng lúc đó cũng đúng là thời điểm Đoan vương hỏi phủ, tiếng sáo này vang lên cũng khéo quá.

Tiếng sáo du dương như thế mà không có ai tán thưởng thì cũng hơi cô đơn, chỉ bằng mình qua đó thưởng thức một lát?

“Một lúc nữa vương gia mới về phủ, vậy thì bảo người của thiện phòng chuẩn bị bữa trưa cẩn thận vào, sai người tới Thúy U uyển nói một tiếng, rằng bỏn vương phi rất thích tiếng sáo của Vân Khuynh cô nương, lát nữa sẽ tới thăm hỏi.”

Khúc Kinh Cự nâng nâng chiếc trâm rủ hình đôi bướm liền cánh cài bên tóc mai, cười tùm tùm nói.

Tiểu Cam Từ nghe vậy liền ngăn người, sau đó hành lễ lui xuống, xoay người đi tới Thúy U uyển. Vương gia tuy rằng cũng có chút hứng thú với cô gái ở Thúy U uyển này, nhưng trong lòng kẻ hầu hạ nhiều năm bên vương gia như hắn hiểu rất rõ, chỉ là một nàng ca kỹ nhỏ nhoi, không thể tôn quý bằng vương phi được.

Vừa bước vào Thúy U uyển, thì đã nhìn thấy Vân Khuynh cô nương đang dựa vào giá đỡ gần nhò thối sáo, không quan tâm đến việc thưởng thức tiếng sáo của đối phương, Tiểu Cam Từ bước tới nói:

“Vân Khuynh cô nương, vương phi rất thích tiếng sáo của cô, đợi lát nữa sẽ hạ cố tới đây, xin cô hãy chuẩn bị thật chu đáo.”

Tiếng sáo lập tức dừng lại, Vân Khuynh lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Cam Từ, mở miệng hồ hững nói:

“Nơi này của ta chật hẹp, đâu xứng để vương phi hạ cố đặt chân tới.”

Nghe thấy những lời này, Tiểu Cam Từ cười một tiếng quái dị:

“Chỗ này của cô có tốt hay không, tiểu nhân không biết, nhưng nếu vương phi tới đây nghĩa là đã nể mặt cô rồi, cô chỉ cần chuẩn bị chu đáo là được, lẽ nào thân là vương phi còn phải cần cô đồng ý mới được tới chắc?”

Chẳng qua cũng chỉ là thứ đồ chơi mà thôi, còn tưởng mình ghê gớm lắm à? Trên dưới trong phủ, trừ mấy người đắc lực bên cạnh vương gia ra, ai dám phò trương như thế, thật đúng là không biết điều.

Vân Khuynh thấy Tiểu Cam Từ phát tay áo bỏ đi, khuôn mặt xinh đẹp tái xanh, xấu hổ không thốt lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ta là người biết thương hoa tiếc ngọc

Thúy U uyển nằm ở phía tây của vương phủ, tuy nói có hơi phiền diện một chút, nhưng khung cảnh đúng là rất đẹp để tĩnh mịch, Khúc Khinh Cự vịn vào tay Mộc Cận, đi xuyên qua cánh cửa hình bán nguyệt, thì cửa lớn của Thúy U uyển đã xuất hiện gần ngay trước mắt, ma ma gác cửa và quản sự của Thúy U uyển đứng hầu ở cửa từ sớm, nhìn thấy Khúc Khinh Cự, liền vội vàng vác theo bộ mặt tươi cười bước ra nghênh đón.

Chuyện của thiện phòng đã lan truyền đi khắp trong phủ, chỉ trong một đêm không ai dám không nể mặt vương phi, nhìn đi ngay cả vương gia cũng đứng về phía của vương phi, bọn họ chẳng qua chỉ là đám người hầu, nào dám đắc tội với chủ tử chứ.

“Chúng nô tài tham kiến vương phi,”

Ma ma quản sự bước lên trước, hành đại lễ với Khúc Khinh Cự, lại tươi cười lấy lòng mấy nàng hầu lớn,

“Bên trong đã chuẩn bị trà bánh rồi ạ, mời vương phi mau vào trong nghỉ ngơi.”

“Vất vả rồi,”

Khúc Khinh Cự khẽ gật đầu, bỏ qua nụ cười nịnh bợ của ma ma quản sự và ma ma trông cửa, gót sen nhẹ bước vào bên trong Thúy U uyển.

Rõ ràng là vương phi đối xử với bọn họ rất khách khí, nhưng cả hai ma ma đều cảm thấy cả người vương phi toát ra khí chất cao quý, nên đáng vẻ lại càng ép xuống thấp hơn nữa.

Thúy U uyển không rộng lắm, nhưng lại hơn ở chỗ rất tinh tế, ánh mắt Khúc Khinh Cự quét khắp bốn phía xung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người cô gái áo trắng đang ở trong đình viện. Cô gái tay đang cầm một cây sáo quả thật rất đẹp, toàn thân mặc một bộ váy áo màu trắng ống tay rộng càng tôn lên vẻ thoát tục không vương bụi trần của nàng ta, nhìn qua thì thật sự không giống một ca kỹ xuất thân từ kỹ viện.

Đây là lần đầu tiên Vân Khuynh nhìn thấy vị vương phi không được vương gia sủng ái trong lời đồn, vốn dĩ cứ tưởng đó là một cô gái bình thường, không ngờ lại là một mỹ nhân rực rỡ đến thế. Mất phượng mày liễu, mái tóc được chải theo kiểu phi tiên rất đẹp, viên đá hồng ngọc rú từ trên trán xuống dừng vừa đúng ở lông mày, lại càng khiến làn da trắng nõn lộ ra vẻ mịn màng mềm mại. Bộ váy với ống tay rộng màu trắng ngà được may bằng gấm Tứ Xuyên hoa lệ cao quý mặc trên người khiến nàng ta trông như một tiên nữ bay trên trời, dường như bộ váy này chỉ làm riêng ỉn nàng ta mặc, xinh đẹp rực rỡ nói không nên lời. Miếng ngọc bội khảm trên dây lưng buộc ở eo, cũng quý giá hơn tất cả những thứ mà nàng có.

Đây chính là vị Đoan vương phi trong lời đồn sao?

Vân Khuynh ngây ra, không hiểu sao bỗng có cảm giác tự thẹn không bằng người, siết chặt cây sáo trúc trong tay, nàng ta nhún mình hành lễ nhẹ nhàng nói:

“Vân Khuynh tham kiến vương phi nương nương.”

“Vân Khuynh cô nương không cần đa lễ,”

vịn vào tay Mộc Cận ngồi xuống chiếc ghế chạm trổ bằng gỗ lim dưới giàn nho, uống một ngụm trà do một tiểu nô tỳ dâng lên, nói:

“Vị trà rất ngon.”

“Nước trà này đều do ta lấy từ những giọt sương đọng vào sáng sớm để ngâm, được vương phi yêu thích, thì coi như ta đã làm không uổng công rồi,

vương gia cũng rất thích loại trà này.”

Vân Khuynh tiến lên trước hai bước, cười đáp.

Mộc Cận nghe thấy những lời tự xưng của nàng ta, lông mày liền nhíu lại, nhưng cúi đầu xuống thấy sắc mặt vương phi vẫn bình thường, nên khuôn mặt cũng khôi phục lại như cũ.

Tay bưng tách trà chợt khựng lại, Khúc Kinh Cự liền đặt tách trà xuống, lấy khăn tay chấm chấm khóe miệng.

“Thiết nghĩ Vân Khuynh cô nương chắc cũng biết tại sao bốn vương phi lại tới đây, không biết có vinh hạnh được thưởng thức tiếng sáo của Vân Khuynh cô nương một lát không?”

Nàng chẳng thích thú gì uống cái thứ nước sương đọng trên hoa, vương trên cỏ này chút nào, ai mà biết được chúng có vệ sinh không.

“Vương phi, ta không phải hạng thiếp mua vui của quý phủ,”

sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, đáng vẻ như đang chịu nhục nhã nhìn Khúc Kinh Cự,

“Vân Khuynh tài nghệ vụng về, không dám đề đôi tai tôn quý của vương phi nương nương nghe thấy.”

Lời vừa dứt, khiến cho toàn bộ sân viện lập tức im ắng hẳn đi, nô tỳ hầu hạ Vân Khuynh càng khiếp sợ đến mức phát run, hận không thể co người lại một đồng, ngay cả dũng khí liếc nhìn về phía Khúc Kinh Cự cũng không có.

Mỉm cười nhìn đáng vẻ cao khiết thà chết chứ không chịu nhục của đối phương, Khúc Kinh Cự ném chiếc khăn tay lau miệng lên trên bàn, một tay tì dưới cằm, ngón tay thanh mảnh vân vê miếng bánh ngọt tinh tế.

“Hỗn xược!”

Mộc Cận sầm mặt xuống,

“Chẳng qua chỉ là một ca kỹ được người khác tặng tới vương phủ, mà lại dám nói những lời đó với vương phi. Đúng là bước chân ra từ nơi nhơ bẩn, nên không có chút quy tắc nào hết, người đâu, vả miệng.”

Hai mắt Vân Khuynh bỗng tròn trũng, không dám tin vương phi lại dám đối xử với mình như thế, lẽ nào nàng ta không sợ vương gia cảm thấy mình không hiền lành thực đức ư?

Vân Khuynh còn chưa kịp nghĩ thông, thì đã cảm nhận được cơn đau bỏng rát bên má trái, người đánh nàng ta lại chính là ma ma quản sự vẫn luôn xun xoe lấy lòng mình lúc trước, nàng ta ôm má run rẩy nói:

“Ngươi dám...”

“Vân Khuynh cô nương, đắc tội rồi.”

Khuôn mặt ma ma quản sự nhăn nhó như đang khóc lại giáng thêm cho Vân Khuynh mấy cái tát nữa, trong lòng thầm kêu khổ, giờ bà ta động vào Vân Khuynh, có khả năng sẽ khiến vương gia nổi giận, nhưng nếu không động vào Vân Khuynh, thì nhất định sẽ đắc tội với vương phi. Có trách cũng chỉ trách bà ta không may mắn, tự dưng lại bị phân đến nơi này hầu hạ. Vốn dĩ đang nghĩ có thể sẽ có chút công lao đền đáp, ai ngờ lần này lại thành tay trắng mất lòng cả hai bên.

Mất thấy mỹ nhân đã ăn mấy cái tát, khuôn mặt vốn dĩ rất xinh đẹp giờ cũng trở nên tả tơi thảm hại, Khúc Kinh Cự ngẩng đầu lên, nhíu mày nói:

“Làm cái gì vậy hả? Bốn vương phi trước giờ là người biết thương hoa tiếc ngọc, Vân Khuynh cô nương tính cách cao khiết, các người không được làm khó nàng ta.” Nói xong, liếc xéo Mộc Cận một cái đầy yêu kiều quyến rũ,

“Mộc Cận, còn không tạ lỗi Vân Khuynh cô nương đi, trước đây ta thấy Ngân Liễu nóng nảy bộp chộp, sao giờ a đầu người cũng học theo cái tính ấy của Ngân Liễu thế hả?”.

Mọi người có mặt ở đó đều cúi đầu yên lặng, lắng nghe vương phi “quở trách” Mộc Cận cô nương, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, đánh, dấm lên mặt người ta rồi lại nói mình là người biết thương hoa tiếc ngọc, thủ đoạn này của vương phi, đầu có giống một người đầu gỗ. Có là gỗ, thì cũng sẽ là gỗ của cây liễu mềm mà dai, đánh người ta rồi, lại còn oán trách gió lớn quá, mới khiến nhánh liễu không cẩn thận quệt phải.

Mộc Cận nghe Khúc Kinh Cự nói vậy, bèn tiến lên vài bước, đứng cách Vân Khuynh tầm năm bước chân thì dừng lại, khụy gối hành lễ:

“Xin Vân Khuynh cô nương lượng thứ, hôm nay nô tỳ đã mạo phạm rồi.”

Vân Khuynh đẩy bà vú đang chắn trước mặt mình ra, tay ôm má hậm hực nhìn Khúc Kinh Cự nói:

“Mộc Cận cô nương nặng lời rồi, cô là tâm phúc hạng nhất bên người vương phi nương nương, Vân Khuynh chẳng qua chỉ hạng người thấp kém, đâu dám trách móc gì cô.”

Ngón trỏ của Khúc Kinh Cự nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn, nghe thấy những lời của Vân Khuynh, nhướn mày cười cười nói:

“Vân Khuynh cô nương được vương gia yêu thương sâu đậm như vậy, sao lại có thể không bằng một nô tỳ như Mộc Cận được.”

Nói xong, sai người ban thuốc chữa thương, thấy đáng về chịu nhục nhã của Vân Khuynh, nở nụ cười vạn phần quyến rũ,

“Vân Khuynh cô nương đã cảm thấy bốn vương phi không xứng nghe tiếng sáo của cô, thì đành thôi vậy.”

Vị ma ma quân sự vừa bị đẩy sang một bên thở hắt ra một hơi nặng nề từ trong mũi, loại người không hiểu được ý tốt của người khác, lại còn phò ra cái đáng về đó trước mặt vương phi, tưởng mình ở trong lòng vương gia quan trọng lắm chắc?

Sắc mặt nô tỳ bên cạnh Vân Khuynh càng lúc càng trắng bệch ra, sau khi đợi Khúc Kinh Cự nói xong, đã sợ đến mức phịch một tiếng quỵ sụp xuống đất, cả vương phủ này trừ vương gia ra thì người cao quý nhất chính là vương phi, chủ tử nhà mình hành sự như vậy, rõ ràng là đang coi thường vương phi. Đừng nói là vương gia chẳng qua chỉ có ý định đùa chơi với chủ tử, mà dù có thật sự yêu thương chủ tử đi nữa, thì chuyện hôm nay chủ tử cũng đang lâm vào tình thế không ổn chút nào.

“Vương phi thứ tội, vương phi thứ tội,”

nàng nô tỳ sợ hãi liên tục dập đầu,

“Vân Khuynh cô nương không hiểu rõ quy tắc trong phủ, xin vương phi thứ tội.”

“Tiễn Vân, ngươi làm gì vậy hả,”

Vân Khuynh ôm mặt, nhưng nước mắt lại không rơi một giọt nào, nàng ta trợn trừng hai mắt đầy quật cường,

“Ngươi không sai gì hết, tại sao phải quỳ?!”

“Cô nương, người bớt nói đi một hai câu đi.”

Nhà hoàn quỳ dưới đất cũng chính là Tiễn Vân trong lòng thầm kêu khổ, từ mấy ngày trước khi được phân đến hầu hạ Vân Khuynh cô nương, nàng đã cảm thấy với kiểu hành sự như của Vân Khuynh sớm muộn gì cũng gây ra chuyện trong vương phủ, lo lắng thấp thòm suốt mấy ngày nay, quả thật gây ra tai họa rồi này. Nghĩ tới đây nàng chỉ đành tiếp tục dập đầu thêm hai cái nữa, không dám nói gì thêm.

Khúc Kinh Cự thở dài, theo nàng thấy đáng về của Tiễn Vân chẳng qua chỉ tầm mười ba mười bốn tuổi, có lẽ thời gian cô bé này ở trong vương phủ quá lâu, nên xem ra còn hiểu chuyện hơn cả Vân Khuynh. Không định làm khó một cô bé con, Khúc Kinh Cự ra hiệu ột nô tỳ ở sau lưng đỡ Tiễn Vân đứng dậy, không có hứng thú liếc nhìn đáng về vừa trung trinh vừa quật cường của Vân Khuynh, đứng dậy nói với Mộc Cận đứng bên cạnh,

“Quay về thôi. Vân Khuynh cô nương đã không xem trọng vương phủ, thì sau này chi phí trong Thụý Uyển giảm đi một nửa.”

Nói xong lại chỉ chỉ tay về phía Tiễn Vân đang dập đầu đến rách trán,

“Cô bé này cũng không cần phải hầu hạ ở đây nữa, bốn vương phi thấy đáng về cô bé gọn gàng, cho làm người hầu hạ trà nước trong phòng đi.”

Tiến Vân nghe vậy thích lắm, nàng trở thành người của vương phi rồi ư? Lập tức vui mừng khôn xiết, ra sức tạ ơn.

“Hôm nay trong nhà náo nhiệt quá.”

Nghe thấy một giọng nói vừa quen lại vừa lạ, Khúc Kinh Cự nhìn ra phía cổng, thì thấy Đoàn vương đang dẫn theo hai thái giám bước vào, trong trí nhớ của Khúc Kinh Cự cũng có chút ấn tượng với hai tên thái giám này, chính là Minh Hòa và Tiền Thương Tín hai tên hầu cận đắc lực đi theo Đoàn vương, so với tên Tiểu Cam Tử lúc này thì được Đoàn vương tin dùng hơn nhiều.

Khúc Kinh Cự vừa mới há miệng, thì đã nghe thấy giọng nói thống thiết bi thương của Vân Khuynh:

“Vương gia.”

Giọng điệu gọi vương gia dịu dàng ảm áp, nhẹ nhàng như tiếng chim oanh, đĩnh đạc như tiếng chuông bạc, lại mang theo một phần quyến luyến, hai phần trách móc, ba phần bi thương, bốn phần kiên cường, thật sự khiến cho cảm xúc của người ta khi nghe xong thoáng run lên, trong lòng liền nảy sinh niềm tiếc thương.

Khóe miệng nhếch lên cười cười, Vân Khuynh không hổ là ca kỹ nổi danh một thời, chẳng trách viên quan đó lại đặc biệt mang nàng ta đi tặng, có bản lĩnh như vậy người bình thường đúng là không thể địch lại được. Kiếp trước nàng đã từng gặp rất nhiều người thật thật giả giả trong ngành công nghiệp giải trí, liếc mắt một cái là đã nhìn ra được cô nàng Vân Khuynh cao ngạo thanh khiết này đang có suy nghĩ gì.

Hạ Hành nghe thấy tiếng gọi của Vân Khuynh, liếc nhìn bằng ánh mắt hồ hững, rồi di chuyển tầm mắt đến chỗ Khúc Kinh Cự,

“Bốn vương nghe Tiểu Cam Tử nói vương phi tới đây thưởng nhạc, nhưng sao không nghe thấy tiếng nhạc nào?”.

Vân Khuynh ý thức được có điều gì đó không đúng, sắc mặt khẽ tái đi, khuôn mặt lại càng mong manh đáng thương nhìn Hạ Hành, ai ngờ ánh mắt của đối phương lại rơi trên người vương phi, không hề liếc nhìn đến nàng ta lấy một cái.

“Vừa rồi không biết vương gia cũng đến thưởng nhạc, là thiếp không phải rồi,”

Khúc Kinh Cự đi đến bên cạnh Hạ Hành, ánh mắt đầy vẻ tiếc nuối nhìn khuôn mặt hơi sưng của Vân Khuynh,

“Giờ làm sao mới ổn đây?”.

Lúc này Hạ Hành mới nhìn đến khuôn mặt vừa đáng thương vừa tội tã của Vân Khuynh, không hề ngạc nhiên:

“Bỏ đi, mặt mũi như vậy cũng không có tâm tình đâu mà thưởng nhạc, bốn vương nên quay về thôi.”

Nói xong, nhìn thấy dáng vẻ cười nhạt của Khúc Kinh Cự, chỉ cảm thấy chiếc trâm rủ cài bên mai của đối phương khẽ lóe sáng, khiến mắt mình thấy hơi ngứa, bèn bổ sung thêm một câu,

“Chúng ta sớm quay về chính viện, bốn vương còn đang đợi cùng ăn bữa cơm với vương phi đây.”

(Trâm rủ là một dạng trang sức của phụ nữ thời cổ đại, chiếc trâm sẽ rủ xuống và thường rung lên theo mỗi nhịp bước chân. Thường được chế tác bằng vàng uốn cong hình rồng phượng, bên trên có khảm châu ngọc.)

“Lời của vương gia sao thiếp có thể quên được chứ,”

Khúc Kinh Cự cười khẽ một tiếng, sóng mắt đóng đưa mang theo phong thái mê hoặc,

“Vương gia không được quên mới đúng.”

Hạ Hành không nhịn được duỗi tay ra chạm nên chiếc trâm rủ đang đang đưa, rồi bật cười rồi đi, ra khỏi Thụy U uyển rồi, liền quay đầu lại liếc nhìn nơi đây một cái, nói với Tiền Thường Tín và Minh Hòa:

“Bốn vương nhớ trong phủ có một cây trâm rủ làm bằng vàng hình chim loan tung cánh được chế tác rất tinh xảo, các người bảo người mang đến chính viện tặng cho vương phi để nàng cài.”

Ánh mắt hai tên Tiền Thường Tín và Minh Hòa liền thay đổi, miệng thì rối rít vâng dạ. Nhưng trong lòng đều có chút cảm khái, trước đây nhìn dáng vẻ yếu ớt mong manh của vương phi, hôm nay mới biết nhìn sai người rồi, thủ đoạn quả thật vừa độc lại vừa gọn. Càng ngạc nhiên hơn là, vương gia lại không hề tức giận, xem ra là muốn để cho vương phi tùy ý quản lý hậu viện rồi.

Sau khi Hạ Hành đi rồi, Khúc Kinh Cự nhìn sắc mặt u ám của Vân Khuynh, cười tủm tỉm vịn vào Mộc Cận, ánh mắt quét khắp sân, mồm miệng nói:

“Bốn vương phi đã nói từ trước rồi, bốn vương phi là người vừa biết phân rõ đúng sai lại vừa là người biết thương hoa tiếc ngọc, hôm nay cô đi hạ phạm thượng tuy rằng là lỗi lớn, nhưng mỹ nhân hiếm có, nên tha cho cô.”

Nói xong, lười biếng nhướn nhướn mi mắt lên, nói với ma ma quân sự,

“Sau này bà phải sắp xếp Thụy U uyển cho tốt, tuy rằng giảm một nửa sinh hoạt phí của Vân Khuynh cô nương, nhưng không được bỏ bê nàng ta.”

Ma ma quân sự luôn miệng nói vâng, nhưng đợi đoàn người của vương phi đi rồi, ma ma quân sự bèn xì một tiếng với Vân Khuynh, cao giọng nói:

“Còn không mau hầu hạ Vân Khuynh cô nương cao quý của chúng ta về phòng đi, người ta ngay cả vương phi cũng không xứng để nàng tiên như nàng ta hầu hạ, nhưng đám người trần tục như chúng ta thì phải hầu hạ cho tốt vào, tránh để vương gia trách phạt.”

Dứt lời, xung quanh liền có người bật cười khẽ, vừa nãy vương gia còn chẳng thèm liếc nhìn Vân Khuynh lấy một cái, ma ma quân sự nói vậy thật đúng đang là xát muối vào tim nhau.

Trâm rủ

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Quảng thời gian ăn trưa tuyệt đẹp

Ra khỏi Thụy U uyển, Khúc Kinh Cự duỗi tay mân mê chiếc trâm rủ cài bên tóc mai, nhếch nhếch khóe miệng, không ngờ vị Đoan vương này cũng có hứng thú với thứ đồ chơi của phụ nữ. Vừa nãy lúc ánh mắt hắn ta chạm vào chiếc trâm rủ, thật sự khiến nàng có chút không thể nhìn được. Đoan vương thật là đáng thương, có tí sở thích mà cũng phải trốn trốn tránh tránh.

Không biết vương phi nhà mình đang muốn biến vương gia thành hạt cải thìa dưới đất giữa tiết trời đông, Ngân Liễu nói:

“Vương phi, nô tỳ không hiểu, tại sao phải đem theo Tiễn Vân về chính viện.”

(Vụ án Tiểu Bạch Thái trong tứ đại nghi án cuối đời nhà Thanh, vụ án nói về một cô gái tên là Tắt Tú Cô (1856 – 1930) được nhà họ Cát nhận làm con dâu từ nhỏ, nên gọi là Cát Tắt thị, vì dáng vẻ trắng trẻo xinh xắn, lại hay mặc áo xanh váy trắng, nên được mọi người là “Tiểu Bạch Thái” (trong tiếng trung Tiểu Bạch Thái còn có nghĩa là cây cải thìa.). Sau này cụm từ cải thìa thường dùng để miêu tả những người có số phận oan uổng thảm thương.)

“Cô ngốc quá, chuyện rõ ràng rành ra như vậy còn không hiểu?”

Mộc Cận đảo mắt nhìn bốn phía, nhẹ giọng nói:

“Con bé Tiễn Vân là người trong phủ, nhất định chẳng có bao nhiêu lòng trung thành với Vân Khuynh. Hôm nay vương phi chuyển Tiễn Vân về chính viện, ngày mai cũng sẽ có những kẻ khác dao động tâm tư. Nước chảy chỗ trũng, người đến nơi cao, ai mà biết được những người bên cạnh mấy nàng thị thiếp ấy có muốn đến chỗ cao không?”.

Ngân Liễu nhất thời giật mình, lại kinh ngạc trước sự thấu hiểu suy nghĩ của vương phi của Mộc Cận, nàng đã hơi hiểu ra tại sao vương phi lại âm thầm xếp Mộc Cận vào vị trí đặc lực số một rồi, nàng nhìn nhìn vương phi và Mộc Cận, lần đầu tiên thật sự ý thức được rằng, vương phi đã khác xưa.

Chuyện vương phi xử lý nàng mỹ nhân ca kỹ của Thụy U uyển đã được lan truyền khắp nơi, Khúc Kinh Cự còn chưa quay về được chính viện, thì đọc được đi đã gặp rất nhiều nô tỳ tới hành lễ, mà những nô tỳ này đều là người bên cạnh các trác phi hoặc thị thiếp khác.

Vừa đến cửa lớn của chính viện, Khúc Kinh Cự đã thấy Ngọc Trâm và Kim Trân đang đứng trước cổng, trông thấy nàng trở về, khuôn mặt hai người đều lộ vẻ vui mừng chạy tới:

“Vương phi, Tiễn Thường Tín dẫn người tới tặng rất nhiều thứ, nói rằng vương gia đặc biệt tặng cho người, giờ Tiễn Thường Tín vẫn còn ở đây, người có muốn gặp một lát không?”.

Khúc Kinh Cự gật gù đầu, đi vào gian ngoài của phòng chính ở chính viện, thì thấy Tiễn Thường Tín cùng vài tên thái giám mặt mày ngoan ngoãn nghe lời đang đứng đó, trên chiếc bàn trong phòng còn đặt những chiếc hộp gấm tương đối to cùng các loại gấm vóc, nhìn mấy thứ này không ít chút nào.

Thấy vương phi bước vào, Tiễn Thường Tín hành lễ nói:

“Tham kiến vương phi, đây đều là những thứ vương gia sai nô tài mang tới dâng lên cho người. Vương gia còn nói, nếu vương phi còn cần thứ gì nữa, thì chỉ cần dặn dò đám người dưới đi làm là được.”

“Cám ơn vương gia hộ ta,”

Khúc Kinh Cự mở chiếc hộp cao nhất trên bàn ra, bên trong là một chiếc trâm cài hình chim tước được làm thủ công, nàng mỉm cười đóng chiếc hộp lại,

“Lần này Tiễn công công đặc biệt chạy tới đây thế này, đúng là vất vả rồi.”

“Không dám, không dám,”

Tiễn Thường Tín vội vàng nói không dám, hai tay lại dâng lên một chiếc hộp gấm bên trên có chữ phúc trong hình tròn,

“Cái hộp này là vương gia đặc biệt dặn dò nô tài dâng lên cho vương phi, hy vọng vương phi sẽ thích.”

Mộc Cận nhận lấy chiếc hộp gấm rồi dâng đến tay Khúc Kinh Cự, Khúc Kinh Cự mở chiếc hộp ra, đuôi mày hơi động, đuôi tay cầm thứ đó ra, trong phòng nhất thời là một trận than nhẹ.

Đó là một cây trâm rùa hình chim loan, chỉ là tay nghề thủ công tinh tế hiếm có, hơi động đậy một chút thôi thì con chim dường như còn sống đang sải cánh muốn tung bay, thậm chí có thể thấy rõ được từng đường vân trên mình con chim loan xanh biếc, con mắt được khảm bằng loại đá mã não thượng hạng, Mộc Cận nhất thời nhìn đến ngây người.

“Cây trâm rùa này đẹp quá,”

cho dù là Khúc Kinh Cự cũng phải kinh ngạc mà thốt lên một tiếng, thứ này thật xứng với câu tay nghề làm ra tinh tế hơn cả trời ban, ngay cả ở kiếp trước nàng cũng chưa từng nhìn thấy thứ nào tinh xảo đến thế. Thiết nghĩ đây chính là sự tôn quý của hoàng thất trong lời đồn, Khúc Kinh Cự mỉm cười, nhìn Tiễn Thường Tín nói:

“Làm phiền Tiễn công công rồi, cây trâm rùa này ta rất thích.”

Đúng lúc Minh Hòa vừa đi tới cổng nhìn thấy nụ cười ấy, trong lòng thâm than, nụ cười đó quả thật quá sức quyến rũ động lòng người, Phùng trác phi và Vân Khuynh cô nương có so, cũng phải thua kém vài phần. Hắn không nhận được liếc nhìn khuôn mặt vương gia đang đi phía trước, cũng không biết vương gia nghĩ thế nào.

“Nàng thích nó, thì cũng coi như cho nó có đất dụng võ rồi.”

Hạ Hành đi tới trước mặt Khúc Kinh Cự, cầm lấy chiếc trâm trong tay nàng, tự tay thay cho chiếc trâm rử cũ cho nàng.

Đám người hầu trong phòng nhất loạt cúi thấp đầu xuống, vương gia thân mật cùng vương phi bọn hắn không nhìn được đâu, đợi vương gia tán thưởng ra tiếng xong, bọn hắn mới dám ngẩng đầu lên.

“Quả nhiên là không gì hợp với nàng hơn,”

Hạ Hành lùi ra sau một bước, ngắm nhìn cây trâm cài lên mái tóc đen óng, khuôn mặt lộ rõ vẻ hài lòng.

“Mái tóc vương phi đen mượt óng ả, lại được chiếc trâm rử này tôn lên nên lại càng đẹp.”

Khuôn mặt Khúc Kinh Cự mang theo nụ cười e thẹn, cúi đầu không nhìn thẳng vào mắt Hạ Hành nữa, nàng là một cô gái tầm thường, đương nhiên sẽ thích người khác khen mình, nhưng người nói lời khen ngợi đang đứng ngay trước mặt nàng lúc này đây chẳng hề đơn giản chút nào, khiến nàng không thể tin đó chỉ là những lời tán thưởng đơn thuần.

Thời gian hai người ở cùng nhau không nhiều, nên đợi đến khi hai người ngồi xuống xong, cũng chẳng có nhiều chuyện để nói, may thay lần lượt những món ăn được bày lên hóa giải sự yên lặng của cả hai.

Quy tắc khi ăn cơm phải yên lặng không nói chuyện, khiến hai người trầm mặc ăn cơm, nhưng bầu không khí không hề có chút ngưng ngập. Khúc Kinh Cự nhìn tư thái dùng bữa của Hạ Hành, không thể không thừa nhận trong số những người nàng đã từng gặp, người đàn ông trước mặt là người có phong thái dùng bữa đẹp nhất. Mỗi một hành động giơ tay nhắc chân, so với những thứ được gọi là lễ nghi của giới quý tộc đời trước thì xem ra sượng bụng vui mắt hơn nhiều.

Cái gọi là ngắm người đẹp ăn cũng thấy ngon, chính là đáng vẽ của Hạ Hành khiến khẩu vị của Khúc Kinh Cự tốt hơn hẳn, không nhịn được khiến người hầu phải lấy thêm cho nàng một bát cơm nữa. Nhưng hành động này trong mắt người khác, lại biến thành

“Ôi chao, tình cảm vương phi giành cho vương gia quả thật là sâu đậm, có vương gia ở đây ngay cả cơm cũng ăn nhiều hơn một bát.”

Hạ Hành cũng không ngờ rằng Khúc Kinh Cự lại có thể dùng bữa một cách tự nhiên đến thế, những người phụ nữ khác trong phủ khi ở trước mặt hắn đều ăn uống rất ít, tiếng phát ra khi ăn cũng rất khẽ, nhưng sao đến chỗ của vương phi, hắn lại cảm thấy ánh mắt vương phi khi nhìn mình từng đột từng đột đều rất quái dị.

Bữa cơm trưa đã ăn xong, Khúc Kinh Cự nhìn thấy nô tỳ đang quỳ trước mặt mình nâng cao chiếc chậu đồng, bèn nhanh chóng rửa tay rồi cho người đứng dậy lui sang một bên.

Hạ Hành nhìn Khúc Kinh Cự, sau khi thu lại ánh mắt bèn nói:

“Thân thể vương phi đã khỏe lên, bốn vương cũng thấy yên tâm hơn nhiều, sau này hậu viện sẽ do nàng toàn quyền xử lý, có chuyện gì không hiểu thì cũng không cần phải lo lắng, Tiền Thường Tín và Minh Hòa là hai quân gia trong phủ, nếu có chuyện gì phiền phức, thì cứ giao cho bọn chúng là được.”

Nhận chiếc khăn lụa Mộc Cận dâng lên để lau tay, Khúc Kinh Cự nói:

“Những ngày qua thân thể thiếp cứ lệt bệt mãi, không thể quản lý tốt chuyện hậu viện cho vương gia được, thật sự không còn mặt mũi nào gặp vương gia nữa.” Nói xong, lại nhìn đến Tiền Thường Tín và Minh Hòa đang đứng trong góc phòng, “Hai người bọn hắn quản lý mọi việc lớn nhỏ trong phủ rất tốt, thiết nghĩ sau này thiếp cũng không cần phải bận tâm quá nhiều đâu.”

Nghe thấy những lời này của vương phi, cả Tiền Thường Tín và Minh Hòa đều cúi đầu xuống càng thấp hơn nữa, để tỏ lòng khiêm tốn và tôn trọng của bản thân. Cho dù bọn hắn có là người được tin dùng trước mặt vương gia, nhưng vương phi mới là nữ chủ nhân của vương phủ, vương phi phụ trách quản lý hậu viện là chuyện hiển nhiên không còn gì để bàn cãi, hai tên nô tài bọn hắn có là gì chứ?

Đặt tách trà súc miệng sang một bên, lau hai khóe miệng sạch sẽ xong, Hạ Hành nhìn thấy khuôn mặt vương phi mang theo ý cười đáng vẽ lười biếng dựa vào lưng ghế, khóe miệng liền nhướn lên:

“Hậu viện này trước giờ đều do bọn chúng quản lý cũng chẳng có gì tốt, sau này nàng sẽ phải tốn nhiều tâm tư hơn đấy.”

Hắn hạ tầm mắt xuống, nhìn chén trà xanh đặt trên mặt bàn, dường như không hề để tâm đến đám phụ nữ ở hậu viện,

“Nàng là vương phi của bốn vương, những người khác đều không bằng được nàng.”

Một người đàn ông sinh ra trong gia đình hoàng thất nói những lời này với vợ mình cũng có thể coi như đó là một lời hứa hẹn rất có sức nặng, khóe mắt Khúc Kinh Cự liếc nhìn Hạ Hành, vừa khéo đối phương cũng ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, cả hai khiến nụ cười trên khuôn mặt mình càng trở nên âm áp hơn, giống như một đôi vợ chồng già sống với nhau nhiều năm, khiến người người ta không nhìn ra được điểm gì không phải.

“Thiếp kém cỏi, đành gắng hết sức thử một lần vậy, không mong gì khác, chỉ mong vương gia lúc trở về nhà có một nơi để thư thái thoải mái.”

Khúc Kinh Cự nở nụ cười làm cả khuôn mặt bừng sáng rạng rỡ,

“Vương gia tin tưởng thiếp như vậy, thì đó là may mắn của thiếp.”

Hạ Hành nhìn nụ cười kiều diễm tươi tắn của cô gái đang ở trước mặt, nhớ tới xuất thân của nàng, tuy rằng là tiểu thư của phủ Xương Đức Công do vợ cả sinh ra, nhưng đáng tiếc ra đời chưa được bao lâu thì mẹ ruột qua đời. Thêm vào đó chuyện Xương Đức Công yêu thương kẻ phu nhân đã lan truyền ra khắp kinh thành từ lâu, thậm chí có lời đồn rằng khi vợ cả của Xương Đức Công đang mang thai, ông ta vẫn còn vụng trộm quần quýt cùng kẻ phu nhân, thậm chí còn mượn bài thơ “Lạc thần phú” để bày tỏ tình cảm của mình giành cho bà ta. Đến khi vợ cả qua đời, Xương Đức Công vội vàng đón kẻ phu nhân vào cửa. Thậm chí còn dùng mấy câu thơ trong “Lạc thần phú” để đặt tên cho con gái, điều đó đã trở thành niềm ngưỡng mộ và ghen tị của không ít những vị phu nhân tiểu thư trong kinh thành. Khiến người ta quên luôn vị tiền phu nhân đáng thương của Xương Đức Công cùng cô con gái mới ra đời chưa được bao lâu.

(Lạc thần phú là một bài thơ nổi tiếng của Tào Thục – con trai của Tào Tháo, tương truyền rằng Tào Thục yêu say đắm Chân Mật – người chị dâu, vợ của anh trai mình là Tào Phi, nhưng không có kết quả, khi trở về đất phong ở Quyên Thành, đi qua sông Lạc Thủy, đêm trú mưa trong thuyền, mơ thấy nàng. Khi tỉnh dậy đã hạ bút viết bài “Cảm Chân phú” này, sau đổi thành “Lạc thần phú”.)

Nghĩ tới đây, liền hiểu tên vị vương phi của mình lấy từ câu thơ “Tiễn viễn du chi văn lý, duệ vụ tiêu chi khinh cư”. Đặt cho con gái với người vợ tiền nhiệm một cái tên thể hiện tình yêu sâu đậm của mình với vị phu nhân đương nhiệm, con người của vị Xương Đức Công này thật không biết là thâm tình hay vô tình nữa, nhưng có thể khẳng định duy nhất một điều rằng con gái do người vợ trước sinh ra rất đáng thương, cũng may nàng vẫn còn có gia đình bên cạnh làm chỗ dựa đáng tin cậy, nếu không chẳng biết có sống nổi đến giờ không. Hạ Hành sinh ra ra trong gia đình hoàng thất, hiểu rất rõ mọi thủ đoạn âm hiểm ấy, từ khi vị vương phi tính tình lạnh như cục đất này bước chân vào cửa, hẳn cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Nhưng hai ngày qua, hành vi của vương phi lại khiến hắn thấy rất bất ngờ.

(Hai câu thơ nằm trong bài “Lạc thần phú” có nghĩa là “Giây viễn du theo họa tiết, quần mây lụa phất nhẹ nhàng.”)

Lẽ nào trước đây khi ở trong phủ của Xương Đức Công vì mạng sống nên vương phi nhà mình nhẫn nhịn chịu đựng, đến khi tới vương phủ thì mới dần dần bộc lộ tính cách thật sự?

Khúc Khinh Cư cũng chẳng có chút hứng thú nào với suy nghĩ của Hạ Hành, khuôn mặt nàng vẫn mang theo ý cười dựa vào lưng ghế, đợi Hạ Hành mở miệng nói tiếp. Với người đàn ông không hề đơn giản này, nàng không muốn tùy tiện mở miệng, rước thêm những điều không vui cho bản thân.

“Vương phi không cần phải quá lo lắng, nàng là vương phi của bốn vương, thân phận tôn quý, nếu dám hạ nhân trong phủ có làm gì không đúng, thì chỉ cần đuổi đi là xong.”

Hạ Hành hơi nheo nheo mắt,

“Đoan vương phủ ta không có loại người hầu chèn ép kẻ dưới lừa gạt bề trên như thế.”

“Vâng.”

Khúc Khinh Cư cười cười, chuyển chủ đề cuộc nói chuyện vào những loại chuyện lật vặt không quan trọng.

Hai người lại nói chuyện thêm non nửa nén hương nữa, Hạ Hành mới đứng dậy nói:

“Thân thể của nàng vừa mới khỏe lại, buổi trưa hãy nghỉ ngơi đi một lát, đến tối ta sẽ lại tới.”

Phát hiện Hạ Hành đã thay đổi từ “bốn vương” thành “ta”, Khúc Khinh Cư liền hiểu ra, vị Đoan vương này đã có chút tôn trọng tới thiếu với mình rồi, nàng cũng đứng dậy tiễn ra đến tận cửa, mắt thấy người dần dần đã đi xa, ý cười trên mặt mới nhạt đi.

Mộc Cận ở sau lưng đi tới, thấy sắc mặt nàng bình tĩnh như vậy, do dự một lúc mới mở miệng nói:

“Vương phi, buổi tối vương gia tới, nên làm gì đây ạ?”

Khúc Khinh Cư nhún nhún lông mày, giờ đã thành ra như vậy rồi, nàng cũng không đến mức giả vờ ông ọ không chịu chung chăn chung gối cùng vương gia, lấy khăn tay thấm thấm mồ hôi không tồn tại trên trán, nói:

“Nên thế nào thì làm thế ấy, ta đi nghỉ một lát đã, sau một canh giờ nữa tới hầu hạ ta tắm rửa.”

Thấy thần sắc vương phi vẫn như bình thường, nên khuôn mặt của Mộc Cận mới lộ ra nụ cười thoáng qua nói:

“Nô tỳ sẽ sai người đi chuẩn bị.”

Gật gật đầu, Khúc Khinh Cư cúi mặt xuống, xoa xoa thùy tai, chưa chi đã phải ở cùng người lạ, thì thật sự có chút hơi hơi xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Khúc khinh cư: Haha

Vương gia sắp đến chính viện, đương nhiên tất cả đám hạ nhân trong nhà đều vui mừng mặt mày rạng rỡ, ai nấy lập tức đều bắt tay vào chuẩn bị, hân không thể quét dọn lại toàn bộ sân viện này như mới thêm lần nữa. Ngược lại rõ ràng là Khúc Khinh Cư bình tĩnh hơn nhiều so với người trong hậu viện, mái tóc của nàng ướt đầm rối tung, cứ để mặc Kim Trần lau tóc, Ngân Liễu chăm sóc tay, Ngọc Trâm sửa móng chân, Mộc Cận chọn quần áo trang sức ỉnh. “Chân của vương phi thật sự rất đẹp,” Ngọc Trâm tán thưởng, chân của vương phi trắng trẻo nõn nà, móng chân mượt mà đầy đặn, khi cảm cảm giác mềm mịn vô cùng. Hồi lâu sau, nàng lại than một tiếng: “Lần trước Bán Hạ nhảy điệu vũ của dị tộc, vương gia khen mắt cá chân của nàng ta đẹp, nô tỳ thấy nàng ta còn lâu mới bằng được với vương phi người.” “Nàng ta có là gì chứ, sao có thể lấy ra so sánh với vương phi được?” Mộc Cận chọn từ trong hộp ra một cây trâm hồng ngọc, nghe thấy những lời của Ngọc Trâm, cười giễu: “Chẳng qua chỉ là hạng người ti tiện, đáng để cô cứ nhắc đến mãi thế à.” Lúc ấy Ngọc Trâm mới nhớ ra Bán Hạ vốn dĩ là nô tỳ bên cạnh vương phi, quyền rũ được vương gia nên mới trở thành thông phòng, lập tức nói: “Mộc Cận tí ti đừng cẩu, không phải do muội thấy chân của vương phi quá đẹp, nên đầu óc mới phạm phải điều ngớ ngẩn này hay sao.” Nghe thấy lời qua tiếng lại của hai nàng nô tỳ đều có ý bảo vệ ỉnh, Khúc Khinh Cư không nhịn được cười nói: “Các người nói như vậy, người khác nghe thấy, còn tưởng vương phi của các người là tiên nữ trên trời, các người nghe lọt tai, nhưng ta thì không chịu nổi đâu, làm nhanh lên rồi đỡ ta dậy, ta không thể nào nghe tiếp được nữa.” Dứt lời, khiến cả mấy nàng nô tỳ bật cười thành tiếng, nhưng trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm, thái độ của vương phi như vậy, lại càng chứng tỏ rằng nàng không để bụng chuyện của Bán Hạ. Khúc Khinh Cư rất thích mặc những bộ quần áo có tay áo rộng, nên cuối cùng lại chọn một bộ váy tay rộng màu đỏ, bộ váy đỏ tươi rực rỡ như lửa tôn lên làn da óng ánh tựa tuyết đông của nàng. Để mặc cho Mộc Cận đổi một kiểu búi tóc khác ỉnh, rồi dùng cây trâm hồng ngọc cố định lại, sau đó ngồi xuống chiếc ghế dựa, bắt đầu giờ một quyển sách kể về câu chuyện giữa tài tử và giai nhân. Không phải nàng thấy thích thú gì với những câu chuyện đa cảm kiểu này, mà thật sự là vì thú tiêu khiển thời cổ đại quá ít. Giờ được hai trang, quả thực không có chút hứng thú nào với câu chuyện người đàn ông xấu nghèo lùn YY những cô gái trắng giàu xinh thời cổ đại nữa, lạ thấy sắc trời đã tối, bèn bảo người dọn thức ăn lên. “Vương phi, vương gia còn chưa đến mà, nếu như đợi đến khi vương gia tới mà vẫn chưa dùng cơm, còn người lại ăn rồi thì...” Mộc Cận lo lắng mở miệng nói, “Nếu như người đói, thì chi bằng bảo nhà bếp dọn lên một chút cháo.” “Đã đến giờ rồi, sao vương gia còn tới ăn cơm tối nữa,”

Khúc Khinh Cư xua xua tay, “Người cứ dặn dò với đám người dưới là được.” Cháo chẳng chút mùi vị thì có gì mà ngon, nàng là người không thích ăn những thứ canh nước lỏng bỏng như thế. Khi Hạ Hành vừa bước vào chính viện, thì nhìn thấy đám nô tỳ lũ lượt bưng những hộp thức ăn trống không đi ra, xua tay cho đám nô tỳ hành lễ lui xuống, trong lòng Hạ Hành thấy rất phức tạp, đại khái là loại cảm giác mất mát “Vương phi cư nhiên không đặc biệt đợi ta tới dùng bữa xem ra địa vị của ta không được cao lắm” Bước vào phòng, thứ đầu tiên Hạ Hành nhìn thấy chính là vương phi đang ngồi cạnh chiếc bàn tròn rửa tay chuẩn bị dùng cơm, quả thật bộ váy tay áo rộng màu đỏ kia quá bắt mắt, khiến cho hắn nhìn vào liền trước tiên phải chú ý tới vương phi. Liếc nhìn một cái đã thấy không ổn, người phụ nữ xinh đẹp diễm lệ trong bộ váy đỏ với phong thái lười biếng đang lau những ngón tay ngọc ngà kia là vương phi nhà mình ư?!

“Vương gia tới rồi à?”

Khúc Khinh Cư đặt chiếc khăn lụa lau tay xuống, nở nụ cười đứng lên nói,

“Đã dùng bữa chưa, nếu chưa, thì cùng ngồi ăn chút gì đi.”

Tuy rằng đã ăn rồi, nhưng Hạ Hành cảm thấy mình vẫn còn có thể ăn thêm chút nữa bèn nhân tiện ngồi luôn xuống, tầm mắt rơi xuống mái tóc đen mượt đang khẽ lay động bên má Khúc Khinh Cư, mãi cho đến khi Khúc Khinh Cư tự tay đặt bát canh gà trần châu bạch vũ xuống trước mặt mình, mới mở miệng nói:

“Tại sao giờ vương phi mới dùng bữa?”

Khúc Khinh Cư nhếch nhếch khóe môi:

“Vừa nãy không thấy đói lắm, nên mới để muộn thêm lúc nữa.”

Hạ Hành gật gật đầu, cảm thấy trái tim mình được chữa lành thêm một chút, tuy rằng vương phi giải thích như vậy, nhưng hắn lại cảm thấy vương phi đợi mình đến giờ mới ăn cơm. Vị vương gia tưởng rằng lòng tự tôn của bản thân đã được thỏa mãn liền bưng bát canh lên uống một ngụm, bỗng nhiên nhận ra mình đang khát nước khủng khiếp.

Dùng bữa xong, Khúc Khinh Cư theo thói quen cũ rửa tay uống trà súc miệng, sau đó nàng mới phát hiện ra hương vị của trà súc miệng hôm nay nồng đậm hơn nhiều, liếc mắt nhìn Hạ Hành đang ngồi ở phía đối diện với mình, trong lòng nàng liền hiểu ra ra dụng ý tại sao của cô nàng Kim Trần đang đứng khom người trước mặt.

Đợi đến khi các thứ trên bàn được thu dọn sạch sẽ rồi, Hạ Hành và Khúc Khinh Cư lại càng thoải mái ngồi xuống dựa người vào lưng ghế, bên cạnh để cho người hầu thấp đèn.

“Ngoại trừ đêm tân hôn ra, ta chưa từng thấy vương phi mặc váy đỏ,”

Hạ Hành cười ngắm Khúc Khinh Cư từ đầu đến chân,

“Nhưng màu sắc này đúng là rất hợp với vương phi.”

Khúc Khinh Cư cười cười, ánh mắt nhìn đến ánh nến đám người Mộc Cận thấp chiếu sáng cả căn phòng, dùng tay gạt những sợi tóc ở bên má ra,

“Người đời thường nói, con gái làm dáng cho người yêu mình, thiết nghĩ thiếp đây là đang lấy lòng vương gia đấy.”

Đuôi mày Hạ Hành khẽ nhướn lên, nhắc người đứng dậy đi tới trước mặt Khúc Khinh Cư, nhẹ nhàng vén một lọn tóc đen lên:

“Vương phi đương nhiên là đang lấy lòng ta rồi, hai ngày gần đây vương phi đã cho ta thấy một niềm vui bất ngờ rất lớn.”

Khúc Kinh Cự nâng cằm lên, khẽ cười với Hạ Hành:

“Ha ha.”

Đám người hầu xung quanh thấy tình huống ấy, Minh Hòa và Mộc Cận trao đổi ánh mắt với nhau, cả hai người phát tay một cái, toàn bộ người trong phòng sột soạt sột soạt lui ra ngoài.

Minh Hòa tự mình thò tay ra đóng cửa lại cẩn thận, thấy đại nô tỳ bên cạnh vương phi vẫn đứng ở một bên, đi được vài bước rồi thấy nàng đi theo, mới dè dặt giọng xuống nói:

“Đội lặt nữa chúng ta phải chú ý xem chủ tử có còn cần thứ gì nữa không.”

Nô tỳ đắc lực bên cạnh vương phi đều lấy hoa làm tên, hẳn nhớ hình như người được tin cần nhất là Mộc Cận.

Mộc Cận gật gật đầu, thấp giọng nói:

“Xin Minh Hòa công công yên tâm.”

Có ai là không phải người đắc ý trước mặt chủ nhân, tại sao cần có người hầu hạ không phải chỉ có một mình Minh Hòa hẳn hiểu.

Minh Hòa thấy nàng nói không nhiều, nên cũng không mở miệng nói tiếp nữa, nhớ tới đáng về hôm nay của vương phi, không thể không nghĩ, vương phi không ra tay thì thôi, một khi ra tay rồi thật khiến cho người ta thấy kinh người. Rõ ràng chỉ là vậy đó tóc đen đơn giản vậy thôi, mà sao nhìn vào lại thấy mang theo một loại tư vị không nói nên lời vậy nhỉ?

Ra sức xoa xoa cằm, Minh Hòa lặng lẽ đứng bên trong góc, chú ý đến động tĩnh trong phòng, chỉ sợ nhất thời không để ý đến sự sai bảo của chủ nhân, sẽ khiến người khác đoạt mất vị trí hiện giờ của mình.

Ở trong phòng cuộc độ sức giữa Hạ Hành và Khúc Kinh Cự đã đến tới giường, giờ quần áo của cả hai đều xộc xệch, một người khí thế mạnh mẽ, một người sóng mắt đưa tình, chỉ thiếu mỗi việc đi đến bước cuối cùng nữa thôi.

“Vương phi thật sự rất ngon miệng.”

Hạ Hành khẽ thì thầm sau tai Khúc Kinh Cự, trong giọng nói mang theo chút khàn khàn, đầu lưỡi quét qua cằm cổ mịn màng, hài lòng khi thấy người dưới thân mình khẽ run lên.

Khúc Kinh Cự lật tay ôm chặt lấy cổ Hạ Hành, đầu ngón chân trượt nhẹ lên mu bàn chân hắn, cười mà như không cười nói:

“Vương gia cũng đẹp đến muốn ăn luôn.”

Ôi má ơi, thủ đoạn tán tỉnh của người đàn ông này cũng cao thật đấy.

“Ngược lại bản vương lại muốn để vương phi biết rốt cuộc ai mới là người đẹp đến muốn ăn.”

Trước sự buông thả của vương phi nhà mình cả người Hạ Hành thấy đôi ghê gớm liên kéo luôn vật che chắn cuối cùng trước ngực của Khúc Kinh Cự ra. Nhìn thấy lồng ngực đang khê phập phồng kia, chỉ cảm thấy ngọn lửa trong người mình bùng cháy hừng hực như chưa bao giờ được cháy, hận không thể cắn một miếng lên ngực người phụ nữ này, lưu lại dấu ấn của mình lên làn da trắng nõn ấy.

Nhất thời không biết là ai châm lửa của ai, cánh môi cả hai giao nhau, ngọn lửa ấy không thể dập tắt được, lập tức cháy lan ra khắp đồng cỏ, con sóng đỏ rực cuộn cuộn lên trong chăn, được làn gió xuân thổi tới lại hồi sinh, sung sướng đến cực hạn.

Hạ Hành cảm nhận được một niềm sáng khoái giống như chưa từng có trước đây, đến cuối cùng sau khi phát tiết xong, hắn ôm lấy cô gái mềm mại thom ngát vào lòng, dùng giọng trầm khàn cười nói:

“Vương phi thật đúng là báu vật của ta.”

Tuy rằng lời nói của đàn ông khi vừa trải qua sung sướng không thể tin được, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tâm tình đang rất tốt của Khúc Kinh Cự sau khi được thỏa mãn, nàng để mặc cho người đàn ông cũng có thể coi là cực phẩm này ôm mình, rồi ngáp một cái.

Thấy cô gái trong lòng mình có vẻ buồn ngủ, Hạ Hành liền cao giọng nói:

“Người đâu, chuẩn bị nước.”

Minh Hòa hầu ở bên ngoài vẫy tay cho người khiêng thùng tắm có chứa nước nóng vào phòng, âm thầm tính toán thời gian, cũng sắp hết một canh giờ rồi đây, có thể thấy vương gia và vương phi tình nồng như lửa nóng.

Lười biếng tắm rửa xong, Khúc Kinh Cự cũng không mặc quần áo, mà chỉ cuốn mình trong một chiếc khăn mỏng đi tới giường.

Hạ Hành nhìn thấy đôi chân trần ngọc ngà, lại thêm cả cặp đùi thon thả và cánh tay trắng nõn, ánh mắt liền thay đổi, khom lưng bẻ bồng người lên ném vào giường, sau đó kéo chăn bao lại thật cẩn thận, khàn giọng nói:

“Vương phi đây là đang mời gọi bốn vương sao?”.

Khúc Kinh Cự bật cười, thò một bàn tay ra từ trong chăn, ngoắc ngoắc ngón trỏ nói:

“Đây mới là mời gọi vương gia này.”

Thấy đáng về gọi mèo treu chó của nàng, Hạ Hành cũng không thể nhịn được nữa, liền kéo chăn ra đè nàng xuống dưới người lần nữa.

Minh Hòa ở bên ngoài cửa nghe thấy động tĩnh bên trong phòng, liền ngăn tên nô tài đang định khiêng thùng tắm lại, không khỏi liếc nhìn ánh trắng phía chân trời, mùa xuân không phải đã qua rồi sao?

Buổi sáng ngày hôm sau, tâm tình vương gia lúc ra khỏi cửa rất phấn chấn, còn đám hạ nhân hầu hạ vương phi cũng đứng hầu ở bên ngoài nguyên cả một bên. Nghe thấy vương gia dặn dò người hầu không được ầm ĩ để vương phi nghỉ ngơi, Minh Hòa đi theo phía sau vương gia không thể không tán thưởng, không hổ là vương phi, nhanh như vậy đã đoạt lại được trái tim của vương gia.

Trong phòng, Khúc Kinh Cự lại ngủ thêm non nửa canh giờ nữa mới gọi người vào hầu, đám người Mộc Cận Ngân Liễu đã đợi từ lâu liền dẫn theo đám tiểu nô tỳ nhẹ nhàng đi vào.

“Vương phi,”

Mộc Cận nhìn thấy dấu ấn hiện lên đầy đặc trên xương quai xanh của vương phi, liền khẽ di chuyển ánh mắt đi, nhanh chóng hầu hạ nàng thay trung y cẩn thận, lại chọn một bộ váy vẽ hình chim tung bay dài chấm đất cho Khúc Kinh Cự mặc.

Đợi Khúc Kinh Cự rửa mặt xong xuôi, lúc ngồi xuống chiếc gương đồng chải đầu trang điểm, Mộc Cận mới mở miệng nói:

“Vương phi, hôm nay lúc vương gia đi sắc mặt rất tốt.”

Khúc Kinh Cự chọn một đôi khuyên rủ tua rua đưa cho nàng, cố gắng khiến hai má mình xuất hiện chút rúng động mây đỏ ngượng ngùng:

“Nói linh tinh gì vậy, còn không lui xuống xem xem phòng bếp đã dâng thức ăn lên chưa.”

Mộc Cận thấy vương phi thẹn thùng, đành cười nói:

“Được rồi, được rồi mà, nô tỳ sẽ lui xuống xem thử, Kim Trần, Ngọc Trâm hầu hạ cẩn thận vào, ta và Ngân Liễu sẽ đi xem.”

Ngọc Trâm là người búi tóc đẹp nhất trong mấy người, nên bình thường nàng là người hầu vương phi chải tóc nhiều nhất.

Đến khi ra khỏi phòng, cả Mộc Cận và Ngân Liễu mới cùng lộ ra vẻ vui mừng, cuối cùng thì giờ vương phi cũng dần dần ổn định được chỗ đứng trong vương phủ rồi.

Ngân Liễu cười nói:

“Tháng sau là ngày sinh nhật của Xương Đức công, đợi vương phi đến đó rồi, xem còn ai dám can rờ nữa không.”

Mộc Cận nhớ tới một đồng chuyện phiền lòng và một đồng người phiền phức, vẻ vui mừng trên mặt phai đi đôi chút, thò dài nói:

“Chỉ cần vương gia đối đãi với vương phi giống như hai ngày qua, thì trong phủ Xương Đức công ai dám bắt kính với vương phi.”

Phủ Xương Đức công có tôn quý thế nào đi nữa thì sao có thể tôn quý bằng vương phủ được chứ? Chỉ hy vọng đến lúc ấy vương phi đừng mắc phải cái tính lành như khúc gỗ, khiến người trong phủ phá sạch hết tôn quý.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phủ xương đức công

Lại là ngày thính an, đám trắc phi thị thiếp từ sáng sớm đã có mặt ở phòng ngoài của chính viện, lần này cử chỉ của các nàng đã cẩn trọng hơn lần trước khá nhiều, đối đãi với đám hạ nhân trong chính viện cũng khách khí hơn.

Kim Trần dẫn theo vài tiểu a hoàn dâng trà lên cho các nàng, rồi lẳng lặng đứng sang một bên.

“Kim Trần cô nương, hôm nay bọn ta tới có hơi sớm, không biết có làm phiền đến vương phi nghỉ ngơi không.” khuôn mặt Phùng Từ Cầm mang theo vẻ áy náy, đôi mắt nhìn về hướng phòng chính,

“Mấy ngày gần đây vương phi nhất định là rất bận rộn, nên chắc mệt lắm.”

Sao mà không mệt được, không chỉ tóm toàn bộ quyền lợi của hậu viện trong tay, mà còn dùng thủ đoạn giữ vương gia đêm nào cũng ở lại nhà chính, thủ đoạn này của vương phi không thấp đâu.

“Phùng trắc phi quá lời rồi,” Kim Trần nhún mình, mặt mày tươi cười nói,

“Gần đây công việc trong phủ không nhiều, vương gia lại yêu thương vương phi như thế, sao có thể mệt được. Xin Phùng trắc phi đừng lo, một lát nữa vương phi sẽ ra ngay thôi.”

Phùng Từ Cầm không ngờ những lời nói của mình sẽ bị đâm ngược trở lại, thoáng sững người một lúc rồi mới đáp:

“Vương phi không sao, thì đó chính là may mắn lớn nhất của đám ti muội bọn ta.”

Khúc Kinh Cur đi tới chỗ cửa, vừa hay nghe được câu nói đó của Phùng Từ Cầm, trước tiên cũng không nói gì nở nụ cười bước vào cửa:

“Sự quan tâm của Phùng trắc phi, ta tạm thời sẽ ghi nhớ.”

Lúc bốn người nghe thấy tiếng cười, đều nhất loạt nhìn về phía cửa, thì thấy Khúc Kinh Cur mặc một bộ váy dài chấm đất màu rắng mây bạc thêu chim loan cầu kỳ tiến vào, tà váy kéo dài xuống mặt đất, như thể kéo lê luôn cả trái tim các nàng, khiến trong lòng các nàng có một cảm giác buồn bực mơ hồ.

Mọi người lập tức đứng dậy, đồng loạt hành lễ với Khúc Kinh Cur, chỉ nhìn thấy tà váy màu mây trời tha thướt lướt qua trước mặt, chiếc đuôi con chim loan xinh đẹp kia đâm vào mắt khiến người ta thấy đau.

“Mọi người không cần đa lễ, ngồi xuống cả đi,”

Khúc Kinh Cur ngồi lên vị trí ghế đầu, phất tay cho tất cả ngồi về chỗ cũ, nhìn sắc trời bên ngoài, giọng nói mang theo vẻ xin lỗi: “Hôm nay dậy hơi muộn, để mọi người đợi lâu rồi.”

Mấy người này đương nhiên không dám nhận câu xin lỗi ấy, chỉ cười nói đợi chưa lâu lắm, sau đó chờ Khúc Kinh Cur dạy bảo.

“Tất cả đều là người của vương gia, ta cũng không có gì để dặn dò cả, mọi người cứ tận tâm hầu hạ vương gia là được,” tay trái của Khúc Kinh Cur cầm chén trà, tay phải khẽ nhắc nắp trà lên, không nhìn đến sắc mặt đám người đang ngồi dưới,

“Vương gia giao hậu viện cho ta, ta cũng không phải là người hà khắc gì, chỉ không chịu nổi những kẻ không có phép tắc, nếu có người mắc phải lỗi sai trong quy củ, thì ta không cần nhìn xem đó là thể diện của ai, lập tức trừng phạt ngay. Đến lúc ấy đừng ai oán trách ta là vị vương phi làm việc không nể mặt lưu tình, mọi người tự mình suy xét rồi làm việc cho cẩn thận.”

Chẳng ai ngờ vương phi sẽ nói trắng những lời này ra như vậy, Phùng Từ Cầm thoáng ngây người, tuy rằng nàng ta cảm thấy những lời này thấp thoáng có ý nhắm vào mình, nhưng cũng không nói năng gì, thấy ba người kia đứng dậy lảo nháo biểu thị nhất định sẽ tuân thủ mọi phép tắc, cũng đành đứng dậy theo, uể oải nói phụ họa vài câu.

“Nếu mọi người đều đã hiểu rõ cả rồi, thì ta cũng không nhiều lời nữa.” Đặt chén trà xuống, khuôn mặt Khúc Kinh Cur hòa hoãn đi nhiều,

“Ta nghe Tiền Thường Tín nói lúc trước trong phủ có một lượng súc vải lớn, đợi lát nữa sẽ sai người chia đến chỗ mọi người, thời tiết dần dần lạnh hơn rồi, mọi người lấy số vải ấy may vài bộ quần áo mới đi.”

Nói xong, một tay bưng tách trà lên khẽ hướng ra bên ngoài.

Mọi người đều là người thông minh, thấy thế bèn nhất loạt đứng dậy cáo từ. Đợi đến khi ra khỏi chính viện, Phùng Từ Cầm hậm hực hừ lạnh một tiếng:

“Mang mấy súc vải ra giả làm người tốt, tưởng đang bố thí cho ăn xin chắc!”.

Giang Vĩnh Như đi đằng sau nàng ta nghe thấy câu nói đầy oán hận ấy, bèn chậm bước chân lại, kéo dài khoảng cách với nàng ta xa thêm chút nữa.

Đợi mấy người phụ nữ đi rồi, Khúc Kinh Cur liền đứng dậy, ngáp một cái nói:

“Dâng thức ăn lên đi.”

Nàng không phải là người vợ hiền lành hòa nhã, tuy không phải kiểu phụ nữ vô duyên vô có hà khắc với những người vô tội, nhưng cũng không diễn được cái trò thực đức ấy. Về phần Đoan vương phi nghĩ như thế nào, đó là chuyện của Đoan vương.

Lắc lắc ống tay áo to rộng, Khúc Kinh Cur mỉm cười, chẳng qua chỉ là mấy bộ váy áo thời cổ đại thôi vậy mà vừa tinh tế lại đẹp mắt.

Một mình ăn xong bữa trưa, Hạ Hành vừa lau tay, vừa mở miệng nói:

“Bỏn vương nhớ hai ngày trước phủ Xương Đức công gửi thiệp mời tới, nói rằng sắp đến ngày mừng thọ của Xương Đức công?”.

Minh Hòa nhận lấy chiếc khăn lụa trong tay vương gia,

“Đúng là hai ngày trước phủ Xương Đức công có dâng thiệp tới, ngoại trừ quý phủ chúng ta ra, thì có không ít người trong kinh thành cũng nhận được thiệp mời.”

Nhưng lúc đó vương gia sau khi xem xong liền vứt luôn tấm thiệp sang một bên, sao giờ lại đột nhiên nhắc đến thế?

“Bỏn vương nghe nói bên chỗ vương phi cũng nhận được thiệp mời của Xương Đức công,” Hạ Hành nhún nhún mày, giọng nói mang theo chút không thích thú gì lắm,

“Phủ Xương Đức công đòi này không bằng đòi kia, phô trương như thế không thấy đòi sau nhỏ hơn đòi trước à.”

Minh Hòa biết vương gia đang bất mãn với Xương Đức công, nên chỉ cúi đầu lui sang một bên.

Đúng vào lúc ấy, Tiền Thường Tín đứng hầu ngoài cửa liền bước vào,

“Vương gia, nô tài ở Thúy U uyển tới bẩm báo, nói rằng Vân Khuynh cô nương treo cổ tự tử rồi ạ.”

Trong lòng hần rủa thầm đúng là xúi quẩy, mới khiến hần đang trực bên ngoài lại gặp phải chuyện này.

“Người thế nào rồi?” Hạ Hành lạnh nhạt hỏi.

“Đã cứu sống được rồi, chỉ là nhất thời hô hấp không thông, nên giờ đang hôn mê ạ.”

Tiền Thường Tín mắng thầm trong bụng đàn bà ở kỹ viện đúng là không thể lên sân diễn được, muốn tìm đến cái chết cũng khó, canh ba nửa đêm treo lên xà ngang thì không, lại cố tình chọn đúng cái lúc này để diễn kịch, cũng không biết là muốn chết thật hay muốn giờ trò gì nữa.

“Không sao thì cứ để nàng ta yên ổn ở lại đó đi, nói với nàng ta, nếu như còn muốn chết nữa, thì cút về nơi xưa cũ mà chết, đừng làm ô uế Đoan vương phủ của ta.”

Thấy vương gia đẩy chén trà trước mặt ra, Tiền Thường Tín lập tức hiểu ngay, vương gia rất ghét loại đàn bà con gái hồ chút là khóc lóc phiền não tự tử, Vân Khuynh coi như đã bị phế,

“Nô tài nhớ rồi ạ.”

Chẳng qua chỉ là một á đào kếp nhỏ nhoi, lại cứ muốn làm người thanh cao, còn nhất định muốn tranh cao thấp với vương phi, thật sự đã quên bản thân mình là ai rồi à. Lòng dạ tiểu thư số mệnh nô tỳ, không phải đều là do bản thân tạo lên ư!

“Nàng ta đã từ từ để dọa người ở Thúy U uyển rồi, vậy thì người bảo với nàng ta lập tức dọn đến Thu Ý trai đi.”

Hạ Hành đứng dậy, tâm trạng có chút chán ngán:

“Chỗ đó thanh tịnh!”.

Minh Hòa liếc nhìn Tiền Thường Tín đang vội vàng lui ra ngoài, đầu mày nhướn lên, chỉ với loại thủ đoạn này mà còn vọng tưởng được vương gia thương xót, thì có thể thấy nàng ca kỹ kia cũng chỉ có cái danh hão mà thôi.

Trong chính viện, Khúc Khinh Cư nghếch nghếch tấm thiệp mời trong tay, ngày mừng thọ của Xương Đức công, bất kể là nàng có muốn hay không, cũng phải đến căn phủ đệ đó lướt qua sân khấu một vòng, chỉ là lúc nhớ đến nỗi oán hận cùng bất mãn về nơi ấy trong trí nhớ của vị chủ nhân cơ thể này, là khuôn mặt nàng liền lạnh đi đôi chút.

Ở triều đại phong kiến, có lẽ trong mắt người đời chuyện đàn ông phong lưu không có gì là sai, nhưng người chết xác còn chưa kịp lạnh đã để cho người mới bước vào cửa, lại coi con gái ruột chẳng ra gì, thì đúng là bị thiếu đạo đức rồi đấy. Người đàn ông ngay cả việc vợ chết chồng thủ tang một năm cũng không làm được, thì thật khiến cho người ta cảm thấy quá mức lạnh lẽo.

“Vương phi, nếu như người không muốn đi, thì sai người đại diện sang đó tặng quà mừng thọ thôi,” Mộc Cận thấy vẻ mặt của vương phi không tốt, đành khuyên nhủ, “Cho dù là phủ Xương Đức công đi nữa thì cũng không ai tôn quý được bằng người.”

Thân làm vương phi địa vị đúng thực là tôn quý hơn so với phủ Xương Đức công, nhưng lời nói thì không nhất thiết là cứ phải dễ nghe, huống hồ tại sao nàng phải bỏ phí một cơ hội tốt như thế này chứ?

Dưới chế độ hoàng quyền, cho dù nàng là con gái, nhưng trên dưới phủ Xương Đức công vẫn phải theo lệ cũ hành lễ với nàng, “vĩnh quy bá tử” tốt như vậy không dùng, há chẳng phải đã lãng phí thân phận Đoan vương phi của nàng rồi sao?

“Không cần phải vậy, ngày mừng thọ người cha tốt của ta, Đoan vương phi ta thân là con gái sao có thể không đến được,”

Khúc Khinh Cur nhếch miệng cười, nàng vừa ném tấm thiệp mời sang một bên, thì thấy Ngân Liễu mặt mày hăm hực bước vào.

Mộc Cận đặt tấm thiệp sang một bên, mở miệng hỏi:

“Mặt muội sao lại tái mét thế, ai trêu gì muội à?”.

“Còn không phải là cái người ở Thúy U uyển kia ư, vừa rồi có một vở hài kịch đến là hay,” Ngân Liễu nhún mình hành lễ với Khúc Khinh Cur,

“Lúc này nô tỳ nghe tin cô nàng Vân Khuynh của Thúy U uyển treo cổ tự tử nhưng không thành, trên di thư lại còn viết cái gì mà thiệp đây là tuyết trên núi cao, nay rơi xuống vùng bùn chốn đầm lầy, nói gần nói xa ngầm ám chỉ có người trong phủ nhục mạ khắc nghiệt với nàng ta, đây chính là đang chỉ trích vương phi người khinh mạn nàng ta đấy!”.

Nói xong cả một đoạn dài, giọng điệu của Ngân Liễu lại càng bùng bùng lửa giận không nén được:

“Một á ca kỹ, cho dù có là cái thứ tuyết trên núi cao gì đó, thì lẽ nào không có ai cao quý hơn nàng ta được chắc!”.

“Tuyết trên núi cao tan chảy ra rồi thì bắn thiêu lăm, nàng ta thích giả vờ giống như tuyết bên ngoài thì sáng sạch bên trong ô uest, ai thèm tranh với nàng ta?” Mộc Cận hừ lạnh một tiếng, sau đó nói: “Bên chỗ vương gia có truyền lời gì ra, thì phải chú ý đừng để người khác làm tổn hại đến danh tiếng của vương phi.”

“Mộc Cận tí ti không cần phải lo đâu, vừa này tin tức đã truyền ra từ lâu rồi, vương gia trách cô nàng kia rồi hơi làm bản Đaoan vương phủ, còn bảo người dọn đến Thu Ý trai rồi,” nói đến đây, nàng cảm thấy con giận giảm đi quá nửa, “Thu Ý trai là nơi nào chứ, là nơi mà người đẹp cũng phải biến thành người rừng. Dù để thấy trong lòng vương gia cũng bất mãn với nàng ta rồi, vương phi chẳng cần phải tức giận vì loại người này đâu.”

Khúc Khinh Cur nghe Ngân Liễu nói xong, cười đáp: “Ta không tức, nhưng người thì lại tức đến tóc tai dựng đứng lên kia kia.”

Tò ý bảo Mộc Cận rót cho Ngân Liễu một chén trà, để nàng nhuận giọng, “Vân Khuynh này vốn dĩ là người không đáng để nhắc đến, ta hà tất phải tức giận vì nàng ta.”

Vân Khuynh không phải kiểu phụ nữ thông minh, nếu như nàng ta hiểu được tâm tình người khác, mỗi ngày ngoan ngoãn thành thật, thì vẫn còn có thể được Đaoan vương gia cho chút thể diện, những nàng ta lại có bày ra dáng vẻ thanh cao như bây giờ, thì đúng là hạ của hạ sách.

Có lẽ những khách làng chơi bình thường sẽ nuốt trôi cái màn cao khiết muốn bắt nên thả của Vân Khuynh, nhưng Hạ Hành là ai chứ, hần đường đường là Đaoan vương gia của triều đình Đại Hi, có loại đàn bà nào mà chưa từng gặp, Vân Khuynh dùng mấy thủ đoạn này, thì phải cần Hạ Hành sẵn lòng chơi cùng nàng ta mới thành được.

“Bảo người gửi thiệp cho phủ Xương Đức công, nói rằng hôm diễn ra tiệc mừng thọ, đích thân ta sẽ đến chúc thọ phụ thân.”

Khúc Khinh Cur mỉm môi cười khê, có chút chờ mong buổi tiệc mừng thọ của Xương Đức công sắp diễn ra. Thời đại này những trò giải trí quá ít, nên toàn phải tìm chuyện để làm mới có thể tạm coi là không bỏ phí ngày tháng.

Sau đó không lâu, phu nhân của Xương Đức công đích thân tiếp đón vị ma ma chuyển lời của Đaoan vương phủ, biết được rằng hôm đó Đaoan vương phi sẽ tới tham dự buổi tiệc mừng thọ.

Đợi ma ma chuyển lời ra về, phu nhân của Xương Đức công là Lương thị hừ lạnh mở miệng nói:

“Từ lâu đã nghe nói con bé đó không được vương gia sủng ái, hôm nay ma ma chuyển lời lại còn phô ra dáng vẻ vương phi được trọng dụng, đúng là khiến cho người ta không ngờ được loại người lành như gỗ ấy cũng biết giữ thể diện cho bản thân.”

Khúc Ước Tổ ngồi bên cạnh bà ta thở dài nói:

“Thái thái, tí ti đã xuất giá rồi, bất luận là vương gia có yêu thương hay không, thì tí ấy cũng là Đaoan vương phi.”

Lương thị nhìn cô con gái như hoa như ngọc của mình, hiểu được ý trong lời nói của con gái, liền cúi mặt xuống hừ lạnh nói:

“Bất kể nó có là gì, thì sau này cũng không thể tôn quý bằng con được.”

Khúc Ước Tổ nghe xong chỉ cười nhạt, không nói gì thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Khách quý

Giờ đã là cuối thu, thời tiết dần trở lên lạnh hơn, trên dưới phủ Xương Đức công được bao phủ bởi một bầu không khí vui vẻ, đồ trước phủ Xương Đức công là đủ các loại xe ngựa đầy màu sắc, người canh cửa cúi người đến độ sắp không đứng lên nổi, nhưng vẫn ra sức tươi cười đón tiếp mọi người bước vào cửa lớn.

Bên ngoài cánh cửa thứ hai, cậu con trai độc nhất và đứa cháu trai bên ngoài đang nhiệt tình tiếp đãi khách khứa ra vào, tuổi tác cả hai tuy rằng không lớn, nhưng lại nhận được không ít những lời khen ngợi rằng tuổi trẻ mà tác phong chu đáo đúng mực.

Mấy năm gần đây tuy rằng phủ Xương Đức công càng ngày càng sa sút, nhưng ai bảo người ta sinh ra được một đứa con gái tốt chứ, gả cho Đoan vương trở thành vương phi, bất kể trong lòng mọi người nghĩ sao, thì bên ngoài vẫn cứ là có được vị trí như ý nguyện. Vuốt mặt thì phải nể mũi, nên nhất định phải giữ gìn thể diện cho Đoan vương.

Tốt xấu gì phủ Xương Đức công cũng là nhà bố vợ của Đoan vương, đến đây phơi khuôn mặt ra tặng lễ vật thì luôn lợi nhiều hơn hại mà.

“Xương Đức công phúc như Đông Hải.”

Lời vừa rồi là của Bảo Vinh hầu, người này chẳng qua chỉ là một nhân vật không cao không thấp trong kinh thành, nhưng Xương Đức công cũng không dám đắc tội, đối phương vừa mở lời, liền bước lên tiếp đón.

“Không dám, không dám, vất vả cho hầu gia phải chạy tới đây một chuyến rồi,”

Xương Đức công cầm tay đối phương đi tới sảnh lớn, đối phương cũng không khách khí với ông ta, vừa đi vào trong, vừa nói:

“Hôm nay là đại thọ của ngài, không biết khi nào thì Đoan vương gia sẽ tới, đến lúc ấy nhất định xin công gia dẫn ta tới tìm vương gia uống vài chén đây.”

Xương Đức công nghe thấy những lời này, nhất thời không được vui cho lắm, phủ Đoan vương gửi thiệp tới nói rõ ràng rằng vương phi nhất định sẽ đến, còn về phần vương gia có đến không, thì cũng chưa chắc, Bảo Vinh hầu nói những lời này, khiến trong lòng Xương Đức công có chút oán trách đứa con gái đã xuất giá không có bản lĩnh, không biết lung lạc trái tim vương gia, để ông ta phải hứng chịu bầu không khí xấu hổ này.

“Nhất định, nhất định rồi,”

Xương Đức công mỉm cười mời khách vào phòng, giấu đi nỗi xấu hổ trong lòng.

Bảo Vinh hầu tươi cười nói:

“Công gia bận rộn, tự ta vào là được rồi, không cần khách khí vậy đâu.”

Nói xong, liền tự mình đi vào phòng khách, trong lòng đúng là đang cười lạnh, người khác không biết, chứ trong lòng ông ta thì rất rõ, con gái của Khúc gia gả đến Đoan vương phủ, căn bản không có được sự yêu thương của vương gia, giờ vương gia tới tham dự tiệc mừng thọ của Xương Đức công ông ta thì mới đứng là chuyện lạ.

Tưởng rằng có con gái làm vương phi thì thành hoàng thân quốc thích rồi chắc? Ta khinh!

Ở hoa viên trong sân, Lương thị đang đón tiếp các vị phu nhân và tiểu thư, thấy cảnh tượng năm nay còn náo nhiệt hơn cả năm trước, khiến lòng dạ Lương thị có hơi phức tạp, những năm trước đám người này chỉ tặng lễ vật chứ chẳng hề lộ mặt đến, năm nay ngược lại ai cũng có thời gian rảnh. Còn không phải vì con bé Khúc Khinh Cự đó đã làm vương phi à, trong lời nói của đám người này còn ngầm châm biếm bà ta đối xử với Khúc Khinh Cự không tốt, cứ như thể nói những lời này sẽ khiến mấy người phụ nữ đó cao quý hơn đôi ba phần vậy.

“Ta nói này, phu nhân bà thật đúng là có phúc đấy, con gái lớn làm Đoan vương phi, con gái thứ ba dung mạo lại như hoa như ngọc,”

phu nhân của Bảo Vinh hầu nói đến đây, còn cố ý dừng lại liếc nhìn nhị cô nương do vợ lẽ sinh ra của phủ Xương Đức Công đang đứng hầu trong góc,

“Nhị cô nương đáng vẻ xinh xắn, loại may mắn này dù bọn ta có muốn cũng chẳng được.”

“Vương phu nhân đừng khen mấy con bé đó nữa,”

nụ cười của Lương thị có chút lạnh lẽo,

“Mấy con bé thô lậu nhà chúng ta, đâu thể bằng được các vị tiểu thư của quý phủ chứ.”

Trên dưới cả kinh thành này, ai mà không biết con gái cả của Bảo Vinh hầu sống chết đòi gả ột tên thư sinh nghèo, giờ cứ dăm ba ngày lại mượn cớ về nhà mẹ đẻ để vờ tiền.

Nào ngờ phu nhân của Bảo Vinh hầu Vương thị lại giả vờ như không hề tức giận những lời nói của Lương thị, chỉ đáp rằng:

“Đâu có, đâu có.”

Những người khác hồ hờng quan sát cuộc đấu khẩu giữa hai người, phu nhân của Bảo Vinh hầu bắt hòa với phu nhân của Xương Đức công là chuyện đã có từ xưa, thoạt hai người chưa xuất giá đã luôn đối đầu gay gắt với nhau, giờ lấy chồng rồi người vẫn như xưa khiến tất cả được xem một màn náo nhiệt.

Ở đây cũng có vài vị phu nhân có quen biết với hai người từ lâu vẫn còn nhớ rõ năm đó Vương thị gả cho Bảo Vinh hầu, Lương thị tức đến nổi hơn nửa năm liền không tham gia một cuộc tụ tập nào của các khuê nữ thế gia trong kinh thành, mãi cho đến khi Lương thị được gả cho Xương Đức công, người có thân phận không hề thua kém Bảo Vinh hầu, từ đó lại tiếp tục cùng ăn miếng trả miếng với Vương thị.

Có nhiều người tuy rằng không vừa mắt với dáng vẻ tùy tiện của Vương thị, nhưng cũng càng không ưa tác phong chơi trội của Lương thị, nên từ đầu đến cuối đều không mở miệng, chỉ thầm hạ quyết tâm sau này sẽ không bao giờ dặt con gái trẻ trung nhà mình tới phủ của Bảo Vinh hầu và phủ của Xương Đức công nữa.

Lúc này cách phủ Xương Đức công không xa, cờ quạt của phủ Đoàn vương đã từ từ đến gần. Những quan viên đến chúc thọ nhìn thấy đoàn người của Đoàn vương phủ xuất hiện, liền nhào nhào tránh sang một bên, chờ người của vương phủ tới mới tiếp tục đi vào.

“Sao chưa gì xe ngựa đã dừng rồi?”

Một vị phu nhân của một viên đại quan Nhất phẩm ngồi trong xe ngựa, phát hiện xe ngựa đã dừng lại, bèn nghi ngờ mở miệng hỏi. Bà ta căn bản không muốn tới phủ Xương Đức công, giờ xe ngựa cũng bị dừng lại, trong lòng lại càng thấy khó chịu.

Một ma ma già cả đi lên xe ngựa, đề thấp giọng nói:

“Phu nhân, người của Đoàn vương phủ đang ở đằng sau đi tới, mọi người đều phải tránh đường.”

Nghe thấy là Đoàn vương phủ, nhưng cảm xúc của vị phu nhân viên quan này cũng chẳng hề tiêu tan, bà ta xuyên qua khe hở nhìn ra bên ngoài, nhưng chỉ thấy đám thị vệ đang mở đường, một cỗ xa giá sang trọng được bốn con tuấn mã màu mỡ chín kéo đang chậm chậm đi đến, tiếp đó lại là hai cỗ xe do con hai ngựa kéo có bình thường hơn một chút, đi theo đằng sau là một đám tùy tùng và thái giám ăn mặc rất đẹp, tuy rằng không phải cực kỳ xa hoa, nhưng liếc mắt một cái cũng khiến người ta nhận ra được đó chính là khí thế của hoàng gia.

“Đó hình như là xa giá của Đoàn vương gia,”

phu nhân của viên quan kia cảm thấy có chút may mắn, may mà hôm nay mình đích thân tới, nếu không giờ vương gia tới, nhà bọn họ lại chỉ tặng lễ vật không, vậy không phải là đắc tội với hoàng gia sao? Bất kể là ngày sau ngồi lên vị trí tối cao kia là vị vương gia nào, thì những người như bọn họ cũng không được phép làm mất thể diện của hoàng gia.

Từ đằng xa người gác cửa đã nhìn thấy xa giá của Đoàn vương phủ, liền vội vàng quay người chạy vào cửa thứ hai, bẩm báo chuyện này với lão gia.

Xương Đức công đang nói chuyện cùng một vị đại nhân, thì thấy tên hầu vội vàng chạy đến, nói rằng xa giá của vương gia tới rồi.

Vị đại nhân đang nói chuyện cùng thức thời tỏ ý không cần Xương Đức công đặc biệt tiếp đãi, ông ta thấy Xương Đức công cuống cuống chạy ra ngoài, trong lòng như đang bề bộn suy tư đi vào trong phòng lớn.

Trong chiếc xe ngựa rộng rãi, Khúc Kinh Cự ngồi sòng vai với Hạ Hành, nàng thấy sắc mặt Hạ Hành vẫn như ngày thường, liền mở miệng nói:

“Giờ chắc cũng sắp đến phủ Xương Đức công rồi.”

“Vương phi đang nhớ nhà mẹ sao,”

Hạ Hành vốn không muốn đi, nhưng nhớ ra trước lúc xuất giá vương phi đã phải chịu cảnh bị ức hiếp, không hiểu tại sao lại muốn đến, thấy giọng điệu vương phi bình thường, không nhìn được trên vài câu,

“Có thể thấy người làm phu quân như ta đúng là quá tệ, lại để cho vương phi nhớ đến cha mình.”

“Vương gia đừng chê cười thiếp,”

Khúc Kinh Cự liếc xéo Hạ Hành một cái, sáng sớm hôm nay vị vương gia tính tình kỳ lạ này sai người đưa tới mấy hộp trang sức đủ màu sắc tới, nói thẳng rằng để nàng tùy ý chọn, tùy ý đeo. Nàng nhìn từng hộp từng hộp trang sức vô cùng quý giá ấy, còn tưởng vị vương gia kia định mở cửa hàng đồ trang sức.

Đội nàng vạt và trang điểm ăn mặc lộng lẫy xong xuôi, vị vương gia mặc bộ áo bào bằng lụa mềm thêu chỉ vàng hoa văn tường vân (1) màu trắng ngà mới chui ra, nói rằng muốn cùng nàng đến phủ Xương Đức công, thấy hán ăn vận đầy vẻ anh tuấn khuôn mặt toát lên sự khí khái, Khúc Kinh Cự bật cười ha ha cùng theo hán lên xe ngựa, ai ngờ giờ lại nói những câu kỳ lạ như vậy.

“Thiếp gả cho vương gia, gia đình của thiếp là Đoàn vương phủ, vương gia nói những lời như vậy, là chê trách thiếp làm không tốt sao?”

Khúc Kinh Cự nghiêng đầu, làm ra vẻ không muốn quan tâm đến nữa.

Hạ Hành nghe vậy ý cười trên khuôn mặt lại càng rõ ràng hơn, hán duỗi tay ra nắm chặt lấy lòng bàn tay của Khúc Kinh Cự:

“Đừng giận, người bắt nạt khiến nàng buồn lòng cũng chẳng phải ta.”

Nói xong, sắc mặt hán liền nghiêm hơn một chút,

“Có vài chuyện, trong lòng ta hiểu rất rõ, nàng không cần phải lo lắng.”

Khúc Khinh Cư xoay đầu lại nhìn Hạ Hành, thấy đối phương vẫn nở nụ cười khê như trước, không biết rốt cuộc lời nói của đối phương có dụng ý gì, nên cũng cười nói:

“Vương gia đau lòng cho thiếp, trong lòng thiếp hiểu rất rõ.”

Nếu thật sự tin là thế, thì đúng là bị kịch.

“Vương gia, vương phi, đến phủ Xương Đức công rồi.”

Xe ngựa từ từ dừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng của Tiền Thường Tín.

“Hạ quan tham kiến vương gia, vương phi,”

Xương Đức công nhìn thấy xe ngựa dừng lại, vội vàng mang theo người tiến lên trước hành lễ.

“Hôm nay là ngày mừng thọ của Xương Đức công, bốn vương tới để chúc thọ, ngài không cần đa lễ như vậy.”

Tiền Thường Tín nghe thấy vương gia lên tiếng, mới bước đến vén rèm lên cho vương gia, sau đó quỳ xuống để vương gia dẫm lên lưng mình bước xuống.

Khúc Khinh Cư đội mũ sa, vừa đi ra khỏi xe ngựa, thì đã nhìn thấy có một bày tay duỗi ra trước mắt, nàng nhìn thấy nụ cười nở trên khuôn mặt của chủ nhân bàn tay ấy, liền hơi hơi cúi đầu xuống vịn vào tay Hạ Hành bước xuống xe.

Kiểu đã chuẩn bị sẵn sàng ở bên cạnh từ lâu, Mộc Cận nhắc rèm kiệu lên để Khúc Khinh Cư bước vào ngồi, sau khi hạ rèm xuống, liền nhún người với vương gia, rồi cùng với những đại nô tỳ khác ngồi lên những chiếc kiệu nhỏ phía sau.

Nhìn thấy Đoàn vương đích thân tới chúc thọ mình, Xương Đức công vui mừng còn chẳng kịp, lại thấy thái độ của vương gia đối với con gái mình như thế, nụ cười trên mặt tươi như hoa nở, dẫn Hạ Hành từ cửa lớn vào trong phủ.

Đoàn vương bước vào cửa, vị ma ma khỏe mạnh khiêng kiệu cũng vội vàng nhắc kiệu tiến vào theo, chỉ là hướng đi không giống với hướng của Đoàn vương, mà đi tới chỗ hoa viên đằng sau.

Hạ Hành được Xương Đức công dẫn vào trong sảnh, thì thấy có hai người thiếu niên trẻ tầm khoảng mười lăm tuổi đi theo đằng sau, bèn hỏi:

“Hai vị này là?”

“Vương gia, đây là khuyển tử Khúc Vọng Chi và đứa cháu bên ngoại Lương Vinh.”

Nghe thấy vương gia hỏi đến con trai mình, Xương Đức công vui sướng nói,

“Các con còn không chào hỏi vương gia đi.”

Hai người lại vội vàng hành lễ, Hạ Hành hồ hững miễn lễ cho hai người,

“Hai người đang đọc sách gì vậy?”

“Khuyển tử không có chí tiến thủ, đến giờ vẫn đang đọc sách ở học viện Đông Sơn, còn đứa cháu ngoại này năm ngoái đã thi đỗ tú tài.”

Xương Đức công thấy giọng điệu vương gia bình thản, cũng không dám thái quá, đành thành thực trả lời.

Đoàn vương cũng chỉ tầm khoảng hai mươi tuổi, nhưng lại khiến người khác không dám coi thường, Xương Đức công có chút cảm khái, không hổ là hoàng tử.

“Quý công tử là con trai độc nhất của công gia, hiện giờ tuổi còn nhỏ, công gia đừng nên ép buộc thái quá,”

Hạ Hành gật gật đầu,

“Thư viện Đông Sơn bốn vương cũng có nghe nói rồi, có không ít danh sĩ xuất thân từ nơi đó, bốn vương nghe nói năm đó phu nhân sinh hạ được một cặp thai long phượng hiếm thấy, nhất định sau này quý công tử sẽ làm nên nghiệp lớn.”

“Không dám, không dám, vương gia quá khen rồi.”

Thân làm cha, đương nhiên rất thích người khác khen con trai mình, huống hồ đúng là Vọng Chi và Ước Tổ là cặp thai long phượng rất hiếm thấy trong kinh thành, chuyện này đã đủ khiến cho ông ta tự hào suốt nhiều năm nay. Chi là ông ta không nhìn ra được ý lạnh trong ánh mắt của Hạ Hành.

Khúc Vọng Chi đi đằng sau lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người, liền nhớ tới mẹ mình không thích chị cả, không khỏi suy tư, hiện giờ chị cả trở thành vương phi, liệu có cố ý để người khác tới báo thù bọn họ không? Nếu người trở thành vương phi là em ba thì tốt biết bao, mẹ cũng không cần phải tức giận vì chị cả.

Trong hoa viên, Lương thị và Bảo Vinh hầu phu nhân vừa đối đáp chạt chém nhau xong, thì nghe thấy một a hoàn vội vàng chạy vào nói:

“Phu nhân, Đoan vương phi tới rồi.”

Thân phận tất cả những người ngồi đây đều không cao quý bằng Đoan vương phi, nghe thấy câu này, liền đồng loạt đứng cả dậy. Trong lòng Lương thị dù không muốn đến đâu, giờ cũng không thể không đứng dậy đi tới cánh cổng phụ đón tiếp.

Đội bà ta đi đến cổng phụ rồi, thì nhìn thấy phần đỉnh kiệu khám châu báu tỏa hương thơm đã dừng ở bên ngoài cổng phụ, còn chưa kịp nghe thấy tiếng dừng, thì một đám ma ma, a hoàn đã tiến lên vây lấy, về mặt người nào người nấy vừa cẩn thận lại đầy nề sợ.

Bà ta cười lạnh, quả nhiên là gà rừng biến thành phượng hoàng rồi, ngay cả khí thế cũng lớn hẳn lên.

1. Hoa văn tường vân

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Khoe khoang tình cảm nồng nàn

Rèm kiệu tối màu được vén lên, chỉ thấy một bàn tay trắng nõn nà duỗi ra đặt lên bàn tay Mộc Cận đang khom người đứng bên cửa kiệu, sau đó lại là đôi chân trong đôi giày gấm đá quý thêu chỉ vàng bước ra, thấp thoáng có thể nhìn thấy bộ váy áo như làn sóng nước.

Lương thị nhìn cô gái đang bước ra từ trong kiệu, ý cười trên mặt tuy không hề giảm, nhưng độ cong của khóe miệng lại cứng đi nhiều. So Khúc Khinh Cur đang ở trước mắt với hôm đó về lại mặt, quả thật thay đổi quá lớn.

Khúc Ước Tổ đi theo sau lưng bà ta thấy cử chỉ mẹ đẻ mình không thoải mái, bèn tươi cười đi tới chỗ Khúc Khinh Cur, đầu tiên là nhún mình hành lễ, rồi mới mở miệng thân thiết nói:

“Cuối cùng ti ti cũng tới rồi, thái thái và muội cứ ngóng mãi.”

Khúc Khinh Cur nghe thấy những lời này, vừa đi về phía Lương thị, vừa nói:

“Vốn dĩ đã chuẩn bị ra khỏi nhà từ lâu rồi, chỉ là vương gia nhất định muốn đi cùng ta, nên thành ra lại chậm trễ mất một lúc.”

Lời nói đến đây, người đã tới trước mặt Lương thị, nàng hơi nhún người, “Để thái thái phải đợi lâu, đều là lỗi của con cả.”

Bất kể là Lương thị có không thích Khúc Khinh Cur đến đâu, nhưng đang ở trước mặt bao nhiêu người, bà ta cũng không dám nhận một cái nhún mình này, bèn lập tức đỡ lấy tay Khúc Khinh Cur, sau khi trả lễ xong nói:

“Vương phi trong phủ công việc bận rộn, sớm như vậy đã tới đây thế này, là đủ để thấy tấm lòng hiếu thuận với lão gia rồi, ngàn vạn lần đừng nói những lời như vậy.”

Mọi người chờ đợi từ lâu để chào hỏi vương phi lúc đi đến gần nghe thấy đoạn này, bèn nhất loạt đi tới ra sức khen ngợi Khúc Khinh Cur, tạm thời bất kể là vương phi có được sủng ái hay không, chỉ riêng việc gia đình Tường Thanh hầu luôn coi trọng Đoan vương phi, là đã đủ để khiến các nàng phải kính trọng Đoan vương phi rồi, huống hồ nhìn cả người vương phi trang điểm ăn vận thế này lại có Đoan vương đích thân cùng nàng ta tới đây, càng đủ để chứng minh địa vị của Đoan vương phi trong lòng Đoan vương.

Sau khi mời Khúc Khinh Cur ngồi lên ghế đầu bị từ chối, Lương thị cũng không kiên trì thêm nữa, bất luận là tôn trọng Đoan vương phi đến đâu, thì xét về tình bà ta vẫn là mẹ của con bé đó, bà ta ngồi ở ghế đầu, cũng chẳng có gì sai.

Những người khác thấy vẻ giả vờ giả vịt của Lương thị, trong lòng thầm cười nhạo bà ta đúng là ngu xuẩn, theo lý mà nói Đoan vương phi đúng là phải gọi bà ta một tiếng mẫu thân, nhưng nay người ta là người của hoàng gia, giờ bà ta lại bày ra cái vẻ tiếp đón như mẹ cả chủ nhà, chả nhẽ không nghĩ đến chuyện hành động này sẽ chọc giận vương gia, khiến chồng và con ở bên ngoài phải chịu thiệt à. Đoan vương phi có thể kính trọng bà ta là mẫu thân trên danh nghĩa, nhưng lẽ nào đường đường là một hoàng tử cũng phải giữ thể diện cho bà ta nữa chắc?

Dù cho bà ta có là ai, thì trước mặt người của hoàng thất cũng thấp xuống đôi ba phần, càng đừng nói đến chuyện chỉ là mẹ kế.

Cũng chẳng trách hồi đầu Lương gia sa sút đến mức để con gái dòng trưởng trở thành thiếp của Xương Đức công cũng vui mừng hi há đến vậy, đầu óc và giáo dưỡng như thế quả thật đúng là tèo cao.

Khúc Khinh Cur ngồi xuống vị trí đầu tiên bên tay trái, bưng trà lên chiêu một ngụm, rồi đặt xuống, sau đó nói chuyện câu được câu chăng với các vị phu nhân khác.

“Hôm nay khí sắc của vương phi tốt hơn nhiều rồi đấy,”

người vừa nói là vợ của Binh bộ Thượng thư La phu nhân, cũng chính là mẹ đẻ của mẹ Khúc Kinh Cur, vị lão phu nhân này cũng là đã từng quan tâm chăm sóc cho Khúc Kinh Cur, nên giọng điệu có thân thiết hơn cũng không ai thấy làm lạ,

“Thân già này vẫn còn nhớ hồi đầu khi tặng quà cưới cho vương phi, vương phi vẫn còn gầy bé, giờ mới chỉ qua có vài tháng, mà đã xinh đẹp đến suýt chút nữa thân già này cũng không nhận ra rồi, có thể thấy phủ Đoan vương đúng là một nơi rất tốt.”

“Đúng là vậy, đừng nói là La lão thái thái, mà cả ta thiếu chút nữa cũng không dám nhận,”

Điền thị tiếp lời, bà ta là em gái dòng thứ của mẹ Khúc Kinh Cur, tuy rằng không được coi là gần gũi với mẹ ruột Khúc Kinh Cur lắm, nhưng về tình về lý thì vẫn nghiêng về phía Khúc Kinh Cur hơn, thêm vào đó hiện giờ Khúc Kinh Cur là Đoan vương phi, nên lời nói tiếp sau cũng không khách khí lắm,

“Ta vốn dĩ nhìn thấy hai cô gái trong quý phủ như hoa như ngọc, nên cứ lo lắng cho cháu ngoại của mình mãi, nhưng giờ thì thấy yên tâm rồi, gia sản của con gái trong phủ Xương Đức công thật đúng là ai nấy đều sinh đẹp cả.”

Mọi người ở đây có ai mà không biết những câu này là đang chế giễu Lương thị đối xử hà khắc với con gái ruột của vợ cả, lời tuy rằng có hơi khó nghe, nhưng lại rất thật. Thêm vào đó bọn họ thấy Đoan vương phi cứ cười mãi mà không nói gì, trong lòng liền lập tức hiểu ra thái độ của Đoan vương phi đối với Lương thị.

Năm ấy Lương thị dùng thủ đoạn quyền rũ làm thần trí Xương Đức công điên đảo, khiến Điền thị khi đó vẫn đang mang thai tức đến mức sau khi hạ sinh cô con gái xong thì cũng ốm bệnh mà qua đời, Điền thị qua đời còn chưa được tròn hai tháng thì Lương thị đã đặt chân qua cửa, sau này phủ Tường Thanh hầu muốn đón cháu gái lớn về hầu phủ ở, cũng thường xuyên bị Lương thị ngăn cản. Đến cuối cùng, trên dưới phủ Tường Thanh hầu đâu đâu cũng thấy bất mãn với phủ Xương Đức công. Chỉ đáng thương cho cô bé đại tiểu thư mất mẹ, nếu không phải có phủ Tường Thanh hầu làm chỗ dựa, thì sợ rằng ngay cả của hồi môn của mẹ đẻ cũng không giữ nổi.

Làm đủ loại chuyện xấu không để lại đường lui ỉn như thế, cũng không thể trách giờ Đoan vương phi người ta đối xử khó chịu với bà ta, hạng đàn bà độc ác như vậy cũng chỉ có Xương Đức công yêu thương coi như báu vật, nếu đổi là những người có sĩ diện khác, thì ngay cả làm thiếp thôi cũng sợ xấu mặt.

Khúc Kinh Cur lạnh lùng liếc nhìn mọi người lời trong lời ngoài cười giễu Lương thị, nàng giả vờ nghe không hiểu, chỉ cười không nói năng gì. Địa vị của phủ Xương Đức công hiện giờ, chẳng qua cũng chỉ là một cái khung rỗng mà thôi, thấy thái độ của mấy vị phu nhân này đối với Lương thị thì cũng có thể ngộ ra được đôi điều. Mà nàng lại là người được Hoàng thượng chỉ hôn cho Đoan vương, những âm mưu lén lút thâm hiểm bên trong việc này không biết do vị nương nương nào ở trong hậu cung bày ra.

Đáng thương cho nàng Khúc Kinh Cur này lẻ loi một mình, trở thành vật hy sinh trong cuộc chiến chính trị của kẻ khác, nếu tính cách Đoan vương không đủ trầm ổn, nếu nàng ta không có một người cậu tốt, chỉ sợ không chờ được đến lúc nàng xuyên không, thì ngay cả xương cốt cũng chẳng còn từ lâu rồi.

Sự vô tình của người đàn ông, sẽ chỉ khiến nỗi đau rơi xuống phận người phụ nữ. Sự yếu đuối của người đàn bà, sẽ khiến nỗi khổ trút xuống đầu con trẻ. Nhưng cũng chính những triều đại này, lại không thể dung chứa được những người phụ nữ quá mức kiên cường.

“Đại tiểu thư cái gì cũng tốt cả, chỉ là quá trầm lặng thôi, nhưng giờ vương gia đối xử tốt với con bé như vậy, người làm mẹ như ta cũng thấy yên tâm.”

Nghe thấy câu này, Khúc Kinh Cur ngẩng đầu lên nhìn Lương thị, người phụ nữ này cũng không hề đơn giản, nhiều người chế giễu bà ta như vậy, cũng không thấy sắc mặt bà ta mấy may thay đổi.

Nâng nâng chiếc trâm rủ hình cánh phượng bằng vàng ròng khảm mã não cài bên tóc mai lên như không có chuyện gì xảy ra, Khúc Kinh Cur nhếch nhếch khóe miệng:

“Thái thái không cần phải lo cho con gái đâu, cuộc sống của con ở trong Đoan vương phủ rất rất tốt, thái thái quan tâm đến con gái suốt mấy năm nay, trong lòng con đều hiểu cả.”

Nói xong, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, “Nói đến mới nhớ đệ đệ và tam muội cũng không còn nhỏ nữa, hôm nay mang theo chút quà, tuy chẳng phải thứ gì quý giá, nhưng khiến tất cả mọi người đều vui vẻ là tốt rồi.”

Không biết Khúc Kinh Cur cố ý nhắc đến Vọng Chi và Ước Tổ là có dụng ý gì, nhưng trong lòng Lương thị hiểu rõ ngày xưa bà ta đối xử không tốt với Khúc Kinh Cur, hôm nay nàng ta nói những lời này, nhất định là không có thiện ý.

“Sao có thể để vương phi tổn kém như vậy được.”

Lương thị cười gượng, thấy đôi hoa tai bằng mã não rủ xuống bên tai Khúc Kinh Cur, lần đầu tiên trong lòng nhận thức được rõ ràng một điều rằng, đứa con gái của ả tiện nhân Điền thị đã trở thành vương phi.

“Thái thái đừng khách khí, đều là người một nhà cả.” Khúc Kinh Cur cúi mặt xuống, bụng chén trà lên chậm chậm thối, nhưng chẳng có hứng thú uống một ngụm nào nữa cả.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đột nhiên nhận ra, rõ ràng câu nào câu nấy của Đoan vương phi đều khách khí lễ độ, nhưng lại cho người ta cảm giác được một loại khí thế ép người, tựa như Lương thị chẳng qua chỉ là trò cười trong mắt của nàng ta, nhưng vì tính tình nàng ta khoan dung độ lượng, nên mới không tính toán với bà ta.

Khúc Ước Tổ liếc nhìn Khúc Kinh Cur trước mặt, đuôi lông mày hơi cau lại, người trước mặt vẫn là con người ấy, chỉ là cách trang điểm tinh tế, cử chỉ nhã

nhận, nhưng thái độ cứng rắn khiến người ta phải thấp hơn nàng ta một khoảng, đây vẫn là người người chị cả không giỏi nói chuyện, trầm mặc ít lời ngày xưa sao?

Trong lúc Lương thị cảm thấy không thể nói được gì, thì nhìn thấy mấy a hoàn đang vây quanh một lão thái thái đi tới, tinh thần của bà liền được thả lỏng, vội vàng đứng dậy đi tới đón. Trước kia tuy rằng không thích lão thái thái lắm, nhưng hiện giờ lão thái thái tới, ở đây lại nhiều người vẫn nên giữ lại chút ít thể diện cho lão thái thái da mặt mỏng, bà ta cũng sẽ không rơi vào cảnh trước sau đều có địch.

Lão thái thái vịn vào tay Lương thị, rồi cũng phải hành lễ với Khúc Kinh Cur, sau khi được Mộc Cận đưa ra sau, vẫn khách sáo nói:

“Hôm nay vương phi có thể đến đây, đúng là vinh hạnh của hàn xá.”

“Tổ mẫu nặng lời rồi, hôm nay là ngày mừng thọ của phụ thân, cháu gái sao có thể không tới được,”

Khúc Kinh Cur nhìn lão thái thái với khuôn mặt hiền từ trước mắt, nở nụ cười nói,

“Tổ mẫu nói như vậy, khác nào coi cháu gái là người ngoài.”

Vị lão thái thái này cũng chẳng phải người hiền từ gì, hồi đầu khi Khúc Kinh Cur trải qua cuộc sống khổ sở trong phủ, cũng chẳng thấy lão thái thái ra mặt nói câu nào công bằng.

Trong mắt của một người phụ nữ, người khác sao có thể bằng con trai mình được, Khúc Kinh Cur đoán rằng một là do thân phận của nàng hiện giờ, hai nữa là vì cũng biết được rằng Lương thị đang bị làm khó dễ. Bà ta không nhất thiết phải thích Lương thị, nhưng không thể để con dâu mình bị người khác dẫm lên mặt được, vì điều đó cũng sẽ khiến cho con trai bà phải xấu hổ.

Mặc dù đó là sự thật, nhưng không có nghĩa là Khúc Kinh Cur sẽ chấp nhận.

Mọi người lại khách sáo với nhau thêm một hồi rồi ngồi xuống, Khúc Kinh Cur ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế chạm trổ không nói tiếng nào, nếu như có người nói chuyện, nàng cũng chỉ hờ hững đáp lại một hai câu, dần dần, bầu không khí trở nên nhạt nhẽo hẳn đi.

Khúc lão thái thái nhìn thấy bầu không khí lạnh lẽo trầm xuống, trong lòng liền hiểu ra Khúc Kinh Cur cố ý khiến người ta cảm thấy lúng túng, chỉ là giờ thân phận của đối phương cao quý, bà ta chỉ có thể nâng nó cao lên:

“Giờ cũng không còn sớm nữa, chi bằng mọi người theo thân già này đến sảnh phía Tây dùng tiệc vậy.”

Ánh mắt mọi người liếc về phía Đoan vương phi, thấy nàng cười hì hì bụng tách trà lên, hiểu rằng nàng không phản đối, rồi mới nhất loạt đứng dậy.

Khúc Kinh Cur đứng dậy nở nụ cười thiện ý với mọi người, đi lên trước đỡ lấy tay lão thái thái,

“Mời tổ mẫu.”

Khúc lão thái thái cười vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng, giọng nói mang theo vẻ gần gũi:

“Con bé này, đã thành Đoan vương phi rồi, đâu thể nào làm những loại chuyện này được nữa, đừng để người khác chê cười.”

Các vị phu nhân nghe vậy lại lập tức khen ngợi Đoan vương phi hiếu thuận, mặc dù Đoan vương phi chẳng qua chỉ đi vài bước rồi thả ra, nhưng ai có thể nói rằng nàng làm không tốt?

Vừa đi đến chỗ lối ra của hoa viên, mọi người nhìn thấy một a hoàn tay cầm một chiếc áo choàng mỏng đi tới, tất cả liếc thấy quần áo không giống kiểu a hoàn trong phủ Xương Đức công mặc, đang đoán xem đây là a hoàn nhà nào.

Mộc Cận vừa nhìn là nhận ra ngay đây là Liên Kiều hầu hạ bên cạnh vương gia, liền thả chậm bước chân lại.

Liên Kiều nhìn thấy Khúc Kinh Cur, vội vàng đi tới trước mặt nàng sau khi khụy gối hành lễ liền nói:

“Vương phi, vương gia thấy trời không có nắng, lo người bị lạnh, nên sai nô tỳ mang áo choàng tới cho người. Còn đặc biệt dặn dò rằng, người đừng ăn quá nhiều những thứ cay nóng, trời thu gió khô khí lạnh, đừng để cổ họng và dạ dày bị đau.”

“Ta có phải là trẻ con đâu, sao phải cẩn thận như vậy làm gì,” Khúc Kinh Cur cười hừ một tiếng, ra hiệu cho Mộc Cận nhận áo,

“Áo choàng ta cảm rồi, người dặn Tiền Thường Tín cẩn thận vào, đừng để vương gia uống quá nhiều rượu.”

Liên Kiều vội vàng vâng dạ, rồi lại nhanh chóng lui ra.

Mọi người liếc nhìn chiếc áo choàng gấm hoa văn chìm của Tứ Xuyên, trong lòng đều thầm cảm khái, ai nói Đoan vương không thích Đoan vương phi nào, chẳng qua chỉ là trời râm thôi, vậy mà đã đổ mắt lo lắng bảo người đưa áo choàng tới, ngay cả việc ăn uống cũng không quên dặn dò một lượt.

Mọi người có mặt ở đó ai có ai là không phải vợ cả phòng chính trong nhà, nhìn thấy tấm áo choàng, trong lòng dâng lên một loại ngưỡng mộ không nói nổi lên lời.

Chương 11: Giao chiến

Sảnh phía Tây của phủ Xương Đức công chỉ giành riêng để tổ chức yến tiệc cho đám phụ nữ, nên đồ vật bày trí ở đây đa phần đều rất tinh tế rực rỡ, bên trong treo những bức tranh chữ nổi tiếng, nhìn vào cũng thấy đây là gia đình có chút nội hàm. Chỉ đáng tiếc là đời sau không bằng đời trước, Xương Đức công hiện giờ làm việc càng lúc càng vô lý, khiến người ta chê cười sau lưng không ít.

Khúc Kinh Cự và Khúc lão thái thái ngồi cùng một bàn, hơn nữa vị trí của nàng còn ở ngay bên cạnh La lão thái thái, đủ để thấy thái độ của trên dưới Khúc gia đối với nàng. Trên bàn lại có người cố ý nịnh nọt, nên bầu khí quanh bàn ăn cũng có thể coi là náo nhiệt. Chỉ là sau khi La lão thái thái gọi tam cô nương của Khúc gia đến ngồi ở phía bên kia, thì sắc mặt của mọi người đều có chút thay đổi. Nếu là buổi yến tiệc gia đình, thì vị trí ra sao cũng chẳng có ai nhiều lời làm gì. Nhưng hiện giờ trong đám phụ nữ ở đây cũng có rất nhiều người địa vị cao như La lão thái thái, tam cô nương của Khúc gia là vẫn bối trên người lại không phong hiệu nào, nếu ngồi cùng một bàn thì có chút không được hợp lý.

Bảo Vinh hầu cười lạnh nhìn hành động của Khúc lão thái thái, trong lòng hiểu rằng Khúc lão thái thái đang muốn để tam cô nương của Khúc gia lộ diện trước mặt những vị phu nhân khác, nhưng thời cơ lại không ổn chút nào.

“Thân già này trước đây thương nhất hai con bé này, giờ con bé lớn đã xuất giá rồi, nay cuối cùng lại được quây quần ngồi bên nhau,”

Sao Khúc lão thái thái lại không hiểu suy nghĩ của mọi người chứ, bà ta lấy khăn tay chấm chấm khóe mắt,

“Giờ bọn trẻ đều đã lớn cả rồi, bà già này hận không thể giữ bọn chúng bên mình ngày ngày.”

Một vị phu nhân có mối quan hệ qua lại khá tốt với Khúc gia cười tiếp lời:

“Đó là tấm lòng yêu thương hiền từ của lão thái thái giành cho cháu gái, chỉ là con gái đã lớn rồi, sao có thể giữ lại mãi được, xinh đẹp như tam cô nương đây...”

Bà ta nói tới đây, liền nở nụ cười trêu chọc.

Khúc Ước Tổ nghe thấy đoạn này, vội vàng cúi đầu xuống, xấu hổ đến nỗi không ngẩng mặt lên được.

Nhìn vẻ quẫn rũ của cô gái nhỏ, Khúc Kinh Cự mỉm cười nhìn người phụ nữ vừa nói xong, bà ta là Ngụy thị người bên nhà mẹ đẻ của Khúc lão thái thái, chồng giữ chức Lễ bộ Thị lang không lớn cũng chẳng nhỏ, từ trước tới nay chẳng qua bà ta chỉ khách khí với một mình Khúc Ước Tổ, lúc trước chẳng thèm nhìn đến Khúc Kinh Cự và Khúc Hồi Tuyết con của một người thiếp.

“Ngụy phu nhân chê cười rồi, giờ tam muội là nhỏ tuổi nhất, tổ mẫu lại yêu thương rất mực như vậy, sao có thể không giành nhiều thời gian ở bên tổ mẫu được,”

Khúc Kinh Cự nhìn Ngụy thị cười mà như không cười, nhận lấy chiếc khăn lụa Ngân Liễu dâng lên để lau tay,

“Ngược lại hiện giờ thời gian nhị muội ở bên tổ mẫu càng lúc càng ít đi.”

Lương thị nghe thấy Khúc Kinh Cự nói như vậy, trong lòng liền bùng lên lửa giận, Khúc Kinh Cự này đang muốn phá hoại nhân duyên của con gái mình. Còn cố ý nhắc đến tên con bé thứ hai, là muốn nói cho người khác biết bà ta là bà mẹ kế độc ác, chỉ nhớ tới con gái mình, cay nghiệt với con gái của thê thiếp?”

Ngụy thị thoáng sửng người, dường như có chút không phản ứng kịp, trước đây bà ta luôn làm đẹp lòng vị cô mẫu này, hôm nay Khúc Kinh Cự đối đáp không mềm không cứng đẩy ngược về, mới giật mình nhận ra người ngồi trước mặt mình không còn là con gái lớn của Khúc gia ngày trước nữa, mà là vị Đoan vương phi cao quý rồi.

(Cô mẫu là chị em gái của cha.)

La lão thái thái mỉm cười liếc nhìn Ngụy thị, trong mắt đầy vẻ mỉa mai. Đoan vương là ai? Là con trai thứ hai của Hoàng thượng, mẫu thân là Kinh phi tuy không được sủng ái bằng Thục phi, nhưng trước mặt Hoàng thượng cũng là người có chút thể diện. Về phần Đoan vương bản tính thế nào, không ai biết rõ, nhưng trong mắt đám quần thần trong triều, Đoan vương tuy rằng không phải là người có năng lực nhất trong bốn vị hoàng tử, nhưng cũng tuyệt đối không phải là vị hoàng tử bất tài.

Hiện giờ chỉ có tổng cộng bốn vị hoàng tử, đại hoàng tử Ninh vương ở trên triều đình tuy rằng có chút năng lực, nhưng xuất thân lại không cao, mẹ đẻ chẳng qua chỉ là một tài nhân. Tam hoàng tử Thục vương mẹ đẻ Thục phi là người được Hoàng thượng sủng ái nhất, nên cũng là vị hoàng tử được yêu thương nhất, chỉ là vị hoàng tử này tuy có chút mưu lược, nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn độc ác, khiến cho không ít người phải kiêng kỵ. Tứ hoàng tử Thành vương mẹ đẻ là một vị quý tần không lớn cũng chẳng nhỏ, không nhận được sự yêu thương của đế vương, Hoàng thượng cũng chỉ yêu quý vị tứ hoàng tử này ở mức tầm tầm mà thôi, còn về phần con người của Thành vương, thì thật sự rất bình thường.

Mọi việc trên triều đình La lão thái thái không hiểu rõ lắm, nhưng khả năng nhìn người của bà lại không tồi chút nào, vị Đoan vương này sợ rằng tiền đồ sẽ rộng mở vô hạn, La lão gia nhà bà tuy rằng không có suy nghĩ đúng về phe nào, nhưng tuyệt đối không có ý đố kỵ với Đoan vương. Có thể trở thành một Đoan vương như thế này, hoặc bản tính thật sự là như thế, hoặc thâm sâu khó lường.

Nhưng trong hoàng gia làm gì có ai để lộ tính cách thật sự ra ngoài? Bà đã sống nhiều năm như vậy rồi, gặp không ít người, nên lại càng hiểu rõ những người nào không thể đố kỵ, những người nào cho dù có đố kỵ, cũng sẽ chẳng xảy ra chuyện gì to tát.

Đoan vương thuộc kiểu người thứ nhất, còn phủ Xương Đức công là kiểu người thứ hai.

Bà đã nhìn nhầm vị Đoan vương phi này rồi, trước đây chẳng qua là vì con gái gả đến Điền gia nên cũng quan tâm chăm sóc đôi chút, nay lại cảm thấy vị Đoan vương phi này không phải là cô gái đơn giản. Nghĩ tới đây, bà lại thấy có chút may mắn, bà không mong Đoan vương phi có lòng cảm kích với bà, nhưng vì sự quan tâm chăm sóc của ngày đó, sẽ khiến Đoan vương phi có hảo cảm với La gia và con gái mình, đó cũng là một chuyện tốt.

Chỉ thoáng chớp vậy thôi, mà suy nghĩ trong đầu La lão thái thái xoay vòng không ít, nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười hiền hòa, khen ngợi:

“Có thể thấy ngày thường Đoan vương phi vẫn luôn nhớ thương tới các muội muội, mấy con bé nhà thân già này thỉnh thoảng còn cãi vã nhau, so với vương phi thì đúng là kém xa.”

“Lão thái thái khiêm tốn quá, ta đã được gặp mặt mấy vị ti muội của quý phủ rồi, đều là những người hiểu biết có lễ giáo cả, ngay cả mợ cũng thường xuyên khen ngợi các nàng ấy.”

Khúc Khinh Cư tiếp nhận ý tốt của La lão thái thái,

“Ngày thường gọi các muội ấy rảnh rồi thì hãy siêng đến vương phủ chơi, tính tình của mợ hiền lành hòa nhã đối xử với ta rất tốt, nhưng dưới gối lại không có mụn con gái nào, khiến trước đây ta có muốn nói chuyện tâm sự với mợ như những cô gái trẻ với nhau cũng không được, may mà sau này gặp được các ti muội của quý phủ mới khiến ta hoàn thành được ước nguyện vẫn ôm ấp bấy lâu, lão thái thái đừng luyến tiếc để các nàng ra ngoài đây.”

La lão thái thái nghe thấy những lời của Đoan vương phi câu nào câu nấy đều nhắc tới con gái nhà mình đối xử rất tốt với nàng lúc trước, còn nhân tiện khen luôn cả mấy đứa cháu gái, ý cười trên mặt càng lúc càng rõ:

“Vương phi đừng khen ngợi bọn chúng như vậy, vương phi đã không chê bọn chúng thô lậu, thì sau này có cơ hội thân già này nhất định sẽ dẫn chúng tới vương phủ thăm hỏi.”

Mọi người ở đây cũng loáng thoáng nghe nói được phủ Tường Thanh hầu đã chăm sóc rất chu đáo cho Đoan vương phi trước lúc nàng còn chưa xuất giá, nay lại nghe Đoan vương phi nói những lời này, trong lòng coi như đã xác định được lời đồn. Nhìn dáng vẻ Đoan vương phi đúng là vô cùng thân thiết với gia đình người cậu, cũng không uổng công hồi đầu Tường Thanh hầu một lòng quan tâm tới nàng.

Mọi người đều là đàn bà con gái, đương nhiên hiểu rõ những âm mưu ngầm ngầm chốn tường cao nhà sâu, xem ra Đoan vương phi cũng chẳng thân thiết gì lắm với phủ Xương Đức công. Nếu đã như vậy, thì sau này qua lại với phủ Xương Đức công cũng không nhất thiết phải quá để để tâm tới phủ Đoan vương.

Khúc Ước Tổ lắng nghe các vị phu nhân nói chuyện, trên mặt vẫn mang theo ý cười dịu dàng, tựa như không biết đến ẩn ý bên trong lời nói của mọi người, nhìn thấy từng món từng món ăn được bưng lên, thân thiết sai một a hoàn đặc biệt đặt món đậu phụ gạo xào ớt (1) tới trước mặt Khúc Khinh Cư:

“Muội muội nhớ đại tỷ thích nhất là món này, mấy ngày trước mẫu thân đã dặn dò người dưới phải làm món này thật ngon, đại tỷ nếm thử xem có thích không.”

Trên miếng đậu phụ trắng mềm, rắc những cọng hành lá xanh tươi non, những miếng ớt màu vàng nhạt, còn cả nước tương ớt đỏ đỏ, nhìn qua quả thật vô cùng tinh tế. Khúc Khinh Cư mỉm cười gật gật đầu với Khúc Ước Tổ:

“Cảm ơn muội muội.”

Cô em gái thứ ba này của nàng cũng là người không hề đơn giản chút nào.

“Xin vương phi thứ lỗi cho nô tỳ vô lễ, nhưng có mấy lời nô tỳ nhất định phải nói,”

Mộc Cận khụy gối, vừa cung kính cẩn trọng lại vừa có vẻ bất đắc dĩ,

“Mấy ngày trước người bệnh suốt hơn nửa tháng, mọi người trên dưới trong phủ đều rất lo lắng cho người, từ trước thái y đã dặn rằng không được dùng những món cay nóng nhiều dầu mỡ. Giờ khó khăn lắm mới khỏe lên được một chút, nên vương gia mới đồng ý để người ra ngoài... người đừng quên lời dặn dò của vương gia lúc này.”

La lão thái thái nghe thấy những lời này, vội vàng khuyên nhủ:

“Nha đầu này đúng là có lòng trung thành lo lắng cho chủ nhân, từ lâu đã nghe nói vương phi bị ốm nhẹ, vương phi tuy có lòng hiếu thảo, nhưng cũng phải chú ý tới thân thể nữa.”

“Được rồi, được rồi, nha đầu này hầu ta đã nhiều năm, giỏi nhất là nói làm nhảm, ta cũng sợ nàng ta luôn,”

Khúc Kinh Cur thờ dài ra về bất lực,

“Lúc trước lão thái thái gửi một ít thuốc bổ sang, ta vẫn còn chưa kịp cảm tạ người cho tử tế.”

“Lời nói mạo phạm rồi, thân già này cũng coi như được nhìn vương phi trưởng thành, chỉ cần thân thể của người khỏe mạnh là tốt rồi, đâu cần phải nói cảm tạ,”

La lão thái thái chỉ chỉ vào món canh chim bồ câu non (2),

“Nếu vương phi dùng món canh chim bồ câu non này thì sẽ rất thích hợp, bảo nô tỳ múc một bát canh để người ném thử đi.”

Thấy Mộc Cận tới múc canh, trên mặt Khúc Ước Tổ lộ ra một thoáng cười bối rối, những lời này không những ám chỉ chị cả có bệnh phủ Xương Đức công không màng quan tâm, mà còn bóng gió chê cười mẹ mình đối xử không tốt với chị cả, ngay cả La gia chẳng có can hệ gì lắm với chị cả cũng còn gửi thuốc bổ tới, mà mẹ của nàng ta lại không tỏ chút thái độ nào, những lời này truyền ra ngoài, cái danh hiền đức của mẹ nàng ta còn gì để nói nữa đây?

La lão thái thái nghe những lời vừa rồi, ý cười trên mặt không chút thay đổi, nhưng lại nhìn cô con dâu Lương thị của mình thêm vài lần nữa.

Lương thị ngồi ở bên này cũng nghe ra được ẩn ý trong những câu nói đó, bà ta không ngờ hiện giờ Khúc Kinh Cur lại sắc bén như vậy, nhưng lại không có cách nào biện bác được, đành cười nói:

“Vương phi bệnh, sao không bảo người đưa tin về phủ, để người làm mẹ như ta được chăm sóc hai ba ngày thôi cũng được.”

“Đâu dám để mẫu thân phải vất vả thế,”

Khúc Kinh Cur rửa tay xong, đang lau hết bọt nước trên mu bàn tay, nghe thấy lời của Lương thị, nhếch khoé môi lên nói,

“Tục ngữ nói, con gái đi lấy chồng như bát nước đã hắt đi, con gái sao còn có thể để mẫu thân và phụ thân phải lo lắng nữa. Kê hầu người hạ trong vương phủ không thiếu, chẳng qua chỉ là chút bệnh vặt thôi, sao lại không biết xấu hổ để cho tất cả mọi người đều biết chứ. Là do La lão thái thái, và cả mẹ nữa sau khi sai người tới gửi đồ tới cho ta, thấy ta bị bệnh, nên mọi người mới biết từ miệng của mẹ thôi.”

Nhưng lời này càng bí hiểm cũng lại càng khó nghe hơn, Đoan vương phi nhắc đến một chữ “dám” kia, đủ để người ta liên tưởng được trong hậu viện Lương thị đối xử với con gái của người khác thế nào.

Mỉm cười nhìn Lương thị bị mình chen ép đến mức không thể nói được câu nào, Khúc Kinh Cur bắt đầu dùng tiệc không nói nữa, nàng không sợ làm hỏng thanh danh của nhà mẹ đẻ, càng không sợ nhà chồng vì thanh danh nhà mẹ đẻ mà ghét bỏ nàng. Dù sao cũng là một cái mạng nhặt được, thoải mái sống được bao lâu thì sống đến đó. Nhưng nàng nhặt được mạng của người ta, thì chỉ ít nàng còn có thể thoải mái giúp người ta giải quyết mọi ân oán ngày xưa. Nếu có một ngày nào đó Đoan vương thật sự làm hoàng đế, hoặc là tranh đoạt hoàng vị thất bại, muốn cái mạng của nàng, nàng cũng không thấy nuôi tiếc điều gì nữa. Có thể ngao mạn được lúc nào thì hãy ngao mạn đi, chẳng biết ngày nào sẽ mất mạng đâu.

Khúc Ước Tổ nhìn cử chỉ tao nhã của Khúc Kinh Cur, trong lòng có một loại cảm giác phức tạp rất khó nói. Tuy rằng mẹ cực kỳ không thích chị cả, nhưng trong thâm tâm nàng lại có chút đồng tình với chị ấy, cho nên cũng tặng trang sức đồ chơi mình không thích dùng cho chị cả. Nhưng hiện giờ người chị cả cần mình đồng tình, đã là vị vương phi đến ngay cả tổ mẫu cũng phải khách khí đối đãi rồi, mà ngày sau của bản thân nói không chừng cũng sẽ cúi đầu dưới chị ấy.

Nghĩ tới đây, hàng lông mày lá liễu của Khúc Ước Tổ khẽ cau lại, tại sao trong lòng lại thấy có một loại cảm giác nôn nao khó nói lên lời thế này?

Buổi tiệc kết thúc, người của Khúc gia dẫn mọi người đến mảnh sân rộng rãi bên ngoài nghe kịch. Trên sân khấu đã được dựng lên từ lâu, giữa nam và nữ được ngăn cách bằng một bức bình phong khá cao, tuy rằng ở chung một khoảng sân, nhưng chỉ có thể đối diện với sân khấu kịch.

Vở kịch đầu tiên là “Ma Cô báỉ thọ”, Khúc Kinh Cur ngồi trên ghế, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lương thị đang bê một cái hộp gỗ đàn hương đi đến chỗ mình.

Lương thị muốn đích thân lên diễn kịch sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nổi giận vì hồng nhan

“Đáng lẽ phải giao chiếc hộp này cho vương phi từ lâu rồi, chỉ là hồi đầu khi vương phi xuất giá, nhất thời bận rộn nên cũng quên mất,”

Lương thị đưa chiếc hộp cho Mộc Cận, thấy Khúc Kinh đã nhận chiếc hộp từ tay Mộc Cận rồi mới tiếp tục nói bằng giọng nghẹn ngào,

“Suốt mấy năm nay ta cứ giữ nó mãi, cuối cùng cũng đợi được đến ngày giao nó cho người.”

Nhìn màu sắc của chiếc hộp làm bằng gỗ tử đàn này xem ra cũng đã được nhiều năm, nhưng lúc cầm trên tay vẫn mang theo mùi đàn hương thoang thoảng, khóa cài mạ vàng được làm thành hình đám mây tròn, khóa ở phía trên đã được mở, Khúc Khinh Cự chỉ cần nhấc chiếc nắp ra, là có thể biết được bên trong đựng thứ gì.

Bàn tay vuốt ve nắp hộp thoáng khựng lại, ở một nơi sâu thẳm trong linh hồn nàng dường như cảm nhận được chấp niệm của thân thể này với chiếc hộp, nàng có thể cảm nhận được nỗi bất lực, sự oán hận của một cô bé không nơi nương tựa.

Từ từ mở ra, bên trong lót một lớp vải gấm loại tốt, phía trên đặt sợi dây chuyền mặt ngọc, miếng ngọc mờ dề thượng hạng được mài thành hình hồ lô, trên mặt hồ lô khắc hình một củ lạc mờ mờ, còn có dòng chữ bách niên trường sinh. Trong lòng nàng chấn động, một vài mảnh ký ức vụn vặt tương tự như trong những bộ phim điện ảnh xuất hiện trong đầu. Khúc Khinh Cự của lúc đầu vẫn luôn muốn lấy lại miếng ngọc hồ lô từ tay của Lương thị, nhưng Lương thị thì cứ một mực gây khó dễ, giờ bà ta lại chủ động giao ra, còn ở trước mặt bao nhiêu người sấm vai người tốt, có lẽ bà ta cũng sợ mình sau này sẽ làm khó bà ta.

(Người TQ còn gọi củ lạc là củ trường sinh, khắc hình củ lạc trên miếng ngọc rồi đeo lên cổ con trẻ như gửi gắm tình thương của cha mẹ mong cho con cái mình luôn mạnh khỏe sống lâu, sinh được nhiều con cháu.)

(Bách niên trường sinh có nghĩa là sống lâu trăm tuổi.)

“Năm ấy ti ti đã bảo người chuẩn bị chu đáo miếng ngọc hồ lô này từ trước, chỉ là sau khi ti ti qua đời, rồi lại bận rộn mãi nên người của cửa hàng đá quý đã đưa đến chỗ ta,”

Lương thị nói đến đây hốc mắt đã đỏ hồng,

“Ti ti hồng nhan bạc mệnh, mọi nhớ thương lo lắng đặt cả lên một mình vương phi, những năm trước ta luôn sợ vương phi tuổi còn nhỏ sẽ đánh mất đồ của ti ti để lại cho, nên đã cất giữ nó thay người, giờ vương phi đã trưởng thành, miếng ngọc hồ lô này cũng nên để cho vương phi người bảo quản rồi.”

Bà ta quan sát Khúc Khinh Từ một lượt từ trên xuống dưới, có chút cảm khái,

“Giờ nhìn thấy dáng vẻ này của vương phi, linh hồn ti ti ở trên trời cao hẳn là sẽ rất vui.”

Duỗi tay lấy ra miếng ngọc hồ lô, cảm nhận được sự tròn bóng ôn nhuận, vì được chế tác rất khéo léo, nên cầm ở trên tay cũng không hề thấy nặng. Có thể lúc đầu suy nghĩ của Điền thị là muốn khi nào Khúc Khinh Cự được một trăm ngày, sẽ đeo miếng ngọc hồ lô này lên người nàng.

Đây là phong tục tặng quà cho những đứa trẻ được một trăm ngày tuổi trong gia đình quý tộc, khi trẻ được một trăm ngày, bậc trưởng bối sẽ đích thân đeo vật may mắn lên tay đứa trẻ với ngụ ý sống lâu trăm tuổi. Vật may mắn này đa phần được khắc các hình có ý nghĩa tốt lành như tường vân, củ lạc, còn in cả dòng chữ trường mệnh bách tuế, như vậy tức là đã khóa chặt tuổi thọ lại, thần tiên sẽ bảo vệ cho đứa trẻ được mạnh khỏe sống lâu.

Đáng thương cho tấm lòng từ mẫu trong thiên hạ, tuổi trẻ phơi phới của Điền thị không còn, bên ngoài đều đồn rằng bà bị tức quá lâm bệnh mà qua đời, nhưng người phụ nữ đến cuối cùng vẫn nhớ đặt làm ngọc hồ lô cho con mình, thật sự yếu đuối đến độ tức quá mà chết ư? Cái gì gọi là người làm mẹ tất sẽ cứng cỏi, Điền thị cũng không phải là người tính tình ủy mị yếu đuối, sao có thể bỏ đứa con gái vừa mới sinh ra chưa lâu vì tức giận mà qua đời được?

“Trước đây đã được nghe Cao ma ma nói, mẫu thân sinh con ra không lâu đã đặt làm một miếng ngọc hồ lô làm quà một trăm ngày. Chỉ đáng tiếc là mẫu thân người đã cho Cao ma ma về quê dưỡng già, nên miếng ngọc trong lời kể của ma ma vẫn chưa được nhìn thấy bao giờ, chẳng thể nghĩ được rằng mẫu thân vẫn luôn cất giữ nó cẩn thận cho con,”

siết chặt miếng ngọc hồ lô trong tay, rồi Khúc Khinh Cự liền đeo vào cổ trước mặt tất cả những phu nhân tiểu thư, hốc mắt ửng đỏ,

“Thân làm con gái đã khổ mẫu thân phải mang thai mười tháng, đến lúc chết mẫu thân vẫn còn thương nhớ đến con, nhưng con lại không thể báo đáp được chút nào, con đúng là quá bất hiếu.”

Lúc nàng còn sống cha mẹ bị tai nạn xe hơi qua đời, nhưng một phút trước khi chết vẫn luôn lo lắng cho nàng như thuở nào, giờ nhìn thấy miếng ngọc hồ lô này, chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn ngào khó chịu, lại càng cảm nhận được con người trong phủ Xương Đức công này thật sự quá mức độc ác, khiến người ta muốn buồn nôn.

“Vương phi,”

Mộc Cận thấy vậy, nhìn Khúc Khinh Cự đầy lo lắng, nhưng nàng là phận nô tỳ, không thể tùy tiện mở lời an ủi khuyên giải.

“Con muốn báo hiếu mà mẹ không đợi được...”

Khúc Khinh Cự đứng bật dậy, nhìn thấy Lương thị cười khế, cảm xúc trên khuôn mặt tan đi từng chút từng chút một, dần dần sắc mặt trở nên bình thường

,

“Tấm lòng mẫu thân đối đãi với Khinh Cự, cả đời này Khinh Cự sẽ không quên, sau này Khinh Cự nhất định sẽ báo đáp lại tấm lòng từ ái của mẫu thân suốt mấy năm qua.”

Từ đầu đến giờ tâm trạng của Khúc lão thái thái luôn bất an, nay thấy Khúc Khinh Cự thẳng thắn nói những lời này ra như vậy, lập tức về ám áp trên mặt không thể tiếp tục duy trì thêm được nữa, đang muốn mở miệng nói vài câu xoa dịu, nhưng ngay cả mở miệng cũng không kịp nữa rồi.

“Hôm nay là ngày mừng thọ của phụ thân, vốn dĩ nên ở lại thêm chút nữa, nhưng công việc trong phủ bận bịu, ta đành cáo từ vậy,”

Khúc Kinh Cur hơi khuyu gối với Khúc lão thái thái,

“Cháu gái xin cáo từ, các vị phu nhân sau này chúng ta sẽ gặp lại.”

Mọi người thấy sắc mặt vương phi không vui, nên cũng không cố giữ lại nữa. Bà mẹ kế Lương thị làm ra cái chuyện khó coi như vậy, vương phi chịu đựng làm sao được. Đừng nói là Đao vương phi, mà mọi cô con gái trên thế gian này gặp phải loại chuyện giống vậy, cũng đều không thể kìm lòng.

Khúc lão thái thái cũng chẳng thể ngồi yên, đành đứng dậy đích thân tiễn Khúc Kinh Cur, Đao vương phi nói chuyện mẹ đẻ mất sớm trong buổi tiệc mừng thọ phụ thân, không nghe hát kịch lại còn mất mũi đồ hoe bỏ đi, nếu như truyền đến tai người khác, trên dưới cả phủ Xương Đức công, còn có chút thể diện nào nữa không?

Mọi người đều đứng cả dậy tiễn khách, chỉ tiễn đến ngoài sảnh thì Khúc Kinh Cur liền ngăn lại, sắc mặt nàng trắng bệch mang theo ý cười nói:

“Các vị phu nhân tới đây là khách không cần phải câu lễ lễ tiết đâu, sau này ta sẽ mời các vị phu nhân cùng nhau tụ tập một buổi.”

Mọi người đều đồng ý cả, Khúc lão thái thái vẫn muốn tiễn thêm một đoạn nữa, nhưng bị Khúc Kinh Cur cản lại, nàng cười nói:

“Tổ mẫu tuổi tác đã cao, làm thế nào có thể để người tiễn cháu gái mãi như thế được, vậy không phải là cháu gái bất hiếu sao?”

Nói xong, dặn dò Mộc Cận ở bên cạnh,

“Bảo người thông báo với vương gia một tiếng, ta đi về trước.”

Khúc lão thái thái không còn cách nào khác, đành dỗi mắt nhìn theo Khúc Kinh Cur bỏ đi, xoay người lại lạnh lùng liếc nhìn Lương thị một cái, phá lệ vịn vào tay đưa cháu gái dòng thứ Khúc Hồi Tuyết quay về sân diễn kịch. Người đời thường nói lấy vợ phải lấy người hiền lành, giờ Xương Đức công có người phụ nữ như Lương thị, sớm muộn gì cũng khuyh gia bại sản.

Khúc Kinh Cur vừa đi, thì có rất nhiều vị phu nhân tới tham gia tiệc mừng thọ vì nể mặt Đao vương phủ đều nhất loạt đứng dậy cáo từ, chưa tới nửa canh giờ, các vị phu nhân phía tân khách đều đã về quá nửa.

Bên phía khách nam, Hạ Hành thân là vương gia, đương nhiên ngồi ở vị trí khách quý hàng đầu tiên, ngồi cùng ở phía sau là Khúc Vọng Chi, hẳn chẳng thấy thích thú gì việc cho người khác thể diện rõ ràng, nên không hề quan tâm đến đối phương, nhưng cho dù là vậy, cũng có không ít người khách khi lấy lòng trước mặt hân.

Vờ “Ma Cô báai thọ” còn chưa hát xong, thì Tiền Thường Tín liền chạy tới bên cạnh Đao vương nói khẽ vài câu, Khúc Vọng Chi ngồi đằng sau Đao vương loáng thoáng nghe được hai chữ “vương phi”.

“Cái gì?!”

Đầu mày Đao vương khẽ cau lại, khuôn mặt vốn dĩ mang theo ý cười khách sáo lạnh hân đi, dần chén trà trong tay xuống mặt bàn, chén trà bằng sứ Thanh Hoa phát ra tiếng kêu giòn tan.

Xương Đức công đang chú ý ở bên này liền nhảy dựng lên, không biết mình đã chọc giận Vương gia khi nào. Những người khác cũng giả vờ vô tình liếc nhìn về phía Đao vương nhiều thêm chút nữa.

“Thái độ đối đãi với khách khứa của phủ Xương Đức công thật đúng là đã khiến cho bản vương được mở rộng tầm mắt,”

Đao vương cười lạnh lùng đứng dậy,

“Tiền Thường Tín, đi thôi.”

“Vương gia, thế này...”

Xương Đức công lập tức hiểu ngay đại sự không ổn, vội vàng chạy tới gần xin lỗi, nhưng Hạ Hành cũng lười nhìn đến ông ta, chỉ lạnh lùng nói:

“Hôm nay bản vương cùng vương phi tới đây, từ lâu đã biết Xương Đức công và quý phu nhân tình cảm vợ chồng sâu đậm, nhưng vương phi của bản vương cũng là con gái vợ cả của công gia, quý phủ đối xử như vậy, chẳng phải đang coi thường trên dưới Đao vương phủ của ta ư?!”

Nói xong, không đợi Xương Đức công kịp phản ứng, đã phất tay áo bỏ đi.

Các vị đại nhân lúc đầu là ngây người, một lúc lâu sau mới hiểu ra. Không ít người trong số bọn họ đều đã từng nghe nói đến chuyện năm xưa trong phủ Xương Đức công, nhưng mọi người đều là đàn ông, nên cũng chẳng để tâm lắm đến những loại chuyện ấy. Chỉ là bọn họ không ngờ người trong phủ Xương Đức công lại ngu xuẩn đến mức độ này, bất kể trước đây trên dưới trong phủ đã khinh mạn cô con gái của Điện thị đã qua đời nhiều bao nhiêu, nhưng giờ người ta là Đao vương phi, khinh thường nàng ta là khinh thường Đao vương, đây chẳng phải là một cái tát sống sượng vào mặt Đao vương hay sao?

Cho dù tính cách của Đao vương có hiền hòa hơn nhiều so với Thụy vương, nhưng cũng không thể chịu được loại chuyện vô lễ trắng mặt thế này. Xem ra

phủ Xương Đức công, đứng là càng lúc càng hồ đồ rồi. Lập tức mọi người đồng loạt đứng dậy cáo từ, cũng không quan tâm xem sắc mặt Xương Đức công khó coi đến mức nào. Ngay cả vương gia cũng tức giận bỏ đi rồi, đám người bọn họ còn ở lại đây làm gì nữa, lẽ nào muốn nói với vương gia rằng, vương gia ngài tức giận là việc của ngài, còn bọn ta là anh em tốt với Xương Đức công, nên sẽ ở lại đây uống trà xem hát với Xương Đức công chắc?

Xương Đức Công hồ đồ, nhưng đầu óc bọn họ thì vẫn còn bình thường lắm, vào những lúc thế này, nên âm thầm rời đi sớm một chút, chỉ đáng thương cho vợ chồng Đoan vương đặc biệt tới đây chúc thọ, lại bị những kẻ đầu óc ngu dốt chọc tức đến mức phải phát tay áo rời khỏi buổi tiệc.

Buổi tiệc mừng thọ vốn đang náo nhiệt trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo thê lương, Xương Đức công giận quá ném luôn chén trà trong tay xuống đất, nghe tiếng hát í ới trên sân khấu, lại càng cảm thấy mệt mỏi hơn, cúi kính nói:

“Còn hát cái gì nữa mà hát, cút hết xuống đi!”.

“Phụ thân,”

Khúc Vọng Chi lo lắng đỡ lấy ông ta,

“Người đừng giận, cẩn thận thân thể.”

“Ta còn cần cái thân thể này làm gì nữa!”

Xương Đức công không nổi giận nữa, con trai độc nhất ra, bực mình chỉ đành ném thêm một chén trà nữa,

“Con đi hỏi thử mẫu thân con xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho Đoan vương nổi giận đến vậy?!”.

Khúc Vọng Chi liếc nhìn mấy tên đầy tớ đứng xung quanh, lúc này không tiện để phụ thân nhắc đến mẫu thân, bèn khuyên nhủ:

“Giờ có lẽ tổ mẫu đang ở hậu viện cùng mẫu thân, chi bằng chúng ta cùng tới đó hỏi thử xem.”

Lương Vinh tiễn khách khứa về xong đang đứng ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng khuyên:

“Sự việc còn chưa được làm rõ ràng, đừng dùng cái giận như vậy, đợi hỏi cho kỹ càng rồi nghĩ cách cũng không muộn.”

Xương Đức công miễn cưỡng nén cơn giận xuống, sắc mặt tái mét đi vào hậu viện.

Hạ Hành vừa lên xe, thì nhìn thấy hốc mắt vương phi nhà mình đỏ hoe, rõ ràng là do buồn thương quá, cơn giận vốn dĩ đã được nén xuống giờ lại bùng lên:

“Ai khiến vương phi phải chịu uất ức, nói cho bản vương, bản vương sẽ trút giận thay nàng.”

Khúc Kinh Cur ngẩng đầu lên nhìn hán, thấy lửa giận trong mắt hán không hề giả, bèn nói:

“Ai có thể khiến Đoan vương phi tức giận được chứ, chẳng qua là nhớ tới những chuyện xưa nên cảm thấy hơi buồn thôi.”

“Hôm nay ta tới đây cùng với nàng, vốn dĩ là muốn trở thành chỗ dựa cho nàng, nàng không cần phải e dè gì cả,”

nghĩ ngợi một lát, Hạ Hành lại nói thêm một câu,

“Không chỉ hôm nay, mà sau này ngoại trừ mấy người ở trong cung ra, nàng không cần phải cố ý nhường nhịn ai hết.”

Nói xong mấy lời này, hán mới phát hiện ra trên cổ của Khúc Kinh Cur có thêm một miếng ngọc hồ lô rất tinh xảo, liền nhìn lâu thêm một chút.

“Vương gia không sợ sau này thiếp sẽ hành sự càn rỡ, phá hỏng thanh danh của Đoan vương phủ à,”

Khúc Kinh Cur vuốt ve miếng ngọc hồ lô trước ngực, xúc cảm ôn nhuận khiến nàng khẽ mỉm cười.

“Lẽ nào vương phi lại là kiểu phụ nữ vô tri như thế,”

Hạ Hành chuyển tầm mắt đi nơi khác, phẩy tay cười,

“Huống hồ, nếu như là Khúc Kinh Cur nàng, có càn rỡ cũng chẳng sao.”

Bốn mắt nhìn nhau, Khúc Kinh Cur chậm chậm di chuyển ánh mắt đi, lộ ra ý cười dịu dàng.

Những lời này, ai mà tin được?

=

Dạo này bận rộn không thể tám được với các nàng, mong mọi người thông cảm, đừng trách mình tội nghiệp

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Kinh phi triệu kiến

Chuyện xảy ra ở phủ Xương Đức công, cuối cùng đã lan truyền ra khắp giới quý tộc trong kinh thành, trên dưới kinh thành thứ không thiếu nhất chính là quan lại quyền quý, sự việc được truyền đi, khiến Xương Đức công quả thật không còn mặt mũi nào mà nghe những lời mỉa mai vô tình cố ý của người ta nữa, mỗi lần thượng triều xong chỉ hận không thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phủ.

Lần trước lúc đi tới hậu viện hỏi Lương thị xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, kết quả vừa bước vào thì thấy Lương thị khóc lóc vô cùng thảm thiết, ông ta cũng biết bà mẹ kế này đối nhân xử thế không tốt, nhưng giờ con bé đó đã làm vương phi, Lương thị cũng chỉ có thể kính trọng, cho dù có tức giận cũng chỉ còn cách nhẫn nhịn mà thôi, đúng là đã khiến bà phải âm ức.

Đều là phụ nữ trong phủ Xương Đức công cả, sao con bé thứ ba thân thiết hiểu chuyện như vậy, mà con bé cả lại khiến người ta nơm nớp đến thế, giờ nhà mẹ đẻ mất hết cả thể diện, thân con gái đã xuất giá như nó lẽ nào được lợi gì ư.

Lương Vinh đang đi ở trong sân, thì vừa hay nhìn thấy cô phụ mình đang nổi giận gắp gắp bước tới, vội lui lại sau một bước hành lễ với Xương Đức công. Giờ Xương Đức công làm gì có tâm tình mà để ý tới hân, nên chỉ gật đầu rồi sai bước, khiến Lương Vinh không nhìn được nhìn theo ông ta thêm một lúc.

(Cô phụ là để chỉ chồng của em gái hoặc chị gái ruột của cha. Thời nay thì là dượng, hoặc chú, bác)

“Công tử, cô lão gia xảy ra chuyện gì vậy?” Tên hầu đi theo phía sau hân lo lắng nói,

“Thấy sắc mặt hình như không được tốt lắm.”

Nhớ tới những tin đồn trong kinh thành suốt mấy ngày qua, Lương Vinh nhú nhú mày. Vì nam nữ khác biệt, nên trên danh nghĩa Khúc Kinh Cự là biểu muội của hân nhưng lại chẳng gặp nhau được mấy lần, trong trí nhớ mỗi lần gặp nàng, nàng đều thích cúi thấp đầu, cũng không hay nói nhiều, vậy sao sự việc lại âm ỉ đến mức này được nhỉ. Dựa vào tính cách và thủ đoạn của bác gái hân, sao lại không gây khó dễ được ột cô gái trẻ như thế?

Giờ danh tiếng của phủ Xương Đức công không tốt, liên lụy đến con gái của Lương gia cũng bị người ta đồn đại rằng không thể lấy được, phá hỏng hết thanh danh của đám ti muội trong nhà, khiến lòng hân thấy có chút bất an. Lần này người đắc tội không phải là người bình thường, mà là Nhị hoàng tử Đoan vương, muốn ép những tin đồn này xuống, cũng chẳng phải dễ.

Nhưng từ lâu hân đã nghe nói mẹ của Thụy vương, Thụy phi có bất hòa với Kinh phi mẹ của Đoan vương, nếu như có thể đi chung một con đường với Thụy vương, thì sự việc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Huống hồ hiện giờ tuổi tác của Hoàng thượng đã cao, còn mấy vị hoàng tử thì đều trưởng thành cả, người Hoàng thượng yêu thương nhất chính là Thụy vương, dạo gần đây thường nghe đồn rằng Hoàng thượng muốn lập Thụy vương làm thái tử, nếu việc đó là thật, thì đi chung đường với Thụy vương đúng là trăm lợi mà không có một hại.

Sau khi nghe chuyện cười trong phủ Xương Đức công do Hoàng Dương thăm dò được, trong lòng Khúc Kinh Cự thấy rất vui bữa trưa ăn nhiều thêm được nửa bát cơm nữa, buổi chiều lại thưởng ột loạt đám hạ nhân ở chính viện.

Hành động lần này của vương phi, khiến mọi người ở trên dưới chính viện thấp thỏm bất an không biết đã xảy ra chuyện gì, theo lý mà nói chuyện này dù thế nào vương phi cũng nên tức giận mới đúng, sao lại xem như không có chuyện gì thế?

Có có vài người dò hỏi ở chỗ Hoàng Dương, nhưng đáng tiếc tên tiểu tử Hoàng Dương này tuổi tuy còn trẻ, nhưng đầu óc lại vô cùng thông minh, hỏi sao cũng không chạy ra được chữ nào.

Khúc Kinh Cự không quan tâm đến đám người dưới nghĩ sao, cũng sai người xua đám thị thiếp hai ngày tới thính an về, còn nàng cẩn thận sắp xếp lại những ký ức trong đầu vị chủ nhân của cơ thể này, suy cho cùng những ký ức ấy không phải là của mình, trong tâm trí nàng đó như một đoạn phim ngắn, có thể thấy ấn tượng, nhưng lại không có cảm giác hòa mình vào trong đó.

Sau khi làm rõ tất cả mọi chuyện, Khúc Kinh Cự lúc rảnh rỗi chỉ lo đọc sách thưởng hoa ném thử những món điểm tâm, mãi cho đến khi ma ma của cung Chung Cảnh tới.

Chủ nhân của cung Chung Cảnh là Kinh phi mẹ đẻ của Đoan vương, mà vị ma ma này tới đây là để chuyển lời của Kinh phi. Đại để rằng nghe nói cô con dâu là nàng đã khỏi bệnh, người làm mẫu phi như bà rất nhớ mong nàng, bảo nàng ngày mai dẫn theo hai trác phi tới cung Chung Cảnh một chuyến.

Nói cho đến cùng thì chẳng qua là Kinh phi thấy con dâu mình lâu rồi không tới thính an bà, nên trong lòng thấy không thoải mái. Ở cái triều đại này, thân làm mẹ chồng mà ở trước mặt không có con dâu để phô trương hình thức, thì sao cứ thấy có lỗi với bản thân khi bị bắt nạt lúc còn là con dâu quá? Đường nhiên cũng có những bà mẹ chồng tiên bộ, chỉ là số bà hình như không được may mắn như thế, không gặp được loại chuyện tốt như vậy.

Mẫu phi đã muốn gặp mặt, thân làm con dâu như nàng đương nhiên phải tuân thủ theo mong muốn của bậc trưởng bối, sai hai nô tỳ đi thông báo chuyện này cho hai trác phi, xong Khúc Kinh Cự cũng xếp luôn chuyện này sang một bên.

Buổi tối sau khi Hạ Hành trở về chính viện, liền nhắc tới chuyện này với Khúc Kinh Cur.

“Ta nghe nói ngày mai mẫu phi muốn gặp nàng?”

Sau khi trải qua những giây phút mặn nồng nóng bỏng, cả hai nằm thoải mái trong chăn, dường như nhớ ra điều gì đó Hạ Hành mở miệng nói,

“Nàng bị bệnh suốt hơn một tháng nay, không thể nào vào cung thỉnh an được, đó không phải là lỗi của nàng. Ta đã sai Tiền Thường Tín chuẩn bị lễ vật đầy đủ rồi, tan triều ngày mai ta cũng sẽ đến chỗ mẫu phi, nên nàng không cần phải lo lắng về những việc khác nữa.”

Khúc Kinh Cur duỗi ngón tay ra cuốn lấy những sợi tóc của Hạ Hành, ừ một tiếng. Trong trí nhớ, trước giờ vị Kinh phi này không vừa lòng lắm với người con dâu là nàng, chẳng qua là vì Hoàng thượng ban hôn, nên đành miễn cưỡng duy trì vẻ tình cảm trên mặt mà thôi. Nhưng cho dù là vậy, trong lời nói và hành động của bà, vẫn mang theo một chút coi thường.

Trong trí nhớ của vị chủ nhân cũ, nàng ta vô cùng nể sợ Kinh phi, dường như mỗi lần vào cung đều thấp thòm lo lắng, hiện giờ Đoan vương nói những này, lẽ nào là muốn trấn an lòng nàng? Bất kể là những lời này có mang bao nhiêu thật lòng, Khúc Kinh Cur vẫn tiếp nhận ý tốt của hân.

“Sao vậy, vẫn không vui à?”

Hạ Hành nghe ra vẻ không quan tâm trong lời nói của nàng, liền ôm chặt lấy người trong lòng, nhìn khuôn mặt thanh tú của nàng mỉm cười nói, “Có bản vương bảo vệ nàng, mà nàng vẫn không vui ư?”

“Mẫu phi là mẹ đẻ của vương gia, nên sẽ không làm khó thiếp quá đâu,”

Khúc Kinh Cur ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hành, thờ dãi,

“Thiếp biết mẫu phi không vừa lòng lắm với gia đình mẹ đẻ của thiếp, chuyện này không thể trách mẫu phi được, nhưng thiếp cũng chẳng biết nào thế nào với mọi người trong nhà mẹ đẻ cả. Trước khi Hoàng thượng ban hôn, thiếp còn chẳng dám nghĩ đến chuyện có thể được gả vào nhà đế vương.”

Nàng duỗi tay ra ôm lấy cổ Đoan vương,

“May mà vương gia không vì phủ Xương Đức công mà ghét bỏ thiếp, ngược lại đâu đâu cũng che chở bảo vệ cho thiếp, thiếp đúng là một người phụ nữ may mắn.”

Đôi mắt Hạ Hành tránh khỏi ánh nhìn bốn mắt giao nhau của Khúc Kinh Cur, lại ôm chặt người vào trong lòng mình:

“Là vì vương phi nàng rất tốt, nên bản vương mới bằng lòng che chở cho nàng, gia tộc họ Khúc chẳng can hệ gì tới nàng hết, người ta lấy là nàng, chứ không phải Khúc gia, bọn họ bừa bãi ra sao ta chẳng quan tâm, chỉ cần bọn họ không bắt nạt nàng, thì coi như ta không nhìn thấy bọn họ.”

“Vương gia...”

Khúc Kinh Cur vui đầu vào hõm cổ Hạ Hành, trong lòng thầm nghĩ, lúc Hạ Hành nói, không dám nhìn vào mắt mình, xem ra là chốt dạ. Trên dưới phủ Xương Đức công đứng là khiến người ta phải coi thường, nhưng họ Điền của Tường Thanh hầu lại không giống vậy, họ Điền tuy không nắm quyền khuynh loát triều chính, nhưng trong kinh thành cũng được coi là một gia tộc lớn mạnh, mà gia tộc họ Điền lại đối xử tốt với nàng như vậy, thì Đoan vương sao có thể tính sót được điểm này chứ.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ sớm đi,”

Hạ Hành nhẹ nhàng vỗ lên lưng Khúc Kinh Cur, giống như đang dỗ trẻ con đi ngủ, cứ vỗ một cái rồi lại dừng. Vốn dĩ hân cũng chẳng có mấy yêu thích gì với Khúc thị, nên sau khi lấy qua cửa, vẫn luôn đối xử rất lạnh lùng, chỉ là nể mặt gia tộc của Khúc thị, nên luôn sai người cung phụng đầy đủ. Nhưng mấy ngày gần đây khi ở chung với nhau, lại phát hiện ra Khúc thị không phải là kiểu phụ nữ nhạt nhẽo vô vị. Hân cũng không phải là loại đàn ông vì yêu thiếp mà diệt thế, nên càng muốn ở cùng với vương phi nhiều hơn nữa, chäm chỉ bởi đường tình cảm vợ chồng, cho dù không làm được thành tình sâu như biển, thì cũng phải được tương kính như tân.

Khúc Kinh Cur không chỉ là một mỹ nhân, mọi lời nói mọi cử chỉ của nàng đều hấp dẫn một người đàn ông đầy bản lĩnh như hân, nên càng ở chung với nàng hân lại càng thấy hài lòng, trong lòng càng muốn đối xử với nàng tốt hơn chút nữa, giờ mở miệng nói ra những lời này tuy không phải hoàn toàn là thật, nhưng ít nhiều cũng thể hiện tâm ý của hân.

Hai người cùng ôm nhau ngủ, rõ ràng tâm tư mỗi người một khác, nhưng tư thế lại vô cùng thân mật giống như một đôi uyên ương bình thường trên thế gian, khoe ra tư thế ngủ đẹp đẻ nhất.

Từ rất sớm ngày thứ hai đã có người hầu Khúc Kinh Cur rời giường, sau khi dùng xong bữa sáng liền thay một bộ váy dài thướt tha chấm đất bằng lụa Vân Cẩm với những hoa văn hình tròn màu đỏ tươi đẹp để sang trọng vô cùng, bộ tóc giả trên đầu được búi sang kiểu phi tiên, đồ trang sức trâm cài cũng đều chọn dùng những thứ tinh tế đẹp đẽ, trái ngược với cách ăn mặc trang điểm nhạt nhẽo của ngày xưa, làm sao để được thuận mắt, sẽ đến đó bằng cách nào, thậm chí Kinh phi có ghét hay không, nàng chỉ muốn nói một câu rằng, đã không thích một người, thì kể cả việc hít thở của người ấy thôi cũng là sai, đã không lấy lòng được người ta, thì hãy lấy lòng bản thân mình đi.

(Lụa Vân Cẩm hay còn được gọi là thổ cẩm Nam Kinh, là một trong những nghệ thuật thủ công truyền thống của Trung Quốc, đã có 1580 năm lịch sử. Lụa Vân Cẩm màu sắc tươi sáng rực rỡ, hình dáng như đám mây trên bầu trời, nên được gọi là Vân Cẩm, Vân Cẩm khác với các loại lụa khác ở chỗ thường dùng vàng để trang trí, tinh tế thanh lịch và đường thêu rất mịn, vì thế chỉ sản xuất và phục vụ cho hoàng gia.)

Đi đôi gầy thêu có mùi thơm đánh trên châu, Khúc Khinh Cự đứng dậy, chiếc trâm rủ xuống trước trán khẽ lay động: “Đi thôi, hai vị trắc phi đã chuẩn bị xong cả chưa?”.

“Hai vị trắc phi đang chờ rồi ạ,” Ngọc Trâm bước tới đỡ lấy Khúc Khinh Cự,

“Xe ngựa đã sẵn sàng rồi, vương phi muốn đi ngay bây giờ chưa?”.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, từ đây đi nhanh tới cung Chung Cảnh cũng phải mất hơn nửa canh giờ, sai người đi thông báo cho hai vị trắc phi đi.”

Chẳng qua chỉ là vào cùng thôi, Kính phi muốn gọi cả hai nàng trắc phi, quả thật là đã giữ thể diện cho vị vương phi nàng rồi.

Phùng Từ Căng và Giang Vịnh Như đã đứng chờ bên ngoài cửa chính viện từ rất lâu, nhìn thấy vương phi bước ra, cả hai người đầu tiên là sững người, rồi mới hành lễ chào hỏi với Khúc Khinh Cự.

Khúc Khinh Cự liếc nhìn hai người, Giang Vịnh Như ăn mặc vô cùng quý củ, tuy không rực rỡ nhưng vẫn toát lên được thân phận của một trắc phi, Phùng Từ Căng thì ăn vận đẹp hơn nhiều, váy bó ở eo đi kèm với áo khoác ngắn bên ngoài khiến nàng ta lộ ra vẻ trắng trẻo mỡ màng.

Hai nàng trắc phi cũng có chút ngạc nhiên, mấy lần trước khi vương phi vào cung đều ăn mặc theo khuôn phép ngặt nghèo không có gì đặc sắc, hôm nay lại đột nhiên ăn vận đẹp đẽ như vậy, khiến hai người họ nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Những bông hoa tròn được thêu trên váy vô cùng sống động nhìn mà cứ như thật, chắc chắn là đường thêu thủ công của Thục tú, chỉ sợ rằng để thêu được những thứ ấy phải tốn không ít thời gian. Còn cả viên ngọc rủ xuống trước trán hình giọt nước được chế tác bằng đá hồng ngọc kia nữa kia, chiếc vòng vàng cài trên mái tóc, viên hồng ngọc buông rủ xuống chính giữa trán, chỉ hơi cử động một chút thôi là đã khiến người khác cảm nhận được vẻ xinh đẹp không thốt nổi lên lời rồi.

Vương phi ăn mặc như vậy để vào cung, cũng không sợ Kính phi nung nung nói nàng ta quá xa hoa ư?

Mặc kệ hai nàng ta đang nghĩ gì, Khúc Khinh Cự liền dẫn vài nô tỳ đi tới phía trước.

Đội nàng lên chiếc xe ngựa đằng trước rồi, hai nàng trắc phi cũng bước lên hai chiếc xe ngựa đằng sau, những nô tỳ hạng hai đi sau lúc ấy mới dám lộ ra chút kinh ngạc cảm thán, hôm nay nhìn vương phi đúng là rất đẹp, cũng khó trách dạo gần đây vương gia càng lúc càng thích đến chính viện.

Xe ngựa đến cửa sau cung Cảnh Chung, thì không thể đi tiếp nữa, Khúc Khinh Cự dẫm lên lưng của một tên thái giám bước xuống xe, nhìn thấy một con đường làm bằng đá xanh trải dài trước mắt, bên cạnh đó là một dãy tường đỏ khá cao, không nhìn được ngàng đầu lên, chỉ thấy bầu trời xanh ngắt bao la không một gợn mây.

Phùng Từ Căng dẫm lên lưng thái giám bước xuống xe, thấy tên thái giám đang quỳ bên xe ngựa của Khúc Khinh Cự, khẽ hừ lạnh một tiếng. Mấy ngày trước vương phi dẫm lên lưng thái giám để xuống xe hơi bị trượt chân, nên không thích dùng thái giám làm bực dẫm chân. Giờ vào cung, nàng ta không giống kiểu người sẽ tuân theo quy củ trong hoàng gia, nên cứ tưởng nàng ta thật sự to gan lắm cơ.

Giang Vịnh Như hồ hững hờ nhìn Phùng Từ Căng một cái, rào chân bước đến đứng sau lưng Khúc Khinh Cự. Phùng Từ Căng bực mình lại hừ lạnh một tiếng, sau đó mới nói gót đi theo nàng ta bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đôi thủ như heo?

Hoàng cung của triều đình Đại Long được mở rộng xây dựng và sửa chữa lại dựa trên nền móng của tiền triều, hồi đầu người của Hạ gia sau khi lật đổ hôn quân của tiền triều, đã chinh đồn lại không ít những danh gia vọng tộc hoang dã phóng đảng. Nên việc tu sửa hoàng cung, đã cố gắng hết sức đi theo con đường đơn giản phóng khoáng.

Khúc Khinh Cự đi theo vị cung nữ dẫn đường, không ngừng lướt qua những tòa nhà với kiến trúc rất tinh tế, bất kể là vị đế vương khai quốc hồi đầu đã tiết kiệm ra sao, thì trên dưới vương triều Đại Long hiện giờ tuy không xa xỉ đến mức thành phong trào, nhưng chí ít cũng là ăn ngon mặc đẹp, an cư lạc nghiệp.

“Đoan vương phi, mời đi bên này,”

Người dẫn đường là một cung nữ được trọng dụng lại có phẩm cấp bên cạnh Kính phi, lúc đến thái độ của vị cung nữ này cũng bình thường thôi, nhưng sau một thoáng liền thay đổi ngay, nhún thân mình xuống rất thấp. Từ một cung nữ nhỏ nhoi leo lên được vị trí này, điều quan trọng nhất chính là phải có cặp mắt tinh tường, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Đoan vương phi nàng ta đã hiểu ra, Đoan vương phi đã khác ngày xưa rồi.

Bất kể nương nương có thích Đoan vương phi hay không, thì phận làm cung nữ như nàng ta, cũng không có cái gan đi đắc tội với Đoan vương phi, nàng cung kính dẫn người đến cổng lớn của cung Chung Cảnh xong, sau đó lui sang đứng một bên, để Đình ma ma hầu hạ bên cạnh nương nương dẫn người

bước vào trong cổng.

Lụa Vân Cẩm thượng hạng nhẵn mịn lững lờ quét qua mặt đất, nàng ta liếc nhìn tà váy đỏ lướt đi, ngẩng đầu lên sững sờ, chỉ thấy trong làn ánh sáng ngược chiều, bóng lưng đỏ rực bước từng bước từng bước vững vàng ổn trọng.

“Vương phi và hai vị trắc phi ngồi đột một lát, nương nương sẽ ra ngay bây giờ thôi,”

Đĩnh ma ma vẫy tay bảo tiểu cung nữ dâng trà, rồi đích thân bưng tách trà đặt trước mặt Khúc Kinh Cur, cười khẽ nói:

“Lão nô chúc mừng vương phi đã khỏi bệnh.”

“Đĩnh ma ma khách khí rồi,”

Khúc Kinh Cur ngồi trên ghế, lịch sự đưa tay ra đón,

“Là nhờ phúc của mẫu phi và vương gia, mấy ngày qua không thể tới bên cạnh hầu hạ mẫu phi được, phận làm con dâu như ta thật là bất hiếu, nương nương đã không tức giận lại còn quan tâm đến, đúng là ta đã không phải rồi.”

Ánh mắt của Đĩnh ma ma rơi xuống chiếc vòng tay đỏ tươi như máu trên cổ tay trắng nõn nà, mỉm cười nhún người đáp:

“Nương nương biết thân thể của vương phi không khỏe, sẽ không tức giận vì chút chuyện nhỏ này đâu, thân thể vương phi có thể tốt lên, chính là điều nương nương mong chờ nhất.”

Khúc Kinh Cur mỉm cười, hơi cúi đầu xuống, vị Đĩnh ma ma này là tâm phúc bên cạnh Kính phi, bình thường luôn trung ra vẻ tươi cười, khiến người ta nhìn thấy liền có cảm giác hiền lành lương thiện. Ngay cả Khúc Kinh Cur chủ nhân cũ của cơ thể này cũng rất thích bà ta, chỉ là hiện giờ gặp mặt, nàng mới nhận thấy vị Đĩnh ma ma này không hề đơn giản.

Trong hậu cung chẳng có người phụ nữ nào đơn giản cả, Đĩnh ma ma ở bên cạnh Kính phi nhiều năm, lại được coi trọng nhất, dựa vào những điều đó thì không thể nào hiền lành được. Đường đường ở bên cạnh Kính phi, sao có thể là người đơn giản được.

“Đã để mẫu phi phải lo lắng rồi,” Khúc Kinh Cur thở dài, sắc mặt có hơi khổ sở,

“Mấy ngày trước bệnh nặng, vốn dĩ tưởng là... may mà.”

Đĩnh ma ma cũng nghe nói đến tin Đoan vương phi thiếu chút nữa là không xong, hồi đầu còn xuất cung thay nương nương ban thưởng cho không ít đồ đạc, cũng khó trách Đoan vương phi của hôm nay lại khác biệt hoàn toàn với ngày xưa như thế, xem ra là bị trận ốm bệnh đó dọa cho sợ rồi.

Con người ấy mà, chỉ cần đi một vòng quanh quỹ môn quan, thì sẽ hiểu được không ít chuyện. Nhìn dáng vẻ vương phi thể này, chỉ sợ là đã nghĩ thông rất nhiều việc rồi. Chắc hẳn gần đây vương gia chỉ một mực yêu thương gần gũi với nàng ta, từ lâu đã có người người đồn đại rằng dạo này ngày nào vương gia cũng ở trong chính viện. Trông dáng vẻ nàng ta bây giờ, quả đúng là có vốn liếng để thu hút đàn ông.

“Vương phi phúc trạch thâm hậu, đương nhiên gặp dữ hóa lành,”

Đĩnh ma ma mỉm cười tiếp lời, nghe thấy bên ngoài có tiếng động truyền tới, liền ngậm miệng lại bước ra cửa nghênh đón.

Khúc Kinh Cur quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một vị phu nhân xinh đẹp trong bộ cung trang màu cam đang vịn vào tay thái giám không nhanh không chậm bước vào, nhìn dáng vẻ vị phu nhân xinh đẹp này không quá ba mươi tuổi, mặc dù khuôn mặt cứng nhắc, cũng không giấu được dung nhan diễm lệ của bà.

Đây chính là Kính phi rồi, Khúc Kinh Cur đứng dậy đón:

“Con dâu tham kiến mẫu phi.”

Hai nàng trắc phi đi tới sau lưng nàng, cùng nhau hành lễ, chỉ là lúc chào tự xưng là “Nô”.

“Tất cả không cần phải khách sáo như vậy đâu, ngồi xuống đi,”

Bước chân Kính phi chậm lại, đánh giá Khúc Kinh Cur một lượt từ trên xuống dưới, rồi đi tới ngồi xuống ghế đầu, nhận lấy chén trà Đĩnh ma ma dâng lên uống một ngụm, sau khi nhìn thấy ba người đều đã ngồi xuống rồi, mới lại mở miệng nói:

“Bổn cung nghe nói thân thể Kinh Cur đã khỏe lên rồi, nên muốn gặp một lát. Giờ nhìn thấy rồi, cảm thấy sắc mặt khá hơn lúc trước nhiều lắm. Váy lụa Vân Cẩm dài thướt tha sang trọng cầu kỳ, người bình thường mặc không toát lên được vẻ đẹp của nó, nhưng con mặc vào thì không tồi đâu.”

“Con dâu tạ ơn mẫu phi khen ngợi,”

Ánh mắt Khúc Kinh Cur đầy vẻ ngưỡng mộ hiếu kính nhìn về phía Kính phi,

“Con dâu vốn dĩ không dám mặc như vậy, chỉ là nghĩ rằng màu sắc tươi tắn sẽ mang lại niềm vui và sự may mắn, con lại vừa bệnh nặng mới khỏi, tới thỉnh an mẫu phi vui vẻ một chút thì tốt hơn. May mà mẫu phi thích con mặc như vậy, nếu không con thật sự không biết nên làm thế nào mới phải.”

Khỏe miệng Phùng Từ Căng ngồi ngay ngắn ở bên cạnh khẽ giật giật, nương nương đây là đang ám chỉ nàng ta ăn mặc xa hoa, rốt cuộc là Khúc Kinh Cự này thật sự ngốc hay đang giả ngốc vậy, còn tưởng nương nương thực sự đang khen nàng ta chắc?

Bàn tay đang bung tách trà lên của Kính phi hơi khựng lại, động tác lúc đặt tách trà xuống hình như có hơi nặng, sắc mặt của bà khi nhìn Khúc Kinh Cự vẫn như bình thường, thấy nụ cười tươi tắn của nàng, lại quay ra nói:

“Quần áo thế nào không quan trọng, quan trọng là ở tâm ý. Hôm qua bản cung nghe nói con ồn ào giận đối với phủ Xương Đức công, chuyện này lan truyền đồn đại đi khắp nơi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Có chuyện này sao?” Khúc Kinh Cự mở lớn hai mắt, không hiểu nói,

“Trong kinh thành đồn đại gì vậy ạ?”.

“Định ma ma, người kể cho vương phi nghe đi,”

Kính phi bung tách trà lên uống một ngụm, dần cảm giác nhộn nhạo trong lòng mình xuống,

“Thân làm vương phi, nhất định phải biết những chuyện xảy ra trong kinh thành, nếu không sao có thể làm vợ hiền của vương gia được.”

Khúc Kinh nghe vậy liền đứng dậy thỉnh tội:

“Là lỗi của con dâu, mấy ngày qua chỉ mãi lo quản lý hậu viện, nên đã quên để ý tới những chuyện bên ngoài phủ, xin mẫu phi trách phạt ạ.”

Kính phi thấy mình buột hết cả chân răng, những lời này nói sao cũng thấy không đúng vị, triều đình Đại Long tuy rằng không cấm cản trói buộc phụ nữ nghiêm ngặt như tiền triều, nhưng cũng vẫn tuân theo nguyên tắc đàn ông lo bên ngoài đàn bà quán bên trong, cái gì gọi là quên để ý tới những chuyện bên ngoài phủ? Lẽ nào bà thân là mẹ chồng lại bảo cô con dâu đi nhúng tay vào chuyện ở bên ngoài phủ à?

Loại cảm giác bất lực khi đối mặt với kiểu nước đổ lá khoai thế này, khiến Kính phi cuối cùng chỉ còn cách đẩy tách trà ra xa thêm chút nữa, dựa vào sự hiểu biết ngày xưa của bà với Khúc Kinh Cự, thì đứa con dâu này không dám trước thì nghe theo sau thì làm trái đâu, nên bà không may nghĩ ngờ gì những lời nói của đối phương, chỉ là nghe những câu này khiến lòng dạ tắc nghẹn đến phát hải.

“Mấy ngày trước thân thể con không được khỏe, hai ngày nay bận rộn chỉnh đốn lại hậu viện cũng là đúng thôi,”

Kính phi cười cho Khúc Kinh Cự ngồi xuống, cũng ra hiệu không cần Định ma ma phải kể chuyện cũ ra nữa,

“Cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao, thì sao mẫu phi lại trách phạt con chứ, huống hồ chuyện này cũng chẳng can hệ lắm đến con, vốn dĩ là phủ Xương Đức công làm việc chẳng ra sao, liên lụy đến đứa con dâu tốt như con.”

Trước mặt con dâu đã xuất giá lại nói nhà mẹ đẻ của nàng ta cư xử không phải, thế chẳng hóa ra là dấm thẽ lên mặt con dâu à? Đáng tiếc Khúc Kinh Cự không coi phủ Xương Đức công là người nhà của mình, nên những câu nói nửa vờ của Kính, thì nàng thật sự coi như chẳng bận tâm.

“Mẫu phi đối xử với con dâu tốt như vậy, thật sự khiến con dâu không biết phải làm thế nào mới tốt,” Khúc Kinh Cự cảm động nhìn Kính phi,

“Mấy ngày nay con dâu có vài món đồ nhỏ nhỏ, muốn để mẫu phi thưởng thức, hi vọng mẫu phi đừng chê.”

Cái loại tiết tấu sau khi vô cùng cảm động rồi đến tặng lễ vật thế này nghĩa là sao? Người không biết bản cung đang chế nhạo người à? Người có biết bản cung đang coi thường người không? Bản cung đang bất mãn với người, người biết chứ?! Rốt cuộc thì người cảm động cái gì vậy?!

Kính phi hít vào một hơi, cười nói:

“Đến thì đã đến rồi, còn tặng quà làm gì nữa, chỉ cần các con đều yên ổn khỏe mạnh, thì mẫu phi đã mãn nguyện rồi.”

Phải bình tĩnh, bản cung là Kính phi, bản cung là Kính phi địa vị tôn quý.

Khúc Kinh Cự nhìn thấy nụ cười trên mặt Kính phi càng lúc càng dịu dàng, thì vẻ ngưỡng mộ hiểu kính trên mặt lại càng lúc càng rõ ràng hơn:

“Vương gia và con dâu ở bên ngoài cung, không thể ngày ngày hiểu thuận với mẫu phi được, chẳng qua là muốn những món đồ nhỏ nhỏ này sẽ khiến mẫu phi cảm thấy vui vẻ hơn. Mẫu phi vui vẻ, là chuyện tốt đẹp nhất đối với vương gia và con.”

Phùng Từ Căng nhìn màn tình cảm ấm áp trước mặt, trong lòng có chút thất vọng, nương nương không phải ghét cô con dâu Khúc Kinh Cự ư, sao cười càng lúc càng tươi thế? Còn cả đồng lễ vật đó nữa, có thể khiến nương nương thích vậy sao, đến mức nương nương vui vẻ thành ra thế kia? Trước đây những thứ Khúc Kinh Cự tặng cũng không hề tầm thường, sao không thấy nương nương lộ ra nụ cười nào.

Trên thế gian này việc đau đớn nhất có lẽ không phải là bị ai đó chỉ gạ mắng chửi, mà là bạn chỉ gạ mắng chửi nhưng người ta lại nghe không hiểu, còn tưởng rằng bạn đang khen người ta. Kính phi ở trong cung nhiều năm, đã quen nói những lời quanh co ngoắt ngoéo rồi, và những đối thủ của bà cũng thuộc nhóm cao thủ. Giờ đột nhiên gặp phải một đối thủ như heo thế này, bà mới hiểu ra, và lĩnh ngộ được loại cảm giác đắm vào bị bông.

Hay là, vẻ hiền lành như khúc gỗ của Khúc Kinh Cự ngày trước là giả, hôm nay con bé cố ý làm ra dáng vẻ như vậy để chọc giận bà? Kính phi khẽ nheo đôi mắt phượng lại, không nhịn được nghiêm túc đánh giá Khúc Kinh Cự.

Vừa nhìn, thì mới đột nhiên phát hiện ra, dáng vẻ của con dâu nhà mình dường như còn rất xinh đẹp, nụ cười cũng rất đáng yêu. Nhớ hồi đầu lúc Hoàng thượng ban hôn, khi phu nhân của Xương Đức công dẫn con bé vào cung tạ ơn là dáng vẻ hiền lành như đất, Kính phi không nhận được liền cau mày liếc nhìn dáng vẻ bây giờ của Khúc Kinh Cự nhiều thêm vài cái.

Cũng không biết Hoàng thượng đã nghe lời giục dấy của ả tiện nhân nào trong hậu cung, nhất định muốn chỉ hôn Khúc Kinh Cự cho con trai mình, lại còn nói bất tự của con bé này có phúc. Đợi đến khi giống trống khua chiêng chỉ hôn xong, còn không biết ngượng nói với bà, đã chỉ hôn cho Hành nhi một người vợ rất tốt. Thật không biết mất lịch đi đâu, mà nhìn mắt cá chết lại thành ra trân châu.

(Bất tự là để chỉ can, chi của năm sinh; can, chi của tháng sinh; can, chi của ngày sinh; can, chi của giờ sinh.)

Tự động vớt luôn thủ phạm gây ra chuyện này lên người đối thủ một mắt một còn Thực phi, Kính phi liền thu hết mọi suy nghĩ lại, nghiêng đầu quan sát Khúc Kinh Cự, ý định tiếp tục công kích đối phương trong lòng cũng giảm đi quá nửa, mấy cái chuyện đàn gảy tay trâu thể này có làm cũng chả có gì thú vị.

Giang Vĩnh Như vẫn một mực cúi đầu uống trà ngẩng đầu nhìn Kính phi, rồi ngược lên nhìn khuôn mặt tươi cười của vương phi, sau đó lại trầm mặc cúi đầu xuống.

Trong nháy mắt, cả căn phòng rơi vào bầu không khí yên lặng kỳ lạ. Nhưng về yên lặng này chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, vì giọng nói của thái giám ở bên ngoài đã phá vỡ về yên ắng đó.

“Đoan vương đến.”

Đám cung nữ thái giám hầu hạ trong phòng không hiểu sao đều nhất loạt thở phào nhẹ nhõm, giống như một thứ gì đó rất đáng sợ đã biến mất, bọn họ lặng lẽ lặng lẽ khẽ di chuyển cái đầu đang cúi xuống ra phía cửa.

Hôm nay... đôi giày quan đế mềm bằng lụa Vân Cẩm thêu hoa văn tường vân Đoan vương đi thật là đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Những người phụ nữ trong hậu cung

Hạ Hành bước vào phòng liền mỉm cười hành lễ với Kính phi, đợi Kính phi cho đứng lên xong, bèn bước đến ngồi xuống bên cạnh Khúc Kinh Cự, uống một ngụm trà rồi mới nói:

“Mẫu thân đang nói chuyện gì với các nàng ấy vậy?”

Kính phi nhìn bộ quần áo thân vương làm bằng lụa Vân Cẩm viền vàng, vẻ mặt hiền hòa vui vẻ nói:

“Đám phụ nữ trong nhà chúng ta thì có thể nói chuyện gì nào, chẳng qua là chút chuyện phiếm thôi, sao lại để khát nước quá như vậy, người trong phủ không hầu hạ con chu đáo à?”

“Việc trên triều tốn nhiều miệng lưỡi mà, không liên quan gì đến người trong phủ đâu ạ,”

biết mẫu phi có ý đẩy chuyện này lên người Khúc Kinh Cự, Hạ Hành cười nói:

“Mấy ngày này vì chút chuyện nhỏ mà triều đình ồn ào mãi không giải quyết được, ngay cả mấy huynh đệ chúng con cũng bị phụ hoàng hỏi không ít.”

Đề cập đến chuyện trên triều, Kính phi là người phụ nữ thông minh nên không tiếp tục hỏi về đề tài này nữa, chỉ nói:

“Dù có bận việc đi nữa cũng phải giữ gìn thân thể cẩn thận, giờ con đã thành thân rồi, không thể hành sự giống như trước kia được.”

Nói đến đây, bà liếc nhìn về phía Khúc Kinh Cự đang cúi đầu ngoan ngoãn,

“Vợ của con là người hiền lành hòa nhã, cũng giống như mẫu phi, đều hi vọng con có thể khiến cho vương phủ con cái nối dõi tiếp tục phồn vinh, đừng đợi các huynh đệ khác của con đều trẻ con đầy nhà, còn mình thì vẫn một lòng muốn sống những ngày tháng nhàn hạ.”

Đuôi lông mày của Khúc Kinh Cự khẽ nhúc nhích, những lời này của Kính phi là đang chỉ trích nàng ghen tuông, không để Hạ Hành đi đến chỗ những người phụ nữ khác à? Chân của người đàn ông này mọc ở trên người, hẳn thích đi đâu thì cứ tự do mà đi. Mưa móc ân trạch bình đẳng gì đó đúng là chuyện nực cười, nếu như thật sự có mưa móc công bằng, thì tại sao triều Đại Long lại có quy tắc cứ mười năm đầu tiên chồng nhất định phải đến phòng vợ cả?

Nàng tuy rằng chẳng có hảo cảm gì với Hạ Hành, nhưng cũng không muốn thành quả phụ trong khi chồng còn sống, càng không muốn chủ động dâng tặng

đồ đạc mình thường xuyên sử dụng vào tay người phụ nữ khác, coi nàng là kẻ ngốc hay thánh mẫu thế?

Hạ Hành cười khẽ, không tiếp lời câu chuyện của Kính phi, quay đầu lại ánh mắt quét qua Phùng Từ Căng:

“Mẫu phi có thích những món lễ vật Khinh Cur tặng không ạ, nhi thần và con dâu người đã tìm kiếm trong suốt mấy ngày liền đây.”

“Ta hiểu tấm lòng hiếu thuận của con mà,”

Kính phi thấy hẳn không muốn nói tiếp vấn đề đó, nên cũng để lại những lời sau đó xuống, nói đến những chuyện trong cuộc sống hàng ngày, hỏi hết một lượt xem bình thường Hạ Hành ăn gì mặc gì.

Khúc Khinh Cur im lặng ngồi lắng nghe, không thể không thừa nhận, tuy Kính phi không phải là một bà mẹ chồng tốt, nhưng tuyệt đối là một người mẹ tốt, cũng rất biết nghe lời nói để ý sắc mặt, phàm là những chuyện Hạ Hành không muốn nói tiếp, bà sẽ chủ động thay đổi chủ đề, không hề giống những người phụ nữ khác khuyên nhủ không ngừng, cho đến khi đối phương nhận lời của mình thì mới thôi.

Đây là một người đàn bà thông minh, nếu không thì cũng không thể là vị phi tần duy nhất đối chọi được với Thục phi. Hiện giờ trong hậu cung tuy rằng có một vị hoàng hậu, nhưng bà hoàng hậu này không thông minh lại không có con cái, gia đình mẹ đẻ không có gì hiển hách, trong hậu cung cũng chẳng có thực quyền gì đáng kể chỉ là một cái khung rỗng nghiêm trang ngồi trên cao, quan sát về náo nhiệt khi người ta tranh đấu.

Hạ Hành không đặc biệt có ý nói những câu khen ngợi Khúc Khinh Cur ở trước mặt Kính phi, chỉ là trong lời nói và hành động đều thêm vẻ quan tâm hơn bình thường đối với bà, chọc cho ý cười trên khuôn mặt Kính phi từ đầu đến cuối không hề tắt.

Đến giờ cơm trưa, Kính phi giữ Hạ Hành ở lại dùng bữa, còn về phần Phùng Từ Căng và Giang Vịnh Như thì đứng một bên đợi hầu. Vì thân thể Khúc Khinh Cur vừa mới khỏi bệnh nên được mẹ chồng đặc cách “yêu thương” hơn, miễn cho việc hầu vờ kịch này của bà mẹ chồng, liền ngồi xuống cùng với Hạ Hành.

Thức ăn được dâng lên có đến tận mười mấy món, mỗi món đều được nấu rất tinh tế đẹp mắt, có thể thấy được tay nghề của đầu bếp bên trong cung Chung Cảnh, và cũng có thể nhìn ra địa vị của Kính phi trong cung.

“Lui xuống hầu hạ vương phi đi, bản vương không cần nàng hầu đâu,”

xua Phùng thị đang dõm bước đến gần, ánh mắt Hạ Hành bình thản gọi Minh Hòa, rồi chỉ vào món cháo cá nấu sữa (1),

“Mẫu phi rất thích ăn món này, bùng qua đó đi.”

Tuy rằng là món mình thích, nhưng thường xuyên ăn thì cũng chẳng còn là món gì hiếm lạ nữa. Chẳng qua là thái độ của Hạ Hành lại khiến Kính phi rất hưởng thụ, nên cũng liếc nhìn Khúc Khinh Cur nhiều thêm đôi chút, chỉ ít là từ sau khi con trai nhà mình thân thiết với con bé, thì càng quan tâm tới người mẹ là bà đây hơn, trước đây đâu có thấy thẳng thắn đó tí mĩ như vậy.

Dùng bữa xong, Khúc Khinh Cur phát hiện ra khẩu vị của mình và Kính phi vô cùng giống nhau, súc miệng rửa tay xong nàng liền yên lặng ngồi ở bên cạnh, tiếp tục xem bộ phim tình cảm ấm áp mẹ hiền con hiếu.

“Các con đã vào cung rồi, thì đến cung Khôi Nguyên thỉnh an hoàng hậu đi,”

Kính phi lười biếng xua tay,

“Mấy ngày này thân thể hoàng hậu không được khỏe, tuy chẳng thiếu thứ gì, nhưng lại có chút lạnh lẽo buồn tẻ.”

Nói xong, liền ngước mắt lên nhìn đến hai nàng trác phi đang đứng ở một bên,

“Hai người các con ra ngoài cung đứng chờ trước, bản cung cũng mệt rồi, lui hết cả đi.”

Tuy bà có ý mượn hai nàng trác phi để áp chế Khúc Khinh Cur, nhưng cũng không đến mức cho bọn họ vênh mặt đi thỉnh an hoàng hậu, Khúc Khinh Cur dù có là đứa con dâu bà không vừa mắt đến mức nào đi nữa, thì chung quy lại cũng là tiểu thư gia thế, phía sau còn có gia tộc Điền thị đắc lực chống lưng, chỉ những điều đó thôi đã đủ để khinh thường hai người kia rồi.

Phùng Từ Căng không cam lòng, hành lễ gọi là cho có, đợi đến khi ra khỏi cung Chung Cảnh cùng Giang Vịnh Như xong, khuôn mặt liền sầm xuống.

Giang Vịnh Như hiếng mắt nhìn nàng ta, cuối cùng chỉ nở nụ cười nhạt, cúi đầu lặng lẽ đi ra khỏi phạm vi trong cung. Sau khi lên xe ngựa, thấy Phùng Từ Căng vẫn đi chậm rề rề đằng sau, cười lạnh thấp giọng nói:

“Ngu xuẩn.”

Nô tỳ đi bên cạnh nàng ta nghe thấy câu này mà giống như chưa từng nghe thấy gì, chỉ rút cho nàng một chén trà:

“Chủ tử dùng chén trà nhạt này đi dạo một lát đi, vương gia và vương phi chắc là phải mất một lúc nữa mới trở lại đây.”

Giang Vịnh Như nhận lấy chén trà, thấy Phùng Từ Căng đi tới gần, sắc mặt từ từ trở về giống với lúc trước.

Khúc Kinh Cự đi phía sau Hạ Hành, chủ nhân cũ của cơ thể này không có nhiều ấn tượng về hoàng hậu, chỉ biết rằng nhà mẹ đẻ của hoàng hậu không hiển hách, cũng không được hoàng đế sủng ái, hoàng đế lập bà làm hoàng hậu, chẳng qua là vì thấy bà thành thật mà thôi.

Vì hoàng hậu không có con cái, nên hoàng thượng cũng không thường xuyên đến chỗ của bà, thành ra trên dưới trong cung Khôi Nguyên đều an phận thủ thường, ngược lại còn không đắc thế bằng cung Triệu Tường của Thục phi.

Vừa vào đến cung Khôi Nguyên, Khúc Kinh Cự liền cảm thấy bên trong yên tĩnh quá mức, các cung nữ thái giám trong cung người nào người nấy đều ngoan ngoãn phục tùng, giống như được điều khiển.

Thái giám báo cáo chạy ra đón rất nhanh, trên mặt mang theo nụ cười dẫn hai người vào bên trong điện, Khúc Kinh Cự nhìn thấy vị hoàng hậu phục sức mộc mạc, tóc búi kiểu thủy vân (2). Hoàng hậu nhìn qua thì tầm hơn bốn mươi tuổi, nhưng trông già hơn Kính phi rất nhiều, trên cổ tay đeo một tràng hạt, khuôn mặt tuy mang theo ý cười, nhưng lại vương chút buồn chán, không biết là thật sự đang cười hay chỉ đang khách sáo.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

Hạ Hành và Khúc Kinh Cự hành lễ theo đúng quy tắc, không vì hoàng hậu không đắc thế mà làm qua loa cho có lệ.

“Hai người các con không cần đa lễ, ngồi xuống cả đi.”

hoàng hậu ra hiệu cho hai người ngồi xuống, đợi sau khi cung nữ dâng trà lên xong, mới nói,

“Sao hôm nay Hành nhi lại tới đây thế này?”

“Nghe nói mẫu hậu bị bệnh, người đã dùng thuốc chưa?”

Giọng điệu của Hạ Hành đầy vẻ thân thiết nói:

“Hôm nay nhi thần lại tới chỗ mẫu phi dùng cơm, mới nghe nói đến chuyện này, xin mẫu hậu hãy bảo trọng đến phượng thể nhiều hơn nữa.”

“Chỉ là chút bệnh cũ thôi mà, ta đã uống thuốc rồi, Hành nhi không cần phải lo lắng.”

hoàng hậu cười lấy khăn tay nén tiếng ho bên miệng xuống, quay qua nhìn Khúc Kinh Cự,

“Con dâu thứ càng ngày càng xinh đẹp.”

“Mẫu hậu trêu đùa con rồi,”

Khúc Kinh Cự thấy sắc mặt hoàng hậu xanh xao, thần thái trong mắt cũng rất kém, thậm chí dài trong bụng,

“Có thể là đã khỏi bệnh, nên tinh thần tốt hơn nhiều. Sau này nếu như mẫu hậu rảnh rỗi, nên năng phơi nắng nhiều hơn, con dâu nghe thái y nói, nó rất có lợi cho thân thể.”

“Tâm lòng của con mẫu hậu sẽ nhớ,”

hoàng hậu gật gật đầu,

“Mấy ngày trước con dâu ba mới lấy về tháng rồi, lúc vào cung đã tặng không ít nhân sâm và nhung hươu, nhưng thân thể bản cung hư nhược không thể dùng được những thứ đó, năng phơi nắng thì tốt hơn.”

Con dâu thứ ba... không phải là vị chính phi mà tháng trước Hạ Uyên Thụy vương vừa lấy về đấy chứ? Khúc Kinh Cự không khỏi liếc nhìn hoàng hậu và Hạ Hành nhiều thêm chút nữa, trong lời nói của hai người này hơi hệt bình thường, nhưng năng lại cứ cảm giác có chút gì đó không ổn. Hoàng hậu vô tình nói đến chuyện mấy ngày trước tam vương phi đến cung Khôi Nguyên, còn đặc biệt nói không dùng được những thứ đó, là muốn nói gì với Hạ Hành?

Quét ánh mắt về phía đám người hầu trong điện, chỉ có hai tên thái giám và hai nàng cung nữ, tất cả đều cúi đầu đứng im, xem ra là người thân tín của hoàng hậu.

Lắng nghe hai người đã nói về kinh Phật, Khúc Kinh Cự nhìn đắm đắm vào tràng hạt trên cổ tay hoàng hậu, phát hiện cổ tay của bà vô cùng gầy, bọc ngoài xương cổ tay là lớp da trắng nõn, lộ rõ vẻ hơi khô.

“Trong ‘kinh Lăng Nghiêm’ có nói, ‘Nhiếp tâm giữ Giới, do Giới sinh Định, và do Định phát Tuệ’,”

hoàng hậu ho một tiếng,

“Có thể nói, con người chỉ có cái tâm biết nhẫn, mới không chịu ảnh hưởng từ hoàn cảnh xung quanh chăng?”

Hạ Hành nở nụ cười ôn hòa, bung tách trà lên uống một ngụm

“Kiến giải của mẫu hậu, nhi thần không bằng được.”

“Chẳng qua chỉ ăn nhiều hơn con mấy bát cơm thôi,”

ánh mắt của hoàng hậu lướt qua chỗ hai người, nhìn ra bên ngoài cửa,

“Trên thực tế thứ bản cung nhìn thấy, cũng chỉ là chồn hậu cung rộng lớn này mà thôi.”

Khúc Kinh Cur nhìn theo ánh mắt bà, bên ngoài không có ánh mặt trời, chỉ có ánh sáng xuyên từ cửa vào, nên trong điện cũng không phải quá sáng.

Một người đàn bà chẳng có gì, không thể lực không có sự sủng ái của hoàng đế, lại có thể ngồi lên vị trí hoàng hậu, người đàn bà như thế, có thể nhìn thấu những người đàn bà khác trong hậu cung, thì sao mà đơn giản được?

“Sắc trời không còn sớm nữa, vợ chồng hai con cũng nên về nhà đi,”

hoàng hậu đuổi tay ra vuốt ve cái hộp gấm đặt trên gối, bên trong đựng những món đồ nhỏ nhỏ ngoài cung mà hai vợ chồng dâng tặng.

“Những thứ này đã nhiều năm rồi bản cung chưa từng được thấy, bản cung rất thích. Trương ma ma, lấy mấy súc vải Vân Cẩm trong kho của bản cung ra đây, để hai vợ chồng chúng mang về, mấy thứ ấy mặc trên người trẻ tuổi thì mới đẹp.”

Khúc Kinh Cur nghe vậy, vội đứng lên từ chối.

“Nhìn các con ăn mặc đẹp như vậy, bản cung cũng rất vui, không được từ chối nữa, cung Khôi Nguyên tuy rằng không giàu có bằng cung Triệu Tường, nhưng vẫn có thể tặng cho đám tiểu bối các con những thứ này.”

Đã nói đến nước này rồi, Khúc Kinh Cur cũng không từ chối nữa.

Hạ Hành thấy tinh thần hoàng hậu không tốt lắm, cũng không tiện ở lại lâu, liền đứng dậy cùng Khúc Kinh Cur hành lễ ra về. Trương ma ma đích thân tiễn hai người ra ngoài, sau khi thấy Tiền Thường Tín và Minh Hòa đợi hầu ở bên ngoài nhận số vải Vân Cẩm xong, mới hành lễ với hai người rồi nói:

“Vương gia, vương phi đi thông thả, lão nô không tiện tiễn xa hơn.”

“Trương ma ma đừng khách khí,”

Khúc Kinh Cur mỉm cười, lại đi theo sau lưng Hạ Hành giống như lúc đến chậm chậm bước ra khỏi cung.

Trương ma ma gọi bọn họ là vương gia, vương phi, nhưng không thêm phong hiệu vào trước, giống với nô tài trong cung Chung Cảnh. Không biết là đối với tất cả các vị vương gia khác đều vậy, hay là...

Ra đến ngoài cửa cung, Hạ Hành liền quay đầu lại, thấy Khúc Kinh Cur cúi mắt xuống lặng lẽ đi theo, bỗng nhiên mỉm cười, đuổi tay ra nói:

“Vương phi, lên xe nào.”

Khúc Kinh Cur ngẩng đầu lên, nhìn thấy xe ngựa của vương phủ chỉ cách tầm hơn mười bước chân, nàng nhìn bàn tay xòe trước mặt, lúc vừa đuổi tay ra, thì nghe thấy sau lưng có một loạt tiếng chân đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thủ đoạn

Khúc Kinh Cur quay đầu lại nhìn, thì thấy một đôi nam nữ đang cầm tay nhau đi tới, trông qua thì thấy tuổi tác người đàn ông này tương đương với Hạ Hành, dáng vẻ cũng vô cùng tinh tế, tinh tế đến độ có thể dùng từ đẹp để miêu tả về hắn. Nhưng trên khuôn mặt lại lộ ra vẻ kiêu ngạo chỉ thuộc về những người có địa vị cao quý, khiến người ta vừa liếc mắt đã cảm thấy khó bề thân cận. Cô gái bên cạnh hắn chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo tuy không được coi là khuynh quốc khuynh thành, nhưng trong lời nói cử chỉ đều toát lên vẻ đoan trang, có thể nhận ra được xuất thân gia thế của nàng ta, được giáo dưỡng rất tốt.

Bốn người đứng cách nhau tầm ba bước chân thì dừng lại, Khúc Kinh Cur nhìn thấy người đàn ông đối diện chấp tay vái chào, ngoài miệng tuy cười nhưng trong lòng chắc gì đã vậy, nói:

“Hoàng đế tham kiến Nhị hoàng huynh, Nhị hoàng tâu.”

Cô gái bên cạnh hắn cúi mặt xuống, cũng nhún người theo.

Thu hồi lại ánh mắt, Khúc Kinh Cur hơi cúi đầu, thì ra đây chính là Hạ Uyên, vị Thụy vương được hoàng đế yêu thương nhất trong lời đồn, giữa hai huynh đệ xem ra thật sự rất khách sáo, không hề thân thiết chút nào.

“Tam đệ không cần phải đa lễ như vậy,”

Hạ Hành khẽ mỉm cười trả lễ, nhìn thấy đám tôi tớ và cung nữ không ít sau lưng hắn,

“Giữa hai huynh đệ chúng ta không nhất thiết phải khách khí thế.”

“Nhị hoàng huynh nói đùa rồi, lễ nghĩa không thể bỏ qua được,”

Hạ Uyên chấp tay sau lưng, ánh mắt hồ hững hờ nhìn Khúc Khinh Cự đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh,

“Nhị hoàng huynh và Nhị hoàng tẩu thật đúng là tình cảm vợ chồng sâu đậm.”

Những lời chế nhạo Khúc gia không ít, vị hoàng huynh tốt này của hắn là vì thế lực của Điền gia, nên cũng phải chịu đựng nhiều.

“Để Tam đệ chê cười rồi,”

Hạ Hành tuy không thích thái độ của Hạ Uyên, nhưng trên mặt không có vẻ gì khác thường,

“Trời cũng không còn sớm nữa, chi bằng đệ đệ cùng về với ta đi.”

Khúc Khinh Cự im lặng đứng bên cạnh, sau khi nghe xong câu nói của Hạ Uyên, đầu mày khẽ cau lại, thân là đệ đệ tình cảm không thân thiết lắm với huynh trưởng, lại tùy tiện đàm luận chuyện này cùng huynh trưởng và chị dâu, tên Hạ Uyên này cũng hơi can rở quá rồi đấy.

“Xin hoàng huynh cứ đi trước,”

khóe môi Hạ Uyên miễn cưỡng cong lên tạo thành một nụ cười,

“Đệ đệ sẽ đi theo sau.”

“Vậy hoàng huynh ta đi trước vậy,”

Hạ Hành cũng không phí lời với hắn nữa, dẫn theo Khúc Khinh Cự xoay người đi thẳng, đến khi tới trước xe ngựa, sau khi đuổi tay ra dìu Khúc Khinh Cự lên ngựa xong, hắn mới lên theo.

“Xi, vị hoàng huynh của bản vương lại là người biết thương hương tiếc ngọc cơ đấy.”

Hạ Uyên nhìn theo chiếc xe ngựa đã đi xa, trên mặt lộ ra ý cười giễu cợt, mấy ngày trước vì hồng nhan mà lửa giận ngút trời nổi cáu ở phủ Xương Đức công, giờ ở trước cửa cung lại chăm sóc vương phi tỉ mỉ chu đáo, không biết là đang diễn kịch cho ai xem?

Thụy vương phi Tần Bạch Lộ trầm mặc đứng ở bên cạnh nghe vậy ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn theo chiếc xe ngựa đi xa dần, thấp giọng nói:

“Có lẽ là thật chẳng.”

“Vương phi ngoan của ta, chuyện trong gia đình hoàng tộc nàng còn không hiểu rõ sao?”

Hạ Uyên cười bước đi,

“Về thôi, đừng nhìn nữa.”

Khóe miệng Tần Bạch Lộ cong lên đi theo, thấy Hạ Uyên đã lên chiếc xe ngựa phía trước, liền vịn vào tay a hoàn lên chiếc xe ngựa phía sau.

Trong xe ngựa hơi rung, Khúc Khinh Cự dựa vào một chiếc gối mềm, đột nhiên mở miệng nói:

“Vị Thụy vương diện hạ này, hành sự đúng là rất tùy tiện không bị bó buộc theo quy tắc gì cả.”

Hạ Hành nghe thấy câu miêu tả ấy, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, những từ ấy dùng để miêu tả danh nhân ẩn sĩ thì sẽ là khen ngợi, nhưng để miêu tả về hoàng tử, thì không phải là những từ hay cho lắm, vương phi của mình, đúng là một người rất tuyệt,

“Cách dùng từ của vương phi rất đặc biệt.”

Trong lòng người đàn ông này chắc chắn là cũng không thích Thụy vương, vương phi của hắn thì đương nhiên phải cùng chung chiến hào với hắn rồi, nghe câu này của Hạ Hành, Khúc Khinh Cự mỉm cười ngồi thẳng dậy:

“Vương gia đang khen thiếp à?”.

Hạ Hành cười nhìn nàng hồi lâu, mới mở miệng nói:

“Đương nhiên.”

Ý cười trên mặt Khúc Khinh Cự càng rõ ràng hơn, Hạ Hành có thể nói ra hai chữ ấy với nàng chứng tỏ hẳn có lòng tin nhiệm cơ bản với nàng, còn về phần lòng tin nhiệm đó ở mức độ nào, thì đó không phải là việc mà nàng quan tâm.

Hạ Hành cũng không tiếp tục nói về chuyện của Thụy vương nữa, mà dựa vào chiếc gối mềm đằng sau chộp mắt một lát.

Khúc Khinh Cự nhắm mắt suy nghĩ, Hạ Hành phức tạp hơn so với nàng tưởng tượng nhiều, người đàn ông như vậy quả đúng là người phát ngôn sản phẩm của hoàng gia, những sản phẩm người trong hoàng gia có cũng không trông thấy ít như hân.

Chuyện vào cung đã kết thúc như vậy đây, vương phủ trải qua một tháng yên bình lặng lẽ, chỉ là thời tiết càng ngày càng lạnh, trên dưới trong phủ phải thay sang quần áo mùa đông, nhập thêm than củi, khiến Khúc Khinh Cự trông thấy các quân sự bận rộn đi đi lại lại suốt. Thân là vương phi, nàng không cần phải việc gì cũng đích thân làm, có rất nhiều việc nàng chỉ cần đưa ra quyết định, thì sẽ có đủ kẻ hầu người hạ tới chạy việc cho. Cũng giống như lúc còn sống tổng giám đốc công ty chẳng bao giờ đích thân quan tâm đến chuyện tiền lương của công nhân vệ sinh vậy, nếu như tất cả đều cần phải để mắt tới, thì nàng không cần phải làm vương phi nữa, trong phủ cũng chẳng cần phải nuôi đám người đó làm gì.

Phòng khách chìm trong bầu không khí im lặng, Khúc Khinh Cự tiện tay lật quyển sổ ghi chép chi tiêu hàng tháng, mấy tay đại quân sự của vương phủ quỳ trên nền đất, mấy tên đại quân sự này đều là những người đã ra vào trong cung trải qua không ít chuyện, nhưng giờ tên nào tên nấy về mặt kính sợ, quý gối trong trời đông lạnh giá mà trên mặt mồ hôi vã ra như tắm.

“Trứng gà một lượng bạc năm quả,”

nụ cười gấp quyển sổ lại, nhìn tên quân sự phụ trách việc mua bán hoa quả rau dưa, Khúc Khinh Cự nhẹ nhàng ném quyển sổ xuống trước mặt hân,

“Ta nghe nói một gia đình bách tính bình thường của triều Đại Long, chi phí trong năm khoảng tầm hai mươi lăm lượng bạc. Thì ra dân chúng của triều Đại Long ta lại khó khăn như vậy, sinh hoạt phí một năm chỉ đủ để chúng ta ăn hơn một trăm quả trứng gà thôi sao?! Đã thế, người làm quân sự như ngươi lại còn nói tiền bạc không đủ dùng, ngươi nói thử xem, sao lại không có cách tiêu cho đủ?”

Tên quân sự bị dọa cho sợ đến phát run, vốn dĩ cứ tưởng vương phi và đám a hoàn bên cạnh đều là những người ăn trắng mặc trơn, nhất định không thể biết được việc đội giá lên bên trong đó. Hơn nữa việc mua bán ở các vương phủ khác cũng không khác gì việc ông ta đang làm, nên lại càng khiến ông ta tự tin rằng sẽ không bao giờ bị lộ tẩy, ai ngờ vương phi mới lật có vài trang trong quyển sổ đã nổi cáu.

“Khởi bẩm vương phi, có những điều người không biết ă, hai mươi lăm lượng là sinh hoạt phí trong một năm ở những vùng xa xôi thôi, còn giá cả của bất cứ mặt hàng nào trong kinh thành chúng ta cũng cao hơn gấp mấy lần so với những nơi khác, bọn nô tài thật sự không biết làm thế nào cả.”

Tên quân sự thật hết cách, đành nghiêng rằng vu oan.

Khúc Khinh Cự cũng không thèm nhìn đến hân nữa, tiếp tục cầm một quyển sổ chi tiêu hàng tháng khác mở ra xem

“Vải bông năm lượng một súc, lụa gấm bình thường hai mươi lượng một súc.....”

Nàng ném quyển sổ đó lên người tên phụ trách, ngay cả lời giải thích cũng không muốn nghe nữa, tiếp tục lật một quyển khác.

Chưa đến nửa canh giờ, tất cả những quyển sổ đều bị ném xuống đất, Khúc Khinh Cự bùng một chén trà lên uống một ngụm nói:

“Hoàng Dương, cho gọi những người ghi chép giá cả ở chợ mà ngươi đã tìm về lên đây, nói với bọn họ, nếu như ghi chép tốt, bọn họ sẽ được làm quân sự mới.”

Mấy tên đó nghe xong, sắc mặt liền tái đi, bọn họ tưởng rằng vương phi chỉ dám nổi cáu với bọn họ một trận thôi, nào ngờ lại thay hết toàn bộ, lập tức mấy tên đó liền bắt đầu gào thét kêu oan, trong đó có một tên quân sự phụ trách việc mua bán vải vóc cậy mình được vương gia dẫn ra từ trong cung, thậm chí còn mở miệng nói:

“Vương phi, bọn nô tài cũng là những người hầu hạ vương gia nhiều năm nay, sao có thể làm những chuyện có lỗi với vương phủ được, người làm thế này, lẽ nào không phải đang nói vương gia không có mắt chọn người ư.”

Khúc Khinh Cự nghe thấy những lời này, khóe miệng đột nhiên nhếch lên cười, hung hăng đập luôn chén trà trong tay xuống ngay cạnh tên đó:

“Các ngươi là thứ gì, mà xứng để vương gia tới chọn lựa, đám nô tài trên dưới trong vương phủ gánh được những chữ đó chỉ có vài người hầu hạ thân tín bên cạnh như Tiền Thường Tín và Minh Hòa mà thôi. Vương gia không trách phạt các ngươi, các ngươi lại càng can rõ, những lời này truyền ra ngoài, há không phải nói vương phi ta còn không cao quý bằng vài tên nô tài các ngươi ư?!”

Tiền Thường Tín và Minh Hòa đi tới trước cửa vừa khéo nghe được câu này, hai tên đưa mắt nhìn nhau, rồi dừng ngay bước chân lại đứng canh bên ngoài, dáng vẻ như hai vị hộ pháp cho vương phi.

Hoàng Dương dẫn vài tên thái giám tới, hành lễ với hai người trước, rồi mới bước vào trong phòng. Tiền Thường Tín và Minh Hòa phát hiện ra, mấy người ở trong phủ cũng đã biết trước đang lần la tới gần tăng bốc lõi kéo quan hệ, nếu vương phi chọn mấy người này thay cho những tên ban đầu, thì đúng là không còn gì thích hợp hơn.

Trong lòng cả hai đều giật mình ngạc nhiên, thấy dáng vẻ ngày thường không thích xử lý chuyện ở hậu viện của vương phi, nhưng không ngờ lại hiểu được đám người trên dưới vương phủ đến thế. Nghĩ tới đây, cả hai người mới phát hiện, ngày xưa bọn đã hơi coi nhẹ vương phi rồi, tưởng rằng nàng chỉ có một

hai thủ đoạn vật vãnh để đối phó với vương gia thôi, chứ chưa từng nghĩ tới những chuyện này, không ra tay thì thôi, ra tay rồi thật kinh người.

“Gạo sản xuất trong năm nay một thạch là một lượng năm trăm đồng, trứng gà một quả hai đồng, lụa gấm bình thường năm lượng một súc.....”

Theo lời đọc về giá cả từng món của mấy người đó, sắc mặt đám quân sự đang quỹ người nào người nấy trắng bệch, chỉ dựa vào một chút hơi thở mới không bị tê liệt.

(1 lượng bạc = 1 quan = 1000 đồng.)

“Xem ra phải rút cho các vị quân sự chút gì đó nóng nóng rồi,”

Khúc Khinh bụng chén trà mới thay lên, thân nhiên nói:

“Người đâu, thường ối người trong các vị quân sự ở đây một bát canh ô mai ướp lạnh đi.”

Giờ đang là đông chí, trong một bát canh ô mai đá nhiều canh ít, mấy tên quân sự uống xong, hai hàm răng bắt đầu va vào nhau, tên quân sự vừa nẩy cái lại nhìn Khúc Khinh Cur run run rẩy rẩy nói:

“Thủ đoạn của vương phi thật độc, thật sự nên để cho vương gia thấy được uy phong của người.”

Đây là đang nói cho nàng biết, làm việc quá đáng sẽ phải bị vương gia ghét bỏ ư?!

Khúc Khinh Cur không giận còn bật cười, thối hơi nóng trên tách trà, chậm rãi mở miệng nói:

“Người này chống đối lại bản vương phi, phạt đánh hai mươi gậy, người trả về đi Điện trung tỉnh, nói rằng quy củ học không xong, Doan vương phi không giữ được loại nô tài như vậy.”

Đã nói thủ đoạn của nàng độc, thì sao nàng có thể để có lỗi với hần ta được?

Lời vừa nói xong, đã có người tới lôi tên quân sự đó xuống, những tên còn lại nhất thời quy củ hần lên, chỉ mong vương phi đừng đưa trả bọn hần về Điện trung tỉnh. Những tên nô tài được phân đi bị trả về lại Điện trung tỉnh, cho dù có không mất mạng một cách khó hiểu, thì cũng sống không bằng chết, bọn hần thà bị đánh mười mấy gậy, cũng không muốn trở lại đó.

Nhìn thấy bộ dạng căm như hến của mấy tên quân sự, Khúc Khinh Cur đặt chén trà xuống:

“Các người đã biết sai chưa?”

Mấy tên quân sự nghe ra giọng điệu của vương phi, có vẻ như sự việc vẫn còn có đường vặn hỏi, nhất thời tên nào tên nấy dập đầu nhận lỗi.

Nhẹ nhàng đặt chén trà xuống xong, Khúc Khinh Cur lau khóe miệng nói:

“Các người đã thành khẩn nhận sai, ta cũng là người dễ mềm lòng, phạt các người mười gậy, và nửa năm tiền lương, còn chức vị..... thì làm phó quân sự, còn mấy người kia làm quân sự, có ý kiến gì không?”

Nàng chỉ tay tay vào mấy người ghi chép lại giá cả vật phẩm.

Mấy tên quân sự không ngờ bọn họ không những không bị đưa trả về Điện trung tỉnh, mà còn giữ lại được chức phó quân sự, người nào người nấy cảm tạ ân đức, không ngừng nói vương phi nhân từ, muốn trung thành làm việc cho vương phi vạn vạn.

“Sau này các người đều phải làm việc cho tốt, ai thật sự làm việc, ai đục nước béo cò, trong lòng ta đều biết rất rõ, ngày sau nếu có người làm ra những chuyện như vậy, ta cũng không cần đến tính mạng của các người, cứ ngoan ngoãn mà quay về Điện trung tỉnh đi.”

Khúc Khinh Cur thở dài một hơi, vịn vào tay Mộc Cận đứng dậy,

“Nên làm gì thì làm, nên phạt ai thì phạt, tất cả lui xuống hết đi.”

Tiền Thường Tín và Minh Hòa đứng ở ngoài cửa nhìn đám người bước ra, mặt mũi tên nào tên ấy đều lộ vẻ may mắn, không khỏi thở dài thêm lần nữa, thủ đoạn của vương phi quả nhiên độc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lòng dạ đàn bà như kim đáy bể

Trong phủ quần áo mỗi mùa đông đã được phát xuống, đám người hầu phát hiện ra rằng quần áo mùa đông năm nay dùng chất vải tuy rằng giống hệt với mọi năm, nhưng lại dày dặn hơn rất nhiều, mọi người còn có thêm một chiếc áo đơn nữa, ai ấy đều rất vui vẻ, thậm chí từ sau khi trong phủ có nữ chủ nhân thì đúng là khác thật, ngay cả chất lượng cuộc sống của đám người hầu thô lậu như bọn họ cũng được nâng cao.

Trong tay Tiểu Cam Từ là mấy món đồ chơi đám người dưới kiếu kính hần, khuôn mặt mang theo ý cười, nói với tên tiểu thái giám bên cạnh:

“Nhìn xem sắc mặt người nào người nấy trong phủ đều đang vui vẻ sung sướng kia, cứ như là đang ăn tết vậy.”

Trong lòng hần hiểu rõ, vương phủ nhìn rực rỡ sắc màu vậy, nhưng những tên nô tài tầng lớp thấp nhất chẳng qua cũng chỉ có thể được ăn no mà thôi, nếu so với những tên nô tài ở bên cạnh chủ tử, thì thật sự là một trời một vực, cũng không trách đám người đó được một chút lợi còn con con cũng đã vô cùng hạnh phúc như vậy.

“Đó không chỉ là do sự nhân từ của vương phi, mà còn nhờ ca ca đây và hai vị tổng quản quản lý rất tốt nữa,”

tên tiểu thái giám cẩn thận đi bên cạnh hần cười lấy lòng nói,

“Mấy ngày trước mấy vị quản sự bị vương phi nghiêm trị một trận, ngay cả một chút lòng oán hận tức giận cũng không dám có, thành thật mà nói, trên dưới vương phủ hiện giờ có ai dám vô duyên vô cớ gây vô người dưới nữa chứ?”

“Bọn chúng là cái thá gì chứ, vương phi phạt liền phạt, chính là muốn mạng của bọn chúng, cũng chỉ có thể trách số bọn chúng không may thôi,”

Tiểu Cam Từ nói đến đây, liếc mắt nhìn tên thái giám bên cạnh,

“Người cũng là thuộc hạ của ta, hãy nhớ kỹ hậu viện là do vương phi làm chủ, nếu như định kiểm soát gì, thì đừng có trách ca ca ta không bảo vệ người.”

“Ca ca yên tâm, yên tâm đi,”

tên tiểu thái giám được Tiểu Cam Từ nhắc nhở một câu, cảm động đến rơi lệ,

“Tiểu nhân nhất định sẽ nghe lời ca ca, tuyệt đối không làm những chuyện ngốc nghếch đâu.”

Tiểu Cam Từ vừa lòng gật gật đầu, tuy hần không được tin dùng nhiều bằng Tiền Thường Tín và Minh Hòa, nhưng cũng là người được vương gia quen dùng. Hiện giờ vương gia rõ ràng là muốn cất nhắc vương phi, vương phi lại là người khí thế mạnh mẽ, thù đoạn sắc bén, ngay cả hần cũng không muốn nhớ lại mùi vị đó.

Cảnh báo gì chứ, tiền lễ hậu binh tất cả đều cần dùng, trước tiên cứ đánh ột trận, dọa cho táng đờm, thì sau đó mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều. Đám người đó tưởng rằng vương phi sẽ vì ý kiến của vương gia mà chùn tay chùn chân, ngay cả hần cũng đã tưởng vậy, nên lúc ấy sau khi vụ ồn ào đó xảy ra, bèn tìm một cái cớ ra khỏi phủ để tránh phải khó xử. Ngờ đâu vương phi thẳng tay xử lý đám người đó, ngay cả vương gia cũng không báo lấy một tiếng. Đợi đến tối hôm đó vương gia ở lại chính viện, sáng ngày thứ hai tinh thần sáng khoái thoải mái lên triều, là hần đã biết, chuyện này lại giúp Tiền Thường Tín và Minh Hòa nhặt được một món hời.

Tài nghệ không bằng được với người ta, chẳng trách trước mặt vương gia hai tên đó lại là những người có thể diện nhất, Tiểu Cam Từ thở dài, ngày sau bản thân hần vẫn cần phải thông minh hơn mới được, cho dù không vượt qua được hai tên Tiền Minh, thì chí ít cũng không được để người khác thay thế vị trí của mình.

Trong hoa viên vương phủ, Hoàng Dương tất tả chạy đi, đâm đầu vào một cô gái khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào, tiếng gọi Hoàng Dương ca ca đầy tình cảm thốt ra từ trong miệng, khiến hần dừng bước trên đường.

Trong lòng Hoàng Dương không thích lắm, nhưng sắc mặt vẫn như bình thường hỏi:

“Vị ti ti đây, xin hỏi có chuyện gì không?”

Tiểu nha đầu sao dám nhận một chữ ti ti này của hần, nếu là trước đây thì cũng không có vấn đề gì, nhưng giờ trong phủ có ai không biết hần là thái giám được tin dùng trước mặt vương phi chứ? Nàng ta vừa cười nói không dám, vừa đáp:

“Hoàng Dương ca ca, chủ tử nhà chúng tôi mấy ngày nay bị bệnh, gọi thầy thuốc cũng không thấy đỡ, xin ca ca nói vài câu tốt đẹp trước mặt vương phi, để vương phi gửi thiệp mời đến Thái y viện được không?”

Nói xong, liền nhét một túi tiền vào tay Hoàng Dương.

Hoàng Dương trông nàng ta rất lạ, nên cũng không nhận túi tiền, lật tay lại vắt chéo sau lưng, giọng điệu nghiêm đi đôi chút:

“Chủ tử nhà cô là vị nào?”

Tiểu nha hoàn thấy Hoàng Dương không nhận, trong lòng lo lắng nhưng cũng không còn cách nào khác, đành nói:

“Ca ca tốt bụng, tôi là người hầu hạ bên cạnh Vân Khuynh cô nương, tôi thay mặt chủ tử nhà mình cầu xin vương phi, tôi xin được cảm tạ trước.”

Nói xong, nhún người một cái thật sâu với Hoàng Dương.

“Đây là nha hoàn hầu hạ ở đâu vậy?!”.

Tiểu nha đầu nghe thấy giọng nói ấy, bèn quay lại nhìn, thì thấy vương gia dẫn theo Tiền Thường Tín và Minh Hòa đi tới, người vừa nói chính là Minh Hòa, nàng ta lập tức vui mừng, quỳ phịch một tiếng xuống:

“Nô tì là Ngọc Nhi, là tỳ nữ của Vân Khuynh cô nương, nô tỳ tham kiến vương gia.”

Hạ Hành chậm rãi bước tới gần, hơi cúi mặt xuống nhìn Ngọc Nhi quỳ dưới chân, sau đó nhìn sang Hoàng Dương:

“Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Hoàng Dương cúi người thưa:

“Vương gia, cô nương Ngọc Nhi đây nói Vân Khuynh cô nương bị bệnh, muốn báo nô tài bẩm báo với vương phi, xin vương phi gửi thư tới Thái y viện, mời thái y tới xem bệnh cho Vân Khuynh cô nương.”

Hạ Hành nhú mày, không mấy may do dự cất bước bỏ đi, Tiền Thường Tín vội vàng đi theo.

Minh Hòa ở lại nhìn Ngọc Nhi đầy khinh thường, cười mà như không cười:

“Vân Khuynh cô nương e là mắc bệnh hồ đồ rồi, phủ chúng ta trừ vương gia và vương phi ra, cũng chỉ có trác phi và những thị thiếp đoan trang mới có thể mời thái y, không biết nàng ta là người thuộc diện nào để có thể mời được thái y?”.

Lúc đầu khi được tặng vào trong phủ, không phải là mặt mày luôn thanh cao nói cái gì mà thà làm kẻ nghèo khổ, cũng không làm vợ lẽ giàu có đó sao? Một ả kỹ nữ bị người ta đưa đến lại thật sự tưởng mình là tiểu thư gia thế, với thân phận đó có thể được giữ lại làm thông phòng cũng là vì hồi đầu muốn giữ thể diện cho vị đại nhân tặng quà mà thôi, cũng chẳng đáng làm nô tỳ trong phủ, mơ giấc mộng hảo huyền gì thế không biết? Hiện giờ mắc bệnh, thầy thuốc ngoài phủ cũng không xứng hầu hạ nàng ta, còn cần cả thái y nữa cơ à? Cái quái gì thế!

(Thông phòng là để chỉ những nàng hầu thân thiết bên cạnh được chủ nhân nạp làm thiếp.)

Minh Hòa cười chế nhạo, cất bước đi thẳng, Hoàng Dương nhìn khuôn mặt đờ đẫn của Ngọc Nhi, mặt không đổi sắc nói:

“Cô quay về nói với chủ tử nhà các cô rằng, thầy thuốc này đã vô dụng, thì đổi sang thầy thuốc khác, nếu thiếu thứ gì đó, thì đi nói với Mộc Cạn cô nương một tiếng, ta còn có việc, phải đi trước đây.”

Đến khi Hoàng Dương đi xa được gần mười bước, Ngọc Nhi mới phản ứng lại được, nàng ta ngẩn người nhìn theo hướng vương gia bỏ đi, có chút hiểu được lúc đầu khi nàng được phân về Thúy U uyển hầu hạ, ánh mắt đồng tình của những người xung quanh là có ý gì. Thì ra vương gia căn bản không quan tâm gì tới chủ tử, chứ không phải chủ tử đã nói, trong lòng vương gia rất thích chủ tử đó sao, lẽ nào đều là do chủ tử tự mình nghĩ thế?

Nếu như thật sự thích chủ tử, sao vương gia lại không chút động lòng như vậy? Ngọc Nhi từ từ đứng dậy, chậm chậm quay về, Minh Hòa công công đã nói thẳng như vậy, cho dù chủ tử có bất mãn, thì nàng ta cũng đã làm hết sức rồi.

Hoàng Dương về tới hậu viện, liền bẩm báo chuyện này với Khúc Kinh Cự, kể tỉ mỉ từ đầu đến cuối một lượt.

“Vân Khuynh cô nương?”

Đối với người tên Vân Khuynh này, Khúc Kinh Cự chỉ nhớ bộ váy áo thuần một màu trắng và cả dáng vẻ thanh cao của nàng ta.

Đường đường là một vương gia vừa gặp đã trúng tiếng sét ái tình với một nàng hoa khôi, vì nàng hoa khôi cao khiết nên tình cảm lại càng thêm sâu đậm, cuối cùng chống lại tất cả các thế lực, rồi sống vui vẻ hạnh phúc cùng nàng ta, những câu chuyện như vậy là tình tiết hay có trong kịch bản.

Cô nàng ngốc nghếch ấy thật sự tưởng rằng Hạ hành là nhân vật trong những loại kịch bản ấy sao?

“Bảo người đưa một số thuốc men qua đó, gọi một thầy thuốc giỏi tới bắt mạch cho nàng ta.”

Khúc Kinh Cự cười nhạt,

“Cũng chỉ là một cô bé mười sáu mười bảy tuổi thôi mà, ngày tháng sau này còn dài lắm, không đáng để nàng ta mất mạng như vậy.”

“Vương gia là người lương thiện, nhưng người đâu cần rộng lượng như thế, hà tất phải cảm khái cho người khác?”

Ngân Liễu đặt một chiếc ấm sưởi bọc gấm vào tay nàng,

“Mặt mũi nàng ta lúc đầu, kiêu ngạo gì đâu.”

Khúc Kinh Cự cười cười, ủ kín ấm sưởi trong hai bàn tay:

“A đầu ngốc nhà ngươi.”

Tâm kế của Ngân Liễu không bằng được với Mộc Cận, nhưng người có tính cách như vậy thỉnh thoảng cũng có chỗ diệu dụng, càng hiểm có hơn chính là lòng trung thành, nàng thật sự phải nghe những lời lái nhai này rồi.

“Trên dưới khắp phủ đều đang nhìn đấy.”

Mộc Cận đứng ở một bên bắt lực liếc nhìn Ngân Liễu,

“Một người như vậy đối với vương phi mà nói vô thưởng vô phạt, nhưng trơ mắt đứng nhìn nàng ta mất mạng, trong mắt người khác sẽ thành người thế nào chứ.”

Khúc Kinh Cự không bận tâm đến cuộc nói chuyện của hai người, xua tay với Hoàng Dương:

“Chuyện này đích thân người dặn dò người đi làm đi, cứ nói ta thương xót cho Vân Khuynh cô nương tài mạo xuất chúng, bảo người ta chăm sóc nàng ta cho chu đáo.”

Kiểu người như Vân Khuynh nàng không nhất thiết phải thích, nhưng không đến mức để nàng ta bệnh chết, nàng không phải là người có tâm lý vụn vặt như vậy.

Hoàng Dương vâng lệnh lui ra, trong lòng cười lạnh, Vân Khuynh cô nương không phải là luôn tự nhận mình là người thanh cao sao, hiện giờ còn không phải vì vương phi thương xót nên mới có thể giữ được mạng sống à, có bản lĩnh thì đừng cầu cứu người khác, đó mới là thanh cao đích thực.

Trong Thụ U uyển, sắc mặt Vân Khuynh vàng vọt như ánh nến nằm trên giường, nghe Ngọc Nhi với khuôn mặt đầy vui sướng nói rằng vương phi nhân từ đã làm những việc này việc kia, hận ý trong mắt càng lúc càng sâu, dựa vào đâu mà nàng phải có được sự thông cảm của đám người phụ nữ kiểu ngạo ngời trên cao đó mới giữ được mạng sống, dựa vào đâu mà người tài mạo song toàn như nàng lại không thể bằng được đám người tướng mạo bình thường như Giang Vịnh Như.

Uống số thuốc cay đắng, trong mắt nàng ta nhuộm đầy khát vọng mong được sống mãnh liệt, nàng không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được, nàng phải đứng ở trên cao, xem ai còn dám thông cảm với nàng? Còn dám coi thường nàng nữa?!

Khúc Kinh Cự nghe nói Vân Khuynh ở Thụ U uyển rất phối hợp với thầy thuốc, vô cùng thích thú gác chiếc bút trong tay xuống, nhìn con bướm nhẹ nhàng trên giấy, ngắm nghía hồi lâu mới nói:

“Tâm cao hơn trời, mệnh bạc hơn giấy.”

Mộc Cận đặt chiếc lư hương hình hoa mẫu đơn trên chi lên bàn, cười nói:

“Vương phi đã đoán ra được từ lâu rồi phải không?”

“Kiểu người đó, sẽ không chịu nghe những lời thương hại như thế đâu.”

Đặt bữa bức tranh sang một bên, Khúc Kinh Cự bắt đầu vẽ phác một bông hoa thược dược tuyệt đẹp,

“Đạo gần đây không phải Phùng Tử Căng đang rảnh rỗi quá sao, nếu không sao chuyện ở trong phủ lại truyền được đến chỗ Kính phi?”

“Sao vương phi lại chắc chắn là nàng ta?”

Mộc Cận hơi nghi ngờ nói,

“Nhìn thì thấy Kính phi cũng không quá coi trọng hai người bọn họ.”

“Kiểu người như Kính phi, muốn áp chế ta, người không được lòng bà, nhưng lại không muốn để các trác phi khác thật sự áp chế ta, cho nên bà ấy định sẽ tìm hiểu một số chuyện từ chỗ các trác phi về ta, nhưng lại không muốn để những trác phi đó đánh mất quy củ, vì thế hôm đó ở cung Chung Cảnh, bà ấy dễ dàng miễn cho ta phải hầu hạ, và để hai vị trác phi đứng từ đầu đến cuối,”

Khúc Kinh Cự vẩy bút, rất nhanh đã vẽ ra một nhánh hoa đào,

“Giang Vịnh Như là người thông minh, cho nên chắc chắn không bao giờ làm ra những loại chuyện sẽ đắc tội với ta, nên người đáng nghi nhất chính là Phùng Tử Căng rồi.”

Ở thời đại này, thái độ mẹ chồng đối xử với con dâu có lẽ chính là thứ kỳ lạ nhất trên đời, rất nhiều lúc các bà rất thích bắt nạt con dâu của mình, nhưng lại không thể chịu được cảnh người khác làm mất mặt con dâu. Nếu không tại sao lại nói lòng dạ đàn bà như kim đáy biển chứ?

Mộc Cận nghe những lời này, cẩn thận suy nghĩ một lúc, cũng cảm thấy rất có lý, nhưng nhớ tới đến chuyện đôi lúc Kính phi cố ý làm khó vương phi, là Mộc Cận lại cảm thấy bà mẹ chồng như Kính phi đúng là không dễ hầu hạ.

Một đóa thủy tiên đơn giản nở bừng trên giấy, Khúc Kinh Cự không có tâm trạng để vẽ vôi, liền để Kim Trần đứng ở bên cạnh cắt bức tranh đi, bật cười nhìn dáng vẻ trầm tư của Mộc Cận:

“Người không cần phải quá lo lắng cho ta đâu, con người Kính phi tuy rằng khó đối phó, nhưng cũng không phải không có cách đối phó.”

Đối phó với những người đầu óc quá sâu xa, thì khờ ngốc bẩm sinh chính là vũ khí hủy diệt, nàng không phải là người khờ ngốc bẩm sinh nhưng có thể giả ngốc. Phụ nữ trong cung thích dùng miệng làm dao đâm người khác, cứ giả vờ nghe không hiểu gì có thể chọc tức bà ấy. Dù có làm loạn thì cũng sao chứ, hiện giờ Kính phi cũng không dám thật sự làm gì nàng, thì nàng còn sợ cái gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tắm chung

Trong thư phòng, Hạ Hành gấp tờ mật thư trên tay lại, nhìn thấy sắc trời bên ngoài đã tối hẳn, bèn nói:

“Người đâu, thấp đèn đi tới chính viện.”

Minh Hòa đang đứng hầu trước cửa nghe vậy liền ra hiệu cho tiểu thái giám bên cạnh cầm một chiếc đèn lồng đỏ, còn mình thì đích thân cầm một chiếc đèn lồng có những dải trăn châu rủ xuống, yên tĩnh đứng chờ một bên, đợi vương gia rời bước.

Thư phòng cách chính viện một vườn hoa, Hạ Hành đi tới gần ven vườn hoa, thì nhìn thấy một bóng người ẩn hiện thấp thoáng cạnh hòn giả sơn, bóng dáng màu trắng nhìn không rõ là ai, chỉ mơ hồ nghe thấy một giọng nữ đang ngâm một bài thơ.

“Lúc nhận bay về, trăng sáng chiếu rọi khắp lầu tây.

Hoa rơi nước chảy vô tình. ....”

(Câu trong bài thơ “Nhất tiễn mai” của Lý Thanh Chiêu.)

“Ai ở đó vậy?”

Hạ Hành không chút cảm xúc nhìn theo bóng người ấy, ánh nến lúc mờ lúc tỏ in một thoáng tia sáng lên con ngươi của hắn.

“Vương gia?!”

Giọng nói khựng lại một lúc, lộ ra đôi chút hoảng sợ thất thố, một cô gái mặc bộ váy áo sáng màu ống tay áo rộng bó eo ánh mắt phiếm hồng quỳ trước mặt Hạ Hành, trên tóc của nàng ta cài một chiếc trâm bạch ngọc, bóng dáng mảnh khảnh quỳ trên nền đất, toát lên vẻ u sầu đáng thương.

Minh Hòa liếc nhìn khuôn mặt bình thản của vương gia, bèn mở miệng nói:

“Sao Vân Khuynh cô nương lại ở đây? Đêm đông gió lạnh, thân thể cô nương bị bệnh vừa mới khỏi, nên mặc nhiều vào một chút.”

Khóe miệng Hạ Hành khẽ nhếch lên, nhìn bộ quần áo có thể coi là không được dày dặn lắm trên người Vân Khuynh, rồi bước vòng qua người nàng ta đi thẳng, vốn dĩ cảm thấy có đôi chút thú vị, nhưng nhìn dáng vẻ u sầu đáng thương đó của nàng ta, thì đột nhiên lại thấy chẳng còn chút tư vị gì nữa, còn không hay bằng bộ dạng nàng ta giả vờ thanh cao hời đầu. Cô gái thanh cao chợt trở nên nịnh bợ, khiến người ta thấy mất hứng.

Vân Khuynh thấy vương gia rời đi, cắn cắn môi gọi theo:

“Vương gia.”

Hạ Hành quay đầu nhìn cô gái vẫn đang quỳ trên đất, bỗng nhiên mở miệng nói:

“Nàng còn nhớ hồi đầu khi bản vương muốn thu nhận nàng làm thông phòng, nàng đã nói gì không?”.

(Thông phòng là để chỉ những nàng hầu thân thiết bên cạnh được chủ nhân nạp làm thiếp.)

“Nô tì nói, mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau.”

(Hai câu thơ trên trong bài “Bạch đầu ngâm” của Trác Văn Quân.)

Vân Khuynh ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Hành, trong mắt đọng đầy tình nồng.

“Vậy giờ nàng lại đang làm gì đây?”

Hạ Hành thích thú đánh giá Vân Khuynh một lượt từ đầu đến chân, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên cằm cổ trắng nõn của nàng ta.

“Nô tì thật sự ngưỡng mộ vương gia,”

những giọt lệ ngân ngấn lấp lánh trong hốc mắt Vân Khuynh,

“Nếu biết sẽ đi tới bước đường như ngày hôm nay, thì hồi đầu nô tì không nên ở lại vương phủ.”

“Ô hô,”

Hạ Hành nhướng nhướng mày, nói với Minh Hòa,

“Ngày mai nhớ phải nhắc bản vương, cất nhắc người phụ nữ này lên làm thông phòng, bảo người đưa nàng ta trở về, trời tối rồi, đừng có dọa người khác sợ.”

Dứt lời, xoay người đi thẳng tới chính viện, không thèm nhìn tới Vân Khuynh vẫn đang quỳ trên đất.

Minh Hòa cười liếc nhìn Vân Khuynh,

“Nô tài nhớ rồi ạ.”

Nói xong, cũng đi theo.

Đội mọi người đều đã đi hết xong, Vân Khuynh mới đứng dậy, lau sạch lệ trên khóe mắt, nhìn chằm chằm theo hướng bỏ đi của vương gia, ánh mắt trở nên sáng ngời mà trước đây chưa từng có.

Hạ Hành bước vào chính viện, miễn cho đám hạ nhân đi thông báo, mà trực tiếp đi tới gian phòng của Khúc Kinh Cự. Vừa qua cửa, thì thấy Khúc Kinh Cự tay đang cầm sợi dây chuyền mặt ngọc hồ lô ngắm nhìn dưới ánh nến, ánh mắt ấy chứa đầy vẻ trầm tĩnh mà hắn chưa bao giờ được nhìn thấy, thời gian phẳng phất như đang ngưng lại trong đôi mắt nàng.

Hắn biết miếng ngọc hồ lô đó là do Điền thị mẹ đẻ của vương phi để lại, mấy ngày này vương phi đều đeo nó trên người suốt, thấy nàng như vậy, tưởng nàng nhớ tới mẹ đẻ, bèn mở miệng nói:

“Vương phi, hôm nay sao vẫn chưa đi ngủ à?”.

“Vương gia đến rồi ư?”

Khúc Kinh Cự đeo lại miếng ngọc vào cổ, đứng dậy đi tới trước mặt Hạ Hành, nhìn thấy mấy cung nữ thái giám quen thuộc đứng hầu bên ngoài, bèn cười nói:

“Hôm nay muộn như vậy rồi, nên tướng vương gia không đến.”

“Đêm dài đằng đẵng, không có vương phi bên cạnh, bản vương không có lòng dạ nào đi ngủ,”

Hạ Hành bước tới kéo người ôm vào lòng, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Khúc Kinh Cự,

“Người đâu, hầu hạ tắm rửa thay quần áo.”

Bên trong chiếc thùng tắm rất lớn hơi nóng bay nghi ngút, trên mặt nước còn rắc cả cánh hoa, Khúc Kinh Cự được Hạ Hành ôm đặt vào trong thùng, hai người khóa thân tương đối, thử nghiệm xem cảm giác da thịt thân mật trong bồn tắm thì sẽ như thế nào.

Bàn tay Hạ Hành lướt qua phần ngực trắng nõn của Khúc Kinh Cự, ngón trở móc lấy miếng ngọc hồ lô nhỏ xinh, trầm giọng cười nói:

“Dáng vẻ này của Kinh Cự, thật sự khiến người ta không chịu nổi,”

Nói xong, liền cúi người xuống ngậm lấy cánh môi căng mọng của nàng, hắn không thích hôn môi cùng phụ nữ, nhưng hành động thân thiết như vậy với vương phi, thì lại cảm thấy đôi phần tự vị.

Muộn thế ngồi trên đôi chân đang khoanh lại của Hạ Hành, Khúc Kinh Cự vươn tay ôm lấy hắn, dựa sát bầu ngực mềm mại vào lòng Hạ Hành, mái tóc dài đen bóng rồi tung buông lơ phôi tán trên mặt nước, càng tôn lên cánh hoa điểm lệ kia, đẹp không bút nào tả xiết.

Lòng bàn tay ấm áp lướt qua tấm lưng trơn mịn, nhẹ nhàng tiến xuống dưới, đốt cháy lên những ngọn lửa nóng bỏng.

Một màn hoan ái qua đi, hai người đều cảm thấy rất vui vẻ, Hạ Hành tiện tay khoác tạm một cái áo, rồi cúi người bế Khúc Kinh Cự đang ngâm trong thùng nước đã bắt đầu hơi lạnh ra, thả người lên giường, đích thân lấy khăn lau tóc cho nàng.

Đàn ông sau khi được thỏa mãn, thường vô cùng dịu dàng, tính chất đặc biệt của điểm ấy được thể hiện rất tốt trên người Đoan vương Hạ Hành.

Khúc Kinh Cự lấy một chiếc áo lót cuốn người lại, để mặc cho Hạ Hành biểu hiện sự ân cần, nàng ngáp một cái nói:

“Sao hôm nay vương gia đến muộn vậy?”.

“Xử lý chút chuyện, nên bị muộn,”

Hạ Hành thấy tóc cũng lau được tương đối rồi, liền thay một chiếc khăn khác lau sơ qua ình, hai người ôm nhau ngồi vào trong chăn, trong khi đợi tóc khô, bắt đầu nói đến vài việc vặt vãnh.

“Ta nghe nói nàng đã có một màn trưng trị mấy tên quân sự làm ăn tắc trách?”

Hạ Hành đột nhiên mở miệng nói,

“Mấy tên này thật không ra thể thống gì nữa, nàng đối xử với bọn chúng cũng nhân từ quá rồi, loại người đó cứ trực tiếp phạt gây đánh chết mới phải.”

“Mạng người sao lại không đáng giá như vậy được,”

Khúc Khinh Cự mỉm cười,

“Thiếp thấy hiện giờ bọn họ làm việc cũng thành thực lắm, mỗi lần vấp ngã là một lần bớt đại, sau này bọn họ có thể chăm chỉ làm việc, cũng là chuyện tốt của vương phủ.”

“Những tên nô tài phạm lỗi, nàng không cần phải mềm lòng,”

Hạ Hành biết rất rõ những chuyện Khúc Khinh Cự xử lý ở hậu viện, và chẳng thấy có gì là không ổn cả, có thể quản lý được hậu viện lại còn khiến người ta cảm tạ ân đức, đó chính là bản lĩnh, người Hạ Hành hấn cần cũng chính là một vị vương phi như vậy.

“Đánh chết người cũng không phải điều tốt cho Đoàn vương phủ của chúng ta,”

Khúc Khinh Cự hiểu dụng ý của Hạ Hành, bèn nói:

“Như vậy là được rồi.”

Hạ Hành nghe vậy cũng không tiếp tục chuyện này nữa, mà chuyển chủ đề về miếng ngọc hồ lô trên cổ Khúc Khinh Cự:

“Miếng ngọc hồ lô này là thứ đồ tinh xảo dễ thương gì vậy?”.

Khúc Khinh Cự nghe thế liền vuốt ve miếng ngọc, nụ cười nhạt đi đôi phần:

“Đây là thứ mẫu thân thiếp lúc còn sống đã để lại, vẫn luôn bị kẻ mẫu giữ rịt lấy, hồi đầu nghĩ đủ mọi cách, cũng không thể đòi lại từ trong tay kẻ mẫu được, giờ thiếp thành Đoàn vương phi rồi, bà ấy lại trông mong dâng tặng lại.”

Những lời này tăng bốc Hạ Hành lên, lại chọc cho Lương thị hai đao, Khúc Khinh Cự hoàn toàn chẳng có chút áp lực nào khi làm thế.

“Lòng dạ Lương thị thật là ác độc,”

sắc mặt Hạ Hành sầm xuống,

“Hiện giờ đã có ta bảo vệ nàng, xem bà ta còn dám can rờ nữa không, trước đây may mà có cậu che chở cho nàng, nếu không sao ta có thể có được một người vợ hiền thực như thế này.”

Gọi Điền gia là cậu, gọi Xương Đức công là công gia, tuy nói hấn là người của hoàng thất, có xưng hô ra sao thì cũng đều không sai, chỉ là mức độ đối đãi với hai bên không giống nhau quá rõ ràng.

“Cậu và mẹ trước giờ vẫn luôn chăm sóc cho thiếp, nếu không khi gả vào vương phủ đâu thể có một trăm hai mươi gánh của hồi môn được, còn có khế bán ruộng đất nhà cửa tiệm buôn nữa, tất cả đều là của người mẹ đã khuất của thiếp để lại cho và cả ngày đó cậu mẹ cũng tặng thêm rất nhiều đồ nữ trang nữa.”

Khúc Khinh Cự khẽ cười một tiếng,

“Thiếp không may mà lại thành may, chỉ ít vẫn còn có một người cậu hết lòng bảo vệ mình.”

“Cậu rất nhân hậu,”

Hạ Hành mỉm cười ôm nàng vào lòng,

“Giờ nàng là chủ nhân của vương phủ, ngày thường không có việc gì thì cũng có thể mời cậu mẹ tới phủ, ta cũng muốn gặp hai vị biểu đệ.”

“Vương gia không chê gia đình nhà cậu, thì sau này có cơ hội thiếp sẽ bảo hai vị biểu đệ tới bái kiến chàng.”

Khúc Khinh Cự ngẩng đầu nhìn Đoàn vương, nụ cười như hoa nở, dường như vô cùng vui vẻ khi thấy Hạ Hành thân thiết với gia đình nhà cậu mình.

“Huynh đệ nhà mình cả, sao lại nói báỉ kiến chứ,”

Hạ Hành rất vừa lòng đối với phủ Tường Thanh hầu, gia phong nghiêm cẩn, hành sự chừng mực, gia đình như vậy mới không làm mất phong thái gia thế, vì thế gọi Tường Thanh hầu bằng cậu, là vô cùng cam tâm tình nguyện.

Khúc Kinh Cự nghe vậy nụ cười không thay đổi nói:

“Bọn họ nào dám thật sự cùng xưng huynh gọi đệ với vương gia người chứ, vương gia không biết đấy thôi, hai vị đệ đệ này của thiếp cả ngày đọc sách đến mức đầu óc cũng cổ hủ luôn rồi, miệng ngày ngày ra rả thiên địa quân thần sự, muốn các đệ ấy không để ý tới địa vị của người, còn khó hơn bắt các đệ ấy đừng đọc sách nữa.”

(Thiên địa quân thần sự là đối tượng thờ tự trong dân gian Trung Quốc, bao gồm trời, đất, vua chúa, cha mẹ, thầy giáo.)

“Đó là mới gia đình hiểu biết lễ nghĩa,”

Hạ Hành nghe ra được thái độ thân thiết của Khúc Kinh Cự với Điền gia, liền vỗ lên lưng nàng,

“Sau này có qua lại gì đó với Điền gia, thì toàn bộ giao cho nàng làm chủ, đều là thân thích nhà mình cả, không cần phải quá câu nệ.”

Khúc Kinh Cự đương nhiên nhận lời, còn về phần sẽ làm thế nào, lại là việc của nàng. Dựa vào gia phong của Điền gia, tất nhiên là luôn trung thành với hoàng đế, suy nghĩ của Hạ Hành ra sao nàng không thấy có hứng thú, nhưng nàng lại không thật sự muốn cuốn Điền gia vào những chuyện kiểu như thế này.

Khúc Kinh Cự nàng không phải người hiền lành lương thiện gì, nhưng lại biết lấy đức trả đức, lấy oán báo oán, nàng vô duyên vô cớ chiếm dùng cơ thể này, thì phải biết cảm ơn chứ.

Ngày thứ hai vừa tỉnh dậy, tiễn Hạ Hành phải lên triều sáng xong, Khúc Kinh Cự lại ngủ thêm một giấc say nữa, rồi mới rời giường rửa mặt dùng bữa sáng, ăn sáng xong, thì nghe được một chuyện rất mới lạ.

“Ngươi nói vương gia muốn thu nhận Vân Khuynh cô nương làm thông phòng?”

Nàng lau tay, nhìn Tiểu Cam Từ, cười mà như không cười nói,

“Đã như vậy rồi, thì thưởng cho Vân Khuynh một cặp vòng ngọc, cũng coi như ta chúc mừng nàng ta.”

“Vương phi thiện lương, chỉ là một thông phòng thôi, đâu đáng để được người ban thưởng.”

Tiểu Cam Từ cười nói,

“Chẳng qua là tối hôm qua Vân Khuynh ở trong vườn hoa bám lấy vương gia, vương gia không có kiên nhẫn nói chuyện với nàng ta, nên mới tiện miệng bảo thu nhận nàng ta, cũng chỉ nói một câu vậy thôi, chứ không ban thưởng bất cứ thứ gì cả.”

“Bám lấy vương gia?”

Khúc Kinh Cự nhướn mày cười nhạt, chẳng trách tối qua lại đến trễ như vậy, thì ra là bị mỹ nhân níu chân.

Tiểu Cam Từ thấy vương phi mỉm cười thân nhiên, thầm nghĩ vương phi không để tâm đến chuyện này, nên mới yên tâm.

“Còn không phải sao, người ra đời đã không tốt, cũng chỉ có mấy loại thù đoạn đó thôi, nô tài nói sợ bản đến tai vương phi người.”

“Hiếm khi Tiểu Cam Từ công công có thể nói rõ ràng nguyên nhân hậu quả đến vậy,”

Khúc Kinh Cự cười nói,

“Mấy ngày nay trong phủ nhiều chuyện, bình thường người thay ta để ý chuyện mua bán, cũng để tránh mấy tên quân sự làm việc sơ suất.”

“Nô tài nhất định sẽ trông nom thật tốt,”

Trong bụng Tiểu Cam Từ rất mừng, chuyện mua bán là thứ béo bở, vương phi đã nói thế, thì không phải những quân sự phụ trách chuyện mua bán, sẽ đều phải cẩn thận tăng bốc hấn sao?

Quả nhiên, sau này lấy lòng vương phi chính là thượng sách, hấn không bằng được đám người Tiền Thường Tín và Minh Hòa, nhưng có thể xuất đầu lộ diện trước mặt vương phi, thì chẳng phải coi như hấn cũng có bản lĩnh đó ư?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chọn lựa

Hạ Hành dù không phải là người được hoàng đế yêu thích nhất trong bốn vị vương gia, nhưng ngày thường những người gửi thiệp mời đến phủ Doan vương cũng không ít, hôm nay có người hiếu kính là trà, ngày mai có người hiếu kính nông vật tươi mới trong nông trang, ngày sau lại tặng những bức vẽ nổi tiếng.

Nhưng phẩm là thiệp của cánh phụ nữ thì đều đưa đến tay Khúc Khinh Cự, có những người thì gấp mặt một lần, có những người thì úp thiệp xuống để người dưới tiếp đãi là đủ rồi.

Cái đó gọi là người giữ cổng cho phủ Tể tướng cũng như quan Tứ phẩm, không chỉ một vương phi nàng, mà ngay cả nhà mẹ đẻ của các thê thiếp cũng có không ít người đến phủ dâng bốc. Nên khi thấy người trong nhà Hàn Thanh Hà dâng thiệp hỏi thăm bước vào, Khúc Khinh Cự sau một thoáng do dự, bèn nói:

“Bảo người dưới tiếp đãi người này đi, nói với hân ta, trong phủ có quy tắc, chỉ có ngày lễ Tết Trung thu hay mang thai sinh con trai, thì thị thiếp trong phủ mới có thể tiếp đón người nhà, ngày bình thường thì miễn đi.”

Đừng nói là vương phủ, mà ngay cả thân thích của thị thiếp trong những gia đình bình thường nếu không phải ngày lễ ngày tết thì cũng không thể đến thăm.

“Người nhà có phần không hiểu quy tắc quá rồi đấy, thân thích của vương phi người cũng không có quy tắc không có việc gì thì thường xuyên đến cửa như thế, vị di nương này còn đặc biệt hơn,”

Cái nhìn đầy khinh thường của Ngân Liễu liếc đến tấm thiệp không đáng để mắt tới kia, “Nô tì nhớ dáng vẻ ngang ngược của Hàn di nương lúc đầu, chẳng qua là dựa vào việc là người đầu tiên hầu hạ vương gia thôi.”

“Được rồi,”

Khúc Khinh Cự hờ hững nhìn Ngân Liễu, “Bảo người đưa những thứ người kia dâng lên đến chỗ của Hàn thiếp đi, nói với La thị, không phải ta không linh động, mà là trong phủ có quy tắc của trong phủ.”

Hiện giờ mấy vị vương gia đều đang trông ngóng cái vị trí ấy, những người không thân quen với vương phủ vẫn nên ít tới thì tốt hơn, nếu không xảy ra vấn đề gì, chỉ sợ Doan vương sẽ siết cổ mình chết trước tiên. Bản thân chết một cách kiêu ngạo cũng tốt hơn một chút so với việc bị kẻ khác bóp chết.

Trong Tây viện, Hàn Thanh Hà nhìn những thứ trên bàn, chẳng qua chỉ là những món đồ chơi không có giá trị gì, cũng không biết người gác cổng thấy những thứ này sẽ chê cười nàng đến mức nào nữa, nàng ta miễn cưỡng nặn ra một thoáng ý cười, nói với Thục Quý đang đứng ngay trước mặt:

“Vắt vả cho Thục Quý cô nương rồi, xin Thục Quý cô nương thay ta nói cảm ơn tới vương phi.”

“Di nương đừng khách khí, trước khi nô tì tới đây vương phi đã nói, có người thân thương yêu lo lắng là điều may mắn của phụ nữ. Chi là trong phủ có quy tắc, không thể để mọi người gấp mặt được, mong di nương rộng lượng.”

Thục Quý vốn dĩ là người của vương phủ, giờ là a đầu bên cạnh vương phi, người dưới trong phủ đều rất khách khí với nàng ta, nên đối mặt với sự khách khí với Hàn thị, sắc mặt nàng vẫn như bình thường, nhưng trong cử chỉ vẫn giữ nguyên bốn phận của kẻ dưới, luôn cúi đầu xuống biểu thị vẻ tôn kính với Hàn thị.

“Vương phi đâu cần nói vậy, vốn là người nhà của ta quấy rầy mà, vương phi nhân từ mới giữ lại đồ của bọn họ, vương phi đại đức, tiện thiếp xin khắc ghi trong lòng.”

Hiện giờ Hàn Thanh Hà đã thành thực lên nhiều, trong lòng nàng ta hiểu rằng, những thứ này vốn dĩ không thể đưa đến trước mặt mình được, vương phi có thể mang chúng tới cho nàng ta, bất luận là chân tình hay giả ý, nàng ta không thể không thừa nhận, việc này phải cảm kích vương phi rồi.

Nhà mẹ đẻ nàng thân phận thấp kém, thứ đưa tới cũng chẳng phải quý giá gì, chỉ là mấy món đồ nhỏ nhỏ nàng vẫn thích trước khi bước vào phủ mà thôi, chỉ là từ ngày nàng theo vương gia đặt chân vào vương phủ đến nay, chưa từng nhận được thứ gì của nhà gửi tới, hôm nay xem lại, e là mỗi năm trong nhà đều gửi, chỉ là bọn người dưới chưa bao giờ đưa tới cho nàng mà thôi. Nhớ tới trước lúc vương phi vào phủ, người đặc biệt nhất chính là Phùng Tử Cầm, trong lòng Hàn Thanh Hà thầm cười lạnh.

Nàng oán hận gia thế mẹ đẻ hèn kém, thậm chí cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng nhìn những thứ này, trong lòng nàng lại thấy cực kỳ phức tạp, tựa hồ như có thứ gì đó vừa chua xót lại vừa cay đắng, chặn ngang không thoát ra được.

Mùng hai tháng chạp, là một ngày may mắn, Khúc Khinh Cự ngồi trên ghế chủ tọa, phía dưới là bốn nàng Phùng, Giang, La, Hàn, lúc này ánh mắt của bốn người cũng không đặt lên người Khúc Khinh Cự, mà đang đánh giá cô gái mặc bộ y phục màu hồng nhạt đứng ở chính giữa phòng, Văn Khuynh.

Nghiêng người dựa vào chiếc ghế quý phi (1), Khúc Khinh Cự lấy tay đỡ đầu, uể oải uống một ngụm trà, nhìn năm người phụ nữ phía dưới, chậm rãi mở miệng:

“Vương gia đã muốn thu nhận muội làm thông phòng, bọn ta cũng không có ý kiến gì. Thông phòng không bằng được với di nương, không thể tổ chức tiệc rượu. Ta không đành lòng để muội lặng lẽ bước vào phòng vương gia, nên muội hãy hành lễ với bản vương phi và mấy vị đây, cũng là để đám người dưới biết, giờ muội không phải là khách quý của vương phủ nữa, mà là người của vương gia bọn ta.”

“Còn không phải ư, hồi đầu ta còn tưởng Văn Khuynh muội sẽ được vương gia thu nhận vào phòng, ai ngờ muội không chịu lại muốn làm khách trong phủ,

nhưng cuối cùng thì việc muốn thành thì phải trải qua sóng gió, coi như đã được bước vào phủ chúng ta rồi,”

Phùng Từ Căng cười nhìn Vân Khuynh, “Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đó kia, non mềm đến nỗi bóp được ra nước mắt, chẳng trách vương gia lại thích như vậy.”

Trong phủ có ai mà không biết đầu đuôi câu chuyện đó chứ, trong giọng điệu của Phùng Từ Căng tràn đầy vẻ mỉa mai, rõ ràng là không mấy may mắn muốn giữ thể diện cho Vân Khuynh.

Sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, cắn môi dưới nói:

“Phùng trắc phi chê cười rồi, Vân Khuynh xuất thân thấp hèn, chẳng qua được vương gia thương xót thôi, ngàn vạn lần không bì được với sự yêu thích của vương gia giành cho vương phi và các vị đây.”

“Xem ra Vân Khuynh cô nương vẫn chưa hiểu được quy tắc của vương phủ rồi,”

Phùng Từ Căng cười lạnh, “Trước mặt chủ tử trong phủ, thông phòng phải tự xưng là nô tì, ngay cả việc tay đặt ở đâu, chân đứng thế nào cũng có quy tắc cả đấy, nếu như muội không hiểu, thì đại khái có thể bảo ma ma trong phủ dạy cho.”

“Nô tì nhớ rồi.” Vân Khuynh chần chừ khuyu gối xuống, đầu cúi xuống càng thấp hơn.

Nhưng Khúc Kinh Cur ngồi ở phía trên lại nhìn thấy khóe môi nhợt nhạt của nàng ta, cùng bàn tay siết chặt giấu trong ống tay áo. Cảnh này giống với cảnh thầy giáo và học sinh trên bục giảng hồi còn ở kiếp trước, học sinh cho rằng hành động nhỏ bé này của mình được làm rất kín đáo, nhưng lại không biết rằng thầy giáo đã nhìn thấy rõ ràng tất cả.

Phùng trắc phi thấy đáng vẻ đó của Vân Khuynh, cười nhạt một tiếng nhảm chán, cũng không mở miệng nói tiếp nữa.

Đám người Giang Vịnh Như ở trước mặt Khúc Kinh Cur, vốn dĩ không nhiều lời, giờ lại càng không thể tiếp lời cho câu chuyện này, đành cúi đầu uống trà.

“Đã vậy rồi, thì bắt đầu bái lạy đi.” Khúc Kinh Cur hơi ngồi thẳng người dậy đôi chút, cười nhìn Vân Khuynh đang đứng phía dưới.

Thông phòng có thể hành đại lễ ba quỳ chín lạy, đó chính là sự nhân từ của vợ cả và vinh dự của thông phòng, nhưng loại chuyện này đặt lên người Vân Khuynh, thì lại là sỉ nhục chứ không phải là vinh dự.

Hành lễ này thế thiếp cũng có thể kính trà, một thông phòng như nàng ta lại phải ba quỳ chín lạy thì thế diện để vào đâu? Nhưng cho dù là thế, nàng ta cũng chỉ có thể chịu đựng nhục nhã quỳ xuống, từ từ bái lạy, một khấu đầu, một khấu đầu nữa rồi lại thêm một cái nữa, sau khi đứng lên làm lại ba lần, mới run rẩy mở miệng nói:

“Nô tì tham kiến vương phi.”

“Ừ,” Khúc Kinh Cur gật gật đầu, lấy từ trên chiếc khay bạc của Kim Trán một chiếc mâm bằng vàng tròn đầu đưa cho nàng ta,

“Sau này hãy cẩn thận hầu hạ cho vương gia.”

Vân Khuynh quỳ xuống nâng hai tay lên nhận chiếc mâm vàng, lại dập đầu một cái nữa với Khúc Kinh Cur, rồi mới đứng lên đi tới trước mặt Phùng Từ Căng quỳ xuống, hành lễ một quỳ ba khấu đầu:

“Nô tì tham kiến Phùng trắc phi.”

“Ta không phú quý bằng vương phi, từ lâu đã nghe nói muội chê vàng tầm thường, bạc chướng mắt, muội lại đa tài đa nghệ, nên quyền “Phồn hoa ký” này uội lật xem chơi.”

Phùng Từ Căng đưa cuốn sách cho Vân Khuynh, đoạn cười nói, “Thiết nghĩ muội sẽ thích cuốn sách này.”

“Phồn hoa ký” là một câu chuyện hát nói, viết về một vị công tử giàu có bị một nàng kỹ nữ âm mưu tính kế, suýt chút nữa thì mất đi vị tiểu thư ngàn vàng mình rất mực thương yêu, cuối cùng công tử giàu có và vị tiểu thư ngàn vàng kia thành hôn, còn nàng kỹ nữ vì làm nhiều việc ác, bị tổng vào đại lao chịu đại hình.

Khúc Kinh Cur nhìn cuốn sách bị Vân Khuynh cầm đến quần cả lại, cúi đầu lặng lẽ uống một ngụm trà, mãi cho đến khi Vân Khuynh khuyu gối hành lễ với hai nàng thị thiếp xong, nàng mới chậm rãi mở miệng nói:

“Hiện giờ trong phủ có ba thông phòng, Bán Hạ từng là người ở bên cạnh ta, Bạch Chi và Vân Khuynh đều là được đưa từ ngoài phủ vào, chỗ của ta quy tắc không nhiều, không cần các muội phải tới chính viện hầu hạ, sau này nếu như vương gia không gọi các muội hầu hạ, thì cứ ngoạn ngoạn ở trong tiểu viện nghỉ ngơi, không cần phải lo lắng đến những chuyện khác.”

Nghe thấy những lời này, trong lòng bốn người đang ngồi ở đây đều mừng thầm, trên dưới trong phủ có ai mà không biết, bình thường vương gia đặc biệt không thích nha hoàn hầu hạ, mà những người hầu bên cạnh thì tuổi tác đều đã lớn cả, chỉ còn hai người là vẫn còn chỉ ra được trong phủ. Nay ba thông phòng không thể ngày ngày xuất hiện trước mặt vương gia, thì còn có thể giờ được thủ đoạn gì nữa đây.

“Vương phi thiện lương, như vậy là thương xót cho các muội ấy rồi, nếu như là những quý phủ khác, mấy việc như bưng bê vén rèm cũng đâu thiếu để mà

làm?”

Giang Vĩnh Như cười nói tiếp, “Vân Khuynh cô nương còn không cảm ơn vương phi đi?”

Vân Khuynh lại quỳ xuống lần nữa: “Nô tì cảm tạ vương phi.”

Khúc Kinh Cur nhìn nàng ta, xua xua tay, “Đứng dậy đi, quỳ tới quỳ lui ta nhìn mà mệt đến phát sợ rồi, nếu như các muội không còn việc gì nữa, thì lui xuống cả đi.”

Nàng lười xem mấy vở kịch hay này lắm.

Dùng cơm trưa xong, Khúc Kinh Cur thấy mặt trời lấp ló chui vào trong những tầng mây, bèn dẫn người tới hoa viên, bắt đầu đi bộ cho dễ tiêu hóa tiện thể phơi nắng.

Hoa viên trong vương phủ trước này chưa bao giờ có cảnh cây cối khô héo, cho dù là đến tháng chạp, nhưng sắc xanh trong vườn vẫn tràn trề như xưa, thậm chí còn có không ít bông hoa đang nở rộ, nhìn những bông hoa nở trái mùa, thiết nghĩ là đám người dưới đã nghĩ đủ mọi cách để ép cho hoa nở.

“Cút đi, các người là cái thứ gì, dựa vào đâu mà đòi khám người ta!”

“Bán Hạ cô nương, theo ta thấy, cô nương nên giao món đồ đó ra đây, nếu không để người ta biết chỗ chúng ta có kẻ trộm thì không hay đâu.”

Đi qua một giàn hoa tươi tốt, là một nơi vô cùng âm u heo lánh, Khúc Kinh Cur nhìn thấy một cô gái trẻ mặc một chiếc áo hai lớp thêu hoa đang bị mấy vị ma ma vây quanh, tóc tai rối bù, dường như vừa tranh chấp động tay động chân.

“Có người mới là trộm, ta là người của vương gia, các người dựa vào đâu đòi khám người ta? Huống hồ, đồ vật không thấy đâu, tại sao không nghi ngờ người khác, lại cứ nhất định phải là ta?”

“Hò, Bán Hạ cô nương thật sự tưởng mình thành chủ tử rồi ư?”

Một vị ma ma hơi béo cười khẩy nói: “Chỉ là một thông phòng, là một nô tài, mà tưởng mình thật sự là người ngồi trên rồi chắc? Cũng không nhìn vào gương mà xem lại mình đi. Thứ bị mất để ở trong phòng, chỉ có mình cô nương đi qua, ngoài cô nương lấy ra, thì còn có thể là ai nữa?”

“Phi!”

Bán Hạ nhỏ toẹt một phát, “Cả đám các người chẳng qua là thấy hiện giờ vương phi được sủng ái, nên mới chạy tới làm khó dễ ta, muốn lấy lòng trước mặt vương phi. Các người cũng không nhìn thử xem vương phi có coi trọng các người không, đám cầu nô tài, lại cứ tưởng mình là bồ khôi của nha môn, giả vờ đứng đắn cái gì chứ! Đợi sau này vương phi thất sủng, không chừng lại muốn chạy đi lấy lòng kẻ khác!”

Mộc Cận đi bên cạnh Khúc Kinh Cur nghe thấy những lời chối tai này, lạnh lùng nói:

“Hôm nay ở đây diễn vở kịch gì vậy, vườn hoa đang yên đang lành, cãi nhau như thế còn ra thể thống gì nữa hả?”

Mấy người quay đầu lại nhìn, sợ đến tái mặt, nhất thời đều quỳ sụp xuống, chỉ có mình cô gái tên Bán Hạ đó là vẫn đứng nguyên.

Khúc Kinh Cur mặt không chút cảm xúc đánh giá Bán Hạ, nhưng mày nói: “Có chuyện gì mà ồn ào vậy?”

Con đường tự mình đã chọn, cho dù có quỳ cũng phải đi cho hết. Vân Khuynh đã thế, Bán Hạ cũng vậy. Lúc đầu Bán Hạ làm ra những chuyện phản chủ này, thì đã nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay rồi. Nàng là vương phi được sủng ái, cho dù không tính toán với nàng ta, thì cũng sẽ có người vì muốn lấy lòng vương phi nàng, mà đi gây khó dễ với một thông phòng vốn chẳng được coi là chủ tử như Bán Hạ.

Có những lựa chọn không thể quay đầu lại, Khúc Kinh Cur nhìn Bán Hạ vẫn đứng nguyên tại chỗ, không biết hiện giờ nàng ta có thấy hối hận không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Độc nhất vô nhị

Đây là lần đầu tiên Khúc Kinh Cur nghiêm túc đánh giá cô gái tên Bán Hạ này, ngoại trừ dáng vẻ có đôi chút nhếch nhác ra, thì dung mạo cũng không tồi chút nào, đôi mắt to, hàng mày cong, lúc nói chuyện khoe miệng dường như lấp ló hai chiếc lúm đồng tiền nho nhỏ, thoạt nhìn qua thì là đáng vẻ ngây thơ dễ thương, nếu không phải vừa nãy tận tai nghe thấy những lời vô cùng hung hãn của nàng ta, thì Khúc Kinh Cur cũng thật sự không dám tin nàng ta có thể thốt ra những câu như vậy.

“Trong vườn hoa người tới kẻ đi, các người cãi cọ ồn ào như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

Mộc Cận lạnh lùng nhìn mấy người đang quỳ dưới đất, lại nhìn sang Bán Hạ, “Bán Hạ cô nương cũng khí thế quá nhỉ, sao cả vương gia và vương phi cũng là đề tài thảo luận của cô nương thế?”

Lúc Bán Hạ nhìn thấy Khúc Kinh Cur, trong lòng đã có chút sợ hãi, nhưng thấy dáng vẻ bề trên của Mộc Cận, nhớ tới hồi đầu cả hai người cũng là người hầu, Mộc Cận chỉ là dựa vào sự tin sùng của vương phi nên mới đắc ý như vậy, nhất thời trong lòng lại nảy sinh ra cảm giác bất mãn, chẳng qua chỉ là một nô tỳ bên cạnh vương phi, dựa vào đâu mà trưng ra cái dáng vẻ giáo huấn người khác như vậy?

“Không phải là muội muội khí thế quá, mà là Mộc Cận tí ti càng lúc càng thể hiện được uy phong.”

Bán Hạ vén mấy sợi tóc xoắn tung ra ở hai bên má lên, “Chẳng trách đám cậu nô tài tên nào tên nấy đều chạy tới lấy lòng, đúng là một người đắc đạo gà chó thẳng thiên.”

Nghe những lời này, Khúc Kinh Cur nhướn mày, vịn vào tay Kim Trần ngồi xuống cạnh chiếc bàn đá, nàng cũng không muốn cãi nhau với một thông phòng.

“Cái miệng này của Bán Hạ cô nương càng lúc càng sắc, nhưng quy củ thì càng không nể mặt người khác rồi.”

Mộc Cận không hề tức giận, cười nhạt: “Thông phòng Bán Hạ, không tuân theo quy củ trong phủ, thân làm kẻ dưới nhưng lại xúc phạm bề trên, và miệng ba mươi cái.”

Mộc Cận nói dứt lời, một vị ma ma vốn dĩ đang quỳ dưới đất vội vàng đứng lên, nịnh nọt nói:

“Mộc Cận cô nương xin hãy lui lại vài bước, đừng để những thứ bẩn thỉu này dấy vào người. “Nói xong, xoay người giáng cho Bán Hạ một cái bạt tai.

“Vương phi, tâm tư của người độc ác lắm, ta.....”

Một nha hoàn khác nhanh chóng bò từ dưới đất dậy, lấy ra một chiếc khăn tay nhét vào miệng ta nàng, túm lấy mái tóc rối tung lên, lộ hoàn toàn khuôn mặt của Bán Hạ ra, để ma ma đánh được thuận tay hơn.

Khúc Kinh Cur neho mắt nhìn những đường vân trên chiếc bàn đá, lắng nghe những tiếng bôm bốp vang lên bên tai, lấy khăn lụa lau lau tay, rồi mới chậm rãi mở miệng nói:

“Người chỉ là một thông phòng nhỏ bé, lại dám can rờ như vậy, không biết ai đã cho người cái gan đó thế?”

Nàng ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt ghê gớm của Bán Hạ,

“Hay là vì sự khoan dung ngày xưa của ta đã khiến người quên mất bổn phận của mình, không giữ quy củ đến mức để người tùy ý nói chuyện của chủ tử? Tuy rằng người không phải xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng tốt xấu gì cũng là con gái nhà hiền lành tử tế, sao lại ăn nói không biết suy nghĩ như vậy, thực thấy xấu hổ thay cho cha mẹ người!”

Bán Hạ bị chặn miệng, nghe Khúc Kinh Cur nhắc đến người nhà của mình, hu hu vài tiếng, ngoan ngoãn hăn đi.

“Không cần phải đánh nữa, khuôn mặt xinh đẹp như vậy đừng có lãng phí,”

Khúc Kinh Cur thu hồi lại ánh mắt, tiếng bạt tai cũng dừng lại, “Thông phòng Bán Hạ mạo phạm bề trên, phạt đến phòng giặt quần áo làm người hầu.”

Nói đến đây, nàng liếc nhìn Bán Hạ, “Người cũng không cần phải đi tìm vương gia, ta sẽ đích thân nói lại chuyện này với vương gia.”

Mộc Cận nhìn vương phi, nói quay ra nói với mấy nha hoàn và ma ma trước mặt,

“Các người đi giúp Bán Hạ cô nương thu dọn đồ đạc, đưa nàng ấy đến chỗ ở của người hầu phòng giặt quần áo, đừng khiến Bán Hạ cô nương bị mệt.”

“Mộc Cận cô nương yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc Bán Hạ cô nương tử tế,” vị ma ma vừa bạt tai Bán Hạ cười đồng ý, sau khi dẫn người hành lễ với Khúc Kinh Cur xong, bèn kéo Bán Hạ vẫn đang bị nhét khăn vào miệng lui xuống.

Đội những người đó đi hết rồi, Kim Trần mới lo lắng mở miệng nói:

“Vương phi, con người Bán Hạ này đúng là đáng ghét, tại sao không đuổi nàng ta ra khỏi phủ, hà tất phải giữ lại chướng mắt.”

Khúc Kinh Cur vịn vào người nàng đứng dậy: “Phòng giặt quần áo là nơi nào chứ? Mỹ nhân là những người cần được nuông chiều, những nơi kiểu như vậy thì mỹ nhân dù có đẹp hơn nữa cũng sẽ bị mài mòn trở thành thôn nữ, nếu vương gia gặp lại nàng ta liệu có thể nảy sinh được chút tâm tư phong tình nào đây? Người phụ nữ để có thể tỏa sáng trước mặt đàn ông thì phải càng thay đổi càng xinh đẹp hơn, chứ không phải là càng thay đổi càng xấu đi.”

Vì thế nên trên thế giới này mới có nhiều người đàn ông ghét bỏ vợ cả sùng ái tiểu thiếp, phụ nữ chăm bẵm dạy dỗ con cái quán xuyến việc nhà, trên phụng dưỡng cha mẹ lớn tuổi, giữa quản lý tiểu thiếp, dưới nuôi con mình hoặc con của người khác, đợi đến khi già rồi, tiểu tụy rồi, cuối cùng cánh đàn ông còn chê bai họ không hiểu phong tình.

Nàng không làm được những chuyện hiền thê như vậy đâu, lấy lòng đàn ông như thế, thì chỉ bằng lấy lòng bản thân mình còn hơn.

“Đạo lý này lẽ nào không phải sao, sau này vương gia gặp lại cô nàng đó, sẽ chỉ thấy này sinh sự chán ghét thôi, đâu còn nhớ đến sự tốt đẹp của nàng ta ngày xưa nữa.”

Ngân Liễu thấp giọng oán hận nói, “Bội tín vứt bỏ chủ nhân, như thế cũng coi như lợi cho nàng ta quá rồi!”

Mộc Cận liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai nghe thấy lời Ngân Liễu, mới nói:

“Vương phi, chỗ râm tối này ngồi lâu không có lợi cho thân thể, chi bằng chúng ta đổi đi tới chỗ khác?”.

Khúc Khinh Cur gật gật đầu,

“Kim Trần ngại đi hỏi thử xem vương gia hiện giờ có bận không, nếu như không bận, ta sẽ đến thăm vương gia một lát.”

Kim Trần gật gật đầu, vội vàng sai bước đi trước.

Ở một nơi khác trong vườn hoa, Giang Vịnh Như nhìn mấy người đang ra sức kéo Bán Hạ ra khỏi vườn hoa cười mà như không cười, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng đầu nữa, mới thấp giọng phun ra hai chữ:

“Đồ ngu.”

Nha hoàn bên cạnh nàng cười nói:

“Chủ tử thật đúng là liệu sự như thần, Bán Hạ này quả nhiên chẳng ngang ngược được mấy ngày.”

Giang Vịnh Như liếc nhìn nàng ta:

“Từ giây phút nàng ta phản bội lại chủ nhân của mình, thì đã định chắc chắn sẽ có ngày hôm nay rồi. Trong những phủ khác không phải là không có những nô tài giống như vậy, nhưng không có ai nóng vội như nàng ta cả, vương phi vào phủ còn chưa được hơn một tháng, nàng ta đã sốt sắng bỏ lên giường. Rồi vào kết cục này, cũng coi như đó là sự nhân từ của vương phi. Ngải Lục, người phải nhớ cho kỹ, sau này gặp loại người như vậy, phải tránh xa ra, những kẻ bội tín phản bội lại chủ nhân, vĩnh viễn sẽ không bao giờ có được kết cục tốt đẹp đâu.”

Ngải Lục cúi mặt xuống, kính cẩn nói:

“Chủ tử yên tâm, nô tì nhớ rồi.”

Giang Vịnh Như nhìn thấy dáng vẻ đó của nàng ta, hài lòng gật gật đầu, mỉm cười nhìn vương phi đi về hướng thư phòng của vương gia.

Vương phi Khúc Khinh Cur, là người phụ nữ thông minh lý trí, cả đời nàng ta không muốn trở thành đối thủ của một người phụ nữ như vậy. Dù sao đời này vị trí trắc phi của nàng cũng là đỉnh cao nhất rồi, cứ thuận theo người như thế là tốt nhất, chỉ ít những ngày sau của nàng cũng sẽ không thể thâm như Phùng thị kiều ngạo.

“Bộ máy quản lý muối ở Giang Nam càng lúc càng hỗn loạn,”

Hạ Hành đan hai tay lại đặt lên bản báo cáo, nói với tên thủ hạ đang đứng đối diện phía dưới thư án, “Những chuyện này phái người đi xem xét trước, ở đó có người của lão Đại và lão Tam, hai người bọn họ sai người tranh giành đến đâu rồi máu chảy, thì bản vương cũng không muốn làm người ác ảnh hưởng tới hứng thú của bọn họ.”

Người đứng dưới chính là một môn khách của Hạ Hành, tên là Vương Xương Danh, diện mạo tuy không xuất chúng, nhưng lại rất biết cách nghe ngóng tin tức, đầu óc cũng rất nhanh nhẹn thông minh, cho nên trước mặt Hạ Hành cũng có thể là coi là người quen mặt.

“Vương gia, thuộc hạ còn nghe được một tin ở Giang Nam, người của Thụy vương gia đang cho dưới đó vay tiền,”

Vương Xương Danh cau mày nói, “Nhưng tất cả đều lấy danh nghĩa người khác cho vay, thuộc hạ nhất thời chưa tìm ra được chứng cứ chắc chắn.”

“Ăn mặc và các khoản chi dùng của lão Tam đều là những thứ tốt nhất, đương nhiên tiêu nhiều tiền,” Ngón trỏ Hạ Hành gõ gõ lên mặt bàn, trầm ngâm nói,

“Việc này chúng ta không rảnh mà để tâm đến, bình thường để ấy chi tiêu Hoàng thượng tận mắt nhìn thấy, Hoàng thượng không nói gì, thì thân làm anh như bản vương sao có thể quan lý thay được. Sau này tìm cơ hội truyền tin này đến tai Ninh vương đi, tặc ngữ nói rồi huynh trưởng như cha, chuyện này giao cho lão Đại xử lý thì không còn gì thích hợp hơn.”

“Vâng, vương gia anh minh,” Vương Xương Danh tuân lệnh,

“Ninh vương điện hạ uy phong hiển hách, nhất định sẽ dạy bảo Thụy vương điện hạ chu đáo.”

Hạ Hành nghe thấy câu này khóe miệng khẽ nhếch lên, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Minh Hòa bưng một chiếc khay bước vào, bèn thu lại ý cười trên mặt nói:

“Có chuyện gì?”.

“Vương gia, vương phi đang ở bên ngoài, nói rằng nếu người không bận gì, thì vương phi có chuyện muốn trao đổi với người.”

Minh Hòa nhìn Vương Xương Danh đang đứng ở bên cạnh, giờ cao chiếc khay trong tay lên chút nữa, “Vương phi còn nói, nếu như người đang bận, thì dùng bát canh chim bồ câu non này trước rồi hãy làm việc tiếp.”

Sắc mặt Hạ Hành hòa hoãn đi nhiều, ra hiệu cho Minh Hòa đặt chiếc khay xuống, quay qua nói với Vương Xương Danh:

“Người lui xuống trước đi.”

Vương Xương Danh khom người lui xuống, lúc ra khỏi cửa vùi đầu xuống cực thấp, nên chỉ nhìn thấy tà váy thêu hoa văn tường vân ở trước cổng không xa, lấp ló ra bên ngoài gấu váy là đôi hài lụa Vân Cẩm trên châu, hần người thấy mùi hoa cỏ thơm nhàn nhạt trên người đối phương, nên càng cúi đầu thấp hơn nữa, hành lễ xong liền vội vàng vùi đầu thối lui.

Không nhìn đến người mặc áo xanh vừa rời đi, Khúc Kinh Cự thấy Minh Hòa bước ra dẫn nàng vào trong, vịn vào tay Mộc Cận bước vào thư phòng, thì trông thấy Hạ Hành đang dùng canh trước thư án, bèn mỉm cười bước tới nói:

“Nghe nói món canh này rất bổ não, ngày thường vương gia bận rộn chính vụ, thỉnh thoảng dùng một chút sẽ rất tốt cho cơ thể.”

Múc vài thìa lớn ăn sạch bát canh, Hạ Hành đón chiếc khăn Minh Hòa dâng lên lau miệng xong, mới nhắc người đi đến trước mặt Khúc Kinh Cự, duỗi tay ra vuốt ve chiếc trâm cài bên tóc mai của nàng đầy thân mật:

“Ngày bình thường hết bổ này lại đến bổ kia, qua hai năm nữa, thì bản vương sẽ thành béo phì mất.”

Khúc Kinh Cự ngửa người ra sau, đánh giá người trước mặt một lượt:

“Vương gia muốn trở nên béo phì thì rất khó, nhưng nếu trở nên béo thật thì cũng tốt,”

Hàng mày của nàng nhướn lên, nhất thời quyến rũ vô hạn, “Sau khi vương gia béo rồi, thì có lẽ sẽ bớt đi vài mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ. Lễ nào vương gia chưa từng nghe câu, thích một người chính là dùng đủ mọi loại thức ăn ngon nuôi cho người đó béo mập, như vậy sẽ không có ai tới tranh giành nữa à.”

“Thì ra Kinh Cự của ta lại có suy nghĩ hiểm ác như vậy,”

Hạ Hành khẽ bật cười, vùi đầu xuống cần cổ Kinh Cự nhẹ nhàng hít một hơi, “Nhưng ta lại thích câu nói này, ít nhất trong lòng Kinh Cự có thương nhớ ta.”

Khúc Kinh Cự duỗi tay kéo dây lưng có đính ngọc ở eo Hạ Hành, áp đầu vào hõm cổ Hạ Hành, thấp giọng cười bên tai hắn nói:

“Chỉ là không biết trong lòng vương gia có thiếp không nữa?”.

Kéo người ôm vào lòng, Hạ Hành xoay mình ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, để Khúc Kinh Cự ngồi lên chân mình, bàn tay hắn nhẹ nhàng trượt từ sau lưng Khúc Kinh Cự xuống tới eo nàng, mỉm cười hôn lên bên má ấm áp mềm mại một cái:

“Lòng ta Kinh Cự vẫn chưa nhìn ra sao?”.

Khúc Kinh Cự chớp chớp mắt, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng vòng lên lồng ngực Hạ Hành:

“Mắt thiếp không lợi hại thế đâu, cách một lớp da mà có thể nhìn được trái tim của vương gia, thì chi bằng vương gia để thiếp nghe thử đi.”

Nàng cúi đầu cọ cọ trước ngực Hạ Hành, trong lòng cười lạnh, muốn chơi đùa lãng mạn, nghĩ chị đây là cô bé nữ sinh ngây thơ ngốc nghếch chắc?

Đám người Minh Hòa và Mộc Cận thấy hai vị chủ tử lời nói cử chỉ thân thiết, lặng lẽ lui ra khỏi phòng, sau khi đóng cửa lại cẩn thận vẫn còn nghe thấy loáng thoáng tiếng cười nói bên trong.

Hai người trao đổi ánh mắt với nhau, cực kỳ ăn ý lại lùi tiếp sang bên cạnh.

Hai người Khúc, Hạ ở trong phòng chỉ bằng cứ như đám người hầu bên ngoài đang nghĩ, tiến hành mấy cái vận động không hài hòa gì đó, cả hai sau khi trải qua một màn huyền ảo, mới đề được dục vọng đang dâng cao xuống.

Hạ Hành ôm lấy eo Khúc Kinh Cự, để nàng có thể ngồi thoải mái trên chân mình:

“Nàng nói năm nay lễ vật dâng tặng phụ hoàng nặng thêm hai phần nữa, ngược lại cũng có lý, suy cho cùng hiện giờ ta cũng là người đã lập gia đình, trước đây tặng thế nào cũng không quan trọng, nhưng sau này chỉ e là nàng sẽ phải hao tổn tâm tư đấy.”

“Thiếp cũng chỉ nghĩ như vậy thôi, vương gia chàng không có ý kiến gì, thì để thiếp bảo người dưới làm, sắp đến cuối năm rồi, chuẩn bị sớm một chút thì vẫn tốt hơn,”

Khúc Kinh Cự cười dựa vào lòng Hạ Hành, “Vương gia tin nhiệm thiếp như vậy, là vận may của thiếp.”

“Vợ chồng vốn là đi là một, Kinh Cự hà tất phải nói những lời như thế.”

Hạ Hành nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Hậu viện giao cho nàng, ta tin nhiệm đến không còn gì tin nhiệm hơn.”

Khúc Kinh Cự cười cười, “Vậy thì được, nếu như thiếp có trách phạt ai, vương gia đừng có đau lòng đấy.”

“Những người đó chẳng qua là thị thiếp không thể đường đường chính chính xuất hiện trước mặt mọi người, phạt ai thì cứ phạt, hà tất phải đau lòng chứ.”

Hạ Hành không để ý lắm, xoay qua nói, “Tên chữ của Kinh Cự lấy từ bài ‘Lạc thần phú’, Tiền viễn du chi văn lý, duệ vụ tiêu chi kinh cự đúng không?”.

Khúc Kinh Cự cười đáp:

“Thiếp tưởng chuyện Xương Đức Công dùng ‘Lạc thần phú’ đặt tên cho con gái, đã nổi tiếng khắp cả kinh thành rồi chứ.”

Đây cũng chẳng phải chuyện gì về vang, một người đàn ông lấy nội dung trong một bức thư tình ra đặt tên cho con, đặt trong bối cảnh tiểu thuyết thì sẽ là lãng mạn, đặt trong gia thế quý tộc, thì sẽ là mực cười.

Hạ Hành hiểu hết những ẩn ý trong câu nói của nàng, dịu dàng nói:

“Kinh Cự đừng nghĩ quá nhiều, trong mắt ta, tên của nàng là độc nhất vô nhị, con người đương nhiên lại càng thiên hạ vô song.”

Khúc Kinh Cự nghe thấy câu này, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hành, nháy mắt nét mặt tươi tắn như hoa nở.

Đương nhiên là độc nhất vô nhị rồi, những gia thế quý tộc của cả cái triều đình Đại Long này, có ai còn lấy cái tên không có trình độ như vậy nữa chứ? Nàng thầm nghĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Quyến rũ khôn kham

Lúc Khúc Kinh Cự ra khỏi thư phòng, đã là chuyện của nửa canh giờ sau, nàng đỡ đỡ chiếc trâm có hơi bị lệch, đứng ở trước cửa nhắm mắt nhìn vàng thái dương đang lặn về phía Tây, mỉm cười quay đầu, chỉ thấy bóng dáng thẳng tắp của Hạ Hành đứng trước thư án.

Người trong chỗ tối kẻ ngoài chỗ sáng, luôn luôn cảm thấy đối phương cực kỳ chói mắt, lúc Hạ Hành ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy nụ cười ấy, mắt như hoa lên, cảm xúc đột nhiên nảy sinh ra đôi phần kinh ngạc vì mỹ sắc, dường như hắn đã hiểu ra tại sao một nụ cười của mỹ nhân lại quyến rũ khôn kham đến thế.

“Vương phi,” Ngọc Trâm bước đến, khoác lên người Khúc Kinh Cự một chiếc áo choàng mỏng, cúi người vừa buộc dây áo vừa nói,

“Trời lạnh rồi, vương phi nên quý trọng thân thể mới được.”

Hơi nâng cằm lên, để Ngọc Trâm buộc dây được thuận tay hơn, Khúc Kinh Cự cười bảo: “Mấy a đầu các người, thật sự coi ta là người sứ dễ vỡ vậy sao?”.

“Mấy ngày trước vương phi bị bệnh, dọa bọn nô tì phải lo lắng một trận, giờ cuối cùng cũng bình phục, không cần thận hơn mà được ư.”

Ngọc Trâm buộc dây áo lại chắc chắn xong, mỉm cười hơi hơi nhún gối đi bên cạnh Khúc Kinh Cự, đỡ lấy tay nàng.

Khúc Kinh Cự cười lắc đầu, nhắc chân bước xuống bậc thềm đá, “Ta nhớ ra mình vẫn còn chiếc túi mới thêu được một nửa, quay về thôi.”

Minh Hòa thấy vương phi và vài nô tỳ định đi, bèn cúi người dẫn theo những hạ nhân khác nói: “Vương phi đi thông thả.”

Khúc Kinh Cự dừng bước quay lại gật gật đầu với hắn, rồi mới tiếp tục đi.

Chỉ một động tác rất nhỏ vậy thôi, nhưng lại khiến Minh Hòa gần gũi với vương phi không ít, thân phận của vương phi là gì nào, lúc rời đi còn có thể gật đầu với hắn, thì coi như là một sự cất nhắc rất lớn rồi. Hắn quay đầu liếc nhìn bên trong thư phòng, đi tới trước cửa nói:

“Vương gia, hôm nay điện Trung Tĩnh đưa thịt cừu non đến, chủ tử có muốn nếm thử không?”

“Bảo người chuẩn bị đầy đủ các loại thịt và rau quả đưa đến chính viện, bản vương sẽ ăn lẩu với vương phi.” Hạ Hành đi ra đến cửa, nhìn Minh Hòa rồi nói,

“Hôm kia có phải quan viên ở quận Đông biểu thịt băm ngâm, thịt hươu không, bảo người dưới chuẩn bị cẩn thận vào, mấy ngày trước vương phi cũng nhắc đến chuyện muốn ăn lẩu, thời tiết hôm nay, vừa hay là thời điểm thích hợp.”

“Nô tài sẽ dọn dồ xuống dưới.”

Minh Hòa khom người lui xuống, ra khỏi tiểu viện liền sai bước đi nhanh, nhân tiện báo người thông báo một tiếng chuyện này cho bên chính viện biết, tránh để vương phi trở tay không kịp.

Mùa đông ngồi trong phòng ăn lẩu quả thực là chuyện rất hạnh phúc, đặc biệt hơn là những nguyên liệu này toàn bộ đều rất tươi mới, hoàn toàn không cần phải lo lắng những thứ này có tẩm hóa chất, hoặc bị mất đi hương vị do khâu xử lý đông lạnh.

Gắp một cây nấm đại chính công thả vào bát, chấm kèm với đĩa gia vị hạng nhất được pha chế rất cẩn thận, nuốt một miếng xuống, thơm ngon cay nồng mỹ vị, thoải mái không nói nên lời.

Khúc Kinh Cự không thích thịt cừu, nhưng lần này thịt cừu được xử lý rất tốt, nàng chỉ nếm được vị mềm mịn béo ngậy của thịt, hoàn toàn không thấy mùi tanh hôi, thịt gà núi tươi ngon thơm lừng, tôm ăn rất đã miệng, còn cả những món thịt như thịt nai, thịt hươu rất hiếm khi được ăn lúc còn ở kiếp trước nữa chứ, Khúc Kinh Cự nhất thời không kìm được, ăn không ít.

Nhìn từng chiếc từng chiếc đĩa đựng nguyên liệu dần biến mất Hạ Hành thấy hơi bị sốc, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh tượng một người phụ nữ có thể ăn được nhiều như vậy, hắn tự hào đã từng gặp không ít những người phụ nữ, nhưng kiểu phụ nữ cầm đũa tinh tế chuẩn xác, cổ tay hữu lực, xuống tay tốc độ như Khúc Kinh Cự, thì thật sự là chưa thấy bao giờ.

Nuốt một miếng nấm hương cuối cùng rồi, Khúc Kinh Cự mới gác đũa, súc miệng sau đó vừa rửa tay vừa nói:

“Lâu rồi không được ăn thoải mái như vậy, thiếp đã dọa vương gia sợ rồi phải không?”.

Lúc ấy Hạ Hành đang lau tay, nghe vậy liền nói:

“Nhìn thấy khẩu vị của vương phi tốt như vậy, bản vương thấy rất yên tâm, nàng đã thích ăn lẩu thế, thì sau này bảo nhà bếp làm thường xuyên hơn.”

“Đối với thiếp mà nói, những món như lẩu này, ăn thường xuyên sẽ không cảm thấy mỹ vị nữa, nhưng nếu lâu rồi không được ăn, thì ngửi mùi sẽ thấy ứa nước miếng. Những ngày trước thân thể vẫn chưa khỏi, không dám dùng những thứ này, giờ cuối cùng niềm mong mỏi được thành hiện thực rồi,”

Nhận lấy chiếc khăn Ngọc Trâm dâng lên lau tay, Khúc Kinh Cự đứng dậy, nói với Hạ Hành: “Vương gia có muốn đi dạo cùng với thiếp không?”

“Dùng nhiều thứ như vậy, đúng là nên đi dạo một lát thật,” Hạ Hành cũng đứng dậy theo, duỗi tay ra với Khúc Kinh Cự,

“Kinh Cự đi với ta nào.”

Khúc Kinh Cự cười đưa tay cho đối phương, đối với bàn tay ấm áp vừa đủ độ bao lên bàn tay mình, nàng bỗng cảm thấy rung động, biến bàn tay của hai người trở thành tư thế mười ngón tay đan xen vào nhau, cười nói với Hạ Hành:

“Có người nói, mười ngón tay đan vào nhau, sẽ sống đến khi bạc đầu.”

Hạ Hành mỉm cười dịu dàng, nắm bàn tay Khúc Kinh Cự thật chặt, hai người sánh đôi đi ra khỏi chính viện, theo phía sau là cả một đám người hầu rì rầm ồn ào.

Khúc Kinh Cự có hơi tiếc nuối nhìn bầu trời đêm đen kịt trước mắt: “Vẫn cứ là trời đêm mùa hè đẹp nhất, cho dù không nhìn thấy ánh trăng, những cũng có thể thấy được rất nhiều sao.”

Không phải coi người ta là thiếu nữ ngây thơ ngốc nghếch à, vậy thì để chị đây chơi với chú theo phong cách văn học nghệ thuật nhé, nói chuyện sao bàn chuyện trăng, tán ngẫu chuyện thơ từ ca phú.

“Hôm nay là ngày thứ hai năm mới âm lịch, nên đương nhiên không nhìn thấy trăng rồi, nhưng ánh trăng mùa đông cũng rất đẹp,”

Hạ Hành cũng ngẩng đầu lên theo động tác của Khúc Kinh Cự, sau đó thấy Khúc Kinh Cự đáp: “Chỉ là đêm đông lạnh, mọi người đều không để ý đến nó.”

Đuôi mắt Khúc Kinh Cự khẽ động, lúc nhìn sang bên Hạ Hành lại là khuôn mặt tươi tắn:

“Hầu hết mọi người đều thích những thứ màu sắc sặc sỡ tươi tắn, như trăng sao lúc hạ sang thu về, như hoa lúc ngày xuân, còn cả sắc mai đủ màu mùa đông nữa. Thiếp cũng giống như mọi người thôi, có thói quen thích những gì mọi người đều thích.”

Hạ Hành nhìn nụ cười bên khóe miệng Khúc Kinh Cự, tâm trạng hơi rung động, lập tức di rời ánh mắt của mình đi, mới phát hiện ra cổ họng có hơi ngứa, hắn dắt nàng chậm chậm đi về phía trước, trên con đường lát đá xanh, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang đi.

“Thế gian nhiều tục nhân, ta cũng không phải ngoại lệ.” Hắn nghiêng đầu cười với Khúc Kinh Cự, nụ cười dịu dàng tao nhã, đẹp không tả xiết.

Có người nói, đàn ông và phụ nữ tay trong tay cùng đi với nhau, nếu người đàn ông luôn sai bước đi trước, thì chứng tỏ rằng người đang đó căn bản không biết thế nào là yêu. Khúc Kinh Cự nhìn người đàn ông vẫn luôn sánh vai đi ngang với mình, trong lòng thâm nghĩ, cho dù người đàn ông này có luôn luôn quan tâm đến bước chân của phụ nữ, thì cũng không có nghĩa là hắn yêu người phụ nữ đó, cũng có thể người đàn ông này là đại diện của tình thánh, hiểu thấu mọi tâm tư của phụ nữ.

Hai người đi dạo trong phủ được non nửa canh giờ, đang lúc chuẩn bị quay về, thì nửa đường lại gặp Phùng Từ Căng khoác áo choàng nhạ màu đi tới.

Phùng Từ Căng thấy hai người đan tay vào nhau, mím mím môi, hành lễ nói:

“Thiếp tham kiến vương gia, vương phi.”

“Muộn thế này rồi, nàng không ở trong phòng nghỉ ngơi, ra đây làm gì?”

Hạ Hành nói xong, xoay người đuổi tay lấy chiếc áo choàng trong tay Mộc Cận, khoác lên cho Khúc Kinh Cự.

Khúc Kinh Cự mượn cơ hội này liếc nhìn đánh giá Phùng Từ Căng, trong tay đối phương xách theo một chiếc đèn thường dùng trong cung vẽ hình Hằng Nga trốn lên cung trắng, phía sau còn mang theo hai nha hoàn bé, hai nha hoàn bé này đang cầm hai chiếc giỏ nhỏ nhỏ.

“Bẩm vương gia, đêm đông dài, buổi tối thiếp hay ngủ muộn, nên muốn đi dạo trong vườn một lát,” Phùng Từ Căng cúi mặt xuống,

“Không nghĩ rằng lại có thể gặp vương gia và vương phi.”

Những ngón tay được cắt tỉa sạch sẽ tròn trịa trơn bóng rất nhanh đã buộc xong dây áo choàng, Hạ Hành nhìn đến hai nha hoàn bé, thấy trong giỏ là thuyền giấy và nến, bèn mở miệng lạnh nhạt nói,

“Trời đông lạnh lẽo, thì nên an ổn ở lại trong tiểu viện, sắp sang năm mới rồi, ốm thì không hay đâu.”

“Thiếp tạ ơn sự quan tâm của vương gia,” Phùng Từ Căng mỉm cười,

“Chỉ là nhớ lại ngày trước cùng vương gia thả thuyền giấy, nên buổi tối không ngủ được, muốn ra hồ sen thả mấy chiếc chơi thôi, thiếp mặc quần áo dày lắm, cũng chỉ đi một lát rồi sẽ về.”

Đây là nghe ngóng được nàng và Hạ Hành đi dạo trong vườn, nên cố ý mang theo đạo cụ tới gọi lại quá khứ xa xưa với Hạ Hành sao? Khúc Kinh Cự ghéch môi cười,

“Mấy chiếc thuyền này gấp rất đẹp, chỉ là đêm nay ngâm nước cả đêm, sáng mai nhìn sẽ rất xấu. Theo thiếp thấy, chỉ bằng vương gia bảo người làm cho Phùng trác phi một con thuyền vàng, có chơi thế nào cũng không bao giờ hỏng được.”

“Chẳng qua chỉ mấy món đồ chơi thôi, vậy mà nàng nghĩ đến là nghiêm túc,”

Hạ Hành liếc nhìn đám hạ nhân xách đèn lồng dùng trong cung phía sau lưng, nhiều người cầm đèn như vậy, Phùng thì còn có thể trùng hợp gặp mặt, đúng thật là không dễ dàng gì. Hắn thích trêu đùa phụ nữ, nhưng không muốn nhìn thấy phụ nữ cầm những thứ trong quá khứ ra để mời gọi yêu thương sủng ái, Phùng Từ Căng này càng lúc càng chẳng thể hiểu nổi.

“Tiêu hóa cũng tạm được rồi, quay về thôi, lát nữa sẽ có sương đấy,” Hạ Hành lại lần nữa nắm chặt tay Khúc Kinh Cự, liếc mắt thấy Phùng Từ Căng lui sang một bên, liền dẫn người rời đi không chút do dự.

Phùng Từ Căng không dám tin nhìn theo bóng lưng của Hạ Hành và Khúc Kinh Cự, nàng ta không tin vương gia cứ đi như vậy, lẽ nào những gì bản thân làm không đủ để gọi lại hồi ức trong quá khứ của hắn ư?

Đúng lúc đó, nàng ta nhìn thấy Khúc Kinh Cự quay đầu lại nhìn, một thoáng nụ cười trong trẻo nhàn nhạt hiện trên khuôn mặt ấy, khiến nàng ta đột nhiên cảm thấy sững sờ, một cảm giác lạnh lẽo không hiểu nổi dâng lên sau lưng.

Sự khác biệt lớn nhất giữa đàn ông và phụ nữ chính ở đó, đàn ông luôn rất giỏi quên đi sự tốt đẹp về người phụ nữ, còn người phụ nữ lại rất giỏi nhớ những điều tốt đẹp của người đàn ông. Vậy nên lúc phụ nữ đối xử với đàn ông, đừng nên tốt mãi, quá tốt sẽ khiến hắn ta tưởng rằng đó là lẽ đương nhiên, cũng quên mất cái giá mà người phụ nữ phải trả. Muốn người đàn ông lúc nào cũng nhớ đến mình, điều đầu tiên chính là người phụ nữ phải nhớ tới bản thân mình mọi lúc, ngay đến cả bản thân mình mà còn đánh mất, thì há có thể trông chờ vào người khác nhớ tới được hay sao?

Mấy ngày sau, Khúc Kinh Cự nhận được một món quà, là một cây đèn bát bảo lưu ly, cây đèn này chỉ cần ban đêm thắp lên, thì có thể nhìn thấy ánh sáng lung linh như trăng như sao chiếu sáng khắp xung quanh phòng, đẹp đến vô cùng.

(Bát bảo: theo quan niệm của đạo Phật, bát bảo hay còn gọi là bát cát tường (tám vật quý, tám vật may mắn) khi được kết hợp với nhau sẽ có tác dụng rất tốt. Bát bảo bao gồm pháp luân (bánh xe), vỏ ốc (pháp loa), tán (chiếc dù), lông trắng, hoa sen, bảo bình, cá vàng, nút thắt may mắn.)

Nghe thấy tiếng than kinh ngạc của đám hạ nhân khắp bốn phía, Khúc Kinh Cự cười nhạ treo chiếc đèn bát bảo lưu ly này lên giá đèn nạm vàng khảm trân châu, niềm vui trên khuôn mặt cũng vừa đủ.

Nhắm mắt lại, Khúc Kinh Cự chỉ tay về một chỗ nói “Đặt cây đèn ở đây đi.”

Đám hạ nhân dè dặt cẩn thận đặt cây đèn xuống, về cảm thán kinh ngạc trong mắt vẫn chưa biến mất.

“Vương phi, chỗ này tuy đẹp, nhưng bình thường luôn có người ra vào, nếu đụng vào rơi vỡ thì không hay đâu.” Mộc Cận do dự nói,

“Chỉ bằng cất vào trong kho, khi nào vương phi muốn ngắm, thì bọn nô tỳ sẽ lại mang ra là được mà.”

“Đèn không phải mang ra để dùng sao?” Khúc Khinh Cự cười nhìn những đốm sáng lung linh khắp xung quanh,

“Ta rất thích chiếc đèn này, không đặt ở nơi có thể ngày ngày nhìn thấy thì đáng tiếc biết bao.”

“Nô tì hiểu rồi,” Mộc Cận không nhiều lời nữa, dịu dàng ngoan ngoãn đứng sau lưng Khúc Khinh Cự, thái độ kính cẩn nhưng không hề khiến cho người ta cảm thấy đó là nịnh nọt.

Chuyện vương gia tặng vương phi một chiếc đèn bát bảo lưu ly trân quý, rất nhanh đã lan truyền trên dưới khắp cả phủ, những người hầu đã từng nhìn thấy chiếc đèn nhắc đến nó, giống như là đang nhắc đến mình, mặt mày rất hưng phấn, say sưa thích thú vô cùng.

Phùng Từ Căng ném không ít đồ đạc trong phòng mình, hận không thể xông đến chính viện, đập vỡ chiếc đèn kia, à tiện nhân Khúc Khinh Cự này, không phải chỉ là một cái đèn nát thôi sao, có đến mức để cho kẻ dưới lan truyền khắp trong phủ đều biết thế không, làm như người ta thêm lăm vậ.

Lại đập thêm một chiếc bình sứ nữa, Phùng Từ Căng tức giận thở hắt hắt nhìn a hoàn ở ngoài cửa, lạnh lùng nói:

“Có chuyện gì?”.

A hoàn bé rụt người lại, dè dặt cẩn thận nói:

“Chủ tử, vương phi mời người đến chính viện.”

Sắc mặt Phùng Từ Căng sầm xuống, sau đó vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên má:

“Bảo người vào hầu hạ đi.”

Nàng phải đi nhìn thử xem, à tiện nhân kia lại muốn giở thủ đoạn gì!

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tự tìm đường chết

Cửa lớn của chính viện và cửa lớn của vương phủ cùng nằm trên một đường, điều này cũng thể hiện rõ người có thể ở trong chính viện, chắc chắn là chủ nhân của vương phủ. Những trắc thất thông phòng khác, tất cả chia nhau ở trong tiểu viện ở hai bên nguyệt môn nằm ở giữa lớp cửa thứ hai và cửa thứ ba, những thị vệ người hầu và các vú già đều ở bên ngoài lớp cửa thứ hai.

(Nguyệt môn là một cửa đi lại đặc trưng của kiến trúc Trung Hoa, đây là dạng một bức tường trong khu vườn hoặc trong nhà có một lối đi hình tròn dành cho người đi bộ, phía trên bức tường này có lợp ngói.)

Quy tắc của vương phủ rất nghiêm ngặt, người nào có thể hoạt động ở đâu, đều phân ra rất rõ ràng rành mạch. Trong số những người hầu, có thể bước qua cánh cửa thứ hai để hầu hạ, là đã có thể diện hơn hẳn so với những người hầu bình thường khác rồi, những hạ nhân này đều được gọi là người hầu trong nội viện, cho dù chỉ làm công việc quét dọn thôi, thì cũng đã có không ít kẻ tranh nhau đến sát đầu mề trán để giành lấy.

Nên có thể thấy được rằng bên trong vương phủ, Khúc Khinh Cự ở trong chính viện lại nắm đại quyền quản lý chủ trì hậu viện, trong lòng của đám hạ nhân, đó là sự tồn tại không ai dám trái nghịch.

“Vương phi, Giang trắc phi, La di nương, Hàn di nương tới rồi ạ,” Ngọc Trâm bước vào cửa nói.

Khúc Khinh Cự đang ngồi trên ghế quý phi trải thảm lông, nửa dựa vào lưng ghế, trong tay còn đang cầm một chiếc lò sưởi tay khảm trân châu, nghe thấy những lời của Ngọc Trâm, đuôi lông mày khẽ nhướng lên:

“Bên ngoài phòng lạnh, bảo bọn họ vào trong này đi.”

Ngọc Trâm hơi nhún mình, không nói lời nào lui ra ngoài.

Một lát sau, ba nữ nhân mỗi người một vẻ bước vào trong phòng, đợi đến khi ba người ngoan ngoãn hành lễ với Khúc Khinh Cự xong, Khúc Khinh Cự mới cho cả ba ngồi xuống, uể oải mở miệng nói:

“Vừa rồi ta bảo người sắp xếp lại kho riêng, phát hiện ra có một số vải rất tốt, nên gọi mọi người tới để chọn, mang về may y phục mới.”

Nói xong, nghiêng đầu liếc nhìn Mộc Cận.

Mộc Cận bèn ra hiệu cho các nha hoàn đứng đằng sau bê vải ra, số vải này quả thực không tồi chút nào, tuy rằng không bằng được lụa Vân cẩm gấm Tứ

Xuyên, nhưng cũng có thể coi là sang trọng đắt tiền.

Trong số ba người đang ngồi đây thân phận của Giang Vịnh Như là cao nhất, nàng ta nhìn những súc vải xếp đẽ trên bàn, liền đứng dậy nói: “Vương phi, sao có thể chứ, trong phủ đã phân phát vải cho bọn thiếp từ lâu rồi, sao còn cầm của người được nữa?”.

“Nhiều thứ như vậy ta cũng không mặc được hết, cứ để lâu màu phai sẽ rất xấu,”

Khúc Khinh Cur liếc nhìn những súc vải, đây đều là những thứ lúc đầu phủ Xương Đức công vì muốn giữ thể diện nên đã cho thêm vài gánh làm của hồi môn, nhìn số lượng thì rất nhiều, nhưng giả mười súc vải này cũng không bằng một súc gấm Tứ Xuyên,

“Mọi người mặc lên người, tốt xấu cũng có thể vui lòng đẹp mắt, nếu như cứ cất ở dưới đáy rương, không phải sẽ rất lãng phí sao?”.

Giang Vịnh Như nghe vậy, mỉm cười nhún mình với Khúc Khinh Cur, “Thiếp cảm tạ ý tốt của vương.”

Nói xong, xoay người chỉ vào hai súc vải gấm màu xanh đen, “Thiếp chọn hai súc vải này.”

Khúc Khinh Cur nhìn hai súc vải, cười nhạt nói:

“Hai súc vải đó không tồi đâu, Mộc Cận, đưa luôn hai súc vải màu xanh ngọc cho Giang trác phi đi, Giang trác phi da dẻ trắng trẻo, màu xanh ngọc này nàng ấy mặc lên là ý vị nhất.”

Giang Vịnh Như nghe thế chỉ nói vương phi chê cười rồi, nhưng cũng không hề từ chối, hai nàng thị thiếp khác cũng tự chọn ình một súc vải, Khúc Khinh Cur lại cho bọn họ chọn thêm một súc nữa, chỉ thoáng chốc cả căn phòng trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Ba người cô ý tăng bốc vương phi, lời hay ý đẹp không ngừng tuôn ra câu nào câu nấy đều rất hàm súc, khiến người ta không cảm thấy các nàng đang nịnh bợ, mà ngược lại còn cảm nhận được sự tôn kính của các nàng.

“Vốn dĩ muốn may một chiếc áo tà ngắn bó eo, chỉ là màu sắc lại không phù hợp, súc gấm màu hồng cánh sen vương phi cho, đã hoàn thành niềm mong ước của thiếp rồi,”

khôn mặt Hàn Thanh Hà mang theo vẻ vui mừng vuốt ve súc vải gấm màu cánh sen, “Màu này may túi thơm cũng cực kỳ thích hợp.”

“Nghe những lời đó kia, phải nói là giống như nàng ấy là tốt nhất,” Giang Vịnh Như cười khế, xoay qua nhìn Khúc Khinh Cur đang ngồi ở trên ghế đầu, “Có thể thấy vương phi đã yêu chiều khiến bọn họ không còn chút tinh thần nào nữa rồi.”

“Giang trác phi nói vậy là chê cười bọn thiếp rồi, thiếp thấy vừa nãy lúc chọn vải, khuôn mặt người cũng vui vẻ lắm mà,”

Hàn Thanh Hà gượng đến bật cười, “Giờ lại chê cười thiếp.”

“Đang tự hỏi xem có chuyện gì mà náo nhiệt vậy, thì ra là mọi người đang chọn đồ.”

Phùng Từ Căng từ ngoài cửa đã nghe thấy đám phụ nữ lấy lòng Khúc Khinh Cur, đến khi vào tới cửa, thì thấy mấy nô tì đứng sau lưng các thị thiếp đang cầm mấy súc vải gấm, trên bàn vẫn còn để khá nhiều, bèn nhún mình với Khúc Khinh Cur,

“Thiếp tới muộn, không biết có còn thứ gì tốt thừa lại không?”.

Khúc Khinh Cur đặt chiếc lò sưởi tay sang một bên, nhận lấy chén trà của Mộc Cận dâng lên uống một ngụm, cười mà như không cười nhìn Phùng Từ Căng:

“Ta còn tưởng Phùng trác phi không tới, thích thứ gì thì tự mình chọn đi.”

Phùng Từ Căng liếc nhìn qua loa đồng vải gấm,

“Thiếp thích súc vải này, không biết vương phi có nỡ cho những thứ mình thích không.”

Mọi người đưa mắt nhìn, thì phát hiện ra thứ Phùng Từ Căng ám chỉ là một súc gấm màu đỏ thạch lựu, nên nhất thời sắc mặt người nào người nấy đều rất khác thường, đồ thạch lựu tuy không phải là màu đỏ thắm, nhưng cũng là màu đỏ rất tươi tắn, chỉ là Phùng thị là trác thất không thể mặc màu đỏ, hành động này là đang khiêu khích vương phi sao?

Ý cười trên khuôn mặt Khúc Khinh Cur lại càng ôn hòa hơn: “Ta cảm thấy dựa vào phong thái của Phùng trác phi, thì màu xanh nhạt này lại càng hợp hơn, nhưng muội đã thích, thì cứ cầm về đi, gấm đỏ ở chỗ ta còn nhiều lắm, nhìn mà đau cả mắt.”

Nói xong, liền bảo Mộc Cận, “Mộc Cận, đưa hết số vải còn lại đến tiểu viện của Phùng trác phi.”

“Xin vương phi yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ bảo người cận thân được tới,” Mộc Cận nhún mình, chỉ huy mọi người thu dọn tất cả những thứ có ở trên bàn lại, đưa đến chỗ tiểu viện của Phùng trác phi.

Khóe miệng Giang Vịnh Như thấp thoáng ý cười, cúi đầu uống chén trà Bích đàm phiêu tuyết thượng hạng, những ngón tay mảnh mai vì nghe thấy những lời sau của vương phi mà hơi cong lên, sau đó đặt chén trà xuống, nhếch môi thờ nói với Phùng Từ Căng: “Muội muội thật là thiếu kiên nhẫn quá, tuy rằng muội

thích màu hồng thạch lựu này, nhưng ta thấy nó không hợp với muội.”

(Bích đàm phiêu tuyết là một loại trà hoa ở vùng núi Nga My của Tứ Xuyên, thời gian hái hoa là vào lúc chiều có nắng, những nụ hoa vừa chớm nở trắng tinh khôi như tuyết, búp trà xanh mướt tựa ngọc bích, trà được tranh thủ pha khi hoa vẫn còn tươi và thơm)

Hàn Thanh Hà nghe thấy Giang Vịnh Như thể hiện rõ ràng lập trường của mình, bèn liếc mắt nhìn Giang Vịnh Như, lập tức nói:

“Thiếp thấy, Phùng trắc phi cũng không hợp với màu đỏ thạch lựu này chút nào.”

Một trắc thất lại còn muốn mặc màu đỏ, nằm mơ giữa ban ngày à? Coi vương gia là kẻ ngốc không hiểu quy tắc sao?

Sắc mặt Phùng Từ Căng cực kỳ khó coi, vốn dĩ khi Giang Vịnh Như mở miệng, nàng ta đã thấy trong lòng không vui rồi, giờ lại thấy một à thị thiếp như Hàn Thanh Hà cũng dám nói nàng ta như vậy, lập tức nạt ngang: “Một thị thiếp như ngươi, lấy tư cách gì để mở miệng ở đây?”

“Phùng trắc phi nặng lời rồi, bọn thiếp có thể mở miệng ở đây hay không là phải do vương phi nói mới được, không phải người nói là xong.”

Hàn Thanh Hà cười giễu nói tiếp, “Lẽ nào Phùng trắc phi tưởng mình có thể làm chủ của vương phi à?”

“Im miệng, ngươi nói lung tung cái gì vậy?”

Gia thế của Phùng trắc phi không hề tầm thường, căn bản không thiếu gì mấy súc vải gấm này, bị Khúc Khinh Cự khinh mạn như vậy đã cảm thấy rất khó chịu, giờ thấy Hàn Thanh Hà một thị thiếp sinh ra trong cảnh sa cơ thất thế mà cũng dám chế giễu mình, lập tức nổi cáu:

“Chuyện của ta ngươi cũng có thể lên tiếng nói được chắc?”

Dưới con nóng giận, Phùng Từ Căng đã quên mất tính tình Khúc Khinh Cự đã không còn như hồi đầu nữa, hành động lần này của nàng ta, coi như không kính người trên, bất tuân lễ nghi.

Hàn Thanh Hà nghe ra những lời mỉa mai về xuất thân của mình trong lời nói của Phùng Từ Căng, trong lòng giận lắm, nhưng ngoài mặt lại càng khiêm tốn hơn, nụ cười lại càng dịu dàng:

“Xin Phùng trắc phi chớ nên tức giận, thiếp chẳng qua chỉ nói thẳng nói thật mà thôi.”

“Ngươi!”

Phùng Từ Căng giận dữ bước lên một bước, cũng không biết làm sao mà dẫm phải tà váy, trong tiếng la hét chói tai, liền ngã nhào xuống sàn. Khoảnh khắc khi nàng ta ngã xuống, hình như nghe thấy tiếng giòn tan của vật gì đó vỡ nát, còn chưa kịp nhìn rõ xem đã va phải vật gì, chỉ nghe thấy một loạt tiếng hít vào, sau đó cả căn phòng chìm trong im lặng.

Nàng ta vất vả vịn vào tay nha hoàn đứng lên, thì nhìn thấy chiếc đèn lưu ly rơi trên sàn, những viên dạ minh châu vốn được khảm bên trên giờ lăn sang một bên, nhưng viên chân trâu đá quý ở các góc cũng rơi rụng tán loạn khắp nơi, về phần chiếc đèn ngọc bích có rơi nứt hay không, thì không biết.

“Trời ơi, đây là chiếc đèn bát bảo lưu ly vương gia đặc biệt tìm thợ thủ công làm cho vương phi đấy!”

Hàn Thanh Hà khề kêu lên, lập tức bưng kín miệng, khuôn mặt hoảng loạn.

Giờ phúc này coi như Phùng Từ Căng có không có não hơn nữa, cũng biết đại sự không ổn, cả người rét lạnh, phịch một tiếng quỳ sụp xuống.

“Vương phi, thiếp không phải có ý đâu, xin vương phi minh xét.”

Mọi người cẩn thận đánh giá sắc mặt vương phi, phát hiện thần sắc của nàng rất kinh hãi, dường như chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nhất thời trong lòng mọi người cũng bắt đầu thấp thòm không yên. Người trong phủ đều biết vương phi rất thích chiếc đèn này, ngay cả vương gia cũng rất vui, giờ chiếc đèn hồng rồi, không biết vương phi sẽ tức giận đến mức nào. Vương phi không vui, thì đương nhiên vương gia cũng sẽ nổi giận.

“Vương phi.....”

Lòng bàn tay Phùng Từ Căng bắt đầu toát mồ hôi, nàng nghĩ mà không hiểu, bản thân sao lại dễ dàng kích động như thế, sao lại ngã đến chỗ để đèn?

“Quay về cả đi,”

Khúc Khinh Cự đứng dậy, một mồi liếc nhìn Phùng Từ Căng.

“Ta sớm biết muội đâu đâu cũng đều bắt nạt với ta, trước đây chỉ nghĩ là tính tình muội kiêu ngạo nhưng tâm không xấu, chứ chưa bao giờ nghĩ muội lại ôm những suy nghĩ kiểu này.”

Đúng vậy, làm gì có chuyện gì khéo thế, không va phải những thứ khác, lại va hấn vào vật yêu thích của vương gia tặng cho vương phi? Chẳng qua là ghen tị mà thôi, một trắc phi nhỏ nhoi kiêu ngạo khắp nơi thì cũng đánh, nhưng lại không đặt vương phi vào mắt, thì hành vi này đã quá mức bừa bãi rồi, không phải ý vào việc vương phi chưa từng trách phạt nàng ta đấy chứ?

Mọi người trong phủ nhìn thấy vương phi sững sờ quay vào phòng trong, nhất thời đều ngăn người, hồi lâu sau mới cẩn thận thu dọn lại chiếc đèn bát bảo lưu ly, phát hiện chiếc đèn đã hỏng hết cả.

“Thứ tình xảo đẹp đẽ vậy mà, đáng tiếc,” Giang Vĩnh Như thở dài một tiếng.

“Chúng ta quay về trước đi, e là lúc này tâm tình vương phi không tốt, chúng ta đừng làm phiền đến người.”

Nói xong, dẫn theo hai nàng thị thiếp bỏ đi.

Phùng Tử Căng đứng ngây ra như phỗng, đầu óc choáng váng vịn vào tay nha hoàn quay về tiểu viện của mình, nỗi hoảng loạn trong lòng càng lúc càng lớn, không biết nên làm thế nào mới ổn, tất cả mọi người đều nhìn thấy nàng ta va phải chiếc đèn, ngay cả cơ hội giải thích cũng không có.

Ở một tiểu viện khác, Giang Vĩnh Như nghe nói Phùng Tử Căng đã quay về tiểu viện của mình, lập tức cười lạnh nói:

“Quả đúng là đồ ngu!”

Nếu là kẻ có não, thì giờ nên ngoan ngoãn quỳ ở chính viện xin chịu phạt, như vậy chỉ ít cũng có thể khiến vương gia sau khi biết được chuyện này rồi sẽ bớt tức giận hơn. Giờ nàng ta lại quay về rúc vào trong tiểu viện của mình, không phải sẽ càng chọc cho vương gia nổi giận hơn sao?

Hàn Thanh Hà ngồi đối diện với nàng ta nghe vậy cười bảo:

“Ngày trước nàng ta ý mình là người có xuất thân cao nhất trong hậu viện, lại được vương gia sủng ái đôi phần, nên ở chỗ nào cũng quen thói gây khó dễ khắt khe với người khác, ngay cả ti có thân phận tương đương với mình nàng ta cũng không để vào mặt, không có não không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.”

“Hôm nay muội đối với nàng ta cũng không khách khí chút nào,”

Giang Vĩnh Như liếc nhìn Hàn Thanh Hà, “Hàn thị thiếp khí thế như vậy, xem ra ngày xưa ta đã nhìn nhầm muội rồi.”

“Giang trắc phi thông minh nhạy bén, có khi nào thì nhìn nhầm chứ?” Hàn Thanh Hà cười khẽ đứng dậy nhún mình với Giang Vĩnh Như,

“Thiếp chẳng qua chỉ là thức thời mà thôi, vẫn còn phải học hỏi trắc phi người nhiều, thiếp nên cảm tạ người mới đúng.”

Giang Vĩnh Như nhếch nhếch khóe miệng, không mặn không nhạt nói:

“Hàn thiếp không cần phải khách sáo như vậy ta chẳng qua chỉ muốn sống những ngày an ổn mà thôi, muội và ta căn bản là mối quan hệ nước sông nước giếng, nên tránh mấy thứ màn khách sáo đó đi.”

Hàn Thanh Hà cười giễu một tiếng, lại nhún người, “Nếu đã vậy, thiếp xin được cáo từ.”

“Không tiễn,” Giang Vĩnh Như khẽ gật đầu, nhìn bóng dáng Hàn Thanh Hà mất hút sau cánh cửa.

Hồi lâu xong, Ngải Lục mới mở miệng nói: “Chủ tử, Hàn thiếp đây là đang có ý gì?”

“Nàng ta đang thể hiện lòng trung thành với vương phi và đánh giá tâm tư của ta.”

Giang Vĩnh Như cười nhạo một tiếng, “Cứ đợi đi, ngày mai sẽ có kịch hay của Phùng trắc phi để xem rồi.”

“Trời muốn diệt ai, thì sẽ khiến kẻ đó trở nên ngông cuồng,”

Giang Vĩnh Như đứng dậy, “Nàng ta ngông cuồng quá lâu rồi, nên quên mất thân phận của bản thân, bị vương phi xử lý cũng không có gì oan.”

Ngải Lục muốn hỏi rõ ràng là Phùng trắc phi khiêu khích khắp nơi, nên mới gây ra tai họa như thế, thì vương phi sẽ làm thế nào để xử lý Phùng trắc phi. Nhưng thấy chủ tử không định lên tiếng nói tiếp nữa, bèn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cầu xin

Phùng trắc phi kiêu ngạo chuyên quyền, làm vỡ chiếc đèn bát bảo lưu ly vương gia tặng cho vương phi, chỉ trong một đêm đã lan truyền trên dưới khắp vương phủ, một số người ngầm oán hận Phùng trắc phi trong bụng thầm vỗ tay khen hay, chờ nàng ta phen này xong đời.

Ai ngờ đến ngày thứ hai, trong chính viện chẳng thấy có một động tĩnh gì, thậm chí chỗ vương phi cũng không truyền ra ngoài bất kỳ một câu trách cứ nào,

mấy người hầu bị Phùng Từ Căng chen ép xi nhục có chút thất vọng, lẽ nào chuyện này cứ cho qua như thế sao?

Lại qua thêm hai ngày nữa, tin đồn trong phủ đã bắt đầu từ từ lắng xuống, chính vào lúc này người của Phùng gia tới. Phụ thân của Phùng trắc phi là Công bộ thị lang Tam phẩm, phẩm cấp này chẳng phải là quan lớn gì trong kinh thành, huống hồ cũng chỉ nhậm chức ở Công bộ, không phải là các bộ quan trọng như Hộ bộ, Lễ bộ.

Thiếp của người Phùng gia còn chưa được chuyển tới chính viện, thì đã bị người của vương gia chặn ngay lại, chỉ nói rằng hiện giờ trong phủ không tiếp đãi khách khứa, giờ người của Phùng gia đừng nói là bái kiến vương gia vương phi, mà ngay cả đồ đạc này nọ chưa kịp để lại, thì đã bị đuổi ra ngoài.

Lúc này trong phủ lại náo nhiệt hẳn lên, vương gia không giữ thể diện cho người của Phùng gia, liệu có phải là thể diện đang cực kỳ không hài lòng với Phùng trắc phi không? Bên này còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, thì Phùng trắc phi đã bị chuyển đến căn nhà nhỏ hơn ở góc phía Tây của vương phủ, toàn bộ chi phí bị cắt giảm đi chỉ còn một nửa, tuy rằng vẫn được gọi là trắc phi, nhưng khoản tiền nong chắt khác gì các thị thiếp, sau đó liền có tin đồn rằng, vương gia muốn ép Phùng trắc phi làm thị thiếp.

Cái tên trắc phi này, chẳng qua là gọi lên cho dễ nghe vậy thôi, nói khó nghe hơn thì cũng chỉ là di nương có xuất thân tốt hơn chút xíu, người phụ nữ của vương gia trừ vương phi có thể được ghi tên vào gia phả của hoàng thất ra, những người khác đều không có phần. Hôm nay vương gia có thể bảo hạ nhân gọi người là trắc phi, thì ngày mai cũng có thể bảo hạ nhân gọi người khác là trắc phi, trắc thất có tôn quý thể nào đi nữa, cũng không bằng được nửa bàn tay của chính phòng.

Trong chính viện, Khúc Kinh Cự thấy Hạ Hành tự tay nhắc một chiếc hộp lên, nàng nhìn Hạ Hành bằng ánh mắt nghi ngờ:

“Vương gia chiếc hộp này đựng thứ gì thế, thần bí như vậy không phải là định làm cho thiếp vui đấy chứ?”.

Hạ Hành chỉ chỉ ra phía cửa, nói với đám người hầu:

“Các người đóng chặt tất cả các cửa lại đi, làm sao để căn phòng tôi tối một chút.”

Nguyên nhân là vì thời tiết mùa đông, nên căn phòng tối hơn khá nhiều so với các mùa khác trong năm, cửa sổ và cửa ra vào vừa đóng lại, trong phòng nhất thời liền tối hẳn đi, khiến mọi người có đôi chút không thích ứng kịp.

“Mở ra xem thử đi,” Hạ Hành khẽ cười nhìn Khúc Kinh Cự, tỏ ý bảo nàng mở chiếc hộp ra.

Khúc Kinh Cự như rồng mây cười cười với Hạ Hành, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve nắp hộp một lúc, rồi mở cái hộp ra trước ánh mắt chờ mong của Hạ Hành, trong khoảng khắc chiếc hộp được mở ra, một luồng ánh sáng ấm áp êm dịu liền tỏa ra, cả căn phòng lập tức trở nên tươi sáng hẳn lên.

Ngón tay thoáng khựng lại, đôi mắt Khúc Kinh Cự hơi mở lớn lên, trong hộp là một chiếc đèn được làm bằng bạch ngọc, đế đèn được khắc thành hình chim loan xanh đang xòe cánh, miệng con chim còn ngậm một bông hoa sen, nhụy sen và đôi cánh của con chim loan xanh đều tỏa ra làn ánh sáng dịu dịu.

Khúc Kinh Cự nhìn chiếc đèn với vẻ không thể tin được, bên trong nhụy hoa đặt một thứ gì đó to bằng nắm tay trẻ sơ sinh hình như là dạ minh châu? Trên đôi cánh của con chim cũng khảm nạm những viên châu tằm bằng ngón tay cái, cũng là dạ minh châu thì phải? Còn đế đèn rõ ràng là được khắc mài từ cả một khối ngọc hoàn chỉnh mà thành, phải là một khối ngọc to cỡ nào mới có thể làm ra được thứ như vậy? Đóa hoa sen này không hề nhỏ, tổng trọng lượng dường như còn nặng quá cả đế đèn, nhưng sao vẫn giữ được sự cân bằng với phần đế vậy?

Rõ ràng ánh sáng từ viên dạ minh châu rất êm dịu, nhưng Khúc Kinh Cự lại nhìn thấy luồng ánh sáng chói chang như được dát vàng từ cây đèn. Trí tuệ của người dân cổ đại là vô cùng, chỉ trong nháy mắt người thiên cận nào đó đến từ thời hiện đại thực sự phải quý gồi trước nền văn minh vĩ đại ấy.

Chiếc đèn lưu ly trước kia tuy rằng được gia công rất tinh tế tỉ mỉ, nhưng với một Khúc Kinh Cự đã nhìn quen đủ loại chế phẩm làm từ lưu ly ở thời hiện đại rồi, thì nó cũng chưa đến mức đẹp ngất ngây, hôm nay chiếc đèn dạ minh châu này lên sân, thì Khúc Kinh Cự chỉ có nước quý lạy mà thôi.

Trông thấy dáng vẻ kinh ngạc của Khúc Kinh Cự, Hạ Hành cười nói:

“Chiếc đèn này là của phụ hoàng ban thưởng khi ta chuyển ra khỏi cung xây phủ đệ riêng hai năm trước, nghe nói là do một nghệ nhân chế tác được một trăm năm rồi. Tuy rằng không được đẹp để điểm tuyết trắng sao tươi sáng rực rỡ. Nhưng ta thấy chiếc đèn ngọc này được khắc cũng không tồi, để lại cho nàng dùng lúc ngủ rất thích hợp.”

Đám hạ nhân trong phòng đã bị dọa cho ngây người từ lâu, dạ minh châu là thứ quý giá bất phàm, chiếc đèn này càng có giá trị liền thành hơn, vương gia thật sự rất coi trọng vương phi.

“Trong những câu chuyện thần thoại có nói, chim loan xanh là con chim báo tin vui bên cạnh Vương mẫu nương nương, lại nói chim loan xanh tình thâm, chỉ vì người yêu mà tìm kiếm suốt cả một đời,”

khuôn mặt của Khúc Kinh Cự dưới làn ánh sáng toát lên vẻ hiền hòa vô cùng, đôi mắt dường như cũng nhiễm luồng ánh sáng rực rỡ của dạ minh châu,

“Có thể gặp được vương gia người, đúng là may mắn lớn của cuộc đời thiếp.”

Hạ Hành hơi hơi cúi đầu, không nhìn vào đôi mắt mang theo ánh sáng lấp lánh đó, nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Chẳng qua là thứ đồ bình thường thôi mà, chỉ cần Kinh Cự thích, thì đó chính là công đức lớn nhất của nó.”

Vuốt ve đôi cánh của con chim loan xanh, ngón tay của Khúc Kinh Cự dừng lại trên viên dạ minh châu khảm trên đôi cánh,

“Ý tốt của vương gia, lòng thiếp xin nhận, chỉ là thứ quý giá như vậy.....”

“Thứ có quý giá hơn nữa, cũng không bằng được địa vị của Kinh Cự trong lòng ta,”

Hạ Hành duỗi tay ra nắm lấy tay nàng,

“Nàng không cần phải suy nghĩ quá nhiều làm gì, chỉ cần thích là được rồi.”

Đặt chiếc đèn chim loan xanh ngậm hoa sen trở lại trong hộp, căn phòng trở nên tối hẳn đi, Hạ Hành thấy Khúc Kinh Cự dường như đang ngậy người nhìn mình, bàn tay dùng sức nắm chặt thêm chút nữa.

Đám người hầu mở hết các cửa ra, căn phòng liền sáng trở lại, Hạ Hành liền buông bàn tay của Khúc Kinh Cự ra,

“Lúc trước trong cung có ý chỉ, lát nữa ta phải nhập cung, buổi tối có thể về muộn, nàng không cần đợi ta cứ ngủ trước đi.”

“Được,”

Khúc Kinh Cự cười gật gật đầu, nhắc người đặt chiếc hộp sang một bên,

“Đã như vậy, thì nên chuẩn bị trước đi, tránh để đến muộn khiến phụ hoàng không vui.”

Hạ Hành gật đầu, lại nắm chặt tay Khúc Kinh Cự, rồi mới dẫn người rời khỏi chính viện.

Khúc Kinh Cự nhìn thấy bóng lưng hắn biến mất sau cánh cửa, quay về ngồi trên ghế quý phi vẻ mặt bình thản,

“Mộc Cận, đặt chiếc đèn này vào trong phòng ngủ của ta, nhớ đặt cẩn thận một chút nhé, tránh để đụng vào roi vờ.”

Bất kể tâm ý của Hạ Hành ra sao, thì nàng rất thích chiếc đèn này, nên phải đặt ở nơi có thể sưởi bụng vui mắt.

Căn phòng của phụ nữ đứng đầu vương phủ, không phải ai cũng có thể bước vào, Mộc Cận gật gật đầu, cẩn thận nâng chiếc hộp vào phòng trong, chỉ sợ vỡ.

Lát sau, Khúc Kinh Cự uống xong chén trà nóng còn chưa được bao lâu, thì thấy Hoàng Dương tất tả bước vào,

“Vương phi, Phùng trắc phi đang quỳ ở bên ngoài cửa viện tạ tội với người.”

Khúc Kinh Cự nhướng mày:

“Nàng ta tới xin tạ tội?”

Trầm ngâm một lúc rồi nói, “Vương gia rồi phủ chưa?”

“Vừa nãy đã rồi phủ rồi ạ,” Hoàng Dương nghĩ một lát,

“Phùng trắc phi mặc y phục rất đơn giản, nói rằng thành tâm ăn năn hối hận, xin vương phi tha thứ cho nàng ta.”

“Kịch hay lên sàn rồi, nhưng chính chủ lại không có ở trong phủ,” Khúc Kinh Cự cười khẩy một tiếng, đứng dậy nói,

“Ta lại muốn xem thử xem, nàng ta sẽ thành tâm ăn năn hối cải như thế nào.”

Khoác thêm một chiếc áo choàng bằng da cáo, Khúc Kinh Cự dẫn theo một đám người lớn nhỏ đi tới cửa viện, thì thấy Phùng Từ Cầm trên người mặc một bộ y phục màu xanh dẫn theo một a hoàn quỳ trước cửa, có lẽ là vì y phục thực sự không đủ dày, nên sắc mặt có hơi tái, lúc nhìn thấy nàng bước ra, trên khuôn mặt nhợt nhạt có thêm vài phần hối hận, dập đầu một cái thật mạnh,

“Thiếp ngu dốt phạm phải lỗi lớn, xin vương phi tha tội.”

“Phùng trắc phi đang làm gì đây thế này?” Khúc Kinh Cự đi tới bậc thềm đá trước cửa rồi dừng lại, bình thản nhìn dáng vẻ của Phùng Từ Cầm,

“Ta chưa từng làm gì với Phùng trắc phi, trắc phi hành động thế này là có dụng ý gì.”

“Vương phi, xin vương phi tha tội, trước đây là do thiếp vô lễ, là thiếp không biết chừng mực,” Phùng Từ Cầm lại dập đầu bình bịch thêm mấy cái nữa, quỳ trước mặt Khúc Kinh Cự,

“Xin vương phi hãy thuyết phục vương gia, đừng biếm thiếp, cầu xin vương phi nói vài lời tốt đẹp thay cho thiếp.”

Khúc Kinh Cự lúc này mới nhìn thấy, chỉ mới qua có mấy ngày, mà Phùng Từ Cầm vênh váo đã tiêu tụy đi không ít, trong mắt còn mang theo tơ máu, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ xinh tươi kiều ngạo của những ngày trước nữa. Con người này trước kia kiêu hãnh ngồi trên cao, nào đã từng nghĩ đến chuyện

sẽ có ngày như thế này?

Nhưng, Hạ Hành lại không biếm trách phi thành di nương, đó có thể coi là nói cho toàn bộ trên dưới trong phủ biết, trong vương phủ này, ngoài trừ vị vương gia là hần ra, thì chỉ có nàng thân làm vương phi là chủ nhân vương phủ chẳng?

Từ lâu đã biết Hạ Hành là người lý trí lại thông minh, chỉ là hần có thể giải quyết chuyện này một cách nhanh gọn, nhưng vẫn cố ý để Phùng Từ Căng hiểu ra, không phải là đã nghĩ đến có khả năng sẽ xuất hiện màn này đây chứ?

Người đàn ông này muốn để nàng được trút giận, nhân tiện để cho người trong kinh thành biết, Đao vương hần kính trọng vợ cả đến mức nào, phẩm chất đao chính ra sao à? Lấy đao làm phong hiệu cho con người này, nhìn từ bên ngoài, đúng thật là không còn gì thích hợp hơn.

Cúi mặt nhìn người đang không ngừng dập đầu với mình, Khúc Khinh Cur từ từ mở miệng hỏi:

“Phùng thị, ngươi cảm thấy ta là ai?”

Phùng Từ Căng sững người, động tác dập đầu liền khựng lại, ngẩng đầu lên ngáy ra nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trước giờ mình chẳng bao giờ thêm đề trong mắt.

“Ta là nữ chủ nhân của Đao vương phủ, là vợ cả của vương gia,” Khúc Khinh Cur cúi người duỗi tay nâng cằm của Phùng Từ Căng lên,

“Nhưng tại sao ngươi lại toàn quên mất sự thật đó nhỉ?”

Phùng Từ Căng đột nhiên mở lớn hai mắt, nhớ lại Khúc Khinh Cur cũng đã từng nâng cằm nàng ta lên vũ nhục như thế, khi ấy nàng cảm thấy rất phẫn nộ, cảm thấy rất nhục nhã. Nhưng cho đến lúc này, lại cảm thấy cả người từ trên xuống dưới đều là sự ớn lạnh bao trùm, người phụ nữ trước mặt không phải là một con thỏ trắng vô hại, mà là hồ ly tinh chuyên quyến rũ người khác, là rắn rết cực độc.

Hài lòng nhìn thấy Phùng Từ Căng toàn thân run lẩy bẩy, Khúc Khinh Cur cười khê, từ từ đứng dậy, chậm rãi rút khăn tay ra, lau cẩn thận từng ngón từng ngón một,

“Ta nhớ hồi đầu khi bị bệnh, loáng thoáng nghe thấy ngươi ở bên ngoài nói rằng, nên chết lại không chết đi thật đúng là kẻ phiền phức.”

Phùng Từ Căng lại càng run rẩy ghê hơn, ngay cả hàm răng cũng bắt đầu đánh vào nhau.

“Ta không phải là người như ngươi nghĩ, thì sao có thể gánh được những lời cầu xin này đây?”

Ý cười trên khóe miệng Khúc Khinh Cur dịu dàng như có thể bóp được ra nước, cao giọng nói:

“Phùng trắc phi đang làm gì đây thế này, ở trên đất lạnh lắm mau đứng dậy đi, bất kể là có chuyện gì vương gia tự sẽ giải quyết, muộn như vậy ta thấy khó xử lắm.”

“Tiện.....”

Nỗi sợ hãi của Phùng Từ Căng đã lên đến đỉnh điểm, biến thành phẫn nộ, nhưng còn chưa kịp mở miệng mắng chửi, thì đã bị Ngân Liễu bịt miệng lại.

“Đúng rồi, ta quên mất, gia tộc Phùng thị cũng là gia tộc rất có thể diện, thiết nghĩ quy tắc gia giáo rất nghiêm ngặt, không biết tính cách cả các chị em họ của muội có nhanh nhẹn giống như muội không thế?”

Phùng Từ Căng nhất thời sững sờ, lập tức mất hết sức lực quỵ phệt xuống đất, nàng ngáy đại nhìn nụ cười thoáng qua của Khúc Khinh Cur, thấp giọng thì thào nói:

“Ngươi đang đe dọa ta?”

Khúc Khinh Cur nghe thấy những lời này liền lấy khăn tay che nụ cười khúc khích nơi khóe miệng nói:

“Phùng trắc phi đừng đùa vậy chứ, thứ quan trọng nhất với đám phụ nữ suốt ngày trong nhà như chúng ta chẳng qua là danh tiếng mà thôi, những chuyện bên ngoài không tiện để tâm nhiều, thứ không được để mất chính là mặt mũi.”

Phùng Từ Căng há miệng, muốn nói nhưng không thể thốt lên lời, nàng ta không hiểu, rõ ràng nàng ta là trắc phi được sủng ái nhất, sao lại rơi vào bước đường như ngày hôm nay?

Vương gia không phải không thích vương phi ư, sao lại trở nên như thế này?

Cười nhạt ánh mắt tiễn Phùng Từ Căng được người ta diu rời đi, ý cười bên khóe miệng Khúc Khinh Cur dần dần tan đi, lạnh lùng dõi theo bóng lưng của nàng ta, tuyệt không có một chút ảm áp nào.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chị em dâu

Khúc Kinh Cự lật tấm thiệp mời vẽ hoa thoang thoảng mang theo mùi thơm, nhìn Mộc Cận với vẻ rất thích thú:

“Người nói xem trời đông lạnh giá thế này, Thụy vương phi mời người ta tới tham gia bữa tiệc ngắm mai để làm gì, không biết là thật sự có nhã hứng hay là định giầy vò người ta nữa?” Tàn gia là môn đệ thư hương, tác phong của Thụy vương phi Tàn Bạch Lộ cũng hợp với cái danh tiếng văn nhâ này lắm.

“Sương trắng hoa lụi hoa không tàn, lá xanh héo mòn trong gió lạnh. Nổi cảnh tang thương chẳng ai thấu, ngắm nghĩa xung quanh dạo một vòng.” Khúc Kinh Cự mỉm cười thả tấm thiệp xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh, thò ra một làn hơi nóng, “Đó chính là cái gọi là Bạch lộ trắng xóa mệnh mỏng, thu phân lúa vàng chắc mấy, không biết rằng sau khi sương trắng rồi, thì mùa màng có thật sự thu hoạch bội thu không?”.

(Nguyên văn “Bạch lộ điều hoa hoa bất tàn, lương phong xuy hiệp hiệp sơ kiên. Vô nhân giải ái tiêu điều cảnh, canh nhiễu suy tưng nhất tấp khan”, đây là hai câu thơ trong bài “Suy hà” (nghĩa là sen tàn) của Bạch Cư Di.)

(Bạch lộ là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 9 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 165° (kinh độ Mặt Trời bằng 165°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là nắng nhạt.)

Mộc Cận mỉm cười thu dọn tấm thiệp sang một bên, đáp:

“Nô tì nghe nói, trước và sau Bạch lộ có sương thì mới có một vụ thu hoạch tốt, chỉ có Bạch lộ mà không có sương giăng, thì không tốt để thu hoạch đâu.”

“Vẫn là Mộc Cận của chúng ta hiểu biết nhiều,” Khúc Kinh Cự đứng dậy, “Đây là lần đầu tiên tam đệ muội gả vào hoàng gia mời tiệc, ta thân là chị dâu, có sao cũng không thể vắng mặt được, bảo người chuẩn bị thư trả lời, nói rằng ta nhất định đúng giờ sẽ đến làm phiền.”

(Đệ muội là dùng để chỉ vợ của em trai.)

Ngân Liễu cảm theo một cành mai đỏ bước vào, nghe thấy câu này của Khúc Kinh Cự, vừa cầm mai vào bình, vừa nói:

“Vừa khéo tối hôm qua tuyết bắt đầu rơi, tuy nói giờ đang là lúc thích hợp để thưởng mai, nhưng chung quy lại vẫn hơi lạnh.”

Khúc Kinh Cự ngắm nhìn cành mai đỏ, cười khúc khích nói:

“Tục nhân tục nhân, ngày mai đến phủ của Thụy vương, không dẫn người theo.”

Ngân Liễu mở miệng đang định nói, thì thấy Ngọc Trâm đi tới, phía sau còn có Kim Trần, trên mặt hai người còn mang theo ý cười, có vẻ như vừa gặp được chuyện gì rất vui.

“Vương phi,” hai người nhún mình, Ngọc Trâm đi phía trước mở miệng nhẹ nhàng nói:

“Vương phi, vừa nãy góc phía Tây truyền đến một tin, rằng vương gia đã biếm Phùng thị làm di nương. Người của gia tộc Phùng thị lại vừa mới tới, bị vương gia giáo huấn đi về rồi.”

Nghe được tin này, Khúc Kinh Cự liền có cảm giác quả nhiên là như vậy, nâng thả ấm nước nóng trong tay xuống, quay qua cầm lấy chén trà nóng bên cạnh, “Phùng thị có nào loạn âm ỉ không?”.

Ngọc Trâm nhần nhần khóe miệng, sau đó nói:

“Nô tì nghe nói từ sáng đã nào loạn rồi, chỉ là không ai để tâm đến, lại đập vỡ rất nhiều đồ đạc, đến trưa mới miễn cưỡng bình tĩnh lại được, từ sáng hôm nay cho đến tận lúc này vẫn chưa dùng bữa.”

Phùng thị này thật là đến chết cũng không bỏ được tà tâm, lần trước tới cầu xin vương phi, mới ngoan ngoãn được hai ngày, hôm nay nghe thấy vương gia biếm nàng ta, tự dưng dùng dưng lên cơn.

“Bảo người trong thiện phòng không được phép bê trễ việc ăn uống hàng ngày ở Tây Tiêu viên,” Khúc Kinh Cự uống một ngụm trà lớn, cười đáp:

“Bất luận là Phùng thị ăn hay không, những gì cần phải có thì một chút cũng không được thiếu, còn về việc nàng ta thích đập phá đồ đạc, thì cứ để nàng ta đập phá, vương phủ của chúng ta tuy không có thói quen xa xỉ, nhưng dâng lên mấy món đồ sành sứ thì vẫn có thể được, đừng có cần.” Ở trong khu vườn nhỏ ở góc phía Tây vương phủ, cũng không biết thành cái dạng gì.

Nghe xong những lời của vương phi, Mộc Cận đứng ở một bên nói:

“Vương phi yên tâm đi, nô tỳ đã bảo Hoàng Dương chuyển những lời của người đi rồi, chỉ là tiếc cho tấm lòng nhân từ của vương phi, Phùng thiếp vẫn ương ngạnh như vậy, thật sự khiến lòng da người ta thấy lạnh lẽo.”

“Bỏ đi, nàng ta cũng tiểu thư nhà quan được nuông chiều từ bé, kiêu ngạo quen rồi,” Khúc Khinh Cự đặt chén trà xuống, “Chỉ là một nàng thiếp nhỏ nhoi, không cần phải tính toán với nàng ấy.”

Ngân Liễu nghe thấy lời này, ngẩng đầu lên nhìn, thấy vương phi và Mộc Cận cười giống hệt nhau, nụ cười này hình như có chút mùi vị gian trá khó nói thành lời, nhưng những lời đó cũng lại rất có lý, nhưng sao nụ cười của vương phi và Mộc Cận lại kỳ quái đến thế chứ?

“Phùng thị vẫn còn náo loạn?” Hạ Hành quay về đến phủ, nghe Tiểu Cam Từ bẩm báo xong, cau mày nói, “Nàng ta náo loạn những gì?”

Tiểu Cam Từ nghe hỏi, sắc mặt lúng túng cúi đầu xuống, “Phùng thiếp từ sáng đến tận bây giờ vẫn chưa uống một giọt nước nào, xin được gặp vương gia, nhưng bị người canh giữ trong vườn cản lại, nên có oán hận mấy câu.”

“Oán hận ai?” Bước chân Hạ Hành khựng lại, đuôi mày hơi nhú, “Oán hận bản vương, hay vương phi?”

Thân hình Tiểu Cam Từ cúi xuống càng thấp hơn, giọng nói cũng trở nên bé đi:

“Tình cảm của Phùng thiếp đối với vương gia vô cùng sâu đậm, sao có thể nói những lời oán hận với vương gia được.”

“Vậy nghĩa là oán hận vương phi rồi?” Hạ Hành cười lạnh, “Chỉ mới cùng chiều nàng ta hai ngày thôi, mà đã thật sự quên bản thân mình là ai. Tiền Thường Tín, người đích thân tới Tây Tiêu viên chuyển lời cho Phùng thị, hôm nay người của Phùng gia cũng đã tới phủ rồi, nếu nàng ta bất mãn tiếp tục náo loạn, thì thu dọn đồ đạc quay về Phùng gia đi, nơi này của bản vương không chứa được loại thị thiếp còn tôn quý hơn cả vương phi như vậy.”

Trước khi Tiền Thường Tín nhận lệnh rồi đi, còn liếc nhìn Tiểu Cam Từ thêm một cái, những lời của tên tiểu tử này bên ngoài thì nói rằng tình cảm của Phùng thị đối với vương gia vô cùng sâu đậm, nhưng ý tứ bên trong lại là bất mãn với vương phi, xem ra là đứng về phe vương phi rồi, cũng là một tên có đầu óc đấy, chẳng trách nhỏ hơn mình đến mấy tuổi mà đã có thể trèo lên được vị trí này.

Câu trả lời của nô tài, cũng có sự khác biệt, nội dung thì giống nhau, nhưng cách thức nói ra lại khác nhau, nên ý vị cũng khác nhau, Phùng thị này, cả đời này chỉ có thể ở trong Tây Tiêu viên lạnh lẽo quanh quẩn kia thôi.

Tiền Thường Tín đến Tây Tiêu viên, thì thấy chuối trồng trong vườn ngổn ngang, Đồng một đồng Tây một đụn bầy bừa lộn xộn, trong góc tường còn mọc một đám cỏ dại, cảnh trí trong khu vườn này không được đẹp như tên của nó.

Nhìn đồng com canh gạo thịt bị ném vương vãi đầy ở cửa phòng, Tiền Thường Tín cau mày, tên tiểu thái giám đi phía sau hẩn vội vàng bước lên trước đá văng mấy mảnh sứ vỡ ra, “Tiền gia gia cẩn thận, đừng để đám vào chân.”

Tiền Thường Tín lặng lẽ đi vào trong, nhìn thấy những mảnh sứ vỡ la liệt khắp trong nhà, lại liếc nhìn đến Phùng Từ Cầm đang cầm một chiếc bình sứ thon dài định ném xuống sân, bèn cao giọng nói:

“Phùng chủ tử đang làm gì đây thế này?”

Phùng Từ Cầm thấy người tới là Tiền Thường Tín thân cận bên cạnh vương gia, lập tức hai mắt sáng lên, bỏ chiếc bình sứ xuống nói:

“Tiền công công, là vương gia bảo công công tới gặp ta?”

Tiền Thường Tín cười giễu một tiếng, chọn một chỗ có thể đặt chân đứng vững: “Lẽ nào lại không phải vương gia bảo nô tài tới?”

Nói xong, thấy vẻ mặt Phùng thiếp lộ ra vẻ vui mừng, mới tiếp tục mở miệng chậm rãi nói, “Vương gia đã nói, nếu như người tiếp tục náo loạn thế này, thì bảo người nhà tới đưa về, hôm nay người của Phùng gia vừa mới tới phủ chúng ta một chuyến, thấy bọn họ quan tâm đến dáng vẻ của người như vậy, đón người về nhất định sẽ rất vui.”

Vẻ vui mừng trên mặt của Phùng Từ Cầm lập tức như thủy triều rút xuống, nàng ta ngây dại nhìn Tiền Thường Tín rồi đi ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, chẳng còn chút sức lực ngồi phệt luôn xuống chiếc ghế gỗ đã hơi cũ, hồi lâu sau hốc mắt mới đỏ hồng lên, lệ tuôn rơi, nàng ta biết mình xong rồi, cả cuộc đời này của nàng ta thế là xong rồi.

“Chủ tử,” nha hoàn thân cận bên cạnh nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Phùng Từ Cầm, không nịn được khuyên nhủ, “Người đừng quá thương tâm, đợi vương gia nguôi giận rồi, thì nhất định sẽ lại đối xử tốt với người.”

Phùng Từ Cầm nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, đôi mắt đỏ ửng nhìn nha hoàn của mình, “Bích Đào, người không cần phải an ủi ta, vương gia không bao giờ gặp ta nữa đâu.” Nói đến đây, nàng ta đột nhiên bật cười thê thảm, “Sao ta lại quên mất rằng, ta chỉ là là một nàng thiếp, sao lại cứ tưởng rằng trắc phi chỉ thua vương phi có một chữ thôi chứ?”

Nhớ tới hồi đầu có ý bảo người sắp xếp những món ăn tương khắc cho Khúc Khinh Cự, để Khúc Khinh Cự từ từ mắc bệnh không dậy nổi, nàng ta thì thào:

“Bảo ứng, tất cả đều là bảo ứng.”

Bích Đào nghe thấy những lời thì thào của chủ tử, sắc mặt cũng tái đi theo, người trong phủ đều nói rằng vì Bản Hạ trèo lên giường của vương gia nên vương phi mới sinh bệnh, nhưng nàng ta biết rằng, vương phi căn bản không phải tức quá sinh bệnh, mà là ăn phải những món tương khắc, khiến cơ thể càng lúc càng yếu, cuối cùng nằm bệt trên giường bệnh.

Nhưng lại không ngờ rằng sau này vương phi đột nhiên phản chấn trở lại, còn phạt gậy đám người ở phòng bếp, sau này còn tự mình chọn thực đơn. Có lẽ lúc vương phi hồi phục lại tinh thần, thì đã định trước sẽ có ngày hôm nay rồi.

Nhìn quang Tây Tiêu viên đỏ nát, Bích Đào vừa vắt khăn lau mặt cho chủ tử, vừa cười khổ, có lẽ thật sự là báo ứng, hoặc có chăng là ý trời.

Vì tuyết rơi suốt một ngày hai đêm, nên trong kinh thành tuy đã có người quét dọn đường phố, nhưng vẫn tích thành một lớp tuyết, mọi người đội những bông hoa tuyết bay lất phất mưu sinh làm việc trên phố, xa xa nhìn thấy một chiếc ngựa bằng gỗ mun với bốn con tuần mã lông vàng chuông rù từ từ đi tới, mỗi khi con ngựa bước đi, thì cỗ xe lại phát ra tiếng chuông. Phía trước và sau xe ngựa đều có thị vệ tùy tùng thái giám hộ vệ, người trên phố nhìn thấy màn diễu hành ấy thì lập tức hiểu ra ngay, lại là một vị nào đó trong hoàng tộc xuất hành. Nghe nói hôm nay tam vương phi tổ chức một bữa tiệc thưởng mai, có lẽ là những người này đi ngắm mai rồi.

“Cỗ xe ngựa này nhìn có vẻ không hoa lệ bằng chiếc xe trước,” một người qua đường thấp giọng nói, “Không biết là gia đình nhà ai.”

“Im miệng đi đừng có để lộ cái dốt của mình ra, cỗ xe trước chẳng qua là có hai con tuần mã, cỗ xe vừa rồi là bốn con tuần mã, nếu không phải là tằm quận vương trở lên, thì ai dám dùng xe ngựa bốn con tuần mã?”

Người bên cạnh nghe vậy bèn giải thích, “Vị này e là vương phi nương nương, nhìn cỗ xe được làm từ gỗ mun và gỗ đàn hương,” ông ta nói đến đây, thò tay ra chỉ chỉ về phía hoàng cung, “Chỉ có Hoàng thượng và con cái của Hoàng thượng mới có thể dùng xe ngựa làm bằng gỗ đàn hương thôi.”

Người vừa nói lúc trước sắc mặt lập tức trắng bệch, chỉ sợ những lời vừa rồi truyền đến tai những người tôn quý kia, khiến hắn ta gặp phải xui xẻo.

Khúc Kinh Cur không ngờ rằng xe ngựa mình ngồi cũng biến thành đề tài nói chuyện của kẻ khác, lúc nàng ngồi xe ngựa trên đường đến phủ Thụy vương, thì vừa hay gặp được phái đoàn xe ngựa của Ninh vương phi, vợ của anh cả, nên nhường Ninh vương phi vào trong phủ trước xong, nàng mới ngồi kiệu bước vào cửa thứ hai.

Đi qua cổng phụ, cỗ kiệu liền dừng lại, đến khi nàng vịn vào tay Mộc Cận bước ra khỏi cửa kiệu, thì đã thấy có vài cô gái ăn mặc xinh đẹp đang đứng ở phía bên trong cửa phụ, nàng quét ánh mắt qua nhìn một lượt, nhún mình với Ninh phi:

“Tham kiến đại hoàng tâu.”

“Nhị đệ muội không cần đa lễ,” Ninh vương phi duỗi tay ra đỡ Khúc Kinh Cur trên mặt là ý cười dịu dàng hòa nhã.

Khúc Kinh Cur cười với Ninh phi, quay lại nhìn Thụy vương phi đang đứng sau cách Ninh vương phi mấy bước chân, hai người trước sau nhún mình, cũng coi như là chào hỏi.

Lúc này có không ít người tới hành lễ với Khúc Kinh Cur, sau một màn ồn ào, ba chị em dâu mới nắm tay nhau đi trước nhất cười cười nói nói, cảnh tượng thân thiết này ngay cả chị em ruột thịt cũng chỉ được đến thế mà thôi.

“Hôm nay nhị hoàng tâu đến muộn, đợi lát nữa phải phạt rượu.” Tần Bạch Lộ nắm lấy tay Khúc Kinh Cur, giọng nói nhẹ nhàng tinh tế, “Ti không được từ chối đâu đấy.”

Ninh vương phi biết Khúc Kinh Cur và mình gần như là đến cùng một lúc, chỉ là nhường ỉnh vào trước, nên mở miệng nói:

“Tam đệ muội có điều không biết rồi, nhị tâu của muội vừa nãy đến cùng lúc với ta đấy, chỉ là ta vào trước một bước thôi, muội không thể phạt muội ấy vì việc này được.”

Hai người chân trước chân sau đến, Tần Bạch Lộ sao lại không biết. Nhưng hiện giờ biết hai người không phải hẹn nhau cùng đến, nên nàng ta cũng không nhắc đến việc này nữa, mà quay qua cười nói chuyện hoa mai trong vườn mai.

Khúc Kinh Cur lắng nghe mỉm cười tủm tỉm, giả vờ không để ý liếc nhìn Ninh vương phi một cái. Nghe nói Ninh vương phi Vệ Thanh Nga vô cùng hiền đức, quản lý Ninh vương phủ gọn gàng đầu ra đây, thê thiếp trong phủ rất hòa thuận. Hôm nay nhìn thấy người thật, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy, nàng không thể không thờ dài một tiếng, không hổ là con dâu của hoàng thất!

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Phụ nữ

Rừng mai trong phủ Thụy vương chưa hẳn đã là rừng mai đẹp nhất kinh thành, nhưng lại là rừng mai nổi tiếng nhất kinh thành, là vì những cây mai này do đích thân Hoàng thượng ban tặng. Hồi đầu khi Thụy vương xuất cung xây phủ riêng có nói thích hoa mai, hoàng đế bèn truyền thánh chỉ, chọn lựa mai cần thận xong liền bảo người của Công bộ trồng xuống cẩn thận.

Cho nên, toàn bộ kinh thành không ai dám nói hoa mai trong phủ Thụy vương không đẹp, bất kể là vùng ngoại ô có một ngọn núi trồng toàn hoa mai, không ít văn nhân nhà khách đã tới nơi đó vẽ tranh ngâm thơ, nhưng cũng không một ai dám nói rừng mai ngoại ô này là rừng mai đẹp nhất kinh thành.

Kích thước của phủ Thụy vương không khác biệt nhiều lắm với vương phủ của Hạ Hành, kết cấu và cách thức cũng tương tự nhau, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn về phong cách tinh tế tỉ mỉ, nếu để Khúc Khinh Cự dùng một từ thích hợp để hình dung, thì chính là xa hoa.

Cây cầu quanh co uyển chuyển, non bộ cây cối hoa cỏ, không chỗ nào là không toát lên vẻ phú quý, khiến Khúc Khinh Cự không thể không cảm khái, Hạ Hành thật sự là một thẳng nhóc rất biết tiết kiệm. Nhưng Thụy vương phủ cũng không hào nhoáng quá mức, giống như thể sợ có người biết được chủ tử nhà bọn họ là người được Hoàng thượng sủng ái nhất.

Có người nói quan sát căn phòng mà người đó sống thì có thể nhìn ra được phẩm cách của họ, đương nhiên những câu nói kiểu như vậy chỉ có thể dùng trên người những kẻ có tiền. Nếu như nói phong cách của Thụy vương phủ là xa hoa, thì phủ Hạ Hành ở chính là xa hoa trầm lắng có nội hàm. Từ điểm này có thể nhìn ra được tính cách khác nhau giữa hai anh em.

Xuyên qua một cổng vòm hình mặt trăng, tuyết vương đầy trên con đường nhỏ đá xanh đã được người hầu quét dọn sạch sẽ, để tuyết trên mặt đường không ảnh hưởng tới những người đang thưởng hoa, Khúc Khinh Cự thả tầm mắt nhìn quanh, rừng hoa không lớn không nhỏ hiện lên giữa trời tuyết bay phấp phới, quả thực mang theo vẻ mỹ lệ không nói lên lời. Nàng chớp chớp mắt, cười nói với Tần Bạch Lộ: “Đệ muội thật là may mắn, bản thân có hẳn một vườn mai to đẹp thế này để ngắm.”

“Đâu có,” Tần Bạch Lộ quay lại mỉm cười, “Đệ tức nghe nói hồ sen trong phủ của nhị tẩu cũng đẹp đẽ vô cùng, đợi đến khi hè sang sẽ là khung cảnh tuyệt vời nhất cho xem.”

(Đệ tức nghĩa là em dâu.)

“Nếu thật sự như lời muội muội nói, thì mùa hè sang năm, ta nhất định sẽ mời mọi người đến thưởng sen,” Chiếc áo choàng của Khúc Khinh Cự màu thạch lưu điểm lệ, đường viền thêu bằng lông cáo bạc, sắc bạc hòa cùng sắc đỏ càng tôn lên khuôn mặt trắng nõn yêu kiều của nàng, “Đáng tiếc lúc ta bước chân vào phủ là đã sang thu, nên không biết trong phủ lại có mỹ cảnh như vậy.”

Trừ vương phi Vệ Thanh Nga lúc ấy mới cười nói: “Một cô gái chưa xuất giá như muội, đâu thể biết được những chuyện ấy. Giờ nói những lời này, là có thể thấy nhị thúc đối đãi với đệ muội rất tốt, nếu không lấy đâu ra những ngày tháng nhân nhã, đến nỗi ngay cả những thứ tốt đẹp trong phủ cũng không để tâm đến?”.

Khúc Khinh Cự nghe thấy những lời này, trong lòng liền hiểu Vệ Thanh Nga đang chế nhạo Tần Bạch Lộ mới lấy chồng nhưng đã biết quá nhiều, lại thảm chế cười nàng không biết cách quan tâm đến chuyện nhà, chỉ là lời nói rất hay, khiến người ta không bói móc được nữa điều không phải. Nên nàng chỉ mỉm cười, giọng điệu mang theo vẻ bội phục nói: “Tẩu tẩu xin đừng chế nhạo đệ muội như vậy, đại tẩu hiền đức lại có thể quản lý mọi việc trong phủ gọn gàng đâu ra đấy, đáng tiếc cho cái đầu gỗ như muội chỉ quản việc trong phủ thôi, cũng đã bận đến luôn tay luôn chân rồi. May mà vương gia nhà bọn muội khoan dung độ lượng không trách phạt, nếu không muội chẳng còn mặt mũi nào đi gặp ai.”

“Những lời này của nhị tẩu có chút không đúng rồi,” Tần Bạch Lộ cười tiếp lời, “Nhị tẩu vẫn còn giỏi hơn muội, hôm qua vương qua nhà bọn muội còn cười muội nhầm lẫn lộn xộn đủ thứ kia. Theo muội thấy, chúng ta đều nên học hỏi ở đại tẩu nhiều hơn nữa mới được.”

Vệ Thanh Nga bị cái màn khoe khoang tình cảm nồng nàn ấy đâm cho nhói tim gan, nhưng nụ cười trên mặt lại càng dịu dàng: “Có gì đâu, từ từ rồi sẽ học được hết thôi.” Hiện giờ đang là tân hôn nên đương nhiên là ngọt ngào gần gũi, sau này người mới nhiều thêm, xem các người còn mở miệng ra khép miệng vào gọi vương gia nhà bọn muội nữa không, “Lúc ta mới gả chồng, cũng từng bị chế cười, các muội nói vậy, làm ta lại nhớ đến trước kia.”

Ba người lại nhìn nhau mỉm cười, rồi đi tới Lâm Mai các ở chính giữa rừng mai.

Đằng sau là các bậc thềm phụ do Hoàng thượng ban đều mỉm cười đi theo, chỉ là người nào người nấy trong lòng căng lên như dây cung, xem ra cả ba vị vương phi chẳng ai là vị chủ nhân dễ bị qua mặt cả. Đặc biệt là La thị ở trong đám người đó, thân là mẹ của Khúc Khinh Cự, bà thực sự rất lo đứa cháu gái này không cẩn thận sẽ rơi vào cái bẫy lời nói của hai vị vương phi.

Lâm Mai các là một căn lầu nhỏ hai tầng, chuyên dùng để thưởng mai ngày đông. Cánh phụ nữ ngồi trên lầu ngắm mai, tránh được nỗi khổ gió lạnh tuyết rơi, lại có thể ăn hoa quả uống trà, đặc biệt là cảm giác được thưởng thức phong cảnh ở trên cao thật không tồi chút nào.

Khúc Khinh Cự cởi áo choàng, lộ ra mái tóc đen mượt giấu bên trong. Mộc Cận hầu nàng thay chiếc áo choàng bằng da cáo màu bạc. Đợi Vệ Thanh Nga ngồi xong, Tần Bạch Lộ dẫn mọi người đến bên bàn ngồi xuống, vì bốn góc trong phòng đặt rất nhiều những chậu than, nên cho dù có mở cửa sổ, để gió lùa vào nàng cũng không cảm thấy lạnh.

Vừa mới bùng tách trà nóng lên, Khúc Khinh Cự đã nghe thấy Vệ Thanh Nga nói, “Đây là trà Long Tĩnh thượng hạng đúng không?” Nàng nghe vậy liền ngẩng lên nhìn, vừa hay nhìn thấy đối phương đang khẽ uống một hớp trà

“Quả nhiên là không giấu được đại tẩu,” Tần Bạch Lộ cười đáp, “Đây là ngự cống trà Long Tĩnh của Hồ Nam do Hoàng thượng ban, ngày thường muội không dám uống, hôm nay mang loại trà này ra mời mọi người, thì đúng là không còn gì thích hợp hơn.”

“Trà của Thụy vương phi, khiến đám người tục nhân như thần uống rồi mà dư vị còn đến mãi sau,” Bảo Vinh hầu phu nhân lúc này mở miệng nói, “Đám phụ nữ chúng thần cũng coi như là nhờ phúc của vương phi, mới được nếm nhất phẩm mỹ vị thế này.”

Mọi người đều biết Bảo Vinh hầu rất thân thiết với phủ Thụy vương, giờ nhìn dáng vẻ lấy lòng của Bảo Vinh hầu phu nhân, khiến người ta thấy ghê cá răng. Những người có thể đến đây thưởng mai thân phận đều không hề thấp, đại đa số những lời nói ra đều rất cẩn thận, nói trắng ra giống như Bảo Vinh hầu phu nhân, cũng chẳng có được mấy người.

“Bảo Vinh hầu phu nhân nặng lời rồi,” Tần Bạch Lộ chẳng thích thú gì cái vẻ thiết tha lấy lòng của Bảo Vinh hầu phu nhân, nhưng nghĩ tới việc Bảo Vinh hầu là người của vương gia, nên trên mặt vẫn mang theo đôi chút ý cười như cũ nhìn tất cả mọi người nói, “Các vị có thể uống một cách thoải mái, thì chính là công đức lớn nhất của nó.”

Ngự công trà Long Tinh một năm chỉ sản xuất không quá mười cân, Thụy vương phủ có thể mang ra đãi khách, có thể thấy Hoàng thượng ban cho dày nặng đến mức nào. Đây cũng chính là điều mà Tần Bạch Lộ muốn cho tất cả mọi người ở đây biết, bằng không trà gì không được, lại cứ phải dùng trà Long Tinh ngự công?

Là muốn để mọi người thấy hoàng đế coi trọng Hạ Uyên nhất, rồi xoay qua ủng hộ Hạ Uyên ngồi lên vương vị chẳng? Khúc Kinh Cự thối thối mấy lá trà trên cốc trà, trên mặt lộ ra ý cười. Những người ngồi ở đây có ai là kẻ ngốc chứ, nếu là vì chút lá trà mà dễ dàng đứng về phe nhau như thế, thì chỉ sợ chẳng thể ngồi được ở chỗ này.

“Tam đệ muội thật là hào phóng,” Vệ Thanh Nga lại cúi đầu uống một ngụm trà, “Ngay cả lá trà do phụ hoàng ban cho, cũng có thể không tiếc mang ra ọi người chúng ta uống, đại tâu phải nói một tiếng cảm ơn trước với muội rồi.”

“Đại tâu nói những lời gì khách khí quá vậy, đều là người một nhà cả, đâu cần phân biệt đôi bên như thế,” Nói đến đây, ánh mắt của nàng ta đột nhiên đặt lên người La thị, phu nhân của Tường Thanh hầu, “Nói đến đây, Tường Thanh hầu phu nhân đây là người bên nhà mẹ của nhị tâu.”

Khúc Kinh Cự nghe thấy câu chuyện quay vòng lại lên người mình, liền thả tách trà xuống cười nhìn mợ, sau khi nàng đến đây đã nhìn thấy La thị rồi, nhưng không tiện trò chuyện, giờ Tần Bạch Lộ dẫn dắt câu chuyện, thì nàng đương nhiên là sẽ tiếp lời, “Tam đệ muội nói không sai, đó là mợ của ta, từ nhỏ ta nhận được sự chăm sóc tận tình của mợ, nếu như sớm biết hôm nay mợ sẽ tới, thì chỉ sợ từ sáng sớm đã đến quấy rầy muội rồi.”

“Có thể thấy người trong lòng nhị tâu muốn gặp nhất không phải là đệ tức, mà là Tường Thanh hầu phu nhân,” Tần Bạch Lộ che miệng cười, sau đó lại cười như không cười nói, “Xem ra muội không bằng được Tường Thanh hầu phu nhân rồi.”

“Ta và muội là người một nhà, sau này sẽ thường xuyên qua lại, chẳng có gì là hiếm lạ cả, nhưng mợ là thân thích của ta, đâu thể thường xuyên thân cận được như muội và ta,” Giọng điệu của Khúc Kinh Cự rất thân thiết, “Đệ muội không phải đang ghen với ta, mà là đang cười chê ta đấy.”

“Không dám cười chê tâu tâu đâu,” Tần Bạch Lộ không ngờ Khúc Kinh Cự sẽ nói những lời như vậy, cười đồng ý, “Tâu tâu thân thiết với mợ, sao có thể khiến người ta chê cười được.”

La thị thấy hai người cười đùa xong, mới dịu dàng nói: “Đã để Thụy vương phi chê cười rồi, thiết nghĩ là do thân phụ và Đoan vương phi lâu ngày chưa gặp nhau, vương phi trách người làm mợ như thân phụ, nên mới có ý nói vậy đấy.”

Khúc Kinh Cự mỉm cười đứng dậy xin lỗi: “Mợ đừng nói thế, nếu để các biểu huynh biểu đệ biết được cháu giận đối người, sau này nhất định sẽ không để cháu bước chân vào phủ đâu.”

La thị cười nửa từ chối nửa nhận cái lễ này, lại nhún người trả lễ, cười nói vài câu xong mới yên lặng ngồi xuống, không bởi vì thân phận của Khúc Kinh Cự mà quên đi lễ tiết của bản thân.

Mọi người có mặt ở đây đều nhìn thấy rõ vẻ thân thiết của hai người, tất cả đều nói người làm mợ thường lạnh nhạt với cháu gái, nhìn gia đình nhà người ta, không phải là rất tình cảm sao?

Khúc Kinh Cự biết La thị lo lắng mình bị Tần Bạch Lộ làm khó dễ, nên mới mở miệng ra mặt. Nhưng nàng không muốn kéo Điền gia vào những cuộc tranh giành phiền phức này, nên cố ý đặt Điền gia lên vị trí bề trên nghiêm túc, mà không phải là những người bình thường dựa vào vương phủ.

Mọi người dần dần nhìn ra được chút ý vị trong đó, trong lòng liền cảm khái, Điền gia này quả nhiên vẫn là một tảng đá cứng, ngoại trừ sự trung thành với Hoàng thượng, thì không nghiêng về phe ai. Cho dù là cháu ngoại đã gả đến vương phủ, cũng không thấy thái độ của bọn họ có chút thay đổi nào. Không cổ tình xa lạnh, cũng chẳng giả vờ nịnh nọt, phong cách này quả thực đúng là gia phong của Điền gia.

Nên có đôi lúc càng tự nhiên ngược lại càng không khiến người ta phải nghĩ nhiều, ngay cả Vệ Thanh Nga và Tần Bạch Lộ cũng nhìn ra được Điền gia không có ý định đứng về phe Hạ Hành. Không khỏi có chút đồng tình với Khúc Kinh Cự, có nhà mẹ đẻ không đoái hoài gì thì cũng coi như xong, nhưng ngay cả nhà cậu cũng không vì nàng ta mà thay đổi thái độ, không biết những tháng ngày sau này ở trong Đoan vương phủ sẽ sống như thế nào đây.

“Tuyết rơi nhiều rồi,” Vệ Thanh Nga quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy những bông hoa mai kiêu ngạo nở trong tuyết lạnh, “Trong thế giới trắng xóa mênh mông này, vẫn còn có mai đỏ rực rỡ bắt mắt, nhìn đẹp quá.”

“Đương nhiên rồi, sắc đỏ là nổi nhất, các màu sắc khác dù có đẹp đến đâu, giữa cảnh trời gió to tuyết nhiều, cũng chẳng thể nhìn ra được,” Tần Bạch Lộ nói, “Các vị phu nhân cảm thấy thế nào?”

Khúc Kinh Cự tiếp tục uống trà đầy thích thú, nhưng lời này bên ngoài thì là đang thương mai, nhưng bên trong không phải đang nói vợ cả mới là đường lớn, còn những thế thiếp khác thì đều không thể xuất đầu lộ diện sao?

Mọi người có mặt ở đây có ai không phải là vợ cả chứ, nên đương nhiên nhất loạt cho là phải, đều khen ngợi hết lời sắc mai đỏ. Vài vị tiểu thư đi theo mẹ chẳng quan tâm xem có hiểu hay không, đều lắng nghe rồi mỉm cười hi hi, giống như thế Tần Bạch Lộ đang khen hoa mai thật.

Lại ngắm mai thêm một lúc lâu nữa, nhìn thấy tuyết rơi nhiều, mọi người liền về thẳng Lâm Mai các dùng bữa trưa, dùng xong, lại uống trà nói chuyện phiếm, Khúc Kinh Cự vừa cảm thấy những buổi tụ tập này rất vô vị, vừa phải ứng phó với lời nói sắc nhọn của hai người Vệ, Tần, nên đã nốc không ít trà vào bụng.

Vệ Thanh Nga thấy tuyết rơi càng lúc càng nhiều bèn đứng dậy cáo từ, Khúc Kinh Cự cùng những người khác thấy thế, cũng cùng cáo từ theo. Nhưng Tần Bạch Lộ lại khuyên ở lại, nói rằng tuyết rơi quá dày, sợ xe ngựa đi lại trên đường không tiện, đội kiệu của các phủ tới đón người rồi tất cả hẵng đi.

Mọi người đành phải đồng ý, lại ngồi xuống nói về mấy chuyện trang điểm váy áo, rồi quay qua khen ngợi lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Những con người khác nhau thì đi những con đường khác nhau

Nói đến chuyện váy áo trang điểm, đám phụ nữ sẽ có không ít chủ đề để nói, phần của cửa hàng nào là tốt nhất, trâm cài của cửa tiệm nào làm tinh xảo nhất, tay nghề thêu ở đâu là đẹp nhất, tóm lại chủ đề là vô tận.

Phong cách ăn mặc của ba vị vương phi đang ngồi cũng không giống nhau, Ninh vương phi đoan trang trầm ổn, trên người mặc bộ váy vàng nhạt thêu hoa, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu trắng tinh tẽ, tóc vẫn theo kiểu nguyên bảo (1), phối cùng một bộ trang sức đầy đủ làm bằng đá quý, trông vừa đoan trang lại tôn quý. Trên người Thụy vương phi không mặc áo choàng, nhưng lại mặc một chiếc áo khoác lông chồn, xinh đẹp mà tao nhã, còn mang thêm vẻ khí chất của người có học thức.

Dung mạo của Khúc Kinh Cự là đẹp nhất trong số ba người, nàng ăn mặc không trang trọng như Ninh vương phi, cũng chẳng khuôn mẫu như Thụy vương phi, mà ngược lại có chút kinh diễm, các vị phu nhân có mặt ở đây đều nghĩ thầm, chẳng trách Đoan vương gia lại vì nàng ta mà nổi giận với phủ Xương Đức công, kiểu thê mới cưới có tư sắc như vậy, có mấy kẻ làm đàn ông mà không sung ái thêm vài phần chứ.

“Hình thêu bướm đậu trên hoa mẫu đơn ở đuôi váy của nhị đệ muội đẹp quá.” Vệ Thanh Nga quét tầm mắt về phía tà váy lộ ra phía dưới áo choàng của Khúc Kinh Cự nói, “Thoạt nhìn, thì trông cứ thật ấy.”

“Tâu tâu quá khen rồi, mấy con bé theo hầu bên cạnh, bình thường rảnh rỗi, nên làm tới làm lui mấy thứ này,” Khúc Kinh Cự nhướn nhướn mày, “Muội không thường dùng mấy thứ vải thêu ấy, nên dứt khoát để mặc cho các nàng ấy lo liệu, bất kể ra sao có thể mặc ra ngoài cửa là đủ rồi.”

“Mọi người chúng ta đang ngồi đây có vị nào là không có người may vá thêu thùa bên cạnh chứ, những lời này của nhị tâu khiêm tốn quá rồi, muội thấy chiếc váy này rất đẹp.” Trong lời nói của Tần Bạch Lộ tuy rằng khen Khúc Kinh Cự, nhưng trong lòng lại cảm thấy vị nhị tâu này có đôi phần nông cạn, váy áo có chú trọng mấy đi nữa, mà không có tài năng thơ ca, thì có khác gì tục nhân đâu?

Các vị phu nhân khác đang có mặt ở đây đều tán dương lần lượt cả ba người, trong miệng toàn là cao quý xinh đẹp phóng khoáng đoan trang, nhân tiện giảm giá trị bản thân xuống làm nền. Đối với các nàng mà nói, thường mai không phải là chuyện quan trọng nhất, chuyện quan trọng là ba vị chủ nhân này được vui vẻ, thì coi như các nàng đã hoàn thành được buổi tiệc thưởng mai này rồi.

Vệ Thanh Nga là người lớn tuổi nhất trong ba người, nên tư thái đoan trang trầm ổn nhất, lúc nói chuyện với Khúc Kinh Cự, và Tần Bạch Lộ, cũng mang theo chút ý vị yêu thương, nàng đợi cho đám phụ nữ tăng bốc được kha khá rồi mới nói: “Mọi người đừng khen hai người các muội ấy nữa, để các muội ấy đỡ phải ngượng.”

Đám phụ nữ vội vàng vừa cười vừa nói rằng đó đều là ăn ngay nói thật, không phải là khen ngợi thổi phồng.

Khúc Kinh Cự liếc nhìn những người phụ nữ trong phòng, trên mặt tất cả bọn họ đều treo lên nụ cười tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn được nữa, phảng phất như thể càng lúc càng vui vậy. Lúc này nàng bất giác cảm thấy rất mệt mỏi vì những con người kia, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì lúc bọn họ quay về phủ tự nhiên sẽ có người tăng bốc, liền cảm khái, may mà nàng không biến thành một người phụ nữ bình thường, nếu không cuộc sống trong bối cảnh thời đại thế này sẽ càng khó khăn hơn.

“Nhị tâu, muội nghe nói mấy ngày nay phu nhân của Xương Đức công bị bệnh, ngay cả lần thưởng mai này cũng không thể đi được, không biết hiện giờ thế nào rồi?” Tần Bạch Lộ nhìn Khúc Kinh Cự với nụ cười cử động mãi nơi khóe mắt, đột nhiên nói, “Mà ngay cả tam tiểu thư của phủ công gia vì chăm sóc ẹ, nên cũng bị bệnh rồi thì phải?”

Đuôi mắt Khúc Kinh Cự khẽ động, ý cười nơi khóe mắt vẫn không hề giảm: “Vậy sao?”

“Nhị tâu thật sự không biết ư?” Tần Bạch Lộ cười mà như không cười, giọng nói mang theo vẻ ngạc nhiên, “Xem ra muội đã hỏi sai người rồi.”

Đặt tách trà trong tay xuống, Khúc Kinh Cự đẩy nó sang bên cạnh, “Đệ muội quả thật là mất tinh tai thính, nhị tâu cảm ơn muội đã nói cho biết.” Nói xong liền đứng dậy, “Nhìn tuyết thế này chẳng biết đến bao giờ mới ngừng, thịnh tình của đệ muội vốn không nên từ chối, nhưng trong phủ còn nhiều việc, nhị tâu xin đi trước.” Nói đoạn, cũng không thêm để tâm đến biểu cảm của Tần Bạch Lộ, hơi nhún người với Vệ Thanh Nga, rồi xoay người vịn vào tay Mộc Cận bước ra ngoài.

Mọi người có mặt ở đây đều ngây người mất một lúc, sau đó mới đứng dậy tiễn, ai ngờ lúc đó Đoan vương phi đã ra đến tận cửa rồi.

Tần Bạch Lộ không ngờ Khúc Kinh Cự sẽ bỏ đi thẳng thừng thế, nhìn theo bóng người vừa nãy vẫn còn cười tìm tòi, sắc mặt nói thay đổi là thay đổi liền. Chỉ ít bị người ta làm cho không vui thì khuôn mặt phải cứng đờ, ngẩn ra một lúc trước khi miễn cưỡng đè nén cơn giận xuống chứ.

Vệ Thanh Nga mỉm cười đứng dậy, cũng không mấy may do dự nói lời cáo từ, hiển nhiên không muốn giữ lại thể diện cho Tần Bạch Lộ, mối quan hệ giữa Ninh vương và Hạ Hành tuy rằng không thân thiết lắm, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với Hạ Uyên, thế thì sao nàng ta phải đặc biệt giữ thể diện cho Tần Bạch Lộ mà đi đắc tội với Khúc Kinh Cự?

Hai vị vương phi đã rời đi, lại lần lượt có thêm quá nửa các vị phu nhân xin phép cáo từ, mấy người ở lại chẳng qua là nhóm gia quyến quan viên thuộc phe Hạ Uyên mà thôi.

“Vương phi, vị Đoan vương phi này vừa nãy cũng thẳng thắn quá.” A hoàn thân thiết dịu Vệ Thanh Nga nói, “Nô tì thấy khuôn mặt Thụy vương phi cũng biến sắc.”

“Biến sắc mới tốt, bộ dạng tài nữ muối ảy khoe ra, chẳng có gì hay ho khiến người ta phát ghét,” Vệ Thanh Nga bước ra khỏi lầu các, mĩa mai nói, “Ồ trong kinh thành này ai mà không biết kẻ phu nhân của Xương Đức công đối đãi chẳng ra sao với Đoan vương phi chứ, những câu nói gần nói xa lúc vừa nãy của Tần Bạch Lộ là ám chỉ Khúc Kinh Cự bất hiếu, muội ta đang cố ý muốn ghê tởm Khúc Kinh Cự ấy mà.”

“Đã vậy rồi, nhưng Đoan vương phi bỏ đi như vậy, há không phải sẽ khiến người ta nói nàng ta bất hiếu ư?” A hoàn quét mắt nhìn khắp xung quanh, thấy không có ai tới, rồi mới nói tiếp, “Thật không ngờ tính cách của Đoan vương phi lại như vậy.”

“Trong lòng ai mà chẳng có điều không thoải mái,” khuôn mặt Vệ Thanh Nga không chút biểu cảm dẫm lên đồng tuyết, “Từ lâu khắp cả kinh thành này đều biết kẻ phu nhân của Xương Đức công là một người mẹ chẳng ra gì, Khúc Kinh Cự dám trưng ra cái bộ mặt ấy, tức là đã không sợ người khác nói. Huống hồ trong kinh thành, sẽ có ai vì kẻ phu nhân của Xương Đức công mà nói ra nói vào một vị vương phi? Người của hoàng gia, đứng đương nhiên là đúng, nhưng sai thì cũng vẫn là đúng, không thấy Đoan vương phi người ta vô cùng tôn kính với phu nhân của Tường Thanh hầu đây sao?”

Đọc được mấy quyển sách rách mà tưởng mình kiến thức kinh người lắm à? Vệ Thanh Nga cười lạnh, theo nàng ta thấy Tần Bạch Lộ đọc sách đọc đến ngu người rồi, những lời này là những lời mà một đệ muội như nàng ta nói với chị dâu sao? Chẳng trách Khúc Kinh Cự cười nhạo Tần Bạch Lộ mất tinh tai thánh, hôm nay nàng ta gây rắc rối như vậy, thì ngày mai có thể truyền ra rằng phủ Thụy vương nắm rõ tin tức trong kinh thành như lòng bàn tay.

Nhà ai mà không có những chuyện không muốn để người khác thấy? Ngày sau các quan viên trong kinh thành, nói không chừng sẽ kiêng kị phủ Thụy vương thêm đôi ba phần, nàng ta lại được vui vẻ xem kịch hay rồi. Nhưng, Khúc Kinh Cự này quả thực to gan, chuyện phát tay áo bỏ đi thế này, thật sự không phải ai cũng có quyết đoán để làm được như thế đâu.

Lúc này cổ kiệu của Khúc Kinh Cự, đang từ từ đi về phía cửa lớn. Khúc Kinh Cự ngồi ở trong kiệu, không hề tức giận như trong tưởng tượng của những người khác. Dựa vào tôn chỉ người không muốn ta vui vẻ, thì ta càng phải khiến người xấu hổ, nàng dám bỏ đi thì cũng chẳng sợ gây thù với Tần Bạch Lộ, huống hồ cho dù nàng ta có không chọc giận, thì mối quan hệ sau này của hai người cũng chẳng thể tốt đẹp lên.

Cổ kiệu lắc la lắc lư đột nhiên dừng lại, Khúc Kinh Cự nghe thấy bên ngoài có tiếng hạ nhân bẩm kiến, nàng hơi hơi nâng tấm rèm bên cạnh lên, nhìn thấy một người khoác áo choàng màu trắng, hần dẫn theo một tên thái giám đứng cách kiệu tầm hơn năm bước chân.

Người này chính là Thụy vương Hạ Uyên. Khúc Kinh Cự lập tức buông tay thả tấm rèm xuống, ngồi dựa vào thành kiệu trầm mặc không nói gì.

Hạ Uyên liếc nhìn tấm rèm trên kiệu thoáng động dậy, bèn hơi khom người vái chào nói: “Tham kiến nhị tâu.”

“Tam thúc khách khí rồi.” Khúc Kinh Cự không có hứng thú với kiểu đàn ông xinh đẹp như con gái, hồ hững đáp lại một câu, “Hôm nay đa tạ quý phủ đã tiếp đãi, chỉ là sắc trời không còn sớm nữa, xin cáo từ trước.”

“Nhị tâu cáo từ,” Hạ Uyên chấp tay sau lưng, sau khi nhìn theo cổ kiệu lắc la lắc lư rồi đi xong, thì thấy một tên tiểu thái giám hốt hải chạy tới.

“Vương gia, vừa nãy người gác cổng vào báo, nói rằng kiệu của Đoan vương gia dừng ở cửa phủ, nhưng không biết tại sao lại không vào.”

Nghiêng đầu liếc nhìn chiếc kiệu đã đi xa, Hạ Uyên cười giễu một tiếng: “Huynh trưởng tốt của bản vương đã không muốn vào phủ, thì bản vương cũng không tiện quấy rầy.” Đích thân tới đón, Hạ Hành đóng vai tình thánh giả vờ si mê đấy à?

Dứt lời, hần lại nhìn thấy thêm vài cổ kiệu nữa từ rừng mai đi ra, xoay người đi sang một bên, tránh khỏi mấy cổ kiệu của đám phụ nữ. Hạ Uyên biết hôm nay Tần Bạch Lộ mở tiệc mời cánh nữ quyền, hần cũng chẳng có ý kiến gì, chỉ là có chút coi thường sở thích tuyết rơi nặng hạt còn muốn thưởng mai của vương phi nhà mình. Chẳng trách người ta nói nữ tử học ít mới là có đức, phụ nữ đọc sách nhiều, chính là già mồm át lễ phải, hoa mai thì lúc nào không ngắm được?

La thị ngồi ở bên trong kiệu, nghĩ tới chuyện vừa xảy ra trong buổi tiệc, lảng máng cảm thấy cháu gái nhà mình không giống với trước kia, tuy vẫn ít lời như ngày xưa, chỉ là khí thế quanh người đã tang lên khá nhiều. Xem ra Đoan vương gia thật sự đối xử với con bé rất tốt, nếu không cháu gái cũng sẽ không có can đảm làm mất lòng Thụy vương phi như vậy.

Cổ kiệu dừng ở bên trong cửa lớn, La thị xuống kiệu, thì phát hiện mấy vị phu nhân đều đang đứng ở bên ngoài, có vẻ như đang chờ đợi thứ gì đó.

“Đây là sao vậy?” Bà đi tới tới chỗ một vị phu nhân mà ngày thường có mối quan hệ rất tốt, nhẹ nhàng hỏi: “Sao mọi người lại không đi nữa thế?”

“Kiệu của Đoan vương gia đang ở bên ngoài,” Vị phu nhân đó hắt hắt cằm, ra hiệu bảo bà nhìn ra phía cửa lớn, sau đó cười nói, “Tôi thấy Đoan vương thật

sự rất yêu thương cô cháu gái của bà đấy.”

La thị nghe vậy bèn nhìn ra phía cửa, vừa hay thấy cháu gái nhà mình vịn vào tay Đoan vương bước lên kiệu, áo choàng đo đò kéo dài trên lớp tuyết trắng phau phau, đẹp không bút nào tả xiết.

Thấy Đoan vương đỡ cháu gái của mình vào kiệu ngồi xong xuôi sau đó mới vào ngồi theo, La thị bèn thu ánh mắt lại, nhìn lướt qua ánh nhìn đánh giá của các vị phu nhân xung quanh, ý cười trên mặt không khác gì lúc bình thường.

Vệ Thanh Nga vịn vào tay thị nữ đứng ở phía sau cửa, nhìn theo chiếc kiệu của Đoan vương phủ được khiêng lên đi một đoạn khá xa, về mặt có đôi chút hoảng hốt. Nàng ta lao tâm khổ tứ vì phủ Ninh vương, nhưng cũng chưa từng thấy vương gia đối xử với mình như vậy bao giờ. Khúc Kinh Cự ngoại trừ gương mặt có hơi nổi bật ra, thì có điểm nào hơn nàng ta chứ? Lẽ nào mọi việc nàng ta làm, cũng không bằng được khuôn mặt trang điểm xinh đẹp của Khúc Kinh Cự ư?

Chỉ nói đến chiếc áo choàng Khúc Kinh Cự để mặc nó dài quét lên đám tuyết trên nền đất kia thôi, là loại lụa Vân Cẩm thượng hạng bên trong được thêu bằng sợi tơ tằm, dính nước vào là sẽ bị nhăn ngay, chiếc áo choàng như thế, phải mất mấy trăm lượng vàng. Giờ quét tẩm áo ấy trên nền tuyết thế kia, đương nhiên là không thể mặc được nữa.

Vương phủ đương nhiên không thiếu thốn gì số vàng bạc ấy, nhưng nàng ta quản lý mọi việc trong phủ đã quen rồi, các khoản chi dùng đều có định mức cả, bản thân nàng ta cũng không quen với việc xa hoa. Thân làm vợ cả, hà tất phải học theo đám thị thiếp cả ngày tiêu tốn tâm tư vào đồng váy áo phấn son ấy chứ?

“Vương phi?” A hoàn bên cạnh thấy nàng ta cứ đứng im bất động, liền liếc nhìn bằng ánh mắt lo lắng.

“Đi thôi,” Vệ Thanh Nga mỉm cười, sao phải so sánh bản thân mình với Khúc Kinh Cự làm gì. Đợi đến lúc Hạ Hành chán ghét nàng ta, thì màn trang điểm phấn son xinh đẹp của nàng ta hiện giờ sẽ trở thành xa hoa vô độ, hành vi của nàng ta sẽ biến thành sự tùy tiện và sự giả vờ kịch cỡm. Còn bản thân mình không cần thiết phải xa hoa nhất thời, bởi vì bất kể là cho đến bao giờ, nàng ta cũng vẫn sẽ là vị Ninh vương phi trang trọng hiền đức nhất.

Đây cũng là con đường mà những cô con dâu của hoàng gia nên đi.

1. Tóc vấn kiểu nguyên bảo:

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Anh hùng cứu mỹ nhân lừa đảo

Bởi vì trời có tuyết rơi, nên cho dù phu kiệu đã đi rất cẩn thận, nhưng Khúc Kinh Cự vẫn cảm thấy cổ kiệu dưới người có hơi lắc. Muốn vươn tay ra vén rèm kiệu nhìn thử bên ngoài, nhưng nàng nghĩ bên cạnh vẫn còn Hạ Hành, nên chỉ cười nói: “Sao vương gia lại tới đây.”

“Buổi sáng xử lý chút việc, vừa hay tiện đường qua đây, nhớ ra nàng đang ở trong phủ của tam đệ, nên đơn giản là đợi nàng cùng về thôi,” Hạ Hành duỗi tay vén rèm nhìn ra bên ngoài, tuyết rơi rất lớn, trên đường đã chẳng còn mấy người qua lại, “Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, sau này thời tiết như vậy nàng đừng có ra ngoài.”

“Ai muốn đi đi lại lại trong cái thời tiết này làm gì,” Khúc Kinh Cự cười liếc nhìn hắn, “Chẳng qua là vì lần đầu tiên tam đệ muội gửi thiệp mời, không nên làm mất mặt muội ấy, nên mới đi một chuyến thôi.”

Hạ Hành thấy trong biểu cảm của nàng có chút không vui, lập tức bật cười, vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng: “Trong buổi tiệc có chuyện gì không vui à?” Tàn thị vương phi của Hạ Uyên, hẳn là xuất thân từ môn đệ thư hương chứ nhỉ?

Nói ra liệu có khiến hắn không vui không? Khúc Kinh Cự lật tay đập khẽ vào tay hắn: “Đừng nhắc đến nữa, đệ muội ngoan của chúng ta, chê cười thiếp đối xử không đủ hiếu thuận với kẻ mẫu.”

Bị Khúc Kinh Cự đập một cái bất ngờ, Hạ Hành liếc liếc nhìn mu bàn tay vừa bị đánh của mình, cảm giác bên trong có hơi ngứa, nhúc nhích ngón tay, nhướn mày nói: “Em dâu nói những lời như vậy, nàng không cần phải để tâm. Lương thị mà cũng xứng với sự hiếu thuận của nàng à, bà ta thân là kẻ mẫu mà không biết từ ái, lại còn muốn người khác hiếu thuận với bà ta, không tự đi mà soi gương đi.” Hắn không thích cả nhà phủ Xương Đức công, lại càng không có hảo cảm với Lương thị. Hiện giờ Khúc Kinh Cự là vợ cả của mình, là vương phi của triều đình này, một phu nhân công gia nhỏ nhoi như bà ta, lẽ nào còn muốn ra oai trước mặt vương phi sao?

Phủ Xương Đức công thờ ơ với Khúc Kinh Cự, nghĩa là coi thường hắn. Lẽ nào đường đường một vị vương gia như hắn lại có thể bị cái gia đình đó coi thường nữa sao, chuyện quái quỷ gì thế!

Cảm nhận được cảm xúc của đối phương, ý cười của Khúc Kinh Cự trở nên càng đẹp hơn: “Vương gia không cần phải tức giận đâu, chàng thương ta, ta hiểu mà.”

Nghe Khúc Kinh xưng “ta” trước mặt mình, Hạ Hành không hề thấy có cảm giác không tôn trọng, ngược lại còn cảm thấy Khúc Kinh Cư càng lúc càng thân thiết với mình hơn. Hắn ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh như những vì sao của đôi phương, cùng vẻ cảm động trên khuôn mặt.

Trái tim khẽ rung động, hắn đột nhiên cảm thấy, viễn cảnh vợ chồng có vẻ như cũng rất hay, cô gái này là vợ cả của mình, là người phụ nữ sẽ đi tiếp cùng mình, nếu thật sự cứ tương kính như tân, thì chán lắm.

“Đó chính là thương nàng ư?” Nụ cười của Hạ Hành dịu dàng hẳn đi, “Ta biết nàng không yêu mến gì phủ Xương Đức công, sau này nàng không cần phải đề tâm đến người trong phủ đó nữa, mọi việc đã có ta.”

Khúc Kinh Cư nghiêng đầu nhìn hắn, sau đó dưới sự hoảng hốt của Hạ Hành, dúi đầu vào trong lòng hắn: “Vương gia, chàng như vậy sẽ chiều hư ta đấy.”

“Nữ nhân của bản vương, chỉ cần đối xử đối với ta là được, đối xử với người khác xấu được chút nào thì cứ xấu chút ấy đi.” Khóe miệng Hạ Hành khẽ nhếch lên, cánh tay bất giác vươn ra cẩn thận giữ chặt lấy eo nàng, tránh để Khúc Kinh Cư bất cẩn bị ngã.

Ngã người trên ngực Hạ Hành, Khúc Kinh Cư nghĩ, may mà nàng đã từng gặp không ít những gã đàn ông biết cách dỗ dành phụ nữ, nếu không dựa vào thủ đoạn này của Hạ Hành, thì đã nhảy vào hố tử lâu rồi. Nhìn hành động ấy, lời nói ấy mà xem, đại biểu của phái thâm tình kiên định đấy.

Đúng vào lúc đó, chiếc kiệu đột nhiên lắc một cái rất mạnh, Hạ Hành vội vàng vươn hai tay ra bảo vệ Khúc Kinh Cư, thân hình ngã ra sau, tránh khỏi rèm kiệu, vị trí dễ bị kẻ khác tấn công, sau đó mới lật tay ấn nàng dựa nằm lên đầu gối mình, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bẩm vương gia, phía trước có người chặn đường.” Bên ngoài rèm, Tiền Thường Tín nhìn thấy màn kịch lưu manh đuổi nữ nhân diễn ra ngay trước mắt, liền khom lưng nói, “Bên ngoài có mấy người đang đuổi theo một cô gái.” Giọng điệu của hắn tuy rằng thoải mái, nhưng vị trí đứng lại chặn vừa đúng trước miệng kiệu, nhưng thị vệ khác cũng đặt sẵn tay lên chuôi đao.

Khúc Kinh Cư nghe vậy vận vẹo thân mình, nhưng lại bị Hạ Hành duỗi hai ngón tay ra cốc nhẹ lên đầu.

Thấy Khúc Kinh Cư trừng to mắt lên lườm mình, Hạ Hành cười cười với nàng rồi mới nhìn ra phía rèm nói: “Dọn đường đi.”

Mấy gã đàn ông bắt người thấy khí thế ấy, thì chân đã rút lui sang một bên từ lâu, chỉ hận mấy huynh đệ bọn hắn số xui, thời tiết tuyết rơi nặng hạt thế này cũng có thể gặp phải quý nhân ngồi đại kiệu tám người khiêng.

Nghe thấy quý nhân mở miệng, mấy tên ấy càng ngoan ngoãn quỳ ở lề đường, chỉ sợ quý nhân vì sự đụng chạm của bọn chúng là tìm bọn chúng gây khó dễ.

Cô gái chạy phía trước thấy tình hình ấy, hai mắt sáng lên, phịch một tiếng quỳ xuống cách cổ kiệu tầm hơn hai trượng, “Đại nhân, xin đại nhân cứu dân nữ. Đám người xấu này muốn bắt dân nữ ột viên ngoại làm tiểu thiếp, xin đại nhân cứu dân nữ.”

Cái loại chuyện tòi tẽ cường bắt dân nữ cũng có thể gặp được thế này ư? Khúc Kinh Cư dứt khoát đổi một tư thế dễ chịu hơn dựa vào đùi Hạ Hành, cười khẽ nói: “Giữa cảnh trời đất tuyết rơi phủ trắng xóa thế này, có một cô gái bất lực đáng thương xin giúp đỡ, vương gia có muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân không?”

Hạ Hành thấy nụ cười quá đỗi nghịch ngợm của nàng, liền duỗi ngón trỏ mơn man khóe môi nàng nói: “Mỹ sắc đã ở trong lòng rồi, còn có mỹ nhân ở đâu nữa?”

Há miệng cắn ngón tay trỏ của hắn, Khúc Kinh Cư dùng răng mài mài một lúc mới hừ một tiếng nói: “Ai mà biết được đáng về mong manh đáng thương của tiểu mỹ nhân ấy, có rung động được ai đó không?”

Cực kỳ hưởng thụ dáng vẻ nhỏ nhắn yêu kiều của Khúc Kinh Cư, Hạ Hành cười khẽ sáng lạng, “Dám chua thật đúng là chẳng bao giờ có biên giới, một dân nữ ở đâu ở đâu, thậm chí có đến vương phủ làm tỷ nữ ta cũng không cần, lẽ nào còn có thể được hầu hạ sao?”

Tiền Thường Tín lặng lẽ đứng ở bên ngoài quay đầu đi hướng khác, giả vờ như mình không nghe thấy động tĩnh bên trong kiệu. Hắn liếc nhìn cô gái đang quỳ kia, dáng vẻ tầm mười sáu mười bảy tuổi, mái tóc dài do chạy nên có hơi rối, nhưng kết hợp cùng khuôn mặt nhỏ xinh trắng trẻo, trông cũng thật sự mong manh đáng thương lắm, chiếc váy bằng vải bông cùng đai lưng màu xanh lam mặc trên người trông không được dày dặn, nhìn qua cũng khá đẹp. Nhưng khi ánh mắt hắn quét đến bàn tay nửa giấu trong ống tay áo, sắc mặt liền sầm xuống: “Lui ra đi, vương gia phải đi tiếp, không được hỗn xược.” Nói xong, ra hiệu bằng mắt với hai thị vệ bên cạnh, hai tên thị vệ lập tức đi tới, kéo cô gái ném sang một bên.

Cũng chẳng thèm nhìn đến cô gái bị kéo toàn thân dính đầy tuyết, Tiền Thường Tín vung tay áo: “Khởi kiệu.”

Cái chiếu cũ rách như này mà cũng dùng không biết ngượng, quần áo mặc tuy bình thường, nhưng lại được may khá tinh tế, và cả những ngón tay thanh mảnh trắng trẻo như những cây hành kia nữa, có cô nương nhà bình dân nào không làm đôi ba thứ việc nhà chứ, vậy mà vẫn đường được bàn tay mềm mại thế kia ư? Coi Tiền gia gia hắn là thằng mù chắc?

Đội khi cỗ kiệu lên đường đi được một đoạn khá xa xong, Hạ Hành mới để Khúc Kinh Cư ngồi thẳng người dậy, hắn cười mà như không cười nói: “Cũng không biết là món quà của vị nào tặng cho ta, phải cái cách tặng có hơi xấu.”

Nghe ra ẩn ý trong lời nói của Hạ Hành, Khúc Kinh Cư hỏi lại: “Sao có thể khẳng định được đó là món quà người khác tặng, mà không phải là tự cô gái đó tặng chính bản thân mình?”

“Chuẩn bị quá mức đầy đủ, trên đời này làm gì có chuyện gì vừa khéo đến thế. Nếu là người bình thường, thì đã tránh sang một bên từ lâu rồi, đâu có đứng cách kiệu gần như vậy.” Nụ cười của Hạ Hành có chút lạnh lẽo.

“Người này cũng coi thường vương gia quá.” Trong lòng Khúc Kinh Cự thầm hiểu trên thế gian này làm gì có nhiều tình tiết kinh điển anh hùng cứu mỹ nhân đến thế, cũng chẳng phải là tiểu thuyết phim truyền hình. Bảo sao Hạ Hành đã có đề phòng, hẳn không phải kẻ háo sắc, đột nhiên có một người xông ra, đương nhiên cẩn thận vẫn hơn rồi.

“Ồ?” Nhìn thấy bộ dáng khinh bỉ của Khúc Kinh Cự, Hạ Hành lại cười cười, quay đầu vén rèm lên, nhìn thấy tuyết bay lất phất bên ngoài, đột nhiên cảm thấy, những bông tuyết phiêu diêu này, cũng có chút hương vị.

Hai người quay về vương phủ, dùng bữa xong rồi đi ngủ sớm. Còn về đoạn nhạc nền kia, Khúc Kinh Cự cũng lười để tâm, mà Hạ Hành cũng chẳng nhắc đến nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, tuyết đã ngừng rơi, nhưng lớp tuyết tích tụ dày vẫn chưa tan hết, so với lúc tuyết rơi còn lạnh hơn. Hạ Hành đứng trong đại điện, nghe quan viên trên triều đường tranh cãi nhau về chuyện khoa cử đầu xuân sang năm, trên mặt không có một chút cảm xúc.

Đám người dưới trướng Hạ Kỳ và Hạ Uyên đều muốn tiến cử người bên cạnh mình làm chủ khảo, nhất thời nước bọt văng tung tóe, thao thao bất tuyệt nói có sách sách có chứng, có thể thấy được mồm mép lưu loát của đám văn nhân này.

Khánh Đức đế ngồi ở vị trí đầu tiên bị màn tranh cãi của đám người dưới làm cho đau cả đầu, nhìn thấy Hạ Hành mãi vẫn không lên tiếng, bèn nói: “Doan vương, con cảm thấy nên làm thế nào?”

Được hoàng đế gọi tên, Hạ Hành liền bước lên trước một bước, cung tay nói: “Bẩm phụ hoàng, những lời các vị đại nhân nói đều có lý cả, nhưng nhi thần cảm thấy có hai người có thể gánh vác được trọng trách này.”

“Cứ nói đi đừng ngại.” Khánh Đức đế nhìn lướt qua con trai trưởng và con trai thứ ba, rồi mới lại đặt tầm mắt lên người Hạ Hành.

“Theo nhi thần thấy, hai người là Binh bộ Thượng thư La đại nhân và Lục Đại học sĩ là có thể đảm đương được trọng trách này, năm đó tên của hai vị đại nhân đều được xếp hạng nhất giáp, tính tình lại công bằng chính trực, trầm ổn độ lượng, nếu như hai vị đại nhân có thể đảm nhiệm chức khảo quan, thì không còn gì thích hợp hơn.” Hạ Hành sẽ không bao giờ ngốc nghếch đi tranh giành vị trí khảo quan vào lúc này, hiện giờ phụ hoàng đã già, trong lòng có chút cố kỵ với đám con trai trẻ tuổi như bọn hắn, chỉ bằng hắn đề cử hai vị lão thần của phụ hoàng, tránh khỏi rắc rối.

Hạ Kỳ và Hạ Uyên nghe thấy những lời ấy, đều liếc mắt đánh giá Hạ Hành, ý của lão nhị là sao?

Sắc mặt Khánh Đức đế hòa hoãn đi nhiều, dường như đã nghe được đáp án mình mong muốn, ngón tay của ông ta gõ gõ lên tay vịn của ghế rồng: “Chuyện này sau này bàn tiếp, bãi triều.”

Trong lòng mọi người đều hiểu Hoàng thượng đã có quyết định của mình rồi, liền đồng loạt hô vạn tuế quỳ xuống tiến, đợi Hoàng thượng rồi đi xong, mọi người mới từ từ đứng dậy, ai đi với đồng bạn của người ấy.

“Ý tưởng của nhị ca rất hay,” Hạ Uyên đã hiểu ra dụng ý của Hạ Hành, cười mà như không cười đi bên cạnh hắn, sóng vai cùng đi, “Nhưng đệ đệ nghe nói con gái của La đại nhân là vợ của nhị tẩu, tình cảm của nhị tẩu và người vợ này rất thân thiết gần gũi, không biết có chuyện này không?”

Bước chân của Hạ Hành khựng lại, cười với Hạ Uyên: “Huynh không biết từ lúc nào mà đệ đệ lại có hứng thú với những chuyện thường ngày vụn vặt trong gia đình thế đâu, chuyện trong nhà của cánh phụ nữ, thì cứ để tự cánh phụ nữ để tâm là được, huynh không quản mấy chuyện này.”

Nghe thấy ý châm chọc nói gần nói xa của Hạ Hành, sắc mặt Hạ Uyên có chút khó coi, trước giờ hắn luôn coi thường trò giả vờ giả vịt mặt cười nhưng lòng không cười của Hạ Hành, liền nhếch mép nói: “Những lời của nhị ca sai rồi, vợ chồng vốn dĩ nên đồng lòng, quan tâm tới nhau mới là phải đạo, hà tất phải phân biệt nam nữ thế.”

“Huynh đương nhiên biết đạo lý này,” nụ cười của Hạ Hành càng lúc càng dịu dàng, “Nhưng sợ là đệ đệ không biết.”

Hạ Uyên cười nhạo một tiếng, quay đầu lại thì thấy lão đại đang đi tới chỗ bọn họ, nhất thời sắc mặt liền sầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Phúc tinh

“Nhị đệ, tam đệ, cùng đi đi.” Hạ Kỳ cười đi tới trước mặt hai người, “Nghe nói gần đây trong kinh thành mới mở một tửu lâu, chỉ bằng huynh đệ chúng ta cùng tới đó ngồi một lát.”

Hạ Uyên cười lạnh, “Đại ca khách khí quá, đệ đệ còn có chuyện, đi trước đây.” Nói xong, về mặt lạnh lùng phát tay áo đi thẳng, hoàn toàn không giữ chút thể diện nào cho Hạ Kỳ.

Cảnh này cũng không phải chỉ xảy ra có một lần, Hạ Kỳ sắc mặt không chút thay đổi nhìn theo bóng lưng của hắn, không chút để tâm quay sang nhìn Hạ

Uyên, “Đệ ấy không đi, thì đệ đi với đại ca vậy.”

Hạ Hành cười đồng ý, sóng vai đi cùng Hạ Kỳ với thái độ rất tự nhiên, giữa hai người toàn toàn không có chút lửa nhen nhóm tranh chấp nào. Trong lòng hẳn hiểu rằng, con người Hạ Kỳ này điệu bộ tuy ngay thẳng, nhưng lại chứa đại trí giả khờ. Cái danh tiếng ngang ngược hách dịch của Hạ Uyên, có một nửa công lao phải tính lên đầu hắn.

Nhưng đáng tiếc xuất thân của mẫu thân lão Đại lại quá thấp, đây là trở ngại lớn nhất trên con đường tranh đoạt vương vị của hắn. Nhưng nghe nói gần đây Hoàng thượng sẽ ban thưởng lớn cho hậu cung, không biết địa vị của mẹ đẻ có được nâng lên không. Theo lý mà nói có một hoàng tử như lão Đại, thì việc địa vị được nâng lên chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng tiếc là mẫu phi của lão Tam vẫn luôn ở giữa gây khó dễ, khiến mẹ đẻ của đại hoàng tử vẫn chỉ mang cái danh tài nhân.

Hai người cùng đi tới tửu lâu, sau khi ăn một bữa cơm liền ai về nhà nấy, mùi vị của rượu và thức ăn Hạ Hành không thấm ra được, nhưng ý tứ của lão Đại muốn liên hợp với hắn đối phó với lão Tam thì lại bóng gió lộ ra.

Quay về vương phủ, Hạ Hành phát hiện ra đám hạ nhân trong phủ dường như người nào người nấy đều vui vẻ ra mặt, không nhìn được bên hồi Minh Hòa đang bước tới nghênh đón mình hồi phủ: “Lẽ nào trong phủ có chuyện gì vui sao?”

“Bẩm vương gia, vương phi thường cho bọn tiểu nhân, nên có vui sướng cũng là chuyện thường tình thôi ạ, vương phi thường cho đám nô tài như bọn tiểu nhân hai lượng bạc,” Minh Hòa quỳ xuống nói, “Bọn nô tài vui quá nên quên mất xưng quanh, xin vương gia tha tội.”

“Đứng lên đi, vương phi thường cho các người, vui vẻ là chuyện đương nhiên,” Hạ Hành khoát khoát tay, “Hiện giờ vương phi đang làm gì?”

“Vừa nãy nô tài tới chính viện dập đầu tạ ơn, có lẽ giờ vương phi vẫn đang ở chính viện đấy ạ, còn những việc khác nô tài không biết,” Minh Hòa cúi người lui sang một bên, tỏ ý mình không có ý thám thính tin tức ở chính viện.

“Ừ,” Hạ Hành gật gật đầu, nhắc chân lên, “Đi tới chính viện xem thử.”

Vào đến chính viện, Hạ Hành miễn cho đám hạ nhân đi thông báo, trực tiếp đi thẳng vào phòng chính, vừa bước qua cửa, đã nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng.

“Vương phi, chiếc túi này không phải rất đẹp ư, sao người lại cứ cất đi?”

“Bỏ đi, ta biết a đầu người đang an ủi ta, món đồ này sao dám tặng cho ai được chứ.”

“Nhưng……”

“Cái gì không dám tặng cho ai?” Hạ Hành đi vào, thì thấy Khúc Kinh Cự giấu món đồ đó ra phía sau người, bèn mỉm cười đi tới sau lưng nàng, lấy món đồ đó ra xem, thì ra là một chiếc túi thêu màu lam đậm, một mặt thêu hoa văn tường vân đơn giản, mặt kia thêu một chữ phúc rất to, tay nghề thêu quả thực không thể so với những món đồ ngày thường hắn dùng.

“Đây là tặng cho ta nhì?” Hạ Hành lại nhìn ngắm chiếc túi, cũng không trả lại cho Khúc Kinh Cự, thấy đáng vẻ xấu hổ của đối phương bèn nói, “Ta thấy rất đẹp.”

Khúc Kinh Cự ho khụ một tiếng: “Giờ, chỉ thêu chơi thôi, không nói sẽ cho chàng.”

“Vậy giờ ta lấy nó,” Hạ Hành rút chiếc túi trên người xuống, tự tay thay chiếc túi kia lên, cười nói: “Màu sắc rất đẹp.”

Khúc Kinh Cự liếc nhìn chiếc túi, rồi lập tức đi chuyển ánh mắt: “Vương gia đã thích, thì cứ lấy mà dùng đi vậy.” Nói xong, lại chuyển chủ đề, “Tối nay vương gia dùng bữa ở bên này chứ?”

Hạ Hành gật gật đầu, “Bữa lẩu lần trước rất ngon, chỉ bằng tối nay lại ăn tiếp đi.”

Khúc Kinh Cự vừa khéo đang muốn ăn lẩu đương nhiên vui vẻ đồng ý, lập tức cảm thấy mình bị giầy vò một trận như vậy cũng đâu có lỗi, chỉ ít hiện giờ cũng có thể được ăn uống thỏa thích, còn có thể thỉnh thoảng kiêu ngạo một phen. Lại liếc mắt nhìn chiếc túi thêu màu lam đậm, khoe môi nàng nhếch nhếch lên.

Những ngày cuối năm ngày một tới gần, khiến mọi người trong triều cũng bận rộn theo, nhưng chuyện khoa cử đã quyết định xong xuôi. Chủ khảo là Hồng nguyên các Đại học sĩ Lục Cảnh Hồng, người này chính là một trong hai người mà Hạ Hành đã tiến cử, phó khảo là người của phe Hạ Uyên.

(Đại học sĩ là một chức quan cao cấp thời quân chủ. Khởi nguồn là do Minh Thái Tổ phế bỏ chế độ tể tướng (năm 1380) và sau đó 2 năm lập ra Điện các Đại học sĩ (gồm Hoa cái điện Đại học sĩ, Vũ anh điện Đại học sĩ, Văn uyển các Đại học sĩ, Đông các Đại học sĩ, sau lập thêm Văn hoa điện Đại học sĩ), ban đầu chỉ là cố vấn không thực quyền bên cạnh hoàng đế, phụ giúp thái tử, hàm quan là chánh ngũ phẩm. Đến thời Minh Thành Tổ thì các chức danh này là một bộ phận của nội các và theo dòng phát triển của chức danh này thì dần dà nó trở thành có thực quyền ngang ngửa như tể tướng.)

Sau khi thánh chỉ ban ra, Hạ Hành không may có chút ngạc nhiên nào, tuy phụ hoàng nghi kỵ mấy người con trai, nhưng cuối cùng vẫn thiên vị Hạ Uyên, nếu không hà tất phải giữ lại vị trí phó khảo đó?

Đáng tiếc phụ hoàng của hắn lại không biết rằng, cung chiều quá lại hóa hại, khẩu vị của Hạ Uyên bị ông ta nuôi càng lúc lớn, rồi thế nào cũng có ngày gây ra chuyện.

Ngày hai mươi sáu tháng Chạp, trong cung lại một lần nữa ban ý chỉ, không ít vị phi tần được thăng cấp, mẹ đẻ của Ninh vương Điều thị được thăng làm quý tần, phong hiệu là Ôn. Mẹ của Hạ Uyển và Hạ Hành người nào người nấy cũng được tăng một cấp, từ phi tần phong thành quý phi.

Trong lúc mọi người trong kinh thành còn chưa kịp chuẩn bị xong xuôi lễ vật để chúc mừng, thì lại có một chỉ ý ban hôn nữa được tung ra, cháu gái cả dòng chính của La Thượng thư được ban hôn với Thành vương Hạ Minh, đợi đến đầu xuân sang năm sẽ thành hôn.

Lần lượt từng đạo thánh chỉ ban ra, khiến cho đầu óc mọi người xây xẩm choáng váng, chỉ là quà mừng phải đem tặng đi khá nhiều đây. Sau đó người nào người nấy đều ngóng cổ trông ngóng, đợi sang năm sau kinh thành sẽ náo nhiệt đến mức độ nào.

Khúc Khanh Cur sắp xếp quà mừng đến La gia và phủ Thành vương, còn cả lễ nghĩa với các vị phi tần vừa được tấn phong trong cung, bùng một chén trà nóng để Thục Quý bóp vai cho nàng, trong đầu lại đang nghĩ tới chuyện của La gia và Thành vương.

La gia là nhà mẹ đẻ của mợ, tuy không được coi là hiển hách, nhưng cũng có chút thanh thế trong kinh thành, cô nương của La gia gả đến hoàng gia cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Chỉ là gả cho Thành vương kia, thì thật sự không biết có tốt hay không nữa.

Nếu nói hiện giờ ba vị vương gia còn có hy vọng tranh đoạt ngôi báu, thì vị Hạ Minh này chính là anh chàng đứng ngoài rìa hiền lành xem náo nhiệt, trừ phi cả ba người kia chết sạch, còn không chuyện hoàng vị không phải chuyện của hắn. Khả năng của hắn cũng giống như cái tên rất bình thường, cũng không biết Khánh Đức để có bao nhiêu không thích đứa con trai này, ba người con hiện giờ một toát lên kỳ lân điềm lành, một phong phạm đẹp tựa ngọc, một lại sâu sắc uyên bác, người này xuất sắc hơn người kia.

Nhưng đến vị Thành vương đây, thì đúng là đang hay phụt một cái đứt dây cung, trình độ đặt tụt dốc vuông góc 90°, một cái tên gọi cho người ta cảm giác rất tầm thường. Tuy mang ý nghĩa là ánh sáng, nhưng nhìn lại chẳng có tí cao sang hào sảng nào. Lẽ nào không nhìn thấy bạn tiểu Minh trong cuốn sách số học tiền kiếp có biết bao nhiêu vất vả, không ngừng xả nước mức nước, không ngừng đi từ điểm A đến điểm B, không ngừng ngồi xe đi phát tảo, không ngừng đi đến nhà bà nhà chú đó ư.

(Bạn tiểu Minh là một nhân vật minh họa trong các cuốn sách giáo ngôn ngữ, toán học của bậc tiểu học Trung Quốc trong những năm hậu 70, hậu 80, hậu 90, đến hậu 2000, kéo dài tới 30 – 40 năm, tiểu Minh, tiểu Hồng, và tiểu Cương được gọi là tam giác vàng bất khả chiến bại. Câu trên có ý rằng dù là tên là Minh (nghĩa là sáng, rạng rỡ) nhưng Hạ Minh lại không có nhiều tài năng, giống như cậu nhóc tiểu Minh trong sách toán suốt ngày phải hỏi làm thế nào để tính được đoạn đường dài bao nhiêu, đáp án của bài toán này thế nào,...)

Nghĩ tới đây, Khúc Khanh Cur lắc lắc đầu, nói với Mộc Cận: “Lẽ đáng lên phủ Thành vương dày thêm nửa phần nữa đi.” Cái tên này, cũng đáng để người ta đồng tình một lần.

Mộc Cận sau khi vâng lệnh bèn hỏi: “Vương phi, vừa nãy người trong điện Trung tỉnh đưa tiền và đồ dùng hàng năm tới, nô tì đã đếm kỹ rồi không có sai sót gì cả, có cần nhập vào kho luôn không?”.

Những thứ của điện Trung Tỉnh đưa tới tuy rằng không hiếm lạ, nhưng ít nhiều gì cũng là đồ của hoàng gia, đây là vấn đề thể diện. Khúc Khanh Cur gật gật đầu, nhớ tới mấy ngày trước phải vào cung dập đầu thỉnh an, liền cảm thấy đầu gối đau nhói. Không nói tới những mối quan hệ và tâm tư của đám phụ nữ trong cung phức tạp đến thế nào, chỉ nói đến hai người chị em dâu rắc rối kia, cũng khiến người ta thấy phiền lòng rồi.

Cuối năm, La gia xem như cũng thuộc phái nhộn nhịp náo nhiệt. Người tới phủ tặng quà nối đuôi nhau không dứt, cho dù Thành vương mà con gái của La gia lấy không được Hoàng thượng coi trọng, nhưng người ta chung quy lại vẫn là vương gia, mọi người trong kinh thành đều phải nể nang đôi phần.

La lão thái thái lật xem từng xấp từng xấp danh sách quà mừng, nói với người con dâu ngồi ở ghế dưới: “Ồi, con bé Ngọc gả đến vị trí này, thật sự là.....”

Cô con dâu của La gia hốc mắt đỏ hoe nói: “Hoàng ân của hoàng thượng bao la, đây đúng là niềm may mắn của La gia chúng ta,” nói tới đây, lại có chút nghẹn ngào, nếu như có thể chọn lựa, bà thà để con gái gả đến một gia đình quan viên bình thường, chứ không muốn bước chân qua cửa hoàng gia chịu tội chịu vạ chút nào, nhưng bà nghe nói tính tình của Thành vương đôn hậu, đợi đến khi Ngọc nhi gả tới đó rồi, thiết nghĩ cũng sẽ không quá thiệt thòi.

“Ngày ấy cũng một thân một mình tới đó,” La lão thái thái đặt tờ danh sách quà mừng xuống, “Đoan vương phủ không dễ dàng như Thành vương phủ, vậy mà con bé của Khúc gia chẳng phải vẫn sống yên ổn đó sao, Đoan vương đối xử với nó rất tốt. Ngày trước La gia chúng ta đối đãi với Đoan vương phi cũng không tệ, đợi Ngọc nhi gả qua đó rồi, thì coi như là chăm sóc lẫn nhau.”

“Nhưng Đoan vương và Thành vương.....” những lời lo lắng của con dâu nhà họ La chưa kịp nói xong, thì đã bị La lão thái thái cắt ngang.

“Phụ nữ qua lại với nhau là chuyện của phụ nữ,” La lão thái thái ý vị thâm sâu nói, “Những chuyện khác là của đàn ông. La gia chúng ta chỉ tận trung với Hoàng thượng thôi.”

Con dâu nhà họ La hiểu ra gật đầu, đang định mở miệng, thì nghe thấy người dưới tới báo, nói rằng phủ Đoan vương đưa quà mừng tới.

Đội số quà mừng được đưa vào xong xuôi, La lão thái thái cầm tờ danh sách quà lên gật đầu nói: “Đúng là Đoan vương phi đối xử với La gia chúng ta không tệ, quà mừng năm của năm nay cho chúng ta nhiều hơn hẳn này.” Nói xong, đưa tờ danh sách cho cô con dâu.

Cô con dâu nhà họ La nhận tờ đơn, thầm nghĩ đúng là có chút may mắn, may mắn lúc đầu La gia có ơn với Đoan vương phi, Đoan vương phi cũng là người biết lấy ân báo ân, sau này vào hoàng gia rồi, con bé Ngọc nhi cũng coi như có người chăm sóc, nếu như Đoan vương phi ngồi lên ngôi vị.....

Bà vội vàng lắc đầu, đề cái suy nghĩ đó xuống.

Trong phủ Thụy vương, Hạ Uyên đập vỡ mấy món đồ sứ liền, trên khuôn mặt đẹp trai anh tuấn cũng toát lên vẻ âm trầm: “Phụ hoàng sao lại hồ đồ quá vậy, tứ hôn người của La gia cho lão Tứ, thế chẳng phải đẩy La gia và lão Tứ về phe lão Nhị sao?!”

Thái giám hầu hạ nghe thấy những lời này, bị dọa cho sợ phát run, vội vàng quỳ sụp xuống đất, mảnh sứ vỡ cắm vào đầu gối, cũng không dám nhúc nháy.

“Vương gia, vương phi nói muốn gặp người.” Một a đầu đứng ở trước run lấy bầy nói, không dám ngẩng đầu lên nhìn Hạ Uyên.

“Không gặp!” Lại đập thêm một món đồ sứ nữa, Hạ Uyên ngồi xuống chiếc ghế bạch đàn có điêu khắc hoa văn, vẻ mặt sầm sì hồi lâu mới nói: “Người đâu! Chuẩn bị xe vào cung!” Chết tiệt, sớm biết sẽ thành ra như vậy, thì hồi đầu không nên xúi giục mẫu phi khuyên phụ hoàng ban người của Khúc gia cho lão Nhị, để gờ lại thành có lợi cho hắn!

Hạ Hành thân là kẻ được lợi trong mắt Hạ Uyên, nhưng thực ra hắn không hề vui sướng như Hạ Uyên tưởng tượng, vì hắn hiểu cách hành sự của La gia, còn về phần lão Tứ sẽ chọn lựa ra sao, thì phải xem sau này đã.

Bụng chén trà Long Tỉnh lên, hơi nhắm mắt ngửa người dựa vào lưng ghế, nghĩ đến Hạ Uyên và phản ứng có thể xảy ra của Hạ Kỳ, Hạ Hành nhướng nhướng lông mày, bất kể có nói thế nào, thì chuyện này cũng rất có lợi cho hắn.

Nhưng, nếu lúc đó chuyện Hạ Uyên vay tiền truyền đến chỗ lão Đại, chỉ cần hai người bọn họ móc nối với nhau, thì không cần quan tâm đến hôn sự của lão Tứ nữa. Vì suy cho cùng, trong mắt bọn họ, Lão Tứ cũng không phải là một nước cờ quan trọng.

“Vương gia, vương phi bảo người đưa canh gà tới.” Giọng nói của Minh Hòa vang lên bên ngoài cửa.

Nhìn thấy bát canh gà trước mặt, đột nhiên Hạ Hành nhớ đến Khúc Kinh Cự, trong thánh chỉ của phụ hoàng có nói nàng phúc trạch dày rộng, đúng là nói không sai chút nào, vị vương phi này thật sự có thể coi là phúc tinh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bi kịch của vân khuynh

Hai mươi tám tháng Chạp, triều đường treo bút, thỉnh thoảng trong cung sẽ có phong thưởng đến các phủ, những người được thưởng cơ bản đều là những quan viên thế gia có máu mặt trong kinh thành. Vì thế có được Hoàng thượng ban thưởng không, cũng đại diện cho việc người đó có nhận được sự coi trọng của Hoàng thượng hay không. Những viên quan nhỏ nuôi mộng trào cao cũng dõi theo chăm chăm, xem nhà nào có thể lấy lòng, nhà nào có thể xin một cơ hội được.

Khúc Kinh Cự đang cùng Hạ Hành quỳ trong chính điện của vương phủ, nhận đồ ban thưởng của hoàng đế, chẳng qua cũng chỉ là câu đối xuân do hoàng đế chính tay viết, chữ phúc cùng với hai chậu quất vàng, quất vàng mang theo ý may mắn, cũng có thể coi là điềm lành.

Tiền thái giám truyền chỉ đi xong, hai người quay lại phòng chính, mở câu đối ra xem, chữ vàng giấy đỏ, bên trên còn vẽ một bông hoa. Dựa vào mắt thẩm mỹ của kẻ ngoại đạo như Khúc Kinh Cự, thì chữ viết tay thật sự rất đẹp, nhưng nhìn từ đầu bút lông, thì phong cách chữ của Khánh Đức để nhu hòa mà lại quá dồi mãnh mẽ, có thể thấy được tâm tính của con người này.

Tiền tay vật một quả quất vàng to cỡ ngón tay cái, Khúc Kinh Cự tách ra làm đôi cho vào miệng mình, nửa còn lại đút cho Hạ Hành, gật gật đầu nói: “Chữ đẹp, mà quất cũng ngọt.”

Hạ Hành nhìn động tác như nước chảy mây trôi của nàng, cười cẩn thận đặt câu đối xuân xuống: “Tiền Thường Tín, người và Minh Hòa đích thân đi dán câu đối này lên đi.”

“Vâng,” Tiền Thường Tín cẩn thận cầm lấy chiếc hộp đựng câu đối xuân, cùng Minh Hòa lui ra ngoài.

Khúc Kinh Cự nhìn đôi chữ phúc hoi, “Vây đôi chữ phúc này dán ở đâu?”

“Đương nhiên là dán ở phòng của chúng ta rồi, đợi lát nữa ta sẽ dán ở đây này,” Hạ Hành chỉ chỉ vào cánh cửa lớn của căn phòng chính, thấy Khúc Kinh Cự lại đang ăn quất, bèn nói: “Trời lạnh, thì nên ít ăn những thứ mát đó thôi.”

Khúc Kinh Cự vòng tay lại, nhét quả quất trong tay vào miệng hắn: “Vương gia tự mình dán chữ phúc, vậy thì để ta nhìn xem có bị lệch không.” Nói xong, cầm lấy chữ phúc, bắt đầu dặn dò hạ nhân lấy các thứ để dính chữ.

Hạ Hành thấy tâm trạng của nàng rất vui, nên cũng để mặc nàng, dưới sự bảo vệ của mấy tên thái giám, dầm lên ghế dán chữ phúc.

“Lệch rồi, sang bên phải một chút.”

Dịch sang phải.

“Quá rồi, lại sang bên trái một tẹo đi.”

Dịch sang trái.

Khúc Khinh Cur nhìn thành quả của Hạ Hành với ánh mắt xét nét, miễn cưỡng gật đầu nói: “Tạm tạm rồi đấy cứ để thế đi.”

Mấy tên thái giám vừa nghe thấy câu ấy, vội vàng ba chân bốn cẳng bảo vệ cho vương gia xuống ghế, sau đó kéo ghế đứng lui sang một bên, không gây cản trở đến thú vui nho nhỏ giữa vương gia với vương phi nữa.

Hạ Hành lùi ra sau vài bước, gật gật đầu với vẻ rất hài lòng, sau đó duỗi tay ra cốc lên trán Khúc Khinh Cur: “Ta thấy nàng đang chỉ huy linh tinh thì có.”

Khúc Khinh Cur bước thui lùi một bước, cười nói: “Tay nghề của bản thân vương gia không tốt, sao lại trách ta?”

Cách đó không xa, Giang Vịnh Như dẫn theo ba nàng thị thiếp đứng nguyên tại chỗ, thấy vương gia và vương phi tươi cười vui vẻ, nhất thời không biết có nên đi qua có không. Vốn dĩ là vì hôm nay vương phi thưởng cho bọn họ mấy chiếc trâm và khuyên tai, nàng ta dẫn mọi người tới hành lễ tạ ơn. Chỉ là nhìn thấy cảnh tượng ấy, sao nàng có thể không có mắt sán đến đó được.

Tâm trạng của ba người còn lại rất phức tạp, nhưng trên mặt không dám để lộ mảy may chút cảm xúc nào, chỉ nhìn Giang Vịnh Như, chờ phản ứng của nàng ta.

“Bỏ đi, mai lại tới, giờ vương gia và vương phi đang bận,” Giang Vịnh Như thu lại ánh mắt, đang định quay người bỏ đi, ai ngờ lại đụng phải Ngân Liễu đang xách hộp com đến.

“Chào Giang trắc phi và các vị di nương,” Ngân Liễu hành lễ.

“Ngân Liễu cô nương không cần khách khí,” Giang Vịnh Như cười cười, “Vốn định đến hành lễ với vương phi, không ngờ vương gia và vương phi đang bận, chúng ta cũng không tiện quấy rầy, nên muốn đi trước.”

Ngân Liễu chưa kịp mở miệng nói, thì thấy Ngọc Trâm vội vàng đi tới, hành lễ với bốn người, “Giang trắc phi và các vị di nương, vương gia và vương phi mời các vị qua đó.” Thì ra Khúc Khinh Cur đã nhìn thấy cảnh tượng các nàng nói chuyện, nên bảo người qua gọi các nàng qua.

Bên trong chính phòng, Hạ Hành và Khúc Khinh Cur ngồi ở ghế đầu, bốn nàng thị thiếp im lặng ngoan ngoãn ngồi ở phía dưới.

Khúc Khinh Cur nhìn Phùng Từ Cánh, chưa đến nửa tháng, mà trông nàng ta tiêu tụy đi nhiều quá, ngồi ở đó hết như một bức tượng điêu khắc, chẳng thấy có chút sức sống nào. Nàng bưng tách trà lên uống một ngụm, mở miệng nói: “Không biết mọi người tới đây có việc gì?”

“Hôm nay tỉ muội bọn thiếp nhận được đồ ban thưởng của vương phi người, trong lòng rất cảm kích, nên muốn tới hành lễ,” Giang Vịnh Như trả lời, “Làm phiền vương phi rồi, xin vương phi thứ tội.”

“Mọi người khách khí rồi,” Khúc Khinh Cur đặt chén trà xuống, “Hoa thơm phải đi với bình đẹp, những cây trâm và vòng này phải gặp mỹ nhân mới tỏa sáng rực rỡ được, ta chỉ không muốn lãng phí đồ tốt thôi, không đáng để mọi người phải cất công chạy tới đâu.”

Giang Vịnh Như cười đáp: “Tuy vương phi nói vậy, nhưng chúng thiếp vẫn cảm kích vô cùng, nếu không có vương phi, thì sao chúng thiếp có những món đồ tốt này được.” Nói xong, vuốt ve chiếc trâm cài bên mai, hiển nhiên là một trong số những cây trâm Khúc Khinh Cur tặng.

Hạ Hành chú ý đến động tác của nàng ta, mở miệng nói: “Tâm ý của vương phi, các nàng chỉ cần khẩu tạ là được rồi.” Nói xong, quay sang cười nói với Khúc Khinh Cur, “Chẳng trách mấy hôm trước lại bảo người đi đánh trâm cài và vòng, thì ra là vì chuyện này.”

Khúc Khinh Cur cũng chẳng phải đang có ý giả vờ diễn vai hiền lương thực đức trước mặt Hạ Hành, chẳng qua là vì năm mới đến, muốn để bản thân được sướng bụng vui mắt đôi chút mà thôi, dù sao cũng chẳng phải tiêu tiền của mình, sao phải tiết kiệm làm gì?

Vương gia đã mở lời, Giang Vịnh Như sao còn nói tiếp được nữa, đành phải im lặng ngồi một bên, bưng tách trà lên giết thời gian.

Đúng lúc ấy, Hoàng Dương bước vào, sau khi hành lễ xong bèn thưa: “Vương gia, vương phi, Vân Khuynh cô nương xin gặp ạ.”

Hạ Hành khẽ nhíu mày, hiển nhiên là có đôi phần chán ghét: “Một thông phòng như nàng ta, thì có gì việc gì cần gặp mặt vương phi?” Những lời này nói ra không may mắn có chút khách khí nào, khiến Hoàng Dương là người chuyển lời cũng thoáng khựng lại.

“Bẩm vương gia, Vân Khuynh cô nương nói muốn cảm tạ sự quan tâm của vương phi suốt thời gian qua, muốn hành lễ với vương phi.” Hoàng Dương thành thực đáp.

“Bảo nàng ta dập đầu trước cửa là được rồi,” Hạ Hành mở miệng nói, “Nói với nàng ta, ngày thường vương phi rất bận, không có việc gì thì bảo nàng ta hãy cứ ở trong phòng mình đi.” Hẳn đã chán ngấy cái điệu bộ đó của Vân Khuynh rồi, đầu tiên là chơi trò thanh cao, sau đó giả vờ đáng thương, hiện giờ lại định chơi trò gì đây?

Kiểu phụ nữ như vậy, không quan tâm không để ý tới, cuối cùng sẽ tìm đủ mọi lý do, dùng tất cả các cách để xuất hiện, Hạ Hành uống một ngụm từ chén trà trong tay nói: “Bỏ đi, hai ngày nữa bảo người đưa nàng ta đến thôn trang bên ngoài, bản vương chán chả muốn nhìn thấy nàng ta nữa rồi.”

Mấy nàng thị thiếp khác lúc này đều vui đầu xuống, chỉ sợ vương gia thấy bọn họ không thuận mắt, cũng bắt bọn họ đến thôn trang. Những người trong phủ

bị đưa tới thôn, phần lớn không có cơ hội để trở về.

Các nàng không biết Vân Khuynh đã làm gì khiến vương gia tức giận chán ghét đến vậy, nhưng trong lòng lại rất rõ, vương phi là người nhất định không được động vào, trước đã có Vân Khuynh làm bài học, sau lại có Phùng Tử Cầm là tấm gương, các nàng quả thực không dám có ý nghĩ khác.

“Vương gia, một cô gái trẻ trung như Vân Khuynh, đưa đến thôn trang như vậy, thì đáng tiếc quá,” Khúc Kinh Cự tiếc hận nói, “Cô nương ấy xinh đẹp tươi tắn biết bao.”

Hạ Hành thấy khuôn mặt đầy vẻ nuối tiếc của nàng, bắt lực đáp, “Chỉ là một cô gái thôi, vậy mà nàng còn đau lòng hơn cả ta. Đã như vậy, thì gả nàng ta ột người trong thôn, cũng để nàng ta không phải cực khổ không người nương tựa.

Khúc Kinh Cự biết cái gọi là thông phòng, đó chẳng qua chỉ là món đồ chơi của đám đàn ông mà thôi, đổi tay gả cho đám đầy tớ hạ nhân là chuyện hết sức bình thường, huống hồ là vương gia còn chưa từng động vào Vân Khuynh, nên chẳng có cái gọi là ham muốn độc chiếm. Chỉ là hoa khôi một đời, tình thông cảm kỳ thi họa như vậy, mà lại bị gả ột kẻ nhà quê, thì đúng là quá đáng tiếc.

Nếu Vân Khuynh là một người thanh cao thực sự, chi e là quay đầu đi đã treo cổ tử tự rồi. Nếu không phải, thì gán ở với người trong thôn trang ấy sống qua ngày, có lẽ so với việc sau này có thể bị mất mạng thì sẽ tốt hơn.

Những nàng thiếp khác nghe thấy chỉ với mấy lời của vương phi, mà đã khiến vương gia gả Vân Khuynh ột kẻ thô tục, trong lòng đều phát run. Đặc biệt là Phùng Tử Cầm, ngay cả lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi. Nếu chỉ là bị đưa đến thôn trang, thì không chừng một ngày nào đó khi vương gia tới đó sẽ lại coi trọng, tốt xấu gì cũng còn có cách quay trở về. Nhưng nếu bị gả cho người khác, thì chỉ còn cách sống với kẻ thô tục đó đến hết đời, đối với những cô gái quen với cuộc sống sung sướng như các nàng mà nói, còn gì đáng sợ hơn thế.

Sau khi Vân Khuynh nghe được tin tức như sét đánh giữa trời quang, cầu xin Hạ Hành cơ hồ như sắp phát điên, nhưng lại bị thái giám ấn xuống. Tới đó chỉ được mang theo một bọc hành lý, rồi bị người ta bắt đưa lên một cỗ xe lừa, đi suốt đêm đến thôn trang vùng ngoại ô, gả ột tiểu quan sự của thôn trang đó.

Một cô gái bị đưa đi, đối với mọi người trên dưới trong phủ, thực sự là chuyện quá bình thường, chỉ có duy nhất công dụng là làm tư liệu buồn chuyện, cũng chỉ là Vân Khuynh cô nương này từng thanh cao bao nhiêu, được vương gia coi trọng đến mức nào, coi thường đám hạ nhân ra sao.

“Phi nhỏ, bị đưa đi là đáng đời.” Một tên tiểu thái giám từng chịu đòn phạt của Vân Khuynh nhờ một bãi nước bọt, nhớ đến lỗi tai của mình đã lâu rồi không sử dụng được, tên tiểu thái giám chỉ hận Vân Khuynh không chết luôn đi mới hay.

Những người khác nhìn hân bằng ánh mắt đồng tình, ai bảo số tên tiểu tử này lại kém thế, lúc quét dọn phòng ốc lau chùi cây đàn cổ cho Vân Khuynh, đã làm đứt một sợi dây đàn, sau đó bị phạt mười mấy cái vạ. Đến giờ lỗi tai cũng không thể sử dụng được, còn chủ tử nào muốn dùng hân nữa? Sau này muốn leo cao cũng khó vô cùng.

Ngày đầu xuân năm mới, Khúc Kinh Cự rời giường rất sớm, thay một bộ áo bào bó eo tay rộng hình chim loan rất nặng rất dày, trên đầu còn mang theo một cây trâm rùa vàng đuôi phượng, sau một hồi vẫn vò, nhìn thấy mình tỏa sáng rực rỡ khắp bốn phía, liền lộ ra đôi phần hài lòng. Duỗi chân để Mộc Cầm đi giúp mình đôi hài thêu sợi vàng hình hoa tường vân, đứng lên nhìn ra phía sau, thì thấy Hạ Hành đã đứng ở trước cửa rồi.

Thấy phục sức từ trên xuống dưới Hạ Hành tràn đầy vẻ quý phái, có duy nhất một thứ hơi lạc điệu, chính là chiếc túi thêu màu xanh lam đậm, Khúc Kinh Cự bước đến nhún mình cười nói, “Vương gia đặc biệt đến để ội ta ư?”.

Hạ Hành nắm chặt lấy tay nàng, “Hôm nay Kinh Cự khiến ta thấy vô cùng kinh ngạc.” Khúc Kinh Cự rất ít khi ăn vận trang điểm như vậy, nhưng hôm nay lên khung, thật sự khiến Hạ Hành nhìn không thể rời mắt

Hơi hơi nhấc cằm lên, chiếc trâm rùa trước trán khẽ rung đưa, lộ ra đoá hoa đào Khúc Kinh Cự vẽ giữa hai hàng mày: “Thân là Đoan vương phi, đương nhiên không thể để người khác coi thường được.”

Hạ Hành nhếch khóe miệng lên, cong lưng cầm tay nàng, cúi người ghé sát vào tai nàng thì thầm “Vương phi của ta, tất nhiên là tốt đẹp hơn những người phụ nữ khác rồi.”

Khúc Kinh Cự nháy nháy mắt cười với hân, trong lòng nghĩ thầm, những lời này hân nhất định không dám nói với Kính quý phi. Nếu không, Kính quý phi chắc chắn sẽ quật chết hân.

Nghĩ đến bà mẹ chồng đã trở thành quý phi trong cung, Khúc Kinh Cự đột nhiên cảm thấy đôi phần hưng phấn.

Đáng vẻ Kính quý phi ghen lời nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh, thực sự khiến người ta thấy rất thích. Nghĩ đến đây, Khúc Kinh Cự lộ ra nụ cười đầy chờ mong.

Cúi đầu xuống nhìn thấy nụ cười ngượng ngùng trên mặt Khúc Kinh Cự, sắc mặt Hạ Hành lại càng dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bất công trước mắt

Tuy rằng cung yến ở buổi tối cử hành, nhưng là Khúc Kinh Cur cùng Hạ Hành cần cấp hoàng đế hoàng hậu dập đầu, cho nên mới phải sáng sớm tự đứng lên.

Đế hậu cảm tình tuy rằng không tốt, nhưng là hôm nay hai người tốt xấu vẫn là ngồi ở cùng nơi. Khúc Kinh Cur cùng Hạ Hành tới rồi hoàng đế ở lại Thiên Khái cung, đãi thái giám truyền bọn họ đi vào, liền gặp được đã muốn ngồi ở ghế trên Hạ Kỳ cùng Vệ Thanh Nga hai vợ chồng.

Hạ Hành tiến lên vài bước, mang theo Khúc Kinh Cur ở Đế hậu trước mặt quỳ xuống, “Nhi thần mang theo Vương phi cấp phụ hoàng mẫu hậu chúc tết.” Nói xong, hai tay dâng đàn hộp gỗ, “Chúc phụ hoàng phúc lộc thọ ba sao thường bạn, phúc trạch tế thiên hạ.”

Khánh đức đế tiếp nhận đàn hộp gỗ, gấp bên trong phúc lộc thọ ba sao pho tượng, trên mặt cười nói, “Hành nhân cùng người gia người vợ tất cả đứng lên.” Lớn tuổi, đã nghĩ nhiều phúc nhiều thọ, này lộc cũng có địa vị ý tứ, nhưng thật ra ứng với khánh đức đế tâm tư, cho nên tươi cười cũng cùng trì hoãn vài phần, “Hai người các người ngồi xuống đi.” Nói xong, phân phó thái giám cấp hai người bàn ghế dựa.

Đây là Khúc Kinh Cur lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế, nàng thừa dịp ngồi xuống động tác này, đánh giá liếc mắt một cái đối phương. Hoàng đế diện mạo so với các con bình thường, thân thể có chút mập ra, giữa lông mày đã muốn lộ ra mỗi một cùng lão thái, khó trách hấn các con đều có khác tâm tư.

“Đại ca tới thật sớm, “ Hạ Hành sau khi ngồi xuống, đối Hạ Kỳ một cái chấp tay, cười nói, “Đệ đệ gặp qua ca ca.”

“Nhị đệ tới cũng rất sớm, “ Hạ Kỳ sang sang cười, lập tức nhìn về phía hoàng đế, gấp hoàng đế còn tại xem lão Nhị tặng gì đó, nhân tiện nói, “Phụ hoàng năm nay quốc khổ tràn đầy, nhị thần nghe được từ lâu trà lâu thuyết thư nhân giải tán phụ hoàng nhân đức, không biết phụ hoàng có từng nghe nói.”

Khánh đức đế vừa nghe lời này, liền khép lại trong tay hộp gỗ để qua một bên, ngược lại nhìn về phía Hạ Kỳ, “Ngài đứa nhỏ này ngày thường liền yêu hướng từ lâu hầu phòng chạy, cả ngày nghe chuyện này để làm gì.”

“Thỉnh phụ hoàng thứ tội, nhị thần lời này liền phải mạo phạm ngài một phần. Nhị thần cảm thấy được, dân chúng đại đô bốn phận thành thật, bọn họ nói ngài nhân đức, tự nhiên là phát ra từ thiện tình, nhị thần nghe thấy được cũng trộm cao hứng đâu.” Hạ Kỳ ngạnh cổ, một bộ không nên biện giải bộ dáng, “Nhị thần làm không được phụ hoàng như vậy không nặng hư danh, dù sao bọn họ khoa ngài, nhị thần liền nhìn không được cao hứng.”

Ngựa này cái rầm lấy được thật là có tiêu chuẩn, Khúc Kinh Cur yên lặng nghĩ muốn, này Từ vương nhìn như nói chuyện ngay thẳng, nhưng này ngay thẳng trong lời nói nói được cũng quá dễ nghe, tiểu hoàng đế này cao hứng đắc, tiếng cười đều cao vài đề-xi-ben.

“Đại ca người cũng thật là, biết rất rõ ràng phụ hoàng không thích nghe này đó, cổ tình còn nói, “ Hạ Hành cười nói, “Không chỉ có năm nay, dĩ vãng cũng có không ít dân chúng nói phụ hoàng nhân hậu tài đức sáng suốt, ta không dám cùng phụ hoàng nói, đều chính mình vụng trộm vui mừng vui lên cũng được.”

Hạ Kỳ nghe nói như thế, trong lòng thầm mắng, này lão Nhị rất mẹ nó hội nói tiếp. Chiều hấn vừa nói như vậy, đem phụ hoàng nâng đắc rất cao cũng không sao, còn ám chỉ hấn năm nay mới phát hiện việc này, đây không phải hăm hại hấn sao?

Quả nhiên đang nghe Hạ Hành trong lời nói sau, khánh đức đế cười đến càng vui vẻ hơn, ha ha vài tiếng sau, ngược lại đối hoàng hậu nói: “Người nói này một đám đứa nhỏ, đáng về không giống như cái Vương gia, làm cho này sao điểm việc nhỏ liền vui thành như vậy, không làm cho người ta nhìn chê cười.”

Hoàng hậu lộ ra khéo ý cười, mang theo chút vì hai người tôn thương bởi bất công ngữ khí: “Hoàng Thượng, hai vị tánh tình trẻ con tinh khiết hiếu, nghe được người khác khoa phụ thân của bọn hấn, tự nhiên trong lòng cao hứng. Ngài sao có thể đem bọn họ một mảnh hiếu tâm, nói thành tiểu hải tử tâm tính, thấp cần phải thay hai người con trai hăm một kêu oan.”

Khúc Kinh Cur trộm mắt nhìn bên người Hạ Hành, người này năng ngôn thiện biện (ăn nói khéo léo) tâm tính ôn trọng, nam nhân như vậy đặt na đều là thành công nhân sĩ, cho nên xưng đế có thể tính không nhỏ. Nghĩ ngày sau người này đăng cơ sau chính mình có thể vận mệnh, Khúc Kinh Cur cảm thấy được, hay là đang hấn vì đăng cơ tiền, hảo hảo hưởng thụ một phen đi.

Mặc dù lớn long hướng nam nữ đại phòng không bằng trong lịch sử minh thanh thời kì nghiêm trọng, nhưng là Khúc Kinh Cur nhưng thật ra thực thức thời vẫn cúi đầu không có nhìn loạn. Cho dù ngẫu nhiên nâng cái ánh mắt, cũng là hướng hoàng hậu cùng Vệ Thanh Nga phương hướng nhìn xem. Ngay tại nàng mở thứ lơ đãng ngẩng đầu, phát hiện Vệ Thanh Nga đã ở đánh giá chính mình, hơn nữa đối phương trong lúc biểu lộ, còn ngầm có ý đối với chính mình nào đó trào phúng cùng đồng tình.

Đối này biểu tình cảm thấy có chút mờ mịt Khúc Kinh Cur sừng sốt một chút, vừa mới lúc này trong truyền thuyết Hạ Minh tiểu cùng học tiến vào, mới cảm thấy được ngồi ở chỗ này có điểm ý nghĩa, tốt xấu có thể nhìn xem này bị cha hăm hại đứa nhỏ đến tốt cùng bộ đáng gì nữa.

Rất nhanh liếc mắt mặc màu lam cẩm bào Hạ Minh, bộ dạng không kịp Hạ Kỳ cương nghị, không kịp Hạ Hành ôn nhuận, không kịp Hạ Uyên tuấn mỹ, nhìn quả thật bình thường chút, nhưng là xem như cái tuần tú tiểu hòa. Nhìn thấy hấn thành thật hành lễ, thành thật ngồi xuống, Khúc Kinh Cur có chút cảm khái, thật tốt oa, đáng tiếc gặp cái hồ cha của hấn.

Mất thấy lão Từ đều đến đây, chính mình thương yêu nhất lão Tam còn chưa tới, khánh đức đế trên mặt cười lại càng đến việt phai nhạt, mà huynh đệ ba người nhưng lại hẹn ước đường như, cũng không tái độ hoàng đế vui vẻ, các phần năng trầm mặc cao thâm.

Lại ngồi nửa nén hương thời gian, ở khánh đức đế trên mặt cười nửa điểm cũng không thẳng, Hạ Uyên cuối cùng đã tới. Khúc Kinh Cur nhìn thấy hấn nói ba sao đem khánh đức đế hồng đắc mặt mày hớn hờ, rốt cục hiểu được như thế nào giao trái tim thiên đến kéo kẹt trong ổ.

Mắt thấy khánh đức để vui rạo rức đem Hạ Uyên tặng phật châu mang trên tay, Hạ Hành sắc mặt bình tĩnh nâng chung trà lên nhấp một miếng, Hạ Kỳ chính là bầu môi, Hạ Minh như cũ trầm mặc ngồi. Ba người biểu tình đủ để chứng minh đối loại sự tình này tập mãi thành thói quen, ngay cả nửa điểm ghen tị tâm tư cũng không có.

Khúc Kinh Cự vì hoàng đế cảm thấy bị ai, có lẽ hắn còn không biết, mặt khác ba đứa con đã muốn đối với hắn không có nửa phần cảm tình. Bởi vì nếu có chút cảm tình trong lời nói, bọn họ thấy như vậy một màn tự cũng không như vậy bình tĩnh. Nghĩ lại, kỳ thật càng thêm bị ai chính là ba vị hoàng tử, trên quán như vậy một cái cha, không biết ngã nhiều năm mốc, đối với bọn họ không nhiều ít quan ái thì thôi, còn con đau một cái đứa nhỏ, đem bọn họ đương không tồn tại.

Không tọa trong chốc lát, tam huynh đệ đã bị hoàng đế lấy đi cấp đều tự mẫu thân thỉnh an vì từ đuổi đi, chỉ có Hạ Uyên còn ở lại bên trong bồi tọa, đây là so với liền càng thêm tiền minh, khó trách Hạ Uyên hội can rờ xưng như vậy.

Khúc Kinh Cự cùng Vệ Thanh Nga sống vai đi tới, hai người tự phần thưởng mai sau yến vẫn chưa từng gặp qua, lúc này hai người trên mặt đều lộ vẻ thân cận ý cười.

“Nhị đệ muội gần đây được, nghe nói mấy ngày trước đây quý phủ không hề có hiểu biết nhân bị xứng đến thôn trang lên rồi?” Vệ Thanh Nga cười nhạt nói, “Ta cũng vậy nghe Tam đệ muội vừa nói, không biết là thật hay giả.”

“Một cái không hiểu chuyện nha đầu mà thôi, sớm định ra cát bước nàng liền mặc kệ, ta luyện tiếc nàng tuổi còn trẻ liền cô linh linh, liền khuyên vài câu Vương gia, có thể xứng cá nhân cũng tốt, “ Khúc Kinh Cự không lắm để ý cười nói, “Những chuyện nhỏ nhặt này cũng không biết Tam đệ muội từ chỗ nào nghe qua.”

“Nhị đệ muội thiện tâm, này đó hạnh kiểm xấu hạ nhân trực tiếp phát mại đó là, làm gì vì các nàng phí nhiều như vậy tâm tư, “ Vệ Thanh Nga kéo kéo khóe miệng, “Về phần Tam đệ muội từ đâu hiểu rõ, ta liền không biết.”

“Sự có thể khá đối nhân ngôn, nghĩ đến Tam đệ muội cũng là một mảnh quan tâm ý.” Khúc Kinh Cự cười vuốt ve khuyên tai, lộ ra ngọt ý cười, “Về phần sung quân người này là Vương gia ý tứ, ta là như thế nào đều tốt.”

Vệ Thanh Nga thoáng chốc cảm thấy được này ý cười vô cùng chói mắt, vừa mới gặp nhà mình Vương gia cùng Đoàn vương chấp tay cáo từ, liền ngờ lộ tiếc hận nói: “Xem ra phải ở chỗ này cùng đệ muội tách ra đi rồi, chúng ta tiệc tối khi tái kiến.”

“Chị dâu đi thông thả, “ Khúc Kinh Cự cười dài phúc thân cung kính, đãi Vệ Thanh Nga cùng Hạ Kỳ sống vai đi trước sau, mới đi đến Hạ Hành bên người. Đều là hôn Vương phi cửa này ngành sản xuất, ai không biết nói nói ề nhân a?

Hạ Hành biết Khúc Kinh Cự mới vừa rồi ở cùng đại tẩu nói chuyện với nhau, nhưng là làm nam nhân, hắn đối với nữ nhân chủ đề không có hứng thú, cũng không còn cần thận nghe. Lúc này gặp Khúc Kinh Cự trên mặt mang cười, cũng không nhiều hỏi, chính là thả chậm cước bộ, phối hợp với Khúc Kinh Cự bước đi đi trước.

Tới rồi kính quý phi chung cảnh cung, còn không có vào nhà, Khúc Kinh Cự trước hết nghe được một cái nữ tử tiếng cười duyên. Cung nữ không dám như vậy cười, phi tần sẽ không như vậy cười, xem ra chỉ có thể là kính quý phi người quen.

Đãi vào phòng sau, Khúc Kinh Cự quả nhiên nhìn thấy một cái nữ tử đang đứng ở kính phi phía sau, biên thay kính quý phi nắm bắt kiên, vừa nói nói đầu kính quý phi vui vẻ. Sau đó nàng liền nhìn đến nữ tử này ánh mắt châu mừng hành bên này bay tới.

Kính quý phi nhìn thấy Hạ Hành, trên mặt ý cười càng thêm rõ ràng, đãi hai người đi lễ nạp thái sau, liền làm cho hai người ngồi xuống, hỏi chút Hạ Hành một ít trên sinh hoạt vấn đề sau, mới ngược lại đối Khúc Kinh Cự nói: “Con dâu, nha đầu kia người có thể không biết, nàng là Bôn cung nhà mẹ đẻ đường huynh nữ nhân. Nhiệm Sương, đến cấp người ca ca tẩu từ chào.”

“Nhiệm Sương gặp qua ca ca, gặp qua chị dâu, “ Vì Nhiệm Sương bước liên tục nhẹ nhàng, mang theo ngượng ngùng ý cười ở trước mặt hai người phúc phúc thân, liền đỏ mặt thối lui đến một bên, nhưng là kia đôi mắt nhỏ thần nhưng vẫn là trộm đặt ở Hạ Hành trên người.

“Nguyên lai là chúng ta Vương gia muội muội, đúng là không biết người hôm nay sẽ ở này, cũng không còn chuẩn bị tốt cái gì lễ gặp mặt, “ nói xong, gờ xuống trên cổ tay chim trà vòng tay, đứng dậy đi đến Vì Nhiệm Sương trước mặt, chấp nâng tay nàng tự mình đội sau mới nói, “Đây là ta mẫu thân năm đó để lại cho ta vòng tay, tuy rằng Bất Danh quý, nhưng thắng ở tỉ lệ hảo, còn hy vọng muội muội đừng ghét bỏ.”

Khúc Kinh Cự biết kính quý phi họ Vì, này phụ thân tăng nhâm hoàng đế vẫn là thái tử khi thái phó, hiện giờ Vì đại nhân dẫn cái thái bảo hư danh đầu, cũng không thực quyền. Vì đại nhân có một đệ đệ, nhâm phần đất bên ngoài một cái ngũ phẩm tri châu, nhiều năm như vậy cũng không thấy có cái gì kiến thụ. Hiện tại kính quý phi nói Vì Nhiệm Sương là nàng đường huynh nữ nhân, đơn giản là muốn cho Vì Nhiệm Sương trên mặt đẹp chút, kỳ thật không phải là cái ngũ phẩm quan địa phương cháu gái sao? Nếu này Vì Nhiệm Sương dám thật sự nghiêng ngang kêu nàng chị dâu, nàng kia liền mừng rỡ đáp ứng.

“Nhiệm Sương sao dám phải chị dâu gì đó, “ Vì Nhiệm Sương muốn đem thủ trạc lấy xuống, lại bị Khúc Kinh Cự một phen ngăn lại, “Người là Vương gia muội muội, đó là muội muội của ta, vậy người ta trong lúc đó sao có thể khách khí như vậy.” Nói xong, liền nghi hoặc nhìn kính quý phi nói, “Mẫu phi, muội muội ngày xưa không ở kinh thành đi, bằng không như vậy một cái xinh đẹp muội muội, ta có thể nào chưa thấy qua?”

Kính quý phi mắt nhìn Khúc Kinh Cự án lấy chất nữ động tác, cười yếu ớt nói: “Phụ thân nàng tại ngoại địa nhậm chức, gần nhất tài hoa quay về trong kinh.”

“Thì ra là thế, “ Khúc Kinh Cự mỉm cười lôi kéo Vì Nhiệm Sương ngồi xuống, “Muội muội hiện giờ trở về kinh, ngày sau ta liền hơn cái cùng nhau nào nhiệt tỷ muội lap.”

Kính quý phi gặp Khúc Kinh Cự nhiệt tình bộ dáng, cảm thấy được ngực có chút đau, nàng này con dâu chẳng lẽ không có nghĩ qua, chính mình cố ý đem người mang đến nơi này dụng ý sao?

Của nàng đường huynh hiện giờ triệu hồi kinh thành cũng chỉ là cái nhỏ nhỏ lục phẩm quan, cho dù nàng cố ý dẫn, Nhiễm Sương có thể đến gia thế không tòi người ta, cũng đành không dậy nổi cái eo. Vì thế nàng nghĩ làm cho đứa con gặp được nha đầu kia một mặt, nếu là có thể nhìn trúng cũng tốt, ít nhất ngày sau không thể bạc đãi nàng. Nếu không thể nhìn trúng, coi như là làm cho huynh muội giữa lẫn nhau nhận thức hạ xuống, huống chi nàng cũng không phải nghĩ như vậy làm cho chất nữ làm con mình thấp.

Gặp đứa con con mắt cũng không còn xem chất nữ liếc mắt một cái, kính quý phi biết việc này là không diễn, ngược lại hướng Khúc Kinh Cự nhìn lại, thiếu chút nữa không đành chỉ thay đổi sắc mặt.

Nàng kia phò lòi kéo Vi nha đầu thủ luyện tiếc buông ra bộ dáng, là có ý gì?!

“Muội muội lần da thật tốt, sờ đứng lên thật là thoải mái, “ Khúc Kinh Cự về mặt cực kỳ hâm mộ, “Có thể thấy được muội muội chỗ ở so với kinh thành phải nuôi nhân.” Nói xong, thật đúng là cười sờ sờ kia trắng noãn tay nhỏ bé.

Kính quý phi cả người cũng không tốt, nàng này con dâu đầu óc đi đâu, sẽ không có cảm giác nguy cơ sao không, chẳng lẽ không biết đề phòng điểm khác nữ nhân sao? Làm trò chính mình trượng phu mặt nói nữ nhân khác làn da hảo, là muốn khiến cho trượng phu thật là tốt kỳ sao?!

Không biết vì cái gì, nhìn thấy Khúc Kinh Cự kia vui vẻ tươi cười, kính quý phi không hiểu dâng lên một cổ vô lực nôn nóng cảm

Nàng quay đầu lại hướng đứa con nhìn lại, chỉ thấy con mình trên mặt ý cười thương thức trà, hoàn toàn không có phản ứng bộ dáng, đành phải mở miệng nói: “Hành nhân, mấy ngày nữa người Nhị thúc sẽ đến báai phòng người, người tìm thời gian gặp một lần hân.”

Hạ Hành biết mẫu phi ý tứ, lược qua gật gật đầu, nói: “Nhi thần hiểu được.” Nói xong, đem bên người một cái đĩa kim kết hướng Khúc Kinh Cự ngồi đích phương hướng đẩy.

Kính quý phi nhìn đến hân động tác này, cũng không có mở miệng nói cái gì, chính là ánh mắt nhìn về phía Khúc Kinh Cự, cảm thấy được tâm tình càng thêm nôn nóng

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Nhà của người ta

Ăn trưa, Khúc Kinh Cự cùng Hạ Hành vây quanh kính quý phi một tả một hữu ngồi, các cung nữ đang cầm đồ vật này nọ nối đuôi nhau mà vào, hầu hạ ba người trở lại đường ngay sát thủ.

Kính quý phi mặc dù có ý cất nhắc Vi Nhiễm Sương, nhưng là Vi Nhiễm Sương thân phận, thì không cách nào cùng ba người ngồi chung, Khúc Kinh Cự mắt nhìn đứng ở kính quý phi phía sau Vi Nhiễm Sương, vị này phần đất bên ngoài quay về kính Vi muội muội tướng mạo rất không tồi, có như vậy điểm thanh tú động lòng người hương vị, biết vâng lời đứng ở kính quý phi phía sau bộ dáng cũng rất đòi hi. Chính là này cô đại biểu ca biểu muội thật sự là có nhiều lắm có thể đã xảy ra. Khúc Kinh Cự thấy nàng trộm tiểu Hạ Hành bộ dáng, đoán được nàng có lẽ có điểm xuân tâm này mầm ý tứ.

Tiếp nhận cung nữ truyền đạt bỏ lụa lau khô thủ, Khúc Kinh Cự tầm mắt đảo qua Hạ Hành, đối phương nhưng thật ra một bộ đối Vi Nhiễm Sương không có hứng thú bộ dáng, nàng cười cười, nhìn thấy từng đạo đồ ăn đã bùng lên.

Hàng hóa sau khi dùng xong, Vi Nhiễm Sương cùng kính quý phi trở về nội thất nghỉ ngơi, Khúc Kinh Cự cùng Hạ Hành liền tới rồi sương phòng. Trong sương phòng đồ dùng dùng một chút đều đủ, Khúc Kinh Cự thậm chí còn chứng kiến trên vách tường còn treo móc một bộ thất nữ bát quái tự, nhìn như là vài tuổi tiểu hài tử vẽ xấu.

Hạ Hành gặp Khúc Kinh Cự nhìn phò tự, liền vội ho một tiếng nói: “Đây là ta tuổi nhỏ cùng mẫu phi cùng ở khi phòng, sáu tuổi sau mới tới điện thờ phụ, mười tuổi sau mới đem đến chính mình ở trong cung.”

Khúc Kinh Cự mắt nhìn kia tự phía dưới niên kỉ hảo, khánh đức mười bảy năm, khi đó Hạ Hành chỉ có năm tuổi. Nàng thu hồi tầm mắt cười nói: “Vương gia thiên tư hơn người.”

“Như vậy một bộ tự Kinh Cự có thể nhìn ra thiên tư hơn người, có thể thấy được người nhân giới hơn người, “ Hạ Hành cười trên giường ngồi xuống, “Đến trên giường nghỉ ngơi một hồi, khuya hôm nay phải đã khuya mới có thể hồi phủ đâu.”

Khúc Kinh Cự làm cho người ta hầu hạ ta sai hoàn cùng đẹp để quý giá ngoại bảo, người ngoài toàn bộ rời khỏi phòng ở sau, lưu loát hướng trên giường ngồi xuống, liếc xéo hân nói: “Ta nếu là nhân giới không tốt, làm sao có thể coi trọng Vương gia.”

Đối loại này ngôn luận nhin không được cười ra tiếng, Hạ Hành nhưng lại không thể không thừa nhận lời này hân nghe được thật cao hứng, cuối cùng cũng

chỉ là đem người hướng trên giường một 搥, “Người gả cho ta chính là phụ hoàng tứ hôn, không phải người nhìn trúng ta?”

Khúc Kinh Cự đem chân hướng phía sau khẽ quăn, lầu bầu nói: “Sau lại coi trọng tổng được rồi đi.”

Hạ Hành nhìn thấy kia thanh đầu đều vùi vào chân nhân, khoe miệng bắt đắc dĩ hướng lên trên giờ giờ lên, ánh mắt cũng không tự giác nhu hòa.

Kính quý phi giấc ngủ trưa thời gian không hề dài, bất quá gần nửa cái canh giờ liền đã tỉnh lại, nằng từ trên giường ngồi dậy, mắt nhìn im lặng ngồi ở một bên Vi Nhiễm Sương, làm cho cung nữ hầu hạ nằng đôi lại tiệc tối khi phải mặc quần áo cùng sai hoàn.

Gặp Vi Nhiễm Sương muốn lên tiền thay chính mình oán phát, kính quý phi cản lại nằng, nhìn thấy trong kính như cũ lưu trữ vài phần tư sắc chính mình, kính quý phi thân nhiên mở miệng: “Nhiễm Sương, người có biết khả Bồn cung cho người tiền cung khi vì sao?”

Vi Nhiễm Sương vẫn chưa cùng kính quý phi ở chung quá nhiều thiếu thời gian, lúc này nghe được kính quý phi hỏi như vậy, khẩn trương hạ xuống, không ngoan có chút ngưng ngừng đáp: “Chắt nữ không biết.”

Theo một đám trang sức trong hộp lấy ra một chỉ ru-bi hoa đào sai đưa cho cung nữ, kính quý phi sắc mặt bình thân nói: “Nói vậy người tiền cung tiền, mẹ của người đã muốn theo như người nói không ít. Nhưng là có mấy lời Bồn cung không thể không nói cho người hiểu được, Đoan vương đã là đã lớn, Bồn cung không làm được hấn chủ, cũng không muốn ép buộc làm hấn chủ, người lúc này tâm tư liền nghỉ ngơi đi.”

Vi Nhiễm Sương sắc mặt trắng nhợt, nắm chặt ngón tay sau một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Cô, ta cầu được không nhiều lắm, chỉ là muốn ở lại biểu ca bên người mà thôi.” Nói xong lời này, trên mặt liền rặng mây đỏ đầy trời.

Nghe xong lời này, kính quý phi cười cười, không biết là trào phúng còn là dừng, nằng khiêu mi nghiêng đầu nhìn về phía đứng ở bên cạnh cô gái: “Người mới gặp hành nhân như vậy một hồi, liền muốn cùng hấn cả đời?” Tuổi trẻ nữ tử luôn dễ dàng chịu nam nhân địa vị, dung mạo cùng cử chỉ ảnh hưởng, cũng không trông nom nam nhân bản tính như thế nào, gia đình như thế nào, sách tóm tắt đặc là chân ái một đầu đâm đi vào, về phần kết quả như thế nào, các nằng là chưa bao giờ suy nghĩ.

Vi Nhiễm Sương mặt càng đỏ hơn, trộm mai phục đầu, nhưng không có phản bác kính quý phi những lời này.

“Vậy người cảm thấy được Đoan vương phi như thế nào?” Kính quý phi nhắc tới chính hấn một con dâu, đuôi lông mày lại nhảy lên.

“Đoan vương phi điểm quan quần phượng, đáng vẻ hàng vạn hàng nghìn, “ Vi Nhiễm Sương cắn môi dưới, bài trừ như vậy vài câu, “Ta không nghĩ cùng Vương phi so sánh với, cũng không dám có kia tâm tư đi so với.”

“Người cũng không sánh bằng nằng, “ kính quý phi thân thủ miêu hảo chính mình lông mi, lần thứ hai nhìn về phía Vi Nhiễm Sương khi nói được không lưu tình chút nào, “Ta không nghĩ người làm một cái thiếp thị, người nếu là nguyện ý, ta định làm cho người ta nói với người người tốt gia.” Nằng chỗ người vợ tuy rằng không bằng của nằng ý, nhưng nằng không phải không thừa nhận, chính mình chất nữ cùng Khúc Kinh Cự thật sự là không có so với.

Dung mạo, gia thế, khí độ, đáng vẻ thậm chí là đòi nam nhân niềm vui tính chất đặc biệt, Vi Nhiễm Sương đều kém Khúc Kinh Cự quá xa, làm thiếp không có giống nhau có thể so sánh qua được chính thể, lấy cái gì tranh nam nhân sủng ái?

Vi Nhiễm Sương sắc mặt càng bạch, lại cắn răng không buông khẩu.

Kính quý phi xem nằng cái dạng này, nhú nhú mày, liền không hề mở miệng, nói được khó nghe chút, cũng không phải nằng thân huynh đệ nữ nhân, nếu đối phương không nghe khuyên bảo, nằng cũng lười nhiều lắm nói.

Ra nội thất, kính quý phi khách khí sảnh không người, nhân tiện nói: “Bọn họ còn không có nằng đâu?”

Đinh má má biết nương nương nói được là ai, liền đáp: “Nói vậy Vương gia cùng Vương phi hôm nay tức giận đến sớm chút, có chút buồn ngủ, lúc này còn chưa nằng đâu. Nếu không nô tỳ lúc này đi gọi bọn họ.”

“Thôi, khiến cho bọn họ ngủ đi, đêm nay không biết vừa muốn gây sức ép tới khi nào, “ kính quý phi khoát tay áo, uống ngụm trà làm cho mình tỉnh thần một ít, “Thực quý phi nữ nhân kia đêm nay chỉ sợ vừa muốn cùng Bồn cung không qua được, người làm cho đêm nay bởi Bồn cung sâm yển mọi người cẩn thận chút.”

Đinh má má vội đáp ứng, nhà mình nương nương cùng thực quý phi đầu không ít năm, mấy năm nay đã sớm cho nhau xem không thuận mắt, may mắn Vương gia không chịu thua kém, bằng không lấy Hoàng Thượng thiên sủng thực quý phi tính tình, nương nương không chuẩn sẽ ăn thực quý phi mệt.

Hai người đang nói, liền gặp được Hạ Hành cùng Khúc Kinh Cự cùng nhau đi đến.

Kính quý phi dừng lại câu chuyện, gặp con dâu về mặt kính điểm bộ dáng nhìn mình, đón cảm giác thập phần hưởng thụ mở miệng nói: “Các người mới vừa lên, dùng chút trà tỉnh tỉnh thần, đợi lát nữa lại dùng chút điểm tâm.”

Loại này trên yến tiệc, từ trước đến nay là ăn không đủ no, Khúc Kinh Cự trong lòng cũng rõ ràng. Đợi nằng ngồi xuống uống hai hớp trà sau, liền mở miệng nói: “Mẫu phi váy thật xinh đẹp.”

Bởi vì đối phương khích lệ quá mức trắng ra cùng không xoay ngang, kính quý phi đang cầm chén trà nói: “Váy này là còn quần áo ván nhân có ý làm, phé đi không ít thời gian, tự nhiên khó coi không đến đi đâu.” Nhà người ta con dâu nói chuyện bày loan tám quai, khoa nhân cũng nói có sách, mách có chứng, như thế nào đến nằng này, cứ như vậy khô cần một câu? Ngay cả khoe ra sức mạnh đều thiếu một nửa, kính quý phi tỏ vẻ nằng tuyệt không cao hứng.

Vì Nhiễm Sương thấy thế, tiến lên thay kính quý phi thay đổi một chén trà nóng, cười nói: “Cô này trên váy tiền hạc nhìn cùng trong tiền cảnh đường như, không biết thêu nương như thế nào thêu, làm cho người ta nhìn dời đuôi mù con người.”

Nhìn một cái người ta, nhìn một cái! Kính quý phi liếc mắt Khúc Kinh Cự, đang cầm kia tân đổi chén trà, cười cười nói: “Bổn cung phải các nàng làm gì đó, tự nhiên muốn làm tốt, bằng không lưu trữ có ích lợi gì.”

“Cô vị tôn nhân quý, các nàng nào dám chậm trễ ngài, “ Vì Nhiễm Sương nói xong, đổi Khúc Kinh Cự nói, “Chị dâu trên người váy thợ khéo cũng rất khó đấy, nói vậy cũng phớt đi không ít thời gian đi.”

Khúc Kinh Cự cười tủm tỉm nhìn thấy Vì Nhiễm Sương, “Chúng ta hoàng gia nhân, loại khi này luôn phải chú ý chút.” Nàng vị này hảo biểu muội quả nhiên không phải nhất chích vô hại tiểu bạch thỏ.

Vì Nhiễm Sương tươi cười âm đạm rồi một ít: “Đúng vậy, giống chúng ta những người này, hay dùng không hơn này đó.”

“Kia cũng là là, “ Khúc Kinh Cự gật gật đầu, “Giống như người vậy cô nương, tùy tiện mặc cái gì đều được, không cần nhiều lắm chú ý.”

Trên mặt âm đạm cứng đờ, Vì Nhiễm Sương cảm thấy được đôi phương kia đương nhiên ngữ khí, làm cho mình trong lòng chán ghét khó chịu, sau một lúc lâu mới thốt ra cười nói: “Chị dâu thân phận quý trọng, tự nhiên muốn nhiều chú ý chút.”

“Đây cũng là không có cách nào khác chuyện, cũng không thể để cho ta nhóm gia Vương gia không có thể diện không phải, “ Khúc Kinh Cự bắt đắc dĩ thờ dài một tiếng, ngược lại nhìn về phía Hạ Hành, “Đúng không, Vương gia.”

Hạ Hành gật gật đầu, cũng không nhìn Vì Nhiễm Sương liền cười nói: “Người nói đối với.”

Có bản lĩnh nam nhân, từ trước đến nay không ngại chính mình mặc nhiều quý tiêu bao nhiêu. Ghét bỏ nữ nhân xa xỉ nam nhân từ trước đến nay chỉ biết có lưỡng chủng, một loại là không tiền đồ, một loại là thay lòng đổi dạ. Hạ Hành có hay không nội tâm Kinh Cự không biết, nhưng Hạ Hành rất có năng lực năng nên cũng biết.

Nhìn thấy hai người lẫn nhau động, Vì Nhiễm Sương trên mặt âm đạm trở nên chân thật không ít, chính là nàng lại không pháp nói khác, đành phải cười lớn nói: “Ca ca cùng chị dâu cảm tình thật tốt.”

Hạ Hành chậm rãi tiếp nhận lời này: “Ta cùng với người chị dâu là vợ chồng, cảm tình đương nhiên tốt.”

Vì Nhiễm Sương nếu không mở miệng.

Kính quý phi thân nhiên nhìn thấy này cảnh tượng, đem chén trà trong tay để qua một bên, ý bảo Đình má má cho mình đổi một ly, mới mở miệng nói: “Tại trù phòng điểm tâm cũng nên tốt lắm, Bổn cung làm cho người ta trình lên đến đây đi. Con dâu, để cho trên yến tiệc không thể dùng nhiều lắm từ thủy.” Vạn nhất ở yến hội trên nửa đường đi đi ngoài, chẳng phải là muốn ném mặt của nàng.

Khúc Kinh Cự nghe vậy gật gật đầu: “Con dâu nhớ kỹ, cảm ơn mẫu phi nhắc nhở.” Nói xong, bỏ xuống một cái mẫu phi người thật tốt cảm kích ánh mắt.

Kính quý phi kéo kéo khoe miệng, cảm giác mình không bao giờ... nữa nghĩ muốn nói với nàng nói.

Ở sắc trời tối xuống sau, kính quý phi rốt cục mở miệng nói: “Hành nhân, người trước đến phía trước đi, Bổn cung mang con dâu về phía sau điện.”

Hạ Hành đứng dậy hành một cái lễ sau, cho Khúc Kinh Cự một cái yên tâm ánh mắt, mới ra chung cảnh cung môn.

“Đi thôi, con dâu.” Kính quý phi nâng đỡ thái dương bước dao động, đứng lên nói, “Để cho ngoan ngoãn đi theo Bổn cung, không cần tùy ý nói chuyện.” Cảm giác, cảm thấy không nhiều lắm dận vài câu, sẽ không yên tâm đường như.

Khúc Kinh Cự tiến lên đỡ lấy tay nàng, cười nói: “Con dâu nhớ kỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Yến Tiệc

Đại long hướng quốc yến luôn luôn ở chiều dương trong điện cử hành, cho nên cả chiều dương điện rất lớn, mà ngay cả vật trang trí đều khí thế rộng rãi, mang theo hoàng thất uy nghiêm cùng kính sợ.

Cả đại điện phía trên nhất bày biện hé ra long phượng trình tường tơ vàng cây lim bàn, phía dưới tả hữu các bày biện một loạt bàn bát tiền. Khúc Kinh Cự đi vào đại điện vừa thấy, phát hiện bên trái ngồi tất cả đều là nam nhân, bên phải đều là nữ quyến. Hữu dưới tay bàn thứ nhất thượng đã muốn ngồi vài người, Khúc Kinh Cự nhìn kỹ xem, Vệ Thanh Nga cùng Tần Bạch Lộ đều tự cùng với một cái mỹ phụ nhân ngồi, nói vậy này hai phụ nhân đó là thực quý

phi cùng ôn quý tần, bên cạnh ngồi áo tơ trắng mỹ phụ hẳn là Thành vương mẹ đẻ an quý tần.

Kính quý phi mang theo ý cười đến gần, từ Khúc Kinh Cự giúp đỡ ở thực quý phi bên cạnh trên vị trí ngồi xuống, nàng chỉ chỉ bên người vị trí, “Con dâu, người cũng ngồi đi.”

Khúc Kinh Cự cười cười, quỳ gối đối mặt khác mấy người nói: “Gặp qua thực quý phi, an quý tần, ôn quý tần.” An quý tần là Thành vương mẹ đẻ, nhìn là cái rất hoà thuận nữ nhân, cùng hàng xóm tòa ôn quý tần nhưng thật ra thực tương tự, nhưng là Khúc Kinh Cự lại phát hiện, an quý tần ngay cả mặt mày đều thực nhu hòa, cùng ôn quý tần trên mặt hoà thuận bất đồng.

“Lão Nhị người vợ không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi, “ thực quý phi cười cười, “Người tự vào cửa sau đó không lâu liền bị bệnh, Bồn cung thật chưa từng hảo hảo tiêu quá người. Hôm nay nhìn lên mới hiểu được, như vậy dấu hiệu con dâu, khó trách tỷ tỷ cả ngày cất giấu người, không cho người đi ra đâu.”

Kính quý phi nghe nói như thế, đuôi lông mày nhảy lên, tựa tiểu phi tiểu nói: “Bồn cung này con dâu ngày bình thường không thương xuất môn, Bồn cung cũng là không có biện pháp. Nàng tính tình chất phác, không bằng người lão Tam nhà đích lang lợi, muội muội cũng, nhưng đừng chê cười.” Chính mình có một mọi chuyện yếu vô giúp vui con dâu, còn dám nói nhà nàng con dâu, cái gì biểu diễn.

Nghĩ muốn chăm ngồi nàng cùng con dâu trong lúc đó bà tức quan hệ, không dễ dàng như vậy!

Thực quý phi trên mặt ý cười khó coi vài phần, liếc mắt bên cạnh mình Tần Bạch Lộ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tỷ tỷ nói đùa, các nàng đều là thế gia ra tới, ai mà không hiền đức mẫn tuệ.”

“Điều này cũng đúng, “ kính quý phi tùy ý cung nữ thay chính mình miễn dâng trà, ngược lại tiếp tục nói, “Lão Tam người vợ xuất thân thư hương môn đệ, nghĩ đến cũng là khó gặp tài nữ.”

“Không dám nhận tài nữ hai chữ, “ Tần Bạch Lộ đứng dậy khẽ chào, “Kính quý phi nương nương cất nhắc con dâu.”

Kính quý phi liếc mắt trên người nàng kia bạch thăm thăm váy, lại nhìn nhìn nhà mình con dâu kia phiền phức màu đỏ loan điều đai lưng váy dài váy, tuy nói lảng phất chút, này lỗi nặng năm vẫn là màu đỏ nhìn vui mừng chút.

An quý tần trầm mặc nhìn thấy một màn này, có một ngụm không một ngụm uống trà, tả hữu con dâu của nàng còn không có vào cửa, nàng cũng không như hai vị này tôn quý, thật sự không có gì hay tranh. Bất quá này lão Nhị nhà đích người vợ, quả thật quá mức dấu hiệu chút, lúc trước cô nương này còn chưa xuất giá, nàng trong cung còn gặp qua nàng, nhìn tựa hồ không có như vậy dấu hiệu.

“Hoàng Thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm!”

Vốn đang ở cho nhau phi đao từ hai vị quý phi nương nương đồng thời ngừng miệng, dáng vẻ hàng vạn hàng nghìn đứng lên, sau đó chậm rãi quỳ xuống, làm cho một bên Khúc Kinh Cự xem thế là đủ rồi, nhìn nghiệp vụ thuần thực đặc, quả thực phân phút tiến vào bất đồng trạng thái.

Theo kính quý phi quỳ xuống, nghe thái giám hàm lĩnh dập đầu một cái sau, Khúc Kinh Cự mới giúp đỡ kính quý phi đứng lên, nương động tác này, nàng phát hiện kính quý phi nhìn thấy đế vương không hề cảm xúc dao động hai mắt.

Nhìn không được mắt nhìn kia đứng ở địa vị cao nam nhân, già nua nam nhân mặc mình hoàng long bào, có chút mập mạp đáng người làm cho từng tuần tú hẳn trở nên bình thường. Nhưng chỉ có như vậy một người nam nhân, làm cho trong hậu cung nữ nhân muôn vàn tính kế, hao phí các nàng tất cả tuổi thanh xuân.

“Ngày tết ngày, chư ái khanh không cần đa lễ, ban thường ghé ngồi.” Khánh đức đế khoát tay chặn lại, ngồi xuống. Mắt thấy người phía dưới quỳ gối chính mình dưới chân, ba hô vạn tuế sau mới dám ngồi xuống, trên mặt hẳn ý cười càng thêm rõ ràng. Vỗ vỗ churong, mấy mặc nghề thường vũ quần áo nữ tử được rồi tiến vào, nhảy lên vui mừng vũ đạo.

Rượu và thức ăn như nước chảy đã bùng lên, Khúc Kinh Cự nhìn thấy một ít cái khay cái khay tinh xảo thức ăn, khóe miệng giật giật, bất quá nhìn kính quý phi ngồi ngay ngắn như thái son bộ dáng, cuối cùng là một không có mở miệng nói chuyện.

Khó trách kính quý phi làm cho bọn họ dùng điểm tâm mới đến, những thức ăn này nhìn xinh đẹp, chính là nhìn nhưng không có nhiều ít nhiệt khí, đại mùa đông ai thích ăn này?

Hơi hơi nghiêng đầu nhìn thấy trong điện vũ đạo cô gái, khế cong thất lưng giương một tay lên đều là phong tình, bất quá xem xét nhân lại các mặt mỉm cười, khóe miệng cười giống như ăn tốt lắm đường như, nửa điểm không nhiều lắm nửa điểm không ít.

Khế múa tắt, lại tới nữa mấy mặc đồ hóa trang nam nữ, y y nha nha hát cái gì cát tường như ý, Khúc Kinh Cự không có hứng thú, làm cho Mộc Cận thay nàng gấp một khối điểm tâm ăn giết thời gian.

“Lão Đại nhà đích, như thế nào hôm nay không thấy nhà người trọng nhân đến?” Thực quý phi nhìn thấy ngồi ngay ngắn Vệ Thanh Nga, ngữ mang đáng tiếc, “Trong cung đứa nhỏ ít, nhìn luôn quanh què chút.”

“Quay về quý phi nương nương, trọng nhân hai ngày này bị chút hàn, con dâu lo lắng hẳn tiến cung đem bệnh lây bệnh cấp quý nhân nhóm, liền đem hẳn ở lại trong phủ.” Hạ trọng là Vệ Thanh Nga đứa nhỏ, ngày bình thường thật cẩn thận che chắn, nghe được thực quý phi nhắc tới đứa nhỏ, trong lòng căng thẳng, trên mặt lại - lộ ra dịu dàng ý cười, ngữ khí kính cẩn nói: “Đợi hẳn tốt lắm, con dâu dẫn hẳn mau tới cấp cho nương nương chào.”

“Thì ra là thế, “ thực quý phi nghe vậy gật gật đầu, phân phó người bên cạnh đi lấy thuốc bổ cấp Vệ Thanh Nga sau, mới cười nói, “Đứa nhỏ này luôn phải cẩn thận chút, đã nhiều ngày trời tiết lạnh, người làm mẫu thân, cũng muốn tốn nhiều chút tâm tư.” Đây thái độ, nghiêm nhiên một bộ chủ mẫu bộ dáng

Ngồi ở Vệ Thanh Nga bên cạnh ôn quý tần đúng là một câu cũng không có nói, trên mặt vẫn lộ vẻ nhu hòa ý cười.

Vệ Thanh Nga ứng với thanh là, nghiêng đầu lại tự mình cấp ôn quý tần gấp cái ngàn tầng cao, “Mẫu phi, ném thử, chút này điểm tâm”

“Ngọt mà không腻, rất là không tồi, “ ôn quý tần trên mặt ý cười càng phát ra ôn nhu, cắn hai cái ngàn tầng cao sau, “Người không cần vẫn chiều cổ ta, mình cũng tiến vài thử.”

“Mẫu thân có thể xử dụng hảo, đó là con dâu phúc khí, “ Vệ Thanh Nga để đĩa xuống, cười cấp ôn quý tần rót một chén hoa mai rượu, “Rượu này không say nhân, trang bị ngàn tầng cao vừa lúc.”

“Lão Đại nhà đích cũng thật hiền lành, “ thực quý phi trên mặt cười hiền vài phần, mắt nhìn bên cạnh chưng chén rượu Tần Bạch Lộ, cảm thấy được trong lòng có chút không thuận, ngược lại nhìn về phía kính quý phi nói, “Tỷ tỷ, người nói có phải hay không?”

Kính quý phi liếc mắt thực quý phi, cười nói: “Đây mấy con dâu, đều là hiếu thuận thật là tốt đứa nhỏ, muội muội cũng, nhưng đừng hâm mộ ôn quý tần, đã quên nhà mình thật là tốt con dâu.” Trong lòng mình không thuận, còn muốn kéo nàng xuống nước, đương nàng không đầu óc sao?

Tần Bạch Lộ biết bà bà là mất hứng, liền thả tay xuống lý chén rượu, ngược lại tự mình cấp thực quý phi làm một khối thịt cua đến nàng trong bát.

Thực quý phi lược qua dùng một ngụm, liền thân nhiên nói, “Đây vào đông cua so với không được mùa thu lý non mềm, lớn như vậy con cua, cũng bắt quá nhìn đẹp thôi.”

Tần Bạch Lộ nắm bắt chiếc đĩa kiết nhanh, cuối cùng cũng chỉ buồn cười cười nói: “Mẫu phi lời nói hữu lý, không bằng ném thử, chút này tao áp lười, con dâu thường hoàn hảo.”

“Không cần, “ thực quý phi cười nói, “Chính người hảo hảo dùng đi, Bồn cung không quá mức ăn uống.”

“Bồn cung nhìn cũng không phải sai, “ kính quý phi nhìn về phía Khúc Kinh Cự, “Con dâu, làm ra cấp Bồn cung ném thử, chút.”

Khúc Kinh Cự gặp đối phương càng muốn khoe khoang hình dạng của mình, đành phải cười ôm lấy tay áo cấp kính quý phi chọn lấy hai cái, còn tri kỷ bằm cái lười bộ món sườn.

“Người này thực thành đứa nhỏ, đừng chỉ cố lấy ta, “ kính quý phi ăn xong áp lười, cười làm cho phía sau cung nữ cấp Khúc Kinh Cự bới thêm một chén nữa súp, “Chúng ta nữ tử uống nhiều ăn canh, ưu đãi khá.”

Khúc Kinh Cự cười tủm tỉm bung lên bát, vô cùng thân thiết mở miệng: “Cám ơn mẫu phi.” Sau đó vui đầu thành thành thật thật uống lên.

Thực quý phi nhìn này bức mẫu tử tức hiểu trường hợp, mắt lệ lạnh một tiếng, nhưng là trong lòng đích khí nhân là càng thêm không thuận.

Kính quý phi tâm tình rất tốt lấy tay lựa chùi miệng sừng, ngu xuẩn nữ nhân mới làm trò những người khác cho mình con dâu nan kham đâu.

Có chuyện gì quay về bản thân trong phòng nào, tốt xấu con dâu cũng là đường đường Vương phi, cái chỗ này ngồi đầy tông phụ cáo mệnh, con dâu không có mặt, đương bà bà chẳng lẽ lại có thể phong cảnh, bất quá là làm cho đứa con cũng đi theo không mặt mũi, còn khiến người khác chế giễu mà thôi.

Nam tân tịch bên này, bên phải một bàn ngồi đó là Hạ gia Tứ huynh đệ cùng với tôn thất vài vị lão Vương gia, bất quá vài vị lão Vương gia đều thực thức thời, đãi bốn người thập phần khách khí.

Hạ Hành ngồi ở Hạ Uyên cùng Hạ Kỳ trong lúc đó, trên mặt ý cười cùng đang ngồi mọi người nói chuyện, đoan chắc là phong độ bồng bênh, đáng về đường đường.

“Tứ đệ chuyện tốt gần, hôm nay tổng nên cùng huynh đệ mấy uống nhiều hai chén, “ Hạ Kỳ chưng chén rượu lên, đối với Hạ Minh nói, “!”

Hạ Minh trên mặt đã muốn nhiễm lên men say, chính là đại ca yêu cầu hấn nhưng không cách nào cự tuyệt, đành phải về mặt đau khổ chưng chén rượu lên: “Cám ơn đại ca, đệ đệ trước làm vì kính.”

Hạ Uyên trắng nõn đích ngón tay vuốt ve chén duyên, nhìn thấy lão Đại một bộ hào sảng bộ dáng cấp cả bàn nhân kính hoàn rượu, chọn đuôi lông mày gõ gõ chén rượu, “Đại ca tửu lượng giỏi.”

“Ha ha, đại ca khác không được, rượu này lượng vẫn còn không có trở ngại, “ Hạ Kỳ thân thủ vỗ vỗ Hạ Uyên kiên, chán ghét Hạ Uyên chưng chén rượu đều đổ đi ra, “Giống người như vậy thanh tú uống rượu không thể được.”

Nhìn thấy bị đổ tửu thủy mu bàn tay, Hạ Uyên ghét bỏ đặt chén rượu xuống, lấy ra khăn tay sát rửa tay sau lưng, mới cười lạnh nói: “Đệ đệ không bằng đại ca thường đi tửu lâu trà tứ bốn tẩu, tửu lượng tự nhiên không kịp đại ca hào sảng.”

Tựa hồ không có nghe được trong lời nói ý trào phúng loại, Hạ Kỳ cười nói: “Nam nhân sẽ không uống rượu không thể được, Nhị đệ người nói có phải hay không này để ý nhân?”

“Này sẽ uống rượu không nhất định là nam nhân, nam nhân cũng không nhất định tất cả đều thích uống rượu, “Hạ Hành cười bụng chén rượu lên đối với Hạ Kỳ, “Ngẫu nhiên độc chúc hai chén rượu là nhanh sự, khả nếu là hảo tửu như mạng đã có thể xin miễn thứ cho kẻ bất tài. Đệ đệ không bằng đại ca tửu lượng giỏi, này chén kính đại ca.” Nói xong, cũng không để ý Hạ Kỳ phản ứng, ngửa đầu uống cạn.

Hạ Uyên mắt lạnh nhìn, kinh thường cười nhạo một tiếng, tiếp nhận thái giám tân thay chén rượu.

“Nhị đệ lời này cũng có đạo lý, “Hạ Kỳ cười đến như cũ ngay thẳng, đi theo uống xong một chén rượu, bắt quá thật không tiếp tục tái mời rượu, thành thật ngồi ở trên vị trí sử dụng yên.

Hạ Hành cúi đầu, cười khê quơ quơ trong tay khoảng không chén rượu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ngày Mồng 1 Ở Vương Phủ

Đãi triệt hạ rượu và thức ăn sau, đó là các nước phụ thuộc tiến lên tiến cống, Khúc Kinh Cự nhìn thấy này đó thành thành thật thật sứ thần, cùng với bốn phía mọi người đương nhiên thái độ, đột nhiên hiểu được như thế nào cường quyền đó là chân lý.

Theo thái giám đem sứ thần đưa lên tới ra lần lượt từng cái một niệm đi ra, tiến cống nhiều người trên mặt tốt sắc, tiến cống ít người đầy mặt đái cùng khổ chi cùng, hận không thể đối với khánh đức để đập đầu tỏ vẻ địa chủ gia không lương thực dư bất đắc dĩ tâm tình.

Đãi này đó sứ thần lui ra, lại là hơn nửa canh giờ quá khứ, Khúc Kinh Cự bụng trà chén nhỏ, đối đại long hương có mới đích nhận thức, đó là một cường đại vương triều, thậm chí là mặt khác tiểu quốc trong mắt hành hương nơi. Nếu như vậy, đại long hương gần vài thập niên ngoại chiến có thể rất nhỏ, khó trách khánh đức để chính là như vậy cùng nhuyển tính tình.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng rất nặng tiếng trống vang lên, Khúc Kinh Cự liền nhìn đến hoàng đế cùng hoàng hậu ra đại điện, ở ngoài điện bạch ngọc trên bệ đá quỳ xuống. Đi theo mọi người xuất môn nàng hơi sững sờ, đi theo kính quý phi quỳ xuống, nghe khánh đức để chống lại thiên niệm đảo văn, tựa hồ là ở cầu xin năm sau mưa thuận gió hoà, dân chúng cuộc sống giàu có.

Đãi lửa khói ở Khúc Kinh Cự trên đỉnh đầu sau khi nổ tung, nàng mới giựt mình tỉnh lại, lúc này vừa mới để vương cầu nguyện xong, nàng giúp đỡ kính quý phi đứng lên, thối lui đến một bên. Sau đó vang lên bên tai ca cơ ngâm xướng, còn có một chút truyện cười thanh truyện vào trong tai, nàng ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy đủ mọi màu sắc pháo hoa nổ tung, nhìn không được trừng mắt nhìn, ánh mắt tựa hồ chưa xốt đặc có chút khó chịu.

Kính quý phi kinh ngạc nhìn thấy pháo hoa sau một lúc lâu, cúi đầu nói: “Hoàng Thượng cùng hoàng hậu đã muốn hồi cung, lúc này thiên không còn sớm, các người cũng trở về đi.” Nói xong, giúp đỡ cung nữ thủ, “Bốn cung cũng mệt nhọc.”

“Mẫu phi, con dâu tặng người trở về.” Khúc Kinh Cự đỡ lấy kính quý phi thủ, thấy nàng giữa lông mày có chút mệt mỏi, liền lấy Mộc Cận cho nàng chuẩn bị áo choàng cấp kính quý phi phủ thêm.

“Không cần, “kính quý phi mắt nhìn Khúc Kinh Cự trên người màu đỏ váy dài, nhẹ tay khinh đáp áo choàng thắt ở phía trước kết thượng, “Ban đêm lạnh, người cùng hành nhân sớm đi hồi phủ, nơi này cách chung cảnh cung không xa, Bốn cung tọa bước liền trở về đó là.” Nói xong, khoát tay áo, liền không hề phản ứng Khúc Kinh Cự, lập tức giúp đỡ cung nữ thủ đi rồi.

Khúc Kinh Cự tại nguyên chỗ đứng trong chốc lát, mới giúp đỡ Mộc Cận hạ cao cao cảm thạch thêm đá, thật dài lần váy xệch qua thêm đá, giống như là một đạo nước chảy nhẹ nhàng xệch qua.

Dưới thêm đá, Hạ gia Tứ huynh đệ lẫn nhau cách vài bước khoảng cách đứng, Hạ Uyên sắc mặt lạnh như băng, phía sau của hắn còn đi theo mặt không chút thay đổi Tần Bạch Lộ, giữa hai người cảm tình vốn là không sâu dày, kết quả hai người gặp mặt sau, Tần Bạch Lộ còn vẻ mặt ủy khuất bộ dáng, càng làm cho Hạ Uyên lật ra sắc mặt, hai người liền cho nhau cương nghiêm mặt cách một tay khoảng cách đứng.

Tần Bạch Lộ trong lòng hận bà bà không cho mình thể diện, lại oán Hạ Uyên đãi nàng không đủ ôn nhu. Vốn mình đã bị ủy khuất, còn muốn tiểu Hạ Uyên sắc mặt, này trong lòng đích khí càng thêm không thuận, cũng không để ý người khác thấy thế nào, con trầm mặt rầu rĩ đứng.

Nhìn nàng này bộ hình dáng, Hạ Uyên không kiên nhẫn dời tầm mắt, ngẩng đầu liền nhìn đến một cái màu đỏ thân ảnh theo bạch ngọc trên bậc xuống dưới, bạch cùng hồng ở khói lửa lóe ra trung, có vẻ có chút nói không nên lời đẹp đẽ. Hắn lấy lại bình tĩnh, người ngoài đến gần, mới phát hiện đúng là Hạ Hành Vương phi. Thấy rõ là huynh đệ nữ nhân, hắn thì không nhiều lắm xem, thân nhiên dời tầm mắt, không nói được một lời xoay người bước đi, hiển nhiên không có phải cùng các huynh đệ cáo từ ý tứ.

Hạ Minh muốn mở miệng nói tiếng đi thông thả, nhưng là thấy đại ca cùng Nhị ca phảng phất giống như không phát hiện này màn dường như, do dự một chút, vẫn là đem cúi đầu.

“Thù có chút lạnh, “Hạ Hành đi đến dưới thêm đá, ở Khúc Kinh Cự đập hạ cuối cùng một bậc bạch ngọc giai, dặt tay nàng, đem mình trên người áo choàng lấy xuống, đem Khúc Kinh Cự che phủ nghiêm nghiêm thực thực, mới đứng Hạ Kỳ cùng Hạ Minh thờ dài nói: “Đại ca Tứ đệ, ta đi trước một

bước.”

“Nhị đệ xin cứ tự nhiên, “Hạ Kỳ liếc mắt bị quần đắc nghiêm nghiêm thực thực Nhị đệ muối, cười khoát tay áo: “Thiên không còn sớm, Nhị đệ cùng Nhị đệ muối sớm đi quay về đi.” Khó trách lão Nhị hộ giống như cái trồng mất đường như, trên người còn treo móc cái không được tốt lắm hà bao. Hắn mang theo chút giễu cợt ánh mắt nhìn thấy Hạ Hành, này Nhị đệ muối quả thật có vài phần tư sắc.

Hạ Minh nhưng thật ra thành thành thật thật liếc mắt một cái cũng không loạn nghiêng mắt nhìn, hắn cung kính thờ dài nói: “Nhị ca đi thông thả.” Làm bộ muốn đưa.

Hồ ly mao quét ở chớp mũi có chút dương, Khúc Khinh Cur thân thủ vén lên, vừa hay nhìn thấy Hạ Minh quy củ thờ dài tư thế.

“Tứ đệ đừng bước, “Hạ Hành bắt lấy Khúc Khinh Cur thủ, đối Hạ Minh cười nói, “Nhà mình huynh đệ, không cần như thế khách khí.” Nói xong, xoay người liền đi.

Hạ Minh khó hiểu nhìn thấy Nhị ca bước đi mở đích bóng dáng, bước ra bước chân còn chưa thu hồi lại.

“Đổi đãi người thành thân sau liền minh bạch, “Hạ Kỳ thân thủ vỗ vỗ vai hắn, vừa lúc gặp Vệ Thanh Nga đi ra, nhân tiện nói, “Ca cũng trở về, người cũng sớm đi hồi phủ đi.” Nói xong, tùy tiện đích bỏ đi.

Hạ Minh không hiểu ra sao nhìn thấy Hạ Kỳ tránh ra, gặp đại tẩu lại đây, lại hành lễ. Như vậy trong chốc lát thời gian, mấy huynh đệ đi được sạch sẽ, hắn lại cảm thấy được bọn họ càng thêm khó hiểu.

Đêm nay khó được trong cung không có cấm đại lại ban đêm, Hạ Minh người ngoài đi được không sai biệt lắm, mới hướng an quý tần tẩm cung đi đến.

An quý tần tẩm cung không lớn, bài trí cũng không tinh quý, nhưng bởi vì dục có hoàng tử, trong điện Trung Tinh nô tài nên cũng không dám chậm đãi, khách quan mặt khác không thể xưng phi tần, cuộc sống của nàng đã qua rất khá, ít nhất nên có đồ vật này nọ chưa bao giờ thiếu quá.

Hai mẹ con sợ những người khác nghi kỵ, cho nên ngày thường thời gian gặp mặt không nhiều lắm, lúc này vừa thấy mặt, liền nhiều lời chút nói. Đương an quý tần nghe được đứa con đề cập tiệc tối trước sau chuyện đã xảy ra sau, nàng nhin cười không được cười: “Bọn họ như thế nào không liên quan chuyện của chúng ta, về phần Trữ vương trong lời nói.....” Gặp đứa con về mặt ngây thơ bộ dáng, trên mặt nàng ý cười rõ ràng vài phần, “Bất quá là vài câu vui đùa nói, người không cần nghĩ nhiều.”

Đoan vương người vợ bộ dáng quả thật tinh xảo, vốn hoàng gia cũng không thiếu như vậy dung màu nữ nhân, chính là Đoan vương người vợ có tính còn nhiều thêm chút khác hương vị ở bên trong, ở phía sau cung đãi quá nhiều năm nàng, tự nhiên hiểu được nữ nhân như vậy có bao nhiêu hấp dẫn nam nhân.

Thân là một cái Vương phi, có như vậy tư sắc, thật không hiểu là phúc hay họa, nhớ tới Đoan vương phi bởi ở kính quý phi bên người nhu thuận dùng trà dùng điểm tâm bộ dáng, an quý tần lắc lắc đầu, kính quý phi cũng không phải đơn giản.

Nhớ lại cập chính mình lúc trước tiến cung khi cũng là như vậy tuổi, nàng nhưng thật ra nghĩ muốn Đoan vương phi ngày sau quá đắc thoải mái, nghĩ vậy, nàng lời nói thâm thía mở miệng nói: “Minh Nhị, ngày sau đối đãi người gia người vợ đỡ, nữ nhân này cũng không dễ dàng a.”

Hạ Minh hiểu thuận đáp ứng, nhưng vẫn là không rõ sự tình như thế nào liên lụy đến chính mình chưa vào cửa người vợ trên người. Có lẽ, là hắn rất ngu dốt, tiểu minh Vương gia bắt đắ dĩ nghĩ muốn.

Ngày tết quá khứ, đó là tân niên tháng giêng mừng một. Khúc Khinh Cur cùng Hạ Hành ngồi ở vương phủ trong chính điện, trong phủ lớn nhỏ quân sự, lần lượt từng cái cấp hai người hành lễ chúc tết, mà thô đề cho nhân toàn bộ ở cửa điện ngoại dập đầu xong việc.

Nghe bọn hạ nhân không ngừng đổi đa dạng cát tường nói, Khúc Khinh Cur ý bảo Mộc Cận cùng Thực Quý cấp những người này ban cho, nhìn thấy những người này vui vẻ ra mặt bộ dáng, nàng nhớ tới kiếp trước chính mình lấy trừ tính công ty chia hoa hồng khi tâm tình, đại khái cũng cùng hiện tại những người này không sai biệt lắm.

“Nô tài cấp Vương gia Vương phi dập đầu, nguyện Vương gia cùng Vương phi tân niên đại cát, năm sau mọi chuyện hài lòng, “Tiễn Thường Tín cùng Minh Hoà hai người là Hạ Hành bên người đắc ý nhân, hai người nói chúc phúc nói thập phần thiện bạch, nhưng là trên mặt trung thành so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng.

Khúc Khinh Cur mắt nhìn hai người, lại nhìn về phía Hạ Hành nói: “Vương gia, hai người bọn họ ngày ngày đi theo người chạy tới chạy lui cũng không dễ dàng, ngài cần phải hảo hảo phần thưởng bọn họ một phen.”

Hạ Hành nghe vậy cười nói: “Nhà của chúng ta là Vương phi người làm chủ, như thế nào phần thưởng cần phải từ người nói tính.”

Ở đây chur vị quân sự nghe được Vương gia lời này, giai nín thở ngưng thần, mấy ngày nay Vương phi vẫn cầm giữ hậu viện, nhưng vẫn có ít người nghĩ tìm chỗ trống toàn, chính là hôm nay Vương gia đem lời nói được quá mức hiểu được, hiểu được đặc một số người cái trán bốc lên mồ hôi lạnh.

“Một khi đã như vậy, kia thiếp liền bao biện làm thay, “Khúc Khinh Cur ở nhiều người thời điểm, vẫn là án quy tắc tự xưng là”Thiếp”, tuy rằng nàng đối này tự xưng cực kỳ không mừng, “Mộc Cận, lấy hai cái hà bao cấp hai vị công công.”

Hai người tiếp nhận hà bao, không về không nhìn, lập tức dập đầu cảm tạ ân, thái độ cực kỳ kính cẩn.

Không hổ là tài năng ở Hạ Hành bên người hầu hạ nhân, thật sự là nơi chốn vô sai lầm, nàng xem mắt mọi người, giương giọng nói: “Hôm nay mừng một,

mọi người cũng không nên như thế câu nệ, tất cả lui ra đi thôi.”

Bọn hạ nhân lần thứ hai dập đầu một cái, mới khom người lui ra ngoài. Ra chính điện, có người hâm mộ hai vị tổng quản công công được hai vị chủ tử coi trọng, giai thật cẩn thận nịnh hót hai người. Cũng có người nhân cơ hội muốn biết trong ví chứa cái gì, nhưng là bị hai người thuận miệng đuổi rồi.

Đãi hai người đuổi rồi người bên cạnh, mới mở ra hà bao. Trong ví không phải là cái gì hiếm lạ vật, mà là hể ra năm mươi lượng ngân phiếu. Hai người cũng nhất tề thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu Vương phi thực ban cho cái gì hiếm lạ biểu diễn, mới là nhất kiện chuyện phiền toái.

Hai người trao đổi một cái tầm mắt, Tiễn Thường Tín thở dài: “Chúng ta vị này Vương phi cũng không đơn giản, chúng ta ca lường ngày sau cần phải tận tâm.” Năm mươi lượng bạc đối với người bình thường là một số đại tài, nhưng đối với bọn họ mà nói, không coi là nhiều khó được. Vương phi cho bọn hắn mấy cái chữ này, thuyết minh Vương phi cũng không không có ý mướn sức chi thế, cũng là nói cho bọn hắn biết hai người, nàng coi bọn họ, nhưng là không hy vọng bọn họ làm ra không nên làm chuyện.

Năm mươi lượng ngày, vừa mới phù hợp thân phận của bọn hắn, không phải là muốn nói cho hắn biết nhóm, phải an giữ bốn phận sao?

Các quân sự lui ra ngoài không lâu sau, Hạ Hành những nữ nhân kia đã tới rồi. Những nữ nhân này trung, trừ bỏ bốn nỗi danh phần đích thiếp thị ngoại, còn có một cái kêu Bạch Chi thông phòng.

Hạ Hành nguyên bản có ba thông phòng, chính là Vân Khuynh bán phân phối thôn trang người trên, Bán Hạ bị Khúc Kinh Cự phạt chi thô chờ giặt quần áo tỳ, cho nên duy nhất lưu lại chỉ có Khúc Kinh Cự chưa từng gặp qua Bạch Chi.

Đãi những nữ nhân này cho mình đi lễ nạp thái sau, Khúc Kinh Cự cũng không có cái gì hiền lành trong lời nói có thể nói, nghiêng đầu đối Hạ Hành nói: “Vương gia có thể có nói cái gì nói?”

Hạ Hành khó hiểu ý nghĩa, nhưng là đối với thiếp thị, hắn quả thật không có gì có thể nói, liền lắc lắc đầu.

“Nếu Vương gia không có lời gì nói, các người đều lui ra đi, “ Khúc Kinh Cự nâng chung trà lên, “Mộc Cận, đem ta cấp chur vị chuẩn bị tiền lì xì lấy ra nữa, tặng vài vị đi ra ngoài.”

Vài vị thiếp thị sừng sốt, thật không ngờ nhanh như vậy sẽ bị đuổi ra ngoài, mặt khác trong phủ đều nên có răn dạy đâu? Không phải nên đâu có hào hầu hạ Vương gia, tuân thủ vương phủ quy củ linh tinh sao?

Một đám nắm bắt tiền lì xì, ra chính điện còn không có kịp phản ứng. La Ngâm Tự sững sờ nói: “Chúng ta cứ như vậy trở về?”

“Không quay về còn giữ làm cái gì?” Hàn Thanh Hà long liễu long trên người áo choàng, cũng không quay đầu lại đích bỏ đi.

Bạch Chi có chút không tha quay đầu lại mắt nhìn chính điện, mới chậm rãi nâng lên bước chân đi xa.

Trong điện, Khúc Kinh Cự đứng lên giặt giặt, “Vương gia chính là luyện tiếc mấy mỹ nhân?”

Hạ Hành thả tay xuống lý trà chén nhỏ, đi theo đứng dậy bất đắc dĩ cười nói: “Mau buổi trưa, chúng ta một đạo đi dùng bữa.” Nói xong, kéo Khúc Kinh Cự thủ, ôn nhu mở miệng. “Không cần nghĩ nhiều.”

Khúc Kinh Cự nghe vậy giương thần cười, trong mắt lại không nhiều ít ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tây Thi Ra Mắt Người Tình

“Ta nghĩ đến ngày tết lý phải thoải mái chút, ai ngờ so với ngày thường còn muốn vội, “ Khúc Kinh Cự cầm trong tay thật dày một xấp các phủ đưa tới năm danh mục quà tặng tử, nhu liệu nhu cái trân đem ra phóng tới một bên, “Chờ việc này rửa sạch xong, này năm cũng quá đặc không sai biệt lắm”

“Này lễ mừng năm mới không phải là đồ cái nào nhiệt vui mừng, tặng lễ tự nhiên đa tạ” Mộc Cận một bên thay nàng nắm bắt kiên, một bên khuyên nhủ, “Đã nhiều ngày đi các gia vương phủ thượng quả thật lụy nhân, đãi ngày mai ngài đi Tường Thanh Hậu phủ thượng, cuối cùng có thể khoan khoái khoan khoái.”

Khúc Kinh Cự rất hài lòng Mộc Cận đích tay nghề, lúc này híp nửa mắt nói, “Nào có đơn giản như vậy, ngày mai đi Tường Thanh Hậu phủ thượng không chỉ là một mình ta, còn có mặt khác quý phủ phu nhân, còn không phải giống nhau nào nhiệt.”

Này trừ tịch sau các gia cho nhau bái phóng phong tục phóng tới nơi này, như cũ không có bao nhiêu thay đổi, Khúc Kinh Cự đã nhiều ngày là nghe được diễn diễn phiên, nhìn đến thịt đều ghê tởm nóng nổi, may mà thân phận nàng tôn quý, còn không đến mức chạy chặt đứt chân.

“Vương phi, “ Ngọc Trâm đi đến, gặp Khúc Kinh Cự về mặt thư tri hoãn bộ đáng, nhân tiện nói: “Vương phi, Bảo Vinh Hầu phủ thượng cho ngài hạ bài

post.”

“Bảo Vinh Hầu phủ?” Khúc Kinh Cự nhớ lại vị này Bảo Vinh Hầu phu nhân cùng Lương thị cực không đối phó, hơn nữa là Hạ Uyên nhất phái nhân, nàng khoát tay áo, “Đặt hạ đi, làm cho người ta giấy báo nhận tiền nói ta không có thời gian.” Bảo Vinh Hầu phủ loại này dòng dõi, thật đúng là không biết xấu hổ cho nàng đưa thiệp mời tử, chẳng lẽ lại nghĩ đến nàng không mừng Lương thị, sẽ cho hấn gia mặt mũi, thật đúng là buồn cười.

Ngọc Trâm đem bài post thu vào, ngược lại nói: “Nô tỳ nghe nói, năm nay theo các nơi tuyển không ít mỹ nhân tiến cung, cũng không biết chúng ta quý phủ có thể hay không tiến nhân.”

Khúc Kinh Cự giật giật cổ, giảm bớt một chút cổ chua xót cảm sau thân nhiên nói: “Loại này không chuyên phát sinh nhân, không cần phải đi quan tâm. Nhưng thật ra muốn cho Hoàng Dương hảo hảo nhìn chăm chăm quý phủ, nếu là có người nháo sự, liền trực tiếp nói cho ta biết.”

Ngọc Trâm nghe Vương phi ngữ khí bình thản, nghĩ đến Vương phi định liệu trước, liền dừng lại cái đề tài này, ngược lại nói: “Quý phủ hai ngày này thật không có việc gì, chính là mấy ngày trước đây Hàn thị thiệp cùng Phùng thị thiệp ở trong vườn cải vài câu miệng.”

Khúc Kinh Cự nghe vậy cười cười, “Không đi quán các nàng, chờ mấy ngày nói sau.” Hàn Thanh Hà là thấy gió sử dả - hảo thủ, Phùng Tử Cầm được sủng ái thời điểm, mọi chuyện lấy Phùng Tử Cầm như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Hiện giờ chính hấn một Vương phi chương quán quyền to, nàng tự nhiên càng phải cho thấy lập trường.

Người như thế không có gì, Khúc Kinh Cự chẳng muốn đi xem nàng diễn trò, thở dài nói: “Người mang người đem bên ngoài đưa vào tới lễ vật toàn bộ kiểm kê, cùng Tiễn Thường Tín bọn họ cùng nhau mang thứ đó nhập kho.”

Ngọc Trâm nghe vậy phúc phúc lui thân hạ.

Mộc Cận có chút do dự nói: “Vương phi, Hàn thị thiệp người này tâm tính biến ảo vô thường, nô tỳ lo lắng nàng ngày sau tái khởi cái gì tâm tư.”

“Nàng nâng nhiều hơn nữa tâm tư thì như thế nào, “ Khúc Kinh Cự cười khế, “Nàng là Vương gia bên người tuổi lớn nhất nữ nhân, Vương gia đã muốn chương mất nàng, nàng tự nhiên muốn tìm người đầu nhập vào, ta còn không đáng ngày ngày nhìn chăm chăm một người như vậy.”

Mộc Cận lập tức minh bạch Vương phi ý tứ, này bộ chó càn lợi hại, cũng bất quá là nhất chích bộ chó, biến có thể nào nhất chích lão hồ. Hoa nhiều lắm tình lực ở bộ chó trên người, đó chính là đã đánh mất tây qua kiểm chi ma.

Buổi chiều, Hạ Hành theo một cái trên tiệc rượu trở về, hét lên hơn phân nửa chén trà mới dẩu nhắm rượu ý, làm cho người ta nâng thủy tiến vào sau, hấn gặp mấy nha đầu cũng theo tiến vào, khoát tay nói: “Lui ra đi, bốn vương không cần các người hầu hạ.”

Trong phòng nhân lui xuống, hấn cỡi quần áo ra ở trong thùng tắm rót một hổi, mới đứng dậy lau khô thân thể, mặc vào quần áo trong sau gọi người tiến vào sau nói: “Ngày sau bốn vương tắm rửa không cần nhân hầu hạ.” Mới vừa rồi ở trên tiệc rượu, mới nghe nói một truyện cười. Nào đó thể gia công tử ở tỳ nữ hầu hạ khi động thủ động cước, ai ngờ cánh bị cường thế vợ cả trào vừa vắn, này khắc khẩu nhún nhường giữa đúng là làm cho người này mệnh căn tử bị thương, nghe nói kia chỗ đã là phế đi.

Vấn đề này chính là làm cho trên tiệc nam tân nhóm nghe được nửa người dưới ả ả chỉ đau, cũng làm cho Hạ Hành không có làm cho tỳ nữ hầu hạ tắm rửa hưng trí, ít nhất trong khoảng thời gian này là không này tâm tư. Nhớ lại cùng Khúc Kinh Cự trận kia tư vị vô cùng tắm uyên ương, Hạ Hành cảm thấy được yết hầu có chút ngứa.

Đãi mặc hảo sau, Hạ Hành sửa sang bên hông tím hà bao: “Đi Vương phi nơi đó.”

Hầu hạ ở một bên Minh Hoà sớm đã tập mãi thành thói quen, gờ xuống Vương gia áo choàng liền đi theo, ý bảo mặt sau hầu hạ tiểu thái giám đều đuổi kịp. Tiễn Thường Tín cấp các phủ năm lễ nhập kho, hấn lúc này cần phải giữ vững tinh thần.

Hạ Hành hỏi phủ canh giờ vốn là không còn sớm, này tắm rửa một phen sau đã đến bữa tối thời gian, Khúc Kinh Cự nhìn thấy hấn, hai người vừa vắn cùng nhau dùng bữa. Tuy rằng trên bàn thức ăn chay chiếm đa số, hai người ăn được nhưng thật ra có điều,so sánh vui sướng.

Sử dụng hết thiện sau, canh giờ còn sớm, Hạ Hành quân cờ hứng quá, không nên cùng Khúc Kinh Cự chơi cờ, biến thành chỉ hiểu chơi cờ quy củ Khúc Kinh Cự rơi vào đường cùng liều mình bồi quân tử.

Nếu lên trời cho... nữa Hạ Hành một cái cơ hội, hấn nhất định sẽ không để cho Khúc Kinh Cự bồi dưới mình quân cờ, nhìn thấy trước mặt loạn thất bát tao ván cờ, còn có Khúc Kinh Cự hưng trí bùng bùng ánh mắt, hấn bắt đắc dĩ hạ một cái tử.

“Ai nha, Vương gia người như thế nào hạ nơi này!” Khúc Kinh Cự nhìn đến chính mình quân cờ bị phá hỏng, nhịn không được keo kiệt quay về phía trước ở dưới tử, “Ta đây không dưới nơi này, đổi lại địa phương, đổi lại địa phương.”

“Quân tử hí khúc Liên Hoa Lạc dứt khoát, người đêm nay bị hủy nhiều ít bước quân cờ?” Hạ Hành nhịn không được thở dài, đây là hấn đòi này hạ đắc bát bát nhất ván cờ, không có một trong. Mà ngay cả sơ học chơi cờ, cũng không có hiện tại làm cho hấn rối rắm.

“Ta là nữ tử có quyền lợi hồi hận, quân tử là các người nam nhân làm, nói với ta không tính, “ Khúc Kinh Cự đem bạch tử nhét quay về Hạ Hành trong tay, chính mình về lên kia mai nốt ruồi đen một lần nữa thả một chỗ, “Liền nơi này.”

Hạ Hành làm bộ như không phát hiện kia chỗ lỗ hổng, tùy ý hạ một chỗ, nhìn đến Khúc Kinh Cự vui rạo rức ăn con cờ của mình sau, mới nói: “Mới vừa rồi người không phải còn nói tử cũng có đại trí tuệ sao?”

“Nữ tử có đại trí tuệ cùng ta đi lại có quan hệ gì?” Khúc Kinh Cự khiêu mị, vẻ mặt kinh ngạc, “Vương gia nguoi nhất định lý giải sai lầm rồi.” Nói xong, lại hạ một đứa con.

Hạ Hành muốn nói nên dưới mình, nhưng khi nhìn đến đối phương vui rạo rức bộ dáng, sừng sốt một câu cũng nói không nên lời, hấn vẫn lấy làm ngạo quân cờ kỹ tại chính mình Vương phi tiên, quả thực bị bại một thập bội.

Đương nhân mới vừa học được giống nhau đồ vật này nọ, thường thường hứng thú là lớn nhất, Khúc Kinh Cự hiện tại đúng là hưng trí cấp trên thời điểm.

Quân cờ hạ gần một canh giờ, Hạ Hành nhìn thấy loạn thất bát tao ván cờ, không nhìn Khúc Kinh Cự vẫn mang theo hưng trí mặt, đứng dậy đi đến Khúc Kinh Cự trước mặt, xoay người chụp tới sẽ đem nhân bế lên: “Canh giờ không còn sớm, Kinh Cự vẫn là cùng ta cùng nhau nghỉ ngơi đi.”

Khúc Kinh Cự thân thủ hoàn ở cổ của hấn: “Vậy ngày mai nguoi tái theo giúp ta hạ.”

Hạ Hành cảm giác mình yết hầu ngạnh ngạnh, trên mặt ý cười lại như cũ ôn nhu: “Chờ ngày mai nổi lên nói sau.” Nói xong, ôm nhân liền hướng nội thất đi.

Minh Hoà với Mộc Cận đám người thấy thế, vội mang người lui ra ngoài. Bất quá hai người lui ra, không hẹn mà cùng nghĩ muốn, Vương phi chơi cờ xoay ngang, quả thật có đủ thói, khó được Vương gia có thể chịu lâu như vậy.

Không biết có phải hay không tại hạ quân cờ khi hấn nhìn nhiều lắm khi, cùng Khúc Kinh Cự xong việc qua đi, Hạ Hành cảm thấy được thập phần vui sướng. Nương dạ mình châu ánh sáng, hấn đã gấp nằng nhìn mình hai mắt. Đây vừa thấy, liền nhìn không được bắt tay xoa kia non mềm da thịt, thủ hạ chính là xúc cảm quá mức thoải mái, thoải mái đặc hấn luyện tiết dồi thủ.

“Đương!” Chờ Hạ Hành thủ chuyển qua chính mình bên hông, Khúc Kinh Cự nhìn không được nhẹ nhàng dùng tất cái cài lại một chút đối phương, ai ngờ định sai lầm rồi địa phương, làm cho cái tay kia trực tiếp theo bên hông chuyển qua phía dưới.

Làm ác thủ làm cho Khúc Kinh Cự giật giật thân mình, lại bị Hạ Hành một phen đè lại, hấn ở nằng ngực cọ xát lấy cọ xát nói: “Nơi này đương không đương?” Thủ lại tới rồi nào đó ấm áp địa phương.

“Ân.....” Khúc Kinh Cự cảm thấy được dưới thân có chút nhuyễn, giường sự thượng Hạ Hành cũng coi là cực phẩm nam nhân, ít nhất ở đối phương hưởng thụ, Khúc Kinh Cự mình cũng có thể hưởng thụ đến. Nằng thân thủ hoàn ở đối phương đích lưng, thủy nhuận thân sát quá hấn có chút lạnh lẽo tai khuếch, thở ra một ngụm nhiệt khí, “Cũng đương.”

Này một động tác chậm đại hòa, Hạ Hành ở nằng toái cốt thượng nhẹ nhàng khẽ cắn: “Ta cho nguoi dừng lại đương.”

Lại là một hồi nhiệt tình như lửa vận động, đôi hai người song song sáng khoái sau, Khúc Kinh Cự dựa vào Hạ Hành, cọ đối phương trên người lo lắng đang ngủ.

Hạ Hành bắt tay khoát lên Khúc Kinh Cự bên hông, nhìn thấy nằng ngủ say bộ dáng, cũng nhắm mắt lại gấp đã ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khúc Kinh Cự ngồi ở đầu giường, nhìn thấy dùng khăn gấm lau mặt nam nhân, có chút ngoài ý muốn nói: “Vương gia phải theo giúp ta đi Hầu phủ?”

“Vị hôn phu bởi sơ đó nữ cấp trưởng bối chúc tết, không phải thực bình thường?” Hạ Hành đem khăn nhưng quay về trong chậu, ý bảo quý cử bồn tỷ nữ lui ra, hấn đi đến Khúc Kinh Cự trước mặt, thân thủ nheo nheo Khúc Kinh Cự hai má, trắng mịn xúc cảm làm cho tâm tình của hấn tốt lắm, “Mau chút rời giường dùng bữa, để cho nguoi còn muốn trang điểm thay quần áo đâu.” Nói xong, mặc kệ Khúc Kinh Cự nghĩ như thế nào, phui ra nội thất.

Khúc Kinh Cự ngăn nguoi, có chút không nói gì, phương diện nào đó thỏa mãn nam nhân, quả nhiên có điều,so sánh ôn nhu.

Sử dụng hết đồ ăn sáng, đôi Khúc Kinh Cự trang điểm, Hạ Hành có nhiều hưng trí ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy tỷ nữ nhóm đang cầm một hộp hộp trang sức đi lên, liền mở miệng nói: “Đem ta tặng chi kia bước dao động đội.”

Nghe nói như thế, Khúc Kinh Cự chọn bước dao động thủ rẽ vào một chỗ ngoặt, cầm lấy chi kia chim loan xanh bước dao động đưa cho oản phát Ngọc Trâm, nhìn đến này chi độc nhất vô nhị bước dao động cứ như vậy đeo tại chính mình sinh ra kẻ hở, Khúc Kinh Cự cong lên khóe miệng nói: “Việc này dao động xinh đẹp đặc ta luyện tiết mang nó.”

“Tái xinh đẹp cũng muốn có nguoi mang mới được, “ Hạ Hành đi đến phía sau nằng, vuốt ve kia bước dao động, thân thủ cảm qua Ngọc Trâm trên tay ngạch rồi, thân thủ thay Khúc Kinh Cự mang hảo, xoay người nhìn thấy trong gương nằng, “Chi cần nguoi thích, này đó tục vật bị cho là cái gì.”

Khúc Kinh Cự vuốt ngạch roi, ngẩng đầu nhìn Hạ Hành, đối phương trên mặt là ôn nhu ý cười, giống như chính là một cái cuồng đại nam tử nhìn mình âu yếm nữ nhân bình thường.

Nằng cười cúi đầu, cầm lấy lông mày đại làm cho liễu lá lông mày trở nên càng thêm xinh đẹp, ở giữa lông mày miêu hảo hoa hậu, lần thứ hai ngẩng đầu, ngưng ngưng cười nói: “Như vậy được?”

Hạ Hành cảm giác mình bị này cười kinh diễm, trên mặt cười ôn nhu đặc cơ hồ có thể chảy ra nước: “Tốt lắm” Thân thủ kéo trước gương nhân, hấn cảm khái nói, “Cái gọi là ‘hồ tề phát răng trắng, song nga nhàn mây thủy lông mày. Mặt đỏ như mớ liên, tổ da như nồn nà.’ cũng bất quá như thế, đáng tiếc trên đời thì quá mức thiếu thốn, nhưng lại không thể miêu tả ta lúc này tâm tình.”

“Ồ Vương gia trong mắt, ta có như vậy hảo?” Khúc Kinh Cự sai lệch nghiêng đầu, “Ta không tin.”

“Kinh Cự có thể có nghe nói, tình nhân trong mắt ra Tây Thi?” Hạ Hành cười thân thủ vuốt ve nàng bên tóc mai tóc đen, “Thôi, người ngày sau tự nhiên liền đã hiểu, canh giờ không còn sớm, chúng ta cũng nên đi.”

Hầu hạ trang điểm Ngọc Trâm chờ mấy nha đầu, lúc này các ngự dụng đứng ở một bên, giai cảm khái Vương gia cùng Vương phi trong lúc đó tình cảm thâm hậu.

Nhưng thật ra hậu ở phía sau cửa Tiễn Thường Tín, Minh Hoà còn có Mộc Cận đám người sắc mặt bình tĩnh chút, bọn họ giai thành thật cúi thấp đầu, phảng phất giống như nghe không được Vương gia cùng Vương phi nói cái gì, mà chính bọn nó chính là kia sẽ không nghe sẽ không nói rồi gỡ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mỗi lần viết đến chỗ sảng dan, sẽ không từ từ chủ ngự dụng không có sau đó o(∩_∩)o

Hơn nửa đêm con ngựa hảo sau vẫn mở không ra ** websites, tất cả xem khí đều thử qua cũng không còn mở ra, cuối cùng cứ nhiên dùng IE mở ra, ta về sau không bao giờ... nữa không biết xấu hổ cười nhạo tốc độ nó chậm =. =

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Điền Gia

Tường Thanh Hậu Điền Tấn Kha hiện giờ năm không tới năm mươi, thái độ làm người mặc dù chính trực nhưng biết biến báo, trong kinh thành rất có danh vọng. Cả kinh thành hẳn rõ rệt không để cho thể diện chỉ sợ chỉ có Xương Đức công phủ, trong kinh thành không ít người e ngại mặt của hắn, cùng Xương Đức công phủ làm bất hòa. Hiện giờ kinh thành cao thấp ai không biết Đoàn vương phi cùng Tường Thanh Hậu phủ này cửu gia thân cận, nghiêm nhiên đem Tường Thanh Hậu phủ trở thành mẹ của mình gia bình thường đối đãi.

Xét thấy Xương Đức công làm chuyện thật sự không hiền hậu, thật có không ít người tán Điền Tấn Kha trọng tình nghĩa, bằng không ai còn hội trông nom ngay cả mẫu thân đều không có ngoại sinh nữ, cái gọi là vừa báo còn vừa báo, hiện giờ Đoàn vương phủ rõ rệt cùng Xương Đức công phủ làm bất hòa, lúc đó chẳng phải báo ứng sao,

Hôm nay là Điền gia mở tiệc chiêu đãi tân khách ngày, buổi sáng qua đi không lâu, liền bắt đầu có tân khách đứt quãng đến, Điền Tấn Kha mang theo hai đứa con trai điền khôn cùng Điền Hoànhhênh đón nam tân, đang bề bộn cùng các tân khách nói chuyện với nhau, lại nghe đến quân gia vội vàng chạy tới nói, Đoàn vương gia đến đây.

“Đoàn vương?” Điền khôn kinh ngạc nhìn quân gia, ý thức được bốn phía tân khách hướng bên này vọng, mới hạ giọng nói: “Phụ thân, Đoàn vương như thế nào sẽ đến?”

Điền Tấn Kha vung tay lên: “Lão Đại theo ta đến trung môn đi nghênh đón Vương gia, lão Nhị ở tại chỗ này người tiếp khách nhân.” Nói xong, đi nhanh vội vàng đi ra ngoài.

Điền Hoànhhênh thấy phụ thân cùng huynh trưởng bóng lưng, xoay người gấp các tân khách đều về mặt tò mò bộ dáng, cười ha ha cùng những người này đã khỏi ha ha, trong lòng cũng có chút ngoài ý muốn, nhà bọn họ cùng Đoàn vương cũng không nhiều ít lui tới, chẳng lẽ lại Đoàn vương gia thực vì muội muội hạ mình huấn luyện?

“Điền nhị công tử, đây là có khách quý đến?” Một cái cùng hắn tuổi xấp xỉ tân khách đối với hắn chấp tay nói, “Không biết là vị ấy?”

Điền Hoànhhênh đáp lễ nói: “Chư vị đều là quý phủ khách quý, người ngoài tới rồi, mọi người cần phải uống nhiều mấy chén.”

“Khẳng định, khẳng định.” Người này cười đáp ứng, mặc dù không nghe được cái gì, nhưng ít ra Điền Hoànhhênh nói lời làm cho hắn có mặt mũi, hắn cũng không có cái gì cảm xúc.

Những người khác gặp không có gì diễn, cũng đều thu hồi tâm tư của mình, bất kể như thế nào, đợi lát nữa có thể gặp được. Người này ở tôn quý, tổng không thể nào là Hoành Thượng.

Điền khôn đứng ở phụ thân phía sau, nhìn thấy kia ẩn Đoàn vương phủ chữ tám nâng mui xe đại kiệu đứng ở cửa phủ, liền bước đi đi tới ngoài cửa, khom người nói: “Hạ quan cung nghênh Vương gia, Vương phi.”

Tiến Thường Tín tiến lên cấp điền khôn làm cái áp, khom người tiến lên vén rèm. Điền khôn liền gặp được Hạ Hành cùng Khúc Kinh Cự sóng vai mà ngồi, giữa hai người tựa hồ mang theo chút thân mật hương vị, hắn vội cúi đầu xuống, không hề nhìn nhiều.

“Biểu huynh không cần đa lễ, “ Hạ Hành mang theo Khúc Kinh Cự thủ ra cổ kiệu, cười nói, “Đều là người một nhà, làm sao cứ như vậy khách khí.” Nói xong, thân thủ làm cho điền khôn đứng thẳng phía sau, mới cùng Khúc Kinh Cự cùng đi tiến Hầu phủ đại môn.

“Cậu.” Khúc Kinh Cự thật sâu một cái phúc thân, nàng xem thấy trước mắt trung niên nam nhân, dung mạo đoan chính đáng người cao ngất, là rất dễ làm

cho người ta sinh ra hảo cảm nam nhân.

Làm cậu Điền Tấn Kha gặp Khúc Kinh Cự thời điểm không nhiều lắm, hẳn hự giúp đỡ một chút Khúc Kinh Cự, rất nhanh đánh giá nàng liếc mắt một cái, khách khí cháu gái tựa hồ quá đặc không tồi, mới thờ dài nói: “Vương gia, Vương phi.”

“Thỉnh Hầu gia không cần đa lễ, ngài là Vương phi cậu, liền cũng là bốn vương cậu, “ Hạ Hành trả thi lễ, “Thỉnh không cần như thế khách khí.”

Điền Tấn Kha cười đứng thẳng thân, ngữ khí ôn hòa nói: “Một khi đã như vậy, hạ quan liền đành phải hơn lễ, Vương gia mời theo hạ quan.” Hẳn trên mặt ý cười mặc dù hiển lộ không ít, nhưng lời nói và việc làm lại như cũ tuân thủ tôn ti. Khả mặc dù như vậy, vẫn sẽ làm nhân cảm thấy được, thái độ của hẳn quả thật thân cận không ít.

Khúc Kinh Cự nhìn mình vị này cậu, khó trách tài năng ở trong kinh thành hỗn đắc phong sinh thủy khởi, như vậy làm việc ai không tán thành hảo, có thể thấy được chuyện thương loại vật này có bao nhiêu trọng yếu.

Nam tân cùng nữ quyền là tách ra dùng yến, đãi Hạ Hành theo Điền Tấn Kha sau khi rời đi, Khúc Kinh Cự đối cách chính mình năm bước xa điền khôn cười cười, mới xoay người lên sớm chuẩn bị tốt cỗ kiệu.

Nhìn thấy cỗ kiệu bị mạnh mẽ mẹ nâng lên đi xa, điền khôn trên mặt lộ ra ý cười, nhìn chính hẳn một muội tử tựa hồ quá đặc cũng không tệ lắm, bọn họ người một nhà cũng coi như buông xuống chút tâm. Bắt tay vác tại phía sau, hẳn chậm rãi đi đến bên trong đi, lập tức trên mặt ý cười lại phai nhạt chút, chính là này hoàng gia lòng người tư hay thay đổi, cũng không biết Đoan vương đãi muội tử hay không có thể như nhau hiện tại thật là tốt.

Chính hẳn chính là nam nhân, tự nhiên hiểu được nam nhân những tâm tư đó, huống chi Đoan vương cái loại này nhìn quen sắc đẹp nam nhân đâu?

Cỗ kiệu mang tới cổng trong sau liền dừng, Khúc Kinh Cự hạ kiệu, liền gặp được La thị mang theo một người tuổi còn trẻ cô nương đứng ở cách đó không xa, nàng đi nhanh vài bước tới rồi La thị trước mặt, phúc thân nói: “Gặp qua mẹ.”

La thị mang theo phía sau cô nương trở về một cái lễ sau, mới thân thủ giữ chặt tay nàng nói: “Nhìn gầy chút, mau mau tùy ta một đạo đi vào, này mới vừa đầu xuân rét tháng ba lợi hại rất.”

Thiên hạ trường bối đều giống nhau, nhìn thấy lâu không gặp gỡ vẫn bối, tổng yếu cảm thấy được đối phương gầy. Khúc Kinh Cự nghe vậy cười thân thiết khoác ở La thị thủ: “Làm sao liền gầy, cả vương phủ đều từ ta trông coi, người phía dưới cũng không dám chậm đối đãi.”

La thị đem nàng đương nửa nữ nhân đâu, thấy nàng thân cận tự chính mình, trong lòng tự nhiên cao hứng, vỗ tay nàng từ ái nói: “Ngươi trông nom lớn như vậy cái vương phủ, há có không phiền lụy, ăn được đủ cho đó cũng là vô ích.” Nói xong, mà bắt đầu hỏi nàng trong phủ nhân có phải hay không hảo trông nom, lại hỏi nàng ăn ở lại có hay không không hài lòng, dạng như vậy cùng kính quý phi hỏi Hạ Hành bộ dáng cũng kém không bao nhiêu.

Khúc Kinh Cự nhất nhất sau khi trả lời, gặp La thị phía sau đi theo cô nương thủy chung lẳng lặng, liền hỏi nói: “Mẹ, như vậy dấu hiệu cô nương là nhà ai, nhìn làm cho người ta nhìn không được thích.”

La thị dưới chân dừng lại, mắt nhìn Khúc Kinh Cự nói cô nương, thấy nàng mặt đã muốn đỏ bừng, mới nói: “Nói đến nàng cùng người cùng năm, chỉ so người nhỏ hơn hơn thàng, người kêu nàng thanh muội muội cũng là thích hợp. Đây là ta nhà mẹ đẻ Đại diệt nữ Văn Dao, ngày sau các người ở chung thời gian nhiều, cho nên khiến cho các người trông thấy.”

Văn Dao, La Văn Dao? Khúc Kinh Cự nhất thời hiểu được, vị này chính là chi hôn cấp Hạ Minh vị kia La gia cháu ruột nữ? Nàng gặp La Văn Dao lúc này đã muốn rặng mây đỏ đầy trời, cũng không đem lời nói toạc, chính là cười nói: “Cô muội muội này ta thích.”

La thị nghe nàng nói được kỳ cục, cười thờ dài: “Một ít ngày không thấy, càng phát ra bốn cọt.” Nói xong, kéo La Văn Dao lại đây, làm cho hai người một tả một hữu đi ở bên cạnh mình, “Bất quá, người thích cô muội muội này, ta cũng liền yên tâm.”

Khúc Kinh Cự hiểu được La thị ý tứ, hảo hảo một cô nương bị chỉ cho không được sủng hoàng tử, không phải nhà ai đều nguyện ý. Hoàng thất nước đục, phu quân không được sủng, Trục lý lại các không đơn giản, nếu không nhân chiếu ứng, không chừng đặc ăn nhiều ít mệt.

Nghĩ đến đây, trên mặt nàng lộ ra ý cười, “Mẹ chỉ để ý yên tâm, ta chắc chắn đem Văn Dao muội muội đương thân muội muội đâu.” Hoàng gia bốn con dâu, cố tình có ba cho nhau chen nhau đối tiền mặt, nàng cùng La Văn Dao thân cận, cũng không phải cái gì chuyện xấu. Bất quá nàng nhưng thật ra thật không ngờ, La gia nhân hội thật sự đi một bước này, có thể thấy được là thật tâm yêu thương cái cô nương này.

La Văn Dao lẳng lặng nghe cô cùng Đoan vương phi nói chuyện, nàng ngày xưa nghe qua không ít Đoan vương phi chưa lấy chồng tiền bị kẻ mẫu chậm đãi chuyện, hôm nay vừa thấy chân nhân, lại cảm thấy được đó là một cục chói mắt nữ nhân, một cái nhân này một nụ cười đều là phong tình, làm cho nàng không hiểu có loại hướng tới cùng thân cận ý.

Nhân rất dễ bị cùng mình bất đồng nhân hấp dẫn, La Văn Dao tính tình văn tĩnh thanh nhã, tương lai phu quân cùng Đoan vương lại không có xung đột, nhìn thấy Khúc Kinh Cự đãi nàng hữu hảo sau, tự nhiên dễ dàng sinh ra thân cận ý, cho nên đãi vào phòng sau, hai người đã bắt đầu nói lên nói.

Đã muốn ngồi ở trong phòng La lão thái thái nhìn thấy này tình cảnh, lộ ra một cái yên tâm ý cười, nhìn này Đoan vương phi tốt hơn theo Điền gia tính tình đa tạ.

Ở đây nữ quyền đều là cùng điền là hai nhà có điều, so sánh thân cận, cùng Khúc Kinh Cự ở chung đứng lên cũng không trở thành quá mức câu nệ, chính là đang nghe nghe thấy Đoan vương tùy Khúc Kinh Cự một khối lúc đến, cảm khái vài câu.

Có người nhận thấy được Đoan vương phi cùng La gia cô nương cùng nhau tiến vào, trong lòng hiểu được là chuyện gì xảy ra, cũng không có ai nói toạc, chỉ nói chút trong kinh chuyện lý thú giết thời gian.

“Nghe nói năm trang xem đến đây một vị cao nhân, giải đoán sâm phi thường linh nghiệm, đãi hoa triều sau, ta mang người trong nhà đi cầu một cầu.”

“Năm trang xem không phải ở kinh giao sao, người chừng nào thì đi, chúng ta một đạo đi cầu cái ký.”

Khúc Kinh Cur nghe này đoạn nói chuyện với nhau, đặt xuống tay lý trà chén nhỏ, đại long hướng phạt đạo giai thịnh hành, triều đình vẫn chưa đến đỡ na một loại, nhưng thật ra dân chúng các hữu tín ngưỡng.

La thị gặp Khúc Kinh Cur tựa hồ đối với năm trang quan cảm hứng thú, nhân tiện nói: “Kia năm trang xem là trong kinh lớn nhất đạo quan, ngay tại kinh giao mây trắng trên núi, các nàng nói được lợi hại chân nhân chắc là huyền Linh Chân nhân, người nếu là có hứng thú, cũng có thể đi cầu một cầu.”

Khúc Kinh Cur cười cười: “Cũng không phải tất, nhân vận mệnh như thế nào, ông trời sớm đã nhất định, tính đi tính lại ngược lại gây phúc khí.” Nàng mặc dù không phải kiên định thuyết vô thần người, nhưng lại tin tưởng phúc khí hội việt tính việt mỏng loại này cách nói, cho nên đối với xin sâm loại chuyện này cũng không cảm thấy hứng thú.

Thật không ngờ Khúc Kinh Cur sẽ nói như vậy, La thị kinh ngạc ngẩn người, mới gật đầu nói: “Lời này cũng có để ý.”

La Văn Dao ở bên cạnh nghe được tâm đầu nhất khiêu, nhìn thấy Khúc Kinh Cur ánh mắt dẫn theo ti kính ý, có như vậy rộng rãi lòng dạ, thế gian có bao nhiêu nữ tử có thể làm được? Lúc này nàng mới cảm giác mình ngày ngày lo lắng xuất giá về sau đến cỡ nào tự tìm phiền não, sớm đã nhất định chuyện tình nhiều tư không giống, không bằng nghĩ như thế nào quá ngày lành, đây mới là lớn nhất phúc khí.

Nghĩ vậy, La Văn Dao xem Khúc Kinh Cur ánh mắt dẫn theo một tia cảm kích, trên mặt cũng nhiều vài tia ý cười.

Yến hội qua đi, mọi người nghe xong một hồi lâu mới đứng dậy cáo từ, Khúc Kinh Cur ở nhân đi được không sai biệt lắm sau, mới đứng dậy dắt La thị thủ nói: “Mợ, ta cũng nên hồi phủ.”

La thị có chút không tha, nhưng lại không thể không nói: “Trong phủ cổ lấy thân thể của mình, người trong phủ nhiều, người phải nhiều chú ý chút.” Đây là đang nhắc nhở này tiêu thiếp, nhưng là lấy La thị thân phận, cũng không thiệt nhiều nói.

Khúc Kinh Cur gật gật đầu, mới xoay người vào cổ kiệu, nhìn La thị liếc mắt một cái sau, mới khiến cho người thả hạ màn.

Nhìn thấy cổ kiệu biến mất ở cổng trong ngoại, La Văn Dao thấp giọng thở dài: “Đoan vương phi thực là diệu nhân.”

La thị nhìn chất nữ liếc mắt một cái, nhớ tới từng tại Xương Đức công phủ nhận hết khi dễ ngoại sinh nữ, thở dài một hơi, hy vọng Đoan vương có thể vẫn đãi nàng như vậy hảo.

“Người phải nhớ kỹ, nữ nhân phải quá ngày lành, đầu tiên sẽ đối chính mình tốt một chút, ngay cả bản thân đều ủy khuất chính mình, người khác liền càng phải ủy khuất người.” La thị lời nói thâm thúy mở miệng, “Thành vương mặc dù không thể Hoàng Thượng sủng ái, nhưng ta từng thấy quá hần, là khoan dung tính tình, người không cần quá mức lo lắng.”

“Cô.....” La Văn Dao mặt nhất thời đỏ lên, ngượng ngừng trung lại ngậm vài tia chờ mong.

Tường Thanh Hậu phủ cửa, Hạ Hành nhìn đến Khúc Kinh Cur theo bên trong kiệu đi tới, trên mặt lộ ra vài phần ý cười, làm cho bồi đứng một bên điền khôn nhin không được đi theo nhìn quá khứ.

Hần nhìn thấy Đoan vương đi hướng biểu muội, có lẽ là bởi vì hai người dung mạo quá tốt, có lẽ là hai người cười đến say lòng người, này hình ảnh có vẻ thấp phần xinh đẹp, chính là lại xinh đẹp đặc không đủ chân thật.

Điền khôn trừng mắt nhìn, có lẽ là chính mình suy nghĩ nhiều đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rốt cục xuất hiện cái chân chính nhuyển muội chỉ =, =

Cảm tạ linlee, như túy, ll, 唵鉅姪華 vài vị thật to địa lỗi, cảm tạ tình nguyện hoá tiền. Sao sao đất

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 36: Tranh phong

Editor: Gà

Mùng tám tháng giêng, triều đình khai triều, cuối cùng xe ngựa cổ kiệu đi qua đi lại trong Kinh thành đã giảm bớt, quán nhỏ buôn bán hai bên đường phố

cũng dần dần nhiều hơn.

Nhưng mới vừa khai triều, trên triều đình bỗng nổi lên một chuyện lớn, bởi vì có quan viên tố cáo Thụy vương cho vay lãi suất cao ở Giang Nam, tham gia buôn muối và mỏ sông bạc, chuyện này vừa nổ ra, lập tức đưa đến sóng to gió lớn. Vào ngày thứ ba chuyện này huyền não càng ngày càng lớn, quan viên này giận dữ mắng mỏ Thụy vương có tật giật mình, thậm chí uy hiếp người nhà của ông ta, sau khi nói xong, đâm đầu vào cây cột Bàn Long màu vàng trong đại điện tự tử.

Lần này xem như quả thật nước đã bắn vào trong chảo dầu, cả Kinh thành đã muốn nổ tung, trên đại điện Hoàng thượng bị chọc tức đến choáng váng. Trong lúc nhất thời, người người trong Kinh thành đều cảm thấy lo lắng, chỉ sợ dính líu đến mình.

Bên trong phủ Đoan Vương, gần đây Khúc Khinh Cư càng ngày càng nhận được nhiều bái thiếp, cau mày nói: "Sau này nếu có người lại đến thăm, thì nói ta bị bệnh, Vương gia bận rộn, cũng không ở trong phủ, không thể nào tiếp đãi khách khứa." Vào lúc này Hạ Kỳ và Hạ Uyên đang đấu pháp, phủ Đoan Vương không cần phải dính vào mấy cái ồn ào này.

Những quan viên đủ thông minh trong Kinh thành cũng đã phát hiện, quan viên đâm đầu chết kia có liên quan đến Ninh Vương, bây giờ người của Ninh Vương và Thụy vương đang đâm đá lẫn nhau, vào lúc này những người khác đều mừng rỡ xem náo nhiệt, cần gì phải bước vào vùng nước đục này?

Mộc Cận gật đầu tỏ vẻ nhớ kỹ, thấy sắc mặt Vương phi thâm trầm, bèn nói: "Buổi sáng người của phủ Xương Đức công đã đến, nói lão thái thái thương nhớ ngài."

Khúc Khinh Cư nghe vậy châm chọc cười nói: "Năm đó khi ta ở phủ Xương Đức công cũng không thấy lão thái thái nhớ đến ta, bây giờ lại nghĩ đến." Nàng ghét bỏ trò hề của phủ Xương Đức công: "Hiện nay bọn họ không có người trong triều đình, nên muốn nhờ lão thái thái đến thăm dò tin tức, cho người báo lại, nói năm trước ta bị lạnh, hôm nay chịu không nổi nên bị bệnh rồi."

Dù sao thanh danh phủ Xương Đức công đã quá kém, nàng cũng không ngại đổ thêm tiếng xấu, dù sao Lương thị ngược đãi nữ nhi con vợ cả là chuyện ván đã đóng thuyền.

"Tốt quá, miễn để cho những người này không biết xấu hổ cứ quán lên." Ngân Liễu bên cạnh đang bỏ thêm một ít ngân vào chậu than để bớt khói, lòng cảm phẫn: "Nô tỳ chỉ sợ cho bọn họ mặt mũi rồi, sau này sẽ bám dính luôn."

Khúc Khinh Cư nghe thế, không nhịn được cười: "Người nghĩ nhiều rồi, mặc dù phủ Xương Đức công không cần thể diện, nhưng vẫn chưa đến mức gấp gáp." Dựa vào tính tình của Xương Đức công, sao có thể để Lương thị chịu uất ức, về phần Lương thị thì bà ta càng không muốn gấp mình, người duy nhất muốn tạo quan hệ với phủ Đoan Vương chỉ có thể là Khúc lão thái thái, đáng tiếc nay bà ấy đã lớn tuổi, phủ Xương Đức công đã sớm không phải là thiên hạ của bà ta rồi.

Mộc Cận nhìn Ngân Liễu, không để nàng tiếp tục nói chuyện không nên nói nữa, gần đây Ngân Liễu càng ngày càng không có quy củ rồi, dù Vương phi là người khoan hậu, nhưng nàng ấy cũng không nên ý vào sự xem trọng của Vương phi, mà quên bốn phận của mình.

Bị Mộc Cận nhìn chăm chăm, Ngân Liễu biết mình mất quy củ, vội ngậm miệng, không dám nói xằng nói bậy nữa.

Nhìn thấy động tác giữa hai người, Khúc Khinh Cư cười cười nhưng không nói gì, quả thật tính tình Ngân Liễu có chút nóng nảy, để Mộc Cận quán giáo, cũng tránh cho sau này bị thua thiệt ở đây.

Trong phủ Thụy vương, Hạ Uyên âm trầm đập bẻ một ly trà: "Lần này thủ đoạn của Hạ Kỳ thật hay!" Nhớ đến một ít quan viên đâm đầu chết trên đại điện, Hạ Uyên lại cảm thấy tức giận đến cùng cực, từ lúc nào mà hần ta có thể bị một tên quan viên nhỏ nhoi như vậy uy hiếp chứ?! Hôm nay chuyện đã huyền não không thể dàn xếp, phụ hoàng vì bình ổn miệng lưỡi thế gian, đành phải miễn tư cách vào triều của hần ta, thậm chí còn không thể bước ra khỏi vương phủ.

Hần ta và lão Đại không hợp nhau, nhưng bởi vì phụ hoàng thiên vị, tranh đấu trên triều đình rất ít bị thua thiệt, không ngờ rằng lần này té một cú đau như vậy.

"Vương gia, e rằng chuyện này hơi khó giải quyết, bây giờ việc cấp bách chính là dọn dẹp sạch sẽ chuyện ở Giang Nam." Một môn khách khuyên lơn: "Chuyện này bị Ninh Vương huyền não lớn như vậy, chắc chắn Hoàng thượng sẽ phái người đến Giang Nam kiểm chứng, chỉ cần không có chứng cứ, như vậy thì dù có chết mấy người cũng không có gì lớn." Thật ra trong lòng y rõ ràng, mặc dù Vương gia có rửa sạch đến đâu thì thanh danh vẫn bị trở ngại.

Người đời thường tin vào chuyện xấu, không tin chuyện tốt, cho dù đến lúc đó chứng minh chuyện không liên quan đến Vương gia, nhưng trong mắt những người khác cũng chỉ nghĩ Hoàng thượng muốn bảo vệ Vương gia, mới có ý đặc xá cho Vương gia vô tội thôi. Huống chi, Vương gia vốn đã làm những chuyện này.

"Chết vài người mà không phải chuyện lớn sao?" Hạ Uyên cười lạnh liếc nhìn môn khách này, rồi nhìn về phía một môn khách khác: "Cao Đạc, người nói xem lần này phụ hoàng sẽ phái ai đến Giang Nam tra án?"

Cao Đạc không vì Hạ Uyên điểm tên mà vội vàng nói, sau khi y trầm ngâm một hồi lâu, mới nói: "Vương gia, ngài là hoàng tử mà Hoàng thượng sủng ái nhất, việc này đối với ngài mà nói, có lợi hơn bất cứ điều gì khác. Hôm nay động thái của Ninh Vương càng lúc càng lớn, đã khiến Hoàng thượng kiêng kỵ, nếu tại hạ đoán không sai, Hoàng thượng sẽ phái Thành vương và một vị quan viên được Hoàng thượng trọng dụng đến Giang Nam."

"Lão Tứ?" Hạ Uyên nhũm mày: "Từ trước đến giờ lão Tứ nhát gan không có chủ kiến, không cần quá mức lo lắng, lo lắng duy nhất chính là quan viên kia."

"Hiện giờ trên triều đình có bốn quan viên được Hoàng thượng tin tưởng, một là Tường Thanh hầu Điền Tấn Kha - Thiếu Khanh Đại Lý Tự, nhưng người

này là cữu cữu của Đoàn Vương phi, Hoàng thượng không sẽ phái ông ta đi; hai là Binh Bộ Thượng Thư La Trường Thanh, nhưng người này là nhạc phụ tương lai của Thành vương Điện hạ, Hoàng thượng càng không thể phái ông ấy; ba là người đã đảm nhiệm chức chủ khảo của khoa cử lần này Đại học sĩ Lục Cảnh Hồng của Hồng Nguyên các; cho nên loại bỏ ba người này, chỉ còn lại hữu thừa Ngụy Văn Quảng có khả năng nhất, mà mặc dù thủ đoạn của Ngụy Văn Quảng này không nhiều lắm, nhưng vô cùng thức thời, làm việc từ trước đến giờ luôn khiến Hoàng thượng yêu thích." Cao Đạc cúi đầu, ý vị sâu xa nói: "Vương gia, những gì tại hạ phỏng đoán, toàn bộ đều dựa vào việc Hoàng thượng thiên vị ngài mà thôi."

Hạ Uyên nghe xong, ngồi xuống ghế trầm tư một lúc, trên mặt nóng nẩy dần dần bình tĩnh lại: "Ý của Cao tiên sinh Bốn vương đã hiểu, các người đều lui ra đi."

Nghe xung hô của Vương gia với mình đã thay đổi, thần sắc Cao Đạc vẫn bình tĩnh lui ra ngoài với các môn khách khác, sau khi ra khỏi chính viện, ông ta mới vuốt chòm râu, cười híp mắt rồi ra khỏi vương phủ trong ánh mắt ghen tỵ của các môn khách khác.

Trong chính điện cung Thiên Khai, ba huynh đệ Hạ Hành đứng phía dưới, vài quan viên đứng trái phải, có lẽ vì trên long tọa sắc mặt Khánh Đức để quá khó xem, sắc mặt của bọn họ càng nặng nề hơn.

Trên triều đình không ít người yêu cầu điều tra rõ việc của Thụy vương, cho dù Khánh Đức để có lòng cũng không ép xuống nổi, vào lúc này về mặt già nua của ông càng lộ vẻ tang thương, cũng hơi bất đắc dĩ nhìn nhi tử và các thân tử phía dưới: "Chuyện của Thụy vương, trong lòng trăm vẫn có nghi ngờ, đợi sau khi điều tra ra sự thật thì sẽ định đoạt tiếp."

Tất cả mọi người đều biết cái sự thật này, nhưng lúc này không thể không hô to Hoàng thượng anh minh, sau đó bắt đầu tranh giành xem nên phái ai đến Giang Nam.

"Tốt lắm, chuyện các người kể trong lòng trăm có tính toán, ngày mai trên triều đình trăm sẽ tự hạ chỉ, lui ra đi." Có lẽ trong lòng Khánh Đức để cũng hiểu chuyện này là thật, nhưng ông không nở trị tội nhi tử mình yêu thương nhất, nên tâm phiền ý loạn đuổi người ra ngoài.

Sắc mặt Hạ Kỳ có chút không tốt ra khỏi chính điện, cũng không thèm nhìn hai người Hạ Hành và Hạ Minh, phát tay áo rồi đi, có thể thấy được trong lòng căm tức bao nhiêu.

Hạ Minh chớp mắt nhìn đại ca vội vã rồi đi, lại quay đầu nhìn nhị ca bên cạnh, dường như đang chờ ý hấn.

"Trời không còn sớm, hai huynh đệ chúng ta cũng trở về phủ thôi." Hạ Hành cười vô cùng tùy ý: "Tứ đệ đi cùng nhị ca chứ?"

"Nhị ca mời." Hạ Minh nghe vậy, lễ phép mời Hạ Hành đi trước.

"Huynh đệ chúng ta cần gì phải câu nệ những thứ này." Hạ Hành vỗ vai y một cái, dẫn đầu bước đi, nhưng không biết cố ý hay vô tình, luôn cố gắng sánh vai với Hạ Minh đi về phía trước.

Hai người đi đến cửa cung, thì gặp Hạ Uyên đang xuống xe ngựa, Hạ Uyên mặc một bộ y phục gấm màu xanh ngọc, xem ra trầm tĩnh hơn hai phần so với thường ngày, hình như nhìn mặt cũng trắng không ít.

Ba người gặp mặt hành lễ xong, Hạ Uyên nhìn hai người nói: "Nhị ca và Tứ đệ chuẩn bị xuất cung sao?"

Mặc dù trong lòng Hạ Hành rõ ràng lúc này Hạ Uyên nên đợi trong phủ, chứ không phải xuất hiện ở cửa cung, trên mặt vẫn tự nhiên nói: "Đúng thế."

"Vây đệ đệ cáo từ trước." Hạ Uyên cười: "Nhị ca và Tứ đệ đi thông thả."

"Tam ca mời." Bởi vì thường ngày Hạ Uyên không để ý đến y, đột nhiên nghe Hạ Uyên nhắc đến mình, Hạ Minh chợt kinh ngạc, ngay sau đó cười trả lễ: "Đệ đệ cũng không quấy rầy Tam ca."

Hạ Uyên gật đầu, mới dẫn theo một thái giám bước nhanh về hướng cung Thiên Khai, bóng lưng xanh ngọc này có vẻ hơi nóng nẩy rồi.

Nhìn một màn này, Hạ Hành nhìn về phía Hạ Minh thì nụ cười trên mặt phai nhạt mấy phần, đợi hai người tách ra lên xe ngựa thì Hạ Hành vỗ vai y một cái: "Tứ đệ, bảo trọng."

Hạ Minh cười thì lễ nói: "Nhị ca, đi thông thả."

Nhìn đến khi xe ngựa của phủ Đoàn Vương ra khỏi cửa cung, Hạ Minh mới lên xe ngựa của mình, sau khi hạ màn che xuống, nụ cười trên mặt y dần biến mất, trong mắt thêm vài phần bất đắc dĩ và khổ sở.

Xuống xe ngựa, Hạ Hành vừa bước vào cửa phủ, ngẩng đầu thì bỗng thấy điều giấy bay lượn trên không trung, hấn híp mắt nhìn, cau mày nói với Minh Hòa sau lưng: "Tra rõ là ai làm, sau này trong phủ không được để người thả mấy thứ này." Tiền triều đã có người dùng điều giấy truyền tin ra ngoài, hôm nay lòng người trong Kinh thành đang bàng hoàng, hấn cũng không muốn thêm một thám thính trong phủ Đoàn Vương của mình.

"Dạ." Minh Hòa ngoắc tay với vài thái giám sau lưng, mấy thái giám vội nhanh chóng lui xuống, dùng tốc độ nhanh nhất tìm người thả điều.

Bên trong chính viện, Khúc Khinh Cư mỉm cười nhìn điều giấy của mỹ nhân tung bay, quay đầu nói với Mộc Cận: "Nhìn xem, đây không phải đã có người dùng thủ đoạn này rồi sao?"

Mộc Cận cũng cười đến dịu dàng: "Vương phi liệu sự như thần."

Nhưng không biết người nào có não không phát triển vậy đây, cố tình làm ra chuyện ngu xuẩn như thế vào lúc này?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Khả nghi

Editor: Mèo ™

Khúc Kinh Cự thấy con điều kia đang bay lượn trên bầu trời mới một lát mà đã không thấy bóng dáng đâu nữa, tỏ ra hơi tiếc nuối, nói: "Haizz, tiết trời vẫn còn giá rét, mà ai đó đã nhàn hạ thoải mái thả điều, thật đúng là một người tao nhã."

"Người tao nhã gì đấy?" Hạ Hành đang bước đến gần, vừa vặn nghe thấy câu này, cười như không cười nói: "Nếu Kinh Cự thích, đợi hôm nào trời ấm lên, ta dẫn nàng đến biệt trang chơi, muốn thả gì cũng được."

"Không thèm." Khúc Kinh Cự có chút ghét bỏ. "Nếu Vương gia thật sự yêu thương thiếp, không bằng tuyển thêm mấy đầu bếp vào phủ, để thiếp được nếm hết mỹ thực trong thiên hạ là được rồi."

"Vây cũng được, chờ vài ngày nữa ta dẫn nàng đến biệt trang nếm thử mấy món ăn thôn quê dân dã." Hạ Hành dẫn nàng vào cửa, cởi áo choàng xuống tiện tay đưa cho một nha đầu: "Mặc dù không tinh xảo như trong phủ lắm, nhưng đều có hương vị riêng của nó."

"Ừ, thịt khô mà biệt trang đưa tới mấy hôm trước đúng là rất ngon." Khúc Kinh Cự rót cho hắn một tách trà, chờ sau khi Hạ Hành nhận lấy mới ngồi xuống bên cạnh. "Thiếp đã bảo bọn họ lần sau đưa thêm nhiều một chút."

Hạ Hành uống một ngụm trà, nghe được lời này của Khúc Kinh Cự liền để tách trà xuống, nói: "Những thứ đó đã ướp qua huân hương, dù có ngon đến đâu cũng không tốt cho cơ thể, nàng vẫn nên ăn ít lại thì hơn."

Khúc Kinh Cự nghe thế thì cười cười, xoay người sang cắt tía chậu tùng bên cạnh: "Vương gia yên tâm, thiếp sẽ không làm những việc ngốc nghếch đâu." Xem ra, về phương diện ẩm thực, cô nhân thời này đã rất tinh thông rồi. Chỉ là lời nói này của Hạ Hành, không biết có phải là một câu mang hai nghĩa hay không?

"Mà thôi, ta biết cái miệng nhỏ ham ăn của nàng mà, cũng không đến mức làm tổn thương đến thân thể mình đâu." Hạ Hành cảm thấy mặc dù Khúc Kinh Cự vẫn đang cười, nhưng nụ cười lại đang phai nhạt dần, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ đổi một đề tài khác: "Người thả điều trong phủ mới vừa rồi, bắt luận là ai, nhất định nàng phải bắt nốt lại."

Khúc Kinh Cự thấy sắc mặt hắn nghiêm túc, chậm rãi gật gật đầu: "Ý của Vương gia là..."

"Điều tra trước đã hắn nói sau." Hạ Hành lại nâng tách trà lên nhưng không uống. Hắn nhìn Khúc Kinh Cự nghiêm túc nói: "Trong vương phủ vẫn luôn có những người không an phận."

Không ngờ rằng Hạ Hành sẽ tự nói những chuyện này với mình, ngược lại Khúc Kinh Cự nhìn người đàn ông này với con mắt khác, hắn tuyệt đối là một người làm việc quả quyết, chỉ là ngày thường hắn luôn bày ra dáng vẻ ôn tồn lễ độ, làm cho người ta hạ thấp phòng bị. "Vương gia hoài nghi người này có dụng ý khác sao?" "ĐĐ.LeêQuy?Đoàn"

"Có rất nhiều cách để thu hút sự chú ý của ta, nhưng cách thức này không hề cao minh chút nào." Hạ Hành cười nhạt. "Ta thấy con điều này bay cũng không quá cao, trong chốc lát đã đứt dây bay ra bên ngoài phủ, đây cũng không phải là điều cần có để thu hút sự chú ý của ta."

Khúc Kinh Cự hơi nhíu mày, nàng cho rằng có người dùng loại cách thức hạ đẳng này để thu hút sự chú ý của Hạ Hành, thật không nghĩ tới là có người lại dùng cách này để đưa tin. Nghĩ tới đây, nàng cười nhạt nói: "Có khi nào chỉ là trùng hợp thôi không?"

"Trùng hợp cũng được, cố ý cũng được." Hạ Hành bình tĩnh mở miệng. "Người này vẫn không nên giữ lại."

Khúc Kinh Cự sẩy tay cắt nhầm một cành Tùng, nàng thấy hơi tiếc nên nhặt lên cầm trong tay, bỗng Tùng cành này bị nàng sơ ý phá hỏng rồi. Ở đời trước, nàng học vũ đạo chuyên nghiệp, sau lại lăn lộn mãi trong giới nghệ thuật không thành công nổi, dầu gì cũng tính là người khéo tay có tâm hồn nghệ sĩ, sao bây giờ lại trở thành sát thủ cây cảnh mất rồi?

Đặt cây kéo trong tay xuống, nàng xoay người rửa tay trong chậu đồng mà nha hoàn vừa bưng tới, lau tay xong liền nói: "Những chuyện này Vương gia đã quyết định rồi thì để thôi, chuyện thiếp có thể làm là thay chàng quản lý hậu viện này cho thật tốt."

Hạ Hành thấy nàng lau những ngón tay thon dài trắng nõn của mình trên khăn tay tơ lụa mềm mại, không biết sao mà cảm thấy đôi tay này vô cùng hấp dẫn, hắn ngăn người, nói: "Nàng làm vô cùng tốt, có nàng ở đây, hậu viện cũng an tĩnh hơn nhiều."

Bỏ khăn tay vào lại trong khay, phát tay bảo nha hoàn lui ra, Khúc Kinh Cự quay đầu lại cười nói với Hạ Hành: "Ý Vương gia là ngại hậu viện quá mức an

tĩnh ư?"

"Không phải an tĩnh, mà là an bình, ta chỉ mong có thế." Hạ Hành cười đứng lên, kéo người đang đứng trước mặt mình lại: "Ta thật rất thích hậu viện như bây giờ."

Liếc đôi phương bằng một ánh nhìn quyến rũ, Khúc Kinh Cư xoay người một cái, ngồi xuống ở ghế kế bên: "Vương gia thích thì tốt, thiếp chỉ sợ Vương gia cảm thấy mỹ nhân ở hậu viện quá ít, oán trách thiếp không đủ rộng lượng, hiền huệ thôi."

Hạ Hành đi tới bên cạnh Khúc Kinh Cư, hôn trộm một cái lên má nàng, mới nói: "Kinh Cư của Bôn vương hiền lương thực đức, kính cẩn mẫn tuệ, không ai sánh bằng."

Chỉ hai ngón tay đẩy mặt mặt người nào đó cách xa ra một chút, Khúc Kinh Cư ngược cầm khẽ cười: "Vương gia phải nhớ lời mình đã nói đấy." Nói xong, thấy trên mặt đôi phương tràn đầy ý cười, mới hôn lên môi hắn một cái như ban thường.

Hành động này khiến tim Hạ Hành ngứa ngáy như bị mèo cào, không phải không có nữ nhân chủ động hôn hắn, nhưng hắn lại cảm thấy chỉ có động tác của nữ nhân trước mắt này cực kì mê người, nên cũng không muốn nhin nữa, liền khom lưng ôm thân thể mềm mại kia vào trong lòng.

"Vương Gia, đã bắt được người thả điều, xin Vương gia định đoạt."

Chưa bao giờ Hạ Hành cảm thấy Tiền Thường Tín không biết điều như bây giờ, hắn thở ra một hơi thật sâu, mới đứng thẳng dậy, đáp: "Vào đi."

Khúc Kinh Cư bụng chén sứ trắng Thanh Hoa lên che nửa bên mặt, nghiêng đầu nhìn Hạ Hành cười khế.

Hạ Hành vừa vận nhìn thấy ánh mắt này của nàng, trong lòng lại ngứa ngáy, bắt đắc dĩ thở dài một hơi, không nỡ dời tầm mắt đi.

Khúc Kinh Cư rất hài lòng với phản ứng của Hạ Hành, nàng điều chỉnh lại dáng ngồi cho đoan trang, vừa quay đầu lại thì thấy Tiền Thường Tín dẫn đám người vào, sau cùng là hai ma ma lực lưỡng đang áp giải một nữ tử trẻ tuổi mặc váy ngắn màu hồng nhạt, hình như nàng đã gặp ở đâu rồi, nhìn hơi quen. ~~Diễn đàn Lê Quý Đôn~~

Sau khi đám người vào phòng quý gối xuống, Khúc Kinh Cư mới nhận ra người kia là ai, thì ra là thông phòng Bạch Chi của Hạ Hành, nàng không rõ Bạch Chi ở bên cạnh Hạ Hành từ khi nào, nhưng từ trước đến nay người này chưa hề xuất đầu lộ diện bao giờ, an phận một khoảng thời gian dài như vậy, chẳng lẽ đều là diễn trò thôi sao?

Ban đầu vốn cho rằng có người dùng chiêu trò này để tranh sủng, xem ra nàng đã đoán sai rồi. Quả nhiên trong quá trình tranh đấu để vị, không thể thiếu sự tồn tại của mặt thám được, ánh mắt của nàng vẫn còn quá non, chưa đủ để nhìn xa trông rộng, ngược lại chuyện này lại là một bài học rất bổ ích cho nàng về sau.

Nếu như nàng ta truyền tin tức ra ngoài, vậy rốt cuộc là truyền tin gì đây? Nàng ta chỉ là một thông phòng nhỏ nhoi, thì có thể biết được những gì?

Hạ Hành cảm nắp trà nhẹ nhàng gạn những lá trà nổi gần mép chén, phát ra những tiếng vang chói tai, nhưng chỉ vền vền một động tác nhỏ như vậy cũng đã làm Bạch Chi sợ đến run lấy báy.

"Bôn vương nhớ, hai năm trước ta đã thắng cho nàng làm thiếp thông phòng." Hạ Hành uống một ngụm trà, không vui không giận không nhanh không chậm lên tiếng: "Bôn vương đã cho người nhốt lại con điều đã bị nàng làm đứt dây, không biết có thể cho Bôn vương thưởng thức con điều này được không?!"

Bạch Chi hơi biến sắc mặt, lại dập đầu nói: "Vương gia thứ tội, nô tỳ không biết không được thả điều ở Vương phủ, xin Vương gia thứ tội!"

Không để ý lời cầu khẩn của nàng ta, Hạ Hành phát tay bảo Minh Hòa mang con điều vào, ngắm bức tranh vẽ mỹ nhân đơn giản trên con điều, bên cạnh còn có hai câu thơ.

"Tiễn viễn du chi văn lý, duệ vụ tiêu chi khinh cư."(*) Hạ Hành nhìn mỹ nhân mặc hoa phục trên bức họa, khẽ hừ một tiếng, nói: "Đúng là tranh đẹp, thơ hay."

(*) Hai câu thơ trong bài Lạc Thần Phú – Tào Thực:

Dịch nghĩa: Mang giày viễn du theo hoa văn

Quần lụa nhẹ nhàng bay phấp phới.

Muốn đọc thêm cả bài thì mời bấm vào đây: Lạc Thần Phú – Tào Thực

Nguồn: Nhà Kiều Dương.

Khúc Kinh Cư nhử mày nhìn Bạch Chi, nếu nàng không làm, thì hình như hai câu thơ này đang ám chỉ nàng, đúng không?

"Vương gia....." Bạch chi biến sắc: "Nô tỳ quá sợ ý, đã quên không tránh khuê danh của vương phi, xin vương phi thứ tội." Nói xong, liền tục dập đầu với Khúc Kinh Cư.

Khúc Kinh Cư lộ vẻ khó xử, nhìn Hạ Hành cắn cắn môi.

"Nàng đừng cầu xin vương phi làm gì." Hạ Hành ném con điều lên bàn, lạnh lùng nói: "Người đâu, Bạch Chi mạo phạm vương phi, lỗi nàng ta xuống nhót vào phòng chứa củi."

Rất nhanh đã có người tiến vào kéo Bạch Chi xuống, Hạ Hành đứng dậy nói với Khúc Kinh Cur: "Ta còn có một số việc phải làm, buổi tối chờ ta trở lại rồi cùng dùng bữa nhé."

Khúc Kinh Cur gật gù đầu, choàng áo choàng cho hần, nàng liếc nhìn con điều trên bàn: "Vậy còn con điều này thì sao?"

"Minh Hòa, đốt con điều này đi." Sau khi Hạ Hành phân phó Minh Hòa xong, quay đầu lại cầm tay của Khúc Kinh Cur, cười cười nói: "Đừng lo lắng."

Cảm thấy có ai đó đang sờ mó lưng tung bàn tay mình, Khúc Kinh Cur trợn mắt liếc Hạ Hành một cái nảy lửa. Thấy hần xoay người đi ra ngoài, mới lên tiếng nhắc nhở: "Mấy ngày nay thời tiết thay đổi thất thường, Vương gia ra ngoài, nhất định phải chú ý thân thể đấy."

Hạ Hành cười với nàng rồi mới dẫn người ra khỏi chính viện, hần giận tái mặt phân phó Tiền Thường Tín: "Chú ý những ai đến gần phòng chứa củi mấy ngày này, xử lý hết toàn bộ cho bốn vương."

Tiền Thường Tín gật đầu, nhỏ giọng nói: "Vương Gia, Vương Xương Danh đến rồi."

"Đến thư phòng." Sắc mặt Hạ Hành hơi trầm xuống, nhớ tới những nữ nhân không an phận ở hậu viện, khóe miệng lộ ra nụ cười trào phúng.

Nhìn thấy Vương Xương Danh, sắc mặt Hạ Hành đã khôi phục lại như thường: "Bên kia có tin tức gì không?"

"Bẩm vương gia, Thụy vương đã vào cung cầu kiến hoàng thượng, hần muốn khiến Thành vương đến Giang Nam." Vương Xương Danh vui mừng nói: "Xem ra mưu kế của chúng ta thành công rồi."

"Từ trước đến giờ lão Tam vẫn luôn cảm thấy hần cao hơn ba huynh đệ chúng ta một bậc, lại càng xem thường lão Tứ, đương nhiên muốn chọn quả hồng mềm mà bóp rồi." Hạ Hành cười lạnh lùng: "Tiết lộ tin tức cho Ninh Vương, với tính tình của hần ta, nếu không gây ra một ít chuyện thì sẽ phụ lòng công sức của lão Tam lần này mất."

Giả vờ như không nghe thấy những bí mật này giữa các hoàng tử, ngược lại Vương Xương Danh nói: "Thuộc hạ hiểu, bên phía Thụy vương, còn cần làm gì nữa không?" d . đ 𐄂 l . q . đ 𐄂

"Không cần người khác nhúng tay vào, với tính tình của hần, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra chuyện thôi." Hạ Hành lạnh nhạt nói: "Chúng ta chỉ cần khoan tay đứng nhìn là được."

Vương Xương Danh lập tức thông suốt, chấp tay thi lễ, nói: "Vương gia cao kiến."

Ngày hôm sau, quả nhiên lúc thượng triều, hoàng thượng đã hạ ý chỉ, lệnh Thành vương và Hữu thừa Ngụy Văn Quảng đến Giang Nam điều tra kỹ chuyện của Thụy vương, hơn nữa còn ban cho kim bài tùy thân, nghiêm lệnh hai người nhất định phải cẩn thận kiểm chứng, tránh cho người khác âm mưu ám hại Thụy vương.

Trong lời này, không nhiều thì ít đã hàm ý thái độ của đế vương, trong lòng một số người hiểu rất rõ, vào lúc này mặc dù Thụy vương không thể lên triều, nhưng vẫn là hoàng tử được hoàng thượng tin tưởng sủng ái nhất, khó trách người ta không thêm sợ hãi như vậy.

Một ngày sau, Hạ Minh và Ngụy Văn Quảng mang danh khâm sai dẫn nhân mã xuất phát đến Giang Nam, mọi người trong Kinh thành đều có chút đồng tình với Thành vương không được sủng ái này, ai mà không biết, hoàng thượng chỉ muốn hần lên sân khấu diễn một vở kịch che mắt thiên hạ mà thôi. Nhưng chỉ vì muốn bảo vệ Thụy vương, mà khiến cho dân chúng khắp nơi chỉ trích ô danh bao che ái tử, có thể thấy được trong lòng hoàng thượng phiền não đến mức nào.

Hạ Kỳ ngồi trong trà lâu, nhìn đoàn nhân mã ra khỏi thành, trên mặt lộ ra nụ cười trào phúng. Đội đoàn người khuất bóng hần, hần mới đặt ly trà xuống, nhẹ giọng phân phó với người châm trà bên cạnh: "Trên đường tìm cơ hội động thủ.... Cố gắng đừng thương tổn đến Thành vương."

Hết chương 37

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Nữ nhân trong lời đồn

Editor: Gà

Đêm khuya thanh vắng, ở một góc của phòng chứa củi có một bóng đèn thoáng qua, người này còn chưa đến gần phòng chứa củi, chợt bốn phía xuất hiện vài ngọn đèn lồng, gã kinh ngạc nhìn qua, mới thấy xung quanh không ít người.

"Tiền gia gia đã đợi mấy ngày, cuối cùng cũng bắt được con chuột này rồi." Tiền Thường Tín xách đèn lồng xuất hiện ở góc tường, hắn chế bai liếc nhìn tên hạ nhân giả trang thành thị thiếp này, giọng tay: "Trời người lại, không được kinh động các chủ tử."

Bọn hạ nhân đồng loạt xông lên, người này còn chưa kịp nói chuyện, đã bị chặn miệng, buộc chặt kéo đi.

"Đồ không có mắt." Nói xong, nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, một cục đá văng cửa chính của phòng chứa củi, trên cao nhìn xuống Bạch Chi đang bị trói và bịt miệng ở trong góc, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Bạch Chi cô nương, đồng bọn của cô mới vừa bị bắt, không bằng cô và tại hạ hàn huyên một lát, là ai bảo cô vào phủ thế?"

Bạch Chi vặn vẹo sợi dây trên người, nhưng dây trói quá chặt, nàng ta không thể thoát ra, nên trừng mắt oán hận nhìn Tiền Thường Tín.

"Cẩn thận mờ trời cho ả." Tiền Thường Tín lấy ra một cái roi từ phía sau, vỗ nhẹ vào lòng bàn tay, vẫn nở nụ cười ám áp: "Bạch Chi cô nương, có thể nói rõ rồi chứ?"

"Ta không biết gì cả." Bạch Chi cắn hận nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn Tiền Thường Tín: "Ta chỉ muốn thả điều thôi, Vương gia đã oan uổng cho nô tỳ rồi."

Tiền Thường Tín lười phải giải thích với nàng ta, chỉ không kiên nhẫn nói: "Người có nói hay không chẳng có gì khác biệt, chỉ tiếc già trẻ trong nhà người, còn có muội muội mới gả ra ngoài nữa. Nếu ban cho người tội danh độc hại Vương gia, không biết người nhà của người sẽ thế nào đây?"

"Vô si!" Bạch Chi quay đầu, gắt gao nhìn Tiền Thường Tín: "Người muốn làm gì?"

"Người không phải là người đầu tiên khen gia gia vậy đâu." Tiền Thường Tín hất roi ra, nụ cười càng thêm rõ ràng, đột nhiên quất một roi vào người Bạch Chi: "Bình thường nếu có người khen gia gia như vậy, thì lúc này hàm răng đã không còn trên miệng rồi."

Đau đến toàn thân co rụt lại, Bạch Chi trắng bệch nói: "Nô tỳ oan uổng."

"Người thả bỏ bề người nhà, cũng muốn che chở chủ tử sau lưng, gia gia cũng không giúp người đau lòng cho người nhà người nữa." Tiền Thường Tín cười híp mắt nói: "Không bằng ngày mai ta để cho người nhà người đi trước một bước, hi vọng sau khi người xuống dưới sẽ được gặp mặt bọn họ, ngăn đầu lên."

Nước mắt Bạch Chi giàn giụa, nàng ta che vết thương, nước mắt nói: "Ninh Vương điện hạ muốn nô tỳ chú ý chuyện trong phủ, nhưng thân phận nô tỳ thấp kém, nên không thể truyền được tin tức gì ra ngoài, trước đó vài ngày Ninh Vương điện hạ bảo nô tỳ tra xem ở trong phủ Vương gia đối đãi với Vương phi như thế nào, nô tỳ nghĩ rằng đó cũng không phải chuyện gì quan trọng, mới dám truyền tin tức ra ngoài." Nàng ta không sợ chết, nhưng sợ liên lụy người nhà.

"Nói hươu nói vượn, Ninh Vương điện hạ luôn quang minh lỗi lạc, sao có thể cho phép người vu oan!" Tiền Thường Tín trầm giọng nói: "Nói xằng nói bậy, sao Vương gia có thể tin."

"Là thật mà, trước đó vài ngày đệ đệ nô tỳ vào làm người hầu cho phủ Ninh Vương, nô tỳ thật sự không còn cách nào, mới bị ma quỷ ám, cầu xin công công minh giám, nô tỳ thật sự không truyền được tin gì ra ngoài cả." Bạch Chi khóc quý gối trước mặt Tiền Thường Tín.

"Được rồi, gia gia ta không muốn nghe người hồ ngôn loạn ngữ." Tiền Thường Tín lui về phía sau hai bước, không cho Bạch Chi ôm chân mình, lạnh nhạt nói: "Gần đây Bạch Chi bị bệnh qua đời, mang ba mươi lượng bạc cho người nhà của nàng ta." Nói xong, ý bảo người phía sau rót rượu độc cho Bạch Chi.

"Tạ Vương gia, tạ công công." Tay Bạch Chi run run ngửa đầu uống cạn, mặc kệ thế nào, ít nhất Vương gia đã buông tha cho người nhà của nàng ta rồi.

Tiền Thường Tín ra khỏi phòng chứa củi, ném roi trong tay đi, nhận lấy khăn lau tay tiểu thái giám đưa đến: "Chôn đi, dù sao cũng đã từng hầu hạ Vương gia. Cô ta tự mình tìm chết, bội tín vứt bỏ chủ nhân, sao có thể có kết quả tốt." Dứt lời, đi ra ngoài không quay đầu lại.

Thông phòng Bạch Chi đã chết, nhưng người trong phủ không ai quan tâm, bởi vì mọi người đều biết, Bạch Chi chết bất đắc kỳ tử, đây là thứ mà người thường không thể tò mò nhất.

Lúc Khúc Kinh Cự nghe tin này thì nàng đang tỉa cây cho một chậu cảnh, nghe Hoàng Dương nói xong, thì để cây kéo xuống, nói: "Nếu người đã không còn, chuyện trước đây đừng nên nhắc lại, bảo người mang đến một số thứ cho người nhà của nàng ta đi, cũng xem như là ân điển của Vương gia đối với nàng ấy." Nếu Hạ Hành đã nói trắng ra là chết vì bệnh, thì nàng vẫn nên làm những việc này.

Ngân Liễu luôn nhanh miệng, vào lúc này cũng không dám nói gì, đợi sau khi Hoàng Dương rời khỏi đây, nàng ấy chỉ hơi lo lắng mở miệng: "Người cứ như vậy mà không còn nữa."

"Là hạ nhân, không được phép chân trong chân ngoài." Mộc Cận cắt cây kéo Khúc Kinh Cự để trên bàn, tránh cho Khúc Kinh Cự không cẩn thận bị thương: "Nàng ta có kết cục như hôm nay, cũng xem như Vương gia đã mềm lòng rồi." Chuyện như vậy, đừng nói một cái mạng, còn có thể dính líu đến cả nhà.

Ngân Liễu nghe vậy thì không cãi lại, đối với nàng ấy mà nói, việc mỗi ngày muốn làm chính là hầu hạ Vương phi thật tốt, chuyện khác không cần nghĩ nhiều, nàng ấy cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy.

Một tay Khúc Kinh Cự nâng cằm, nhằm chán nhìn ra ngoài cửa sổ, ở đây không có máy vì tính không có điện thoại di động, thật sự hơi buồn chán, nàng ngáp một cái, lười biếng nói: "Mộc Cận, giúp ta tìm một ít thoại bản đi."

Mộc Cận khom người lui xuống, chẳng bao lâu sau, thoại bản không thấy, Khúc Kinh Cự lại nhận được thiệp mời hoa sen màu vàng kim.

"Tần An trưởng công chúa?" Khúc Kinh Cự liếc nhìn thiệp mời trong tay, ngày Tết có thấy vài vị công chúa quận chúa ngồi ở một bàn khác, nhưng công chúa Tần An này thì nàng chưa từng thấy qua. Nếu nàng nhớ không lầm, công chúa Tần An là trưởng nữ của Khánh Đức đế, mặc dù mẹ đẻ mất sớm, nhưng được ghi tạc dưới danh nghĩa Hoàng hậu, lại được Hoàng đế phong làm trưởng công chúa, trong nữ quyền thì có địa vị không thấp. Nhưng kể từ khi nàng ta được gả cho Bắc Lộc Bá thì luôn ở tại Kinh Châu, rất ít khi hồi kinh.

Tin đồn Bắc Lộc Bá và trưởng công chúa Tần An vô cùng ân ái, đã có một trai một gái, khiến không thiếu nữ quyền trong triều hâm mộ, thậm chí không ít người lấy hai phu thê họ làm gương. Nhưng sao nàng ta lại hồi kinh rồi, còn bỗng dưng tổ chức cái gì mà thường họa yến [1] chứ?

[1] thường họa yến: tiệc tổ chức để thưởng tranh

Nàng nhìn trăm hoa vẽ bằng kiểu tiểu Khải [2] trên thiệp, thiệp đưa đến vương phủ do trưởng công chúa Tần An tự tay viết, cái gọi là chữ như kỳ nhân, vị trưởng công chúa Tần An này chắc hẳn là một nữ nhân vô cùng tài tình.

[2] tiểu Khải: chữ Khải nhỏ viết tay

Tự tay mở hồi thiệp [3] ra, Khúc Kinh Cự chờ cho nét mực khô một lúc rồi mới khép thiệp lại, đưa cho Kim Trần bên cạnh nói: "Bảo người đưa đến phủ trưởng công chúa đi."

[3] hồi thiệp: thiệp để trả lời lại

Buổi tối, Hạ Hành đến chính viện, sau khi hai người cùng nhau dùng bữa tối xong, Khúc Kinh Cự nhắc đến chuyện này.

Mặc dù Hạ Hành và vị tỷ tỷ này không thân cận gì, nhưng vẫn có nghe nói chuyện nàng ta về kinh: "Hai ngày trước trưởng công chúa đã trở về kinh, mặc dù nàng chưa từng gặp tỷ ấy, nhưng nếu thiệp mời đã đưa đến thì nàng cứ đi đi."

Khúc Kinh Cự đưa một chén trà tiêu thực cho hân: "Thiệp đã hồi đáp rồi, thường họa yến sẽ được tổ chức vào ba ngày sau, sắp đến tết Nguyên Tiêu rồi nên thiệp hơi bất ngờ với thời gian mà trưởng công chúa chọn thôi." Thấy Hạ Hành nhận chén trà xong còn nhăn cơ hội sờ sờ tay nàng, nàng mỉm cười trừng mắt liếc hân: "Không biết có cùng Bắc Lộc Bá hồi kinh không?"

Hạ Hành lắc đầu: "Không nghe nói đến, chỉ nghe trưởng công chúa mang theo hai nữ nhi trở về."

Khúc Kinh Cự cảm thấy, trong này nhất định đã có chuyện gì xảy ra, trưởng công chúa về kinh trước tết Nguyên Tiêu, chỉ dẫn theo hài tử chứ không mang theo phò mã, vào lúc này trong kinh lại không có đại sự gì, sao phải vội vàng như vậy?

Chẳng lẽ nói vị Bắc Lộc Bá này đã làm ra chuyện có lỗi với trưởng công chúa rồi ư? Trên thế giới, những phu thê kiểu mẫu thế này luôn dễ bị trật đường ray, đại khái muốn nói nếu quá ân ái cũng dễ chết nhanh.

Nếu sự thật là thế, lúc này trưởng công chúa hồi kinh, cũng có chút ý tứ rồi.

"Đừng nghĩ quá nhiều." Hạ Hành đặt chén trà xuống, nâng tay nhéo mũi Khúc Kinh Cự: "Trưởng công chúa là công chúa tôn quý nhất trong các tỷ muội của ta, ai dám mạo phạm tỷ ấy chứ."

Khúc Kinh Cự nhất thời hiểu được hàm nghĩa, nếu Bắc Lộc Bá thật sự gây ra chuyện có lỗi với trưởng công chúa, nếu trưởng công chúa giận dữ tìm hân ta gây phiền toái, chỉ sợ vị Bắc Lộc Bá này sẽ chịu không nổi. Nàng nhìn Hạ Hành, mặc dù lời này không hề mang ý quan tâm tỷ muội gì, nhưng cũng là lời thật.

"Vương gia nói đúng." Khúc Kinh Cự khẽ cười: "Do thiệp suy nghĩ quá nhiều rồi."

"Ừ, đã như vậy, chi bằng nên nghĩ đến chuyện của chúng ta thôi." Hạ Hành cúi người nhẹ nhàng khẽ cắn tai nàng: "Ví như lúc này chúng ta nên chuẩn bị đi ngủ đúng chứ?" Nói xong, kéo nhẹ cây trâm cài tóc của nàng, lập tức mái tóc đen nhánh đổ xuống.

Khúc Kinh Cự mỉm cười nhìn hân, hơi thở thơm như hoa lan: "Vương gia lại đang nghĩ gì thế?"

Hạ Hành cảm thấy quả nhiên ánh mắt này thật lúng liếng đưa tình, hân xoay ngang ôm người lên: "Ta nghĩ gì, một lát nữa Kinh Cự sẽ biết rõ thôi mà."

Khúc Kinh Cự nằm trong lòng hân cười thành tiếng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khúc Kinh Cự ngồi dậy từ trên giường, nhìn y phục tán loạn dưới giường, lại nhìn Hạ Hành đang đứng trước gương mặt y phục, lười biếng lúi vào trong chăn lẩn nữa.

Nhìn thấy nàng tỉnh, Hạ Hành nói: "Hôm nay là Tết hoa đăng, ta sẽ dẫn nàng ngồi xe ngựa xuất phủ một chuyến."

"Vương gia nói lời phải giữ lời đó." Khúc Kinh Cự nghe vậy lật người, một tay chống đầu nằm nghiêng nhìn Hạ Hành: "Vậy chàng mau trở về nhé, thiệp chờ chàng."

"Chắc chắn sẽ trở về nhanh mà." Hạ Hành đi đến bên giường, cúi người hôn trộm môi nàng xong, mới đứng thẳng người nói: "Ta vào triều đây, nếu nàng muốn ngủ, thì ngủ một lát đi." Nói xong, ánh mắt mập mờ quét qua vết đỏ bên xương quai xanh của Khúc Kinh Cự.

Kéo chăn đến sát cằm, Khúc Kinh Cự chỉ ra bên ngoài, hừ nói: "Vương gia nhanh vào triều đi, thiếp mệt, nên không tiễn nha." Nói xong, lật người, quay lưng về phía Hạ Hành.

Hạ Hành cười lắc đầu, mang theo tâm trạng tốt ra ngoài.

Khúc Kinh Cự ngủ thêm gần một canh giờ, mới lười biếng rời giường, bình tĩnh nhìn bọn nha hoàn dọn dẹp y phục dưới giường, nàng ngồi trước gương tô lại mày: "Kim Trần, sai người hỏi thăm một ít chuyện của trưởng công chúa."

Kim Trần khẽ nhún người, yên lặng lui ra ngoài.

Im lặng nhìn nữ nhân trong gương hồi lâu, Khúc Kinh Cự nâng khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Editor: Mèo ™

Đột nhiên Trưởng công chúa muốn hồi kinh, quả đúng như dự liệu của Khúc Kinh Cự, bên trong hẳn đã xảy ra chuyện gì đó. Thật ra, cũng không phải là chuyện gì bất ngờ lắm, đơn giản là Bắc Lộc Bá - một nam nhân tốt từ trước đến giờ đột nhiên để mắt đến một cô nương nhà quan lại nhỏ, thậm chí còn đón người vào ở trong phủ. Trưởng công chúa là người ra sao, cũng không nhiều lời tranh cãi âm ỉ với hắn, trực tiếp phân phó hạ nhân đưa nữ nhân đó về nhà, ai ngờ Bắc Lộc Bá tức giận đến mức thẳng nàng ta lên làm thiếp thất.

Sau khi Trưởng công chúa biết được chuyện này, ra lệnh cho người đập nát cả sân viên của Bắc Lộc Bá, sau đó lập tức dẫn theo hai con mình hồi kinh, về phần Bắc Lộc Bá phản ứng như thế nào, Trưởng công chúa hoàn toàn không thêm quan tâm.

Khúc Kinh Cự nghe xong những chuyện đó, cảm khái nói: "Cái gọi là phu thê tình thâm, chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi." Trưởng công chúa có thể kiên quyết như vậy, nguyên nhân lớn nhất là vì, nàng là nữ nhi của hoàng đế, là Trưởng công chúa tôn quý của Hoàng thất. Nếu những nữ nhân khác gặp phải chuyện như vậy, cứ thử đi rồi biết, xem có ai dám đứng ra lấy lại công đạo cho nàng hay không?

Sau khi Kim Trần kể lại từ đầu đến cuối sự việc xong, mới nhỏ giọng nói: "Nô tỳ còn nghe nói chuyện này đã truyền đến tai hoàng thượng và hoàng hậu, hoàng thượng hết sức tức giận, đã tuyên chỉ triệu Bắc Lộc Bá vào kinh rồi."

Bắc Lộc Bá này cũng không phải là người nhất mực thâm tình gì, chỉ vì hắn ngại thân phận của Trưởng công chúa, lại chưa gặp được nữ nhân nào khiến hắn động tâm. Giờ đây gặp phải cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, liền quên đi chính thể, quên mất con gái, cũng quên luôn thân phận của mình. Nam nhân như vậy thì cũng có khác gì với đám nam nhân thích treu hoa ghẹo nguyệt đâu?

Sau khi Hạ Hành hạ triều, sắc mặt có chút không vui, xem ra hắn cũng đã biết chuyện xảy ra trong phủ Trưởng công chúa rồi.

"Từ giờ nàng hãy thường đến phủ Trưởng công chúa bầu bạn với tỷ ấy nhiều hơn." Hạ Hành nói đến đây, lại thờ dãi: "Tên Bắc Lộc Bá này thật sự là quá đáng."

Khúc Kinh Cự nghe vậy, giả vờ như không biết hỏi: "Sao vậy?"

Hạ Hành im lặng một lát, mới nói: "Hắn đã phụ lòng Trưởng công chúa, phụ hoàng tức giận truyền hắn hồi kinh rồi."

Biết hắn không muốn nói tường tận chuyện này, Khúc Kinh Cự chỉ cười nói: "Cũng không còn sớm nữa, chúng ta dùng bữa tối thôi."

Hạ Hành thoáng nhìn ra ngoài, gật đầu nói: "Đúng là không còn sớm nữa, dùng xong bữa tối, ta dẫn nàng đi xem hoa đăng." Trong lòng hắn vẫn còn băn khoăn chuyện này, nhưng cũng không muốn vì chuyện của người khác mà ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người, liền nói: "Buổi tối đông người, ta bảo hạ nhân chuẩn bị cho nàng một chiếc mũ sa, ra ngoài đi dạo cũng tiện hơn."

Khúc Kinh Cự lộ ra một nụ cười: "Vậy chúng ta mau mau dùng bữa thôi, thiếp còn muốn thay y phục nữa." Mặc dù bộ váy trên người nàng rất đẹp, nhưng hơi rườm rà, mặc ra ngoài không thích hợp lắm.

Biết nàng rất muốn ra ngoài chơi, Hạ Hành cười nói: "Được." Liền xoay người rửa tay, chuẩn bị dùng bữa.

Món khai vị được mang lên đầu tiên là một chén bánh trôi nhỏ, Khúc Kinh Cự ăn nửa chén, tiếp đó tùy ý ăn những món khác, sau cùng là súc miệng rửa tay, chờ sau khi Hạ Hành cũng gác đĩa, nàng liền đứng dậy vào nội thất thay quần áo.

Bưng một ly trà tiêu thực lên, nụ cười trên mặt Hạ Hành càng nhu hoà hơn, nhìn sắc trời bên ngoài đã dần tối, Hạ Hành phân phó Tiền Thường Tín chuẩn bị xe ngựa.

Khúc Kinh Cur thay một bộ váy ngắn chiết eo màu xanh nhạt, cũng vấn tóc thành kiểu uy đoạ kể (*), vừa bước ra thì thấy Hạ Hành đang ngồi trên tháp mềm uống trà, liền tiến lên phía trước, xoay một vòng, hỏi: "Vương gia cảm thấy thiếp ăn vận thế này có đẹp không?"

Hạ Hành thấy nàng mặc thế này càng tôn lên mấy phần thanh tú đáng yêu của thiếu nữ, tựa như một nụ hoa mềm mại mới nở, vừa chạm tay vào là có thể vắt ra nước, khác hoàn toàn với vẻ lười biếng thường ngày.

"Rất đẹp." Hạ Hành bước lên nắm tay nàng. "Đi thôi, hội hoa đang sắp bắt đầu rồi."

Ngồi trên xe ngựa một đoạn, nàng phát hiện âm thanh trên phố càng lúc càng náo nhiệt, hình như là đang tiến vào một nơi rất đông người, nhưng lại không có bất kì ai cản trở xe ngựa cả. Mặc dù xe ngựa bọn họ sử dụng hôm nay không có ký hiệu của vương phủ, nhưng người có thể ngồi được trong cỗ xe do hai tuần mã kia kéo, sao có thể mang thân phận thấp được?

Xe ngựa đi về phía trước thêm một lúc nữa thì ngừng lại, Hạ Hành đưa mũi sa cho Khúc Kinh Cur: "Sắp đến bờ sông rồi, xuống xe với ta nào." Nói xong, hắn bước xuống trước, rồi đưa tay ra đón nàng.

Khúc Kinh Cur đưa tay cho hắn, tùy ý để hắn đỡ mình xuống xe ngựa, không biết mũi sa này làm từ vật liệu gì, tuy rằng nhìn ra ngoài như cách một tầng sương mỏng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy khá rõ mọi thứ xung quanh. Nàng tay trong tay với Hạ Hành, nép sát vào tay áo rộng lớn của đối phương, thế này thật giống cảm giác đôi tình nhân đang hẹn hò ở nơi đông người, nhưng trong lòng Khúc Kinh Cur rất rõ ràng, nàng không phải là một cô bé ngây thơ dễ tin người, đối phương cũng không phải là mối tình đầu đầy ngọt ngào thời niên thiếu.

Lúc này, hai bên bờ sông đã treo rất nhiều đèn với những kiểu dáng xinh đẹp, có không ít quầy bán đèn tổ chức thêm trò giải đố, đoán chữ, khiến người ta phải hao phí một ít tiền bạc và thời gian để chơi, ai đoán đúng sẽ được tặng một chiếc đèn coi như phần thưởng.

Đi theo sau hai người là đám thái giám và thị vệ mặc thường phục, nhờ vậy mà không có ai chen lấn xô đẩy bọn họ, đi giữa dòng người hối hả ngược xuôi, Khúc Kinh Cur thấy có người thả hoa đăng bên bờ sông, cũng thấy mấy đứa bé cầm đèn đủ mọi kiểu dáng chạy tới chạy lui. Thời khắc này, tâm tình của nàng trở nên rất vui vẻ.

"Cái gì không muốn nó đến, nhưng nó vẫn đến?"

"Gió?"

"Mây?"

Khúc Kinh Cur nghe đoạn nói chuyện này, không nhịn được cười ra tiếng. Hạ Hành thấy nàng cười rất vui vẻ, liền nói: "Sao vậy, Kinh Cur biết ư?"

Nếu như ở kiếp trước, thì đó chính là vấn đề đau đầu về bài tập về nhà của học sinh tiểu học khi kì nghỉ sắp hết đấy.

"Đương nhiên thiếp biết rồi: "Nàng quay đầu lại liếc nhìn đám người đang ngây ngốc tìm câu trả lời: "Là ngày mai."

Nghe được đáp án này, Hạ Hành không nhịn được cũng cong khóe miệng: "Đúng là ngày mai." Thấy có nhiều người xung quanh, hắn dịu dàng đội kĩ mũi sa cho nàng, mới nói: "Kinh Cur thật thông minh." Nói xong, dắt tay nàng đến trước một gian hàng.

"Nàng thích cái nào?" Hắn chỉ chỉ những chiếc đèn đang treo.

Khúc Kinh Cur tùy ý nhìn, chỉ vào chiếc đèn con thỏ ôm mặt trắng: "Chiếc đèn con thỏ đó thật đáng yêu."

Hạ Hành ý bảo chủ quầy lấy đèn thỏ xuống, xem câu đố trên chiếc đèn, thì ra là vế trên của một câu đối, yêu cầu đối tiếp vế sau.

Tiền Thường Tín thấy thế, vội đưa tiền cho chủ quầy, để chủ từ nhà mình có thể tham gia trò chơi.

"Thỏ hồn liên ngân hải..." Khúc Kinh Cur thầm đọc vế trên, nàng không am hiểu lắm về đối câu, cũng không biết Hạ Hành có thể đối lại được không, đang định quay sang nhìn những chiếc đèn khác.

"Ngao sơn tiếp tử vi." Ai ngờ Khúc Kinh Cur còn chưa kịp nhìn ngắm mấy chiếc đèn treo bên trên thì đã nghe Hạ Hành đối xong vế dưới, nàng nhún mày, ngay sau đó cười nói: "Thật là lợi hại."

"Cũng chỉ là một câu đối đơn giản mà thôi." Hạ Hành nhận lấy chiếc đèn con thỏ từ tay chủ quầy, đưa đến trước mặt Khúc Kinh Cur: "Tặng nàng."

Nhận lấy chiếc đèn, Khúc Kinh Cur yêu thích nhìn ngắm một lúc, mới nói: "Tạ ơn Vương gia."

Thấy Khúc Kinh Cur thích chiếc đèn này như vậy, nụ cười trên mặt Hạ Hành càng thêm nhu hoà, nhưng chỉ mới dờ bước ra khỏi đám đông, nụ cười của hắn tắt dần.

Bởi vì hắn thấy Hạ Uyên đang đi đến đây, bên cạnh còn dẫn theo một nữ nhân, nàng ta cũng đang đội mũi sa nên không thấy rõ được diện mạo.

Hiển nhiên Hạ Uyên ở phía đối diện cũng nhìn thấy hần, huynh đệ hai người đều khựng lại chốc lát, rồi mới bước đến gần chào hỏi nhau.

"Nhị ca." Tầm mắt Hạ Uyên nhìn lướt qua người bên cạnh Hạ Hành, nói: "Hôm nay Nhị ca thật có hứng."

"Tam đệ cũng thế." Hạ Hành lơ đãng đáp lại, vừa đứng nghiêng người che khuất Khúc Kinh Cự ở phía sau mình.

"Bái kiến Đao Vương, Đao Vương phi." Vừa lúc đó, từ từ bên cạnh Hạ Uyên cũng lên tiếng chào hỏi.

Gương mặt Khúc Kinh Cự ẩn sau mũ sa nhũ mày, nàng im lặng một lát, mới nói: "Tam muội?"

Khúc Ước Tổ sao lại đi cùng với Hạ Uyên? Rốt cuộc đám người phủ Xương Đức công muốn mưu tính gì đây?!

Hết chương 39

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thẳng tay báo oán

Editor: Gà

Khúc Kinh Cự cảm giác mình hơi không hiểu tình huống trước mắt, mặc dù thời đại này không khắc nghiệt với nữ tử như tiền triều, nhưng Khúc Ước Tổ là nữ tử vừa cập kê, cứ như vậy theo Vương gia đã có vợ cả đi trên đường, có phải chẳng thỏa đáng không?

Liếc nhìn đối phương đang đeo lụa mỏng, loáng thoáng không thấy rõ dung mạo, chỉ càng khiến người ta suy nghĩ xa xôi hơn thôi. Nàng lười phải quản phủ Xương Đức công này, cuối cùng vẫn không nói thêm gì.

"Chính là muội." Giọng nói Khúc Ước Tổ vẫn ngọt ngào, thậm chí còn nhu hòa hơn bình thường, nàng ta khẽ cúi người với Khúc Kinh Cự: "Không nghĩ sẽ gặp tỷ tỷ ở đây."

Vốn còn gọi nàng là Đao Vương phi, nhưng nàng vừa kêu Tam muội, đối phương đã sửa lại xưng hô, trong lời nói không hề lộ vẻ giữa Khúc Kinh Cự và phủ Xương Đức công có bất năn bản thù gì đó, dường như Khúc Kinh Cự chỉ là tỷ tỷ của nàng ta mà thôi.

"Ngày như vậy, nên ra ngoài đi một lát." Khúc Kinh Cự không có ý định nói nhiều trước mặt vị Vương gia và nữ nhân không quen thân này, thân nhiên mở lời, sau đó không nói thêm gì nữa.

Khúc Ước Tổ thấy nàng không muốn nhiều lời, tùy ý trả lời một câu, cũng không lên tiếng nữa, hiển nhiên là một nữ tử vô cùng biết tiến lùi, quả thật hành động này khiến Khúc Kinh Cự cảm thấy, Lương thị có thể nuôi ra được nữ nhi thể này, thật sự là một kỳ tích.

Giữa bốn người lập tức yên tĩnh lại, cũng không ai nói gì, đột nhiên, phía chân trời nổ lên một đóa hoa lửa sáng chói. Khúc Kinh Cự ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hoa lửa tán ra chói mắt, bên tai còn có thể nghe được không ít tiếng hoan hô.

Khúc Ước Tổ cũng ngẩng đầu, lại chỉ thấy hoa lửa ảm đạm biến mất, nàng ta vô tâm xem, cúi đầu nhìn về phía Thụy vương bên cạnh, dung mạo tuấn mỹ của đối phương khiến gương mặt nàng ta hơi ửng đỏ.

"Đệ đệ có chiếc thuyền hoa ở bờ sông, chi bằng Nhị ca và Nhị tẩu cùng đến thuyền hoa thưởng hà đăng." Hạ Uyên bình tĩnh nói: "Nghe nói tối nay sẽ đốt pháo hoa hơn nửa canh giờ, ở trên thuyền hoa ngắm thì sẽ không quá mức ồn ào, Nhị ca không nên ghét bỏ thuyền hoa đơn sơ của đệ đệ." Nói xong, trên mặt lộ ra một nụ cười ngạo khí.

Nghe đối phương nói đến thuyền hoa, Hạ Hành biết chiếc này thuyền hoa do phụ hoàng đặc mệnh người của Công Bộ làm cho lão Tam, mặc dù hần chưa từng lên, nhưng đã nghe người khác nói qua, chiếc này khác trạm cực kỳ tinh mỹ. Nếu đối phương có tính khoe khoang, hần cũng không tiện từ chối thẳng.

"Vây tốt quá, Nhị ca chưa có cơ hội chiêm ngưỡng thuyền hoa của đệ, khó được tối nay vô tình gặp gỡ, đành quấy rầy một phen." Dứt lời, xoay người dắt tay Khúc Kinh Cự, khẽ cười nói: "Ngắm trên sông, cũng rất đặc sắc."

Ngón trỏ Khúc Kinh Cự gãi lòng bàn tay hần, khẽ gật đầu.

Hạ Uyên nhìn hai người ân ái, có chút chán ngán vắt chéo tay sau lưng, dời tầm mắt.

Khúc Ước Tổ bên cạnh lại cảm khái, tính tình đại tỷ chất phác, lại có được tình nghĩa của Đao Vương, thậm chí ngay cả tính tình cũng cường thế hơn ngày thường không ít, có thể thấy được Đao Vương có ảnh hưởng lớn đến tỷ ấy bao nhiêu. Trong lòng nổi lên một sự hâm mộ, có chút chua lại có chút khó.

Phủ Xương Đức công đã ngày càng lụn bại, cho nên mới muốn gả nàng ta vào phủ Thụy vương, mặc dù hiện tại không thể làm chính phi, nhưng sau khi Thụy vương lên ngôi, ít nhất nàng ta có thể làm hoàng phi, nếu sinh hạ nhi tử, có lẽ phúc khí lớn hơn còn ở phía sau.

Rõ ràng mình đã sớm chấp nhận đi con đường này, nhưng khi nhìn thấy đại tỷ có thể sánh vai với Đoan Vương, trong lòng nàng ta vẫn khó chịu.

Trong thiên hạ, nữ tử nào không muốn được danh chính ngôn thuận, đâu muốn hạ mình làm thiếp cho người, mà mình lại không thể gọi người nam nhân kia là phu quân.

Thị vệ hai bên nhanh chóng đẩy đám người xung quanh ra, để lại đủ không gian cho chủ tử, Khúc Kinh Cự và Hạ Hành đi phía trước, thật sự rất giống đại nhân vật xuất hành, những người không liên quan có cảm giác muốn né tránh.

Hai bên đường có người buôn bán đồ ăn vặt, Nguyên tiêu, ma hoàn gì đó, ma đường các loại, hấp dẫn không ít người mua, thậm chí nàng thấy một đứa trẻ mập mạp bung một chén mè rang, ăn say sưa ngon lành.

Vui vẻ náo nhiệt như vậy, khiến nàng lộ ra nụ cười, chỉ vào một quán nhỏ bán từ cao, nói với Hạ Hành: "Vương gia, phía trên từ cao này có dính đậu phộng vùng, trông rất ngon."

Hạ Hành liếc nhìn gian hàng không được nổi bật này, người bán là một đôi phu thê bình thường, tuổi hai người đã hơn lục tuần, nhưng vẫn rất có tinh thần.

"Đồ bên ngoài không quá sạch sẽ, nàng không thể ăn nhiều." Nói xong, ý bảo Tiền Thường Tín đi mua.

Tiền Thường Tín vội đi đến sạp nhỏ, đưa tiền cho chủ quán rồi lấy một chén, hẩn cẩn thận bung từ cao đi đến trước mặt Hạ Hành: "Vương gia, nô tài bảo bọn họ bỏ thêm chút đậu phộng."

Hạ Hành gạt đầu, nhận lấy chén ném trước một miếng, tuy mùi vị bình thường, nhưng quả thật khá thú vị, hẩn cầm chén đưa cho Khúc Kinh Cự: "Ừ, buổi tối tiêu chảy thì đừng trách ta."

"Thiếp đâu yếu ớt vậy đâu." Khúc Kinh Cự không đón lấy cái chén, ngược lại đưa tay trái ra mức một muống từ cao, tay phải khẽ nhấc mạng che, nghiêng nhìn xem Hạ Hành là người hầu của nàng.

Tiền Thường Tín thấy hai vị chủ tử đi càng ngày càng chậm, yên lặng cúi đầu, hẩn không dám nhìn dáng vẻ thích thú của Vương gia đâu.

Ăn vài khối từ cao, Khúc Kinh Cự để muống xuống, móc khăn tay ra lau khóe môi nói: "Mùi vị không tệ lắm, thiếp mới vừa nhìn thấy có người bán đậu hũ, đáng tiếc đi trên đường ăn rất bất nhã."

"Bảo đầu bếp trong phủ làm cho nàng nhé." Hạ Hành cầm chén ném cho Tiền Thường Tín, lau tay nói: "Tuy những thứ lật vặt này có ngon, nhưng vẫn nên làm tinh tế hơn một chút."

Khúc Kinh Cự ngoan ngoãn gạt đầu, tỏ vẻ Vương gia ngài nói đúng, thiếp rất nghe lời chàng.

Hạ Uyên hoàn toàn im lặng đi sau lưng hai người, vừa nãy nhìn thấy Hạ Hành bung chén cho Khúc thị thì hẩn ta hơi bất ngờ, những hoàng tử như bọn họ đều là Long tôn, sao có thể hầu hạ người khác. Khúc thị này thật có bản lĩnh, có thể để Nhị ca vui lòng hầu hạ như vậy.

Khó trách mẫu phi nói nàng là hồ yêu, có thể khiến lão Nhị mê đắm, có thể thấy được thủ đoạn bất phàm.

Người ta nói cưới vợ phải cưới hiền, lão Nhị cưới vợ cả như vậy, chỉ sợ không thể tỉnh tâm rồi. Nghĩ đến đây, hẩn ta ngẩng đầu nhìn bóng lưng của hai người, nữ nhân như vậy làm một mỹ thiếp thì tốt hơn.

Bọn họ đi không đến một khắc, thì đã đến thuyền hoa, bến tàu này chỉ đỗ một chiếc thuyền hoa của Hạ Uyên, thậm chí có thị vệ trông chừng, những thuyền hoa khác đều phải đậu ở xa, hiển nhiên không dám va chạm.

Hạ Uyên không hề liếc nhìn đám thị vệ hành lễ với hẩn ta, dẫn phu thê Hạ Hành lên thuyền, hẩn ta vừa mang người vào trong, vừa nói: "Thuyền có hai tầng, chúng ta lên phía trên thôi."

Khúc Kinh Cự phát hiện cả trên lan can cầu thang cũng điêu khắc một vài bức tranh sơn thủy, cầu thang dưới chân do Hồng Mộc thượng hạng chế thành, bước lên vững vàng giống như giẫm trên đất bằng.

Hạ Hành đi phía trước, cẩn thận dắt tay Khúc Kinh Cự, đợi khi lên lầu, mới buông tay nàng ra.

Cửa sổ trong thuyền hoa mở toang, gần cửa sổ bày một bộ bàn ghế, Hạ Uyên dẫn hai người ngồi xuống, mình cũng ngồi một bên, rồi nhìn Khúc Ước Tố vẫn đang đứng, nói: "Khúc Tam tiểu thư, mời ngồi." Hẩn ta biết phủ Xương Đức hầu đánh chủ ý gì, hẩn ta chẳng có nhiều hứng thú với vị Tam tiểu thư này, nhưng nếu hẩn ta nạp muội muội của Đoan Vương phi làm thiếp, không biết sắc mặt lão Nhị sẽ thế nào?

Điểm tốt của nhị ca hẩn ta không phải là rất thâm tình với vương phi sao, sẽ không vì chuyện này mà giận lây sang nàng đâu nhỉ.

Khúc Kinh Cự ngồi gần cửa sổ, nhìn ánh đèn Nguyên tiêu hồng ở hai bên bờ sông thì lấy tay nâng cảm lên ngắm cảnh, thỉnh thoảng còn có đèn hoa sen thổi qua, cây nến trên nhụy hoa mờ mờ tỏ tỏ, tạo ra một vẻ đẹp khác lạ trong màn đêm.

"Hàn dạ khách lai trà đương tửu, trực lộ thang phí hỏa sơ hồn [1]." Hạ Uyên nâng chung trà lên: "Nhị ca Nhị tiểu, không bằng ném thử trà trên thuyền này

đi?"

[1] Hàn dạ khách lai trà đương tửu, trực lộ thang phí hòa sơ hờn: Đêm lạnh khách qua trà thay rượu, lửa vừa mới bén nước đang sôi. (Nguồn: <http://vannghehainguyen.vn/2018/02/20/tra-ngam-vao-tho-tho-duom-trong-tra/>)

Khúc Kinh Cù nghe thế, đã cảm thấy đôi phu thê Thụy vương này, đều có sở thích muốn người ta thưởng thức trà, sợ rằng người không có nghiên cứu về trà đạo như nàng thì nhất định sẽ không bình tĩnh mà ngồi nghe mấy loại vấn đề này rồi. Nhắc khăn che mặt lên, lộ ra cái cằm trắng nõn, Khúc Kinh Cù cười khẽ nhấp, sau đó để khăn che mặt xuống, tư thái ưu nhã đặt lại chén trà nhỏ xuống bàn.

"Thanh u đậm nhũ, thần xỉ lưu hương [2]." Hạ Hành đặt chén trà xuống, cười nói: "Mỗi ngày Tam đệ đều rất thành thạo, Nhị ca ta không thể tìm được thứ tốt như vậy."

[2] Thanh u đậm nhũ, thần xỉ lưu hương: ý là vị trà thanh mát thấm vào tận kẽ răng (lời editor: thứ cho kẻ bắt tài này =.=)

"Gần đây không cần lên triều, nên dụng tâm một chút." Hạ Uyên cười như không cười nói: "Sự vụ của Nhị ca bận rộn, sao có lòng suy nghĩ đến những thứ phạm tục thế này."

Thấy đối phương nhắc đến triều đình, Hạ Hành nghiêng đầu liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, quay đầu lại nhìn Hạ Uyên nói: "Tam đệ nói đùa rồi, phụ hoàng cũng chỉ nhất thời bức bối, đợi sau khi Tứ đệ tra rõ chân tướng, chỉ sợ Tam đệ cũng sẽ bận rộn nhiều việc triều đình thôi."

"Hi vọng Tứ đệ có thể sớm hồi kinh, rửa sạch oan khuất của đệ đệ ta." Hạ Uyên thờ dài bất đắc dĩ, sau đó nói với Khúc Ước Tổ đang im lặng ngồi bên cạnh: "Nghe nói tài đánh đàn của Tam tiểu thư vô cùng tốt, không biết tiểu vương có thể có vinh hạnh được nghe không?"

Sắc mặt của Khúc Ước Tổ cứng đờ dưới lớp mạng che, khẽ dùng một lát, để chén trà xuống, giọng cười nói: "Một khúc vụng về, mong rằng chư vị không cười nhạo." Nói xong, đứng dậy đi đến trước cầm ngồi xuống, dây đàn chợt phát ra tiếng leng keng.

Nụ cười trên mặt Hạ Hành không thay đổi, trong lòng càng chú ý hơn với người của phủ Xương Đức công, hôm nay Kinh Cù đã là Đoan Vương phi, Khúc Ước Tổ là muội muội của nàng, vậy mà có thể cam chịu hiến khúc cho Thụy vương, một dòng chính nữ trong phủ công gia, vậy mà muốn đi làm thiếp, chẳng những khiến Kinh Cù mất mặt, còn vứt đi thể diện của phủ Xương Đức công.

Quả thật tài đánh đàn của Khúc Ước Tổ rất tốt, Khúc Kinh Cù nghiêng tai lắng nghe, trong lòng càng hiểu rõ sự cuồng vọng của Hạ Uyên hơn, ngay trước mặt Nhị tẩu nàng mà hắn ta có thể bảo Khúc Ước Tổ đánh đàn cho hắn ta, đã thể hiện rõ hắn ta không hề nể mặt Hạ Hành và người Nhị tẩu này.

Người cuồng vọng thường chết sớm, Khúc Kinh Cù cười lạnh, thủ đoạn thế này còn muốn làm Hoàng đế, nằm mơ đi. Còn có phủ Xương Đức công này nữa, thật không biết xấu hổ, may mà toàn bộ Kinh thành trên dưới đều biết Đoan Vương phi mình đây và phủ Xương Đức công không thân cận, nếu vậy thì bọn họ có ném đá, nàng cũng không đỡ nổi.

Khúc Ước Tổ gảy khúc 'Tiêu Tương Thủy Vân', là một danh khúc, có người cho rằng đây là thủ khúc hoài cổ đau thương, nhưng cũng có người cảm thấy đây chỉ là một khúc miêu tả sông núi, mặc kệ thế nào, khúc này yêu cầu người đàn rất nghiêm khắc, nếu có nửa điểm không ổn, thì không thể bắn ra nội hàm trong đó.

Đối với cổ cầm Khúc Kinh Cù không phải người trong nghề, nhưng đã từng là người học vũ đạo, nàng vẫn có chút cảm giác với bài này, ít nhất nàng có thể nghe ra, Khúc Ước Tổ gảy khúc này thì tâm tình nàng ta cũng không tốt như trong tưởng tượng vậy.

"Tài đánh đàn của Tam tiểu thư quả thật phi phàm." Hạ Uyên nghe một lát, thì tiếp tục uống trà, đột nhiên nói: "Chắc hẳn tài đánh đàn của Nhị tẩu cũng không tầm thường."

Lời này vừa thốt ra, Khúc Kinh Cù giận quá hóa cười, động tác nàng đặt chén trà xuống nặng hơn lúc nãy, nàng lạnh lùng nói: "Quả thật Tam thúc rất rảnh rồi, nếu không sao cứ thích quan tâm những chuyện nhỏ thế này vậy."

Lời nói này vô cùng không khách khí, thậm chí không hề nể mặt Hạ Uyên, Hạ Hành ngồi cạnh nàng không hề lên tiếng, hiển nhiên không cảm thấy lời này của Khúc Kinh Cù có gì bất ổn.

Hạ Uyên lộ ra một chút ngạc nhiên, thật ra khi nói xong hắn ta cũng đã phát hiện không ổn, nhưng từ trước đến giờ hắn ta quen thói phách lối, không ngờ rằng vị Nhị tẩu này nói chuyện không khách khí như vậy.

Trong lòng áp chế xuống, nhìn mặt Hạ Hành, thấy vẻ mặt đối phương không tốt lắm, không thể làm gì khác hơn nâng chén trà lên: "Do đệ đệ quá phận, xin Nhị tẩu thứ lỗi."

Khúc Kinh Cù lười biếng bưng chén trà: "Tam thúc khách khí." Tuy nhiên, nàng lại không uống chung trà này.

Trên mặt Hạ Hành lộ ra ý cười, nâng chén trà, nói với Hạ Uyên: "Tam đệ, trà không phải rượu, nên đừng tửu bất túy nhân nhân tự túy [3]." Nữ nhân của Hạ Hành hắn, nên có tính cách thế này. Nếu chuyện như vậy cũng phải nhịn, thì kẻ làm phu như hắn sao có thể chịu đựng được chứ?

[3] tửu bất túy nhân nhân tự túy: rượu không say mà người tự say

Hạ Uyên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, uống một hớp, lại cảm thấy vị trà quá chất, khó thể đè nén cơn tức trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Editor: Mèo ™

Kết thúc một bài « Tiêu Tương Thủy Vân », Khúc Ước Tổ thu tay lại, ưu nhã đứng dậy, từ từ cúi đầu với ba người, sau đó trở về chỗ ngồi.

Khúc Kinh Cur thấy đầu ngón tay nàng ta hơi đỏ, đuôi lông mày khẽ động, xoay đầu nhìn đĩa bánh ngọt trước mặt, đưa tay lấy một miếng bắt đầu ăn.

Hạ Hành nhìn đĩa bánh càng lúc càng vui vẻ, mở miệng nói: "Cẩn thận miệng khô." Buổi tối mà ăn nhiều bánh ngọt như thế, không sợ mập sao?

Nâng tách trà lên uống một ngụm, Khúc Kinh Cur không ăn bánh ngọt nữa, mà hơi xúc động chỉ pháo hoa ngoài cửa sổ, nói: "Pháo hoa năm ngoái chắc hẳn cũng đẹp như hôm nay, đáng tiếc thiếp vẫn luôn ở trong phủ, chỉ có thể nhìn ánh sáng chớp nhoáng từ xa, không chiêm ngưỡng được toàn cảnh mỹ lệ như thế này."

Nghe thấy thế, Khúc Ước Tổ chợt giật mình chợt dạ, tết Nguyên Tiêu năm ngoái, nàng ta và đệ đệ được xuất phủ ngắm hoa đăng, nhưng đại tỷ và nhị tỷ lại không được phép ra ngoài, chỉ có thể ở trong phủ. Lúc đó, tuy rằng nàng ta cảm thấy có chút áy náy, nhưng không để tâm lắm. Hôm nay nghe đại tỷ nói vậy, trong lòng nàng ta không hiểu sao có chút lo lắng.

"Từ giờ về sau, ta chắc chắn nàng sẽ được nhìn đến chán." Hạ Hành nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, pháo hoa phản chiếu trong đáy mắt, khiến hắn cảm thấy hơi hoa mắt: "Chuyện xưa đã qua, không cần giữ mãi trong lòng." Nói xong, hắn dời tầm mắt tiếp tục uống trà.

Hạ Uyên im lặng ngồi một bên, kể từ khi bị Khúc Kinh Cur làm cho ghen hờn thì không lên tiếng nói chuyện nữa, hiển nhiên trong lòng còn có chút tức giận đang cố kìm chế không phát ra ngoài. Nhưng với suy tính trong lòng Hạ Hành, chút tức giận này của Hạ Uyên vẫn chưa tính là gì, chuyện trong triều ngày mai chỉ sợ sẽ khiến hắn hoá khí công tâm luôn.

"Vâng." Khúc Kinh Cur cũng không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa, gió thổi lay động lớp mạng che mặt của nàng, lộ ra vòm cổ trắng nõn, ngay sau đó lại bị lớp mạng che đi, nàng vuốt ve mép chén, nói với Khúc Ước Tổ đang yên lặng: "Cảm nghệ của Tam muội đúng là càng ngày càng giỏi."

"Đại tỷ quá khen." Khúc Ước Tổ miễn cưỡng cười cười, biết rõ đối phương chỉ thuận miệng khen cho có chứ không phải thực tâm tán thưởng mình, nàng ta lại không thể không giữ dáng vẻ kính cẩn: "Chỉ là mỗi ngày luyện đàn nhiều hơn một chút thôi."

Khúc Kinh Cur gật gật đầu: "Xưa nay muội vẫn luôn giỏi hơn tỷ tỷ nhiều."

"Đại tỷ thiên tư quốc sắc, muội muội há có thể sánh được." Khúc Ước Tổ đứng dậy phúc thân, không dám nhận lời này, nhưng lời vừa thốt ra cũng không phải là thật lòng.

Thiên tư quốc sắc? Khúc Kinh Cur có cảm giác nàng ta đang mỉa mai mình là mỹ nữ nào phẳng, chỉ có mỹ mạo, không có đầu óc cũng không có tài năng. Ngược lại, nàng không thấy tức giận, người khác khen nàng đẹp, đương nhiên là nên vui mừng rồi, còn về phần không có đầu óc, tự chị đây biết rõ là được rồi, còn cần người khác đánh giá à, nếu thế thì đã sao, có thể làm gì được chị? Chỉ giỏi ganh tị.

Trên đời này có ai mà không bị soi mói, không bị người khác ghen tị đâu, từ trước đến giờ nàng chưa hề sợ bị người khác đặt điều ghen pha.

Cười cười không để tâm, nàng đặt chén trà trong tay xuống, đột nhiên nói: "Người qua lại bên bờ sông càng lúc càng vắng rồi."

Hạ Uyên nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy bên bờ sông đã thưa bớt người hơn, hắn ta lạnh nhạt nói: "Không còn sớm nữa, cho thuyền cặp bờ đi." Hắn ta cũng không thèm nhìn sang nhị ca và nữ nhân đáng chán đó nữa.

Pháo hoa đã dừng bắn từ lúc nào, những người tham gia hội hoa đăng cũng tản dần, bầu không khí náo nhiệt từ từ biến thành vắng lặng.

Thuyền hoa dần dần cặp bờ, Khúc Kinh Cur vẫn còn thích ý nhìn ngắm những hoa đăng đầy kiêu dáng bên bờ sông không người. Khúc Kinh Cur được Hạ Hành đỡ xuống lầu, chợt nhớ đến chiếc đèn con thỏ của mình, liền hỏi tung tích: "Đèn con thỏ của thiếp đâu?"

"Yên tâm, Tiền Thường Tín cho người cầm rồi." Hạ Hành đi xuống bậc thang cuối cùng, thấy Khúc Kinh Cur vẫn luyến tiếc không bỏ chiếc đèn được chế tác sơ sài đó, nụ cười trên mặt càng vui vẻ hơn: "Trong phủ cũng có treo không ít hoa đăng, lát nữa về phủ ta bảo người chọn vài chiếc xinh đẹp treo trong chính viện cho nàng ngắm."

Khúc Kinh Cur gật gật đầu, cùng Hạ Hành dắt tay nhau xuống thuyền, nhìn quanh bốn phía, phát hiện sương đã giăng đầy, cũng lạnh hơn nhiều.

Tiền Thường Tín đứng hầu bên cạnh dâng lên hai tấm áo choàng, hầu hạ Vương gia choàng áo trước, đang chuẩn bị quay sang hầu hạ Vương phi, lại bị Hạ Hành vẫy lui, để hắn tự mình choàng áo cho nàng.

Hoa văn thêu nổi trên tấm áo choàng bằng gấm Tứ Xuyên mềm mại, dưới ánh trăng gợi lên một loại mỹ cảm mông lung, Khúc Kinh Cur thấy Hạ Hành

choàng áo cho mình, định cúi đầu buộc dây lại, nhưng lại bị Hạ Hành giành trước.

Ngón tay Hạ Hành được cắt tỉa rất gọn gàng sạch sẽ, khớp xương rõ ràng, mang lại cho người khác cảm giác cực kì mạnh mẽ, cực kì đáng tin cậy. Khúc Khinh Cự cười cười, ngược cầm lên mặc cho Hạ Hành buộc dây áo choàng giúp mình.

Khúc Ước Tổ yên lặng đứng ở một góc, không có ai ân cần chăm sóc, thậm chí cũng không có ai chú ý đến nàng ta, nàng ta nhìn hình ảnh Đao Vương dịu dàng cúi đầu buộc dây áo choàng cho tỷ tỷ trước mặt, đột nhiên cảm thấy khó chịu vô ngần. Hôm nay đại tỷ đã là Đao Vương phi cao cao tại thượng, được vô số kẻ hầu người hạ, mà bây giờ nàng ta chỉ mới dốc hết tâm sức lấy lòng Thụy vương, cho dù thành công thì cũng chỉ là một tiểu thiếp nhỏ nhoi không hơn không kém.

"Đã muộn rồi, Nhị ca và Nhị tẩu nên sớm về phủ nghỉ ngơi đi thôi." Hạ Uyên thấy Hạ Hành làm xong một loạt động tác, mới lên tiếng: "Đệ cũng nên trở về phủ rồi."

Hai chiếc xe ngựa đã dừng ở một bên từ sớm, chờ đón chủ tử trở về phủ, Hạ Uyên nói xong lời này, liền đi tới xe ngựa của phủ mình.

Khúc Ước Tổ hơi do dự, nhưng sau khi phúc thân cáo biệt với Hạ Hành và Khúc Khinh Cự xong, cũng đi theo Hạ Uyên bước lên xe ngựa của phủ Thụy vương.

Khúc Khinh Cự nhìn xe ngựa của phủ Thụy vương rời đi, nụ cười trên mặt xen lẫn vài phần giễu cợt: "Tính tình của Thụy vương đúng là sáng khoái."

Hạ Hành nghe vậy chỉ cười nói: "Từ nhỏ tính hán đã vậy, bởi thế nên đã gây ra không biết bao nhiêu chuyện đau đầu cho đại ca, chỉ là phụ hoàng cưng chiều hán, khiến hán càng ngày càng..... Không coi ai ra gì rồi."

Có thể khiến Hạ Hành nói ra từ 'cung chiều' này, thì có thể thấy được Khánh Đức đế đã thiên vị hán ta đến mức nào, nhưng không hiểu sao Hạ Uyên lại không được lòng của rất nhiều người. Theo lý thuyết, thì hoàng tử được Đế Vương sủng ái như hán ta, nhất định sẽ có không ít người theo ủng hộ, mưu đồ giúp hán ta kế thừa đế vị, thế nhưng bề phái của Thụy vương lại ít ỏi đến đáng thương. Như thế, có thể thấy được những triều thần này đều đồng lòng cho rằng sẽ có một ngày hán ta không giữ vững được ân sủng mà sa cơ thất thế.

Nhưng, không biết Khánh Đức đế chỉ đơn giản là thích tính xấu này của hán, hay là vì thấy yêm tâm với hán?

Thấy mình đã nghĩ xa đến lạc đề, Khúc Khinh Cự mới thờ dãi một hơi: "Cũng không biết tại sao Tam muội lại ở cùng với Thụy vương, chuyện này càng lúc càng rối rắm." Không nên đàm luận những chuyện liên quan đến các vị hoàng tử, nàng không thể làm gì khác hơn là kéo đề tài nói chuyện đến phủ Xương Đức công.

"Bọn họ làm gì cũng không liên quan đến nàng, không cần hao tổn tinh thần vì bọn họ." Hạ Hành thâm hiểu rõ suy tính của Hạ Uyên, hán ta muốn nạp nữ nhân của phủ Xương Đức làm thiếp, thật sự cho rằng làm như thế là có thể khiến hán mất mặt, để hán giận chó đánh mèo với Khinh Cự ư?

Hạ Hành nghĩ tới đây, cảm thấy hơi buồn cười, hán cũng không phải là đồ ngốc, sao có thể giận chó đánh mèo bởi chút chuyện vặt vãnh này được, ý tưởng suy bụng ta ra bụng người này của Hạ Uyên, thật đúng là cực nhọc cho hán.

Trở lại vương phủ thì đêm đã khuya, đã có người treo hoa đăng trong chánh viện từ trước, Khúc Khinh Cự và Hạ Hành tắm xong liền lên giường ngủ, tâm tình của hai người rất vui vẻ thoải mái, không bị Hạ Uyên làm ảnh hưởng chút nào.

Ngược lại, sau khi Hạ Uyên trở về phủ liền phát tiết một trận tức giận không lớn không nhỏ, thậm chí ngay cả Tần Bạch Lộ cầu kiến cũng không thèm để ý tới, chỉ phân phó hạ nhân đưa Khúc Ước Tổ về phủ Xương Đức công.

Tần Bạch Lộ nghe được tin Vương gia cùng đi ngắm hoa đăng với Tam tiểu thư phủ Xương Đức công thì giận đến thiếu chút nữa đập nát hết đồ đạc, nhưng cuối cùng vẫn dè xuống được lửa giận trong lòng, không phải phủ Xương Đức công vừa mới gả đi một vị Vương phi sao, giờ sao lại muốn gả một nữ nhi dòng chính làm tiểu thiếp được chứ?

Miền cưỡng ép chế tức giận trong lòng, Tần Bạch Lộ ai oán nghĩ, mặc kệ như thế nào, nếu nữ nhân này thật sự dám gả vào phủ, nàng cũng không phải là người biết thương hương tiếc ngọc đâu.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong triều đình truyền ra một chuyện lớn, Khâm sai Giang Nam được phái đi còn chưa tới Giang Nam, đã bị thích khách tập kích, Thành vương bị thích khách đâm trúng bả vai, sốt cao không lui, hữu thừa Ngụy Văn Quảng bị thương càng nghiêm trọng hơn, bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Nhất thời cả triều xôn xao, là người phương nào to gan lớn mật dám ám sát Khâm sai của triều đình? Chẳng lẽ có người muốn giết người diệt khẩu sao?

Hết chương 41

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42

Editor: Gà

Ám sát Khâm sai là một chuyện lớn, mặc dù tính tình Khánh Đức dễ dãi chịu, nhưng gặp phải chuyện như vậy, vẫn cảm thấy mặt mũi của mình bị người ta đánh vỡ, lập tức giận dữ cho người điều tra.

Hạ Hành đứng bên cạnh Hạ Kỳ, nghe Hạ Kỳ cảm phần hùng hồn kẻ lẽ, tựa như thật sự đang giúp phụ hoàng phân ưu, đuôi lông mày hấn khẽ giật, im lặng cúi đầu.

"Đã như vậy, chuyện này giao cho Ninh Vương và Hình bộ điều tra." Khánh Đức để chưa hết giận nên giọng nói vẫn hơi cứng rắn: "Kẻ này, quá mức ngông cuồng rồi!"

"Nhi thần tuân mệnh." Hạ Kỳ quỳ một chân xuống nhận thánh chỉ, rũ thấp đầu giấu vẻ hài lòng trong mắt.

Sau khi hạ triều, Hạ Kỳ không nói chuyện với người khác như thường ngày, mà vội vã đi mất, Hạ Hành nhìn bóng lưng vội vàng của Hạ Kỳ, trên mặt lộ ra một nụ cười.

"Đoan Vương điện hạ có từng nghe kể chuyện xưa về bộ ngựa bắt ve chưa." Bình Bộ Thượng thư La Trường Thanh đi đến bên cạnh Hạ Hành, thi lễ với hấn, rồi cười ha hả nhìn bóng lưng Ninh Vương: "Mặc dù cổ sự này hơi dung tục, nhưng vẫn có chút ý nghĩa."

Hạ Hành khẽ vuốt cằm, cười nói: "La đại nhân thật cao kiến."

"Cao kiến hay không là dựa vào cách nhìn, cũng chỉ nói hai câu nhảm nhí mà thôi." La Trường Thanh vuốt râu, tiếp tục cười ha hả: "Không biết thương thế của Thành vương điện hạ thế nào rồi, những thần tử như chúng thần thật sự rất lo lắng."

"Xin La đại nhân không cần lo lắng, Tứ đệ của Bồn vương chỉ bị thương cánh tay, người báo tin nói, thương thế đã được xử lý tốt rồi." Hạ Hành bắt tay ra sau lưng, vượt lên cách La Trường Thanh nửa bước: "Phụ hoàng đã phái Thái Y viện và khoái mã nhanh chóng đến đó rồi."

"Quá tốt rồi, những kẻ bề tôi như chúng thần, cũng không cần lo lắng nữa." Lấy được đáp án mình muốn, La Trường Thanh cười ha hả thi lễ nói: "Đoan vương điện hạ, vì thần còn có việc đi trước một bước, cáo từ."

"La đại nhân đi thông thả." Hạ Hành cười nhạt gật đầu với ông.

Nhìn La Trường Thanh không nhanh không chậm đi xa, nụ cười của Hạ Hành dần nhạt mất, lão hồ ly La Trường Thanh này chắc hẳn vì lo lắng cho tôn tế của ông ta rồi, nói nửa ngày, cũng chỉ muốn xác nhận tin tức của Hạ Minh mà thôi.

Nghĩ đến lão Đại và lão Tam chơi những trò xiếc kia sau lưng, Hạ Hành hơi cong môi, dù người này trung thành, nhưng vào lúc nào đó vẫn sẽ chỉ suy tính cho bản thân, ví như La gia hiện tại.

Nếu Hạ Minh thật sự xảy ra chuyện, cô nương La gia sẽ thành quả phụ, chỉ sợ La gia sẽ không bỏ qua đơn giản vậy đâu. Theo lời của lão hồ ly La Trường Thanh này, chắc chắn đã đoán ra người thật sự ra tay là người nào rồi, về phần tại sao đối phương phải nói cho hấn biết, hấn cũng không quan tâm, nhưng ít nhất hấn khẳng định, đó chính là người La gia có ác cảm với lão Đại và lão Tam.

Trong phủ Đoan Vương, Khúc Kinh Cự nhìn hoa đăng treo trong sân, rồi bảo hạ nhân cắt hoa đăng vào, tuy hoa đăng trông rất đẹp, nhưng mỗi đêm đều phải cần người thấp sáng, còn phải có người trông chừng để tránh bị nước dính vào, đây thật quá giầy vò người rồi, mặc dù năng thích hưởng thụ cuộc sống, nhưng không muốn chỉ vì việc nhỏ này mà đi giầy vò người khác. Huống chi, những thứ tốt đẹp thì nên xem vào khoảng thời gian đặc biệt, vậy mới càng thêm tốt đẹp.

"Vương phi, nô tỳ nghe nói hôm nay trong phủ Thụy vương hơi ẩm ỉ, Thụy Vương phi giận đến nỗi ngồi xe ngựa trở về nhà mẹ." Kim Trần đi đến sau lưng Khúc Kinh Cự, nhỏ giọng nói: "Bên ngoài còn có người đồn đại nói phủ Xương Đức công muốn đưa Tam tiểu thư đến phủ Thụy vương." Nàng ấy hơi khó thể hiểu được, Tam tiểu thư là một đích tiểu thư tài mạo song toàn, sao lại chấp nhận làm một tiểu thiếp?

Động tác Khúc Kinh Cự đưa tay lấy hoa đăng hơi dừng một chút, sau đó mắt hướng tay lại, vịn tay nàng ấy đi ra ngoài sân: "Năm đó Lương thị cũng dùng hết tâm tư để vào cửa chính phủ Xương Đức công như thế, chưa qua trăm ngày mà phụ thân tốt của ta đã vội nghiêng đón bà ta vào phủ Xương Đức công. Trên thế gian này, mỗi người mỗi ý, người khác chọn đường ra sao, chúng ta không nên xen vào, chỉ cần không liên quan đến chúng ta là được rồi."

Kim Trần nghe ra sự lạnh nhạt trong lời nói của nàng, nàng ấy cũng hiểu phủ Xương Đức công không tốt với Vương phi, ba người nàng ấy, Ngân Liễu và Ngọc Trâm từ phủ Tường Thanh hầu đến phủ công gia, đề có thể kẻ bên hầu hạ Vương phi, còn Mộc Cẩn tỷ là người được phu nhân nhận nuôi khi bà còn sống, sau khi sinh Vương phi thì tỷ ấy đã đi theo Vương phi, mặc dù những năm gần đây họ rất che chở cho Vương phi, nhưng vẫn khiến Vương phi chịu không ít uất ức. Hôm nay Vương phi lạnh nhạt với người của phủ công gia, thật sự quá bình thường rồi.

"Nhưng nô tỳ lo bọn họ làm như vậy, sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Vương phi ngài." Kim Trần nhớ đến những chuyện người của phủ công gia đã làm, ghét bỏ cau mày nói: "Thật sự khiến người ta tức giận."

"Tức cái gì?" Khúc Kinh Cự cười lên: "Cả Kinh thành ai không biết quan hệ giữa Đoan Vương phi ta đây và phủ Xương Đức công không tốt, hơn nữa đã trở mặt với kẻ mẫu. Huống chi trong Kinh thành này, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng ta do mẹ nuôi dạy trưởng thành, Khúc Ước Tổ hành động thế nào, chỉ có thể liên quan đến Lương thị, không dính dáng gì đến ta."

Kim Trần lập tức tỉnh ngộ, kể từ sau khi vương phi khôi hân, thì bắt đầu xa lánh người của phủ Xương Đức công, thân cận với phủ Tường Thanh hầu, chuyện này đã sớm truyền khắp Kinh thành. Nàng ấy vui mừng nói: "Thật cảm tạ trời đất, không để những người này ảnh hưởng đến Vương phi." Nếu vì chút chuyện này mà khiến Vương gia hiểu lầm Vương phi, thì thật sự là tai họa rồi.

Khúc Kinh Cur chỉ cười, trên đời đâu có nhiều may mắn và trùng hợp như vậy, chỉ là việc do người gây ra thôi. Nghĩ đến gia đình đó, nụ cười của nàng chợt lạnh, mà thế gian cũng không nhiều người lấy đức báo oán như vậy.

Đi ra chính viện, là một con đường đá xanh nhỏ, hai bên trồng nhiều khóm trúc ẩn phía sau hòn non bộ, khiến không gian có vài phần thanh tịnh. Xuyên qua Nguyệt Lương môn, đối diện là vườn hoa lớn của vương phủ, cuối con đường đá xanh có một dòng suối nhỏ, trên dòng suối nhỏ có một chiếc cầu hình vòm, lúc Khúc Kinh Cur rảnh rỗi thường thích đến cây cầu này cho cá ăn, việc này còn thú vị hơn so với khi ngồi nhìn cá vàng ở ao sen trên hành lang cửu khúc.

Tùy ý ném một nắm thức ăn cho cá, thấy thỉnh thoảng có vài con cá vàng vừa cẩn thận vừa nhanh chóng nuốt vào miệng, nàng chỉ vào một con cá màu đen bình thường nói: "Mặc dù con cá này không phải loại cá chép xinh đẹp, nhưng luôn lặn lội bơi bên cạnh tảng đá, không nhìn kỹ thật sự không phát hiện được."

Kim Trần nhìn kỹ một chút, hơi không xác định nói: "Con này giống một con cá chép, nhưng không quá bắt mắt."

Nhiều mây, lại rải một ít thức ăn cho cá vào, nàng nhìn thấy con cá chép màu đen kia như một tia chớp, lù vào ngậm chặt đồ ăn rồi bơi ra, quả nhiên vừa nhanh vừa chuẩn.

Khúc Kinh Cur hơi mất hứng đồ hết thức ăn xuống, nhàm chán nói: "Ngày mai có những ai đến phủ trưởng công chúa?"

"Nô tỳ không rõ lắm, nhưng nghe nói trưởng công chúa mời không ít người." Kim Trần suy nghĩ một chút: "Nô tỳ nghe nói rất nhiều tiểu thư chưa chồng trong Kinh thành cũng nhận được thiệp mời của phủ trưởng công chúa."

Khúc Kinh Cur gật đầu, hiểu được dụng ý của trưởng công chúa, thay vì để một người nam nhân làm mình đau lòng, không bằng tìm người đến làm thú vui cho bản thân?

Nữ nhân, sẽ đối tốt với bản thân hơn một chút.

"Phủ Xương Đức công cũng nhận được sao?" Khúc Kinh Cur đột nhiên nghĩ đến, nếu ngày mai Khúc Ước Tổ và Tần Bạch Lộ đều đến, không biết dựa vào tính cách của Tần Bạch Lộ, sẽ nháo ra chuyện gì.

Kim Trần gật đầu: "Bên phủ Xương Đức công cũng nhận được thiệp mời."

Khúc Kinh Cur sờ cằm, cười nói: "Ngày mai ta phải cẩn thận một chút, tránh để người ta chọc giận."

Vừa dứt lời, nàng thấy Hoàng Dương vội vã chạy về phía mình, nói Kính quý phi ban thưởng xuống.

Đồ Kính quý phi ban thưởng, hạ nhân không có tư cách tiếp nhận thay, Khúc Kinh Cur đành phải tự mình dẫn người đi nhận ban thưởng, khiến nàng hơi ngoài ý muốn chính là, Kính quý phi cho người mang đến vài loại cung hoa và trầm Lưu Ly, món này được chế tác vô cùng tinh xảo, nhìn thì biết chỉ có chủ tử mới có thể dùng được.

Khó hiểu, Khúc Kinh Cur chợt có cảm giác Kính quý phi đang giúp nàng nở mày nở mặt, ngày mai có nhiều nữ khách lui đến phủ trưởng công chúa, nên bọn họ sẽ rất chú ý ăn mặc, Kính quý phi ban thưởng đồ trong cung, ít nhất thể hiện một điều, vị mẹ chồng Kính quý phi này rất hài lòng đối với con dâu là nàng.

Vuốt ve cung hoa, Khúc Kinh Cur nở nụ cười, có lẽ Kính quý phi muốn nói cho người khác biết, mẹ chồng bà sẽ không bất mãn với con dâu nhà mình vì phủ Xương Đức công.

Hành động lần này của Kính quý phi vừa chặn việc ngày mai nàng có thể bị hai chị em dâu kia giễu cợt, vừa nói với những nữ nhân trong yến ngày mai rằng Kính quý phi đứng về phía con dâu của bà.

Tuy hành động lần này của Kính quý phi có hơn phân nửa vì Đaoan Vương, nhưng Khúc Kinh Cur vẫn tiếp nhận ý tốt này, bởi vì Kính quý phi có rất nhiều biện pháp tỏ rõ lập trường, nhưng lại chọn điều có lợi với nàng nhất.

"Ngày mai ra cửa sử dụng cung hoa và cây trầm Lưu Ly này." Khúc Kinh Cur chọn ra hai cái, đặt vào một hộp gỗ đàn nhỏ, giao cho Ngọc Trâm thường đảm nhiệm việc búi tóc cho nàng: "Mấy món đồ trong cung, luôn tinh xảo và hiếm lạ hơn."

Chủ yếu là, người có mắt nhìn thì có thể nhận ra, đây là đồ được chủ tử có phân vị cao trong cung sử dụng, như vậy thì đồ từ đâu mà đến cũng trở nên rõ ràng hơn rồi.

Trong cung Chung Cảnh, Kính quý phi tựa vào tháp quý phi, nói với Đình ma ma: "Nếu đã ban thưởng rồi, thì chỉ mong thê tử của Hành nhi có thể hiểu."

"Nương nương yên tâm, Đaoan Vương phi là người thông tuệ, nhất định có thể hiểu nỗi khổ tâm của nương nương ngài." Đình ma ma bưng một chén trà cho bà, cẩn thận hầu hạ nói: "Nương nương có lòng, chắc chắn Đaoan Vương phi sẽ cảm động và nhớ mãi ý tốt của ngài."

"Có cảm động và nhớ mãi hay không, không quan trọng." Kính quý phi đang cầm chén trà, nhớ đến nàng dâu đỏ của mình, thì vô thức nhăn mày lại, cái từ thông tuệ này có thể dùng trên người nàng được sao?

Vi Nhiễm Sương bụng một mâm bánh ngọt đứng yên ở chỗ cũ, mắt lộ ra khổ sở và ghen tỵ, không phải nói mẹ chồng và nàng dâu như trời và đất sao, vì sao ngay cả cô cũng quan tâm Đoan Vương phi như vậy?

Nhớ đến mỗi tiếng nói và cử động của Đoan Vương phi, còn có những điều cô đã từng nói với nàng ta, Vi Nhiễm Sương cắn chặt khớp hàm, lại không can thiệp làm rơi cái mâm trong tay xuống đất.

Kính quý phi nhìn Vi Nhiễm Sương đứng ở cửa, đặt chén trà trong tay xuống, thân nhiên nói: "Nhiễm Sương, thời gian người vào cung cũng không ngắn, chắc hẳn mẫu thân người vô cùng nhớ mong người, ngày mai Bôn cung bảo người tiễn người trở về vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Editor: Mèo ™

Vi Nhiễm Sương ngồi trên một chiếc xe ngựa thô sơ, khoanh tay dựa đầu vào vách với vẻ mặt thần thờ, chuyển động lắc lư của xe ngựa đang chạy cũng không khiến nàng ta tỉnh táo hơn được.

Xe ngựa vẫn luôn chạy nhanh đột nhiên ngừng lại, nàng sững sốt hồi lâu, mới hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cô nương, xa giá của phủ Đoan Vương đang đến, chúng ta phải tránh ra nhường đường." Người bên ngoài đáp.

Phủ Đoan Vương? Vi Nhiễm Sương biến sắc, vén tấm vải bố trước cửa xe lên, thì nhìn thấy thị vệ mở đường phía trước, đang bảo vệ một chiếc xa giá cao quý do bốn tuấn mã kéo dần dần tiến tới, vừa nhìn đã biết là xe ngựa dành cho nữ quyền của Phủ Đoan Vương. Đi theo phía sau là mấy chiếc xe ngựa nhỏ rất tinh xảo, chắc hẳn ngồi bên trong là đám thị nữ hầu hạ bên cạnh Đoan Vương phi.

Vi Nhiễm Sương cắn môi dưới, trong lòng thấy hơi khó chịu, ngay cả xe ngựa dành cho thị nữ hầu hạ Đoan Vương phi ngồi cũng tốt hơn xe ngựa của nàng ta. Buông tấm vải bố xuống, nàng ta nghe thấy những người đi đường bên ngoài đàm luận xa giá của Phủ Đoan Vương bằng vẻ thán phục, ánh mắt dần dần trở nên kiên định.

Đội sau khi xa giá của phủ Đoan Vương đi qua, chiếc xe ngựa thô sơ mà Vi Nhiễm Sương ngồi mới lắc lư chạy tiếp. Xuống xe ngựa, Vi Nhiễm Sương nhìn cửa phủ mọc mặt trước mặt, cũng không có kiểu chờ đón sẵn, nàng ta vịn tay tiểu nha hoàn đi thẳng vào trong, nhà nàng ta cũng không lớn, trong nhà lại không có ai làm quan lớn, vốn không cần chú trọng đến lễ tiết.

Vi Tần thị nhìn thấy nữ nhi về nhà, còn thấy hạ nhân mang theo không ít đồ đạc, liền cười nói: "Nhìn mập mập hơn một chút, quả thật quý phi nương nương nuôi con rất tốt đó."

Vi Nhiễm Sương miễn cưỡng cười cười, chờ sau khi mẫu thân mang cất những lễ vật Kính quý phi thường xong xuôi, mới nói: "Cô cô nói mẫu thân nhớ con, nên bảo con về phủ."

Nghe nàng ta nói thế, sắc mặt Vi Tần thị hơi thay đổi, sau khi bảo hạ nhân trong phòng lui ra, mới có hơi lo lắng nói: "Quý phi nương nương không thích con sao?"

Vi Nhiễm Sương lắc lắc đầu, uất ức nói: "Quý phi nương nương nói Đoan Vương phi rất tốt."

"Lời này là có ý gì, chẳng lẽ nương nương không muốn con làm trắc phi của Đoan vương sao?" Vi Tần thị tức giận nói: "Bà ta là người của Vi gia đấy, lên làm quý phi nương nương rồi thì quên luôn nhà mẹ đẻ sao?" Mặc kệ nói thế nào, cha chồng của bà cũng là huynh đệ ruột thịt với phụ thân Kính quý phi, hôm nay nhất mạch này có nguy cơ suy tàn rồi, Kính quý phi không giúp đỡ thì thôi, còn không nhìn trúng nữ nhi nhà mình, thật là tức chết mà.

Nhưng nếu muốn một quan Ngũ Phẩm Tri châu nho nhỏ vừa được thuyền chuyển về kinh thành như phu quân mình sống an ổn, thì về sau cả gia đình họ đều phải dựa vào Kính quý phi này, không thể làm gì khác hơn là nhìn xuống bất mãn trong lòng, thở dài nói: "Nương nương đã thương nhiều lễ vật như vậy, ít nhất thì người vẫn để tâm đến con, về phần Đoan vương điện hạ thì..... Nương sẽ từ từ nghĩ cách giúp con."

Gương mặt Vi Nhiễm Sương đỏ ửng, nhỏ giọng nói: "Đoan vương điện hạ là một người rất tốt."

Vi Tần thị nhìn vẻ mặt thẹn thùng của nữ nhi, quyết định gấp mặt vị Đoan Vương phi kia trước rồi tính tiếp, tuy gia phụ và huynh trưởng của bà không có thể lực lớn trong triều, nhưng đầu gi cũng là Tần thị nhất mạch, lời nói ít nhiều vẫn có chút trọng lượng.Ồ. Lẽ. Ờ.Ừ. Đỡ.

Nếu nữ nhi nhà mình được vào phủ Đoan Vương, đây cũng là một hướng đi tốt, ít nhất còn có Kính quý phi nương nương chống lưng, Đoan Vương phi sẽ không dám khắt khe với nữ nhi mình, Đoan Vương là biểu ca của Sương nhi, há có thể không để tâm chăm sóc nó nhiều hơn? Vào vương phủ, dù sao cũng

hơn là gả cho một quan lại nhỏ nhoi vĩnh viễn không góc đầu trở mình nổi.

Lúc này, phủ Trưởng công chúa cực kỳ náo nhiệt, áo váy là lượt, tiền nhạc phiêu diêu. Lúc Khúc Kinh Cur đi tới hậu viện, nếu không phải những người này mặc y phục cổ đại thì suýt chút nữa nàng đã cho rằng đây là một buổi party thời hiện đại rồi.

Nàng vừa tiến đến, liền có một ma ma cẩn thận dẫn nàng vào trong một đình nghỉ, nàng thấy Vệ Thanh Nga đang ngồi bên cạnh một mỹ phụ mặc váy thêu hoa. Đoán rằng người này có thể là công chúa Tấn An, nàng cười tủm tỉm bước lại gần, khẽ nhún người phúc thân, dáng vẻ xinh đẹp mười phần vẹn mười: "Có lẽ đây chính là hoàng tỷ. Đệ muội Kinh Cur xin ra mắt hoàng tỷ."

Công chúa Tấn An đứng dậy, đỡ tay nàng, phúc thân đáp lễ lại: "Nhị đệ muội đừng khách khí như vậy, chúng ta đã là người một nhà, hôm nay gọi các muội đến đây là để tụ hội vui đùa, không nên cầu nệ khách khí như thế." Nói xong, liền kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, bảo hạ nhân dâng trà.

Khúc Kinh Cur lập tức cười nói: "Vậy cũng tốt, thường ngày trong phủ muội cũng không chịu nổi những quy củ phép tắc này." Nói xong, nàng liếc nhìn xung quanh: "Sao lại không thấy cháu trai cháu gái ở đây vậy?"

"Ta cho hai đứa nó chơi đùa với các tiểu khách khác rồi" Công chúa Tấn An khoát tay: "Sao có thể để bọn trẻ cùng chơi đùa ở chỗ người lớn chúng ta được, chúng nó không đến ồn ào làm phiền chúng ta, chẳng phải là thoải mái hơn ư?"

Khúc Kinh Cur cười cười, nhưng không đáp lời, mặc dù quả thật bọn trẻ rất ồn ào. Nhưng nàng thân làm mẹ, có thể nghe nhưng không thể đồng ý như thế.

"Có đứa nhỏ nào mà không ồn ào đâu." Vệ Thanh Nga cười tiếp lời, chính nàng có nhi tử, nói tới đề tài bọn trẻ, nàng ta nhiệt tình hơn hẳn: "Trẻ nhỏ thích chạy nhảy âm ỉ thì có sao, như thế thân thể mới càng khỏe mạnh được."

Công chúa Tấn An gật gật đầu: "Đúng vậy, nữ nhân có được hài tử cũng không dễ dàng gì." Nói xong, liền nhìn Khúc Kinh Cur cười: "Hiện tại, đệ muội vẫn chưa có hài tử, ngược lại có thể thoải mái được một thời gian."

Khúc Kinh Cur cười, nâng chén trà lên uống một ngụm: "Có đứa bé ồn ào bên cạnh cũng tốt." Nàng nhận thấy được loáng thoáng ý tốt từ công chúa Tấn An, nếu là người khác thì những lúc như thế này chắc chắn sẽ hỏi nàng khi nào sinh hài tử, nhưng công chúa Tấn An lại liên tiếp nói những chuyện thú vị thoải mái như đang đùa vui.

"Đừng nhìn cảnh náo nhiệt nhà người ta mà hâm mộ, khi nào có hài tử rồi mới biết, không hề dễ dàng như mình tưởng tượng đâu." Công chúa Tấn An không tiếp tục đàm luận về đề tài này nữa: "Lúc nhị đệ và nhị đệ muội thành hôn, ta không có ở kinh thành, cũng không có duyên gặp mặt muội lần nào, hôm nay được gặp, ta phải khen hân một tiếng may mắn, trần phẩm như muội đã bị hân cưới được, đây có thể xem là một việc may mắn nhất đời đệ ấy."

Cố gắng khiến mình lộ ra vẻ mặt thẹn thùng, Khúc Kinh Cur đỏ mặt cúi thấp đầu xuống.

Công chúa Tấn An thấy Khúc Kinh Cur đỏ mặt, biết là nàng xấu hổ, cười nói: "Ta quên mất muội là tân nương, vào lúc này chắc vẫn còn thẹn thùng nhỉ." Lần đầu tiên nàng ta thấy đối phương, thì chỉ cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng nữ nhi này của nàng, đã khiến nàng ta đồng ý với lời nói của hoàng hậu nương nương, vị Đoan Vương phi này rất xứng đôi với nhị đệ.

Vệ Thanh Nga nhìn ra được công chúa Tấn An có ý thân cận với Khúc Kinh Cur, nàng ta nhìn Khúc Kinh Cur với vẻ không ngờ, hôm nay nhị đệ muội vẫn ăn mặc rực rỡ hoa lệ như cũ, mặc như thế dù không đẹp cũng trở thành đẹp. Trong lòng nàng ta luôn biết, nam nhân rất thích những nữ nhân xinh đẹp như vậy, nhưng nàng ta càng hiểu rõ hơn, nữ nhân chỉ dựa vào gương mặt thì khó mà giữ chân được nam nhân lâu dài.

"Công chúa, Thụy vương phi đến."

Công chúa Tấn An nghe hạ nhân báo lại, nụ cười trên mặt đã phai nhạt vài phần, nhưng nếu không nhìn kỹ, sẽ không thể phát hiện ra: "Mau cho mời." Nàng cũng không thường lui tới với Thụy vương, nhưng những hành vi phách lối của hân ta đã truyền đến tai nàng từ lâu. Là một công chúa đã xuất giá, nàng không tiện nhiều lời, nhưng cũng không có ý muốn qua lại thân cận với phủ Thụy vương. Với tính tình của hân ta, nếu như một ngày nào đó được lên ngôi, thì những huynh đệ tỷ muội như nàng cũng sẽ không có kết cuộc tốt đẹp gì.

Tâm tình của Tần Bạch Lộ không được tốt, nhưng gương mặt vẫn luôn giữ vững nụ cười, nàng ta đi vào trong đình, sau khi phúc thân chào hỏi công chúa Tấn An, thì đến ngồi xuống bên cạnh Khúc Kinh Cur.

Vì ngồi gần nhau nên Khúc Kinh Cur phát hiện hình như mặt của nàng ta hơi sưng, hôm nay Tần Bạch Lộ trang điểm cũng hơi đậm hơn bình thường, nhìn có vẻ thành thực hẳn lên.

Vệ Thanh Nga cầm chén trà, thổi thổi lá trà trên mặt nước, thông thả uống một hớp mới cười nói với Tần Bạch Lộ: "Hôm nay Tam đệ muội tới hơi muộn đây."

"Hôm nay ra ngoài đã gặp phải chút chuyện, khiến hoàng tỷ và hai vị tẩu tẩu chê cười rồi." Tần Bạch Lộ nặn ra nụ cười nhàn nhạt, tay bưng chén trà hơi dùng sức: "Là em đâu không đúng?"

"Đại tẩu muội chỉ đang nói đùa thôi, vẫn chưa muộn đâu." Công chúa Tấn An cũng nhìn thấy sự bất thường trên gò má nàng ta, giọng nói cũng nhu hòa hơn: "Các muội đã đến đông đủ cả rồi, thì theo ta ra ngoài cùng hân huyện với mọi người đi, những năm này ta cũng ít lui tới với các nữ quyến trong kinh thành." DD.LeêQuýýĐoản

Nếu như chị chồng đã lên tiếng, thì đương nhiên phận làm em dâu phải nghe theo rồi, cả ba người đứng dậy theo sau công chúa Tấn An ra ngoài nói chuyện

với các nữ quyền đang làm khách trong phủ. Lúc này bọn họ mới phát hiện trong hậu viện có không ít những cô nương trẻ tuổi, cũng không biết công chúa Tấn An có dụng ý gì, tất cả đều chỉ cười không nói.

Khúc Kinh Cự phát hiện Lương thị dẫn theo Khúc Ước Tổ và Khúc Hồi Tuyết đến dự tiệc, liền nghiêng đầu quay sang quan sát Tần Bạch Lộ, quả nhiên thấy sắc mặt của nàng ta khó coi hơn lúc nãy.

Thấy tình cảnh này, nàng không khỏi thở dài một hơi, Lương thị này cũng quá hám lợi trước mắt mà không biết suy nghĩ rồi, biết rõ hôm nay Thụy vương phi sẽ đến, cần gì phải gây thêm náo nhiệt như vậy, chẳng lẽ công chúa Tấn An sẽ vì thế mà coi trọng Khúc Ước Tổ hơn sao?

"Hôm nay những ai có mặt ở đây đều là quý nhân, từ trước đến giờ bốn cung luôn ưa thích náo nhiệt, chỉ bằng chư vị trở chút tài nghệ vẽ vài bức tranh, làm mấy bài thơ từ ca phú cho mọi người ở đây được mở rộng tầm mắt, có được không?" Tuy công chúa Tấn An nói với giọng như đang trao đổi hỏi ý, nhưng vừa dứt lời, liền có người dâng giấy bút mực nghiên lên.

Có thể bộc lộ tài năng trước mặt công chúa và các vị vương phi, trong lòng không ít người đều hồ hởi nguyện ý, vì vậy những tiểu cô nương trẻ tuổi này đã bắt đầu suy nghĩ đến việc nên vẽ về chủ đề gì, chắt lọc những câu từ để làm một bài thơ hay.

Khúc Kinh Cự nhìn những tiểu cô nương đang nóng lòng muốn thử kia, trong nháy mắt liền hiểu ra, công chúa Tấn An là đang tìm thú vui, các cô nương này khó mà giờ trò gì được, trái lại náo nhiệt một chút cũng là một ý kiến hay.

Những người kia đang vẽ tranh làm thơ, đương nhiên Khúc Kinh Cự sẽ không tham gia vào, chỉ ngồi uống trà nói chút chuyện phiếm với mấy vị vương phi.

"Nghe nói đêm Nguyên Tiêu hôm trước, hoa đăng bên bờ sông rất nhiều rất đẹp, chỉ tiếc ta không thể phân thân, nếu không nhất định phải đi ngắm cho thỏa lòng." Ninh Vương phi Vệ Thanh Nga giọng mang tiếc hận: "Tuy hoa đăng trong phủ cũng rất đặc sắc, nhưng vẫn thiếu vài phần ý vị."

Khúc Kinh Cự thấy sắc mặt Tần Bạch Lộ càng thêm khó coi.

"Nhị đệ muội có đi ngắm không?" Vệ Thanh Nga quay sang hỏi Khúc Kinh Cự.

Bây giờ trong kinh thành, ai mà không biết Đoan Vương dẫn Đoan Vương phi ra phố ngắm đèn, còn đến thuyền hoa của Thụy vương ngắm pháo hoa nữa chứ? Khúc Kinh Cự nhíu mày, câu hỏi này của Vệ Thanh Nga chẳng qua là muốn khơi lên sự việc mà nàng và Tần Bạch Lộ muốn bùng nổ thôi. Dù sao, Khúc Ước Tổ cũng mang họ Khúc giống nàng.

Lúc này trong phủ Đoan Vương, Hạ Hành nghe được một tin tức không mấy ngạc nhiên lắm.

"Lão Tam muốn cưới tam tiểu thư phủ Xương Đức công làm trắc phi?" Sắc mặt Hạ Hành bình tĩnh nhìn Vương Xương Danh: "Chuyện này chắc chắn chứ?"

"Phủ Thụy vương đã đưa sinh lễ đến phủ Xương Đức công, chuyện đã chắc tám chín phần mười." Vương Xương Danh nói: "Chỉ là chưa biết phủ Xương Đức công có đồng ý hay không thôi."

"Đương nhiên là bọn họ đồng ý rồi." Hạ Hành ngắm nghía một món đồ gỗ được chạm khắc tinh xảo, cười như không cười nói: "Lão Tam chắc đang vui vẻ vì thấy ta sắp mất hết thể diện, hẳn cũng không nghĩ lại xem, tam tiểu thư Khúc gia thì có liên quan gì đến vương phi chứ."

Vương Xương Danh không dám nhắc tới vương phi, không thể làm gì khác hơn, nói: "Đái Đặc còn truyền tin đến, Thụy vương hết sức tức giận chuyện khâm sai bị hành thích, hẳn ta đang hoài nghi Ninh vương cố ý hãm hại."

Hạ Hành rũ mí mắt, đặt món đồ gỗ xuống, vuốt ve phần đế của nó: "Tùy hấn giận."

Chỉ thấy dưới phần đế của món đồ gỗ đó được chạm khắc thành các hình dạng cực kỳ tinh xảo, nhìn thì có vẻ rất đẹp, nhưng kì thực lại không hề kiên cố.

Hết chương 43

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 44: Chỉ cây dâu mắng cây hòe [1]

Editor: Gà

[1] chỉ cây dâu mắng cây hòe: hàm ý "chửi đối tượng này nhưng thực chất là ám chỉ, cạnh khóe đối tượng khác". Nói khác đi là "mượn một sự kiện khác làm trung gian để tỏ thái độ vì không tiện mắng thẳng mặt". Tuy nhiên, câu đúng phải là chỉ chó mắng mèo, vốn có nghĩa tương đồng với câu chỉ gà mắng chó (chỉ kê mạ cẩu - 指鸡骂狗). Cả hai câu này đều là biến thể của câu chỉ tang mạ hòe - 指桑骂槐 (chỉ vào cây dâu mà mắng cây hòe) vốn là tên kế thứ 26 trong Tam Thập Lục Kế của Tôn Tử binh pháp. (Nguồn: <http://www.atabook.com>)

Đa số phái nữ thích thi từ ca phú hàm ý uyển chuyển, Khúc Kinh Cự nhận lấy thi từ từ Vệ Thanh Nga đưa đến, tùy ý nhìn sang, thì thấy cái gì thanh phong, đậm khối... Nàng tùy ý đưa cho Tần Bạch Lộ bên cạnh: "Ta cảm thấy những cô nương này đều rất có tài hoa, nhưng sở trường của ta không phải thi từ, nên để Tam đệ muội xem một chút vậy."

Tần Bạch Lộ nhận lấy vài bài thơ xuất chúng do Tần An công chúa chọn ra, đứng đầu chính là bài thơ của Tam cô nương phủ Xương Đức công, khoe môi nàng ta lộ ra nụ cười lạnh, lật qua lật lại, nói với Khúc Kinh Cự: "Nhị tẩu xuất thân thế gia, ngay cả Tam cô nương của quý phủ cũng có tài hoa như vậy, sao tẩu cứ xem nhẹ bản thân mình?"

Lời này hơi cay nghiệt, mặc dù Thụy Vương được Hoàng thượng sủng ái, nhưng đó vẫn là đệ đệ, người làm đệ muội mà dám dùng giọng điệu này nói chuyện với tẩu tẩu, quả không hiểu tôn ti rồi, uống cho Tần gia là thế gia thư hương, sao có thể dạy dỗ ra một nữ tử như vậy?

Mày của Tần An công chúa nhướn lại, ngẩng đầu nhìn Tần Bạch Lộ, sau đó cúi đầu thờ ơ thức trà.

"Quý phủ?" Khúc Kinh Cự cười tủm tỉm lấy khăn tay ra lau khoe môi, dịu dàng nói: "Tam đệ muội, không phải tẩu tẩu thích thuyết giáo, nhưng lời này của muội quá không ôn rồi, nữ nhân chúng ta xuất giá tòng phu, phủ của ta chính là phủ của Vương gia, Tam đệ muội nói vậy chẳng phải đã không xem ta là người trong hoàng gia ư?"

Lời này ngay cả hoàng hậu nương nương còn không thể nói, huống chi chỉ là một đứa em dâu như Tần Bạch Lộ?

Tần Bạch Lộ nghe xong, trong lòng hận Khúc Kinh Cự không nể mặt nàng ta, trên mặt lại chỉ có thể cười xòa nói: "Nhị tẩu thứ tội, do muội nhất thời nhanh miệng nói sai, kính xin tẩu tẩu tha thứ cho." Nói xong, đứng dậy khẽ cúi người.

Khúc Kinh Cự không đứng dậy đáp lễ, chỉ vuốt cằm nói: "Đệ muội không cần đa lễ, giữa chị em dâu chúng ta không cần nhiều quy củ như vậy, nhưng hôm nay ta phải nói một câu, hôm nay ta là Đao Vương phi, mẫu thân chính là Khúc Điền thị, sau này đệ muội đừng nhầm lẫn."

Nụ cười của Tần Bạch Lộ dường như cứng lại, nàng ta không ngờ Khúc Kinh Cự sẽ thẳng thừng bỏ phủ Xương Đức công qua một bên như vậy, nhớ đến những lời đồn trong Kinh thành về phủ Xương Đức công và Đao Vương phi, gì mà Xương Đức công là người có phong cách thoải mái không gò bó, thế chưa qua đời được trăm ngày, đã nạp người khác; gì mà Điền Lương thị không phải từ mẫu, khát khe với nữ nhi của tiền phu nhân Xương Đức công, càng chẳng thèm quan tâm thứ nữ, chỉ đối tốt với nữ nhi và nhà mẹ đẻ của mình.

Khó trách gần đây trong Kinh thành đều truyền tai nhau về chuyện xấu của phủ Xương Đức công, thì ra là vậy, Khúc Kinh Cự đã tỏ rõ thái độ của nàng với phủ Xương Đức công rồi.

Hôm nay không ít người đến, Tần Bạch Lộ lại mất mặt trước nhiều người như vậy, nhưng vẫn không thể phát tác, chỉ có thể nhịn tức ngồi xuống, trà thi từ trong tay lại cho Tần An công chúa: "Không biết công chúa cảm thấy ai khá hơn?"

Khúc Kinh Cự nhìn dáng vẻ cổ nén tức giận của nàng ta, suy nghĩ, hai phu thê Thụy vương thật sự trời sinh một đôi, nói chuyện đáng đánh đòn như vậy, để nàng cảm thấy không làm đối phương ghen hai câu, thì thật xin lỗi thái độ cuồng vọng của họ rồi.

"Bồn cung cảm thấy hai vị cô nương, Khúc, Lục không tệ." Tần An công chúa ngẩng đầu: "Không biết là hai vị cô nương nào, có thể bước lên để Bồn cung nhìn một chút."

Khúc Kinh Cự nhìn hai cô nương tiến lên được phúc thân, tướng mạo Khúc Ước Tổ dịu dàng động lòng người, cô nương Lục gia mảnh khảnh uyển chuyển, đúng thật khiến hai mắt người ta tỏa sáng. Nếu nàng đoán không sai, cô nương Lục gia này chắc là nữ nhi xinh đẹp của Đại học sĩ Lục Cảnh Hồng rồi.

"Bồn cung thấy hai người ngang sức ngang tài, cái gọi là văn vô đệ nhất [2], không bằng cùng để hai người các người là thủ khoa." Tần An công chúa đã nghe nói về chuyện của Khúc Ước Tổ và Thụy vương, thì nhìn Khúc Ước Tổ thêm một lần, quả thật cô nương này có dáng vẻ xuân hoa, mặt mày có thể nhập họa rồi.

[2] văn vô đệ nhất: trong văn chương không có ai là giỏi nhất cả

Lúc này, nàng bỗng liếc nhìn Đao Vương phi đang cười yếu ớt thờ ơ thức trà, tuy hai người đều là tỷ muội cùng cha, nhưng dáng ngoài và phong cách đều không giống nhau, Khúc Ước Tổ đẹp thì đẹp thật, nhưng không phải là thể gian khó tìm, ngược lại mặc dù dung mạo Đao Vương phi không phải thiên hạ vô song, nhưng lại khiến người ta cảm thấy đẹp không thể nói thành lời, mỗi tiếng nói cử động đều mang hương vị xinh đẹp.

Đại khái đây là sự hấp dẫn riêng của cá nhân rồi, Tần An công chúa bảo người trình lên một bộ mực thượng hạng và đồ trang sức cho hai người Khúc, Lục, lại khen vài câu xong, mới cười bảo hai người ngồi xuống, nhưng không hề nhắc đến một chữ về quan hệ giữa Khúc Ước Tổ và Khúc Kinh Cự.

Rất nhanh đã có người trình bánh ngọt và trái cây lên, mọi người thấy tất cả đều là đồ ngon, có thể thấy Hoàng thượng vô cùng sủng ái Tần An công chúa, khó trách mấy vị vương phi cũng hòa khí với Tần An công chúa như vậy, ngay cả người cao ngạo như Thụy vương phi cũng rất khách khí.

Từ đầu đến cuối Vệ Thanh Nga nói chuyện không nhiều, nàng ta cảm thấy hình như hai người Khúc Kinh Cự và Tần Bạch Lộ trời sinh không hợp bát tự, nhưng mỗi lần Khúc Kinh Cự đều chiếm thế thượng phong.

Khúc Kinh Cự dám...không nể mặt Tần Bạch Lộ, chắc hẳn ý vào sự sủng ái của Đao Vương với nàng, nếu không đâu dám bắt chấp hậu quả mà nói ra như vậy, nàng ta có chút giễu cợt nghĩ, đợi Đao Vương không sủng ái nàng nữa thì nàng phải tự xử thế nào đây, dù sao cũng là chị em bạn dâu, sau này còn có thể thương hại nàng hai phần?

Nếu là nàng ta, nhất định có thể lựa lời nói tốt đẹp hơn, không đến nỗi khiến người ta không thể xuống đài được. Nàng ta thở dài, nâng chung trà lên che giấu tâm tình của mình, có lúc chỉ có thực tế tàn khốc thì mới có thể khiến nữ nhân học được cách trưởng thành.

"Họa thường đã xong rồi, nếu chư vị không ghét bỏ, không bằng theo Bồn cung đi nghe một khúc?" Tần An công chúa vịn tay nha hoàn đứng dậy, vừa dứt lời, mọi người lục tục nói không dám, sao dám ghét bỏ vân vân.

Đã sớm chuẩn bị bàn, sau khi mọi người ngồi xuống, thì lập tức khai xướng, đại ý của vở diễn này là nữ tử si tình nam nhân vô tình, cuối cùng nữ nhân già đi nam nhân lãng tử quay đầu.

Khúc Kinh Cur xem loại tình tiết này, đã cảm thấy khó chịu, tại sao nữ nhân ở nhà phụng dưỡng lão nhân, nuôi dạy hài tử, nam nhân thì ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, đợi đến khi người nữ đã già thanh xuân đã không còn rồi, nam nhân cảm thấy chơi không có ý nghĩa nữa muốn về nhà dưỡng lão, còn được người khen ngợi lãng tử quay đầu quý hơn vàng?

Thanh xuân đầy máu và nước mắt của nữ nhân thì ai nhìn thấy? Đợi nàng ấy già rồi, không thể tiếp tục hưởng thụ sự tốt đẹp của thanh xuân thì nam nhân lãng tử quay đầu còn có ích lợi gì?

Theo nàng thấy, những thứ hí khúc này đều do bọn thư sinh bị ỏi vô dụng viết ra để thỏa mãn dục vọng của mình, bọn họ luôn hi vọng thể tử của mình hiển huệ ít nói, vừa hy vọng thể tử nhà người ta phóng đảng không chịu nổi. Trên thực tế bọn họ không hề làm gì cho thể tử mình, điều duy nhất có thể làm chính là ăn bữa có bữa không, rồi ngồi xôm ở góc nhà hồng ảo tưởng về một cô nương ốc đồng hoặc thiên kim tiểu thư nào đó muốn sống muốn chết gả cho hắn ta.

Mộc Cận thấy sắc mặt chủ tử không ổn, lập tức giúp nàng đổi một chén trà nóng, nhỏ giọng nói: "Chủ tử, thân thể khó chịu sao?"

Khúc Kinh Cur đang cầm chén trà lạnh nhạt nói: "Không sao, chỉ không muốn xem loại nam nhân này lấy được người vợ hiền lương thực đức thôi."

Nàng nói rất nhỏ, nhưng Tần An công chúa nghe được, Tần An công chúa gật đầu, cười lạnh nói: "Đúng vậy, nam nhân như thể đầu xứng có được ngày con đàn cháu đống, không làm người ta ghê tởm thì thôi, bảo người ca diễn lui ra đi, Bồn cung không thích khúc này."

Mấy đào hát liên tục lui xuống, không hiểu sao lại chọc giận công chúa điện hạ.

"Trước đó vài ngày muội nghe được một hồi 'Phán chiết ký', cảm thấy có ý nghĩa hơn đây, không bằng tỷ tỷ nghe thử xem?" Khúc Kinh Cur cười yếu ớt nói: "Nam nữ trong thiên hạ này, dù sao cũng nên được dạy thiện ác luôn có báo, sao có thể để người ta chiếm hết tiện nghi chứ?"

Tần An công chúa cảm giác càng nhìn Đoan Vương phi càng thấy thuận mắt, sau khi nàng bảo người cho trình diễn 'Phán chiết ký' này, thì nói với Khúc Kinh Cur: "Đệ muội nói phải, ta cũng có ý này."

Quả nhiên vị Tần An công chúa này là một người có cá tính, Khúc Kinh Cur khẽ cười nâng chung trà lên: "Công chúa điện hạ thật cao kiến."

Tần Bạch Lộ thờ ơ nhìn Khúc Kinh Cur và Tần An công chúa nói chuyện, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn về phía Khúc Ước Tổ đang ngồi trong góc, quả nhiên tất cả nữ nhân Khúc gia đều là loại hồ ly tinh, tỷ tỷ thì có dáng vẻ hồ mị, muội muội thì làm chuyện hồ ly tinh thường làm, không có gì tốt.

Nội dung của 'Phán chiết ký' [3] nói về một tú tài nghèo yêu một thiên kim tiểu thư, nên đã dùng hết các cách thức để đạt được hảo cảm của tiểu thư, nhưng tú tài có một vị hôn thê là thanh mai trúc mã từ nhỏ, tú tài muốn ngồi hưởng tề nhân chi phúc [4], nên đã che giấu chuyện này, cuối cùng chuyện giấu làm bị tiểu thư và thanh mai biết, bị hai người cùng nhau chán ghét vứt bỏ gã, cuối cùng nghèo rớt mùng tơi cả đời.

[3] Phán chiết ký: dịch thoát ra là vịn bệ cảnh ký, ở đây nói tú tài muốn 'phán' (攀) là bám vào tiểu thư để leo lên cảnh cao, cũng muốn 'chiết' (折) là bẻ gãy luôn thanh mai, có nghĩa làm ôm luôn thanh mai.

[4] tề nhân chi phúc: Chỉ cuộc sống giàu sang, phú quý, nhiều con cháu

Muốn bám vào cảnh cao là tiểu thư, lợi dụng tiểu thanh mai cùng lớn lên từ nhỏ, cuối cùng không bẻ cảnh thành công, đây xem như đang châm chọc lòng tham của thư sinh nghèo túng. Vở này vốn không được ai xem, vì với nam nhân mà nói, ai muốn xem loại hí khúc thể này? Còn nữ nhân được nuôi dưỡng ở khuê phòng, thì đương nhiên không biết khúc này.

Cho nên vở này vừa lên diễn, không ít người say sưa thưởng thức, đợi vở diễn kết thúc, một nhóm người đã thảo luận, nói tên thư sinh này thật không biết xấu hổ, còn nói tiểu thư và thanh mai kia làm tốt lắm.

"Nhắc đến thư sinh thì cảm thấy thật đáng ghét, nhưng trước kia thiên kim tiểu thư cũng không nên len lén gặp mặt thư sinh, thiếu chút nữa đã bị hủy danh tiết." Tần Bạch Lộ cười như không cười nói: "Thế gian này, mai mối vẫn nên nghe theo lệnh phụ mẫu, một cô nương tốt, mà ở cùng với nam tử trưởng thành, thì không phải thứ gì tốt rồi."

Lời nói ám chỉ này, không ít người đã nghe nói về chuyện Tết Nguyên Tiêu, cho nên trong lúc nhất thời cũng không tiện nói tiếp, dù sao đây là chuyện của phủ Thụy Vương, từ trước đến giờ tính tình Thụy Vương này luôn cao ngạo, không nên trêu chọc thì tốt hơn.

Lương thị nghe Tần Bạch Lộ nói xong, thì sắc mặt khẽ biến, ngược lại về mặt Khúc Ước Tổ bên cạnh bà ta lại không thay đổi, từ đầu đến cuối vẫn giữ nụ cười, dường như đối tượng Tần Bạch Lộ chỉ cây đầu mưng cây hộc không phải là mình.

Vệ Thanh Nga và Khúc Kinh Cur đều mỉm cười không nói, dường như không nghe thấy lời nói của Tần Bạch Lộ, hai người nhìn nhau, nâng chén trà trong

tay, đồng thời cúi đầu uống một ngụm.

"May mà thiên kim tiểu thư này không gây ra sai lầm lớn, lạc lối nhưng biết quay đầu chứ không phải khur khur cố chấp, cũng là một chuyện tốt." Tấn An công chúa phá vỡ cục diện bế tắc, trên mặt nàng lộ ra một nụ cười sắc bén: "Nam nhân ấy, không được quá nuông chiều, nếu không hẳn sẽ quên mất bản thân mình là ai."

Dứt lời, trong lòng mọi người đều ngũ vị tạp trần, trên đời này nam nhân nào không ăn vụn, người nam nhân nào không thích loại hình xinh đẹp uyển chuyển chứ?

Khúc Khinh Cur nhìn về phía Tấn An công chúa, hình như nàng thấy được sự kiên định trên gương mặt kia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cao cao tại thượng

Editor: Gà

Xe xong hai tuồng kịch, đã qua buổi trưa, sau khi Tấn An công chúa mở tiệc chiêu đãi mọi người dùng cơm xong, thì đề các cô nương chưa chồng tùy ý cùng nhau hàn huyên một chút, nàng và một số mệnh phụ cáo mệnh đã lập gia đình nói đến một số tin đồn thú vị trong Kinh thành.

Khúc Khinh Cur lại nghe bọn họ nhắc đến Ngũ Trang Quan Huyền Linh chân nhân lần nữa, có lẽ vị Huyền Linh chân nhân này thật sự có chút bản lĩnh, cho dù thế gian này có tồn tại quỷ thần hay không, nhưng trong vòng lẩn quẩn phức tạp này mà người đó có thể khiến các quý phụ sùng bái như vậy, đủ để chứng minh ông ta có bản lĩnh phi phàm, về phần ở phương diện nào, thì phải nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí [1] rồi.

[1] nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí: Cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau

Tấn An công chúa nghe đến mấy cái này, về ngoài vẫn bình tĩnh, nàng cười nhạt nói: "Nếu là kỳ nhân, sau này có cơ hội thì phải gặp một lần." Tuy nói vậy, nhưng Khúc Khinh Cur có thể nhìn ra, nàng ấy hoàn toàn không để ý đến chuyện này.

Khúc Khinh Cur vịn tay Mộc Cận đứng lên đi thay y phục, trên đường trở về lại gặp phải Khúc Ước Tổ đang dẫn theo nha hoàn, nàng dừng bước, bình tĩnh nhìn Khúc Ước Tổ quy củ hành lễ với nàng.

"Bái kiến Đoan Vương phi." Hôm nay Khúc Ước Tổ thấy vô cùng rõ ràng, trước mắt đại tỷ hoàn toàn không muốn qua lại với phủ Xương Đức công, thậm chí nàng ta có thể thấy sự lạnh lùng trên người đại tỷ đối với phủ Xương Đức công, tin đồn bên ngoài nàng ta nghe không ít, nàng ta muốn phản bác nhưng lại phát hiện những truyền văn này hoàn toàn là sự thật, hơn nữa sự việc xảy ra càng nghiêm trọng hơn lời đồn, cho nên nàng ta chột cảm thấy không có mặt mũi gì để kêu một tiếng đại tỷ.

Danh tiếng trong phủ càng ngày càng kém, sau đó ảnh hưởng đến hôn sự của nàng ta và nhị tỷ, nàng ta không cam lòng làm một phu nhân nhà quan bình thường, nhưng hiện nay con trai trưởng của đại thế gia [2] cũng không nguyện cưới nàng ta. Cho nên nàng ta thả dựa vào cửa tài mao mình để liều mạng một lần, ít nhất tốt hơn việc cứ tầm thường sống hết một đời.

[2] đại thế gia: Nhà giàu quyền thế lớn

"Tam tiểu thư xin đứng lên." Mộc Cận thấy vương phi nhà mình vẫn không nhúc nhích, đành tiến lên một bước cười nâng đỡ nàng ta, rồi mới lần nữa lui đến sau lưng Khúc Khinh Cur.

Khúc Khinh Cur liếc nhìn sắc trời: "Sao người lại một thân một mình đến đây, ta mới nhìn thấy các cô nương Diêu gia, Lục gia đều tụ tập nói chuyện phiếm, không phải người nên đến chơi đùa cùng các nàng ấy sao?"

Sắc mặt Khúc Ước Tổ hơi khó chịu, miễn cưỡng cười nói: "Chỉ muốn tùy tiện đi một vòng thôi."

Gật đầu, Khúc Khinh Cur không muốn nhiều lời nữa: "Ta đi trước, tự mình cẩn thận."

"Cung tiễn Vương phi." Khúc Ước Tổ lại cúi người, nàng ta nhìn nha hoàn tiền hô hậu ứng [3] đưa Khúc Khinh Cur đến chỗ Tấn An công chúa, khề cần môi đề chua xót ở đáy lòng xuống, hôm nay những thế gia tiểu thư kia không muốn ở cùng với nàng ta, họ tự cho là cao quý, không muốn qua lại với người cam nguyện làm thiếp như nàng ta, thật ra thì cũng chỉ là người bình thường thôi, sau này lập gia đình không phải đều sẽ lòi kéo tâm tư phu quân sao, còn phải xử lý tiểu thiếp được sủng ái, đến lúc đó chẳng qua họ cũng chỉ là kẻ thô tục như mất cá chết thôi.

[3] tiền hô hậu ứng: trước hô sau ứng. Ngày trước dùng để tả cảnh vua quan đi có đoàn người đi trước dẹp đường, hộ vệ theo sau, uy nghi, rầm rập.

Có lẽ Khúc Ước Tổ dùng loại ý nghĩ này để tự an ủi mình, nhưng hiện nay nàng ta chỉ đành phải nghĩ như vậy, mới có thể áp chế sự ghen tỵ của mình với Khúc Khinh Cur xuống, cùng với vọng tưởng không nên có, nếu ban đầu người được chỉ hôn là nàng ta, thì hôm nay người đang được nâng kính (nâng niu + kính trọng) sẽ là nàng ta rồi.

Đám người Vệ Thanh Nga nhìn thấy Khúc Kinh Cự trở về, thì cười nói: "Cuối cùng muội đã trở lại, vừa rồi còn nhắc đến muội."

"Nhắc đến muội thế nào?" Khúc Kinh Cự cười ngồi xuống, thuận tay lấy một trái quýt đã lột vỏ bỏ vào miệng.

"Nói muội có phúc khí, tiêu thiếp trong phủ cũng đang hoàng tử tể, không có nhiều tâm nhãn." Vệ Thanh Nga cười nói: "Không giống như trong phủ chúng ta, mỹ nhân không ít."

Khúc Kinh Cự vội ho một tiếng, nuốt quýt xuống rồi lau khóe môi nói: "Đại tẩu nói đùa rồi." Gần đây phủ Đoan Vương vừa cách chức trác phi cho xuống làm thiếp, một thông phòng vừa bệnh qua đời, trước đó còn có thông phòng khác bị đưa đến thôn trang, cái này còn được xưng tụng đang hoàng, Vệ Thanh Nga đang có ý nói xấu nàng đây mà?

"Muội không thể hiền đức so với đại tẩu, luôn để ý trong phủ được, đại tẩu đừng cười muội." Khúc Kinh Cự biết người ở đây dám bàn luận về phủ Đoan vương chỉ có ba người Tần An công chúa và Vệ, Tần, nàng cười nói với Tần An công chúa: "Tỷ tỷ không biết chứ, từ trước đến giờ đại tẩu là người hiền đức, nhưng lần nào tẩu ấy cũng khen muội đến như vậy, tỷ tỷ phải giúp muội phân xử đây."

"Được rồi được rồi, bọn đệ đệ của Bồn cung cười các muội làm vương phi, đó là phúc khí của bọn nó." Tần An công chúa cười đặt một đĩa bánh táo đỏ vào giữa: "Các muội ăn thêm hai miếng bánh nữa đi, đừng tăng bốc lẫn nhau nữa."

Vệ Thanh Nga khẽ cười rồi bỏ qua, nàng ta biết hôm nay phủ Đoan Vương đã được Khúc Kinh Cự nắm giữ, vây chặt hậu viện như thùng sắt, trước đó vài ngày Vương gia sa sầm mặt mày vì một thông phòng bệnh qua đời, chắc hẳn đây là người của vương gia rồi.

Vài người ngồi cùng đều là những phu nhân nhà quan có thân phận không thấp, chỉ tiếc mẹ của Khúc Kinh Cự, Điền La thị không có ở đây, nếu không Khúc Kinh Cự sẽ không cảm thấy nhàm chán như vậy.

Hôm nay Tần An công chúa mở một cái thưởng họa yến, cũng chỉ muốn những phu nhân này biết Tần An công chúa nàng sẽ đóng đình ở Kinh thành, đồng thời còn muốn họ về nói lại cho phu quân của mình, nàng muốn thu thập phò mã Bắc Lộc Bá, nếu những người này có mắt nhìn thì đừng nhiều chuyện.

Chiêu này có vẻ hơi lấy thế đề người, nhưng ai bảo nàng là trưởng công chúa do Hoàng thượng thân phong (đích thân sắc phong) chứ, không phải triều Đại Long không có công chúa khác, nhưng chỉ phong nàng làm trưởng công chúa, việc này đủ để chứng minh địa vị của nàng.

Khúc Kinh Cự cảm thấy Tần An công chúa là một nữ nhân thông minh và thực tế, nàng có thân phận tôn quý, sẽ không nhân nhượng tình cảm vì cái gọi là lợi ích chung, nàng sinh một trai một gái cho Bắc Lộc Bá, theo lý thuyết Bắc Lộc Bá không thể nạp thiếp, nhưng Bắc Lộc Bá lại làm ra chuyện như vậy, đây không chỉ đang đánh vào mặt của Tần An công chúa, mà cũng đánh vào mặt của hoàng gia. Nếu hôm nay Tần An công chúa cứ để chuyện như thế xảy ra, vậy sau này phò mã của công chúa khác cũng sẽ làm như vậy, có một lần thì sẽ có lần thứ hai, cuối cùng người đáng buồn nhất vẫn là nữ nhân.

Đội bữa tiệc kết thúc, sau khi từ phủ công chúa ra ngoài, Khúc Kinh Cự thấy Lương thị và Khúc Ước Tổ ở cửa lớn, mà đối diện họ là Tần Bạch Lộ đang từ trên cao nhìn xuống, bước chân nàng vẫn không ngừng, nhanh chóng lướt qua ba người đến xe ngựa của nàng, người khác muốn diễn kịch máu chó, nhưng nàng không muốn bị dính máu chó lên người đâu.

Lúc xe ngựa chuyển động thì Khúc Kinh Cự vén rèm cửa sổ trên kiệu lên, vừa lúc nhìn thấy Tần Bạch Lộ nở nụ cười châm chọc với Lương thị và Khúc Ước Tổ, trên mặt Lương thị tức giận nhưng không dám phát ra, nàng cong khóe môi, buông rèm xuống.

Trở lại phủ Đoan Vương, Khúc Kinh Cự thấy Thục Quý và Thụy Hương canh giữ ở cửa lớn chính viện, biết có thể vì Hạ Hành đang ở bên trong, hỏi: "Vương gia ở trong phòng à?"

Thục Quý cúi người đáp: "Bẩm Vương phi, Vương gia đã đến được một lát rồi."

Gật đầu, tỏ ý đã biết, Khúc Kinh Cự đi vào cửa chính, ngang qua khu vườn của chính viện, đến phòng ngoài, đã thấy Hạ Hành đang nhìn bức tranh mỹ nhân nhảy múa dưới ánh trăng được treo trên tường.

"Vương gia." Khúc Kinh Cự cười đi đến bên cạnh hắn, đứng sóng vai với hắn: "Tranh này thế nào?"

"Ta nhớ, hình như nàng cũng có một thân quần dài như vậy." Hạ Hành cảm giác tranh này có vài phần bóng dáng của Khúc Kinh Cự.

"Tại sao Vương gia không nghĩ đến, tranh này chính là thiếp." Khúc Kinh Cự cười.

Hạ Hành nhìn lạc khoản dưới bức họa, là họa tác của Khúc Kinh Cự, tranh được vẽ vài ngày trước đây, khó trách hôm qua đến thì không thấy, chắc hôm nay mới cho người treo lên.

"Kinh Cự biết múa sao?" Hạ Hành hơi kinh ngạc, nữ tử thế gia học cầm kỳ thi họa cũng không ít, nhưng học múa thì không có mấy người.

"Không cần thầy dạy cũng biết thôi." Khúc Kinh Cự nhướn mày, dường như hơi tự đắc và bất đắc dĩ: "Trước đây không có gì làm, lúc ở trong phòng muốn giết thời gian, học lung tung theo sách thôi."

Hạ Hành biết Khúc Lương thị đối xử với Khúc Kinh Cự không tốt, lường trước bà ta sẽ không tốn tâm tư cho Khúc Kinh Cự học quá nhiều cái mà đại gia khuê tú nên có, hẳn thấy nàng cười đến tự đắc lại không biết làm thế nào, chợt cười nói: "Chẳng biết khi nào ta mới có may mắn được thưởng thức?"

Khúc Kinh Cự nâng chiếc cầm tròn bóng xinh đẹp lên, giống như một nữ vương cao ngạo: "Đội Vương gia làm gì đó cho thiếp vui, thiếp sẽ suy nghĩ thêm"

về chuyện này."

Rõ ràng tự xưng thiếp, nhưng Hạ Hành vẫn nghe ra một mùi vị cao ngạo, vậy mà hắn còn cảm thấy đáng về này của đối phương khiến lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn, hắn không nhịn được đưa tay sờ eo Khúc Khinh Cự: "Eo Khinh Cự mảnh khảnh mềm mại, nhất định múa rất đẹp."

Khúc Khinh Cự cười toe toét: "Vương gia nói vậy, là đang trêu chọc thiếp như vũ nữ sao?"

Hạ Hành cũng biết thế nào là nữ nhân cố tình gây sự, nhưng hắn vẫn cảm thấy phải giải thích đôi câu, hắn bắt đầu ôm người vào lòng: "Những nữ nhân kia sao có thể đánh đồng với Khinh Cự nàng, nàng chỉ múa cho ta xem, người khác không thấy, đây là chuyện giữa phu thê chúng ta, ta đang vui mừng, không phải trêu chọc." Nói xong, lại bổ sung một câu: "Sau này ta làm nàng vui thì nàng nhất định phải hạ mình múa một điệu cho ta cho xem đấy."

Khúc Khinh Cự e hèm một tiếng: "Nếu chàng đã mong đợi như thế, chờ xuân về hoa nở thì ta sẽ nhảy một điệu cho chàng xem thử." Xương cốt của thân thể này quả thật rất mềm mại, khiêu vũ sẽ không có vẻ cứng nhắc không có mỹ cảm, nhưng nàng không muốn cứ thế mà múa cho Hạ Hành xem. Nam nhân là sinh vật kỳ lạ, bọn họ thích tùy ý chơi đùa với nữ nhân, nhưng lại xem thường nữ nhân quá mức tùy ý, từ nào góc độ nào đó mà nói, có lúc nam nhân còn mâu thuẫn hơn so với nữ nhân.

Nhưng nếu nàng biến việc này thành tình thú giữa hai người, thậm chí khiến đối phương sinh lòng mong đợi, cũng không dễ dàng để đối phương tùy ý nhìn thấy, điều đó sẽ khiến Hạ Hành sinh ra một loại cảm giác "bí mật thuộc về hai người".

Đôi khi điều tốt đẹp chính là bí mật, có lợi để kéo gần hơn khoảng cách giữa nam và nữ.

Hạ Hành nhìn đáng vẻ kiêu ngạo của Khúc Khinh Cự, chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, hắn ngửi hương thơm trên mái tóc nàng, nhỏ giọng nói: "Được." Rõ ràng cách lớp vải, nhưng dường như hắn có thể cảm thấy sự nhẵn nhụi dưới lớp y phục, khiến hắn không nhịn được muốn ôm người lên giường.

Khúc Khinh Cự không muốn chơi trò đùa người khi còn chưa ăn tối, nên đã tựa đầu vào lồng ngực Hạ Hành nói: "Ta nghĩ hình như Tần An trưởng công chúa muốn hòa ly (ly hôn) với Bắc Lộc Bá."

Yên lặng trong chốc lát, nàng nghe giọng nói khinh thường kèm theo chút tức giận của Hạ Hành.

"Tất nhiên phải hòa ly, công chúa hoàng gia có thể để gã tùy ý khi nhờn hay sao? Chuyện này sẽ không để hắn chiếm tiện nghi đâu!"

Khúc Khinh Cự nở nụ cười sâu xa, nhìn đi, đây chính là người của hoàng thất, cho dù thường ngày phách lối, dịu dàng hay thật thà, trong xương đều mang vẻ cao cao tại thượng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Cung khô nguyên

Editor: Gà

Vào ngày hai mươi sáu tháng giêng Bắc Lộc Bá chạy đến Kinh thành, đầu tiên gã đến phủ trưởng công chúa, nhưng chưa kịp đến cửa đã bị người hầu của phủ trưởng công chúa đuổi ra, gã không ngờ hạ nhân dám làm khó gã, đang muốn phát tác, Tần An công chúa vịn tay nha hoàn tay đứng ở đại môn.

Bởi vì mỗi ngày Bắc Lộc Bá đều nhớ mong ngoại thất (vợ bé), mấy tháng gần đây hai phu thê rất ít ở cùng nhau, Bắc Lộc Bá đứng ở cửa chính, nhìn trang phục lộng lẫy của công chúa, lửa tức như bị tưới một gáo nước lạnh, gã lắp bắp nói: "Công chúa."

"Phò mã làm gì vậy?" Tần An công chúa cười như không cười liếc mắt nhìn sau lưng gã: "Sao không thấy vị mà người vừa ý?"

Về mặt Bắc Lộc Bá lúng túng, người hầu thị vệ đứng đầy trước cửa chính của phủ công chúa, gã không muốn mất thể diện trước mặt những người này, nhưng lại không thể không hạ mình xuống, nếu không cả Tào gia bọn họ đều sẽ bị dính líu, chứ đừng nói bảo vệ ngoại thất mà gã yêu thích đó.

"Công chúa hiểu lầm rồi, chỉ là gặp dịp thì chơi thôi, sao có thể vì nàng ta mà làm ảnh hưởng đến tình cảm của phu thê chúng ta." Bắc Lộc Bá miễn cưỡng cười thật sâu chấp tay nói: "Kính xin công chúa tha thứ cho vi phu, sau này vi phu sẽ không làm chuyện hồ đồ này nữa."

Tần An công chúa giễu cợt nhìn người nam nhân trước mắt này, tác phong gã vẫn nhanh nhẹn, tao nhã lịch sự, vẫn là người ấy, nhưng lòng đã thay đổi, một nam nhân thay lòng, nàng giữ lại cũng chỉ là một thân xác thối tha, làm bản thân ghê tởm.

Không biết sao, nàng thật sự rất muốn cười, nàng cười ra tiếng: "Nụ cười này của phò mã thật có ý tứ, trước kia sao Bôn cung không biết phò mã sẽ mê muội mất cả ý chí chỉ vì món đồ chơi, có hồ đồ hay không tự bản thân mình rõ ràng, câu thoại này Bôn cung không muốn nghe, nếu phụ hoàng có chỉ cho đòi người vào kinh, thì người vào cung giải thích với phụ hoàng đi."

Trong lòng Bắc Lộc Bá hoảng hốt, gã nghe ra sự ghét bỏ trong lời nói của công chúa, nhưng nếu chuyện này không có công chúa cứu vãn, chắc chắn hoàng thượng sẽ phạt nặng gã, mà nhất tộc Tào thị cũng xem như xong luôn. Vốn nhất tộc Tào thị bọn họ đã không có tước vị cũng không có thực quyền như

người ta, chuyện này kinh động quá lớn, chỉ sợ ngay cả tước vị cũng không giữ nổi.

Nghĩ đến đây, Bắc Lộc Bá không thể làm gì khác hơn đành tiếp tục nói: "Công chúa, ta và nàng là phu thê nhiều năm, sao có thể vì chuyện nhỏ này mà ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta, chuyện này do vì phu mướn phần sai, chỉ cần công chúa nguyên ý tha thứ cho vi phu, cái gì vi phu cũng làm."

"Nếu biết chúng ta là phu thê nhiều năm, sao người có thể làm ra chuyện bán thiu như vậy để cắt đứt tình cảm của chúng ta?" Tần An công chúa không chút dao động, mặt không biểu cảm nhìn Bắc Lộc Bá: "Mọi sự trên thế gian đều có nguyên nhân mới có kết quả, những năm này Bồn cung tự hỏi mình cũng không hề khi nhờn trên dưới Tào gia của người, người đối đãi với ta như thế, còn mặt mũi nào chạy đến đây?" Nói xong, xoay người đối diện nhìn người giữ cửa nói: "Đóng cửa lại!"

Bắc Lộc Bá trở mắt nhìn cửa chính chậm rãi đóng lại, gã muốn cầu cạnh, nhưng khi thấy ánh mắt của Tần An công chúa, thì một câu cũng nói không nên lời, bởi vì ánh mắt đối phương nói cho gã biết, cho dù gã có nói gì, đối phương cũng sẽ không dao động.

Chuyện Bắc Lộc Bá cầu kiến công chúa bị từ chối đã nhanh chóng truyền khắp Kinh thành, không ít người nói Bắc Lộc Bá to gan lớn mật, cũng có người nói Bắc Lộc Bá làm việc không đủ thông minh, nhưng không ai không dám nói Tần An trưởng công chúa là người gây sự, dù sao nữ nhi hoàng gia không dễ cười như vậy.

Khúc Kinh Cự nghe nói xong, rảnh rỗi cho người đi hỏi thăm, đình viện thâm sâu này thật sự không có việc gì, không nghe chút chuyện bên ngoài hoặc tự mình tìm thú vui, thì quả thật không dễ giết thời gian, khó trách nữ nhân ở đây không có việc gì làm nên thường tổ chức các loại đại yến tiểu yến, ngắm hoa thưởng họa thưởng trà, nhiều danh vọng như vậy nhưng cũng chỉ là các quý phụ tụ lại một chỗ để giết thời gian thôi.

Sau đêm hôm ấy chuyện này được truyền ra, trong phủ nhận được ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, nói ngày mai muốn làm gia yến ở cung Khôi Nguyên, muốn Hạ Hành và Khúc Kinh Cự đều phải đến.

Sau khi tiếp chỉ, Khúc Kinh Cự hơi bất ngờ, hình như Hoàng hậu nương nương là người mặc kệ mọi việc, vào lúc này làm gia yến không báo trước, chỉ sợ vì chuyện của Tần An công chúa.

Hạ Hành thấy Khúc Kinh Cự trầm tư, nói: "Nàng đừng suy nghĩ nhiều, ngày mai ngoại trừ ta và vài huynh đệ ra, chỉ sợ cũng chỉ có trưởng tỷ Tần An và phụ hoàng mẫu hậu."

Ý này là, những hoàng phi khác không có tư cách đến đó? Khúc Kinh Cự hiểu được, đây là giai điệu sắp thanh toán Bắc Lộc Bá đây mà. Gật đầu: "Đúng thế, người nhà mẹ đẻ chúng ta nên dọn dẹp nam nhân bạc tình vô nghĩa này một phen, mặc kệ thế nhĩ, lại qua lại không rõ ràng với một nữ nhân khác, không thể nhẹ tay với gã."

Cảm thấy Khúc Kinh Cự tức giận, Hạ Hành cười nói: "Xem ra trong bữa tiệc lần trước nàng và trưởng tỷ rất hợp nhau." Nếu không, sao sẽ tức giận vì chuyện của trưởng tỷ?

Khúc Kinh Cự ngồi xuống ghế dựa khắc hoa, thờ dãi nói: "Trưởng tỷ là một nữ tử tốt, Bắc Lộc Bá thật sự đáng ghét, rõ ràng trong nhà có người rất tốt, cố tình ra ngoài lấy dính với kẻ không rõ ràng, có thể thấy được đối với gã tình cảm nhiều năm như vậy, cũng không quan trọng đến thế."

Thấy hình như thần sắc nàng hơi chán nản, hần chợt nói: "Nam nhân trên thế gian thiên thiên vạn vạn, có người không nhớ tình xưa, có người lại lâu ngày tình càng sâu hơn, chỉ vì trưởng tỷ gặp phải một nam nhân không tốt."

Khúc Kinh Cự đột nhiên cười lên, tay trái nàng nâng cằm, nghiêng đầu nhìn Hạ Hành nói: "Vương gia cần phải làm người lâu ngày tình càng sâu hơn đó."

Ánh mắt Hạ Hành tối tăm, giọng nói khàn khàn: "Dĩ nhiên ta là người lâu ngày tình càng sâu hơn." Khi nói những từ này thì càng thêm nhấn mạnh.

Cô nam quả nữ, Hạ Hành cố ý quyến rũ khiến Khúc Kinh Cự nổi lên hứng thú, hai người cũng không biết ai động trước ai, dù sao đợi khi Khúc Kinh Cự phản ứng lại, đã lộ ra hơn nửa vai nằm trên giường, cún Hạ Hành đang liếm cắn bả vai mình.

Cảm thấy bả vai hơi nhột, Khúc Kinh Cự rút bả vai cười thành tiếng, khiến Hạ Hành cắn mạnh hơn, giọng hần khàn khàn: "Xem ra ta còn chưa đủ cố gắng, để Kinh Cự còn cười được." Nói xong, còn cố ý nheo eo nàng, làm Khúc Kinh Cự cười càng lớn tiếng.

Biết rõ eo mình sợ nhột nhất, hần còn cố ý làm vậy, Khúc Kinh Cự lắc mình cố ý muốn trốn vào lòng hần, sau đó thừa dịp hần không chú ý, nắm tiểu Hành, hừ nói: "Vương gia cũng đừng trêu chọc ta, ngộ nhờ ta không cẩn thận tay run sẽ không ôn đâu."

Hạ Hành buồn bực cười nói: "Vương phi đang uy hiếp ta à?" Nói xong, thân thể trầm xuống dưới, đè người ở dưới mình, nhẹ nhàng hôn lên vành tai nàng, ngẩng đầu nhìn nàng nói: "Vậy nàng nên đối xử tốt với nó nhé."

"Tốt với nó thế nào?" Khúc Kinh Cự mở to hai mắt, mặt thơ ngây nhìn Hạ Hành, tay vô cùng thiếu thận trọng run lên vài cái, quả nhiên cảm thấy tiểu Hành lên tinh thần.

Xem ra Hạ Hành đã bị lửa lớn hừng hực thiêu đốt rồi, lập tức nhào xuống.

Sau nửa canh giờ, người hầu bắt đầu khiêng thùng tắm và nước nóng vào chính viện, những thái giám này đều cẩn thận cúi đầu, ngay cả y phục trang sức rơi trên mặt đất cũng không dám nhìn nhiều, nhưng chỉ từ y phục đây đây thì có thể biết, Vương gia và Vương phi nhiệt tình như lửa thế nào.

Khúc Kinh Cự nằm bên cạnh thùng tắm, để mặc Hạ Hành giúp mình bóp vai, giọng nói nàng mang theo chút lười biếng: "Nghe nói ở kinh đô chúng ta có tòa vườn, bên trong có suối nước nóng?"

"Nàng thích à?" Tay Hạ Hành lướt trên làn da trơn bóng, cười dán ngực lên tấm lưng mịn màng mảnh khảnh này: "Quả thật trong vườn Ngọc Tuyền có một suối nước nóng lớn, đợi vài ngày nữa ta sẽ dẫn nàng đến chơi mấy ngày."

"Được đó." Khúc Kinh Cự nghiêng đầu khẽ hôn lên mặt Hạ Hành: "Vương gia đừng quên đấy."

Mỹ nhân chủ động đưa môi thơm đương nhiên là chuyện tốt, Hạ Hành hôn trộm một cái lên môi Khúc Kinh Cự, mới nói: "Chuyện ta đồng ý với nàng thì làm sao quên được."

Khúc Kinh Cự cười quay đầu lại, tóc đen như mực tán vào trong nước, thậm chí khiến người ta không thấy được đáy thùng.

Lần này đến cung Khôi Nguyên, Khúc Kinh Cự phát hiện hình như cung Khôi Nguyên có hơi người nhiều hơn so với lần trước, ngay cả người hầu hạ cũng nhiều hơn không ít, tựa như có vẻ cố ý làm náo nhiệt lên.

Theo Hạ Hành vào chủ điện, quả nhiên đã trông thấy Đế Hậu đều ở đây, ngồi ở ghế dưới thứ nhất chính là Tần An trưởng công chúa, dưới Tần An công chúa chính là Hạ Uyên và Tần Bạch Lộ.

Khúc Kinh Cự nghĩ, lần này phu thê Thụy vương đến khá sớm, cuối cùng không làm khiếu nữa. Đi theo Hạ Hành hành lễ xong, sau khi ngồi xuống đối diện với hai phu thê Hạ Uyên, Khúc Kinh Cự vẫn cúi đầu thường thức trà.

Mặc dù Khánh Đức đế không xứng chức vua cha, nhưng ít nhất vẫn chú ý nhân luân đạo đức, hai vị con dâu ngồi ở vị trí đầu thì ông không nhìn, chỉ nói chuyện với hai đứa con trai.

Trong chốc lát, phu thê Ninh Vương đến, Khúc Kinh Cự thấy hai người bọn họ ngồi xuống, thì Hạ Kỳ bắt đầu nói chuyện chọc cười Hoàng đế, nàng bèn nghĩ, từ nhỏ mỗi hoàng tử đều là cao thủ nịnh hót.

"Bọn đệ đệ của con đều đã đến, trăm hỏi con một lần nữa, có muốn hòa ly hay không?" Khánh Đức đế thở dài, vẻ già nua hơi mệt mỏi: "Quy Niệm à, ban đầu trăm thật sự không nên chỉ hôn con cho tiểu tử Tào gia."

"Không liên quan đến phụ hoàng đâu ạ, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, ban đầu do nữ nhi muốn nên phụ hoàng mới chỉ hôn, nói cho cùng do nữ nhi không có mắt nhìn." Quy Niệm là khuê danh của Tần An trưởng công chúa, tên này do Khánh Đức đế tự mình đặt cho nàng, có lẽ vì Khánh Đức đế muốn nữ nhi dù sau này có xuất giá rồi, vẫn luôn nhớ về ngôi nhà hoàng cung này, cho nên mới đặt là Quy Niệm.

Khúc Kinh Cự phát hiện Hoàng đế đối xử rất tốt với Tần An công chúa, trừ Hạ Uyên ra thì tốt hơn ba nhi tử kia, có lẽ vì Tần An công chúa là đứa con đầu tiên của ông, nên tình cảm khá đặc biệt.

"Những năm gần đây, nữ nhi và Bắc Lộc Bá tương kính như tân, cảm sát hòa minh, nhưng hôm nay tâm tư Bắc Lộc Bá đã sớm không đặt trên người con, thậm chí không nhớ thân phận của con mà qua lại với một nữ tử quan cữu phẩm. Nữ nhi có thể mất mặt, nhưng hoàng gia thì không thể, một nam nhân không có lòng như vậy, con giữ lại thì có ích lợi gì. Không bằng hòa ly thôi, thì cuộc sống sẽ thanh tịnh." Tần An công chúa cười khổ: "Nếu không, dù gượng ép ở cùng với hắn, nữ nhi chỉ cảm thấy ghê tởm mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 47: Nhát dao của Hoàng gia

Editor: Gà

Trong chính điện im lặng trong chốc lát, sau đó Khúc Kinh Cự nghe Khánh Đức đế thở dài.

"Đã vậy, trăm sẽ để con hòa ly với Bắc Lộc Bá, về phần con của con, thì sẽ để con nuôi dưỡng, thường ngày để bọn đệ đệ của con chăm sóc cùng." Dứt lời, Khánh Đức đế nhìn ba huynh đệ Hạ Hành: "Các con có ý kiến gì không?"

Hạ Kỳ và Hạ Uyên bày tỏ không có dị nghị, ngược lại Hạ Hành đứng lên nói: "Phụ hoàng, đợi sau khi hòa ly, một mình trưởng tử nuôi hai đứa trẻ, tuy có huynh đệ chúng con chăm sóc, nhưng vẫn có chút khó khăn, không bằng phụ hoàng ban thưởng cho cháu trai và cháu gái một tước vị?"

Khánh Đức đế vốn thấy Hạ Hành đứng dậy thì sắc mặt hơi khó xem, đợi sau khi Hạ Hành nói xong, trên mặt ông lộ ra nụ cười: "Lão Nhị nói đúng, phải vậy. Nếu thế, thì phá lệ phong Thành nhi là Định Trung hầu, Huyền nhi là Như Ý quận chúa, đổi thành họ mẹ, đợi bọn chúng trưởng thành, sẽ phong thưởng."

Đây chính là ban ơn, cháu trai và cháu gái của Hạ Hành không chỉ bỏ họ Tào, còn được tước vị, sau này trong Kinh thành ai dám khinh nhờn bọn chúng không có cha, con này đã mang họ Hoàng gia, thân phận đã hoàn toàn khác.

Tần An trưởng công chúa không ngờ chuyện này thuận lợi như vậy, nàng đứng dậy lễ nóng doanh tròng bái tạ Hoàng ân của Khánh Đức đế, rồi mặt mày liếc

nhìn Hạ Hành, Khúc Kinh Cự chú ý đến ánh mắt này, biết rõ đối phương đã ghi nhớ thiên đại nhân tình này của Hạ Hành rồi.

Về phần Hạ Kỳ và Hạ Uyên thì không có ý kiến gì, chỉ hơi hận Hạ Hành được nhận phần nhân tình này, dù sao cho dù cháu ngoại đã đổi thành họ Hạ, cũng không ảnh hưởng đến bọn họ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, không có quan hệ gì với bọn họ, không bằng theo ý phụ hoàng, thì tốt hơn.

Hoàng hậu vẫn ngồi bên cạnh không nói gì, lúc này sắc mặt cũng có chút biến hóa, mặc dù Tấn An công chúa không phải do bà sinh ra, nhưng đã bên cạnh nuôi dạy nhiều năm, nên có tình mẹ con thâm hậu, Tấn An chịu uất ức, khổ nhất chính là người mẹ như bà, nhưng bà không được hoàng thượng sủng ái, chỉ có thể ngồi thật vững vàng, lúc này nghe hoàng thượng muốn ban thưởng cho hai ngoại tôn, sự lo lắng cuối cùng đối với Tấn An công chúa bỗng không còn nữa.

Mọi chuyện đã xong, Khánh Đức đế đứng lên nói: "Trẫm còn có chuyện quan trọng, phải đi trước, nếu là tiểu tử Tào gia kia, các ngươi không cần khách khí, ngày mai ý chỉ của trẫm sẽ truyền xuống cho hắn."

Ý này là, nam nhân các ngươi tùy tiện khi dễ nữ nhi của trẫm, trẫm sẽ thay các ngươi bảo vệ?

Khúc Kinh Cự yên lặng rơi vài giọt nước mắt cá sấu cho vị Bắc Lộc Bá này, rơi vào tay mấy huynh đệ Hạ gia, vị này không chết cũng bị lột một lớp da.

Sau khi Khánh Đức đế rời đi, hình như không khí trong chính điện dễ thở hơn vài phần, Khúc Kinh Cự lấy một viên mía bỏ vào miệng, sau khi nhai nuốt nước, che miệng phun xác mía vào đĩa sứ tinh tế mà cung nữ đang khom người giờ lên, ăn thêm vài miếng nữa rồi mới lau khô khóe môi, cảm thấy hơi không thoải mái, mía thì nên ăn bằng cách cắn một miếng to rồi nhai mới đã, bây giờ ăn miếng nhỏ như vậy, cảm giác cắn chẳng thích thú gì, nhưng tưởng ăn thì dễ nhìn hơn nhiều.

Quả thật Vệ Thanh Nga không thể tin vào ánh mắt của mình, sao Khúc Kinh Cự dám ăn mía trước mặt nhiều người như vậy, không sợ tướng ăn bất nhã à? Nàng ta trơ mắt nhìn Khúc Kinh Cự dứt khoát nhai mấy miếng mía, sau đó mới lau khôe môi, bèn giọng gao hỏi: "Khẩu vị của đệ muội thật tốt."

Khúc Kinh Cự khẽ cười: "Ăn đồ ngọt sẽ làm tâm trạng người ta thoải mái." Nàng đưa khăn đã sử dụng cho Ngọc Trâm sau lưng, nhận lấy khăn tay sạch sẽ Mộc Cận đưa lên: "Đại tẩu có thể thử một chút."

Vệ Thanh Nga cười khan hai cái: "Ta không quá thích những món ăn vặt này."

"Đối với ta mà nói, lúc còn sống, con người nên xem trọng hai từ ăn uống, khiến đại tẩu chê cười rồi." Khúc Kinh Cự cười không thêm đề ý.

Hạ Hành nghe thế, cũng chỉ khẽ cười, hiển nhiên không cảm thấy lời này của Khúc Kinh Cự tỏ vẻ vì ăn quá ngon, ngược lại cảm thấy vương phi nhà mình có hai phần thẳng thắn.

Đương nhiên, khi nhìn một người khác thuận mắt thì người đó làm gì cũng tốt.

Hạ Kỳ vừa ngẩng đầu đã thấy nụ cười trên mặt Hạ Hành, hít một hơi, cảm thấy hàm răng hơi buốt.

"Quả thật nhị tẩu rất đề ý đến cách ăn mặc của mình." Tần Bạch Lộ cười liếc nhìn Khúc Kinh Cự, ý phục của đối phương thật sự rất sang trọng và đẹp mắt.

"Loại mía này ăn rất ngọt và thanh, vào mùa đông ta cũng thích ăn cái này." Tấn An công chúa lấy một viên mía bỏ vào miệng, sau khi nhỏ xác ra mới nói: "Xem ra sở thích của tỷ và nhị đệ muội khá giống nhau." Nói xong, còn cười với Khúc Kinh Cự.

Khúc Kinh Cự đáp lại bằng một tiếng cười: "Vậy được, sau này nếu muội phát hiện món nào ngon, có thể mời người dùng với muội."

Tấn An công chúa nghe vậy thì nhìn về phía Hạ Hành, cười trêu nói: "Nhị đệ, đệ không tốt rồi, sao có thể để đệ muội một mình hưởng thụ món ăn ngon?" Nói xong, thì thấy vẻ đỏ ửng trên mặt Khúc Kinh Cự, nhất thời khiến Tấn An công chúa cười thành tiếng.

"Tỷ tỷ lại trêu đùa rồi." Hạ Hành thở dài nói: "Nếu không có người mặt sẽ thành mông khi đó."

"Nói bậy nói bạ, trên đời này làm gì có mông khi nào xinh đẹp như vậy, dùng từ không đúng rồi, chẳng văn nhả gì cả." Lúc này Hoàng hậu cười cẩn thận nhìn về mặt của Khúc Kinh Cự: "Bỏn cung thấy, có vẻ giống đào tiên của Vương Mẫu nương nương hơn." Nói xong, thì bà bỗng cười trước.

Khúc Kinh Cự thẹn thùng, nghiêng đầu trốn mắt nhìn Hạ Hành, sau đó bắt đầu vui đùa uống trà.

Hạ Hành bị nàng trừng mắt nhìn có chút mềm, đứng dậy nhìn hai người xin tha, vừa bị giễu cợt một trận, lần nữa khiến hắn hiểu được một đạo lý, thế giới của nữ nhân, nam nhân không thể nói vào.

Hạ Uyên cúi đầu vừa lúc nhìn thấy Khúc Kinh Cự trừng mắt với Hạ Hành, quả thật khá phong tình, hắn ta nhướng mày nhìn Hạ Hành vừa cười khổ vừa xin tha, ánh mắt hắn ta mang theo chút tìm tòi nghiên cứu.

Lúc mọi người cười đùa thì một thái giám đi vào bẩm báo, nói, Bắc Lộc Bá cầu kiến.

Nụ cười trên mặt Tấn An công chúa chợt biến mất, nàng sửa sang lại áo, lạnh lùng bưng chén trà lên.

Sắc mặt Hoàng hậu lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Để hắn lần đến đây thôi."

Trong chớp nhoáng, Khúc Kinh Cự cảm thấy khuôn cách của Hoàng hậu mười phần ngự tử, nàng nghiêng đầu nhìn ra cửa, chỉ thấy một nam nhân dáng vẻ vô cùng nho nhã khom người đi vào, chỉ nhìn từ gương mặt, đúng là một nam nhân dễ dàng khiến nữ nhân có ấn tượng tốt. Cho nên, trên thế giới đã đặc biệt phát minh ra một từ ngữ để hình dung loại nam nhân này, đó chính là mặt người dạ thú.

"Tiểu tể (con rề) bá kiến mẫu hậu, bá kiến chư vị đệ đệ."

"Ai là đệ đệ của ngươi, không phải ai cũng có thể gọi Bồn vương là đệ đệ?" Hạ Uyên cười nhạt, lười biếng ngồi tựa vào ghế dựa, dáng vẻ lười nhác: "Đừng dát vàng lên mặt, ngươi không cảm thấy mất mặt, nhưng ta cảm thấy bẩn mất đấy."

Khúc Kinh Cự yên lặng nuốt ngụm trà xuống, miệng của Hạ Uyên này chính là một cây đao, phía trên cây đao này còn tôi luyện độc.

Bắc Lộc Bá không ngờ mình mới vừa vào đã bị người làm khó dễ, nhưng đối với Vương gia, gã chỉ có thể cứng rắn nhìn xuống.

"Dáng vẻ uất ức thế này, cũng dám ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nhìn bản mặt của gia." Hạ Kỳ lại sáng khoái bỏ một đao.

"Đại ca nói sai rồi, mấy năm trước đệ đệ thấy Bắc Lộc Bá rất có khí phách, có thể miễn cưỡng xứng với trường tử." Hạ Hành khẽ thổi lá trà trong chén, không nhanh không chậm nói: "Hôm nay mới biết, Bắc Lộc Bá là một cao thủ diễn trò, chỉ sợ diễn viên nổi tiếng trong Kinh thành còn kém hẳn nhiều, nếu không sao dám lừa hoàng thất chúng ta nhiều năm như vậy?"

So Bắc Lộc Bá với con hát, Khúc Kinh Cự cảm thấy Hạ Hành đậm một nhát quá hay, uống công lúc hắn nói câu đầu tiên thì Bắc Lộc Bá còn bày ra ánh mắt hy vọng với hắn.

Thật ra mấy anh trai này đều đâm người không thấy máu – thật cao thủ, Khúc Kinh Cự vội ho một tiếng, nhìn Tấn An công chúa nói: "Trường tử không cần khổ sở, trong cuộc sống ai mà không gặp một hai loại người ghê tởm chứ, cũng đừng vì mấy thứ này mà để ảnh hưởng đến tâm trạng, làm bản mặt." Cảm thấy lúc này, nếu không bỏ thêm một đao như vậy, thì có chút không hòa hợp với quần chúng rồi.

Vào lúc này ngay cả Vệ Thanh Nga và Tần Bạch Lộ cũng bắt đầu nhất trí đối ngoại.

"Kỳ thân bất chính, hành vi không kiểm, thật sự không chịu nổi." Tần Bạch Lộ khinh thường dòi tằm mắt, nét mặt ghê tởm không muốn nhìn.

Ngược lại lời nói của Vệ Thanh Nga tương đối dịu dàng, mặt nàng ta không chút thay đổi nói: "Bắc Lộc Bá đại nhân làm những chuyện này thì có bao giờ nghĩ đến công chúa và hài tử của ngươi chưa, hôm nay lòng công chúa đã rét lạnh thì mới muốn cứu vãn, ngươi cảm thấy người hoàng gia chúng ta dễ bị bắt nạt vậy sao?"

Thân phận nói chuyện cũng cao hơn Bắc Lộc Bá, mặc dù Bắc Lộc Bá nghe những lời này thì cảm thấy thật bị sỉ nhục, thậm chí sinh lòng oán hận với Tấn An công chúa, nhưng cũng chỉ có thể quỳ gối trong chính điện xin thứ tội.

Tấn An công chúa nhìn nam nhân uất ức trước mắt này, ban đầu ở Kinh châu thì không thấy gã thành tâm hối cải như vậy, thậm chí còn vì nữ nhân như vậy mà trở mặt với nàng, bây giờ sợ hãi thì bày ra dáng vẻ như thế, sao ban đầu nàng lại xem trọng một nam nhân như vậy?

Hơi chán ghét dòi tằm mắt mình, Tấn An công chúa đứng lên nói: "Mẫu hậu, nữ nhi hơi mệt, về hậu điện nghỉ ngơi trước ạ." Nói xong, không nhìn Bắc Lộc Bá nữa, vịn tay cung nữ xoay người rời khỏi chính điện.

Trái tim Bắc Lộc Bá chợt lạnh, biết chuyện này không thể chữa lành rồi, không thể làm gì khác hơn đành nặng nề dập đầu với Hoàng hậu, nói mình hối hận như thế nào, muốn cải tà quy chính ra sao, lại nói công chúa tốt bao nhiêu, gã nhớ đến tình cảm trước kia của hai người.

"Bồn cung cảm thấy lão Nhị nói không đúng, Bắc Lộc Bá này không phải giống diễn viên nổi tiếng gì, hắn là người kể chuyện xưa trong quán trà, nhìn đi, người không biết còn nghĩ rằng hoàng gia chúng ta chuyện bé xé ra to đấy." Hoàng hậu cười lạnh: "Ngươi không cần dập đầu, đừng để máu dính ở cung Khôi Nguyên của ta. Mau cút ra ngoài đi, Bồn cung càng nhìn càng thấy phiền lòng."

Không có một người mẫu thân nào có thể có sắc mặt tốt với con rể lạc lối, Hoàng hậu thế này đã xem như kiểm chế quá tốt rồi, nếu ở nhà người thường, chỉ sợ Bắc Lộc Bá sớm đã bị đánh cho mẹ gã cũng nhận không ra.

Khúc Kinh Cự nhìn Bắc Lộc Bá bị thái giám mạnh mẽ kéo ra ngoài, trào phúng: "Thật may là cháu trai và cháu gái không thấy dáng vẻ này của hắn."

Hạ Hành nghe được câu này, nghĩ đến hai đứa trẻ vẫn chưa được mười tuổi, thờ dài: "Hòa ly cũng tốt, dù sao vẫn tốt hơn có phụ thân thế này." Không hiểu sao hắn chợt nghĩ đến phủ Xương Đức công, chân mây bỗng nhú lại.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Huynh đệ?

Editor: Gà

Sau khi Bắc Lộc Bá bị bắt ra khỏi cung Khôi Nguyên, mấy huynh đệ Hạ gia tự cúi đầu uống trà, nghe thê tử mình nói chuyện, ba huynh đệ có thể không mở lời, tuyệt đối không nói nhiều một câu.

Hai người Hạ Uyên và Hạ Kỳ mâu thuẫn, hầu như đã thể hiện ra mặt. Gần đây lão Tứ và Ngụy Văn Quảng phụng mệnh tra vụ án Giang Nam, ai ngờ ra khỏi Kinh thành mới vài ngày, đã bị ám sát, Ngụy Văn Quảng và lão Tứ đều bị thương, ở lại đó nghỉ ngơi, cũng phải ra không ít thái y của Thái Y viện, vào lúc này gắng gượng giữ lại tính mạng, nhưng trên triều đình vẫn còn sóng ngầm mãnh liệt.

Ai sẽ to gan hơn trời ám sát Khâm sai như vậy, người dám làm loại chuyện này, hoặc là loạn đảng, hoặc là người có quyền cao chức trọng. Triều Đại Long đã truyền đòi hơn trăm năm, nếu nói không phải loạn đảng phản triều đình, người ám sát kia hẳn là người quyền cao chức trọng rồi, như vậy ai sẽ làm chuyện như vậy?

Trên triều đã có người suy đoán chuyện này có liên quan đến Thụy Vương, nhưng chuyện này đã giao cho Ninh Vương đi thăm dò, lần này Ninh Vương vô cùng nghiêm khắc, không để lộ chút tin tức nào, nhưng hình như Thụy Vương không có phản ứng gì, cho nên mọi người lại cảm thấy lá gan của Thụy Vương sẽ không lớn như vậy, dù sao hành động đó có nghĩa là đối nghịch với hoàng thượng, dù Thụy Vương được sủng ái có phách lối bao nhiêu, thì chắc sẽ không đến mức này đâu.

Trong lòng hoàng hậu hiểu rõ ân oán giữa ba huynh đệ này, thấy đã sắp đến buổi trưa, mới nói: "Hiếm khi ba huynh đệ các người tụ họp cùng nhau, Bản cung thấy rất vui, dùng bữa cơm cùng ta đi."

Ba cặp phu thê đi theo hoàng hậu đến trước bàn cơm, chỉ chốc lát sau đã có người đưa công chúa và hai đứa trẻ đến. Đứa lớn Hạ Thành chỉ mới bảy tám tuổi, mặc một bộ cẩm bào màu đỏ, trên người còn đeo một cái khóa trường mệnh, trông rất đáng yêu. Đứa nhỏ Hạ Huyền khoảng năm tuổi, đôi mắt rất to, khuôn mặt tươi cười vô cùng dễ thương, hai đứa bé đi cùng nhau, có cảm giác rất giống kim đồng ngọc nữ.

"Bái kiến hoàng nãi nãi, bái kiến chư vị cữu mợ." Hai đứa trẻ quy củ hành lễ, có thể thấy Tân An công chúa đã nuôi dạy bọn chúng rất khá, ngay cả Khúc Kinh Cự luôn cho rằng mấy đứa bé ồn ào, nhưng giờ lại cảm thấy rất thích.

"Thành nhi Huyền nhi đã lớn vậy rồi." Vệ Thanh Nga cười cho hai đứa bé quà gấp mặt, cười nói với Tân An công chúa: "Lần trước thấy hai đứa thì Huyền nhi còn chưa biết đi, hôm nay đã là một cô nương hiểu chuyện rồi."

Trên mặt Tân An công chúa lộ ra nụ cười dịu dàng: "Chỉ là một đứa bé lì lợm thôi, đầu ngoan như muối nói vậy."

Khúc Kinh Cự đã chuẩn bị lễ ra mắt, nghe Tân An công chúa nói vậy, thì tiếp lời: "Trường tỷ đừng chê hai đứa bé, muối thích hai cháu ngoại này lắm đó." Nói xong, ngoắc tay với hai đứa bé nói: "Thành nhi Huyền nhi đến đây để Nhị cữu mẫu nhìn xem nào."

Hạ Thành và Hạ Huyền ngoan ngoãn đi đến trước mặt Khúc Kinh Cự, cẩn thận quan sát vị nhị cữu mẫu này, gương mặt trở nên đỏ bừng, Hạ Huyền cẩn thận lấy tay kéo áo Khúc Kinh Cự: "Chào Nhị cữu mẫu ạ."

"Chào Huyền nhi nhé." Khúc Kinh Cự khom lưng ôm Hạ Huyền đặt trên đầu gối mình, lấy sợi dây chuyền từ tay Mộc Cận rồi đeo lên cổ Huyền nhi: "Đây là quà Nhị cữu mẫu cho con đeo chơi nhé."

Hạ Huyền vui đầu cầm sợi dây lên nhìn một chút, thì ra là một đóa hoa sen nở rộ, được điêu khắc rất sống động, hơn nữa ngọc thạch trong suốt như băng, rất đẹp, rất thích hợp cho nữ tử đeo.

Tân An công chúa phát hiện sợi dây này dùng bằng chủng ngọc thạch điêu khắc nên, loại ngọc thạch này rất khó tìm, còn xinh đẹp hơn lưu ly, vô cùng trân quý, không ngờ nhị đệ muội tặng đồ tốt như vậy cho hài tử để làm lễ ra mắt.

"Nhị đệ muội, nó chỉ là một đứa bé, đâu cần phải đeo ngọc quý như vậy." Lời này của Tân An công chúa là nửa khách khí, nửa thật lòng.

"Chúng ta là nữ nhi hoàng gia, đeo cái gì cũng không quý bằng." Khúc Kinh Cự cười sờ đầu Hạ Huyền: "Huyền nhi nhà chúng ta phần điều ngọc trác, muối còn sợ ngọc này tục khí không xứng với cô nương nhà chúng ta đấy." Nói xong, lại cầm một khối ngọc bội từ tay Mộc Cận: "Thành nhi, cái này tặng con."

Hạ Thành nhìn Tân An công chúa một chút, thấy công chúa không ngăn trở, nhận lấy thì lễ nói: "Cám ơn Nhị cữu mẫu." Bé xòe bàn tay ra, là một khối mặc ngọc được tạc thành con dơi, con dơi ngụ ý là phúc khí, rất thích hợp tặng cho trẻ con.

Tân An công chúa hiểu rõ nhị đệ muội đã tổn tâm tư cho lễ ra mắt này, hai miếng ngọc chạm trổ vô cùng khéo léo, chất ngọc lại rất hiếm, bình thường rất khó tìm, nàng nhìn Hạ Huyền nói: "Huyền Nhi, mau xuống khỏi Nhị cữu mẫu đi con, đừng đè ép Nhị cữu mẫu nữa, qua chỗ mẫu thân rửa tay rồi chuẩn bị dùng bữa."

Hạ Huyền nhảy xuống khỏi đầu gối của Khúc Kinh Cự, cười chạy đến bên cạnh Tân An công chúa, ngồi xuống, Hạ Thành cũng chậm rãi đi theo ngồi xuống cạnh muội muội, thấy vậy Khúc Kinh Cự cảm khái không thôi, bọn trẻ con hung hăng kiêu trước thật sự nên học tập người ta một ít, chênh lệch này quá lớn rồi.

Vệ Thanh Nga sớm đã gặp hai đứa bé trước đây, dùng lễ nhẹ một chút cũng không có gì, ngược lại trong lòng Tân Bạch Lộ có chút xấu hổ rồi, nàng ta và Khúc Kinh Cự đều là tân nương, lần đầu tiên gặp hai đứa bé, Khúc Kinh Cự tặng lễ trước nàng ta, lễ ra mắt vốn nàng ta đã chuẩn bị tốt cũng có chút không bằng rồi.

Nghĩ rằng Khúc Kinh Cự có thể có ý để nàng ta khó xử, Tân Bạch Lộ vừa âm thầm ghi nhớ món nợ này với Khúc Kinh Cự, vừa nhắm mắt tặng đồ ra ngoài. Tân An công chúa vẫn nói cảm ơn như thường, nhưng nàng ta lại cảm thấy, rõ ràng Tân An công chúa muốn thân cận với Khúc Kinh Cự hơn.

Các cung nữ cầm chậu đồng khấn gắm lau tay nối đuôi vào, Khúc Kinh Cự và Hạ Hành ngồi cùng một chỗ, sau khi rửa tay súc miệng xong, thì lại có không ít cung nữ thái giám nối đuôi vào, từng món chung xào rán đẹp mắt được bung lên như nước chảy, ngón tay bung mâm của các cung nữ trắng nõn, nâng chén đĩa trắng mịn, trông rất đẹp mắt, khiến người ta càng nhìn càng thèm ăn.

Điều này làm nàng nhớ đến tập hồi ký mà vị hoàng đế cuối cùng đã viết, hoàn cảnh bây giờ không khác với tập hồi ký ấy là bao, có lẽ còn sang trọng hơn một chút, dù sao lúc này là thời kỳ cường thịnh của Đại Long.

Thật ra thì quý tộc dùng cơm cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có điều ăn không nói ngủ không nói, khiến Khúc Kinh Cự có chút không quen, kiếp trước nàng vừa ăn cơm vừa bấm điện thoại hoặc sắp xếp lịch trình cho nghệ sĩ, đến nơi này thì như đi đường lảo, điện thoại di động máy vì tính gì đều không có, hại nàng cũng chỉ có thể đọc sách tập viết vẽ tranh, vốn có chút hứng thú với đánh cờ, nhưng Hạ Hành đánh với nàng vài ván thì hẳn không muốn đánh cùng nữa, cuộc sống càng thêm tịch mịch nhàm chán.

Ăn xong bữa trưa, hoàng hậu cũng không giữ ba huynh đệ này lại, nên ba huynh đệ dẫn thê tử của mình ra khỏi cung Khôi Nguyên.

Vừa ra khỏi cửa chính cung Khôi Nguyên, Hạ Uyên đã dẫn Tần Bạch Lộ tách ra với hai người kia. Hạ Kỳ và Hạ Hành cũng không để ý, đợi khi không thấy được bóng lưng của Hạ Uyên nữa, Hạ Kỳ mới nói: "Sáng nay bên ngoài Kinh thành truyền đến tin tức, thương thế của Tứ đệ đã khá ổn, chỉ có cánh tay có lẽ sẽ bị lưu lại chút tật, đến mùa đông có thể bị đau."

Hạ Hành thở dài, nhìn trời ô mịt: "May mà ông trời phù hộ, Tứ đệ không xảy ra chuyện gì lớn, nếu không sau này huynh đệ chúng ta chơi đùa sẽ thiếu một người."

"Còn không sao." Giọng Hạ Kỳ tức giận nói: "Kẻ xấu này cũng thật to gan lớn mật, ngay cả hoàng tử, thừa tướng cũng dám ám sát, đây chính là Khâm sai đại diện cho phụ hoàng!"

Khúc Kinh Cự đi ở bên cạnh Hạ Hành thì đuôi lông mày khẽ giật, sau đó sắc mặt khôi phục như thường.

"Đại ca nhất định phải tra ra người chỉ điểm sau lưng, giúp Tứ đệ và Ngụy hữu thừa lấy lại công đạo." Hạ Hành ôm quyền với Hạ Kỳ: "Đại ca vất vả rồi."

"Chuyện này đã có đầu mối." Hạ Kỳ đáp lễ lại: "Vất vả gì chứ, đây là việc ta phải làm."

Hạ Hành nghe vậy, chỉ cười không nói tiếp.

Hạ Kỳ cũng không quản hẳn có nói tiếp hay không, ôm quyền nói: "Ca ca ta còn có một số việc cần làm, đi trước một bước." Nói xong, sai bước đi qua một hướng khác, Vệ Thanh Nga khẽ cúi người với Hạ Hành rồi bước nhanh đi theo.

Khúc Kinh Cự và Hạ Hành đáp lễ lại, nhìn bóng lưng của phu thê Ninh Vương, hai người vẫn không nhanh không chậm đi ra khỏi ngoài cung.

"Mấy ngày gần đây hình như mặt mày đại bá khá hồng hào." Khúc Kinh Cự cười như không cười nói: "Trông càng thêm có khí thế hơn thường ngày nhỉ."

Hạ Hành nghe ra lời nói chứa đầy hàm ý của Khúc Kinh Cự, cười nói: "Có thể trước đó vài ngày là ngày Tết, dùng khá nhiều rượu thịt."

Dân chúng bình thường người ta mới trông ngóng đến Tết để được ăn chút thức ăn mặn, hẳn ta là người hoàng gia thì lúc nào không được ăn ngon uống kỹ? Khúc Kinh Cự cười ha ha nói: "Vương gia nói rất có lý."

Đợi sau khi hai người lên xe ngựa, Hạ Hành mới nói: "Ngụy Văn Quảng và nhà mẹ của lão thái thái phủ Xương Đức công là nhất mạch, nhưng Ngụy Văn Quảng chỉ là thứ xuất, khi còn bé bị Ngụy gia lạnh nhạt không ít, hôm nay lại có một ít chuyện với Ngụy gia, hiện nay nhất tộc Ngụy thị đang dần dần đi xuống rồi."

Khúc Kinh Cự không ngờ còn có một mối liên hệ như vậy, nàng nghĩ đến tác phong làm việc của lão thái thái phủ Xương Đức công, không thể không thừa nhận Hạ Hành nói vậy có chút đạo lý: "Từ trước đến giờ lão thái thái tương đối lạnh nhạt với ta, năm xưa người của Ngụy gia đến phủ, cũng hầu như chỉ nâng đỡ Tam muội và đệ đệ, chắc hẳn khi đó Ngụy gia đã không được rồi."

Hạ Hành biết thật ra vương phi mình là nữ nhân rất thông minh, từ cách nàng đối nhân xử thế thì có thể nhìn ra, nàng là một nữ nhân có thể phân rõ nặng nhẹ, không vì phủ Thụy vương được sủng ái mà hạ thấp thân phận phủ Đoan Vương, không vì trường tử Tần An mang theo con trẻ một mình hồi kinh mà có nửa phần khi nhờn. Lúc nên cường thế, nàng chưa từng lùi bước, lúc nên dịu dàng nàng chưa bao giờ tùy hứng, nữ nhân như vậy có lẽ vì đã theo Điền thị, nên mới có thể thông tuệ như thế.

Hiển nhiên ở trong lòng Đoan thân vương, phủ Xương Đức công chính là một đám ngu xuẩn, vương phi nhà hẳn chính là đoá sen trắng duy nhất từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

"Sau này phủ chúng ta tặng lễ cho phủ Tường Thanh hầu dày hơn vài phần." Hạ Hành nghiêm túc nói: "Gia phong nhất tộc Điền thị nghiêm cẩn, nàng và bọn họ qua lại với nhau nhiều sẽ không sao."

Loại giọng hàm ẩn vui vẻ này là sao vậy?

Khúc Kinh Cự khẽ giật, gật đầu nói: "Được."

Hạ Hành khẽ cười, sau đó nghiêm túc nói: "Sau này nàng cách người của phủ Ninh Vương ra xa một chút." Hẳn biết quan hệ giữa Khúc Kinh Cự và người

của phủ Thụy Vương không tốt, nên không cần hấn nhắc nhở nữa.

Khúc Kinh Cự hơi ngẩn ra, im lặng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Hoàng thất chí tôn

Editor: Gà

Rất nhanh thánh chỉ về việc Bắc Lộc Bá và Tấn An trưởng công chúa hòa ly đã được ban xuống, đồng thời còn có ý chỉ ban thưởng cho hai người con của Tấn An công chúa. Về phần Bắc Lộc Bá, Khánh Đức để không tước vị của gã, chỉ cho người dắt gã đến Ngọ môn đánh bốn mươi trượng, rồi trong thánh chỉ nói rõ ‘Kinh châu nhất tộc Tào thị gia phong bất chính, đức hạnh thiếu sót, thực không nên lựa chọn kết thân, trăm cảm thấy hổ thẹn, nhưng đã muộn rồi, chỉ nguyện người khác sẽ không chịu nỗi khổ của trăm.’”

Lời này nghe như là Hoàng đế đang tự trách, thực tế đang nói..., Tào gia không ai tốt, đức hạnh không ổn, ban đầu trăm gã nữ nhi cho Tào gia, thật sự do mắt bị mù, hi vọng sau này không nên có người mắt mù kết thân với Tào gia nữa.

Thật ra như thế mới vô cùng tàn nhẫn, dù sao Tào gia cũng được xem là danh môn vọng tộc ở Kinh châu, trong tộc không biết bao nhiêu nam nữ chưa thành thân, ý chỉ này của Hoàng đế vừa ra, còn ai dám kết thân với Tào gia nữa, như vậy không phải trái ý hoàng thượng sao? Xem như Bắc Lộc Bá này đã hại cả tộc rồi.

Sau khi Khúc Kinh Cự nghe nói về ý chỉ này, mới chợt hiểu, đây chính là hoàng quyền chân chính, nếu hoàng thượng nói Tào gia không tốt, như vậy người Tào gia 100% có vấn đề, ai dám cạnh tranh thì đức hạnh cũng thiếu sót giống người Tào gia.

Không biết có bao nhiêu nam nữ vô tội của Tào gia bị liên lụy, Khúc Kinh Cự hơi đồng tình với bọn họ, lại cảm thấy Bắc Lộc Bá làm việc thật sự ghê tởm. Không biết khi gã trở về tộc, người trong tộc sẽ hận gã thế nào?

Hạ Hành đi vào chính viện thì vừa lúc thấy Khúc Kinh Cự đang ngăn người, nên đi đến phía sau nàng: "Đang suy nghĩ gì vậy, nhập thần như thế?"

"Đang suy nghĩ về người Tào gia." Nàng quay đầu lại nhìn Hạ Hành, không giấu giếm: "Không biết có bao nhiêu người bị Bắc Lộc Bá liên lụy."

"Quả thật những người đó vô tội, nhưng ai bảo bọn họ mang họ Tào?" Hạ Hành hiểu nàng đang đồng tình với những người vô tội của Tào gia, nói: "Nếu chỉ trừng phạt một Bắc Lộc Bá, thì uy nghiêm hoàng gia để ở đâu. Huống chi hành động lần này của phụ hoàng đã nhân từ rồi, trăm năm trước lúc Thái Tổ tại vị, có vị phò mã cưới tiểu thiếp vào phủ, còn giam lỏng công chúa, cuối cùng cả nhà hắn ta bị phán tội xử trảm, toàn bộ thân nhân ngũ tộc cũng bị biếm làm dân đen."

Khúc Kinh Cự ngăn người, nếu phải trả giá lớn như vậy, tại sao còn làm chuyện như thế, nếu công chúa làm việc không đúng thì về tình có thể tha thứ, nhưng Tấn An công chúa sinh con dưỡng cái, đối xử rất tốt với Bắc Lộc Bá, Bắc Lộc Bá lại làm vậy, không cảm thấy thẹn với lòng sao?

"Được rồi, đừng nghĩ mấy loại chuyện này nữa." Hạ Hành vỗ mu bàn tay nàng, cười nói: "Chuyện hôm nay đã xong, nàng đừng quan tâm nữa, sau này nếu rảnh, thì đến phủ trưởng công chúa ngồi một chút là được."

Khúc Kinh Cự gật đầu, sắc mặt trở nên nhẹ nhõm, nàng nhìn sắc trời bên ngoài, âm u như sắp mưa: "Sắc trời không tốt lắm, đợi lát nữa có thể gió bắt đầu thổi, nếu chàng ra cửa, phải mặc thêm y phục đấy."

"Yên tâm, có bọn Minh Hòa rồi." Hạ Hành khoát tay: "Ta ăn trưa với nàng trước rồi mới ra ngoài, xế chiều hôm nay Bắc Lộc Bá phải ra khỏi kinh, mấy người chúng ta phải đến đưa tiễn hắn mới được."

Nghe xong, trong lòng Khúc Kinh Cự yên lặng thấp cho Bắc Lộc Bá một cây nến.

Từ trước đến giờ bốn tòa cửa chính của Kinh thành đều có người đến người đi, Kinh thành phồn vinh có không ít người đến kiếm sống, thậm chí còn có không ít người ngoại quốc ở Kinh thành cảm thấy sống qua ngày. Nhưng vào lúc này cửa bắc không có bao nhiêu người đi qua, chỉ cho dân chúng xem náo nhiệt ở phía xa.

"Lúc này Bắc Lộc Bá đã đi rồi à? Sao không ở thêm mấy ngày, mấy huynh đệ Bồn vương còn chưa chiêu đãi người chu đáo, gấp làm gì." Hạ Kỳ nhìn Bắc Lộc Bá quỳ gối trước mặt mình, hào sảng cười to hai tiếng, đưa tay nặng nề ở vỗ vai Bắc Lộc Bá mấy cái, nhìn thấy sắc mặt Bắc Lộc Bá vốn tái nhợt càng trở nên khó nhìn.

"Nhìn mặt mũi bá gia trắng thế này, khó trách có thể ở bên ngoài cầu kết không rõ ràng với nữ nhân." Hạ Uyên cười trên mặt, liếc mắt nhìn xuống Bắc Lộc Bá: "Hôm nay cuối cùng người có thể cao bay xa chạy với nữ nhân kia rồi, thật sự đáng mừng. Bồn vương chúc mừng người trước, người đầu, trình quà mừng của Bồn vương cho Bắc Lộc Bá và người yêu của hắn lên."

Bắc Lộc Bá bị ăn hèo, quỹ cũng không nổi, sau khi lễ giỗ của Thụy vương được trình lên, gã càng thêm hoảng sợ đến biến sắc. Loại thuốc bình này gã từng thấy rồi, bên trong chứa một loại thuốc gọi là ‘ngân vạn sợi tơ’, người ăn vào, trong bụng sẽ như bị ngàn vạn sợi tơ quấn quanh rất khổ sở, hơn nữa cả người vô lực, ngay cả tự sát cũng không nổi, chỉ phải đau đủ mười hai canh giờ mới có thể chết được.

"Mỹ nhân chỉ xứng với tên thuốc hay, Bắc Lộc Bá người cảm thấy lễ này của Bồn vương thế nào?" Hạ Uyên nhảy xuống ngựa, đi đến trước mặt Bắc Lộc Bá, dùng mũi giày nâng cằm của gã lên, thấy gã đầu đầy mồ hôi thì lộ ra nụ cười: "Nếu không thích, Bồn vương đổi lễ khác cho người vậy?"

Nghe Thụy vương nhấn mạnh, Bắc Lộc Bá dập đầu nói: "Tạ Thụy vương điện hạ ban thưởng."

Thấy gã như vậy, Hạ Uyên chán ghét thu chân, tiểu thái giám đi theo sau lưng hắn ta vội vàng quỹ xuống đất, móc khăn tay cẩn thận lau mũi giày cho hắn ta, thái độ chê bai rõ ràng.

Hạ Hành cười híp mắt nhìn cảnh này, thấy Bắc Lộc Bá siết chặt quả đấm, khom lưng nói với gã: "Nhớ lại cảnh tượng năm đó của người đi, xem đáng về người bây giờ, phò mã cao cao tại thượng không muốn làm, cứ thích làm chó khiến người chán ghét vứt bỏ, Bồn vương nên nói người đáng thương hay đáng giận đây?" Nói xong, thân thể thẳng tắp, cao giọng nói: "Công chúa hoàng gia sinh ra đã cao quý, dung đức song toàn, người lại ruồng bỏ công chúa và con cái, hoàng gia chúng ta không chứa được phò mã như người vậy, sau này Kinh châu Tào gia trọn đời không được vào kinh, nếu không người nhà họ Hạ ta thấy sẽ phật." Nói xong, đập một cước lên người Bắc Lộc Bá, phui áo bảo không hề dính bụi, xoay người phóng lên tuần mã màu tảo đỏ của mình.

"Cút đi cút đi." Hạ Kỳ càng không muốn nhìn đáng về ghê tởm của gã lúc này, xoay người đánh ngựa rời đi, Hạ Hành và Hạ Uyên cũng không nhìn gã, cười ngựa đi mất.

Hạ Uyên cười ngựa thậm chí vung roi quất vào mặt Bắc Lộc Bá, nhưng Bắc Lộc Bá chỉ có thể quỹ thẳng tắp, tránh cũng không thể tránh.

Thấy các vương gia đã rời đi, bách tính vây xem mới rời rít xúm lại, chỉ chỉ chỗ chỗ truyền ra vô số phiên bản mấy chuyện mà Bắc Lộc Bá đã làm, nhưng cái nào cũng nói Bắc Lộc Bá đáng ghét, nữ nhân quyến rũ Bắc Lộc Bá hồ ly tính như thế nào.

Đối với dân chúng, hoàng thượng vương gia đều nói không ổn, dĩ nhiên là vô cùng không tốt, về phần chuyện này nếu đổi thành người bình thường, bọn họ sẽ đối xử thế nào, chỉ có chính bọn họ mới biết.

Bắc Lộc Bá gắng gượng vịn tay gã sai vặt lập tức lên xe, nằm trên nệm êm thì gã mới nhớ đến cảnh tượng hồi kinh năm trước, lại nghĩ đến sự nhếch nhác bây giờ, trong lòng dần dần hồi hận.

Nếu gã và công chúa vẫn tốt thì hôm nay đám vương gia này nhất định sẽ rất khách khí với gã, trên dưới Tào gia cũng sẽ thận trọng nâng niu gã, nhưng hôm nay gã trở về Kinh châu, trên dưới Tào gia chỉ sợ hận không thể ăn thịt uống máu gã thôi.

Nắm chặt bình thuốc trong tay, ánh mắt Bắc Lộc Bá tối xuống, nếu không phải tiện nhân kia quyến rũ mình, mình và công chúa đâu đến nỗi sẽ đi đến bước hôm nay!

Sau vài ngày chuyện của Tấn An trưởng công chúa bay là tả trong kinh thành, thì dân yên tĩnh lại, đối với các nữ quyến, cũng chỉ thêm một người cần nịnh nọt trong kinh thành mà thôi; mà đối với nam nhân, chỉ nhắc nhở mình sau này không thể qua lại với Tào gia ở Kinh châu. Về phần những thứ khác, hoàn toàn chẳng có gì thay đổi.

Tháng giêng trôi qua rất nhanh, mọi người đã dần bình tĩnh thì Kinh thành lại vang lên tiếng sấm, thì ra Ninh Vương điện hạ tra ra người chủ mưu ám sát Khâm sai, chính là Thụy Vương điện hạ được hoàng thượng sủng ái nhất.

Người của Thụy Vương điện hạ giúp Thụy Vương giải thích, kết quả Ninh Vương lấy ra không ít chứng cứ, ví như thích khách bị hộ vệ giết chết, từng làm công trong phủ Thụy Vương; còn tìm được một Hộ Thân phủ trên người một thích khách, đó là cái mà một nha hoàn của phủ Thụy Vương đã từng đến để cầu Ngũ Trang Quan, thậm chí có người chỉ ra và xác nhận, ngày thứ hai Thành Vương ra khỏi thành, Thụy Vương từng lên lút gặp mặt vài tên thích khách.

Khánh Đức để nghe xong, giận đến nổi không nói lời nào, thậm chí khạc ra một búng máu hôn mê bất tỉnh tại chỗ, được một đám người ôm về cung Thiên Khải, toàn bộ người đang trực ở Thái Y viện đều bị tuyên vào cung.

Vì Hạ Uyên không thể vào triều, lúc nghe được tin Hoàng đế đã tỉnh lại, hắn ta muốn xuất phủ đi gặp hoàng thượng, lại phát hiện cấm vệ quân vốn trước đây hắn ta luôn tùy ý hô quát bỗng trở nên mềm không được cứng không xong.

Người bên trong không thể ra ngoài, người bên ngoài cũng không đi vào được, Hạ Uyên giận dữ đập vài món đồ tốt, nhớ đến môn khách Cao Đạc vừa lúc đang ở trong phủ, thì bảo thái giám đi gọi người.

Cao Đạc chạy đến thư phòng thì con giận của Hạ Uyên vẫn chưa tiêu, hắn ta chỉ vào Cao Đạc mắng to: "Ban đầu người ra chủ ý sứt sẹo này, bây giờ thành ra như vậy, phải làm thế nào mới kết thúc?!"

Cao Đạc quy củ thì lễ, mặt không đổi sắc nói: "Vương gia, tại hạ cũng không ngờ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy. Hơn nữa tại hạ hoài nghi, chuyện này có người cố ý vu khống hãm hại ngài."

"Nói nhảm, Bồn vương cũng biết có người cố ý vu khống hãm hại, còn cần người giải thích à?!" Một tay Hạ Uyên vung hết giá bút xuống đất: "Tàn sát huynh đệ, thanh danh như thế, Bồn vương đã xong rồi."

"Đương nhiên Vương gia đã biết đây là vu khống hãm hại, ý tại hạ là, vì sao người đó hãm hại ngài, ai là người hãm hại người của ngài?" Giọng nói Cao Đạc thấp hai phần: "Hiện nay ngài là hoàng tử được hoàng thượng xem trọng nhất, đương nhiên có người đồ mắt, chỉ khi ngài ngã, hắn mới có cơ hội."

"Hạ Kỳ, nhất định là hấn!" Hạ Uyên cắn hận nói: "Chuyện này do hấn một tay ôm hết muốn tra, luôn lên nhảy xuống náo nhiệt hơn cả, hấn dám hăm hại ta."

Cao Đạc rũ mĩ mắt xuống, khom người nói: "Vương gia, dựa vào tình huống hiện tại, chỉ sợ lần này ngài cần tốn chút máu."

Về mặt Hạ Uyên khẽ biến, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Người đâu, mang vài lụa trắng đến cho ta."

Cao Đạc khẽ cười: "Vương gia cơ trí, nhất định đã hiểu làm thế nào mới có thể đã động tâm tư của hoàng thượng, tại hạ cáo lui trước."

Hạ Uyên khoát tay áo, ý bảo ông ta có thể lui xuống.

Ra khỏi thư phòng, Cao Đạc vuốt râu, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Lời đồn

Editor: Gà

Rất nhanh, một phong huyết thư do Thụy Vương đích thân viết đã được Thục quý phi trình lên trước mặt Khánh Đức đế, Thục quý phi quỳ gối trước Khánh Đức đế khóc lóc vô cùng thảm thiết, mặc dù không giải thích gì cho Thụy Vương, nhưng còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Huyết thư tựa như huyết lệ, đầu tiên quan tâm thân thể Khánh Đức đế, sau đó nói mình nhớ thương hoàng đế, nhưng vì không thể xuất phủ chỉ đành nhìn về hoàng cung mà đập đầu, sau đó biện hộ cho bản thân, nói mình vô tội thể nào, nhất định do có người oan uổng vãn vãn, cuối cùng còn nói mong Khánh Đức đế bảo trọng thân thể, không nên vì đứa con bất hiếu này mà tổn thương thân thể.

Khánh Đức đế nhìn chữ viết đỏ nhạt trên tấm vải trắng như tuyết, lòng cũng đã mềm một nửa, sau khi xem xong cả lá thư, thì thở dài đỡ Thục quý phi lên, ông vỗ tay Thục quý phi nói: "Trẫm biết lão Tam chịu uất ức, chuyện này trẫm sẽ cho người điều tra."

Hiểu tâm ý hoàng thượng, Thục quý phi rơi lệ nói: "Tạ ơn hoàng thượng." Nhưng trong nội tâm lại có chút hài lòng, nữ nhân có muôn vàn tính toán như Kính quý phi thì có ích lợi gì, chỉ cần mình được sủng ái, cho dù là ai cũng không rung chuyển được địa vị của bà ta và con trai.

Lúc này trong cung Chung Cảnh, Kính quý phi lạnh lùng nhìn Vi Tàn thị đang khóc lóc kể lể trước mặt mình, theo lý thuyết trọng phu của Vi Tàn thị và bà là nhất mạch, bà nên khách khí với bà ta chút ít, nhưng bà thật sự không thể vừa mặt sự hẹp hòi của Vi Tàn thị, nhìn đáng về khôn khéo, nhưng lời nói lại hồ đồ đến nỗi ngay cả bà nghe cũng khó chịu.

"Mấy hôm nay Nhiễm Sương vẫn bệnh, ta đây làm mẹ nhìn cũng khó chịu, nương nương ngài nói xem vì sao chứ." Vi Tàn thị xoa khoe mắt không nhiều nước mắt, do dự nói: "Thần phụ nghe nói không có nhiều người hầu hạ trong phủ Điện hạ, không bằng....." Bà ta ngừng đầu nhìn ánh mắt hơi lạnh của quý phi nương nương, không thể làm gì khác hơn đành cứng rắn nuốt lời muốn nói xuống.

"Nếu thân thể nữ hiền chất không ổn, Bồn cung sẽ viết bái thiếp, bảo người của Thái Y viện đến xem một chút, nữ nhi gia luôn phải nhường chiều, thân thể càng không được để bị tổn thương, nếu không sẽ ảnh hưởng đến con cháu." Kính quý phi lộ ra nụ cười thận trọng, rồi hạ lệnh cho người bên cạnh đi đến Thái Y viện đưa thiếp mời.

Vi Tàn thị hơi biến sắc, nhìn cung nữ đã ra ngoài mời thái y rồi, cắn răng nói: "Nương nương, Nhiễm Sương nhà chúng ta cũng là một cô nương tốt, nếu có thể cho con bé đến vương phủ hầu hạ, chẳng phải sẽ thân càng thêm thân."

Kính quý phi nâng chung trà lên uống một hớp, nghe lời nói của Vi Tàn thị xong cũng không giận, chỉ thông thả ung dung nói: "Nhiễm Sương tốt như vậy, đường tẩu chịu để nàng đến hầu hạ đưa nhĩ tử không nên thân kia của Bồn cung sao?"

"Đáng về Đoan vương điện hạ có khí phách, thần phụ chưa từng thấy ai trẻ tuổi xuất chúng hơn Điện hạ." Vi Tàn thị nịnh nọt nói: "Có thể vào vương phủ hầu hạ, là phúc khí của nhà đầu nhà chúng ta, sao có thể nói là chịu đựng?"

Kính quý phi biết ánh mắt Vi Tàn thị thiện cảm, nhưng không biết da mặt bà ta có thể dày như vậy, nếu Vi Nhiễm Sương thành gia thất, chắc chắn phu gia (nhà chồng) sẽ vì bà và Hành nhi mà đối xử tốt với nàng ta, hôm nay nàng ta có tình muốn đâm đầu vào vương phủ, nhưng Hành nhi không ý định gì với nàng ta, đây không phải tự rước lấy nhục ả, huống chi sau chuyện này, đường huynh nhất mạch nhà mẹ chỉ là tiểu thiếp của phủ Đoan Vương, chứ không còn là trưởng bối.

Đặt chén trà xuống, Kính quý phi nói: "Hôm nay Hành nhi đã cưới vương phi, vương phi là người hiền đức, sao Bồn cung có thể bảo Hành nhi cưới thiếp thất, nói chung chuyện này Bồn cung mặc kệ, nếu nữ hiền chất muốn làm thiếp, đường tẩu nên đi tìm Hành nhi thương lượng thôi." Nói xong, nâng tay: "Bồn cung mệt mỏi, không thể bồi đường tẩu rồi."

Vi Tàn thị bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn đành đứng dậy hành lễ cáo từ. Kính quý phi giấu cợt nhìn bà ta rồi đi, nhẹ giọng nói: "Khó trách nhất mạch

này từ gia gia đã không có tiền đồ, đều là những thứ đầu óc gì đâu, sau này nếu họ cầu kiến Bồn cung nữa, từ chối hết cho Bồn cung."

Bà đường đường là quý phi, chẳng lẽ còn phải lấy lòng một đường tẩu có quan hệ xa, bà ta thân là thê tử của đường ca, ở trước mặt bà cũng là phải thật quy củ, Vi Tồn thị này chỉ là trưởng tôn (cháu) của huynh đệ tổ phụ, cho dù là thứ gì, nhưng bà là nhất mạch đại phòng sao phải tri lễ mềm mại để nói chuyện chứ?!

Cho mặt mũi mà lên mặt, không làm người buồn nôn thì thôi, dựa vào Vi Nhiễm Sương có mẫu thân thế này, bà cũng sẽ không để nàng ta vào phủ Đoan Vương đâu.

Hạ Hành không biết mình bị người ta nhớ thương, nghe nói Hạ Uyên đã truyền huyết thư vào cung, hần sờ cảm vén rèm kiệu cửa sổ, nhìn dòng người hối hả bên ngoài, khẽ cười một tiếng.

Hạ Kỳ sẽ ra tay với Khâm sai, hần đã sớm dự liệu, chỉ cho rằng hần ta có lương tâm, không để người ra tay ngoan độc với lão Tứ, hôm nay chuyện này gây ra động tĩnh quá lớn, Hạ Kỳ muốn mượn việc này chèn ép lão Tam, nhưng lại quên suy tính về Thực quý phi trong hậu cung, còn có phụ hoàng có chịu để tội danh này rơi vào đầu lão Tam không.

Quả nhiên ngày hôm sau, trên triều đình Khánh Đức để chất vấn với những gì Hạ Kỳ tra được, trong lời nói thậm chí hoài nghi Hạ Kỳ không làm tròn bổn phận, mặc dù Hạ Kỳ đã dùng mọi cách để giải thích, cuối cùng cũng chỉ nhận được một câu tiếp tục tra.

Hạ Hành đứng bên cạnh, nhìn thấy Hạ Kỳ quỳ dưới đất mang nét mặt tràn đầy uất ức và bất đắc dĩ, đảo mắt nhìn về phía những người khác trên triều đình, mặc dù những quan viên này đều cúi đầu, nhưng lúc này khó tránh khỏi việc cảm thấy phụ hoàng ngu ngốc, vì bao che cho Thụy Vương mà cố ý chỉ trích Ninh Vương, vết thương của Ngụy hữu thừa và Thành vương xem như đã phải chịu không rồi.

Nghĩ đến sự thiên vị của hoàng thượng, còn có Thụy Vương ngang ngược can rờ, không ít đại thần cảm thấy trong lòng phát rét. Ngụy hữu thừa là tâm phúc của hoàng thượng, Thành vương càng là ấu tử của hoàng thượng, hai người bị thương nặng như vậy, cũng không bù được mấy câu uất ức của Thụy Vương, cứ thế mãi, triều Đại Long sẽ thành cái dạng gì đây?

"Hoàng thượng, chuyện này Thụy vương điện hạ có hiềm nghi lớn nhất, xin hoàng thượng tạm thời nhốt Thụy Vương lại, đợi chuyện tra rõ rồi lại định đoạt." Một quan viên tiến lên quỳ xuống: "Xin hoàng thượng thánh đoạn (quyết định)."

"To gan, chuyện này ý trẫm đã quyết, không cần nhiều lời." Khánh Đức để cả giận nói: "Cút xuống đi."

"Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài đã quên việc Triệu Ngự sử đâm đầu vào ngọc trụ mà chết rồi sao?" Quan viên này dập đầu nói: "Nếu chuyện này không liên quan đến Thụy Vương điện hạ, thì ai sẽ đi ám sát Khâm sai. Vì thần vọng đoán, có lẽ Thụy Vương chột dạ, vì để ngăn trở Khâm sai tra án, mới ra hạ sách này, nhưng may mà Ngụy hữu thừa và Thành vương điện hạ không bị nguy đến tính mạng, Thụy Vương điện hạ chưa gây thành sai lầm lớn."

Lời này chẳng khác gì đã định tội Thụy vương? Hạ Hành cúi đầu nhìn vị quan viên này, cũng không phải quan viên trọng yếu của triều đình, trên trán còn chảy mồ hôi, trông khá khần trương. Không khỏi liếc nhìn Hạ Kỳ vẫn quỳ, người này là người của lão đại sao? Cũng không biết bị lão đại bắt được nhược điểm gì, vậy mà dám tiến lên.

"Xin hoàng thượng nghĩ lại." Một quan viên sau lưng Hạ Hành quỳ xuống theo.

"Xin hoàng thượng nghĩ lại!" Chỉ chốc lát sau, trên triều người quỳ hơn phân nửa, trong những người này có thể chỉ có phần nhỏ là người của lão đại, nhưng trong lòng bọn họ đã tin tưởng chủ mưu ám sát là Hạ Uyên, nên trái tim băng giá với thái độ của hoàng thượng, mới đứng dậy vào lúc này.

Khánh Đức để không ngờ sẽ có nhiều người phản đối như vậy, ông giận đến sắc mặt đỏ bừng, nhưng lại không muốn nhả ra, hít một hơi thật sâu nói: "Những chuyện này cũng chỉ là lời nói một bên của Triệu Ngự sử, Thụy Vương có thể bị người ta đồ oan, trẫm không muốn chưa tra rõ trước mà đã định tội."

Ai ngờ những quan viên này vẫn quỳ thẳng tắp, không nói lời nào.

Khánh Đức để bị những người này làm cho giận đến đỏ sắc chi đành phát tay áo rồi đi, để lại mọi người trên đại điện. Hạ Hành bĩu môi, vị phụ hoàng này của hần vĩnh viễn đều có đáng về này, không có sự nhẫn nhịn lại còn thiên vị, không có khả năng trị quốc, khó trách lão Tam bị ông cung chiều thành đức hạnh như vậy.

Tin tức hoàng thượng che chở cho Thụy Vương không muốn trị tội Thụy Vương rất nhanh đã truyền khắp Kinh thành, người vốn bị Thụy Vương chèn ép càng thêm thêm dầu thêm mỡ truyền ra, trong lúc nhất thời hoàng thượng thành người thiên vị ngu ngốc, một nhĩ tử khác suýt nữa bị hại chết, một nhĩ tử khác thì được thiên vị.

Không ai dám quang minh chính đại nói ra, nhưng dân chúng không chịu nổi đã biến chuyện này thành chuyện xưa có nhân vật hư cấu, người đọc sách xem nó thành Bình thư [1], nghe xong chuyện xưa không ai không mắng đại gia trưởng thiên vị, tiểu nhĩ tử vô tội đáng thương đường nào.

[1] Bình thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ

Chuyện càng náo càng lớn, lúc truyền đến tai Khánh Đức để thì trong kinh đã sớm trải rộng, ngay cả con nít ba tuổi cũng được nghe kể chuyện xưa đã cải biên này, lúc này ông lại bị giận đến phun máu. Trong lòng bắt đầu hoài nghi chuyện này do lão Đại phái người làm, nếu không sao lời đồn trong kinh sẽ truyền đi nhanh như vậy?

Vào lúc này không thể mắng nhĩ tử, Khánh Đức để tuyên thống lĩnh cấm vệ quân đến mắng một trận, lại hạ lệnh cho hần ta nhốt người đồn tin lại.

Gương mặt thống lĩnh cảm vệ quân khở sở ra khỏi Ngự thư phòng, hôm nay chuyện đã gây ra động tĩnh quá lớn, hoàng thượng còn hạ lệnh bắt người, cái này có khác gì thêm dầu vào lửa đâu? Nhưng hoàng thượng hạ lệnh, hần ta không muốn làm cũng phải làm, nghĩ đến đây, hần ta không nhịn được đau đầu nhức óc.

Ra đến cửa cung, vừa lúc hần ta thấy Đoàn Vương chuẩn bị lên xe ngựa, ánh mắt lập tức sáng lên, bước nhanh đến phía trước hành lễ nói: "Vi thần bái kiến Đoàn vương điện hạ."

Hạ Hành quay đầu lại, nhìn thấy là Tôn Bác Hải, thống lĩnh cảm vệ quân, thì dừng lại nói: "Tôn thống lĩnh."

Tôn Bác Hải nói ngay vào điểm chính: "Hoàng thượng hạ lệnh cho vi thần xử lý lời đồn đãi trong kinh, phàm là nói loạn đều giải vào đại lao. Nhưng vi thần sợ không thể làm được chu toàn, không biết Vương gia có thể cho vi thần lời khuyên được không?"

"Không bằng trước tiên hạ lệnh nói rõ không cho những người này nói loạn, nếu phát hiện thì sẽ giải toàn bộ vào đại lao, Bỏn vương nghe nói lời đồn thịnh nhất ở phố Nguru Vĩ, không bằng Tôn thống lĩnh phái người đi xem một chút." Hạ Hành cười nhạt nói: "Bỏn vương còn có chuyện quan trọng, đi trước một bước."

"Đa tạ Vương gia ban thưởng diệu kế, cung tiễn Vương gia." Tôn thống lĩnh nhìn xe ngựa phủ Đoàn Vương càng đi càng xa, thầm thở phào nhẹ nhõm. Đoàn Vương nhắc đến phố Nguru Vĩ tất nhiên là căn cứ của lưu manh du côn, bắt hết những này cũng xem như không oan uống, hần ta có thể báo cáo với hoàng thượng rồi.

Hạ Hành trở lại vương phủ, phát hiện có một chiếc xe ngựa không được xem là tinh xảo trước cửa vương phủ, nhướng mày hỏi người gác cổng: "Trong phủ có người đến à?"

"Bẩm Vương gia, là Vi phu nhân và Vi tiểu thư đến, Vương phi đang tiếp đãi hai người." Người gác cổng nhỏ giọng đáp.

Sau khi nghe xong, chân mày Hạ Hành cau lại, nhà này đến làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Nữ nhân không biết xấu hổ (bắt côn trùng)

Editor: Gà

Khúc Khinh Cur ngồi cao trong Thiên Điện, ánh mắt bình tĩnh nhìn nữ nhân ngồi ở dưới mình, nàng đã gặp Vi Nhiễm Surong, về phần vị nhất định phải gặp nàng này hần là Vi Tần thị, Khúc Khinh Cur bỗng cảm thấy trên người bà ta có khí thế nào đó khá giống Lương thị.

"Khi còn bé Đoàn vương điện hạ từng cống nha đầu nhà chúng ta, nhiều năm đi qua, Đoàn vương điện hạ đã thành gia thất, nha đầu nhà chúng ta đã là đại cô nương cũng sắp đàm hôn luận gả." Vi Tần thị thở dài, miễn cưỡng nói với Khúc Khinh Cur: "Thời gian trôi qua thật nhanh quá."

Khúc Khinh Cur cười, ý bảo Vi Tần thị nói tiếp.

Thấy Đoàn Vương phi vẫn không mấy may, Vi Tần thị thăm hặn nàng ngồi quá yên, uống một ngụm trà tiếp tục nói: "Cuối năm ngoái nhà chúng ta mới hồi kinh, làm phiền Đoàn vương điện hạ, mới để cho nhà chúng ta không gặp chuyện gì xấu. Surong nha đầu là biểu muội vẫn luôn ghi nhớ ân đức của Đoàn vương điện hạ, nhưng nam nữ hữu biệt, vẫn không thể gặp mặt một lần, hôm nay trước tiên ở đây nói một tiếng cảm ơn Vương phi, nếu có duyên chúng ta lại tự mình nói tiếng cảm ơn với Vương gia."

Vi Nhiễm Surong thuận thế đứng lên, vạn phúc [1] với Khúc Khinh Cur: "Nhiễm Surong tạ ơn biểu ca, tạ ơn biểu tẩu."

[1] vạn phúc: lời chào của phụ nữ thời xưa

Khúc Khinh Cur cảm giác mình hơi đau răng rồi, nàng nhìn sắc trời bên ngoài, lại nhìn hai mẹ con này đã ngồi đây hai canh giờ, e rằng hai người này đang đợi Hạ Hành về phủ, nàng cười nói: "Biểu muội không cần khách khí, là ca ca tẩu tẩu, nên đối xử tốt với muội muội và người nhà, là điều cần làm thôi."

"Vương phi hiền đức." Vi Tần thị thuận thế đón lời, mặt dày nói: "Surong nha đầu vẫn rất ưa thích biểu ca Đoàn vương điện hạ này, nói chỉ sợ ngài cười, đến nay con bé vẫn nhớ rõ thường ngày Đoàn vương điện hạ luôn chăm sóc con bé đấy."

Rốt cuộc da mặt người này dày bao nhiêu vậy, sao có thể nói với một nữ nhân khác rằng nữ nhi mình thích trượng phu của người ta? Khóe môi Khúc Khinh Cur khẽ giật, nghe nói vị Vi Tần thị này và Tần Bạch Lộ là đồng tông đồng mạch, nhưng quan hệ khá xa nhau, Tần gia này là thư hương thế gia, sao có thể xuất hiện nữ nhân như Vi Tần thị vậy?

Sau lưng Khúc Khinh Cur, Ngân Liễu nghe những lời này, tức giận trên mặt cũng không thể che giấu được rồi, nhưng sợ vương phi khó xử, mới cố gắng đè nén, nhưng ánh mắt nhìn hai mẹ con Vi gia đã càng ngày càng lạnh.

"Ha ha." Khúc Khinh Cự nâng chung trà lên uống một hớp, kiềm nén ý cười cuộn cuộn trong lòng: "Vương gia chưa đề cập về biểu muội với ta."

Nụ cười của Vi Tần thị dừng lại, tùy tiện nói: "Một ngày Vương gia bận rộn kiểm cả tỷ bạc, lúc trở về phủ đâu còn nhớ rõ những chuyện nhỏ nhặt này."

"Vi phu nhân nói vậy là có ý gì?" Khúc Khinh Cự sầm mặt: "Vương gia chỉ là một hoàng tử, sao có thể một ngày kiểm tỷ bạc, hưởng chi Vương gia thường tức ở chính viện, chuyện trong nhà luôn nói với ta, ý của người là đang nói Vương gia có chuyện thì sẽ không bao giờ nói với Bản vương phi?"

Vi Tần thị sững sốt, bà ta thật sự không ngờ Đoan Vương phi nói biến sắc mặt là biến ngay, một chút báo trước cũng không có, thật lâu sau bà ta mới hoàn hồn nói: "Xin vương phi thứ tội, thần phụ tuyệt không ý đó."

Sắc mặt Vi Nhiễm Sương trắng bệch phúc thân với Khúc Khinh Cự nói: "Xin vương phi đừng tức giận, mẫu thân không cố ý, cũng không có ý này."

"Mọi người đều là thân thích, không cần nghiêm túc như vậy." Sắc mặt Khúc Khinh Cự hòa hoãn, cười lên lần nữa, nàng bảo Vi Nhiễm Sương ngồi xuống, mới tiếp tục nói: "Vi phu nhân không có ý này, đương nhiên rất tốt."

Vi Tần thị chưa từng thấy người nào biến sắc mặt nhanh như vậy, lúc này Khúc Khinh Cự cười, bà ta cũng chỉ có thể cười theo: "Thần phụ sẽ không nói nữa, may mà vương phi không ngại, vương phi thật khoan dung."

"Lời vô tâm của người bình thường, ta sẽ không tức giận." Khúc Khinh Cự cười như không cười nói: "Không phải biểu muội đang hầu hạ bên cạnh mẫu phi sao, đã xuất cung rồi à?"

Vi Nhiễm Sương nhỏ giọng đáp: "Quý phi nương nương lo lắng người nhà nhớ muội, mới đưa muội về phủ." Vương phi đang nói, họ chỉ là người bình thường, không đáng để so đo?

"Ừ, xưa nay mẫu phi rất săn sóc." Khúc Khinh Cự nhìn lên nhìn xuống đánh giá Vi Nhiễm Sương một lần: "Ta thấy xương cốt muội hơi gầy yếu, trở về phủ, nên bồi bổ nhiều hơn." Nói xong, còn bảo Thụy Hương và Thục Quý đi lấy một ít dược liệu thượng hạng, đưa cho Vi Tần thị mang về.

"Sao có thể không biết xấu hổ để Vương phi tiêu phí như vậy." Vi Tần thị đứng lên nói tạ ơn, thấy sắc trời bên ngoài càng ngày càng tối, nhưng vẫn chưa thấy có người vào báo Vương gia đã về phủ, bà ta hơi gấp nhưng vẫn muốn tiếp tục đợi, không thể làm gì khác hơn đành mặt dày không nói cáo từ.

Khúc Khinh Cự cũng không gấp, nàng sẽ chờ Hạ Hành về, hai nữ nhân có ý như vậy, không để cho Hạ Hành cảm thụ một chút, chẳng phải đã phụ lòng nàng bị hành hạ cả chiều hôm nay sao?

Vi Nhiễm Sương đã không thể ngồi yên, mặc dù trái tim nàng ta luôn hướng về Đoan Vương, nhưng đa mắt vẫn còn mông, thấy vương phi cười như không cười nhìn nàng ta, thì cảm thấy trên mặt hơi nóng, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Khúc Khinh Cự.

Đúng lúc này, Tiểu Cam Từ vội vã đi vào, thi lễ với Khúc Khinh Cự, nhẹ giọng nói: "Vương phi, Vương gia đã về ạ."

Đôi mắt Vi Nhiễm Sương lập tức phát sáng, nàng ta khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Đoan Vương phi, thì thấy đối phương lộ ra một nụ cười sáng rỡ, mặc dù nàng ta là nữ nhân, không thể không thừa nhận, Đoan Vương phi thật sự rất hấp dẫn.

"Nếu Vương gia đã về, vậy để chúng ta hành lễ với Vương gia vậy." Vi Tần thị bày ra dáng vẻ trưởng bối, ngồi trên ghế nói: "Đã lâu thần phụ không gặp điện hạ rồi."

Lúc này Tiểu Cam Từ đang khom người đứng, nghe được những lời này của Vi Tần thị, giữu cọt gạt khóe miệng, khó trách dáng vẻ vị tiểu thư Vi gia này không phóng khoáng, có người mẫu thân thế này, có thể nuôi ra được loại nữ nhi tốt gì chứ?

Chẳng có quan hệ gần gũi gì, cũng dám bày vẻ trưởng bối với vương phi, chỉ có hai phần nhan sắc mà muốn mờ phùng nhuộm, không tự nhìn xem bản thân mình có thân phận gì.

"Vương gia đến."

Khúc Khinh Cự đứng lên, thấy Hạ Hành sai bước đến bên này, nàng cười nghênh đón, hai người nắm tay một cách tự nhiên: "Hôm nay chàng về hơi muộn hơn ngày thường một chút."

"Xảy ra nhiều việc, để nàng chờ lâu rồi." Sau khi Hạ Hành dẫn người ngồi xuống ghế cao, mới nhìn Vi Tần thị và Vi Nhiễm Sương đang đứng phía dưới: "Sao Vi phu nhân và Vi tiểu thư có thời gian đến phủ Bản vương vậy?" Đối với loại người này, hẳn không cần phải chiều hiền đãi sĩ [2], đương nhiên tùy ý bày ra khí thế thuộc về vương gia thôi.

[2] chiều hiền đãi sĩ: thời phong kiến, chỉ vua chúa, quan thần hạ mình kết bạn với người hiền tài

Vi Tần thị bỗng cảm thấy kính sợ, thi lễ với Hạ Hành: "Kể từ khi hồi kinh vẫn chưa từng gặp Vương gia và Vương phi, hôm nay mới vội đưa nữ nhi đến hành lễ với Vương phi."

"Hiếm khi người đi một chuyến, Vương phi và Vi tiểu thư đã từng gặp nhau ở trong cung." Hạ Hành bưng chén trà của Khúc Khinh Cự lên uống một hớp, lạnh nhạt nói: "Theo như mẫu phi nói, người cũng là trưởng bối của Bản vương, sao có thể để người đến bái phỏng chúng ta?"

"Sao chúng ta có thể so sánh với Vương gia được." Giọng nói Vi Tần thị khách khí không ít, bà ta thận trọng nói: "Cộng thêm chuyện khi còn nhỏ giữa

Vương gia ngồi và Sương nha đầu, thần phụ mới dẫn nha đầu này đi cùng."

Tay Hạ Hành bung chén trà chợt dừng lại, lời này có ý gì? Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Khúc Khinh Cự, thấy ý cười lạnh lẽo của đối phương, hắn nhíu mày nói: "Khi còn bé Vi tiểu thư và Bồn vương chỉ gặp có vài lần, Vi phu nhân nói chuyện như vậy, e rằng có chút không ổn."

Vi Tàn thị nghe ra Đoan Vương không có ý đó với khuê nữ nhà mình, nụ cười trên mặt hơi khó xem, hồi lâu sau mới nói: "Vương gia nói quá lời, các người là biểu huynh muội, đâu cần phải bận khoản nhiều như vậy?"

Hạ Hành không đổi sắc nói: "Nam đại nữ phòng, nhân chi thường tình." [3]

[3] nam đại nữ phòng, nhân chi thường tình (男大女防, 人之常情): ý là người nam luôn thể hiện sự tôn trọng, nữ thì nên biết tự bảo vệ mình, là chuyện thường tình của con người.

"Ngân Liễu, bảo người nấu nước nóng rửa tay cho Vương gia." Khúc Khinh Cự đứng dậy nhìn bên ngoài: "Sắc trời không còn sớm, nên dùng bữa tối rồi, không bằng hai vị ở lại dùng bữa cơm rau dưa?"

Vi Tàn thị nhìn ra tạm thời quả thật Đoan Vương không có hứng thú với nữ nhi nhà mình, nên không có ý định tiếp tục ở lại, bà ta cười đứng lên nói: "Không quấy rầy Vương gia và Vương phi nữa, thần phụ cáo từ trước."

"Đi thông thả không tiễn." Hạ Hành khẽ gật đầu, một câu giữ lại cũng không có, dáng vẻ này khiến lòng Vi Tàn thị lạnh hơn, cũng hiểu chuyện này chỉ sợ không phải đùa rồi.

Ra khỏi phủ Đoan Vương, Vi Tàn thị và Vi Nhiễm Sương ngồi xe ngựa trở về phủ, Vi Tàn thị thở dài, nói với nữ nhi ngồi đối diện: "Ta vốn chưa từng gặp vị Đoan Vương phi này, hôm nay gặp mặt, chuyện con muốn vào phủ Đoan Vương e rằng sẽ càng khó khăn." Mặc dù bà ta muốn nữ nhi vào phủ Đoan Vương, nhưng từ khi Đoan Vương vào cửa đến lúc họ rời đi, cũng không hề nhìn nữ nhi lấy một lần, hoàn toàn không xem trọng nữ nhi.

"Nữ nhi biết." Vi Nhiễm Sương cắn môi nói: "Nhưng mẫu thân, nữ nhi muốn vào phủ Đoan Vương."

Vi Tàn thị thở dài, sau một lúc lâu mới nói: "Chúng ta lại suy nghĩ biện pháp khác thôi."

Trong phủ Đoan Vương, Khúc Khinh Cự lập tức rửa tay, không nói một câu.

"Tức giận à?" Hạ Hành thấy nàng im lặng không nói lời nào, lau khô tay đứng dậy ngồi cạnh Khúc Khinh Cự: "Đừng vì loại đàn bà không có đầu óc như thế mà tức giận, sau này không cho các nàng vào phủ."

"Không cho các nàng vào, vậy còn biểu muội thanh mai trúc mã của chàng thì sao?" Khúc Khinh Cự liếc hắn, khẽ hừ: "Không chừng ngày mai lại có biểu tỷ gì đó, còn nói nhớ chàng thế nào nữa đây."

Đối với nữ nhân tự đưa đến cửa, từ trước đến giờ nam nhân sẽ không quý trọng, thậm chí trong xương còn cảm thấy chướng mắt, Khúc Khinh Cự biết Hạ Hành có chút ý tứ với Vi Nhiễm Sương, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà nàng muốn giữ hai nữ nhân kia lại đến khi Hạ Hành trở về phủ.

"Ta chướng mắt nàng ta, chẳng lẽ còn có thể cố nhét vào phủ à." Hạ Hành thấy nàng vẫn im lặng, đành phải cười lạnh nói: "Không phải đã sớm nói rồi sao, chỉ có Khinh Cự nàng là độc nhất vô nhị, những nữ nhân khác Bồn vương chẳng muốn nhìn nhiều, đừng nóng giận, tức giận hại thân đấy, nhé?"

Khẽ nhéo tay hắn một cái, Khúc Khinh Cự nghiêng đầu nói: "Lời này do chàng tự nói, ta không ép buộc chàng."

"Đây đều là lời nói chân thật của ta." Hạ Hành cười vuốt tóc nàng: "Cho người dọn bữa tối lên đi, không phải nàng muốn đánh cò sao, đợi lát nữa ta và nàng đánh một ván nhé."

Khúc Khinh Cự tạm gạt đầu.

Tiểu Cam Từ vẫn đứng ở góc nghĩ, người Vi gia này thật không có mắt rồi, không biết Vương gia rất xem trọng Vương phi sao, dáng vẻ khuất phục nịnh hót này, nói ra chỉ sợ người khác cũng không tin.

E rằng sau hôm nay, Vương gia sẽ thăm gạch cho gia đình Vi Tàn thị một nét rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thủ đoạn của Kính quý phi

Editor: Gà

Chuyện cô nương Vi gia chạy đến vương phủ tự tiến cử, không biết thế nào đã truyền đến tai Kính quý phi, vốn nghĩ Vi Nhiễm Sương không biết gì, hiện tại

gần như cảm thấy đây chính là một cô nương không hề có gia giáo, thanh danh Vi gia quả thật đã rớt đài rồi, may mà mọi người không có cùng một tổ phụ, nếu không ngay cả bà cũng sẽ bị liên lụy.

"Đinh ma ma." Kính quý phi lạnh lùng nói: "Ngươi mang theo bài tử của Bồn cung đến phủ Vi lang trung một chuyến, nói đức hạnh Tần thị khiếm khuyết, dạy nữ không nghiêm, để tránh thanh danh nhất tộc Vi thị bị vấy bẩn, nên khuyên nhủ thế nữ đôi câu. Nếu không, sau này hai phủ không qua lại." Đường ca này của bà là người bình thường, không có bản lĩnh gì, làm việc cũng quy củ, có thể vào kinh cũng do Hành nhi giúp đỡ, mới lĩnh được một chức quan Ngũ phẩm lang trung.

Không có một người làm mẹ nào muốn con trai mình chiếu cố một nữ tử tử tế, Kính quý phi cũng không ngoại lệ, mặc dù nữ tử này là thân thích của nhà mẹ bà, tuy bà chỉ một quý phi không có quyền hạ bất kỳ chỉ ý gì, nhưng vẫn đủ để khiến trách một chút chuyện không tốt trong tộc, nếu không những phi tử bị hoạch tội trước kia, vì sao còn có thêm một tội danh trị gia bất lực chứ?

Đinh ma ma là người của Kính quý phi nên rất có mặt mũi trước mặt người khác, bà ngồi xe ngựa Thanh Bó đến phủ Vi Lang trung thì tiểu nhân trong phủ đều vô cùng khách khí với bà, ngay cả Vi lang trung cũng tự mình ra cửa đón tiếp bà, còn dẫn bà đến phòng cho khách quý.

Đinh ma ma khách khí phúc thân hành lễ với Vi lang trung, từ chối sự đưa tiễn của Vi lang trung: "Vi đại nhân, hôm nay lão thân đến, vì muốn truyền lời của quý phi nương nương cho ngài."

"Không biết quý phi nương nương có chỉ thị gì?" Vi lang trung đứng dậy, nhìn về phía hoàng cung chấp tay: "Kính xin ma ma báo cho biết một ít."

Đinh ma ma nhìn Vi lang trung đang hoảng tử tế, trong bụng thở dài thay ông, vị biểu ca bà con xa này của nương nương cũng là người đang hoảng, đáng tiếc có một bà vợ cả không hiểu chuyện, mình lại chỉ là một hộ bộ Ngũ phẩm lang trung nho nhỏ, trông có vẻ không có cơ hội leo lên.

Bà khom người nói: "Mấy ngày trước đây nương nương nghe một ít lời đồn không tốt, trong lòng vô cùng lo lắng, nên bảo lão thân đến nói với đại nhân một tiếng." Bà ngẩng mắt nhìn Vi lang trung, thấy vẻ mặt đôi phương lo lắng, hiển nhiên không biết chuyện gì: "Nương nương nói đức hạnh Vi phu nhân khiếm khuyết, dạy nữ không nghiêm, sợ thanh danh nhất tộc Vi thị chịu liên lụy, nhờ đại nhân khuyên nhủ đôi câu."

Nghe xong lời Đinh ma ma, sắc mặt Vi lang trung lúc trắng lúc xanh, thật lâu sau cổ nặn ra một câu: "Mong ma ma nói rõ, chuyết kinh (vợ) và bất hiếu nữ đã gây ra chuyện gì?"

Đinh ma ma thông cảm nhìn ông một cái, thì lễ nói: "Chuyện này kính xin đại nhân đi hỏi tôn phu nhân, lão thân còn phải hồi cung hầu hạ nương nương, cáo từ."

Vi lang trung không biết làm sao, nhưng hiểu quý phi nương nương đang thể hiện sự bất mãn với nhà ông, trong lòng đã sớm bất ổn, đợi tiễn Đinh ma ma ra xe ngựa xong, xoay người vội vàng đến nội viện.

Bởi vì ông chỉ là một Ngũ phẩm lang trung, tuy phụ trách chỉ là một phòng ốc bị chia làm hai, nhưng nằm ở khu vực tốt, cái này cũng nhờ người ta nể mặt Đoan vương điện hạ, mới cho ông mua được viện này, nếu không sao ông có thể ở đây trông trọt, trong kinh thành nơi ở chính là tượng trưng cho thân phận, có tiền cũng không nhất định có thể mua được.

Ông vừa vào viện, chỉ thấy Tần thị đang trách phạt một hạ nhân, ông sầm mặt bảo hạ nhân bị phạt lui ra, lạnh lùng nói: "Vài ngày trước đây bà đã làm chuyện gì?"

"Tôi làm gì?" Sắc mặt Vi Tần thị không tốt nhìn Vi lang trung, đề cao âm lượng nói: "Vi Nho Chi, ông nói chuyện cho rõ ràng, tôi đã làm gì mà khiến ông bày ra cái mặt như vậy?"

Hạ nhân hầu hạ bên cạnh nhìn thấy tình huống này, cẩn thận lui vào trong góc, cố gắng vùi đầu thật thấp.

"Nếu bà không làm gì, quý phi nương nương sẽ cho người đến bày tỏ bất mãn à." Vi Nho Chi xanh mặt, nhìn đáng vẻ cay cú của Vi Tần thị: "Những năm này tôi cố nhẫn nhịn bà mọi mặt, nhưng sẽ không để bà hủy hoại thanh danh của Vi gia tôi."

"Vi gia?" Vi Tần thị cười lạnh, chỉ vào Vi Nho Chi mắng: "Ông nghĩ rằng mình quan trọng bao nhiêu, tưởng quý phi nương nương người ta xem trọng ông à, đại phòng người ta mới gọi là người một nhà, chúng ta là cái gì, bây giờ ông hét to nói lớn với tôi, là đang muốn khoe khoang Vi gia các người sinh ra một quý phi nương nương, Tần gia tôi vẫn là thư hương thế gia, tổ tiên đã sinh ra mấy nương nương rồi đấy chứ, không cần ông đến khoe khoang trước mặt tôi!"

"Phụ nhân ngu xuẩn!" Vi Nho Chi tát lên mặt Vi Tần thị một bạt tay, từ trước đến giờ tính tình ông vô cùng mềm dẻo, chắc hẳn bây giờ đã tức lắm rồi: "Sao tôi lại cưới một nữ nhân thế này, nếu bà thật sự cảm thấy Tần gia tốt thì tôi thành toàn cho bà, viết một phong hưu thư cũng không mất nhiều sức đâu. Đừng cả ngày nói Tần gia như thế nào trước mặt tôi. Thường ngày tôi không nói, chính vì niệm tình bà sinh con đường cái không dễ, đã cho bà mặt mũi mà còn dám lên mặt, nên tôi cũng không cần giữ mặt mũi cho bà nữa, bà về khóc lóc với chủ tộc Tần thị đi, xem bọn họ có nhận bà hay không, cũng chỉ là bà con xa, thật sự xem mình như nhân vật lớn à!"

Vi Tần thị há miệng, nhưng một câu cũng nói không nên lời, từ trước đến giờ bà ta quen thói cường thế, thường ngày Vi Nho Chi cũng nhường bà ta, bây giờ đôi phương lại nói sẽ viết hưu thư cho bà ta, bà ta cảm thấy trên đầu như bị dội một chậu nước đá, vừa tức vừa sợ.

Dường như đã nhẫn nhịn đủ rồi, Vi Nho Chi càng nói càng giận: "Hôm nay con cái đều lớn rồi, bà không cần lo lắng tôi sẽ khi nhờn bọn nó, sau này tôi cũng sẽ không tái giá, chỉ cần bà đồng ý, tôi lập tức đưa hưu thư cho bà, tránh để bà uất ức."

"Vi Nho Chi, tôi sinh con đường cái cho ông, bỏ ra nhiều như vậy, hôm nay ông muốn một cước đá cho vắng tôi ra?!" Vi Tần thị bắt được một lý do, lập tức hét to: "Hiện tại con cái đã lớn, nên ông không cần tôi chứ gì, ghét bỏ tôi đây đã luống tuổi phải không, không dễ vậy đâu!" Nói xong, chọt thò tay

muốn cào mặt Vi Nho Chi.

Vi Nho Chi đẩy bà ta ra, ông lạnh lùng nói: "Nếu không phải nể mặt con gái, tôi đã muốn bỏ bà lâu rồi, nếu bà không muốn tôi bỏ bà, thì thành thật ở trong phủ đi, bà vứt mặt Tần gia thư hương thế gia được, nhưng Vi gia tôi nhỏ bé lắm nên vứt không nổi." Nói xong, phất tay áo bỏ đi.

Vi Tần thị ngồi dưới đất, nước mắt nước mũi dính đầy mặt, khóc thật lâu rồi mới dùng tay áo lau nước mắt, nghĩ đến lời trượng phu vừa nói, thì hiểu Kính quý phi bắt nắn chuyện bà ta tự đến phủ Đoan Vương, giọng bà ta căm hận nói: "Thật sự cho rằng thiên hạ chỉ có nhi tử nhà ngươi tôn quý sao, đợi Vương gia khác kế vị, xem ngươi ngồi cương thế nào!"

Vi Nhiễm Sương đứng sau cửa sổ, nhìn phụ mẫu cãi nhau ở trong sân, không nhìn được ghen ngào ra tiếng, xưa nay phụ thân ôn hòa, hôm nay lớn tiếng với mẫu thân như vậy. Nghĩ đến vì mình nên mới thế, nàng ta càng khóc thảm thiết hơn.

"Cô nương, đừng khóc." Nha hoàn của nàng ta cẩn thận khuyên nhủ: "Nếu phu nhân thấy được, nhất định sẽ càng lo lắng hơn."

Vi Nhiễm Sương sững sờ, mở to hai mắt nhìn Vi Tần thị đứng trong sân, đáng vẻ mẫu thân cực kỳ nhếch nhác, trước mặt hạ nhân phụ thân không nể mặt mẫu thân, sau này mẫu thân phải quản lý hậu viện thế nào đây?

"Đều là lỗi của ta, nếu không chuyện đâu đến mức thế này." Nước mắt nàng ta lại chảy xuống lần nữa.

Mặc dù chuyện Vi Tần thị bị Vi Nho Chi trách cứ không truyền ra ngoài, nhưng Kính quý phi lại biết, bà hiểu đây là thái độ và quyết tâm của Vi Nho Chi, bà nghe người báo lại xong, gật đầu nói: "Sớm nên như thế, tính tình đường huynh xa này của Bồn cung khá mềm nhẹ." Dứt lời, quay đầu nói với Khúc Kinh Cự đang ngồi phía dưới: "Con không phải cần phải lo lắng chuyện này, nha đầu Vi Nhiễm Sương kia không vào được phủ đâu."

Khúc Kinh Cự mở trừng hai mắt, một hồi lâu mới nói: "Cảm ơn mẫu phi, con đâu vốn còn đang lo lắng nếu nàng vào phủ, không biết phải đối xử với nàng ra sao nữa."

"Đối xử thế nào, chỉ là một tiểu thiếp mà thôi." Kính quý phi uống một ngụm trà, giọng nói hơi lạnh: "Người như vậy, còn tơ tưởng làm vương phi, không phải thứ gì cũng có thể hầu hạ con ta đâu."

Khúc Kinh Cự khẽ cúi đầu, bày tỏ nàng nghe không hiểu, không nghe thấy.

Ngẩng đầu thấy con dâu đang hoàng, khoe môi Kính quý phi khẽ gật, người thông minh lúc này nên nói chút lời hay, làm bà vui vẻ mới đúng chứ, sao con dâu bà cứ ngồi im vậy?

"Con gả cho Hành nhi đã gần nửa năm rồi nhì." Kính quý phi vòng vo: "Năm đó Bồn cung vào cung cũng cỡ tuổi con, vào cung gần bốn năm mới có Hành nhi, lúc ấy vị trí thai không tốt, thật không dễ dàng sinh nó ra, ma ma đỡ đẻ nói, may mà Bồn cung sinh con lúc đã gần 20, thể cốt nảy nở, nếu không có thể một thi hai mệnh. Nhiều năm như vậy, mặc dù không thể sinh thêm đứa nào, nhưng Hành nhi rất hiếu thuận, Bồn cung không có gì hối tiếc nữa."

Khúc Kinh Cự dừng lại, không ngờ Kính quý phi sẽ nói chuyện này với nàng, nàng nhìn phụ nhân hoa phục xinh đẹp trước mắt này, đáng vẻ bà luôn cao cao tại thượng, nhưng lời nói luôn đầy ấp tình cảm của một mẫu thân với con mình.

Bà mong tình cảm giữa nàng và con bà hòa thuận, ám chỉ nàng không cần phải sinh con gấp, mặc kệ trong đó có sự quan tâm mình hay không, nhưng ít nhất bà hi vọng mình có thể sinh ra đứa bé thật khỏe, còn nuôi dạy nó thật tốt.

Cẩn thận suy nghĩ, có lẽ bà thật sự đang an ủi mình, không nên gấp gáp chuyện sinh con, nên thuận theo tự nhiên?

"Năm đó mẫu phi dưỡng dục Vương gia nhất định đã chịu không ít khổ." Khúc Kinh Cự cười nói: "Khó trách Vương gia rất nhớ kỹ mẫu phi, ngay cả ăn điểm tâm cũng biết mẫu phi ngại thích loại nào, không thích loại nào."

Nụ cười của Kính quý phi càng rõ ràng, thậm chí trong giọng nói cũng có hai phần nụ cười: "Làm mẫu thân đều muốn con mình sống thật tốt, như thế thì không cần cầu xin gì nữa."

Khúc Kinh Cự nhớ đến cha mẹ đã chết của mình, lúc bọn họ còn sống, cũng rất thương yêu nâng niu mình, nàng muốn học vũ đạo, thì bọn họ không ngừng ủng hộ nàng học, một số ảnh chụp khi mình biểu diễn thì họ cũng xem như bảo bối cất rất kỹ, nhưng sau khi bọn họ đi rồi, thì dường như không còn ai đối xử tốt với mình như vậy nữa.

Thấy vẻ mặt con dâu hơi sa sút, Kính quý phi nhớ đến mẹ đẻ con dâu mất sớm, không biết thế nào, cảm thấy đáng vẻ này của nàng hơi tội nghiệp, nên vỗ mu bàn tay nàng: "Gần đây phòng bếp nhỏ của Bồn cung mới ra một loại bánh ngọt, Bồn cung cảm thấy mùi vị không tệ, con cũng ném thử một chút xem." Nói xong, cho người vào phòng bếp bưng bánh ngọt ra.

Khúc Kinh Cự ngẩng đầu nhìn về phía Kính quý phi, cười nói: "Tạ mẫu phi."

Kính quý phi thấy đôi mắt nhỏ trong veo như nước của nàng, thì khẽ cười nói: "Chuyện nhỏ thôi, tạ cái gì, hôm nay con mang nhiều đồ vào cung như vậy, mẫu phi chiêu đãi con một bữa điểm tâm, vậy mới đúng mà."

"Chỗ mẫu phi được ăn ngon, nếu không phải sợ người bàn luận, con đâu hận không thể mỗi ngày đến ngồi chờ ăn." Khúc Kinh Cự nhún mày: "Món phòng bếp làm trong phủ, không có hương vị ở nơi này của mẫu phi."

Khoe môi Kính quý phi khẽ gật, trước mặt mẹ chồng như bà mà ghét bỏ vương phủ như vậy, có nghĩ đến cảm thụ của Bồn cung hay không, có nghĩ đến

cảm nhận của con trai Bồn cung không thể? Cho dù người cố ý lấy lòng, nhưng ánh mắt chân thành, khiến bà không thể không tin tưởng rằng, con dâu của bà thật sự ghét bỏ phòng bếp ở vương phủ.

"Không có việc gì, Bồn cung cho người chép cách làm món bánh ngọt mà con thích rồi đưa đến phủ vậy." Kính quý phi cười, bà không muốn để người ngoài nghĩ đầu bếp phủ Đoan Vương vô dụng đâu.

Phải biết có đứa con dâu gốc thế này, sao bà không cảm thấy đau lòng chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 53: Con đường tự chọn

Editor: Mèo ^{TM}

Lúc Khúc Kinh Cur vào cung Chung Cảnh mang đến không ít lễ vật, lúc ra cung Chung Cảnh cũng mang về không ít đồ được ban tặng. Người khác nhìn vào, lại cảm khái không thôi, quả nhiên Kính quý phi và Đoan Vương phi là mẫu từ tử hiếu, làm cho người ta thật hâm mộ.

Nàng quay đầu lại nhìn những lễ vật được ban tặng xếp đầy trong tay những hạ nhân phía sau, cũng cảm khái vô ngần, từ một góc độ nào đó mà nói, kỳ thật Kính quý phi là một người mẹ chồng rất tốt, thông minh, xinh đẹp, biết phân rõ phải trái nặng nhẹ, nữ nhân như vậy mà xuất hiện trong một quyển tiểu thuyết nữ cường, thì sẽ là nữ chính không còn gì phải bàn cãi, đáng tiếc bà lại gặp phải loại Hoàng đế như Khánh Đức đế.

Thật ra, nếu gặp phải mẹ chồng quá thông minh như Kính quý phi, nàng cần phải đề cao cảnh giác, chú ý nhiều hơn. Nhưng quả thật bà vẫn còn tốt chán so với Thực quý phi. Nếu bà chỉ là một người mẹ chồng tầm thường, sẽ chỉ biết suốt ngày thúc giục nàng sanh con, mà không phải khuyên nàng đừng nên nôn nóng, hành động như vậy cho dù là thế giới trước kia của nàng, thì có bao nhiêu bà mẹ chồng làm được chứ?

Nhưng một bà mẹ chồng như vậy có lẽ sẽ rất không thích con dâu của mình quá mức thông tuệ, nàng cứ giả vờ ngốc ngốc như vậy để sống chung với bà, ngược lại cũng khá ổn.

Trong cung Chung Cảnh, Đĩnh ma ma tiến Đoan Vương phi xong trở lại, đi tới trước mặt Kính quý phi nhỏ giọng nói: "Nương nương, vương phi đã về rồi."

"Ừ." Kính quý phi gật gật đầu, thờ dài nói: "Có vẻ Hành nhi rất quan tâm đến nàng." Nếu không sao lại cố ý nói gần nói xa ra hiệu cho bà đừng làm khó Khúc Kinh Cur chứ.

"Vương gia có tình cảm với vương phi, đó cũng là chuyện tốt." Đĩnh ma ma tiến lên xoa bóp vai cho bà, nhẹ giọng nói: "Nếu giống như hai vị kia, không phải sẽ biến thành chuyện cười trong kinh thành hay sao?"

"Người nói cũng có lý." Kính quý phi cười cười: "Bây giờ Khúc thị vẫn còn trẻ, đợi thêm một hai năm nữa rồi mới tính đến chuyện sinh con, đối với đứa bé cũng có chỗ tốt, nếu mẫu thân quá nhỏ tuổi, khi sinh con sẽ ốm yếu dễ nhiễm bệnh, ngược lại sẽ không hay." Nếu con trai mình và con dâu vì chuyện này mà huyên náo như hai vợ chồng Thụy vương, đó mới thật gọi là đau đầu. Có lẽ đầu óc của con dâu bà hơi đơn thuần, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với vị Vương phi Tần thị kia.

"Nương nương thâm minh đại nghĩa[1]." Đĩnh ma ma nói: "Vương phi có thể có được một người mẹ chồng như nương nương, là phúc phận mấy đời của nàng."

[1] Thâm minh đại nghĩa: Hiểu rõ đúng sai, hiểu rõ nghĩa lớn.

"Trước đây, tuy rằng bồn cung không thích nàng chất phác như vậy, nhưng theo như quan sát dạo gần đây, mặc dù nàng hơi ngốc một chút, nhưng không đáng ghét, chỉ cần vợ chồng bọn nó hoà thuận vui vẻ, bồn cung cần gì phải làm kẻ xấu." Kính quý phi lắc lắc đầu, cười nói: "Ngược lại Hành nhi có thể tán dương nàng trước mặt ta, thì cũng coi như là kỳ tích rồi."

Đĩnh ma ma đã hầu hạ bên cạnh Kính quý phi nhiều năm, sao có thể không biết thật ra nương nương rất vừa lòng vương phi, nhưng ngoài miệng thì bà luôn nói chỉ mong tình cảm của Vương gia và Vương phi tốt đẹp, luôn bảo vương phi ngốc.....

Vương phi ngốc như vậy, nương nương còn che chở mọi bề, đó không phải yêu thích thì là cái gì?

Khúc Kinh Cur về phủ không lâu, Hạ Hành cũng trở về theo, sau khi hai người gặp mặt, trước tiên nàng nói về lễ vật mà Kính quý phi ban thưởng, lại cảm khái nói: "Nương nương thật tốt với Vương gia, đầu đầu cũng đều nhớ đến người."

Hạ Hành nghe thế, cười nói: "Không phải nàng luôn biết rõ mẫu phi rất tốt với ta à, sao hôm nay lại nói những lời này?"

"Trên đời có câu: Yêu chim yêu luôn cả lồng[2], Vương gia là chim, còn thiếp chính là cái lồng đó." Khúc Kinh Cur thuật lại những gì Kính quý phi nói với nàng cho Hạ Hành nghe. "Nếu không phải bởi vì Vương Gia, sao nương nương lại thương yêu thiếp như thế?"

[2] Yêu chim yêu luôn cả lồng: Tương tự như câu yêu ai yêu cả đường đi; Yêu cây yêu cả cảnh. Thích một người nào đó, thì sẽ thích luôn những người, những thứ xung quanh người đó.

Hạ Hành nghe xong, không khỏi cười lên: "Nàng đó. Thật là."

Khúc Khinh Cur chỉ thấy hân cười, cũng không nói rõ là đúng hay sai, liền cười nói: "Hôm nay vẫn còn sớm, hay là thiếp bớt chút thời gian đánh cờ với Vương gia nhé?"

Trong nháy mắt, nụ cười trên mặt như bị đông đá, cứng ngắt, Hạ Hành nhìn Khúc Khinh Cur đang cười tùm tùm, rốt cuộc là ai bớt thời gian đánh cờ với ai chứ?

Cuối cùng, Hạ Hành vẫn nhẫn nại đánh một ván cờ với Khúc Khinh Cur, quá trình thâm không nổi nhin, nhưng kết cục lại rất tốt đẹp, về phần tốt đẹp như thế nào, có thể tham khảo từ việc bữa tối chậm hơn một canh giờ, còn có nước ấm được mang đến tận phòng trong chánh viện.

Có lẽ hai ngày gần đây thống lĩnh Cẩm vệ quân là người bận rộn nhất, gã dẫn theo thủ hạ bất không ít những tên du côn lưu manh vào thiên lao. Vào lúc này gã không chỉ phải nghĩ cách áp chế lời đồn đại trong kinh thành, mà còn phải chú ý để không đắc tội với thế lực khắp nơi.

Cũng không biết hoàng thượng đang nghĩ gì, mặc cho lúc thượng triều có vô số người đứng ra phản đối, vậy mà hoàng thượng vẫn cho phép Thụy vương có thể tự do ra khỏi vương phủ, thậm chí ngay cả hoàng cung cũng có thể ra vào tự do, khiến không ít người trong triều lạnh lòng dị nghị.

Nghĩ tới những chuyện phiền lòng này, gã không khỏi thở dài, xoay người nói với thủ hạ đi theo phía sau: "Tra xét trong thành cho kỹ, xem xem có còn ai dám đồn đãi bậy bạ hay không."

"Tuân lệnh!" Các cẩm vệ quân lập tức chia ra thành mấy đội, tản ra, đi vào trong các ngõ hẻm.

Tôn thống lĩnh ngẩng đầu nhìn trời, thời tiết không tốt lắm, có vẻ như sắp mưa, gã đang chuẩn bị vào cung, thì thấy có một cỗ kiệu đang tiến đến gần, phía sau cỗ kiệu còn có một hàng dài người mang theo lễ vật, nhìn có vẻ là của hồi môn, nhưng cỗ kiệu trước mặt là kiệu bình thường màu xanh, không phải kiệu hoa màu đỏ, người khiêng kiệu cũng chỉ là hai đại hán vạm vỡ.

Gã ngăn người, hồi sau mới phản ứng lại được, chắc hẳn đây là gia đình giàu có nào đó nạp tiểu thiếp, nếu không sao lại phô trương thế này. Nhưng một tiểu thiếp mà có thể mang nhiều của hồi môn như vậy, không biết là nữ nhi nhà ai.

"Nghe nói trong kiệu là Tam tiểu thư của phủ Xương Đức công?"

"Chứ còn ai nữa."

"Tiểu thư con nhà quyền quý, vậy mà lại đi làm tiểu thiếp, chẳng biết nghĩ gì nữa."

"Người thì biết cái gì, người ta gả vào phủ Thụy vương đó, người bình thường có thể so sánh được sao?"

Nhắc đến Thụy Vương, vốn người tham gia náo nhiệt hóng hót đông đúc ngay lập tức tản ra tan tác như chim bị động càn, chỉ hận sao miệng nhanh hơn não, cũng quá rảnh rồi không có gì làm nên mới dám bàn luận về chuyện trong phủ Thụy vương.

Nhìn dân chúng tứ tán khắp nơi với vẻ mặt phức tạp, Tôn thống lĩnh thở dài một hơi, danh tiếng Thụy vương bây giờ, chỉ sợ xấu đến mức có thể dùng để dọa trẻ em khóc đêm ấy chứ. Hiện tại Hoàng thượng coi như là phí hết tâm tư mới bảo vệ được Thụy vương, nhưng trong lòng dân chúng, danh tiếng Thụy vương đã rớt xuống vực sâu ngàn trượng rồi.

"Tôn thống lĩnh!"

Tôn thống lĩnh quay đầu lại, liền nhìn thấy Ninh Vương cười trên một con tuấn mã màu đen, mặc một bộ cẩm bào màu đen, trên mặt còn treo nụ cười sáng láng. Trong lòng gã căng thẳng, quan hệ giữa Ninh Vương và Thụy vương không tốt đã là chuyện bí mật được công khai trong triều, những việc gã làm bây giờ hoàn toàn có lợi cho Thụy vương, Ninh Vương cố ý tìm tới chào hỏi gã, chẳng lẽ có dụng ý gì khác ư?

"Vi thần bái kiến Ninh vương Điện hạ." Tôn thống lĩnh đi tới trước ngựa của Hạ Kỳ, khom người hành lễ nói: "Không biết Ninh vương Điện hạ có chuyện gì quan trọng cần phân phó."

"Chỉ là thấy Tôn thống lĩnh đang ở đây, nên đến chào hỏi mà thôi." Hạ Kỳ nghịch roi ngựa trong tay, hất cằm về hướng cỗ kiệu màu xanh trên đường: "Trong đó là tiểu thiếp nhà lão tam à?"

Tôn thống lĩnh cúi đầu: "Bẩm điện hạ, vi thần cũng không rõ lắm."

Hạ Kỳ nhìn Tôn thống lĩnh, vẻ mặt cười như không cười, từ góc độ của hắn thì chỉ có thể nhìn thấy cái ót và phía sau lưng của đối phương. Vị thống lĩnh cẩm vệ quân này là người thông minh, nếu không phụ hoàng cũng sẽ không giao chuyện này cho hắn xử lý.

"Trong kinh thành này mà cũng có chuyện thống lĩnh cẩm vệ quân không biết rõ sao?" Hạ Kỳ vẫy vẫy roi ngựa, bày ra dáng vẻ không thèm để ý: "Lão Tam đúng là hiểu thuận, biết sức khỏe phụ hoàng gần đây không được tốt, nên đặc biệt cưới tiểu thiếp về để xung hỉ, phần hiếu tâm này thật đúng là cảm động trời đất. Tôn thống lĩnh, người nói có phải không?"

Tôn thống lĩnh cười gượng, lời này của Ninh vương Điện hạ rõ ràng là khen Thụy vương, nhưng ai cũng có thể nghe ra được ý giễu cợt bên trong, cưới tiểu

thiếp có thể xưng hi sao? Phụ thân còn đang mang bệnh, vậy mà vẫn muốn nạp thiếp, đối với người bình thường mà nói, không bị lên án phi nhỏ mới lạ.

Thụy vương làm vậy quả thật là không hợp đạo lý, hoàng thượng còn đang lao tâm khổ tứ chuyện của hần, hần đã yên tâm thoải mái nạp thiếp, đúng là hiểu thảo thật. Phận làm con, làm chuyện bất hiếu như vậy, vậy mà hoàng thượng lại còn thiên vị ưu ái, bất kỳ ai cũng không thể khuyên can được. Chỉ khổ cho cái thân gã, phải nghĩ mọi cách che chở cho Thụy Vương, nếu không thì không biết phải giao phó với thể nào.

Nghe tới đây, Tôn thống lĩnh cười gượng hai tiếng: "Vương gia nói đúng." Gã chỉ là một thống lĩnh cấm vệ quân nho nhỏ, nào dám bàn luận những chuyện này với Vương gia cao cao tại thượng chứ?

"Ha." Hạ Kỳ cười cười, sau đó thúc ngựa rời đi.

Trong phủ Thụy vương, Tần Bạch Lộ đứng ở cửa thủy hoa cách đó không xa, nhìn cổ kiêu nhỏ màu xanh đi vào phía tây viện, sắc mặt âm trầm nói với nha hoàn đứng sau mình: "Rốt cuộc Vương gia vẫn nạp ả vào phủ."

Nha hoàn sau lưng nàng khuyên lơn: "Vương phi, Khúc thị cũng chỉ là một tiểu thiếp, cũng không được ghi tên vào gia phả Hoàng thất, người đừng vì hạng người như vậy mà ưu phiền làm gì."

"Đừng ưu phiền?" Tần Bạch Lộ cười lạnh: "Nếu là người bình thường, Vương gia cần gì phải ngắm đèn Nguyên Tiêu với ả ta?" Nàng làm ầm ĩ đến mức long trời lở đất, vậy mà Vương gian vẫn trước sau như một, thậm chí càng ngày càng lạnh nhạt với nàng. Khi đó thì nàng đã biết, đối với Vương gia, nàng cũng không khác gì những nữ nhân khác trong phủ.

Nghe tới đây, Tần Bạch Lộ có chút khổ sở, lúc trước nàng kiêu ngạo bao nhiêu, khi xuất giá rồi mới biết, gặp phải nam nhân như vậy, đủ để phá nát tất cả sự kiêu ngạo của nàng. Dù nàng có là nữ nhi Tần gia tôn quý đến đâu, cũng không thể so với Hoàng tử trong Hoàng thất được.

Thật ra thì Khúc Ước Tổ bị Tần Bạch Lộ ghen ghét cũng không tốt được như trong tưởng tượng, nàng ngồi trên giường, quan sát màn trướng màu hồng quanh phòng, tấm trải giường màu hồng, thứ duy nhất có màu đỏ chỉ có đôi nến đang cháy. Bên trong phòng không có hi nương, không có hạt sen đậu phộng, thậm chí không có cả khăn voan đỏ và rượu giao bôi, bốn phía im ắng yên tĩnh, tồn tại duy nhất chỉ có hai nha hoàn vương phủ đang canh giữ ở ngoài cửa cùng với hai nha hoàn hồi môn đang đứng bên trong phòng.

Dao Khê thấy sắc mặt tiểu thư nhà mình không tốt lắm, liền nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, nô tỳ nghe nói hôm nay Vương gia có thiết đãi mấy bàn tiệc rượu, chắc hẳn lúc này vẫn chưa rời khỏi được đâu."

Biết Dao Khê đang an ủi mình, nàng cười khổ nói: "Ta chỉ là một trắc phi, những vị quyền cao chức trọng nào sẽ tới dự yến chứ?" Thân phận Thụy vương như vậy, há có thể tự mình chiêu đãi những người thân phận thấp kém kia?

Chính mình đã tự chọn con đường này, dù kết quả cuối cùng như thế nào, đều là do mình tự tìm lấy.

Hết chương 53

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đánh mất Thánh tâm (tám lòng của vua)

Editor: Gà

"Vương gia, cẩn thận dưới chân." Nha hoàn xách theo đèn lồng mềm giọng nói: "Tây viện bên này ít người, đường đi không tốt lắm."

Hạ Uyên mỉm cười nhìn nha đầu đang nói chuyện, cho đến khi đôi phượng ngượng ngừng đầu càng cúi thấp, mới nói: "Một khi đã như vậy, đèn lồng này cần phải sáng sủa hơn một chút."

Gò má nha hoàn ửng hồng, đèn lồng trong tay lung lay, mới khôi phục lại bình tĩnh.

Ban đầu tây viện không có người ở, những ngày gần đây vì muốn nạp trắc phi, tổng quản vương phủ mới cho người quét dọn tây viện một phen, thậm chí rất nhiều gia cụ đều không được đổi, cứ vậy mà nghênh đón người vào.

Đoàn người vào tây viện, bên trong đèn đuốc tỏa sáng, nhưng trên mặt Hạ Uyên không hề vui mừng khi nạp được mỹ nhân làm tiểu thiếp, hần ta thấy cửa phòng trước mắt đóng chặt, lại nhìn hai nha đầu giữ cửa quỳ trước mặt, trầm giọng nói: "Mở cửa ra."

"Vâng." Nha đầu giữ cửa khom người nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Hạ Uyên nhấc chân đi vào, đi lướt qua giá Đa Bảo [1] thì nhìn thấy Khúc Ước Tổ đang ngồi trên giường, trên người nàng ta mặc một bộ váy bó eo màu sáng, thắt lưng là màu xanh lục nhạt, đầu buông xuống, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, trông có vài phần tư sắc.

[1] giá Đa Bảo: giá đựng đồ thời xưa (mình đính kèm hình phía dưới nhé)

Hạ Uyên đứng bên cạnh giá Đa Bảo, ý bảo người trong phòng đều lui ra ngoài, rồi chậm rãi đi về phía trước.

"Vương gia." Khúc Ước Tổ đứng lên, nhẹ giọng thi lễ, trong cử chỉ mang theo vẻ uyển chuyển hàm xúc nói không nên lời, trông có vẻ nữ tính hơn so với vương phi Tần thị xuất thân thư hương thế gia.

"Mỹ nhân đang đợi bốn vương à." Hạ Uyên tiến lên dùng ngón trỏ nâng cằm nàng ta lên, ngón cái vẽ khóe môi nàng ta. "Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, chúng ta không nên lãng phí." Nói xong, không chú ý đến ý kiến của Khúc Ước Tổ, đã ôm người nhào lên giường.

Dưới thân đau đớn khiến Khúc Ước Tổ chảy nước mắt, nàng ta chưa bao giờ nghĩ đêm tân hôn của bản thân sẽ như thế này, thống khổ và không hề có một chút ấm áp nào, thậm chí nàng ta không nghe thấy một câu mềm mại của nam nhân đang nằm trên người này, có lẽ đối với nam nhân này mà nói, bản thân nàng ta chỉ là một món đồ chơi thôi.

Đau đớn dần dần chết lặng, nàng ta mở mắt thật to nhìn hoa sen thêu trên màn lụa hồng nhạt, nàng ta sẽ không mãi như vậy, Khúc Kinh Cự có thể sống tốt, vì sao nàng ta không thể, Khúc Kinh Cự có thể thì nàng ta cũng có thể.

Khi Khúc Kinh Cự nghe nói phủ Xương Đức công dùng hương kiều màu lam đưa Khúc Ước Tổ đến phủ Thụy vương thì nàng đang ngồi ở chính viện nghe mấy người thiếp thị nịnh hót, nàng nghe xong sự tình, hơi cảm khái than: "Đáng tiếc." Mặc dù nàng không thật sự thích nữ nhân như Khúc Ước Tổ, nhưng một cô nương vừa qua tuổi mười lăm lại bị tặng cho người làm thiếp, thật đúng đã lãng phí một thân tài hoa và dung mạo, có mẫu thân như Lương thị, xem như đã hủy đi cả đời nàng ta.

Trong lúc nhất thời, vài vị thiếp thị ngồi ở dưới không biết nên nói gì, các nàng đều biết quan hệ giữa vương phi và nhà mẹ đẻ không tốt, muội muội dị mẫu [2] gấp gáp đi làm thiếp cho Thụy vương, cũng không phải chuyện vinh quang gì, trên mặt các nàng hẳn nên vui mừng vì người vương phi ghét đi làm thiếp, hay nên khổ sở vì muội muội nhà mẹ đẻ của vương phi khiến nàng mất mặt?

[2] muội muội dị mẫu: em cùng cha khác mẹ

Giang Vĩnh Như liếc mắt nhìn vương phi, thấy nàng vừa không phần nộ, cũng không vui vẻ, ngược lại dường như hơi tiếc nuối, tâm tư nàng khẽ xoay, nhân tiện nói: "Thiếp nghe nói Khúc tam tiểu thư tài mạo song toàn, khó trách Thụy vương điện hạ ái mộ vị này."

Người như Hạ Uyên, trong lòng hẳn ta nữ nhân chỉ là một món đồ chơi, có ái mộ thật hay không. Nàng bắt đầu cười: "Nếu thật sự như thế, vậy thì tốt."

"Có một số người nguyện ý đi làm thiếp, ai có thể ngăn được." Phùng Từ Cầm cười như không cười nói một câu như vậy, nhưng đã quên bản thân cũng chỉ là thiếp thôi.

Khúc Kinh Cự liếc nàng ta một cái, lười nhiều lời với nàng ta, thân nhiên nói: "Phùng thị thiếp vẫn nên ngấm lại thân phận rồi mới nói tiếp." Nói xong, bảo các thị thiếp đều lui ra.

Phùng Từ Cầm ra khỏi chính viện, sắc mặt vẫn chưa tốt, nhưng bây giờ nàng ta từ trách phi bị biếm làm thị thiếp, hạ nhân ngày xưa khắp nơi nịnh hót bản thân nàng ta cũng đã biến mất không thấy tăm hơi, ngay cả vài thị thiếp bên người, cũng không thích nói chuyện với nàng ta nữa rồi.

Nhớ đến Khúc Kinh Cự vừa châm biếm nàng ta, nàng ta hận không thể chịu được, ai làm bản thân nàng ta không được sủng không có thân phận như bây giờ, Khúc Kinh Cự muốn thu thập nàng ta à, chỉ nói có mấy câu, nàng có năng lực gì chứ?

Chuyện Hạ Uyên nạp thiếp nhanh chóng truyền khắp Kinh thành, nhóm Ngự sử vốn luôn phản đối hẳn ta, lúc này càng dâng tấu buộc tội hẳn ta, không bỏ qua thế trận tố cáo Hạ Uyên.

Lần này Khánh Đức đế cũng nổi giận, trong cơn tức giận đã hạ chỉ triệu Hạ Uyên vào cung, ông nhìn đứa nhỏ quý gồi cúi đầu trước mặt mình, nhất thời lại nhớ đến lúc hẳn ta bị bỏ tập nói, tập tễnh học đi rất đáng yêu, lòng bỗng chốc mềm nhũn, dùng khăn che miệng ho vài tiếng rồi nói: "Trẫm niệm tình con tuổi trẻ không hiểu chuyện, bao dung con khắp nơi, ai ngờ con lại làm ra việc hồ đồ bức này, con cũng biết hiện giờ trên dưới cả triều đều bất mãn với con?"

"Nhi thần nạp một nữ nhân thì đâu có quan hệ gì với bọn họ." Hạ Uyên ngẩng đầu nhìn Khánh Đức đế: "Phụ hoàng, những người này cố ý nhắm vào nhi thần, dù nhi thần làm gì, bọn họ đều có thể tìm được lý do khiến nhi thần khó xử, làm hay không làm thì có gì khác biệt."

Khánh Đức đế thấy sắc mặt hẳn ta vì tức giận mà hơi đỏ lên, lại ho khan vài tiếng rồi nói: "Chẳng lẽ cả triều đều cố ý nhắm vào con? Uyên nhi, con đã không còn nhỏ nữa, làm việc phải nghĩ kỹ rồi mới làm, mặc dù là trẫm, cũng không thể tùy tâm sở dục [3]."

[3] tùy tâm sở dục: không theo ai hết, cứ theo ý mình mà làm

Sắc mặt Hạ Uyên trầm xuống, không nói một câu.

"Trẫm biết từ trước đến nay tính tình con cương liệt, mấy năm nay cũng không trách cứ con nhiều, chỉ nghĩ khi con lớn, thì sẽ dần dà thay đổi, nhưng mất thấy hiện giờ con càng ngày càng kỳ quái, trẫm thật sự đau lòng." Ông than một tiếng: "Mấy ngày nay con về phủ cố gắng phản tỉnh bản thân, nếu lại làm ra việc này, trẫm cũng không bảo hộ được con rồi."

"Phụ hoàng là Thiên tử, đứng đầu thiên hạ vạn dân, chẳng lẽ còn phải xem sắc mặt người khác sao?" Hạ Uyên nhìn Khánh Đức đế, có chút không cam lòng nói: "Thiên hạ đều là của ngài, vì sao ngài còn phải bận tâm nhiều như vậy?"

Khánh Đức để nhìn đứa con trai mình thương yêu nhất, sau một lúc lâu mới nói: "Con hãy trở về cẩn thận suy nghĩ, lui ra đi."

"Nhi thần cáo lui." Hạ Uyên thấy sắc mặt Khánh Đức để không tốt, chỉ có thể hành lễ lui ra. Ra khỏi cung Thiên Khai, sắc mặt hắn ta càng ngày càng khó nhìn, nếu hắn ta làm Hoàng đế, nhất định phải nắm giữ tất cả quyền lợi, không cho ai đến khoa tay múa chân với hắn ta, người không đồng ý làm quan này, thiên hạ có hằng hà sa số người muốn làm quan, hắn ta sẽ không vì chút chuyện này mà chịu uy hiếp. Nhiều năm trôi qua tính tình phụ hoàng vẫn vậy, luôn ôn hòa, cho nên mới để người trên triều đình khoa tay múa chân.

"A, Tam đệ muốn xuất cung à?" Trên mặt Hạ Kỳ mang theo nụ cười, đi nhanh đến chỗ Hạ Uyên, thấy sắc mặt Hạ Uyên khó nhìn thì cười càng vui vẻ: "Nghe nói qua hai ngày nữa Tứ đệ sẽ hồi kinh tỉnh dưỡng, không biết Tứ đệ như thế nào rồi?"

"Đại ca nghĩ thế nào, thì ta nghĩ thế đấy." Hạ Uyên nâng cằm, ánh mắt trào phúng nhìn Hạ Kỳ: "Người cho là thượng xuyên hạ khiêu [4] lật đổ ta, rồi có thể leo lên, đừng có nằm mơ." Nói xong, trên mặt còn lộ ra ý cười khinh miệt.

[4] thượng xuyên hạ khiêu: ý nói xúc phạm, lo liệu mọi bề để đạt được việc gì đó.

Hạ Kỳ lại không hề tức giận, hắn chỉ tiến lên vỗ vai Hạ Uyên, hạ thấp giọng nói với hắn ta: "Có thể leo lên hay không không quan trọng, chỉ cần thấy Tam đệ người ngã xuống, vì huynh đã vui mừng rồi." Nói xong, hắn đứng thẳng người, cười nói: "Năm đó Tam đệ và vi huynh chơi trò chơi, kết quả Tam đệ người vấp ngã, làm bốn vương và mẫu phi phải quý một đêm ở cung Triệu Tường, đừng quên đấy."

"Dựa vào bản lĩnh riêng thôi, nếu đại ca và Ôn quý tần có thể chịu đựng, sao mẫu phi của đệ đệ phải thỉnh tội trước cửa cung." Hạ Uyên nâng môi cười: "Đương nhiên ta sẽ không quên chuyện này, dù sao năm đó cũng là một màn diễn hiếm hoi."

Ý cười trên mặt Hạ Kỳ càng âm u, hắn lạnh lùng nhìn Hạ Uyên: "Người vẫn nên cầu nguyện với ông trời đi, để có thể xem diễn cả đời."

"Việc này không cần đại ca quan tâm." Hạ Uyên nhú mày, nhìn về hướng xuất cung: "Cáo từ."

Mặt không biểu cảm nhìn Hạ Uyên rời đi, trên mặt Hạ Kỳ lộ ra nụ cười lạnh, người càn rỡ thường chết sớm, không biết khi đó hắn ta có thể liệu lĩnh đến cùng không.

Ở góc khác, Hạ Hành cười nhìn hai vị huynh đệ của hắn mỗi người đi một ngã, quay đầu nói với Minh Hòa phía sau: "Cảm tình giữa Đại ca và Tam đệ của Bốn vương thật tốt."

"Huynh đệ hoàng gia hòa thuận, chính là điều may mắn nhất." Minh Hòa cười đáp.

"Đương nhiên phải may mắn nhất rồi." Hắn vuốt cằm khẽ cười, nghĩ đến qua hai ngày nữa lão Tứ sẽ hồi kinh, nhân tiện nói: "Sau khi hồi phủ, người nhớ tâu với vương phi chuẩn bị một ít dược liệu dưỡng thương bổ huyết."

Minh Hòa cúi đầu đáp ứng, hiểu rõ Vương gia đang chuẩn bị giúp Thành vương, nhân tiện nói: "Vương gia không cần lo lắng, nô tài nhớ khổ phòng trong phủ còn có vài vị dược bổ huyết hiếm có, Thành vương nhất định có thể khôi phục."

Hạ Hành gật đầu, xoay người ngồi xe ngựa hồi phủ. Về đến phủ, hắn theo thói quen đến chính viện dùng bữa tối.

Vừa vào cửa lớn chính viện, đã nghĩ thấy vị thuốc nhân nhật, hắn đưa mắt nhìn, vừa lúc nhìn thấy hạ nhân chính viện đang kiểm kê một ít dược liệu, vẫn còn khá nhộn nhịp. Hạ nhân nhìn thấy hắn, vội vã ngừng công việc trong tay, hành lễ.

"Không cần đa lễ, đều làm việc của mình đi." Hạ Hành vào phòng, thấy Khúc Khinh Cự đang vui đùa viết gì đó, đến gần thì thấy, thì ra là một ít dược liệu, trông có vẻ tất cả đều là thứ tốt để bổ thân.

"Vương gia về rồi à?" Khúc Khinh Cự ngẩng đầu nhìn hắn một cái, tiếp tục vui đùa viết, thậm chí không đứng lên.

"Đây là chuẩn bị cho Tứ đệ à?" Hạ Hành lại nhìn chữ này vài lần, dù không đặc biệt xinh đẹp, nhưng xem như tinh tế: "Mọi thứ khá chỉnh chu."

"Còn hai tháng nữa là hôn kỳ của Tứ thúc và cô nương La gia." Khúc Khinh Cự đặt bút xuống, nhìn từ đầu đến cuối, rồi mới nói: "Vốn việc Tứ thúc tra án vinh quy thành thân là chuyện đại hi sự, ai ngờ sẽ có kẻ xấu đến ám sát, may mà không nguy hiểm đến tính mạng, không dưỡng thân thể sao được chứ?"

Hạ Hành chợt nhớ, hôn kỳ của tứ đệ và cô nương La gia cũng sắp đến, mà kỳ thi mùa xuân cũng sắp bắt đầu.

Không biết lúc trước khi phụ hoàng phái tứ đệ tra án, có nghĩ đến tứ đệ sắp thành gia hay không đây?

Có lẽ có nghĩ đến, có lẽ không, nhưng hắn có thể khẳng định, vì Hạ Uyên, phụ hoàng có thể xem nhẹ toàn bộ việc này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: May mắn và bất hạnh

Editor: Mèo ^{TM}

Khúc Kinh Cur không biết Hạ Hành đối với người đệ đệ Hạ Minh này có bao nhiêu tình cảm, nhưng nàng cảm thấy hẳn không đến mức lạnh lùng vô tình vô nghĩa, một chút tình thân cũng không có, ít nhất thì ý định muốn giúp Hạ Minh nhanh chóng khoẻ lại là thật.

Tuy rằng những dược liệu trong danh sách không phải quý giá đến mức dù có tiền cũng không mua được, nhưng quả thật tất cả đều rất tốt, lại thích hợp với Hạ Minh, nàng đặt tờ danh sách qua một bên chờ hong khô mực, sau đó đứng dậy nói với Hạ Hành: "Chưa đến hai ngày nữa, Tứ thúc có thể hồi kinh rồi, Vương gia đừng quá lo lắng."

"Ta nhớ khi còn bé ở trong cung, Tứ đệ thường hay đến chơi đùa với ta, chỉ là bài học ngày càng nhiều, dần dà huynh đệ chúng ta cũng ít lui tới hơn." Hạ Hành nhớ lại chuyện xưa, mặc dù hẳn không được phụ hoàng yêu thương bằng Hạ Uyên, nhưng cũng được coi trọng hơn hẳn lão đại và lão Tứ. Trong bốn huynh đệ bọn họ, có lẽ người chịu thiệt thòi nhất là lão Tứ. "Những năm này chúng ta ngày càng trưởng thành, tình cảm ngày xưa cũng phai nhạt dần, nhưng dù sao cũng là huynh đệ với nhau, dù thế nào cũng phải có vài phần tình nghĩa."

Ban đầu, sau khi Tứ đệ ra đời, cũng không biết Thực quý phi đã nói gì với phụ hoàng, mà từ đó phụ hoàng liền không thêm chú ý đến Tứ đệ và mẹ ruột của y, trong cung cũng không có thêm hoàng tử công chúa nào nữa. Có lẽ là phụ thân tình thánh của hắn đã hứa hẹn gì đó với Thực quý phi, việc này cũng không quan trọng lắm với Hạ Hành, nên hắn không cần phải bận tâm.

Bây giờ Hạ Hành cũng không mấy tin tưởng và đặt tình cảm vào phụ hoàng của mình lắm, ông ấy cũng chỉ là một nam nhân hồ đồ thôi, nếu không thì sao những năm này triều Đại Long không phồn vinh nổi, ngược lại còn dần mục nát từ bên trong như thế.

Khúc Kinh Cur thấy Hạ Hành bày ra vẻ mặt như đang giấu cọt, hơi sững sờ, ngay sau đó hiểu ra, vị phụ thân nào mà có được những nhi tử như thế, quả thật cũng không phải là chuyện vui vẻ gì. "Tình cảm giữa người với người khi còn thơ ấu mới là thuần túy nhất."

"Lời này của Kinh Cur đã nói trúng tim ta rồi." Hạ Hành cười cười, nhưng không nhắc lại chuyện lúc trước nữa, ngược lại nói: "Trong phủ lão Tam có thêm một tiểu thiếp, tuy không phải là chuyện lớn gì, nhưng phủ chúng ta cũng nên tặng đến một phần lễ mừng."

Lão Tam làm chuyện này trong âm thầm, không chính thức thông báo cho huynh đệ bọn họ biết, nhưng phận làm anh, cũng nên để tâm một chút mới phải.

Khúc Kinh Cur cảm thấy Hạ Hành hơi xấu xa, rõ ràng Hoàng đế rất bất mãn với chuyện Hạ Uyên nạp thiếp, hắn còn hết lần này tới lần khác nói đây là chuyện vui, vậy có khác gì đang đâm chọt huynh đệ đâu?

"Ngày mai thiếp sẽ bảo người đến phủ Thụy vương tặng lễ mừng." Nhớ tới tâm tình của mình lúc nghe thấy tin này, Khúc Kinh Cur không nhịn được lại thở dài: "Nhà mẹ đẻ thiếp làm việc ngày càng chẳng ra sao. Đường đường là đích nữ của phủ Xương Đức công mà lại làm trắc phi của vương phủ, còn không được quý nhân nào trong cung để mắt đến, nói ra thật khiến người khác chê cười."

"Cần gì phải ưu phiền vì chuyện con con này, nàng là thê tử của ta, thì cũng là người của Đoan vương phủ, phủ Xương Đức công dù có thế nào, cũng không liên quan đến nàng." Nghĩ rằng Khúc Kinh Cur sẽ khó chịu vì chuyện này, Hạ Hành nhấn mạnh lại lần nữa: "Nàng là nàng, phủ Xương Đức công là phủ Xương Đức công, ta sẽ không lẫn vào nhau."

Khúc Kinh Cur thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, hiểu lời này có tám chín phần là thật. Ít nhất lúc này, lời nói của hắn là thật lòng, về sau có thay đổi hay không thì chưa biết, còn tùy vào tâm trạng của hắn nữa, đó không phải chuyện nàng có thể kiểm soát được. "Vương gia tốt với thiếp, trong lòng thiếp hiểu." Tựa đầu vào bả vai đối phương, che giấu sự bình thản trong đáy mắt: "Thiếp cũng đã nói từ lâu, có thể gả cho Vương Gia, là của may mắn của thiếp."

Với tính tình của bốn huynh đệ Hạ gia, quả thật nữ nhân nào gả cho Hạ Hành và Hạ Minh thì sẽ may mắn hơn chút. Gả cho Hạ Kỳ, thì sẽ thành một quán gia chỉ biết cam chịu. Gả cho Hạ Uyên, thì chắc sẽ là thử thách lớn nhất cả đời này của nữ nhân đó.

Tính tình Hạ Minh hiền hậu không cần phải nói, tâm tư Hạ Hành tuy rằng sâu không thấy đáy, nhưng cũng không có thái độ khinh rẻ, dẫm nữ nhân dưới chân như Hạ Uyên, đây cũng là điều may mắn khi nàng xuyên qua.

Vỗ nhẹ lưng của người trong lòng, trong lòng Hạ Hành cảm thấy có chút vui vẻ không nói nên lời. Không phải hắn chưa từng gặp mỹ nhân, người trong ngực mình bây giờ cũng không phải là nữ nhân xinh đẹp nhất mà hắn từng thấy, nhưng hắn lại cứ cảm thấy nàng hấp dẫn đến cực điểm, cho dù khi nàng tức giận, ăn vạ, làm mặt xấu, thì trong mắt hắn, cũng đều quyến rũ muốn chết.

Bỗng dung nhớ tới câu: Trong mắt người tình hoá Tây Thi, Hạ Hành không nhịn được cười vui vẻ, đừng nói người khác không tin, ngay cả chính hắn cũng không tin nổi. Nếu như nam nhân nào cũng động tình với nữ nhân như hắn, thì chẳng phải cả thiên hạ đều là người hữu tình hay sao?

Có lẽ chỉ lúc này mới cảm thấy nàng hấp dẫn, cho rằng mọi dáng vẻ của nàng đều đáng yêu, đợi đến sau này, thời gian qua đi, nàng cũng sẽ không khác gì với những nữ nhân trong phủ kia cả.

Buông người trong lòng ra, Hạ Hành đưa tay véo vành tai mềm mềm của nàng: "Đợi sau khi Tứ đệ hồi kinh, ta dẫn nàng đến biệt trang ở Kinh Giao ngâm suối nước nóng."

Khúc Kinh Cur cười rộ lên: "Vậy còn gì tốt bằng, đợi thêm vài ngày nữa, hoa lê, hoa đào, hoa hạnh bên ngoài cũng đều nở rồi, coi như chúng ta ra ngoài du ngoạn ngắm cảnh cũng tuyệt."

"Được, đến lúc đó bảo hạ nhân chuẩn bị một ít thịt nướng, như vậy sẽ càng thú vị hơn." Hạ Hành không phải người cứng nhắc quy củ, lúc rảnh rỗi cũng rất biết hưởng thụ cuộc sống. Khúc Kinh Cự vừa nhắc tới hoa nở, hẳn liền muốn ăn thịt nướng đã ngoại rồi.

"Chú ý này được đó." Khúc Kinh Cự vỗ tay. "Ngâm suối nước nóng, ăn thịt nướng, ngắm hoa nở, cũng xem như là sung sướng nhất đời người rồi."

Hạ Hành thấy nàng vui vẻ như vậy, không nhịn được cũng cười theo. Đám người Minh Hòa Mộc Cận ở ngoài cửa nghe thấy tiếng cười nói bên trong phòng, không khỏi nhẹ nhõm đi nhiều, đối với hạ nhân bọn họ, tâm tình chủ tử tốt, thì cuộc sống của bọn họ mới tốt được.

Lúc này Hạ Uyên vừa về phủ, liền nhìn thấy Tần Bạch Lộ dẫn theo một đám nha hoàn ma ma ngồi trong vườn hoa, bên dưới còn có mấy thị thiếp của hắn đang quỳ, người quỳ đầu tiên chính là Khúc thị mà hắn mới nạp vào cửa không lâu. Tâm tình hắn vốn không được tốt, sắc mặt càng thêm gay gắt, hắn lạnh lùng nhìn Tần Bạch Lộ: "Vương phi đang làm gì vậy, bảo những thị thiếp này quỳ ở đây là để ngăn cản đường của Bôn vương sao?"

Sắc mặt Tần Bạch Lộ và mấy thị thiếp trắng nhợt, người trước là vì mất mặt, người sau là vì thái độ không thèm để tâm của Vương gia, trong vườn hoa nhất thời trở nên tĩnh lặng không một tiếng động nào.

"Còn chưa chịu cúi đi sao, cả đám quỳ ở đây làm gì, muốn cản đường Bôn vương thật à, vậy thì lăn ra cửa lớn mà quỳ đi!'" Hạ Uyên đá một cước vào tên sai vặt đang quỳ bên cạnh, chỉ vào Tần Bạch Lộ nói: "Khả khen cho Vương phi, người biến Vương phủ thành nơi quý quá gì thế này, Bôn vương vừa nhìn đã thấy phiền."

Tần Bạch Lộ biết có lẽ Vương gia bị hoàng thượng trách cứ lúc ở trong cung, nguyên nhân của chuyện này rõ ràng là do Khúc thị, thế bây giờ hắn giận dữ với mình làm gì. Nghĩ như vậy, trong lòng nàng cũng cực kỳ khó chịu, cúi đầu trùm mắt liếc Khúc Ước Tổ đứng ở một góc, cố gắng nhịn tức giận xuống để giọng mình nghe dịu dàng chút: "Vương gia đừng tức giận, cũng chỉ là nạp thiếp thôi mà, nhất định phụ hoàng sẽ không giận ngài đâu."

"Suy nghĩ của phụ hoàng có thể để người suy đoán được ư?" Hạ Uyên trầm mặt, nhớ tới những lời phụ hoàng nói đó, còn có ánh mắt lúc người nhìn mình, hắn cảm thấy lửa giận trong lòng khó mà dập tắt được, đảo mắt thấy Khúc thị ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh, liền nói: "Khúc thị đi theo hầu hạ bản vương, những người khác lui ra hết đi."

Tần Bạch Lộ nghiêng răng nhìn Vương gia mang con tiện nhân Khúc thị kia đi, không thể làm gì khác hơn là oán hận trút giận vào các thiếp thị khác: "Ngay cả Vương gia mà cũng không hầu hạ được, lưu các người lại có ích lợi gì, tất cả cúi hết cho ta!"

Mấy thị thiếp bị vương phi lấy làm nơi trút giận không ngừng tản ra, lui xuống, trong lòng vừa hận vương phi cay nghiệt, vừa hận thủ đoạn của Khúc thị cao minh, mấy ngày nay Vương gia vẫn ở trong viện của Khúc thị, làm gì còn thời gian đặt chân đến chỗ các nàng?

Khúc Ước Tổ không được sung ái như các nàng làm tương, động tác của Hạ Uyên vừa thô bạo vừa vô tình, ở trước mặt hắn ta, nàng chỉ là công cụ phát tiết và dục vọng của hắn mà thôi, hắn ta muốn giãy vò nàng, nàng không thể nói không. Mỗi sáng sớm thức dậy, nàng nhìn những vết bầm tím thâm đen do Hạ Uyên để lại trên người mình, lại cảm thấy bị sỉ nhục và oán hận, hận ông trời bất công, hận Hạ Uyên tính tình tàn bạo.

Cũng không biết chịu đựng bao lâu, Hạ Uyên phát tiết xong liền đứng dậy bỏ đi, để lại nàng nằm trên chiếc giường trống trải, nghe Dao Khê ghen ngào nói chuyện bên tai, nàng không khỏi nhớ đến Khúc Kinh Cự, lúc này nàng ta đang làm gì? Là đang ôm ấp với Đoan Vương, hay đang ngủ say trên giường lớn thơm mềm mại?

"Chủ tử, nô tỳ hầu hạ người tắm rửa nhé." Dao Khê thấy vẻ mặt mất hồn của chủ tử, bèn nói lớn hơn: "Chủ tử, nô tỳ hầu hạ người tắm rửa."

"Dao Khê, người nói xem, bây giờ đại tỷ đang làm gì?" Khúc Ước Tổ đứng dậy, được Dao Khê đỡ ngồi vào thùng nước tắm thì đột nhiên mở miệng hỏi.

Dao Khê ngần ra, một hồi lâu mới đáp: "Lúc này đã không còn sớm, chắc có lẽ là đang chuẩn bị ngủ."

"Đúng vậy nhỉ, ngủ." Khúc Ước Tổ đưa tay bịt mắt, cười ra tiếng.

Khúc Kinh Cự bảo hạ nhân cất bàn cờ, vẫn chưa thỏa mãn nói với Hạ Hành: "Vương Gia có cảm thấy kỳ nghệ của thiếp tiến bộ lên nhiều không?"

Sắc mặt Hạ Hành lúc này hơi run run: "Ừ, tiến bộ không ít."

"Đây đều là công lao Vương gia người đẩy." Khúc Kinh Cự đi tới bên cạnh, hôn một cái lên quai hàm hắn: "Vậy lần sau chúng ta tiếp tục."

Hạ Hành sờ sờ nơi vừa bị hôn, ôm cả người nàng đi đến giường: "Kinh Cự làm ta vui, tất nhiên ta cũng sẽ khiến Kinh Cự hài lòng."

Khúc Kinh Cự vận vẹo uốn éo eo thon, lời bày tỏ này cũng quá bạo rồi, người có tu dưỡng tốt như nàng phải giả vờ tỏ ra ngượng ngùng mới được.

Sau đó, liền đưa tay kéo đai lưng của đối phương, nghiêng đầu làm vẻ mặt vô tội nói: "Vương gia nói vui về hài lòng là ý gì?"

Lúc này mà có thể nhịn được thì không phải là nam nhân, Hạ Hành đè xuống người phía dưới, váy áo bằng gấm hoa trên người Khúc Kinh Cự đã bị lột ra sạch sẽ, yếm đỏ bên trong không biết vô tình hay cố ý che che hở hở cảnh xuân mê người, hắn đưa tay kéo yếm thêu hoa đào của nàng xuống.

Khúc Kinh Cự đưa tay trái ra che ngực, tay phải kéo kéo vạt áo của đối phương, dùng hành động để bày tỏ, có phúc cùng hưởng, có nude thì cũng phải nude cả đôi.

Nam nhân luôn giỏi việc cởi quần áo, nhất là lúc ở trên giường.

Khi hai người bắt đầu vận động thì Khúc Kinh Cự còn đang suy nghĩ, không biết có phải nàng bị ảo giác không, mà gần đây Hạ Hành càng ngày càng nhiệt tình hẳn.

Cuối cùng Khúc Kinh Cự được Hạ Hành ôm vào thùng tắm, theo như bình thường thì kỳ cọ tắm cho nhau xong, mặc cho Hạ Hành ăn vài miếng đậu hũ, sau khi mặc quần áo xong, lại để Hạ Hành bế nàng về giường.

Lý do là..... Thể lực tiêu hao quá độ, cho nên nàng cam tâm tình nguyện để cho Hạ Hành ôm, ôm đến nổi trên mặt nở đầy hoa đào.

Hết chương 55

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Huynh đệ tâm kế

Editor: Gà

Ngày Hạ Minh hồi kinh, trong Kinh thành có cơn mưa nhỏ, y nửa dựa vào trong xe ngựa, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, sắc mặt hơi tái nhợt y vén rèm lên, thấy cửa thành gần ngay trước mắt, lộ ra một ý cười nhạt nhẽo.

Đội sau khi xe đến gần, y thấy đại ca và nhị ca ngồi trên lưng ngựa đi đến, phía sau còn dẫn theo một nhóm quan viên đến đón y, y bảo xe ngựa dừng lại, rồi muốn xuống xe ngựa.

"Trên người Tử đệ có thương tích, không cần như thế." Hạ Hành giục ngựa tiến lên, mỉm cười ngăn cản Hạ Minh đang muốn bước lên hành lễ, hần xoay người xuống ngựa, ôm quyền nói: "Lần này Tử đệ chịu khổ rồi."

"Nhị ca nói quá lời, chính là đã cô phụ sự nhờ vả của phụ hoàng, thật sự áy náy vạn phần." Tuy là thế, Hạ Minh vẫn trả lễ ở trên xe ngựa, trên mặt y mang theo vài phần hồ thẹn: "Còn để phụ hoàng lo lắng, càng là nhi thần bất hiếu."

"Đệ nghiêm cần ban sai [1], chỉ vì kẻ xấu ngoan độc, không liên quan đến đệ?" Hạ Hành cười nói: "Phụ hoàng đặc mệnh ta và đại ca đến đón đệ hồi cung phục mệnh, Tử đệ cứ việc yên tâm thả lỏng."

[1] ban sai: việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa

"Làm phiền đại ca, nhị ca." Hạ Minh cúi người thi lễ với Hạ Kỳ và Hạ Hành, rồi đoạn chính ngồi trở lại xe ngựa, thị vệ đánh xe cẩn thận kéo mình, chờ Ninh Vương và Đoàn Vương đi trước.

Hạ Hành xoay người lên ngựa rồi lập tức đến bên cạnh Hạ Kỳ, hần nhìn xe ngựa phía sau, nói với Hạ Kỳ: "Đại ca, chúng ta đi thôi."

"Ừ." Hạ Kỳ gật đầu, lập tức tỏ vẻ quan tâm cảm khái nói: "Thân thể Tử đệ gầy yếu không ít, chắc hẳn trên đường chịu không ít đau khổ."

Hạ Hành cười lên tiếng, ngược lại nói: "Đội mấy ngày nữa đến kỳ thi xuân, đợi qua kỳ thi xuân, thi sẽ là ngày lành của tử đệ, đến lúc đó mấy người huynh đệ chúng ta có thể nào nhiệt rồi."

"Đương nhiên sẽ rất náo nhiệt." Hạ Kỳ sang sảng cười, không nói chuyện với Hạ Hành nữa.

Sau khi Hạ Minh tiến cung bái kiến Khánh Đức đế, được thưởng một ít dược liệu rồi ra khỏi cung Thiên Khai, sau đó đến bái kiến mẫu phi An quý tần, làm An quý tần rót không ít nước mắt.

Nghe mẫu phi nói chuyện đã xảy ra trong kinh thành mấy ngày nay xong, Hạ Minh cười nói: "Mẫu phi không cần lo lắng, như vậy ngược lại là chuyện tốt, ít nhất nhi thần có thể lấy lý do dưỡng thương đóng cửa phủ, không tham gia vào việc này của bọn họ."

An quý tần nghe xong, đột nhiên biến sắc: "Sáng mai, hay là con..."

Thấy phòng trong không có người khác, Hạ Minh mới thấp giọng nói: "Hình như thích khách này không có ý thương tổn nhi thần, ngược lại ra tay nặng với Ngụy hữu thừa, thương thế của nhi thần trông nguy hiểm, thực ra không có thương tổn đến chỗ quan trọng, cho nên mẫu phi không cần quá mức lo lắng."

An quý tần lau nước mắt oán hận nói: "Hạ Uyên và Hạ Kỳ thật sự khinh người quá đáng, bọn họ tranh đoạt trừ vị, sao lại liên lụy đến con ta!"

"Bọn họ một người lo xa, một người được phụ hoàng sủng ái, đương nhiên sẽ không để những người khác vào mắt." Hạ Minh cười khổ: "Mẫu phi đừng tức giận vì việc này."

An quý tần miễn cưỡng kiềm lại tức giận trong lòng, xưa nay bà không được sủng ái, vừa sinh đứa nhỏ này vài năm, Thục quý phi vẫn luôn khó xử bà, nếu không phải hoàng hậu nương nung làm việc công bằng, chỉ sợ ngày càng khó chịu đựng, bà thờ dãi: "Do mẫu phi không có bản lĩnh, nếu mẫu phi được sủng ái một chút, con cũng sẽ không cần chịu lãnh đãi (đối xử lạnh lùng) như thế." Bà bỗng nhiên nghĩ đến Kính quý phi, tuy Kính quý phi cũng không được sủng ái như Thục quý phi, nhưng vẫn có vài phần địa vị trong lòng hoàng thượng, con trai của bà ấy Hạ Hành được sủng ái cũng gần bằng với Hạ Uyên. Dù bà chưa từng tiếp xúc với hắn, nhưng chắc hẳn đó là người rất có bản lĩnh.

Nghĩ vậy, bà nói: "Mặc dù Hạ Hành này khó đoán, nhưng mẫu phi nhìn người này không phải người lãnh huyết vô tình, ngày thường con nên lui tới nhiều hơn, cũng xem là huynh hữu đệ cung [2]."

[2] huynh hữu đệ cung: Anh em hoà mục thân ái tôn kính lẫn nhau

Hạ Minh hiểu rõ ý tứ trong lời nói của mẫu phi, y trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: "Mẫu phi không cần quá lo lắng, nhi thần sẽ lo liệu việc này." Hai người Hạ Uyên và Hạ Kỳ thượng vị, với y mà nói sau này chỉ sợ sẽ càng thêm gian nan. Nếu Hạ Hành kế vị, mặc dù đối phương là hạ người ra về đạo mạo, nhưng sẽ không khi nhờn người đệ đệ không có lực uy hiếp này, ngược lại sẽ vì biểu hiện huynh hữu đệ cung, mà đối đãi tốt với y.

Mặc dù Hạ Minh không muốn tranh, nhưng cũng không muốn làm lưỡi dao cho người khác dùng xong rồi ném, không bằng lựa chọn một mình chủ, suy nghĩ cho tuổi già của bản thân.

"Chính thể của Hạ Hành là Khúc thị có cảm tình rất thâm hậu với La gia, sau khi con rời khỏi Kinh thành, Khúc thị còn phải người đưa đồ đến chỗ ta, Kính quý phi cũng có chút chiếu cố với ta." An quý tần là một nữ nhân bình thân, cũng không chịu được người khác hại con của mình: "Cho dù bọn họ có chủ ý gì, ít nhất tướng ăn đẹp hơn hai thứ kia."

Trong lòng Hạ Minh rõ ràng, Hạ Uyên và Hạ Kỳ chưa bao giờ vừa mắt y, nhưng khi nhị ca và y còn bé từng có tình cảm đùa nghịch cùng nhau, mặc dù mấy năm nay phai nhạt không ít, nhưng thân cận hơn so với hai người kia, mà phần nhân tình này y cũng ghi trong lòng.

Ngồi bộ lễ đặc biệt mà phụ hoàng cho phép ra khỏi cung, lên xe ngựa hồi vương phủ, Hạ Minh hồi phủ không lâu, đã phải tiếp lễ vật các nhà đưa đến, ngay cả đại ca và tam ca cũng tặng vài thứ, tuy trông có vẻ tình quý nhưng không thật sự dùng được, chỉ ít có hai phần thái độ.

Nhưng đồ quý phù nhị ca đưa đến, đại phu trong phủ xem qua xong, nói tất cả đều là thuốc bổ có lợi cho thân thể của y, khiến Hạ Minh cảm nhận được nhị ca có ý quan tâm.

Nhớ đến lúc ở cung Thiên Khải, phụ hoàng ám chỉ với y rằng muốn người khác tin tưởng sự kiện ám sát không có quan hệ gì với Tam ca, ý cười trên mặt Hạ Minh bỗng lạnh vài phần, phụ hoàng đã tỏ vẻ với y như vậy, đương nhiên y sẽ không để phụ hoàng thất vọng, về phần người ta tin hay không, thì phải xem bản lĩnh của phụ hoàng và Tam ca rồi.

"Phụ từ từ hiếu [3]?" Hạ Minh tháo Mộc Châu xuyên [4] trên tay mà Khánh Đức để đã ban thưởng ra rồi ném xuống đất, thấy hạt Mộc Châu tung tóe ra chung quanh, cười lạnh lạnh bầm lâu bầu: "Thật là buồn cười."

[3] phụ từ từ hiếu: cha hiền con thảo

[4] Mộc Châu xuyên: chuỗi vòng đeo tay bằng gỗ đàn hương (mình kèm hình bên dưới nhé)

Vào ngày đầu tiên của kỳ thi xuân, trước trường thi đầy xe ngựa, tất cả đều là tiến sĩ thi.

Lương Vinh và Khúc Vọng Chi ngồi ở trà lâu, nhìn thấy rất nhiều học trò phía dưới xếp hàng tiến vào viện thi, hai người cảm thấy sắc mặt có chút phát khổ, hai người đều là học sinh thư viện Đông Sơn, bởi vì hôm nay học viện cho nghỉ phép, bọn họ mới cố ý đến trường thi nhìn xem, nghĩ vài năm sau bọn họ cũng muốn tiến vào, không hiểu sao cảm thấy có chút áp lực.

Nhất là mùa thu năm nay Khúc Vọng Chi muốn tham gia cuộc thi, thấy phía dưới các thí sinh có thần sắc nghiêm túc, lại cảm thấy có chút không thờ nổi.

"Biểu huynh, cái này cũng không có gì hay để xem, chúng ta đi thôi." Khai khẩu chỉ mất khoảng hai ba canh giờ, có vài thí sinh tóc hơi bạc bị nâng ra ngoài, sắc mặt Khúc Vọng Chi càng thêm khó nhìn, đứng dậy muốn đi.

"Quý phủ Khúc công gia không phải có một người đường đường là vương phi à, sao lại đưa tiểu nữ nhi đi làm thiếp hả?"

"Ai biết được, nghe nói tiểu nữ nhi này do kẻ thất sinh ra, nhưng kẻ thất này chỉ đến từ một gia tộc nghèo túng. Đoan Vương phi do nguyên phu nhân của Công gia sinh ra, bà ấy là ai người cũng biết đấy?"

"Là ai?"

"Đại Lý Tự Điền đại nhân Tường Thanh hầu người có biết không?"

"Vị này là nhân vật có tiếng vang, ai không nghe nói qua, nghe nói có án khó giải, chỉ cần đưa đến Đại Lý Tự, thì có thể tra ra manh mối đấy."

"Còn không phải sao, thân mẫu của Đoan Vương phi là tỷ tỷ đồng bào của Tường Thanh hầu gia, người nói sao gia giáo này sinh ra có thể giống nhau được chứ? Cho nên một người làm vương phi, một người đi làm thiếp thị, không phải rất bình thường à?"

Khúc Vọng Chi nghe cuộc nói chuyện, sắc mặt nhất thời càng khó nhìn, lập tức muốn tiến lên dọn dẹp những người đang đàm luận này, lại bị Lương Vinh kéo lại: "Vọng Chi, ở đây là cửa trường thi, nháo lên không tốt với người đâu."

"Nhưng để bọn họ tùy tiện đàm luận như vậy sao?" Con giận của Khúc Vọng Chi khó tiêu, nhưng cũng không có ý nhào lên nữa, dù sao làm lớn chuyện, quả thật sẽ có ảnh hưởng đến con đường tiến vào quan trường sau này của gã.

Lương Vinh nhìn bốn phía, thấp giọng nói: "Hiện giờ bọn họ chỉ vui sướng nhất thời thôi, người phải biết rằng, đương triều người được sủng ái nhất là Thụy vương điện hạ, biểu muội vào phủ Thụy vương làm trắc phi, ngày sau sẽ là..." Hắn ta dựng thẳng ngón cái với Khúc Vọng Chi, hàm nghĩa này không cần nói cũng biết.

Khúc Vọng Chi cắn chặt răng, nuốt con tức này xuống. Hai người cùng rời khỏi trà lâu, cưỡi ngựa đi một đoạn đường, thì thấy phía trước có đoàn xe xa hoa đi qua, các thị vệ đi đầu lưng hùm vai gấu, hai mắt có thần, nhìn thì biết không phải thị vệ của nhà bình thường, phía sau xe ngựa được tám con tuấn mã hùng dũng oai vệ kéo, chiếc chuông phía trước xe ngựa gõ đàn rung động kêu đinh đang.

Hai người bắt đầu đi tránh ra, đợi khi xe ngựa đến gần, mới phát hiện trên xe ngựa ấn dấu hiệu phủ Đoan Vương. Sắc mặt Khúc Vọng Chi trầm xuống, nhưng chỉ có thể bắt đầu cúi đầu, bày tỏ sự tôn trọng với vương phủ.

Đội xa mã của phủ Đoan Vương đi xa, hai người mới tiếp tục đi về phía trước, Lương Vinh có chút nghi hoặc nói: "Đây là phương hướng ra khỏi thành, phủ Đoan Vương mang nhiều xa mã như thế, muốn đi đâu vậy?" Chẳng lẽ cả nhà Đoan Vương đến Kinh Giao chơi?

"Ai biết Vương gia này muốn làm gì." Giọng điệu Khúc Vọng Chi có chút không tốt, gã quay đầu nhìn xe ngựa phủ Đoan Vương đã đi xa, dừng một chút: "Nghe nói Đoan Vương gia có một son trang Thang Tuyền ở Kinh Giao, trên núi hoa nở sớm, chắc là đi du ngoạn."

Dù sao Khúc Vọng Chi cũng do phủ công gia sinh ra, nên biết nhiều hơn Lương Vinh một ít, cho nên đối với Kinh Giao của vài vị Vương gia trong Kinh thành có biệt trang quan trọng nào, trong lòng vẫn rõ ràng một hai.

"Thật sự đang đi chơi à?" Lúc này Ngụy hữu thừa và Thành vương đều trở về kinh, Ninh Vương và Thụy vương thân chinh đấu với nhau, Đoan Vương nhàn nhả nghĩ phép như vậy sao?

Lương Vinh cảm thấy đầu óc bản thân có chút không đủ dùng, thời điểm này không nên đục nước béo cò sao, tránh xa như vậy được xem là gì?

Trò hay đã sắp lên sân khấu, Đoan Vương lại chơi chiêu này, điều này làm những đại nhân khác trong Kinh thành chịu sao nổi?

Trong xe ngựa, Khúc Khinh Cự chải búi tóc đơn giản, nửa dựa vào gối mềm nói: "Vương gia thật sự rời kinh vậy sao?"

Hạ Hành cười như không cười nhìn nàng: "Khinh Cự không muốn ngâm suối nước nóng à, vừa lúc thời tiết này rất thích hợp."

Khúc Khinh Cự cười ha ha, ngược lại chui vào lòng hắn: "Vương gia tốt quá."

Lời nói dối này Hạ Hành vừa nghe đã hiểu, hắn bắt đầu cười nói: "Trước hết, trong Kinh thành chắc chắn vì tứ đệ và thứ tự kỳ thi xuân sẽ nháo đến hỗn loạn, bốn vương không có hứng thú với chuyện này, không bằng nên đi thật xa, cũng có thể được thanh tịnh."

Khúc Khinh Cự thấy vẻ mặt tươi cười của hắn, không hiểu sao cảm thấy trên mặt hắn tràn ngập hai từ phúc hắc.

Cắt, nàng chưa nghe câu chuyện về bộ ngựa bắt ve, chim sẽ trực sẵn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Phu thê cùng du ngoạn

Editor: Mèo ™

Son trang có suối nước nóng ở Kinh Giao, cũng không xa Kinh thành lắm, Khúc Khinh Cự nhìn bốn chữ 'Phúc Lang Son Trang' trên tấm bảng hiệu trước cửa lớn, vén rèm xuống nói với Hạ Hành bên cạnh: "Cái tên này thật phong nhã, ngụ ý cũng cực hay."

"Ừ, đây là nơi mà mấy năm trước phụ hoàng ban thưởng cho ta, sau đó thì được mẫu phi đặt tên" Hạ Hành nghiêng đầu cười cười.

"Vào cửa chính còn phải đi về phía trước một đoạn đường nữa mới đến chỗ ở của chúng ta, phía bên này là điền trang trồng một ít cây nông nghiệp. Có một vài loại cây ăn quả trái mùa, chỉ có thể trồng ở gần suối nước nóng mới được, đa số hoa quả đưa vào phủ chúng ta chính là từ điền trang này đây."

Quả nhiên, trí tuệ của cổ nhân là vô cùng vô tận, mặc dù không có những căn nhà mái bạt hay nhà lồng kính để trồng trọt, nhưng người ta có thể tận dụng năng lượng từ tự nhiên, vẫn có thể trồng được những loại nông sản hoa quả trái mùa như thường, hơn nữa còn tươi sạch tinh khiết hơn nhiều so với trồng trong nhà kính đầy thuốc trừ sâu hoá học độc hại kia.

"Đúng lúc những vườn hoa đào, hoa lê trên núi vừa mới nở, đợi hôm nay nghỉ ngơi cho lại sức, ngày mai ta dẫn nàng đi tham quan xung quanh." Hạ Hành

thấy vẻ thích thú trên mặt nàng, nụ cười càng thêm dịu dàng: "Núi Bạch Vân rất gần đây, đến lúc đó chúng ta đến Ngũ Trang Quan trên đỉnh núi thăm thú một vòng cũng tiện."

Ngũ Trang Quan trên đỉnh núi Bạch Vân? Khúc Kinh Cur cảm thấy hơi quen tai, chuyện không nhớ rõ thì chắc cũng không quan trọng lắm, nếu không nàng sẽ chú ý để tâm đến rồi, vì vậy không nghĩ nhiều nữa, thỉnh thoảng vén rèm lên nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Con đường xây lát hết sức chỉnh tề, cả con đường nhỏ đều được lát đá xanh, hai bên đường có trồng rất nhiều loại cây. Phía bên trái chính là từng khoảnh ruộng rộng lớn, bên trong vừa mới trồng một ít tiểu mạch và các loại cây lương thực. Phía bên phải trồng vườn cây ăn quả, mặc dù nhìn không đối xứng lắm, nhưng Khúc Kinh Cur không mắc chứng ám ảnh rối loạn cường chế, nên cảm thấy rất thú vị.

Sau khi xe ngựa đi qua một đoạn đường khá dài thì ngừng lại, Khúc Kinh Cur liền nghe thấy một âm thanh truyền tới từ bên ngoài.

"Tiểu nhân Trương Hoành bái kiến Vương gia, Vương phi."

Khúc Kinh Cur sững sốt một hồi, chợt hiểu hiểu ra, người tên Trương Hoành này có thể là tổng quản của điền trang, cho nên mới đến đây đón tiếp hai người họ, nàng quay sang nhìn Hạ Hành, liền nhìn thấy dáng vẻ bình thản như đã quen từ lâu.

"Trương quản sự không cần đa lễ, đã sắp xếp mọi chuyện trong trang xong xuôi cả rồi chứ?" Tiền Thường Tín làm ra vẻ ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Trương Hoành đang cố lấy lòng mình: "Đây là lần đầu tiên Vương phi tới đây, các người phục vụ tốt đương nhiên sẽ có thưởng, nếu xảy ra sơ suất gì thì tự mình lãnh phạt đi."

"Tiền tổng quản yên tâm, chúng tiểu nhân chắc chắn sẽ hầu hạ hết lòng, không dám lười biếng đâu." Trương Hoành cũng không mong đợi Vương gia hay Vương phi có thể ngó ngang đến mình, gã cười cười dẫn đầu mấy quản sự theo sau dạt sang một bên: "Trên núi, nước nóng thức ăn đã chuẩn bị xong, mặc dù không thể sánh bằng trong phủ, nhưng hơn ở chỗ mới mẻ dân dã, Vương gia Vương phi có thể nếm thử một chút chính là vinh hạnh của chúng tiểu nhân."

"Coi như người thông minh, lần này Vương gia Vương phi đến đây, chính là muốn hưởng thụ thú vui dân dã này đây." Tiền Thường Tín nhỏ giọng nói, nhìn Trương Hoành vội vã mặt tán thưởng, sau đó mới phất tay ý bảo đoàn xe tiếp tục tiến lên.

Nhìn đoàn xe đi xa, một quản sự sau lưng Trương Hoành nói: "Trương tổng quản, bây giờ chúng ta làm gì đây?"

"Còn làm gì nữa, còn không mau mau đuổi theo, nếu đám hạ nhân trên đó hầu hạ xảy ra sơ suất gì, chúng ta có mười cái mạng cũng không đền tội nổi đâu." Ngược lại với dáng vẻ lấy lòng lúc này, Trương Hoành hung hăng tròn mắt nhìn người vừa lên tiếng hỏi một cái nẩy lửa, rồi mới sải bước đuổi theo sau đoàn xe.

Mấy quản sự hai mặt nhìn nhau, thường ngày Vương gia cũng không thường đến đây, bọn họ làm sao biết Vương gia Vương phi thích gì ghét gì đâu chứ, nhưng thấy dáng vẻ nóng nảy của tổng quản, không thể làm gì khác hơn là cũng chạy theo luôn.

Đội xe ngựa ngừng lại, Khúc Kinh Cur mới nhìn thấy cửa lớn chính viện của sơn trang, trong phòng gọn gàng sạch sẽ, dù không rộng lớn bằng vương phủ, nhưng lại có một phong vị khác biệt, nhất là toà tiểu lâu ba tầng tinh xảo phía sau, khiến Khúc Kinh Cur không khỏi nhìn thêm vài lần.

"Nếu nàng thích Ngọc Vân lâu thì mấy ngày này chúng ta sẽ ở đó nhé?" Hạ Hành cười nói: "Bên cạnh Ngọc Vân lâu chính là suối nước nóng, bên trong đã được xây thành bể tắm bằng bạch ngọc, muốn ngâm nước nóng cũng dễ dàng."

Khúc Kinh Cur gật gù đầu. "Được đó, đứng trên lầu ngắm cảnh, tầm mắt cũng rộng hơn nhiều."

Nghe nói Vương phi và Vương gia muốn ở tại Ngọc Vân lâu, hạ nhân liền dời đồ đạc vào đó, còn đốt trầm hương và lò sưởi lên, để các chủ tử cảm thấy thoải mái hơn.

Khúc Kinh Cur bảo Hạ Hành dẫn nàng đi một vòng trong sơn trang, liền phát hiện nhiều tòa viện được chạm khắc cầu kỳ, không những tinh xảo, mà còn mang chút phong cách kiến trúc Giang Nam. Thậm chí nàng còn thấy được một dòng suối nhỏ đang bốc hơi nóng uốn lượn chảy quanh sơn trang, chắc là kiến tạo từ dòng nước suối Ôn Tuyền kia.

Nếu như so sánh, Khúc Kinh Cur cho rằng những bậc Đế vương được hưởng thụ Ôn Tuyền trong phim truyền hình kiếp trước mình xem vẫn còn kém xa lắm. Nhìn đi! Vương gia người ta hưởng thụ suối Ôn Tuyền đã như thế này rồi, thế thì Hoàng đế sẽ được hưởng thụ xa hoa đến bậc nào nữa chứ?

"Sơn trang này hơi nhỏ, nhưng hơn ở chỗ tinh xảo, thỉnh thoảng đến chơi đùa ngắm cảnh cũng không tệ." Hạ Hành không hứng thú lắm với hoa cỏ trong sơn trang, hất dắt tay Khúc Kinh Cur, từ từ đi về hướng Ngọc Vân lâu: "Mấy năm này thỉnh thoảng ta cũng chỉ tới một vài lần, cũng không nhìn ngắm kỹ lắm."

"Vậy lần này Vương gia cứ việc ở đây chơi với thiếp mấy ngày." Khúc Kinh Cur biết hắn cố ý không thêm quan tâm chuyện trong triều, liền nói: "Nhưng nếu Vương gia muốn vào triều thì phải đi xa rồi."

Hạ Hành cười cười: "Không sao, mấy ngày này chuyện của ta không nhiều lắm, vào triều cho có mặt rồi về lại đây với nàng." Nhớ tới những chuyện đã an bài xong xuôi trong kinh thành, nụ cười trên mặt hắn phai nhạt mấy phần: "Huống chi ta ngồi xe ngựa, coi như buổi sáng thức dậy sớm chút, cũng có thể ngủ bù trong xe được mà."

Khúc Kinh Cur cười bảo hắn lười biếng, bị Hạ Hành véo mặt, hai người nắm tay cười đùa cả đoạn đường, hạ nhân lui tới xung quanh rồi rút củi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào dung mạo hai người.

Dùng xong bữa trưa, hai người cùng nhau ngủ trưa một lát, sau đó mới rời giường chuẩn bị ra bên ngoài đi dạo. Khúc Kinh Cur ngồi trước gương, nhìn

Ngọc Trâm thuận thực vấn tóc cho mình, liền nói: "Mấy ngày này không cần cài trâm cầu kỳ làm gì, cũng không cần phải để ý đến thân phận nên thoải mái một chút cũng được."

Ngọc Trâm gật gù đầu, cài trâm cho Khúc Kinh Cự xong xuôi, lại chọn một bộ váy ngắn màu vàng nhạt, hầu hạ nàng mặc vào, Khúc Kinh Cự nghiêng đầu nhìn mình trong gương, rất có nét giống cô gái Giang Nam, bèn cười nói: "Ngọc Trâm thật khéo tay." Nói xong, liền ban thưởng cho bốn đại nha hoàn hồi môn, mỗi người một cây trâm khảm ngọc.

Hạ Hành đứng lúc cũng thay y phục xong, thấy dáng điệu thanh thuần này của Khúc Kinh Cự, liền nói: "Quả nhiên Kinh Cự mặc gì cũng đều đẹp cả."

Cái gì mà quả nhiên? Khúc Kinh Cự nhủ mảy: "Vương gia mặc gì cũng đều tuấn đạt phi phàm." Hạ Hành mặc một bộ trường bào màu ánh trắng, nữ nhân nhìn vào liền bị hấp dẫn, nàng tiến lên véo một cái vào lòng bàn tay của hắn: "Ngày cả thiếp cũng không đòi mất nổi."

Lời này không phải là lời hắn nên nói với nàng sao? Hạ Hành bắt đắc dĩ cười cười, dặt tay nàng nói: "Đi thôi, khó có dịp hôm nay mưa vừa tạnh, chúng ta đến phía sau núi tham quan nào."

Cả ngọn núi chỗ bọn họ ở đều thuộc về Hạ Hành, cho nên Khúc Kinh Cự có cảm giác muốn thăm tra tài sản của chồng mình mới được. Nàng và Hạ Hành cùng ngồi trên xe kiệu nhỏ, nhìn từng cọng cây ngọn cỏ hai bên đường, đợi đến phía sau núi, thấy dòng suối chảy từ trên núi xuống thành một thác nước nhỏ, nàng cảm khái: "Phong cảnh nơi đây đẹp như trong tranh vẽ."

Non xanh, nước biếc, sương mù, còn có rừng đào ngợp bóng, Khúc Kinh Cự hơi xúc động, khó trách trong tiểu thuyết nam chính thích dùng chiêu mời đi ngắm cảnh để theo đuổi mỹ nhân, bởi vì nhìn cảnh đẹp quả thật làm cho người ta thấy vui vẻ, Khúc Kinh Cự đã lăn lộn trong giới giải trí không biết bao nhiêu năm, nhưng cũng bị cảnh trí trước mắt này làm cho ngây người.

Chỉ là tâm tình vui thích của Khúc Kinh Cự không duy trì được lâu, bởi vì có một chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

"Vương gia!" Giọng nói sầm sập trầm miên này, khiến người ta vừa nghe đã thấy đau lòng theo, nàng quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Vân Khuynh mặc một bộ váy bằng vải bông màu sắc hơi âm đạm đứng phía sau một núi đá cách đó không xa, thậm chí Khúc Kinh Cự có thể nhìn thấy nước mắt trên gương mặt kích động của nàng ta.

Chẳng lẽ Vân Khuynh mang đến biệt trang vừa lúc là cái này Trang Từ?

Hạ Hành cũng không ngờ được sẽ có người lớn gan dám xuất hiện khi hắn đang ngắm cảnh cùng vương phi, hắn cau mày nhìn Vân Khuynh, như không thấy dòng nước mắt trên mặt nàng, trầm giọng nói: "Là ai cho nàng ta tới đây, không phải bốn vương đã phân phó các người sắp xếp người canh chừng xung quanh, không được để người khác tiến vào đây sao?!"

Một quân sự vội vã chạy tới, quỳ phịch xuống trước mặt hai người: "Tiểu nhân Vương Đông báo kiến Vương gia Vương phi, xin chủ tử thứ tội, đây là chuyết kinh[1] của tiểu nhân, mới vừa rồi nàng ta tới để đưa cơm cho tiểu nhân, không biết sao lại xông vào đây, tiểu nhân làm việc không chu toàn, cầu xin chủ tử bỏ qua cho chuyết kinh." Nói xong, liền dập đầu vài cái.

[1] Chuyết kinh: Vợ (Người chồng tự gọi vợ mình với người khác)

Khúc Kinh Cự cúi đầu nhìn người quân sự mặc áo màu xanh dương này, vóc người hơi mập lùn, từng giọt mồ hôi trên trán to như hạt đậu, hình như rất lo lắng cho Vân Khuynh.

Vân Khuynh lại không để ý tới người nam nhân đang cầu xin giúp nàng ta, nàng ta tiến lên vài bước quỳ xuống trước mặt hai người, buồn bã khóc không ra tiếng: "Vương Gia, cuối cùng thiếp cũng gặp lại ngài rồi."

Khúc Kinh Cự cảm thấy sắc mặt của Hạ Hành có chút khó coi, như là không muốn nói chuyện với nàng ta, nên nàng không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: "Cần rõ, người dám nói như thế trước mặt Vương gia sao?!"

Sắc mặt Vân Khuynh tái đi, nàng ta sợ hãi nhìn Khúc Kinh Cự, chính nàng là người đã khiến Vương gia đưa mình ra khỏi phủ, thậm chí gả mình cho tên nam nhân béo nịch kia, hôm nay mình đã không còn là cô gái thuần khiết, Vương gia sao còn để ý đến nữa?

"Thiếp vừa thấy Vương gia nhất thời không kềm chế được, xin Vương phi thứ tội." Vân Khuynh dập đầu một cái, mặc dù không lên tiếng nữa, nhưng vẫn khóc sùi sụt, bà vai mảnh khảnh khẽ lay động, nhìn hết sức đáng thương.

Người nam nhân mập lùn vốn đang cầu xin tha giúp nàng ta, sau khi nghe lời nàng ta nói xong liền ngây dại, dường như gã không ngờ rằng nữ nhân chính mình ra sức bảo vệ lại sẽ nói ra như thế..... Hành vi lời nói phóng đảng, trong lúc nhất thời sắc mặt trắng bệch, cực kỳ khó chịu.

Hạ Hành càn quấy không kiên nhẫn, hiển nhiên hết sức chán ghét chuyện này, ngón trỏ tay trái không kiên nhẫn gõ gõ lên tay vịn xe kiệu.

"Nay người đã làm vợ người ta, nên chú ý lời ăn tiếng nói của mình." Khúc Kinh Cự thấy quân sự tên Vương Đông kia hình như đang ngây dại, liền nói: "Vương quân sự, dẫn thể tử của người đi đi." Nàng thật sự không hiểu đến tột cùng Vân Khuynh nghĩ gì, một người nam nhân nếu đã muốn đưa nàng ta đến nơi khác, dĩ nhiên là bày tỏ không có tình cảm gì nữa rồi, cần gì phải bị lụy như vậy, khiến cuộc sống sau này cũng không thoải mái nổi?

Vương Đông thật thà dập đầu một cái, lôi kéo Vân Khuynh đi khuất, hoàn toàn không để ý đến việc Vân Khuynh bị hắn kéo đến lao đao.

Đợi đến khi kéo nàng ta đi xa chỗ ngắm cảnh của Vương gia Vương phi rồi, Vương Đông mới im lặng buông tay Vân Khuynh ra. Vân Khuynh bất mãn nói với Vương Đông: "Cút đi, tôi không cần ông quan tâm."

Vừa nói xong, nàng lại cảm thấy trên mặt mình đau rát, là Vương Đông đánh nàng, Vân Khuynh không dám tin mở to hai mắt, tên nam nhân nhu nhược này mà lại dám đánh nàng?!

"Không biết xấu hổ!" Lúc nói những lời này, gương mặt mập mạp của Vương Đông không chút biểu tình, hoàn toàn không có vẻ dịu dàng và tình nghĩa như những ngày qua.

Vân Khuynh ngơ ngẩn, thấy Vương Đông xoay người đi, cũng không thèm nhìn tới mình, lúc đó trong đầu nàng ta là một mảnh mờ mịt.

Hạ Hành thấy bên tai mình đã được thanh tịnh, một hồi lâu mới lộ ra một nụ cười thỏa mãn, chỉ vào bên kia nói: "Bên kia có một con suối rất lớn, còn lớn hơn cả suối nước nóng, nhưng địa thế hơi dốc, đang tu sửa lại thành suối nước nóng lộ thiên, lúc thời tiết ẩm áp thì có thể đến đó bơi lội."

Khúc Kinh Cur không khỏi nhìn theo hướng Vân Khuynh rời khỏi, cười gật đầu nói: "Vậy thiếp cũng muốn đi xem một chút."

Cứ mơ mộng hy vọng những chuyện xa vời mình không thể có được. Cuộc sống như vậy nhất định là một bi kịch.

Hết chương 57

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bị ám sát?

Editor: Gà

Thành vương bị thích khách thương tổn cánh tay là chuyện mọi người đều biết, tuy miệng vết thương đã khôi phục, nhưng thái y nói rất có thể lưu lại di chứng, đến mùa đông sẽ chịu đau đớn khó nhịn, vì thế có thái y đã đưa ra một chủ ý, nếu Thành vương không có việc gì thì có thể đi ngâm suối nước nóng, như vậy sẽ có lợi cho xương cốt.

Nhưng biệt trang của Hạ Minh không nhiều lắm, hơn nữa cũng không có ôn tuyền, lúc này y vừa vặn nghe nói nhị ca đi biệt trang ngâm nước nóng, tức thời vỗ tay, tự mình hạ bái thiếp, nói rõ bản thân muốn đến sơn trang Phúc Lang ngâm suối nước nóng.

Việc này trong mắt người khác, có lẽ chỉ là trùng hợp, nhưng trong mắt người có lòng lại hiểu rõ, Thành vương điện hạ hồi kinh mới mấy ngày, sao không ai đề nghị chạy đến suối nước nóng vậy, cứ nhằm vào lúc có chuyện thì mới đề nghị?

Hoài nghi thì hoài nghi, dù sao Thành vương không tham gia vào tranh giành để vị, từ trước đến nay lá gan cũng không lớn, mọi người trong triều đình cũng không thêm đề ý, dồn tinh lực vào kỳ thi xuân và tên hung thủ ám sát, về phần đối tượng bị ám sát, bởi vì hoàng thượng không xem trọng, nên đã bị bọn họ cùng nhau xem nhẹ rồi.

Hạ Hành nhận được bái thiếp của Hạ Minh ở cửa cung, bái thiếp của Hạ Minh cũng như con người y, quy củ đoan chính, mặc dù không có cảm giác phong lưu, nhưng sẽ không làm người ta phản cảm, Hạ Hành giao bái thiếp cho Minh Hòa: "Người tự mình đến phủ Thành vương một chuyến, nói bốn vương là huynh trưởng, chắc chắn sẽ quét dọn giường chiếu đón chào đệ đệ."

Minh Hòa gật đầu, xoay người cười lên một con ngựa, cấp tốc chạy đến phủ Thành vương.

Hạ Hành nhìn hướng Minh Hòa rời đi, ngẩng đầu nhìn trời, nhíu mày nói: "Sắc trời này trông không tốt lắm, nhanh vậy đã có sương mù, chúng ta nên nhanh chóng trở về sơn trang."

Tiền Thường Tín tiến lên giúp Hạ Hành ngồi vào xe ngựa rồi che màn, quay đầu ra hiệu bằng mắt cho thị vệ đánh xe, ý bảo hắn ta đi mau.

Xe ngựa đạp đá ra khỏi cửa thành, sương mù đã dần dần nhiều hơn, ngay cả sắc trời cũng âm u, bất chợt có từng trận gió lạnh thổi đến, Tiền Thường Tín sờ cánh tay, hít một hơi, cái rét thấu ba này cũng quá lợi hại rồi, hôm nay còn lạnh hơn mấy ngày trước đây rất nhiều.

Hắn cẩn thận nhìn phía trước, bỗng nhiên thấy bụi cỏ bên cạnh khẽ giật, lập tức bảo xe ngựa dừng lại, xe ngựa còn chưa ngừng ổn định, hắn đã xoay người đứng trước rèm xe, giọng the thé nói: "Hộ giá!"

Tiếng thét chói tai vang lên trong màn sương mênh mông, làm bọn thị vệ nhin không được run lấy bảy, vừa phản ứng kịp, đã thấy trong bụi cỏ lộ ra gần 20 tên lực lưỡng cầm đao, không nói hai lời đã chém vào xe ngựa của Vương gia.

Trong rừng bất chợt còn có tên bay ra, nhưng may mà bên vách tường trong xe ngựa có lát tường thiết đồng, Tiền Thường Tín lại đứng lúc kéo cửa xe ngựa xuống, mới khiến toàn bộ mũi tên rớt ở bên ngoài xe ngựa, nhưng vẫn là có một mũi tên thừa dịp Tiền Thường Tín đóng cửa lại, nhanh chóng đâm vào.

"Mau bảo hộ Vương gia." Tiền Thường Tín rút đại đao trên lưng ngựa kéo xe ra, ngăn chặn thích khách bay đến cạnh xe ngựa.

Trong lòng bọn thị vệ rõ ràng, nếu Vương Gia thật sự xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không cần sống nữa, đành phải cắn răng đánh bừa, nếu không chết, thì mai sau sẽ hạnh phúc đến cuối đời, nếu chết rồi, thì cũng là tận trung vì chủ.

Bởi vì không ai ngờ được sẽ có người gan to như thế, dám ám sát Vương gia trên đường lớn, hơn nữa Hạ Hành mang thị vệ cũng không nhiều, lâu dần đã rơi vào thế hạ phong.

Tôn thống lĩnh cảm thấy năm nay bản thân chắc chắn đã phạm vào Thái tuế, tùy ý mang theo cấm vệ quân đến Kinh Giao tuần tra, có thể gặp được sự kiện ám sát, người bị ám sát còn là Đao Vương điện hạ, gã nhìn thấy màn chênh lệch này thì trừng mắt nhìn, lệnh cho thủ hạ hỗ trợ.

Bọn thích khách không ngờ rằng từ trước đến nay cấm vệ quân chỉ thích tuần tra ở trong thành lại xuất hiện ở đây, sững sốt một chút, thì ào ạt rút lui, chỉ còn lại vài thi thể bị thị vệ giết chết.

"Vi thần cứu giá chậm trễ, xin hỏi Đao Vương điện hạ có bị thương không?" Tôn thống lĩnh thấy bọn thích khách rút lui, vẫy tay bảo thủ hạ tiếp tục truy đuổi, bản thân xoay người xuống ngựa quỳ một gối ở trước xe ngựa của Hạ Hành.

Tiền Thường Tín cũng xuống xe ngựa, quỳ gối trước xe ngựa: "Chúng tiểu nhân vô năng, đã kinh động Vương gia."

Cửa trước của xe ngựa được chậm rãi kéo ra, Hạ Hành đi ra trong ánh mắt lo lắng hoảng loạn của mọi người, Tiền Thường Tín thấy ống tay áo phải của hắn bị nhuộm máu, bị dọa đến chân mềm nhũn: "Vương gia, ngài bị thương rồi?!"

Tôn thống lĩnh nghe thế, mồ hôi trán bỗng chảy xuống, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy tay áo trái của Đao Vương đã bị nhuộm máu đỏ, tay phải đang cầm một mũi tên dính máu.

"Chỉ bị trầy da thôi, không thương tổn đến gân cốt." Nói xong, đưa mũi tên cho Tiền Thường Tín: "Mũi tên này bốn vương đã giữ lại sau khi bị thích khách tổn thương, hi vọng có ích cho Tôn thống lĩnh."

Tôn thống lĩnh nhận mũi tên từ tay Tiền Thường Tín, phát hiện đây chỉ là một mũi tên lông vũ bình thường, đầu tên dùng sắt thông thường tạo thành, lông chim ở đuôi tên cũng không có gì đặc biệt.

"Xin Vương gia yên tâm, vi thần chắc chắn sẽ nghiêm tra việc này." Nói xong, Tôn thống lĩnh lại bảo thủ hạ khiêng thi thể trên đất đi, hơn nữa nhặt lên tàn kiếm đoạn đao và tên rớt bốn phía trên đất, hi vọng có thể tìm được manh mối.

Lúc này Minh Hòa vừa từ trong thành quay lại, thì phát hiện Vương gia gặp chuyện, hơn nữa còn bị thương, đành phải quay ngựa lại đến Thái Y viện mời thái y.

Đợi sau khi Tôn thống lĩnh rời đi, Hạ Hành xử lý miệng vết thương đơn giản, rồi nói với mọi người: "Hôm nay mọi người ở đây đều có công ban thưởng, hôm nay bốn vương có thể toàn thân mà lui, tất cả đều là công lao của chư vị."

Bọn thị vệ ào ạt hành lễ bái tạ, trong lòng càng nhiệt huyết vài phần, Vương gia không vì gặp chuyện bị thương mà trách phạt bọn họ, ngược lại còn có thưởng, cuối cùng vẫn không uổng phí bọn họ quên mình liều mạng đánh trận này.

Đợi sau khi Hạ Hành ngồi lại xe ngựa một lần nữa, hắn ôm vết thương, trên mặt không có nửa phần hoảng sợ và phần nộ sau khi bị ám sát.

Bò lên từ Thang Tuyền, Khúc Kinh Cự thay y phục mới, bỗng cảm thấy phía sau lưng chột lạnh, cất bước đi ra khỏi nội thất, nói với đám người Mộc Cận canh giữ ở bên ngoài: "Vương gia trở về trang rồi hả?"

"Bẩm vương phi, vẫn chưa nghe cấp dưới báo lại." Mộc Cận thấy tóc vương phi còn rối bù, thậm chí lộn tóc nhỏ nước, thì lấy một khăn vải bông giúp Khúc Kinh Cự chà lau, vừa mới lau vài cái, đã thấy Hoàng Dương vội vàng đi đến, thấy nàng đang lau tóc, do dự một chút rồi nói: "Vương phi, nô tài nghe nói Vương gia bị ám sát, lúc này vừa mới trở về son trang."

"Bị ám sát?!" Khúc Kinh Cự đề cao âm thanh, đứng dậy nói: "Các người đi theo ta." Nói xong, vội vàng ra cửa.

Mộc Cận sững sốt, lập tức ném khăn bông qua một bên, cầm lấy một cây lược gỗ dẫn đi theo, lúc này tóc vương phi vẫn còn nhỏ nước, rồi tung đi ra ngoài như vậy, để hạ nhân nhìn thấy cũng không tốt lắm.

Trong lòng Khúc Kinh Cự rất rõ ràng, người như Hạ Hành vậy, không thể bị người dễ dàng thương tổn, đường đi từ cửa thành đến son trang đều là đường lớn, vậy thì dạng người gì có can đảm và quyết đoán như vậy, dám chọn nơi thế này động thủ ám sát?

"Vương gia, Vương phi đến đây." Tiền Thường Tín vừa dứt lời, Hạ Hành đã thấy Khúc Kinh Cự đi vào từ bên ngoài, hắn thấy trên người nàng chỉ mặc một chiếc váy dài bó eo màu xanh biển đơn giản, tóc càng rối tung ở phía sau, trông có vẻ chưa lau khô.

"Vương gia, chàng sao rồi?" Khúc Kinh Cự đi đến trước mặt Hạ Hành, thấy hắn ngồi trước bàn, buổi sáng ra cửa mặc áo choàng màu sáng đã đổi thành áo dài tơ lụa màu lam, cánh tay trái còn quấn vải lụa trắng.

"Không có việc gì, ngồi xuống đi." Hắn vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo Khúc Kinh Cự ngồi xuống cạnh mình.

Sau khi Khúc Kinh Cự ngồi xuống, ánh mắt lại nhìn vết thương của hắn, lụa trắng đã che miệng vết thương: "Được lắm, sao có thể có thích khách xuất

hiện, cuối cùng là người phương nào lớn mặt như thế?" Nói xong, nàng cau mày: "Miệng vết thương thế nào, thái y nói sao?"

"Không thương tổn đến gân cốt, chỉ bị đầu tên làm trầy da thôi." Hạ Hành khẽ cười: "Thái y sắp đến rồi."

Đang nói, Minh Hòa đã dẫn theo thái y vào, nhìn thấy tóc vương phi rối bù, đầu tiên là sững sốt, lập tức phản ứng kịp, hành lễ nói: "Vương Gia, Vương phi, Viện phán Thái Y viện đến."

"Vi thần bái kiến Vương gia, Vương phi." Tuổi của Viện phán Thái Y viện trên năm mươi, nhưng vô cùng có tinh thần, ông thấy Vương gia và vương phi gần gũi như vậy, bỗng chốc hiểu được, bên ngoài truyền tình cảm phu thê Đoan Vương rất tốt, ông vốn cho rằng chỉ là đồn đãi, hôm nay nhìn thật sự là đúng rồi.

"Viện phán xin đứng lên, người giúp bốn vương xem vết thương đi, tránh để vương phi lo lắng thấp thỏm." Hạ Hành đưa cánh tay trái ra ngoài, cười nhạt nói: "Nhưng đừng cố ý nói quá lời."

"Vâng." Viện Phán cẩn thận mở lụa trắng che vết thương ra, chỉ thấy miệng vết thương trên cổ tay Đoan Vương rất dài, quả thật bị đầu tên làm trầy da, mặc dù trông rất ghê, nhưng vẫn chưa thương tổn đến gân cốt.

Khúc Kinh Cự hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ thấy thái y thuần thực xử lý vết máu trên miệng vết thương, sau đó bắt đầu bôi thuốc trị thương, rồi quấn miệng vết thương lại.

"Vương gia, tuy vết thương của ngài chưa thương tổn đến gân cốt, nhưng miệng vết thương khá lớn, cần dưỡng một khoảng thời gian, mấy ngày gần đây càng không thể đụng vào nước." Nhớ đến Vương gia này đến son trang vì muốn ngâm nước nóng, Viện phán cảm thấy có chút đồng tình với đối phương.

Cuối cùng vì sao Đoan Vương bị ám sát, lại là ai sai sử, đối với ông mà nói, cũng không quan trọng, quan trọng là ông không cần phải bị dính vào thì tốt rồi. Viện phán chuẩn bị xong hết thấy, rồi đứng dậy cáo từ.

Minh Hòa tự mình tiễn ông ra ngoài, còn dăng không ít tiền chẩn bệnh: "Viện phán đại nhân, ngài nói miệng vết thương của Vương gia, có nên an tĩnh tu dưỡng mấy ngày hay không?"

An tĩnh?

Viện phán trầm ngâm một chút, lập tức cười nói: "Đương nhiên nên yên tĩnh tu dưỡng mấy ngày, ngày thường Vương gia sự vụ bận rộn, chỉ sợ mấy ngày sau phải rảnh rồi rồi."

"Tại hạ rõ rồi, làm phiền Viện phán đại nhân, đại nhân, mời." Minh Hòa cúi người thi lễ, lập tức cười làm ra tư thế mời.

"Minh công công không cần khách khí, không cần tiễn tiếp, cáo từ." Viện phán trả nửa lễ, mới cười ngồi vào xe la rồi khỏi son trang.

Minh Hòa nhìn xe la đi xa, cười một tiếng, rồi xoay người trở về Ngọc Vân lâu.

"Ai da, ta để đầu thế này đi ra ngoài à?" Khúc Kinh Cự đột nhiên từ trên ghế đứng lên, nàng đỡ tóc của mình, vội vàng nói: "Vương gia, ta về phòng trước." Xoay người nói thầm: "Thật sự xấu hổ chết đi được."

Hạ Hành nhớ đến dáng vẻ vừa rồi của nàng, nhin không được cười thành tiếng.

Trong phòng, Khúc Kinh Cự khẽ nhíu mày, hình như chuyện này có vẻ không thích hợp.

Nhưng mà, chi tiết quyết định thành bại, bản thân gặp đến độ để tóc nhỏ nước như vậy đến quan tâm Hạ Hành, loại quan tâm này, rất toát ra vẻ chân thành phải không?

Nghĩ đến miệng vết thương dữ tợn kia, Khúc Kinh Cự nhíu mày, lập tức lại nghĩ, thích khách đó cũng thật đủ ngu xuẩn, trên tên lại không tẩm độc, lạng phi một cơ hội tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Thánh ân

Editor: Mèo ™

Chải tóc xong ra ngoài, Khúc Kinh Cự thấy Hạ Hành đang ngồi trên ghế dựa đọc sách, nàng không chút do dự ngồi xuống bên cạnh hắn: "Vương Gia, chuyện hành thích lớn như thế, chúng ta cũng nên nói với mẫu phi một tiếng, để bà biết ngài không có gì đáng ngại, miễn cho mẫu phi phải lo lắng."

Hạ Hành gật gù đầu: "Vẫn là nàng nghĩ chu đáo." Nói xong, liền gọi Tiền Thường Tín, cầm yêu bài của mình, bảo hắn vào cung yết kiến Kính quý phi, bẩm rõ ngọn nguồn sự việc, hơn nữa phải nhấn mạnh vết thương của hắn không có gì đáng ngại.

Tiền Thường Tín lĩnh mệnh vội vã ra khỏi son trang, đừng nói bây giờ sắc trời đã tối, dù cho trong cung đã đóng cửa, thì hẳn cũng phải nghĩ cách để vào cung truyền tin tức.

Quan binh giữ cửa thành nhận ra Tiền Thường Tín là thái giám đặc dụng bên cạnh Đoan Vương, không cần hỏi nhiều liền cho người vào trong, lúc này chuyện Đoan Vương bị ám sát đã truyền khắp Kinh thành, bọn họ nhìn đáng về vội vã của Tiền Thường Tín, sao còn dám ngần ngại lại?

Vào cửa cung, Tiền Thường Tín đi thẳng đến cung Chung Cảnh, còn chưa nắm rõ mục đích đến, đã được nô tì trong cung Chung Cảnh dẫn vào, hẳn vừa vào chính viện, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Kính quý phi, quý chủ quý trên mặt đất nói: "Quý phi nương nương, Điện hạ phải nỗ lực đến báo tin bình an cho nương nương."

"Thương thế của Vương gia thế nào?" Giọng nói Kính quý phi nặng nề mấy phần, nhưng vẫn không mất thân phận, chỉ có Đinh ma ma đứng ở bên cạnh bà thấy tay nương nương siết chặt vào thành ghế đến trắng bệch, đủ để thấy nương nương lo lắng nhiều như thế nào.

"Viện phán Thái Y Viện đã khám qua rồi, Điện hạ không có gì lo ngại, chỉ trầy chút da mà thôi. Vương gia và Vương phi sợ nương nương nghe lời đồn đãi không có thực mà lo lắng, liền phân phó nỗ lực tự mình tới để nói rõ với người." Nói xong, liền thuật lại đầu đuôi sự việc, không thêm dầu thêm mỡ gì hơn.

Kính quý phi nghe xong sự thực, đã bình tĩnh rất nhiều, ánh mắt buồn rầu suy nghĩ hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên nói với Tiền Thường Tín: "Người về bẩm lại với Điện hạ nhà người, mấy ngày này hãy ở lại son trang dưỡng thương cho thật tốt, phải thêm người đến son trang bảo vệ Vương gia vương phi." Nói xong, bà đứng lên, ngẩng cao đầu nói: "Bổn cung đến cung Thiên Khải cầu kiến hoàng thượng."

Đầu phải chỉ có mình Thục quý phi biết dùng khổ nhục kế, bà cũng biết vậy, hơn nữa bà càng phải làm tốt hơn, càng không chút dấu vết sơ hở nào. ĐĐ.LêQuỳnhĐoàn

Đưa tay gỡ mấy cây trâm cài đầu xuống, khiến cho búi tóc vốn được vấn khéo léo trở nên rối bù, Kính quý phi lấy khăn tay ra nhẹ nhàng xoa xoa khóe mắt, đột nhiên dưới chân mềm nhũn khuỵu xuống, lao đảo nghiêng ngã chạy ra khỏi cung, vừa chạy vừa bị thương la lên: "Bệ hạ, hoàng nhi của chúng ta....." Trong lúc chạy, có vài sợi tóc bết vào gò má, càng nhìn càng thấy đau lòng.

Đinh ma ma vội quệt quệt vài cái lên khóe mắt, cũng thút thít chạy theo sau: "Nương nương, nương nương, cẩn thận dưới chân." Tiếng nói vừa dứt, người đã biến mất khỏi chính điện.

Tiền Thường Tín nhìn theo hai bóng dáng vừa khuất ngoài cửa lớn với vẻ mặt kính ngưỡng, một hồi lâu sau mới từ từ đứng lên, ra khỏi chính điện thì liền nhìn thấy các cung nữ thái giám hoặc đang che mặt khóc thút thít hoặc đang lo lắng âu sầu. Trong nháy mắt, hẳn cảm thấy mình vẫn cần phải học hỏi thêm nhiều nữa mới được.

Cuối cùng, không ai biết Kính quý phi chạy đến cung Thiên Khải nói gì, mà khi lúc trời vừa chập tối Khánh Đức đế đã ban ra vài đạo thánh chỉ, toàn bộ Thiếu Khanh Đại Lý Tự, Thượng Thư Hình Bộ, thống lĩnh cấm vệ quân đều nhận được ý chỉ, bằng mọi giá phải truy bắt được chủ mưu vụ thích khách lần này, đủ để thấy hoàng thượng đã nổi cơn thịnh nộ lôi đình như thế nào.

Ngoài ra, Khánh Đức đế còn thưởng các loại dược liệu trân quý, vàng bạc châu báu, cũng không thiếu những thị vệ võ công cao cường, thái y am hiểu chữa trị các loại vết thương cho Đoan vương. Buổi tối hôm đó, cửa thành cơ hồ như hoạt động hết công suất, vừa đóng lại mở, liên tục không ngừng mang những lễ vật được ban thưởng từ trong cung đưa đến Phúc Lang Sơn trang mà Đoan Vương đang dưỡng thương.

Một lính giữ cửa thành nhìn khoải mã biến mất trong bóng đêm, hơi xúc động nói: "Hoàng thượng thật là tốt với Đoan vương điện hạ."

Một quan binh lớn tuổi bên cạnh lên tiếng cười nhạo: "Trừ Thụy vương ra, thì Đoan Vương chính là người được hoàng thượng sủng ái nhất đó, người xem, lần Thành vương bị hành thích, hoàng thượng có nổi giận đến vậy đâu?" Không biết còn tưởng rằng Đoan Vương đang dò chỗ cho Thành vương đấy chứ?

Có thể thấy được, đầu thai không nên chỉ biết chọn cha, mà còn phải biết chọn mẹ, nếu không thì tại sao đều là hoàng tử, mà vẫn có sự đãi ngộ khác biệt như thế?

"Các người không muốn sống nữa à, chuyện của vương gia mà các người cũng dám bàn luận sao?" Tôn thống lĩnh vừa đúng lúc cười ngửa ngang qua, nghe đoạn nói chuyện này, trầm mặt nói: "Còn không mau đóng cửa thành lại!"

Hai người sợ đến sắc mặt tái xanh, lập tức hợp sức với những người khác đóng cửa thành lại. Không bao lâu sau, lại thấy mấy người cười ngửa tới, trong tay còn giơ lệnh bài trong cung lên, bọn họ đương nhiên hiểu, đám người này cũng xuất cung đến Phúc Lang Sơn trang.

Trên lưng ngựa đều mang theo những chiếc hộp được bọc lại bằng vải lụa vàng, mặc dù lính giữ cửa không biết bên trong đựng thứ gì, nhưng vẻ mặt đã chết lặng, đã có bao nhiêu lượt người ngựa đi qua đây rồi nhỉ?

Khúc Kinh Cur lấy tay che miệng ngáp dài, nhìn đồng hồ ban thưởng trước mắt, quay đầu nhìn Hạ Hành đang lười biếng ngồi đó, liền mở miệng cười nói: "Hoàng thượng thật là quan tâm đến Vương gia, đây là đợt ban thưởng thứ mấy rồi vậy?"

Quay sang nhìn Khúc Kinh Cur, Hạ Hành cười như không cười lật một trang sách trong tay: "Đến ngày mai là ổn thôi, đến lúc đó chúng ta ngủ một giấc thật ngon, khoảng thời gian này không cần phải vào triều, ta có thể ở bên cạnh nàng nhiều hơn rồi."

Thái độ như đang ghét bỏ này có phải là hơi không nể mặt Hoàng thượng không?! Khúc Kinh Cur trừng mắt nhìn hắn: "Không phải Vương gia phải dưỡng thương sao?"

"Bỏn vương bị dọa sợ, cần phải nhờ vào cảnh đẹp non nước hữu tình mới hồi phục được." Hạ Hành cười đóng sách lại, nhìn Khúc Kinh Cự nói: "Kinh Cự phải ở bên cạnh ta, nếu không một mình ta sẽ sợ."

Khúc Kinh Cự cong môi tươi cười: "Vương gia đừng sợ, thiếp sẽ luôn ở bên cạnh ngài."

Hạ Hành nhếch môi cười: "Kinh Cự thật tốt."

Đám người Minh Hòa đứng ở một góc chỉ biết vui đầu xuống, công cuộc liếc mắt đưa tình của Vương gia và Vương phi ngày càng cao siêu, bọn họ phải làm bộ như không nghe không thấy, còn phải không chế về mặt nữa, vất vả lắm đó.

"Thánh chỉ đến!"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bình tĩnh phui phui bụi đất không tồn tại trên người, quỳ xuống trong phòng, nghe thái giám truyền đọc thánh chỉ xong, do Đoàn vương bị thương nên Khúc Kinh Cự là người nhận thánh chỉ, khấu tạ hoàng ân, sau đó nhìn mấy thái giám nâng đồ vật ban thưởng vào, cuối cùng nhìn những thái giám đó vội vã rời đi.

Tùy ý mở một hộp ra, Khúc Kinh Cự neho mắt nhìn, huyết nhân sâm trăm năm, đúng là trân quý hiếm có, nàng nghiêng đầu nhìn Hạ Hành, kết quả ánh mắt của đối phương không nhìn những thứ trong hộp.

Đóng hộp lại, Khúc Kinh Cự nói: "Hay là Vương gia ngủ trước đi, ở đây có thiếp trông chừng là được rồi."

"Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, nàng không phải cần phải lo lắng thế." Hạ Hành bắt đầu dĩ cười cười, biết rõ đối phương lo lắng cho thương thế của mình, liền nói: "Lúc này đã qua canh hai, sẽ không có ban thưởng đến nữa đâu." Nói xong, dùng tay phải không bị thương kéo nàng đến ngồi xuống bên cạnh mình.

Khúc Kinh Cự thuận thế ngồi xuống, thờ dài nói: "Nếu bắt được chủ mưu, nhất định phải nghiêm trị hần mới được."

"Yên tâm, chắc chắn sẽ có người bị trừng phạt." Hạ Hành cầm tay nàng, nói: "Mấy ngày nữa có thể Thành vương sẽ đến sơn trang của chúng ta, nàng phân phó người chuẩn bị thật chu đáo nhé."

"Tứ thúc?" Khúc Kinh Cự ngẩn người, ngay sau đó cười nói: "Đúng rồi, ngâm nước nóng sẽ rất có ích cho gân cốt của Tứ thúc."

"Ừ." Hạ Hành hôn một cái lên má nàng: "Kinh Cự của ta thật thông minh."

Khúc Kinh Cự nhũn mày: "Vương gia đang dỗ trẻ con đấy sao?"

Hạ Hành cười khẽ một tiếng, bị Khúc Kinh Cự cắn một cái không nặng không nhẹ lên bả vai, kết quả khiến hần cười càng vui vẻ hơn.

Khúc Kinh Cự vui đầu vào ngực đối phương, ngáp một cái, cọ cọ một hồi rồi nhắm hai mắt lại. Die nd da nl e q u u ydo n

Nhìn người trong lòng ngực mình cứ thế mà ngủ thiếp đi, Hạ Hành bắt đầu dĩ cười cười, không phải mới vừa rồi còn bảo mình đi ngủ trước đó ư, sao bây giờ nàng lại ngủ thiếp đi trước rồi?

Nhớ tới dáng vẻ tóc tai bù xù hớt ha hớt hải chạy vào của người con gái đang thiếp đi trong lòng ngực mình lúc này, trái tim Hạ Hành như có ai đó đang khẽ chạm vào, mặc dù khi đó nàng không trang điểm phấn son, tóc tai thì vẫn còn ướt nước rồi tung lên, nhưng trong mắt hần, một khắc kia nàng vô cùng đẹp.

Lòng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cánh môi mềm mại hồng nhuận kia, ngay cả Hạ Hành không biết, giây phút đó, trong mắt hần tràn đầy ánh cười dịu dàng.

Sáng sớm hôm sau, tình hình lúc thượng triều vì chuyện Đoàn Vương bị ám sát mà rối như canh hẹ, chuyện Khâm sai gặp thích khách trước đó còn chưa được tra rõ, vào lúc này Đoàn Vương lại gặp chuyện không may, thật may là cấm vệ quân vừa đúng lúc tuần tra đến nơi đó, nếu không có Tôn thống lĩnh và cấm vệ quân, thì không biết chuyện sẽ hệ trọng đến mức nào nữa.

Khánh Đức tức giận vô cùng, ra lệnh cho cấm vệ quân, Hình bộ và Đại Lý Tự cùng hợp tác với nhau, nhất định phải tra ra hung thủ, thậm chí đã tuyên bố ngay tại triều, nếu không điều tra cho rõ ràng chuyện Đoàn Vương bị hành thích, thì ba người đứng đầu ba bộ đó cũng tự động cáo lão hồi hương đi.

Chỉ duy nhất Hạ Kỳ có mặt trong triều lúc đó nghỉ ngơi, chẳng lẽ chuyện này là do lão Tam làm?

Vào lúc này Tôn thống lĩnh thấy hơi may mắn, thật may là trước đó vài ngày gã nghe thấy nơi nào đó ở ngoài thành có xuất hiện nhiều chuyện cướp bóc, nên hôm qua mới quyết định tuần tra xem thử, ai ngờ trùng hợp cứu được Đoàn Vương, đây có thể coi là ông trời có mắt.

Chỉ là, người hồi báo nói nơi nào đó ngoài thành xuất hiện cướp bóc là ai nhỉ, gã nhớ tướng mạo của tên lính đó cũng rất bình thường, bây giờ đã không nhớ nổi hần ta trông như thế nào rồi. Tuy gã là thống lĩnh, nhưng cấm vệ quân có hơn mấy ngàn người, sao mà nhớ mặt được hết toàn bộ chứ?

Thật sự không nhớ nổi người hồi báo là ai, Tôn thống lĩnh cũng không quan tâm đến nữa, có thể đây chỉ là trùng hợp, coi như là ông trời đang giúp gã đi, nếu không Đoàn Vương bị hành thích bỏ mình khi gã đang đảm đương chức thống lĩnh cấm vệ quân, gã không những không gánh nổi cái mũ ô sa trên đầu, chỉ sợ cái đầu cũng bay theo cái mũ luôn thì thậm.

Trong phủ Thành vương, Hạ Minh vừa nghe hạ nhân báo lại việc nhị ca bị hành thích xong, trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Chuẩn bị lễ vật tặng cho Đoàn

Vương thật chu đáo, có lẽ hai ngày nữa bốn vương sẽ đến Phúc Lang son trang thăm nhĩ ca đang dưỡng thương."

Quả nhiên, xế chiều hôm đó Phúc Lang Son trang liền phái người đến phủ Thành vương, nói là Phúc Lang Son trang non xanh nước biếc, tay nghề của các thái y trị thương rất cao siêu, hi vọng Thành vương Điện hạ đến Phúc Lang Son trang ở vài ngày ngâm suối nước nóng dưỡng bệnh, thuận tiện để cho các thái y khám lại thương thể của y.

Hết chương 59

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Nhĩ ca, huynh đang dệt ân ái đây à

Editor: Gà

Bể tắm màu trắng bằng ngọc đối với Khúc Khinh Cự mà nói, đó chỉ là loại bể nhỏ, nàng vui vẻ bơi vài kiểu trong bể nước nóng như bơi bướm, bơi ngựa, bơi từ bên này qua bên kia, sau đó nằm sấp cạnh bờ ao nhìn Hạ Hành ngồi trên bờ uống trà: "Thật đáng tiếc miệng vết thương của Vương gia còn chưa khép lại, nếu không cũng có thể xuống dưới ngâm với ta rồi." Nói xong, nhìn thấy ánh mắt đối phương quét nhìn bản thân, kể tiếp chân dùng sức, lại bơi ra ngoài.

Mất thấy Khúc Khinh Cự xem Thang Tuyền thành nơi để bơi lội, Hạ Hành bắt đầu đi khẽ cười, tuy hành vi này của đối phương hơi đáng giận, nhưng tư thế nàng bơi lội rất xinh đẹp. Tầm mắt của hắn lạc vào người trong ao, trên người đối phương mặc áo váy màu đỏ liền thân, như mỹ nhân ngư trong nước, trong hơi nước mờ lung, chỉ có một màu đỏ xán lạn và xinh đẹp, vậy mà đối phương còn cố ý làm ra tư thế hấp dẫn người như thế.

Đợi đến khi nhìn thấy đầu Khúc Khinh Cự ngửa ra sau, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, Hạ Hành uống một hớp trà ấm, mới áp chế cơn tức trong lòng.

Không nên ngâm suối nước nóng quá lâu, Khúc Khinh Cự dầm xuống bậc thềm ngọc bên cạnh suối nước nóng ra khỏi ao, lấy một khăn vải bông lớn lau nước trên người, sau đó cời chiếc váy cá uớt dầm trên người ra ngay trước mặt Hạ Hành, rồi mặc áo choàng rộng vào, đi đến trước mặt Hạ Hành xoay người lấy chén trà trên tay hắn, cười nói: "Vương gia, uống quá nhiều trà sẽ dễ lại sẹo."

Hạ Hành thường thức bức mỹ nhân xuất dục đồ [1] hoàn mỹ, nên đương nhiên chẳng quan tâm chén trà này, hắn vươn tay phải kéo người ôm vào lòng, tùy ý để chén trà trong tay Khúc Khinh Cự rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy: "Đã không thể uống trà, không bằng để ta nhắm nháp thưởng thức trà mỹ nhân vậy?"

[1] mỹ nhân xuất dục đồ: bức tranh người đẹp tắm

Ngón tay Khúc Khinh Cự nhẹ nhàng xẹt qua cánh tay trái băng bó miệng vết thương của Hạ Hành, cười đến ái muội và tiếc nuối: "Nhưng thái y nói, Vương gia cần tĩnh dưỡng."

"Thái y cũng không nói, Khinh Cự cần tĩnh dưỡng mà." Hạ Hành ôm người khẽ lắc, nơi dị thường nào đó lên tinh thần vừa lúc chạm vào nơi mẫn cảm của Khúc Khinh Cự: "Không thì Khinh Cự vận động nhiều một chút?"

Khúc Khinh Cự xoay vặn, thấy đối phương hít một hơi, hơi thở như lan liếm cổ hắn: "Vương gia muốn tiếp hỗ trợ sao?"

Tay phải vịn chặt eo như lá liễu này, giọng nói Hạ Hành hơi run: "Khinh Cự có bằng lòng hỗ trợ không?"

Hai tay ôm cổ Hạ Hành, khoe môi Khúc Khinh Cự khẽ cong, quyến rũ khó cưỡng, đầu lưỡi nàng nhẹ nhàng xẹt qua môi mình, nói khẽ: "Vương gia, chàng đoán xem?"

Tầm mắt hai người giao nhau, trong phòng hơi nước lượn lờ, rót đầy sự ái muội và hưng phấn.

Hơn nửa canh giờ sau, Khúc Khinh Cự và Hạ Hành cùng nhau đi ra, giữa tóc được búi đơn giản Khúc Khinh Cự bằng một trâm cài Hồng Ngọc, trên người mặc váy dài màu đỏ, đi cùng Vương gia mặc cẩm bào màu đen, tựa như một bức họa.

Khi Hạ Minh được hạ nhân son trang dẫn vào trong, vừa lúc thấy nhĩ ca và một nữ tử áo đỏ sóng vai đi cùng nhau, y hơi ngần ra, lập tức phản ứng kịp rũ mái đầu xuống đi vài bước đến trước mặt hai người: "Chào nhĩ ca, nhĩ tẩu."

"Chào tứ thúc." Khúc Khinh Cự hơi cúi đầu, lui về sau một bước nhỏ.

"Cuối cùng đệ cũng đến, vì huynh luôn ngóng trông đệ đến." Hạ Hành buông tay đang nắm Khúc Khinh Cự, cười nói: "Trước để người mang đệ đến xem

thờ chỗ ở, nếu không vừa ý, cứ việc sai bảo bọn họ."

"Tạ nhị ca." Hạ Minh ôm quyền, mới dẫn người mà bản thân mang từ trong phủ đến, đi theo hạ nhân sơn trang đến chỗ ở của mình. Chỗ ở của y cách Ngọc Vân lâu không xa, tên là Ngọc Lạc các, hơn nữa càng tuyệt vời hơn khi bên cạnh Ngọc Lạc các có một bể nước nóng, hiển nhiên cố ý an bài cho Hạ Minh.

Hạ Minh nhìn bốn phía, bài trí trong phòng đều rất tinh xảo, thậm chí cả màu sắc của màn cũng là loại y thường dùng, sau khi ngồi xuống trước bàn điều khắc bằng gỗ lê, đã có nha hoàn bưng trà bánh vào, trình trước mặt Hạ Minh.

Vừa nâng chung trà lên uống một ngụm, Hạ Minh chỉ thấy Minh Hòa mỉm cười đến, đầu tiên kính cẩn hành lễ, mới nói: "Thành vương điện hạ, Vương gia nhà chúng ta nói, đợi ngài nghỉ ngơi xong, bữa tối mời ngài đến cùng dùng tại Ngọc Vân lâu, mặt khác nếu có chỗ nào không quen, nô tài lập tức sẽ cho thủ hạ sửa sang lại."

"Nơi này sắp xếp rất khá, không có gì không tốt, làm phiền nhị ca rồi." Hạ Minh khẽ cười, đặt chén trà qua một bên: "Vốn là ta làm phiền, mời công công nói với nhị ca, ta chắc chắn sẽ đến đúng giờ."

"Thành vương điện hạ nói quá lời, ngài và Vương gia nhà chúng ta là thân huynh đệ, không có gì quý rầy hay không cả." Minh Hòa khom người nói: "Nô tài sẽ đi bẩm lại với Vương gia, xin Điện hạ nghỉ ngơi thật tốt." Nói xong, lại cúi người thi lễ, giúp Thành vương khép chặt cửa, mới lui xuống.

Cửa đóng lại rồi, trong phòng bỗng yên tĩnh rất nhiều, thậm chí Hạ Minh phát hiện bọn hạ nhân đi ngang qua nơi này đều cố ý nhẹ bước chân, hiển nhiên không muốn quý rầy đến y nghỉ ngơi.

"Quy củ của người bên nhị ca rất không tệ." Hạ Minh mở hai tay, để thái giám Tôn Hải cận thân giúp bản thân cởi áo, đợi sau khi lấy mũ ngọc trên đầu xuống, y dựa vào ghế đệm nói: "Hôm nay ta đến đây, chẳng khác nào đứng cùng một chỗ với nhị ca rồi."

Tôn Hải cẩn thận bỏ mũ ngọc vào hòm, nghe Vương gia nói lời này, thì nhỏ giọng nói: "Vương gia, ngài chỉ đến đường thượng, làm gì..."

"Thân ở trong cuộc, ai có thể chỉ lo thân mình?" Hạ Minh vẫn đạm phong khinh [2] khẽ cười: "So sánh trước sau sẽ không tệ hơn bây giờ, huống chi người nhị ca này, mặc dù ngày thường điềm đạm có lễ, nhưng tuyệt đối không phải hạng người nhân từ nương tay. Mặc dù bên ngoài lão đại sang sảng phúc hậu, thật ra thì tâm tính nhỏ hẹp, so với nhớ ân thì càng thích mang thù, giao tiếp cùng người như vậy trừ khi mọi chuyện thành công, nếu không sẽ không chiếm được cái tốt của hắn. Tính cách lão tam kiêu căng ngạo mạn, trong lòng chỉ có quyền thế không có dân chúng, thân cận cùng người như vậy, dù hắn làm Hoàng đế, cũng không có ngày lành."

[2] vẫn đạm phong khinh: mây thừa gió nhẹ, ở đây ý chỉ nhẹ nhàng băng qua

Hạ Minh giảng đến đây, giọng nói thay đổi: "Ngược lại là nhị ca, tính cách không ra vẻ đôn hậu giống lão đại, cũng không cao cao tại thượng xem thường người khác như lão tam, mặc dù tâm tư hắn thâm trầm, nhưng cũng không phải tiểu nhân thay đổi thất thường, đi theo người như vậy, chỉ cần không gây ra sai lầm lớn thì cũng có thể có được vài phần tình cảm." Trong lòng y vốn còn do dự, nhưng khi nhìn thấy nhị ca và nhị tẩu đi cùng nhau, y đã hạ quyết tâm rồi.

Người làm hoàng đế đương nhiên không thể nhân từ nương tay, nhưng cũng không thể không có nhân tình, nhị ca như vậy lại vừa khốp.

Tôn Hải không rõ vì sao Vương gia đột nhiên ra quyết định như vậy, nhưng là một thái giám cận thân, trừ trung thành ra còn phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, cho nên gã chỉ cần cố gắng phục tùng mệnh lệnh của Vương gia là được.

"Người đưa lễ vật bốn vương mang đến Ngọc Vân lâu, nói đây là tâm ý của người làm đệ đệ như bốn vương." Hạ Minh đứng lên nói: "Đi đi, bốn vương tạm nghỉ một lát."

"Vâng." Tôn Hải nhìn giường đã chuẩn bị tốt, cẩn thận lui ra ngoài.

Khúc Khinh Cự nhìn lễ vật trước mặt do Thành vương đưa đến này, bên trong có một chút gì đó thích hợp cho nữ nhân dùng, xem ra y cũng chuẩn bị cả lễ vật cho mình. Nàng quay đầu thấy Hạ Hành đang thưởng ngọc sư tử ngậm cầu, không biết sao đã nghĩ đến vua sư tử tranh cầu như đang tranh quyền, hình như ngọc này được khắc có ý nghĩa nào đó.

"Vương gia thích ngọc khắc này?" Khúc Khinh Cự cười hỏi: "Sư tử này rất đẹp mắt, uy phong凛冽."

"Ừ, màu sắc của quả cầu trong miệng cũng không tệ." Đặt ngọc khắc lại vào hộp, sau khi đẩy nắp hộp, Hạ Hành nói: "Lần này tứ đệ có tâm ý, rất khó có được."

Khúc Khinh Cự cười gật đầu: "Quả thật tứ thúc quá khách khí, đến thì cứ đến, đưa nhiều lễ như vậy làm gì." Tầm mắt đảo qua cái hộp ngọc sư tử, cười nhạt suy nghĩ, hình như bạn tiểu Minh bạn rợn cũng không nhân hậu như mặt ngoài rồi.

Đã nói mà, làm sao hoàng gia có thể xuất hiện đứa nhỏ nào thành thật chứ, thành thật đều đến nhà khác đầu thai rồi.

"Nàng cũng thích à?" Hạ Hành chú ý đến ánh mắt nhìn hộp của Khúc Khinh Cự, nhân tiện nói: "Nếu nàng đã thích, cứ mượn để thưởng thức đi, chi là vật trang trí nhỏ, có thể lấy được niềm vui của mỹ nhân chính là phúc khí lớn nhất."

"Ta là một nữ nhân muốn sư tử lão hổ gì đó làm gì?" Khúc Khinh Cự hừ một tiếng: "Không bằng sau này Vương gia tìm cho ta một số vật trang trí như ngọc khắc hoa sen, ngọc phù dung chẳng hạn, ta cảm thấy xinh đẹp hơn." Nói xong, đôi mắt nhỏ ghét bỏ nhìn cái hộp kia: "Chỉ có hán tử lỗ mãng như các người mới thích mãnh sư cắn thịt tươi."

Hạ Hành im lặng không nói gì, rõ ràng đại biểu cho khí thế và dũng khí, sự từ uy phong凛冽, thế nào vào miệng vương phi nhà hán, lại biến thành súc sinh chỉ biết ăn máu tươi sống không hề có ý nghĩa rồi?

Hắn nghĩ lại, không phải mình chính là tên súc sinh sao, khác gì đâu chứ?

Cho dù có, lúc này nó cũng chỉ là vật trang trí.

Buổi tối Hạ Hành thiết yến chiêu đãi Hạ Minh, Khúc Khinh Cự không đi cùng, tuy triều Đại Long giữa nam nữ ở chung khá giống lịch sử nam bắc Tống Triều kiếp trước, nhưng nàng vẫn rất thức thời không đến tham gia náo nhiệt.

Một mình nàng ăn cơm, khẩu vị Khúc Khinh Cự không bị ảnh hưởng chút nào, thậm chí còn uống thêm nửa chén canh gà Trân Sơn.

"Vương phi, Vương gia nói có thể sẽ ảm rượu với Thành vương điện hạ một lát, nếu vương phi mệt nhọc, thì đi nghỉ sớm ạ." Minh Hòa đến dưới lầu, thấy vương phi vừa lúc dùng xong bữa đang rửa tay, nhân tiện nói: "Vương gia còn nói, ngày mai sẽ cùng ngài đến núi Bạch Vân."

"Ta đã biết, người bảo hạ nhân nấu canh tỉnh rượu sẵn, nếu xong bữa, thì hầu hạ hai vị Vương gia uống một ít." Khúc Khinh Cự lau khô tay, bồi thêm một câu: "Mặt khác, truyền lời ta, nói Vương gia dùng ít rượu thôi, uống rượu nhiều sẽ không tốt cho miệng vết thương."

"Vâng, nô tài nhớ kỹ."

Đợi sau khi Minh Hòa lui ra, Khúc Khinh Cự nhíu mày, đã chơi khổ nhục kế, thì phải chơi đến cùng, chi tiết quyết định thành bại, không thể không làm gì.

Hạ Hành nghe Minh Hòa truyền lời xong, có chút bất đắc dĩ khẽ cười, ngược lại nhìn Hạ Minh nói: "Nhìn xem, đây cũng là rắc rối khi có vương phi đấy, luôn bị nhắc nhở khắp nơi."

Hạ Minh thấy tuy nhị ca oán giận, nhưng trên mặt lại cười càng ngày càng xán lạn, thì cười nói: "Mong nhị ca đừng tức giận, theo như ngu kiến của đệ đệ, nhị tẩu đang quan tâm huynh đấy, còn có ai dám quết huynh như vậy, có thể thấy được nhị tẩu đặt thân thể huynh ở trong lòng."

Dứt lời, quả thấy ý cười trên mặt Hạ Hành lại rõ ràng hơn vài phần, hẳn giờ cái chén nói với Hạ Minh: "Xem ra sau này tứ đệ sẽ là người biết đau lòng cho nàng dâu rồi, đây là chuyện tốt."

Hạ Minh nâng chén theo, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Hạ Hành nói với Minh Hòa: "Trở về nói với vương phi, ta đã biết, bảo nàng nghỉ ngơi sớm."

"Vâng." Minh Hòa lại lui ra ngoài lần nữa, tiếp tục truyền lời của Vương gia cho vương phi.

Hạ Minh thầm cảm thấy, hình như nhị ca đang khoe khoang, nhưng xét thấy y cũng có hiểu biết về phẩm tính của nhị ca, y nhanh chóng phủ định ý nghĩ này, cảm thấy muốn phi nhổ loại suy nghĩ này của bản thân.

Có đôi khi, sự thật luôn không cẩn thận đã lướt qua mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Quê xấm

Editor: Mèo ™

Chuyện Hạ Hành bị hành thích khiến toàn bộ triều đình hậu cung rối loạn hết cả lên, nhưng ngược lại chính bản thân Hạ Hành lại rất thanh nhàn, không cần dậy sớm vào triều, cũng không cần đầu tư đầu võ mồm với hai huynh đệ kia. Hắn nhìn Hạ Minh mặc một bộ trường bào màu nâu đơn giản đang tiến đến gần, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Khí trời hôm nay không tệ, thích hợp để ra ngoài ngắm cảnh."

Hạ Minh gật gù đầu đồng ý, sau cái hôm nhị ca bị hành thích, liền có một cơn mưa rào, nhờ vậy mà mặt trời hôm nay rực rỡ hơn hẳn. Nhớ tới đêm qua, sau khi dùng bữa với nhị ca xong, nhị ca mời mình cùng đến Bạch Vân Sơn du ngoạn ngắm cảnh, lúc đó y không chút do dự mà đồng ý ngay, bây giờ nhìn thấy nhị ca đứng ở trong sân, hình như là đang đợi ai đó.

"Đệ nghe nói trên đỉnh Bạch Vân sơn có Ngũ Trang Quan rất nổi tiếng, có không ít người đã đến đó cầu xâm giải mệnh." Hạ Minh cười cười: "Nhưng đệ vẫn chưa đến đó bao giờ."

"Huynh đệ chúng ta thường ngày đều bận rộn việc triều chính, hiếm khi được rảnh rỗi, hôm nay đúng lúc có dịp được đi đây đó, du ngoạn khắp nơi thì phải tận hưởng mới được." Giọng nói Hạ Hành nhẹ nhàng, như là chưa từng gặp chuyện bị hành thích kia.

Huynh đệ hai người đang nói, Hạ Minh liền thấy một tên thái giám lạ mặt từng bước từng bước xa vội vã đi tới, khom người trước mặt bọn họ: "Khởi bẩm Vương Gia, Vương phi nói sau nửa nén hương nữa thì có thể lên đường."

Hạ Hành gật đầu: "Người đi phân phó hạ nhân chuẩn bị đồ xuất hành cho chu đáo, một khắc sau sẽ xuất phát."

Hạ Minh nhìn tên thái giám trẻ tuổi đó đi xa, mới hơi do dự nói: "Nhị ca, đệ không biết Nhị tẩu cũng sẽ đi cùng, chuyện này....."

"Đều là người nhà, không cần phải câu nệ những chuyện nhỏ nhặt này." Hạ Hành cười vỗ vỗ vai của y: "Tẩu tẩu của đệ đã gả cho ta được mấy tháng rồi, nhưng cả ngày đều ở trong phủ giúp ta lo liệu gia sự, cũng không có cơ hội đi thăm thú khắp nơi, thời tiết hôm nay tốt như vậy, sao có thể bỏ phí chứ?"

Nghe giọng điệu nhị ca lúc nói coi y như người một nhà, trái tim Hạ Minh nóng lên, thở dài nói: "Nhị ca nói rất đúng, là đệ đệ câu nệ rồi."

Bên trong Ngọc Vân lâu, Khúc Kinh Cự mang giày thêu hoa để bằng xong, tâm tình rất tốt dẫn theo bốn nha hoàn hồi môn ra ngoài. Hai huynh đệ Hạ gia đều ở đây, bước chân hơi ngừng lại, ngay sau đó nhanh chóng đi tới trước mặt Hạ Hành, quỳ củ phúc thân với Hạ Minh: "Chào Tứ thúc."

"Bái kiến Nhị tẩu." Hạ Minh vội đáp lễ lại.

Khúc Kinh Cự khẽ lui về sau nửa bước, tỏ ý tránh đi nửa lễ, quay đầu lại cười nói với Hạ Hành: "Đã để Vương gia chờ lâu rồi." Hôm nay nàng cũng không mặc váy chấm đất hoa lệ thường ngày, mà mặc một chiếc váy ngắn thêu hoa đào nhỏ, dạo dưới cảnh xuân là hợp không gì bằng.

"Còn quên đồ gì không, nếu không thì chúng ta xuất phát thôi." Hạ Hành đưa tay chỉnh lại trâm vàng cánh bướm điểm hoa bên tóc mai Khúc Kinh Cự. Không biết người khác cảm thấy thế nào, riêng hắn thấy không cần vẻ đẹp bên ngoài tác động thêm, thì nàng cũng đã quyến rũ muốn chết rồi.

Khúc Kinh Cự lắc lắc đầu, trâm cài nhẹ nhàng quét qua lòng bàn tay Hạ Hành: "Không quên gì cả, bây giờ chúng ta xuất phát luôn thôi."

"Nếu đã như thế, thì đi thôi." Hạ Hành dặt tay Khúc Kinh Cự, nghiêng đầu nói với Hạ Minh: "Tứ đệ, mời."

"Mời nhị ca nhị tẩu đi trước." Hạ Minh lui về phía sau một bước, khẽ cúi đầu bày tỏ sự tôn trọng của mình. DD.LêQuỳnhĐoàn'

Hạ Hành cười cười với y, dặt tay Khúc Kinh Cự cùng đi về phía trước, Hạ Minh đi sau hai người, cách khoảng hai bước chân, tầm mắt rơi vào bóng lưng của hai người họ, không khỏi có chút hâm mộ, tình cảm của nhị ca cùng nhị tẩu thật tốt.

Nghĩ đến không lâu nữa mình cũng sẽ cưới tiểu thư La gia làm vương phi. Lễ bộ đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ của y, Hạ Minh không khỏi cảm thấy nóng lòng mong đợi, chờ sau khi vương phi vào phủ, có phải y và nàng ấy cũng sẽ ân ái như nhị ca và nhị tẩu vậy không?

Tôn Hải đi theo sau Hạ Minh hơi xúc động. Ai nói hoàng gia không có chân tình, đó là vì không gặp được đúng người thôi, nhìn Đao Vương và Đao Vương phi người ta kia, thật đúng là lang tài nữ xứng, một đôi trời đất tác hợp mà.

Làm tổng quản trong phủ Thành vương, mặc dù hắn ta không tính là thông minh nhanh nhạy, nhưng ít nhất những điều nên biết thì đều biết rất rõ ràng. Hắn ta nghe nói trong phủ Đao Vương cũng có rất nhiều mỹ nhân, nhưng sau khi Vương phi vào phủ, hắn ta chỉ nghe nói mỹ nhân nào bị đánh phạt, bị biếm chức, bị đưa đi, chứ chưa từng nghe nói Đao Vương có bất cứ bất mãn gì với Đao Vương phi. Ngay cả những chuyện liên quan đến phủ Xương Đức Công, cũng không nghe nói Đao Vương không hài lòng gì với Đao Vương phi cả.

Cũng không biết là do Đao Vương si tình hay thù đoạn của Đao Vương phi cao siêu. Nhưng mặc kệ thế nào, trong ba vị Điện hạ đã lập gia thất hiện nay, chỉ có Đao Vương khiến người khác phải hâm mộ đến độ mất mặt thôi.

Tuy nói là leo núi ngắm cảnh, nhưng cũng có chuẩn bị những hạ nhân lực lưỡng khênh kiệu liễn sẵn sàng phía sau, đợi khi chủ tử mệt mỏi, bọn họ sẽ làm nhiệm vụ của mình.

Ra khỏi cánh đồng ruộng mênh mông và vườn cây hoa quả ở đầu Phúc Lang sơn trang, đi không bao lâu đã thấy được Bạch Vân Sơn, Khúc Kinh Cự nhìn ba chữ 'Bạch Vân Sơn' thật to khắc trên bia đá dưới chân núi, không khỏi ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao ngất cực kỳ nguy nga dưới ánh mắt trời.

"Sao thế, mệt chân rồi hả?" Hạ Hành thấy dáng vẻ ngửa đầu nhìn đỉnh núi của nàng, cười nói: "Nếu nàng không muốn đi nữa, thì để bọn họ nâng kiệu lên đó cũng được." Nói xong, chỉ chỉ những chiếc kiệu phía sau.

Khúc Kinh Cự thoáng nhủ mảy, đưa tay níu tay áo của hắn lại: "Khi nào thiếp không đi nổi nữa, sẽ kéo tay Vương gia mượn sức."

Hạ Hành nhẹ giọng cười một tiếng, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Nếu nàng không đi nổi, ta công nàng lên."

Khúc Kinh Cự bật cười, nhưng lại lập tức ngưng cười, hơi tiếc nuối liếc nhìn cánh tay trái của hắn: "Đáng tiếc Vương gia vẫn còn bị thương chưa khỏi."

Hạ Hành:.....

Hạ Minh cảm thấy nhất định là mình chưa đủ to lớn, nếu không khi nhị ca và nhị tẩu nói chuyện, sao lại xem y như thủy tinh trong suốt —— Hoàn toàn không tồn tại vậy chứ? Y khẽ dời tầm mắt, nhìn Ngũ Trang Quan trên sườn núi, cũng không biết lúc nào mới có thể leo lên đến đó nữa?

Sau khi hai người trêu chọc nhau vài câu, bọn họ đi tiếp lên trên theo con đường có sẵn. Dù sao trong lòng hai người đều biết, nếu Ngũ Trang Quan này nổi danh, vậy nhất định sẽ có khách hành hương lui tới, nếu lỡ gặp phải những người trong nhà quan lại phú quý, không chừng sẽ xấu hổ chết mất.

Đường lên núi được lót bằng từng thềm đá một trải dài lên trên, giẫm những thềm đá này dưới chân, có chút cảm giác là lạ không nói nên lời, nghe tiếng chim hót bên tai, Khúc Kinh Cự quay đầu lại nhìn dãy thềm đá phía sau mình đã đi qua, tự nhiên sinh ra một chút cảm giác thành tựu.

Hít hai hơi thật sâu, Khúc Kinh Cự dùng khăn tay lau mồ hôi rịn bên trán, thở hổn hển nói: "Không ngờ thiếp đã leo lên được nhiều bậc thang thế." Nói xong, nàng quay sang nhìn Hạ Hành mặt không đỏ, cũng không thở mạnh, nhất thời cảm thấy không hợp lý, không phải nói những hoàng tử này tay trái tay phải không chặt, chỉ biết sống sung sướng hưởng thụ thôi ư, đáng về Hạ Hành khí định thần nhân như vậy, giỡn chơi sao?

"Thế lực Vương gia thật tốt." Khúc Kinh Cự đưa tay níu tay áo của hắn, để hắn kéo mình lên một bậc thang: "Còn bao lâu mới đến?"

"Chúng ta sáu tuổi đã bắt đầu học lục nghệ [1], thời niên thiếu càng thích cưỡi ngựa, bắn tên, xúc cùc, leo lên một ngọn núi nhỏ như vậy, không tốn sức chút nào." Hạ Hành thấy bộ dáng này của nàng, đang định bảo hạ nhân hầu hạ nàng lên kiệu, lại bị Khúc Kinh Cự cự tuyệt.

[1] Lục nghệ: Lễ nghĩa, âm nhạc, bắn cung, cưỡi ngựa, thơ văn, tính toán.

Khúc Kinh Cự phát tay ý bảo hạ nhân lui ra, ngẩng đầu nhìn dãy thềm đá không thấy điểm đến: "Tiếp tục thôi."

Hạ Hành cười bất đắc dĩ, nhìn nàng một hồi lâu, đưa bàn tay đến trước mặt nàng.

Khúc Kinh Cự khẽ rũ mắt, nhìn bàn tay sạch sẽ trước mắt, hơi ngập ngừng, sau đó đặt tay trái mình vào trong bàn tay rộng mở của hắn.

Dù con đường có khó đi hơn nữa cũng đến được điểm cuối, Khúc Kinh Cự bước lên một bậc thang cuối cùng. Nhìn con đường nhỏ lát đá xanh trước mắt kéo dài đến trước một đạo quan, thở hắt ra một hơi, lau đi mồ hôi bên trán, khẽ nở nụ cười trên gương mặt ửng hồng: "Cuối cùng cũng tới rồi."

Hạ Hành nhìn dáng vẻ này của nàng, gật đầu cười: "Các quý phu nhân trong Kinh thành đều biết đến nơi này, nhưng có lẽ Vương phi nàng là người duy nhất tự mình leo lên đây, hôm nay nàng mà xin xăm, nhất định sẽ là xăm thượng thượng."

Khúc Kinh Cự không nghĩ tới Hạ Hành sẽ nói những lời này, nàng ngăn người nói: "Vương gia cũng tự mình leo lên đây, vậy phu thê chúng ta đều có thể cầu được xăm thượng thượng rồi."

Hạ Hành đưa tay sờ sờ trán nàng, phát hiện không rịn quá nhiều mồ hôi, mới yên tâm nói: "Phu thê ta vốn là một thể, nàng cầu một quẻ xăm, thì cũng coi như đại diện cho hai người chúng ta rồi."

Khúc Kinh Cự nghĩ trong lòng, đạo lý này ở đâu ra vậy? Nhưng nụ cười trên mặt lại càng thêm rực rỡ: "Vậy cũng được, vận may của hai chúng ta cộng lại, chính là quẻ xăm cực cực tốt rồi."

Ba người đi tới cửa chính Ngũ Trang Quan, phát hiện đạo quán này cũng không lớn lắm, lại hết sức cổ xưa uy nghiêm, có một đạo nhân thanh tu ngồi giữ cửa, đạo bào trên người hơi sần cũ, nhưng rất sạch sẽ, thấy đoàn người bọn họ xuất hiện, cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Trong đạo quan thờ phụng tượng thần của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn và Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn. Khúc Kinh Cự vốn là người theo thuyết vô thần, sau khi xuyên không đến nơi này, liền nảy sinh lòng kính sợ với thần linh, nàng vào đại thần điện từ cửa hông, quý xuống bô đoàn, sau khi cầu khẩn vái lạy xong, mới lấy ống thẻ xăm, nhắm mắt thành tâm lắc lắc.

Khoảng một lát sau, có một quẻ xăm rơi xuống, nàng cầm lên nhìn, phát hiện những chữ này nếu tách ra thì nàng biết, nhưng gom chung lại thì không rõ là nghĩa gì, trả ống thẻ về chỗ cũ, nàng cầm quẻ xăm đi ra ngoài từ cửa hông như lúc vào, đi tới trước vị đạo sĩ kia.

"Phiên chân nhân giải giúp quẻ xăm này." Khúc Kinh Cự lễ phép dâng quẻ xăm bằng hai tay.

Đạo sĩ thanh tu dõi theo đôi tay, ngẩng đầu lên nhìn nàng, đứng lên nhận lấy quẻ xăm của nàng cũng bằng hai tay, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp nói: "Mời nữ tôn giả ngồi, đợi bản đạo xem một chút."

Hạ Hành thấy Khúc Kinh Cự ngồi xuống trước mặt đạo sĩ, liền đi tới đứng sau lưng Khúc Kinh Cự, chờ xem đạo sĩ giải thích quẻ xăm này như thế nào. d i ễ n đ à n ~ l ê q u ý đ ô n

Đạo sĩ nhìn quẻ xăm một hồi, liền bỏ quẻ xăm sang bên cạnh, vuốt cằm râu nói: "Vô Lượng Thiên Tôn, những ngày gần đây trong kinh thành xảy ra chuyện bất ngờ, nên ít có người tới đạo quán xin xăm, hai vị tôn giả tự mình đi bộ đến đây, cũng coi như có duyên. Bản đạo thấy ấn đường hai người đây đạ sáng láng, không cần giải xăm cũng biết là người phúc vận đủ đầy."

"Chân nhân đạo pháp cao thâm, mới nhìn đã biết chúng ta đi bộ mà đến." Khúc Kinh Cự cười cười, không đề cập tới chuyện phúc vận kia.

"Bản đạo Huyền Linh, ở tạm nơi này cũng đã nửa năm có thừa, thấy chúng tôn giả đến đây hành hương, duy chỉ có hai người là khác biệt. Bản đạo không biết nên nói gì hơn." Đạo nhân đứng dậy hành đạo lễ với hai người, đưa quẻ xăm đến tay Hạ Hành: "Bản đạo đã phụ kỳ vọng của hai vị tôn giả, xấu hổ xấu hổ."

Hạ Hành nhận lấy quẻ xăm, ôn hòa cười nói: "Huyền Linh chân nhân nặng lời rồi, thế gian đều có Thiên Đạo, bọn ta há có thể khiến chân nhân khó xử."

Hắn cúi đầu nhìn dòng chữ trên quẻ xăm, trên đó viết: "Cửu sơn tinh lục lệ hoa hồng. Tam canh đăng hoà ngũ canh kê. Phụng phi phiên phiên hề. Tứ hải cầu hoàng."

Lời văn kỳ quái, về trước không ứng với về sau, đối trận cũng không tinh tế, lại càng không cần nói tới đối ngẫu làm gì, lộn xộn hết cả lên. Hạ Hành đưa quẻ

xăm cho Khúc Khinh Cự, thật không biết tại sao nữ nhân lại hết mực tin vào những thứ này cho được.

Hết chương 61

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Hiện thực

Editor: Gà

Dường như Huyền Linh đạo nhân không nhìn thấy Hạ Hành đưa quẻ xăm cho Khúc Khinh Cự, lại thi lễ với hai người lần nữa: "Hai vị Tôn giả, hôm nay không có khách viếng thăm, bản đạo cáo từ." Nói xong, vuốt chòm râu cười bỏ đi.

Đội khi Khúc Khinh Cự phản ứng kịp, Huyền Linh đạo nhân đã đi vào đường nhỏ trong rừng, nàng chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của ông, nhưng nhanh chóng không thấy nữa rồi.

Tác phong của bóng lưng này, thật đúng có chút phong phạm của cao thủ, Khúc Khinh Cự cúi đầu thương thức xăm này, tuy nàng không hiểu ý tứ của quẻ xăm, nhưng vẫn có thể nhìn ra lời xăm này có vẻ không thích hợp.

Một ống xăm thường có số lượng cố định, nên quẻ xăm càng phải chú ý cách thức, mẫu mà bản thân vừa lấy ngẫu nhiên này, đối trận không tinh tế, không gieo vần không đối ngẫu. Thậm chí thơ của quẻ cũng chấp vả lung tung, không hề hợp lý.

Trên thực tế, lời trong quẻ này do tiểu đạo sĩ Ngũ Trang Quan tiện tay viết sao? Khó trách vừa rồi vị đạo sĩ này lộ ra vẻ cao thâm khó hiểu, thì ra phát hiện lời văn không đối nhau?

"Cửu sơn tinh lục lệ hoa hồng, tam canh đăng hỏa ngũ..." Khúc Khinh Cự ngắm nghía cái xăm này, nhớ kỹ hai câu không hề liên quan đó, nhú mày, từ trên ghé đứng lên: "Vương gia, ta thấy cũng không có gì hay để xem, không bằng trở về thôi."

Hạ Hành thấy tuy nàng chẳng thèm nhìn quẻ xăm, nhưng vẫn giao cho Mộc Cận phía sau, thì cười nói: "Vậy thì về thôi." Đạo sĩ kia nói bọn họ là quý nhân gì đó, nói gì mà Kinh thành không thiếu khách hành hương, nhưng thấy y phục bọn họ bất phàm, mà mấy hôm trước còn xuất hiện sự kiện ám sát đấy thôi.

Về phần nói bọn họ đi bộ lên núi, hẳn nghiêng đầu nhìn về mặt đồ hồng chưa tan của Khúc Khinh Cự, cũng là chuyện vô cùng rõ ràng, nói quý thân, nhưng thật ra nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí [1] mà thôi.

[1] nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí: Người nhân thấy vậy gọi là nhân, người trí thấy vậy gọi là trí" (Cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau).

Cái gì cửu sơn tinh lục lệ hoa hồng, tam canh đăng hỏa ngũ... Sắc mặt Hạ Hành bỗng nhiên khê biến, hẳn ngừng chân, nhìn về phía Mộc Cận đang đỡ Khúc Khinh Cự: "Đưa quẻ xăm cho bốn vương xem nào."

Thấy vương phi không phản đối, Mộc Cận cẩn thận trình quẻ xăm lên, sau đó chỉ thấy sắc mặt Vương gia có chút không đúng.

"Quẻ xăm này nói hưu nói vượn, đừng mắt công giữ lại." Hạ Hành ném quẻ xăm cho Tiền Thường Tín bên cạnh, nói với Khúc Khinh Cự: "Đường xuống núi không dễ đi, chúng ta ngồi kiệu liền trở về."

Khúc Khinh Cự không nhìn động tác của hắn, cười gật đầu. Hai người đi đến trước mặt Hạ Minh, thấy Hạ Minh một mặt mờ mịt, Hạ Hành nhân tiện nói: "Một quẻ xăm có lời mờ đầu không ăn nhập gì, xem ra tay nhị tẩu đệ rút xăm không linh rồi."

Khúc Khinh Cự cười nói: "Mới vừa rồi ta kêu chàng cùng đi, chàng cô tình không đi, bảo muốn cầu cùng ta, lúc này chê vận may ta không tốt, làm gì có đạo lý như vậy."

"Thôi thôi, nam nhân tốt không đấu với nữ nhân." Hạ Hành cười vẫy tay: "Chúng ta vẫn nên xuống núi thôi, chân núi Bạch Vân có một dòng suối nhỏ, chúng ta có thể dùng bữa cơm dã ngoại ở cạnh suối."

"Được." Đường như Hạ Minh không nhìn thấy hai người mới vừa rồi liếc mắt đưa tình, trên mặt mang theo ý cười chất phác: "Ngu đệ đã muốn ăn một bữa cơm ở nơi non xanh nước biếc như vậy lâu rồi."

Ba người nói xong thì đi ra ngoài theo đường nhỏ đá lát, không biết sao trọng tâm đề tài đã lái đến chỗ Hạ Minh gặp chuyện ở Giang Nam.

"Mặc dù trên triều làm gay gắt, nhưng việc này sớm muộn gì sẽ có kết quả." Hạ Hành biết chỗ khó xử của y, vỗ vai y nói: "Thế gian luôn có việc khó xử, vượt qua rồi thì sẽ tốt thôi."

"Nhị ca nói rất đúng, mặc dù phụ hoàng là cửu ngũ chí tôn, nhưng cũng không thể tùy tâm sở dục [2]." Hạ Minh cười: "Nhị ca yên tâm, ngu đệ đã hiểu."

[2] tùy tâm sở dục: thích làm gì thì làm vậy

Hạ Hành gật đầu, thấy ba cổ kiệu trước mắt, nhân tiện nói: "Tứ đệ, mời."

"Mời." Hạ Minh hơi khom người, luôn biểu hiện thân là đệ đệ cung kính với huynh trưởng.

Đội khi ba người đều lên kiệu, Khúc Khinh Cự cách xa mỏng trong cổ kiệu nhìn ra bên ngoài, có cảm giác cổ kiệu bắt đầu hơi đong đưa đi về phía trước. Hạ Minh nói đúng, mặc dù Hoàng đế thân là cửu ngũ chí tôn cũng không thể tùy tâm sở dục, hướng chỉ người khác.

Bỗng nhiên, nàng ngồi thẳng người, cửu ngũ chí tôn... cửu... ngũ...

Vỗ gò má mình, Khúc Khinh Cự lại lười biếng dựa vào gối thấp lần nữa, mặc kệ có phải do nàng mơ mộng quá nhiều hay không, hôm nay nàng cũng chỉ cầu được một quẻ xăm vô dụng, khác nào cái gì cũng không có.

Xuống núi mỗi một bước đều phải ổn định, hạ nhân nâng kiệu đều dè dặt cẩn trọng ổn định bước xuống mỗi bậc thềm đá, đợi đến đất bằng, bọn họ mới nhẹ cùng thở một hơi, đường bằng tốt hơn so với đường xuống dốc, cũng an toàn hơn.

Đúng lúc này, chỉ thấy mấy chiếc xe ngựa đi đến từ một phương hướng khác, xe ngựa chế tác trông giống nhau, hơn nữa bên cạnh mỗi chiếc xe ngựa còn có hai hộ vệ mặc khôi giáp.

Tiền Thường Tín hí mắt nhìn một cái, nhất thời hiểu được, e rằng đây là tú nữ từ nơi khác đưa vào Kinh thành để tuyển chọn, sắc mặt hắn không thay đổi, cũng không báo nhóm kiệu phu đi vòng, vẫn thẳng tắp đi về phía trước.

Mặc dù người đánh xe phía trước không biết người đến là ai, nhưng nhìn thấy không ít thị vệ đi phía sau ba cổ kiệu này, trong lòng biết đây là quan lại nhà quyền quý đã đi ngoại, nhanh chóng tấp xe ngựa qua một bên, đợi sau khi những người này đi rồi, mới lần nữa cho xe ngựa đi tiếp.

Nhóm tú nữ ngồi trong xe ngựa nhìn cổ kiệu dần dần đi xa, bắt đầu thấp giọng nói chuyện với nhau.

"Không biết ai ngồi trong kiệu, phô trương thật ghê gớm." Một tú nữ khoảng 15 tuổi nói: "Nhìn thật uy nghiêm."

"Có nhiều hộ vệ bảo vệ như vậy, không phải người bình thường có thể phô trương." Một tú nữ hơi mập nhìn nàng ta: "Không chừng là Vương gia Quận vương đấy."

"Người khỏe khoắn đi, Vương gia gì đó dễ dàng gặp vậy sao?" Một tú nữ khác trêu đùa: "Không chừng là vương phi tiểu thư nhà nào đó."

Trong lúc nhất thời, vài người trong nhóm tú nữ bỗng cười đùa lên.

Hộ vệ đánh xe ngựa bên ngoài nghe động tĩnh bên trong, sắc mặt lạnh vài phần, lập tức gào to, không có mệnh lệnh quý chủ nhân.

Gã nhớ đến tin tức nghe được ở bên ngoài, nghe nói mấy ngày nay Kinh thành không ổn định, Thành vương và Đoan vương đều đến Kinh Giao đường thương rồi. Nghĩ vậy, gã không khỏi biến sắc, mới vừa rồi đi qua không phải là Đoan vương hoặc Thành vương chứ? Bằng không giờ phút này, ai dám phô trương lớn xuất hiện ở đây như vậy?

Sau khi cổ kiệu dừng lại, màn kiệu trước mặt Khúc Khinh Cự được mở ra, nàng vịn tay Mộc Cận ra khỏi cổ kiệu, thấy mặt cô trước mắt đã dài thành một mảnh xanh nhạt, đồng cô chạy dọc theo dòng suối, bèn thở dài: "Quả nhiên cảnh trí ở đây rất tốt."

Nàng quay đầu nhìn lại, thấy bọn hạ nhân đã bắt đầu khiêng nôi hơi, băng ghế ngồi ra, chỉ chốc lát sau đã chuẩn bị xong tất cả, Khúc Khinh Cự cảm thấy nghệ sĩ dưới tay mình kiếp trước diễn cổ trang còn quá kém, không bì kịp với năng lực làm việc của hạ nhân.

Hạ Hành đi đến bên cạnh nàng, chỉ vào dòng suối đối diện nói: "Dòng suối rất rộng, cho nên lấy tên là Thanh Khê hà, đối diện còn có một tòa điện trang của chúng ta, hai năm trước phụ hoàng ban thưởng cho ta."

Loại nhà thế này rất nhiều, ở không hết, Khúc Khinh Cự mỉm cười: "Tầm lòng phụ hoàng từ ái, chỉ tiếc ngày thường thời gian chúng ta ra cửa quá ít, không thể ở điện trang mà phụ hoàng ban thưởng được, thật sự đáng tiếc."

"Sau này có thời gian, ta sẽ đi với nàng nhiều hơn." Hạ Hành thấy nàng cười vui vẻ, ý cười trên mặt cũng rõ hơn, hắn kéo người ngồi xuống trước bàn, sau đó nói: "Ta bảo bọn thị vệ đi bắt chút món ăn thôn quê về, để đầu bếp trong phủ chúng ta mang theo đến đây làm chút gì đó thú vị dần dần nếm thử."

Hạ Minh phoi dưới ánh mặt trời ấm áp, lòng y cũng ấm theo, y chỉ vào dòng suối nhỏ nói: "Tôn Hải, nhìn xem trong dòng suối nhỏ này có cá hay không, nếu có thì lấy cần câu đến."

Tôn Hải vội bước nhanh chạy đến bên dòng suối xem thử, rất nhanh lại chạy về, hắn cười nói: "Vương gia, tiểu nhân thấy có cá bơi lội trong nước, cũng không biết có bao nhiêu."

"Vậy bốn vương đi câu cá." Y đứng lên, ôm quyền nói với Hạ Hành: "Nhị ca, đệ đệ đi câu cá một lát."

Hạ Hành gật đầu: "Cẩn thận đừng để ướt giày."

Nghe thế, Hạ Minh cười: "Nhị ca yên tâm, đệ đệ đã biết."

Khúc Khinh Cur thấy Hạ Minh vén áo bào, buộc y phục sau hông, bảo hạ nhân mang theo ghế cầm cần câu và mỗi câu đi đến bên dòng suối, không khỏi cảm khái, kiếp trước không ít thiếu niên dù đã mười bảy mười tám tuổi mà vẫn còn trẻ con, còn Hạ Minh đã trầm ổn như vậy, hiện tại hiếm khi biểu hiện ra hai phần trẻ tuổi sinh động, cũng không biết thật tình hay giả vờ.

Nàng liếc mắt nhìn Hạ Hành bên cạnh, người bên cạnh cũng mới chỉ hai mươi tuổi đầu, đã có tâm tư và thủ đoạn như thế, có thể thấy được Hoàng thất là nơi đúc người, trình độ phức tạp đã vượt qua làng giải trí kiếp trước. Làng giải trí đấu với nhau thua thì chỉ mất danh lợi, nếu Hoàng thất đấu thua, tiếp theo sẽ mất mạng hoặc mất cả thể lẫn hài tử.

Nghĩ vậy, một tiểu tử trẻ tuổi mới hai mươi tuổi đầu như Hạ Hành, bây giờ phải làm đến cái dạng này, cũng rất không dễ dàng, nàng cảm thấy tình mẫu tử sâu trong nội tâm mình chợt bộc phát.

Nhưng nhớ đến tâm kế của người này, nhất thời tình mẫu tử trong lòng nàng biến mất không còn một mống, thuận tay dùng châm bạc xiên một miếng lê bỏ vào miệng, tròn mọng nước, hương vị rất tốt. Sau đó, xiên một miếng khác đưa đến trước mặt Hạ Hành, ý bảo hắn nếm thử.

Nếm thử từ tay Khúc Khinh Cur, Hạ Hành gật đầu, cười nói: "Rất không tệ."

Tiền Thường Tín liếc mắt nhìn lê thơm mát gần Vương phi, hình như Vương gia không thích ăn lê nhỉ?

Trong phủ Tấn An trưởng công chúa, Hạ Quy Niệm bắt đầu lật xem bài thiếp bên trong, sắc mặt bình thản nói: "Đã nói nhiều ngày nay bản cung hơi mệt nhọc, không gặp người ngoài." Những người này chỉ đơn giản muốn hỏi thăm một ít tin tức về Đoan vương Thành vương tử nàng thôi, không giấu lại nàng chỉ là một nữ quyến thì có thể biết bao nhiêu việc chứ, cho dù biết cũng sẽ không thể nói cho các nàng.

Nhớ đến tin tức từ trong cung, nàng do dự một chút, triệu thân tín của mình là Đỗ ma ma đến nói: "Thường họa yểm lần trước, bản cung nghe nói nhị đệ muội thích dùng hoa quả, ở đây bản cung mới nhận được không ít hoa quả, bảo người đưa qua cho nhị đệ muội đi, mặt khác mang được liệu bản cung đã giúp nhị đệ tứ đệ chuẩn bị tốt qua theo."

Sau khi Đỗ ma ma nghe xong nói: "Công chúa, hiện giờ trên triều vì sự kiện ám sát đã rối loạn lắm rồi, không bằng mấy ngày nữa ngài lại đưa qua?"

Sắc mặt Hạ Quy Niệm ngưng trọng nói: "Cấm vệ quân phát hiện, mũi tên lông vũ ám sát Đoan Vương mặc dù bình thường, nhưng trên cán đuôi có sử dụng vật liệu gỗ chỉ có từ loại cây ở phía sau biệt trang của Thụy vương, hiện tại chuyện này đã chuyển giao cho Đại Lý Tự và Hình bộ, sớm muộn gì cũng sẽ báo lên phụ hoàng thôi."

Sắc mặt Đỗ ma ma khẽ biến, hơn nửa ngày mới nói: "Xưa nay hoàng thượng thiên vị Thụy vương, như vậy..."

"Người trong thiên hạ đều thấy." Hạ Quy Niệm vuốt ve một bài thiếp: "Cho dù phụ hoàng một lòng thiên vị Thụy vương, cũng không ngăn nổi miệng lưỡi thiên hạ, dù kết quả như thế nào, đời này của Thụy vương... Trừ khi bản cung không có ba vị huynh đệ kia, bằng không ngôi vị hoàng đế đã không có duyên với hắn nữa rồi."

"Nô tì đi ngay." Đỗ ma ma hiểu được, vội vàng lui xuống.

Mở bài thiếp trong tay ra, mặt trên viết Ngụy thị phủ Xương Đức công, nàng cười lạnh, nghĩ là lão thái thái phủ Xương Đức công thì nàng sẽ nể mặt vài phần sao, không tự nhìn lại mình, trong Kinh thành này còn nhiều lão nhân lớn tuổi hơn bà ta, nhưng chưa chắc nàng đã nể tình, huống chi chỉ là một lão phu nhân của một cái phủ sắp suy tàn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Gài bẫy Ninh vương

Editor: Mèo ^{TM}

Hiện giờ Thụy vương đã trở thành đích ngắm cho mọi người chỉ trích, trước bị hoài nghi tập kích đệ đệ, sau lại bị nghi ngờ ám sát ca ca. Loại hành động vô nhân tính này, cho dù vẫn chưa có chứng cứ xác minh rõ ràng, nhưng trong suy nghĩ của mọi người, Thụy vương ngoài ngang ngược hống hách ra, lại thêm một tội danh tàn bạo vô nhân tính.

Khánh Đức đế cũng không ngờ hai chuyện này đều có liên quan đến đứa con thứ ba của mình, ông nhìn mũi tên do thống lĩnh cấm vệ quân trình lên trên ngự án, một hồi lâu sau mới thờ dài một hơi, không cần biết thực hư thế nào, nhưng quả thật Uyển nhi không thích hợp để làm trụ quân trong tương lai nữa rồi.

"Bệ hạ, Thục quý phi nương nương cầu kiến." Thái giám tổng quản đi vào quỳ trước mặt ông bẩm báo.

Khánh Đức đế đứng lên, đi tới cửa sổ nhìn nữ nhân đang đứng ở ngoài điện, nhắm mắt lại nói: "Bảo Thục quý phi về đi, nói trẫm chính vụ bận rộn, không rảnh gặp nàng."

Thái giám tổng quản lộ ra một tia kinh ngạc, ngay sau đó liền khôi phục sắc mặt, thi lễ lui xuống, xem ra hoàng thượng đã hoàn toàn thất vọng với Tam điện hạ rồi.

"Quý phi nương nương, lúc này hoàng thượng đang bận xử lý chính vụ, chỉ sợ không thể gặp người." Thái giám tổng quản đi tới trước mặt Thục quý phi, kính cẩn nói: "Mời người về cho."

"Hoàng thượng không muốn gặp bốn cung sao?" Thục quý phi nhìn về phía cửa lớn đang mở, trong lòng buồn bực không thôi, xoay người rời đi ngay, hiển nhiên là đã tức giận với lời từ chối của hoàng thượng.

"Cung tiền Thục quý phi nương nương." Thái giám tổng quản không nhanh không chậm cúi người, nhìn Thục quý phi vội vã rời đi khỏi tầm mắt mình. Sau đó mới từ từ đứng thẳng người lên, trên mặt lộ ra nụ cười không khác gì với ngày thường. Đã nhiều năm như vậy rồi mà tính tình Thục quý phi vẫn không thay đổi chút nào, nhưng với tính tình trước mắt này, bày ra tính khí này cho ai xem chứ? Đờ. Lẽ. Qüý. Đờ.

Thục quý phi ra khỏi cung Thiên Khải, sau khi ngồi lên kiệu liễn, gương mặt liền trầm xuống, ngay cả ánh mặt trời rực rỡ cũng không khiến bà khởi sắc lên chút nào.

Khi Kính quý phi gặp Thục quý phi ở Ngự Hoa Viên, trong tay đang cầm hai nhánh hoa hồng, nhìn thấy sắc mặt đối phương khó coi, bà cười nói: "Muội muội mới đi đâu về vậy?"

"Tỷ tỷ thật hăng hái!" Thục quý phi hừ một tiếng: "Có thể thấy được Đoan vương điện hạ bị thương cũng không nặng lắm."

"Cũng may nhờ ơn trời phù hộ." Kính quý phi đưa hoa cho cung nữ bên cạnh, "Không biết tâm tình lúc này của tên chủ mưu đứng phía sau như thế nào nhỉ?"

Thục quý phi cười lạnh một tiếng, từ trước đến giờ bà không thêm đề Vi thị làm bộ làm tịch này vào mắt, chỉ biết dùng lời ngon tiếng ngọt dụ cho bệ hạ vui vẻ. Ý bảo thái giám nâng kiệu liễn đi tiếp, không muốn đôi co đông dài ở đây.

Kính quý phi nheo mắt nhìn đoàn người Thục quý phi cực kỳ tức giận rồi đi, lộ ra một nụ cười lười biếng: "Bốn cung thật thích tính khí này của ả ta." Nếu không, thì sao có thể giúp bà leo lên đến được vị trí này?

Mọi người đều cho rằng chuyện này nhất định có liên quan đến Thụy vương thì ngay trong lúc tảo triều, Thiếu Khanh Điền đại nhân ở Đại Lý Tự lại nói ra một chuyện, nội dung khiến mọi người trong triều cảm thấy thật bất ngờ.

Điền đại nhân nói, ba tháng trước khi Đoan Vương bị ám sát, Đại Lý Tự nhận được báo án từ quân sự trong biệt trang của phủ Thụy vương, nói là phía sau núi mất không ít cây cối, mặc dù không phải loại cây quý hiếm gì, nhưng nhận thấy đây là việc bất chính, nên tới Đại Lý Tự báo án đề nhờ tra rõ.

"Ý của Điền đại nhân là, bởi vì trong phủ Tam đệ có người báo án, nên không liên quan gì đến Tam đệ sao?" Hạ Kỳ hơi buồn cười hỏi ngược lại: "Không biết đại nhân có nghĩ tới việc Tam đệ có ý sắp xếp chuyện đó hay không?"

"Chân tướng thực hư ra sao, vi thần cũng không rõ, vi thần chỉ bẩm báo sự việc trên cho hoàng thượng biết thôi." Điền Tấn Kha hoàn toàn không thêm đề ý Ninh Vương gây khó khăn cho mình, ngược lại thi lễ nói với Khánh Đức đế: "Hoàng thượng, vi thần còn tra ra được, ba tháng trước cấm vệ quân từng gặp đoàn xe ngựa vận chuyển gỗ ở Kinh Giao, sau khi hỏi thăm, mới biết những người này là hạ nhân trong phủ Ninh Vương điện hạ, thậm chí còn có người lấy ra lệnh bài của Ninh Vương điện hạ."

"Ăn nói lung tung, bốn vương chỉ lệnh cho người tu bổ lại biệt trang ở Kinh Giao, nửa năm trước biệt trang gặp hỏa hoạn, là chuyện mà tất cả mọi người trong Kinh thành đều biết, lời này của Điền đại nhân là có ý gì?" Hạ Kỳ không nghĩ tới Điền Tấn Kha lại kéo chuyện sang đổ trên người mình, lập tức tức giận nói: "Bốn vương thấy người là có dị tâm, cố ý vu hãm bốn vương trước mặt phụ hoàng thì có."

"Xin Ninh Vương Điện hạ bớt giận, vi thần đã nói, vi thần chỉ nói những chuyện đã tra ra được, cũng không nói rằng chuyện này có liên quan đến Điện hạ ngài." Điền Tấn Kha thờ dãi nói với hắn ta: "Nói không chừng chỉ là trùng hợp mà thôi."

Khánh Đức đế nheo mắt nhìn đứa con cả của mình, ông vẫn luôn tín nhiệm Điền Tấn Kha, dù sao y vừa là bằng hữu vừa là trọng thần đã đi theo ông từ lúc còn chưa lên ngôi. Ông không kiên nhẫn ngắt lời Hạ Kỳ đang định nói tiếp: "Không cần nhiều lời, bảo người ở Công Bộ đi kiểm tra số lượng gỗ cần dùng để tu bổ biệt trang là biết ngay thôi." Nói xong, ông nói với Điền Tấn Kha: "Điền ái khanh có biết ban đầu Ninh Vương dùng bao nhiêu lượng gỗ không?"

"Vi thần đã điều tra rõ, xin hoàng thượng xem xét." Điền Tấn Kha khom người dâng tấu chương trong tay lên, sau khi thấy thái giám trình tấu chương đến tận tay hoàng thượng thì im lặng lui sang một bên.

"Phụ hoàng, người không tin nhi thần ư?!" Hạ Kỳ không dám tin nhìn người nam nhân đang ngồi trên cao kia, quỳ phịch xuống: "Nhi thần tuyệt sẽ không làm ra những chuyện mất nhân tính như thế, xin phụ hoàng minh xét."

"Không phải Trẫm đang cho người đi tra xét đó sao, người đứng lên đi." Khánh Đức đế không kiên nhẫn khoát tay: "Ngày mai Trẫm phải nghe được kết quả, bái triều!"

Hoàng thượng vừa rời đi, các đại thần cũng tốp năm tốp ba rời khỏi, Hạ Kỳ nhìn về phía Điền Tấn Kha, sắc mặt vô cùng khó coi, vẻ mặt bình tĩnh của đối phương khiến lửa giận trong lòng hắn ta càng cháy dữ dội hơn. "Điền đại nhân đứng là một con chó ngoan, muốn cắn người liền cắn được nửa cái mạng."

Điền Tấn Kha nâng mí mắt lên, chấp tay nói: "Ninh Vương Điện hạ nói đùa rồi, thay vì bây giờ Vương gia ở đây nói đùa với vi thần, không bằng trở về điều tra lại số lượng gỗ có sai sót ở đâu không thì hay hơn đấy."

"Điền Tấn Kha. Coi như ngươi giỏi!" Sắc mặt Hạ Kỳ tái xanh, vung tay áo rời đi.

Điền Tấn Kha nhìn Ninh Vương đùng đùng tức giận ra khỏi Điện Nghị Sự, sắc mặt bình tĩnh chỉnh lại quan phục của mình, sau đó không nhanh không chậm đi ra khỏi điện.

Trong Phúc Lang sơn trang, Khúc Khinh Cur ngồi trong thùng tắm, nàng nhìn tên nam nhân đang giờ một cánh tay lên tắm cùng mình, dùng vải trắng lau trước ngực hần, sờ sờ cơ ngực của đối phương, hài lòng gật đầu: "Thân thể Vương gia thật tốt."

"Thân thể của ta như thế nào, Khinh Cur dĩ nhiên rõ ràng nhất." Hạ Hành cười mân mê lọn tóc của Khúc Khinh Cur, đột nhiên nói: "Khi còn bé, từng có món đồ nào mà Khinh Cur đặc biệt muốn có không?" Tầm mắt của hần quét qua ngọc hồ lô đang đeo trước ngực đối phương, nhìn thấy bầu ngực nàng trắng nõn mê người, chậm rãi dời tầm mắt sang chỗ khác.

"Đặc biệt muốn có ư?" Động tác trên tay Khúc Khinh Cur vẫn không ngừng, lau đến cơ bụng của hần, không biết vô tình hay cố ý mà xoa nắn trên chọc vài cái mới cười nói: "Khi còn bé, có quá nhiều thứ muốn có, mỗi ngày đều muốn những thứ khác nhau. Thấy người khác có quần áo đẹp, đồ trang sức tinh xảo, ta đều rất rất muốn có. Sau này lớn lên, thì muốn trôi qua một cuộc sống bình yên ổn, muốn có một người có thể bao dung ngưỡng mộ ta, cùng sống vui vẻ hạnh phúc đến cuối đời." Nói tới đây, nàng cười ra tiếng, không biết vui mừng hay tự giễu.

Hạ Hành cho rằng 'người khác' mà nàng nói chính là đám người Khúc Ước Tổ, liền cười nói: "Sau này nàng không cần phải hâm mộ người khác, ta sẽ cho nàng những thứ tốt nhất, để người khác phải hâm mộ ngược lại nàng." Hần đưa tay sờ ngọc hồ lô trơn bóng trên ngực nàng: "Ta sẽ sống cùng nàng, ngưỡng mộ nàng."

Động tác Khúc Khinh Cur khựng lại, nàng nhìn Hạ Hành mỉm cười, hình như trong đáy mắt có gì đó đang lưu chuyển: "Ta tin lời nói lúc này của Vương gia là thật lòng." Trên thế gian có rất nhiều lúc nam nhân nói lời thật tâm, thế nhưng lời thật lòng đó sẽ duy trì được bao lâu, một tháng, một năm hay là cả đời, không ai biết được.

Bàn tay mềm mại mảnh khảnh lau sau lưng đối phương, Khúc Khinh Cur nhẹ giọng cười nói: "Nếu Vương gia ngưỡng mộ ta cả đời, đương nhiên ta cũng sẽ không rời không bỏ ngài."

Tím Hạ Hành run lên, chẳng biết tại sao lại có cảm giác ngứa ngứa nhoi nhói, hồ như có chút chua xót ngọt ngào lan toả trong tim, hần vòng tay ôm nàng vào lòng, vòng eo cực kỳ mềm mại, lại làm hần có cảm giác bị kích thích khó tả thành lời. Phút giây này, hần đột nhiên hiểu ra rằng, dù sau này xuất hiện những nữ nhân xuất sắc hơn nàng đi nữa, cũng sẽ không có ai có thể khiến hần có được cảm giác như trong chớp nhoáng vừa rồi.

Hơi nước trong thùng tắm mờ hồ làm ẩn hiện bóng dáng của hai người, cũng khiến bọn họ rơi vào sương mù mông lung không lối thoát. Có chút mỹ lệ, có chút không chân thật, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy vốn nên là như thế.

Ngày hôm sau trong triều đình, chư vị triều thần ai nấy đều run sợ trong lòng. Nghe người bên Công Bộ hồi báo từng số liệu một, lực chú ý lại tập trung hết lên kết quả cuối cùng.

"..... Vi thần và các bộ hạ gấp rút điều tra suốt đêm, phát hiện số lượng gỗ Ninh Vương Điện hạ dùng để tu bổ biệt trang thật sự có chỗ không đúng." Công Bộ Thượng Thư run run rẩy rẩy đọc số liệu trong tay xong, liền thành thành thật thật lui về đứng ở một bên.

Hạ Kỳ không ngờ rằng chuyện sẽ dính dáng đến bước này, hần ta tiến lên một bước nói: "Phụ hoàng, chuyện này không liên can đến nhi thần, xây mới lại một biệt trang bị hư hỏng nặng thì phải tốn hao bao nhiêu gỗ, những số liệu này không hẳn là hoàn toàn chính xác, xin phụ hoàng minh xét."

"Nếu không liên can đến ngươi, vì sao trong móng tay của thi thể thích khách có dính phấn hoa hồng và phấn hoa phượng tiên chỉ trồng được ở biệt trang của ngươi?" Khánh Đức để ném một bức thư mật báo tới trước mặt Hạ Kỳ, thấy hần ta quỳ xuống với vẻ mặt không thể tin được, ông vô cùng đau đớn nói: "Còn y phục trên người bọn chúng, được may bởi thủ công của tú nương trong biệt trang ngươi. Ngươi cho rằng sẽ không có ai có thể tra ra được những thứ rêu rĩa này sao, nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm." Diễầđầnlềlềquýýđồôn

"Những thích khách này, cũng ăn mặc tương tự như lần ám sát Thành vương trước kia, thậm chí ngay cả kỹ thuật làm vũ khí cũng giống nhau, tất cả những thứ này, ngươi giải thích thế nào đây?!"

Khánh Đức để giận dữ nói xong, ho khan vài tiếng: "Ngươi thân là trưởng tử, lại còn dám hăm hại ám sát đệ đệ như thế, rốt cuộc trong lòng ngươi có còn trẫm hay không, có còn huynh đệ tình thâm hay không?!"

"Phụ hoàng, nhi thần oan uổng!" Hạ Kỳ không hiểu tại sao đám thích khách lần trước mà mình an bày lại trùng hợp giống với đám thích khách lần này được? Hần ta liên tục đập mạnh đầu xuống nền đất, nói: "Phụ hoàng, nhi thần hoàn toàn không biết gì về chuyện này, cầu xin phụ hoàng minh xét!"

"Vụ án Khâm sai bị hành thích lúc trước, trẫm giao cho ngươi điều tra, vốn tưởng rằng có thể tra ra chân tướng, ai ngờ kẻ đứng sau màn độc thủ đó lại là đứa con bất hiếu nhà ngươi." Khánh Đức để chỉ vào Hạ Kỳ, không muốn nghe hần ta giải thích thêm nữa: "Coi như trẫm không có đứa con súc sinh như ngươi, người đâu, giải hần nhốt vào Hạo Nguyệt lâu ở Kinh Giao, cả đời này cũng không được thả ra!"

Nói xong câu đó, thân thể Khánh Đức để nhoáng dựa vào tay vịn long ý, hôn mê bất tỉnh.

"Phụ hoàng!" Hạ Kỳ thấy Khánh Đức để hôn mê bất tỉnh, sắc mặt vốn không tốt lại càng thêm khó coi, còn chưa kịp đứng lên đã bị cấm vệ quân áp giải ra khỏi đại điện.

Hắn vùng vẫy mãnh liệt trong tay cầm vệ quân, cố ngoảnh đầu lại, chỉ thấy một đám đại thần vây quanh phụ hoàng, trên đại điện hỗn loạn vô cùng.

Vào một khắc này, hắn đột nhiên nghĩ, nếu những chứng cứ này đều đổ vào người Hạ Uyên, phụ hoàng có dứt lòng ra quyết định như thế không?

Hắn ta vịn vẹo thân người, thấy không thể vùng ra được liền không buồn động đậy nữa, mặc cho cầm vệ quân chặt vật kéo đi, hắn ta ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng bên trên, tốt cùng là thua vì đâu?

Là vì khinh thường Hạ Uyên, hay vì Hạ Uyên giả vờ diễn quá giỏi, để cho hắn ta nghĩ rằng đối phương thật ra chỉ là một tên hoàng tử ngang ngược càn rỡ lại không có đầu óc?

Hắn cúi đầu, bạch ngọc quan[1] tinh xảo rơi xuống đất, nhìn bạch ngọc quan vỡ nát trên nền đá xanh, hắn trầm thấp cười ra tiếng.

Hết chương 63

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Khác biệt

Editor: Gà

"Trước khi đặt nàng phải quan sát xung quanh, vừa muốn chặt đứt đường ra của người khác, vừa muốn để lại đường lui cho bản thân, cách thức dã thương địch thù 1000 tự tổn 800 là không nên thực hiện nhất." Hạ Hành thương thức quân cờ trong tay, thấy Khúc Khinh Cự còn đang do dự hạ cờ, đã tự mình chỉ một cái góc: "Chỗ này chặt đứt đường lui của ta, có thể ăn được hai quân của ta, nếu ta hạ cờ để chặn nàng, thì nàng có thể thả một quân ở đây, có thể xem như không có gì lo ngại."

Khúc Khinh Cự nhìn quân cờ đen trắng, cũng chẳng thấy có đường lui nào phía trước, hạ lung tung xuống chỗ Hạ Hành chỉ, cười nói: "Hôm nay thời tiết tốt như vậy, ra ngoài phơi nắng chơi cờ cũng là hưởng thụ." Hơn nữa người ngồi ở phía trước nàng, rõ ràng tâm trạng rất tốt.

"Ta thấy do nàng lười thì có." Hạ Hành cố ý nhường nàng, nên không hạ cờ xuống lỗ hồng đó, chỉ tiếp tục hạ cờ, thấy Minh Hòa dẫn Vương Xương Danh đang mặc áo bào màu xanh vội vàng đi đến, hiển nhiên đã có chuyện lớn xảy ra.

Khúc Khinh Cự nhìn thấy Minh Hòa dẫn môn khách của Hạ Hành vào, thì chuẩn bị đứng dậy rồi đi, ai biết Hạ Hành hạ xuống một quân ở trên bàn cờ, ý bảo nàng tiếp tục.

"Tham kiến Vương gia Vương phi." Sau khi Vương Xương Danh hành lễ với hai người, cúi đầu nói: "Vương gia, Ninh vương điện hạ bị áp đến Kinh Giao Hạo Nguyệt lâu để giam giữ, hoàng thượng cũng bị tức đến bệnh."

Ninh vương xong rồi? Tay Khúc Khinh Cự về quân cờ một chút, trên mặt lộ ra hai phần kinh ngạc: "Làm sao đại bá có thể bị giam giữ, huynh ấy phạm vào chuyện gì?"

"Kinh Đại Lý Tự, Hình bộ và cầm vệ quân điều tra rõ, Ninh vương điện hạ ám sát khâm sai, còn có liên quan đến vụ ám sát Vương gia." Vương Xương Danh không ngờ rằng vương phi sẽ mở lời, nhưng thấy Vương gia không để ý lắm, nên đáp: "Trong cung đã hạ chỉ giải trừ lệnh cấm Thụy vương điện hạ, tiểu nhân nghe nói Thụy vương đã tiến cung tạ ơn rồi."

Đại ca mới bị nhốt, đã hạ lệnh thả lão Tam, lão hoàng đế này cũng quá khẩn cấp rồi. Đứng đầu Đại Lý Tự không phải là cậu của nàng sao, chẳng lẽ việc này có quan hệ đến ông?

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Hành đang có biểu cảm 'Tại sao có thể như vậy, ta không tin', cũng lộ ra biểu cảm hoài nghi: "Sao đại bá có thể làm ra chuyện như vậy, có phải có hiểu lầm gì không?"

"Thiếu Khanh Đại Lý Tự Điền đại nhân đã điều tra rõ, chứng cứ vô cùng xác thực." Đầu Vương Xương Danh vẫn không nâng lên, nói: "Thân phận tiểu nhân卑微, rất nhiều chuyện không rõ ràng, nhưng nghe nói việc này đã được định, đã không còn khả nghi, ba vị đại nhân phụ trách án này đều cho rằng không còn điểm gì đáng ngờ."

Chẳng lẽ không ai hoài nghi chuyện này là khổ nhục kế của lão nhị Hạ gia sao? Khúc Khinh Cự thấy quân cờ của Hạ Hành, con cờ được thả tùy ý, mới cảm khái nói: "Đều là huynh đệ một nhà, cần gì phải nháo thành như vậy chứ."

Hạ Hành đẩy quân cờ trước mặt, đáng vẻ phiền lòng nôn nóng: "Tại sao có thể như vậy, tính tình đại ca nhân hậu, vì sao phải hại ta và tứ đệ?"

Khúc Khinh Cự nhìn hạ nhân hầu hạ bốn phía, sắc mặt lo lắng vịn tay hắn: "Vương gia, thương thế chàng chưa khỏi hẳn, không thể tức giận. Phụ hoàng bị

bệnh, còn chờ chàng đi thăm nữa."

Hạ Hành quay đầu trầm ngâm nhìn Khúc Kinh Cự một lát, lập tức đứng dậy nói: "Vương phi nói đúng, lúc này nàng và ta nên trở về tiền cung thôi." Nói xong, xoay người nói với Minh Hòa: "Minh Hòa, đi mời Thành vương lên đường tiền cung với ta."

"Vâng." Minh Hòa vội vàng lui ra.

Vương Xương Danh nhìn tình cảnh này, nhân tiện nói: "Xin Vương Gia ngàn vạn lần nên bảo trọng thân thể, tiểu nhân cáo lui." Nói xong, khom người lui xuống, từ đầu đến cuối cũng không hề liếc mắt nhìn Khúc Kinh Cự nhiều hơn một lần.

Khúc Kinh Cự nhìn Vương Xương Danh này, người này rất có tự chủ, hơn nữa lời nói cử chỉ vô cùng chú ý, cho dù trả lời vấn đề của nàng, nhưng lúc nào cũng vẫn duy trì tôn trọng đối với Hạ Hành, nhưng cho dù như vậy, người này cũng không đặt mình vào vị trí hèn mọn. Nàng nghiêng đầu nhìn Hạ Hành, xem ra hẳn dường môn khách cũng giống hẳn, bên ngoài nhìn thì không có gì, thực tế nội bộ chỉ có bản thân mới biết được là đáng về thế nào.

"Cái gì, đại ca bị giam rồi?" Hạ Minh nghe lời của thái giám nhị ca phái đến, có chút kinh ngạc hỏi: "Phụ hoàng còn bị ngắt vì tức, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Mặc dù trên mặt còn có chút nghi hoặc, nhưng lại dẫn theo hạ nhân ra ngoài, bày ra tư thái hoàn toàn tín nhiệm Hạ Hành.

Minh Hòa cúi người xuống nhỏ giọng giải thích rõ sự việc sau lưng y, rồi đoàn người chạy đến cửa lớn, thấy xe ngựa đã được chuẩn bị tốt, Hạ Hành và Khúc Kinh Cự đang đứng bên cạnh xe ngựa chờ bọn họ.

"Đề nhị ca và nhị tẩu đợi lâu, là đệ đệ không đúng." Hạ Minh đi nhanh vài bước, chấp tay nói với hai phụ thê: "Mời."

"Chúng ta cũng mới ra thôi." Sắc mặt Hạ Hành ngưng trọng nói: "Nói vậy ngọn nguồn sự tình đệ cũng biết, lúc này chúng ta lên xe trước tiền cung bái kiến phụ hoàng, việc khác lát sau lại nói."

Đoàn người nhanh chóng lên xe ngựa, lúc này cũng bắt đầu còn đang trong thời kì dưỡng thương, ở trong xe ngựa Hạ Hành ngồi thẳng tắp, sắc mặt càng ngày càng trắng, cũng không thấy thất lưng khom nửa phần.

Khúc Kinh Cự thấy sắc mặt hẳn càng ngày càng khó nhìn, đoán rằng có lẽ hẳn muốn cho Khánh Đức để nhìn thấy, nhưng vẫn nói: "Vương gia, phụ hoàng đã tỉnh, nói vậy không có trở ngại, chàng nên chú ý thân thể của bản thân."

"Ta biết, nhưng nghĩ phụ hoàng còn đang bệnh nặng, thì ta đứng ngồi không yên." Hạ Hành nhẹ vỗ tay nàng, thờ dài một tiếng.

Phụ thê bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều đồng thời lộ ra biểu cảm 'Ta thật lo lắng, ta rất khổ sở'.

Đại khái cái này gọi là tâm hữu linh tê nhất điểm thông [1]... nhỉ.

[1] tâm hữu linh tê nhất điểm thông: là câu thơ trong bài Vô đề (Tạc dạ tình thân tạc dạ phong), đại khái nói rằng hai người rất hiểu và ăn ý với nhau.

Xe ngựa vào cửa lớn hoàng cung, thì không thể tiếp tục đi vào nữa, ba người xuống xe ngựa rồi cùng nhau đến cung Thiên Khải, chỉ thấy ở ngưỡng cửa chính điện có một người phụ nữ đang quý, Khúc Kinh Cự nhận ra nữ tử này chính là thân mẫu của Ninh vương. Ôn quý tần.

Khi đi ngang qua Ôn quý tần, nàng nhìn không được cúi đầu liếc nhìn nữ tử này một cái, nhưng chỉ thấy búi tóc cài trâm ngọc bích và chiếc cổ đang cúi xuống của bà.

Chờ ở cửa giấy lát, đã có thái giám mời bọn họ vào, Khúc Kinh Cự hơi đỡ tay Hạ Hành, chạy chậm nửa bước bên phải Hạ Hành.

Khánh Đức để ngồi dựa vào giường rồng, thấy phụ thê Hạ Hành và Hạ Minh tiến vào, trên mặt lộ ra đau lòng và áy náy, ba người còn chưa hành lễ xong, ông lập tức ban tọa.

"Mới vừa nghe thấy phụ hoàng ngắt xiu, hai huynh đệ chúng con vội vàng vào cung, vừa đến cửa cung mới nhớ hai tay trống trơn, mong phụ hoàng thứ lỗi cho sự lỗ mãng của chúng con." Hạ Hành đứng dậy hơi ngượng ngùng nói: "Vốn chuẩn bị dâng cho phụ hoàng một số món ăn thôn quê cũng quên mang vào rồi."

"Con đứa nhỏ này cũng là một mảnh hiếu tâm, sao trẫm có thể trách cứ chứ." Thấy nhi tử lo lắng cho mình mà quên thể thống, tâm tình Khánh Đức để rất tốt liếc mắt đánh giá con thứ hai từ trên xuống dưới, phát hiện sắc mặt hẳn tái nhợt, cau mày nói: "Mau ngồi xuống, hiện giờ thân mình con chưa lành, vừa vội vào cung, sao miệng vết thương có thể chịu được?"

"Chỉ là miệng vết thương nhỏ, để phụ hoàng lo lắng rồi." Hạ Hành không thêm để ý khẽ cười: "Nhưng tứ đệ bị thương nặng hơn nhi thân nhiều."

Khánh Đức để nhìn Hạ Minh ngồi bên cạnh: "Lão đại tên súc sinh này, trẫm thật không ngờ nó dám làm ra loại hành vi súc sinh này, trẫm để các con chịu ủy khuất rồi." Ông thờ dài, cảm xúc hơi sa sút: "Là phụ hoàng trẫm không tốt, mới khiến nó làm ra chuyện bậc này?"

"Việc này không liên quan đến phụ hoàng." Hạ Hành mạnh mẽ đứng dậy, chân hơi lão đạo, được Khúc Kinh Cự tay mát lạnh lệ đỡ lấy, hẳn vội vàng nói: "Đương thời phụ hoàng là quân vương nhân từ, xưa nay đại ca nhân hậu, việc này chắc có điều kỳ quái."

"Trẫm biết xưa nay con thương yêu huynh đệ, nhưng việc này đã điều tra rõ, trẫm cũng không muốn tin nó dám phái người ám sát hai huynh đệ con, còn có ý vu oan lên đầu lão Tam, tâm tư nhi tử ác độc như vậy, thật sự không đáng làm con trẫm." Khánh Đức để tức giận vỗ lên giường vài cái, lập tức lại ho.

Cung nữ hầu hạ vội giúp ông vỗ lưng, Khánh Đức để không kiên nhẫn bảo nàng ta lui ra, ông miễn cưỡng uống một ngụm nước, áp chế yết hầu hơi ngứa: "Con không cần cầu tình cho nó, ý trăm đã quyết."

Khúc Kinh Cur xem một màn phụ từ từ hiểu này, thầm nói trong lòng, Hoàng đế ông yên tâm đi, nhi tử này của ông thật sự không đến cầu tình đâu, ông muốn xử trí lão đại thế nào, hẳn đều không có ý kiến.

Khánh Đức để nhìn về phía nhi tử (con dâu) từ đầu đến cuối không nói gì, lại luôn che chở con thứ hai, vẫy tay bảo hắn đi đến trước mặt mình: "Vương phi này trăm chọn cho con rất tốt, đối xử với nàng thật tử tế đấy." Nếu một nữ tử cho dù ở đâu khi nào đều có thể nhớ phải che chở cho phu quân của mình, nữ tử như vậy tất nhiên rất tốt.

"Phụ hoàng, nhi thần đã hiểu." Trên mặt Hạ Hành lộ ra mỉm cười, hẳn thân thiết cảm bàn tay đã có nếp nhăn của Khánh Đức để, hốc mắt đỏ lên: "Gần đây người hơi gầy."

"Con đứa nhỏ này." Khánh Đức để thấy hốc mắt nhi tử ửng đỏ, trái tim bị lão đại hất lạnh lại ấm áp lên, ông vỗ vai: "Con có thương tích trong người, trở về nghỉ ngơi sớm đi, mấy ngày nay ở vương phủ phải dưỡng thương cho tốt, đợi qua vài ngày thì tiếp tục giúp trăm làm việc."

"Chắc hẳn nhi thần sẽ mau chóng khỏe hơn." Hạ Hành nói: "Xin phụ hoàng không cần lo lắng."

Khúc Kinh Cur nghe cuộc nói chuyện này, không biết thế nào đã nghĩ đến Thục quý phi, không phải Khánh Đức để thích miệng của nữ nhân này sao, không phải cũng cho điểm con dâu dựa theo tiêu chuẩn này đấy chứ? Nghĩ như vậy, thì chợt không có cảm giác vui sướng khi được khen nữa rồi.

Hai tiêu chuẩn này thật sự không có liên quan sao?

Mất thấy hai phụ từ lại tha thiết nói không ít, mới lưu luyến không rời tách ra, Khúc Kinh Cur có cảm tưởng, màn kịch phụ từ ấm áp này nhất định rất thỏa mãn, nếu không sao có thể nhập tâm như vậy.

Hạ Minh vẫn sấm vai nhân vật trong suốt, thẳng đến khi ba người lui ra, Hạ Minh cũng chỉ nói vài câu vãn an cáo lui, Khúc Kinh Cur thấy y thân nhiên, chỉ biết hình như y cũng đã quen với loại trạng thái này.

Ra cửa lớn, Khúc Kinh Cur thấy Ôn quý tần còn quý ở ngoài cửa, nàng có chút không đành lòng dời tầm mắt, thế gian có mấy mẫu thân có thể tận mắt nhìn con mình đi chịu khổ. Mặc dù Ôn quý tần luôn cẩn thận lúc nào cũng chú ý người khác, cũng sẽ bộc phát bùng khí đến cung Thiên Khải cầu tình, tất cả những thứ này không phải đều vì con mình sao?

"Đoan vương điện hạ!" Ôn quý tần không biết là thật sự không còn cách nào, quý lâu nên đầu óc có chút không thanh tỉnh, bà chợt bắt được áo choàng của Hạ Hành, cầu xin nói: "Đoan vương điện hạ, ngài giúp Ninh vương cầu tình với, Kỳ nhi sẽ không giết ngài, ngài giúp nó đi."

Hạ Hành lui về sau một bước, thấy Ôn quý tần nắm rất chặt, đành chấp tay nói: "Ôn quý tần nương nương, ta đã giúp đại ca cầu tình, việc này phụ hoàng đều có quyết đoán."

"Ngài lại cầu, ngài lại giúp Ninh vương cầu xin đi." Ôn quý tần chảy nước mắt nói: "Ta cầu xin ngài, lại nói giúp Ninh vương đi." Bà thấy Hạ Hành không lên tiếng, ngược lại nói với Khúc Kinh Cur: "Cầu xin các người."

Khúc Kinh Cur dời mắt, không muốn đối diện với hai mắt đầm lệ của Ôn quý tần, mặc dù nàng không phải người mềm lòng, nhưng cũng không nhìn nổi cảnh tượng như vậy.

"Làm gì vậy, dám âm ỉ trước cửa cung của phụ hoàng?"

Khúc Kinh Cur nhũn mảy, Hạ Uyên vừa được thả ra đã đến tìm đường chết rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Quyết định

Editor: Mèo ™

Hạ Uyên ung dung bước đến trước mặt Ôn quý tần đang đau khổ cầu xin, cúi đầu nhìn bà ta, cười châm chọc: "Ôn quý tần đang làm gì vậy, gây ồn ào trước cung Thiên Khải là tội lớn đấy."

Ôn quý tần dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, bà ta cười lạnh đứng lên, hất cằm nhìn tên Vương gia cao ngạo trước mặt mình: "Nếu thế thì không biết Thụy vương gia ngài đã bị trị tội bao nhiêu lần rồi. Ta có bị trị tội hay không, là do hoàng thượng định đoạt, không phiên đến Vương gia ngài làm chủ. Từ nhỏ Vương gia đã được học lễ nghi quy củ, chẳng lẽ không ai dạy cho ngài biết lúc đối mặt với kẻ mẫu thì phải như thế nào sao?"

Hạ Uyên bị một phi tần không được sủng ái dạy dỗ ngược lại, sắc mặt lập tức trầm xuống, hẳn trầm giọng nói: "Lễ nghi của bốn vương như thế nào, không

cần người dạy bảo, nếu Ôn quý tần có giới, thì cầu xin phụ hoàng tha đại ca ra ra đi." Nói xong, xoay người chấp tay nói với Hạ Hành. "Bái kiến nhị ca, nhị tẩu."

"Tam đệ." Hạ Hành nhìn hộ vệ đứng bốn phía xung quanh, trên mặt lộ ra nụ cười lễ lễ: "Nếu tam đệ đến thăm phụ hoàng, thì nên cho người thông báo trước, bây giờ phụ hoàng đang uống thuốc, sợ là một hồi nữa sẽ nghỉ ngơi rồi."

"Không ngờ nhị ca và tứ đệ còn tới nhanh hơn cả ta." Lời này của Hạ Uyên ám chỉ Hạ Hành cố ý thăm dò tin tức, cho nên mới có mặt sớm hơn cả mình. DD
< Lê•Quý•Đôn >

"Chúng ta mới vừa nghe nói phụ hoàng bị bệnh, liền ra roi thúc ngựa nhanh chóng chạy về." Hạ Hành vờ như không hiểu hàm ý trong lời nói của Hạ Uyên: "May mà phụ hoàng hồng phúc tề thiên, không quá lo ngại, còn ta lại luống cuống tự biến mình thành chuyện cười mất rồi."

Hạ Minh đứng sau Hạ Hành thì lễ với Hạ Uyên, sau đó lui sang một bên, không nói gì.

Hạ Uyên nhìn y, không mặn không nhạt nói: "Xem ra thân thể tứ đệ đã khoẻ lên nhiều rồi."

"Đa tạ tam ca quan tâm, đệ đã không còn gì đáng ngại." Hạ Minh chuyển đề tài, nói tiếp: "Chỉ tiếc đã không làm tốt chuyện phụ hoàng giao phó, cảm thấy thật xấu hổ vô cùng."

Hạ Uyên nheo mắt nhìn tên đệ đệ tâm thường này, hồi lâu sau mới cười lạnh một tiếng, không thèm đáp lại lời của Hạ Minh.

Khúc Kinh Cur trầm mặc xem vở kịch của Hoàng thất đang bày ra trước mắt này. Ôn quý tần có hận ý với Hạ Uyên, Hạ Uyên rõ ràng rất xem thường Hạ Minh, còn mơ hồ bất mãn với Hạ Hành, tất cả những chuyện này đều thu vào mắt Khúc Kinh Cur, nàng cảm thấy trên thế gian này, mỗi quan hệ vợ chồng, phụ tử, huynh đệ trong Hoàng thất là phức tạp nhất.

Bởi vì trước đó vài ngày, Hạ Uyên bị lão đại hãm hại giam lỏng trong phủ, thậm chí ngay cả phụ hoàng cũng có vẻ thất vọng với hắn ta, bây giờ lệnh giam đã được giải trừ, lại thấy người có liên quan đến Hạ Kỳ, đương nhiên sẽ nhớ tới mối hận bị giam trước kia. Tính tình hắn ta từ trước đến giờ ngạo mạn khinh người, chưa bao giờ chịu oan ức chính mình, muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm.

Hắn ta nhìn về phía Ôn quý tần, thấy trong mắt đối phương tràn đầy hận ý, liền cười nhạo nói: "Sao Ôn quý tần lại nhìn bọn vương bằng ánh mắt đó, nếu không phải do đại ca hãm hại, sao ta lại bị giam lỏng trong vương phủ mấy ngày qua chứ. Nếu như ngươi muốn hận thì hận tâm tư ác độc của đại ca ấy, chứ đừng hận người vô tội như ta."

"Thụy vương Điện hạ mà vô tội ư?" Trên người Ôn quý tần hoàn toàn không còn vẻ ôn hòa đôn hậu của những ngày qua, bà ta chỉ thẳng vào Hạ Uyên, thét lên bằng âm thanh bén nhọn: "Ngươi dám nói ngươi không thao túng lũng đoạn muối, không cho vay nặng lãi, không mua quan bán chức không?!"

Hạ Hành giữu cột nhìn bà ta, hồi lâu mới nói: "Không có chứng cứ thì chính là vu oan hãm hại, không biết Ôn quý tần thân là phi tử mà lại quan tâm việc triều chính như vậy, là có dụng ý gì?"

Ôn quý tần nhìn hắn, hận đến thấu xương, nhưng không thốt ra được câu nào, bả vai khẽ run, từ từ cúi đầu, một hồi lâu sau không nhìn bất cứ ai, vịn tay cung nữ lao đảo rồi đi.

Khúc Kinh Cur nhìn bộ dáng này của Hạ Uyên, nhớ tới vụ án ở Giang Nam, vụ án đó cứ vậy mà gác lại sao? Đầu óc lão hoàng đế đúng là bị ủng nước rồi, đại sự liên quan đến dân chúng bức này, tại sao có thể xem như trò đùa như thế?

Thân là đế vương, bởi vì thiên vị nhi tử của mình mà không màng đến sống chết của dân chúng. Cho vay nặng lãi, thao túng lũng đoạn thị trường muối, mua quan bán chức, đều là chuyện lớn tày trời. Nếu không phải bị vạch trần ra, thì không biết còn che giấu gây ác đến mức nào nữa. Nếu người bị tố giác không phải là đứa con cưng của mình, thì hoàng thượng sẽ không hề biết những chuyện này, huống hồ càng không thêm quân đến. Dám người hoàng thất bọn họ, ý mình tôn quý rồi muốn làm gì thì làm sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng nảy sinh ra một loại cảm giác ghê tởm khó hiểu. Để một người như thế làm hoàng đế, đúng là hại nước hại dân mà. Nếu lúc trước Tiên hoàng sinh thêm một đứa con trai, chỉ sợ đế vị cũng sẽ không rơi vào đầu loại người như vậy.

Lúc này một thái giám vội vã đi ra, nói là hoàng thượng cho gọi Thụy vương vào trong yết kiến.

Khúc Kinh Cur nhìn thái giám cúi đầu khom lưng đón Hạ Uyên vào, sau đó dời tầm mắt, đi theo Hạ Hành xuống bậc thềm cẩm thạch. Cho đến khi ngồi trên xe ngựa trở về phủ Đoan Vương, nàng mới nhìn Hạ Hành nói: "Vương gia, bách tính trên thế gian này thật không dễ dàng." Nói xong, nàng đưa tay vén rèm xe lên, nhìn dân chúng mặc áo vải bên đường đang nép vào nhường đường cho xe ngựa của bọn họ đi, nét mặt đầy thật thà kính sợ và cẩn thận.

Nàng không phải tiểu thư thế gia chân chính, mặc dù thích y phục đẹp thức ăn ngon. Nhưng sẽ không lấy chuyện áp bức người khác, hy sinh cả đồng người để thỏa mãn dục vọng của mình là chuyện đương nhiên.

Hạ Hành không ngờ Khúc Kinh Cur sẽ nói lời này với mình. Hắn lẳng lặng nhìn đối phương, vào lúc này trên mặt nàng không có sự quỵn rũ, không có nụ cười, thậm chí ngay cả tầm mắt cũng không đặt trên người hắn, thế nhưng hắn lại cảm thấy, ngay khoảnh khắc này, nàng đáng nhận được sự tôn trọng nhất từ trước đến nay.

Hắn theo tay của nàng nhìn đám người trên phố, ánh mắt dần dần trầm tĩnh lại, một hồi lâu sau, hắn rũ mắt xuống nói: "Đúng là bọn họ không dễ dàng gì, người đứng đầu cần phải cẩn chính nghiêm mình hơn."

Khúc Khinh Cự buông rèm xuống, nghiêng đầu nhìn Hạ Hành, đột nhiên cười lộ lên, nâng gật đầu một cái, như đã quyết định chuyện gì đó: "Vương gia cao kiến, ta tin chàng."

Hạ Hành trầm mặc nhìn nàng, đưa tay cầm tay của nàng, thờ dài một tiếng: "Nàng đó."

Khúc Khinh Cự cúi đầu nhìn tay mình trong tay hắn, có lẽ người ở trước mắt này không phải là nam nhân tốt, nhưng có thể trở thành một vị hoàng đế tốt. Nàng vốn không thêm để ý đến việc ai sẽ làm Hoàng đế, nhưng sau ngày hôm nay, nàng lại hi vọng người nam nhân này sẽ trở thành đế vương hơn bao giờ hết.

Nàng không phải Thánh mẫu, nàng là một con người, cho nên không thể nào chấp nhận được cách làm của Khánh Đức đế và Hạ Uyển, không thể đồng ý với tư tưởng thối nát đó của bọn họ được.

Cho nên..... Nếu Hạ Hành muốn làm Hoàng đế, nàng sẽ ủng hộ hắn.

Phủ Thành vương và phủ Đoan Vương cách nhau một con đường. Lúc Hạ Minh cáo từ nhị ca nhị tẩu thì y cảm thấy không khí giữa hai người họ có gì đó hơi khác thường, mặc dù vẫn thân mật như thường, nhưng lại nhiều hơn một loại cảm giác khó mà nói thành lời, không thể giải thích rõ được.

Sau khi Hạ Minh về đến phủ Thành vương, liền nhận được danh sách liệt kê sinh lễ sẽ đưa đến phủ La Thượng Thư do Lễ bộ biên soạn, đây đều là những lễ vật theo tiêu chuẩn của hoàng thất, nếu như y không có ý kiến gì thì bọn họ sẽ theo đó mà chuẩn bị.

Đặt bản danh sách qua một bên, Hạ Minh nhớ đến cảnh nhị ca ở cùng với nhị tẩu, gọi Tôn Hải tới, thêm vào không ít những món lễ vật quý giá, mặc dù y không được sủng ái, nhưng vẫn là Vương Gia tôn quý, không nghèo túng đến mức không thể bổ sung thêm ít lễ vật nào.

Ngày hôm sau, quan viên Lễ bộ nhận lại danh sách từ phủ Thành vương, sau khi xem xong không khỏi cảm khái, Thành vương này đúng là hào phóng, La Thượng Thư cũng coi như thật có phúc.

Vài ngày sau, danh sách những sĩ tử thi kỳ thi mùa xuân được công bố, phần lớn đều là con nhà thế gia. Có người thông minh phát hiện ra, trong bảng danh sách lần này, không có tên của những người do Ninh vương tiến cử, người được Thụy vương tiến cử cũng không nhiều lắm, những người đứng đầu danh sách đa số là thứ tử trong những gia tộc không nổi danh lắm, die.n; da.nze.qrydo/mn

Ninh Vương bây giờ đã bị giam giữ, những người do hắn ta tiến cử không lọt vào danh sách cũng là chuyện đương nhiên, nhưng người của Thụy vương cũng không có mấy ai, việc này nói lên điều gì?

Rất nhanh đã có người dò la được chuyện mấy ngày trước Thụy vương tranh cãi âm ỉ với kẻ mẫu ngay trước cung Thiên Khải. Trong lòng mấy quan viên bảo thủ không khỏi than thở, dù cho thân phận kẻ mẫu không cao, nhưng dù gì cũng là mẹ đẻ của Ninh vương, Thụy vương làm như vậy thật sự là không để ai vào mắt, thật quá ngông cuồng rồi.

Sau khi công bố danh sách sĩ tử không bao lâu là đến thi đình. Lúc này Hạ Hành vẫn dưỡng thương trong phủ, trong phủ thường xuyên nhận được ban thưởng của hoàng thượng, hoàng hậu hoặc Kính quý phi. Những đồ ban thưởng này đều được Khúc Khinh Cự bảo người nhập hết vào kho phòng.

Nàng nhớ lúc vào cung bái kiến phụ hoàng thì ông có ám chỉ Hạ Hành sau khi dưỡng thương xong thì vào triều nghị sự càng sớm càng tốt. Nhưng nhìn dáng vẻ nhàn nhã của Hạ Hành, hiển nhiên là muốn kéo dài qua kỳ khoa cử mới thượng triều.

"Vương gia xem bồn hoa ta vừa cắt tỉa này thế nào?" Khúc Khinh Cự buông cây kéo trong tay, thấy Hạ Hành đi vào, liền ngoác gọi hắn tới thưởng thức tác phẩm mới của mình.

Nhìn bồn cây cảnh kia, trong lúc nhất thời Hạ Hành không thể tìm ra được từ ngữ thích hợp nào để hình dung, bởi vì cây cảnh quan trọng nhất ở ý cảnh, mà vương phi của hắn lại cường bạo cắt tỉa bồn cây cảnh đó thành một lùm tròn quay.

"Hình dáng rất... Lạ, rất có ý vị riêng." Hạ Hành cười đưa tay sờ sờ lùm cây tròn quay, thấy nhánh cây rơi đầy bàn cũng không ghét bỏ, hắn nói: "Hôm nay ta đi cùng Tứ đệ đưa sinh lễ đến phủ La Thượng Thư, La lão phu nhân có hỏi thăm nàng."

"La lão phu nhân chiều cổ ta rất nhiều, có lẽ nhìn thấy Vương gia nên tiện thể nhớ đến ta đó." Khúc Khinh Cự cười cười, quay người rửa tay trong chậu nước do Kim Trần bưng lên, vừa lau tay vừa nói: "Quà cưới tặng cho La cô nương ta đã chuẩn bị xong hết rồi."

Hạ Hành cũng không cảm thấy hứng thú lắm với chuyện của nữ nhân, nghe nói thế cũng chỉ cười cười. Đối với nữ nhân mà mình tin tưởng, giao hậu viện cho nàng, hắn không cần phải quan tâm quá nhiều.

"Không lâu nữa tứ đệ sẽ thành gia lập thất." Hắn nhíu mày nói: "Năm nay trong cung tuyển vào không ít tú nữ, không biết phụ hoàng có ý định gì đây."

Động tác lau tay của Khúc Khinh Cự khựng lại, ngay sau đó đưa khăn tay cho nha hoàn sau lưng, đuôi lông mày nàng khẽ động: "Ý của Vương gia là, trong phủ sẽ có người mới vào?"

Hạ Hành cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng, cũng không có gì khác thường, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy có gì đó không đúng, hắn do dự một lúc mới nói: "Chuyện này ta không chắc, nhưng nàng yên tâm, ta sẽ không nhìn trúng ai đâu."

"Ai thêm quân chàng có nhìn trúng ai hay không, dù sao ngày còn dài mỹ nhân còn nhiều mà." Khúc Khinh Cự đứng lên, lườm hắn, nói: "Vương Gia, thiếp cảm thấy hơi khó chịu, nên vào nghỉ ngơi trước đây." Nói xong, vịn tay Mộc Cận xoay người rời đi.

Hạ Hành vuốt mũi, bắt đầu dĩ cười ra tiếng, đứng dậy đi theo sau nàng vào trong. Không hiểu sao khi thấy Khúc Kinh Cur lườm mình, hấn lại cảm thấy thoải mái thư sướng hết cả người.

Hết chương 65

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tâm ý?

Editor: Gà

Khúc Kinh Cur vào nội thất cũng không thật sự ngủ, mà cầm một quyển sách ngồi gần cửa sổ, thấy Hạ Hành vào, cũng không quan tâm đến hấn, lập tức bắt đầu lật sách đọc.

Hạ Hành từng bước một đi đến sau lưng nàng, nhìn sách trên tay nàng: "Bản ‘Thiên tán ký’ này có suy nghĩ không mới mẻ lắm so với ‘A Na truyện’ [1], không bằng đổi quyển khác thử xem."

[1] A Na: còn có nghĩa là thurốt tha

"Cái gì thurốt tha hay không thurốt tha, câu cửa miệng nói đáng về mỹ nhân thurốt tha mềm mại, lời của Vương gia có ý này sao?" Khúc Kinh Cur liếc mắt nhìn hấn, để sách trong tay qua một bên: "Có lẽ Vương gia thích ‘Vạn hồng truyện’ và ‘Hòa Xuân điện’ nhỉ." Hai quyển sách này đều viết chuyện xưa về việc nam nhân vui thế nào khi lấy được vài mỹ nhân.

"Thật vô cùng oan uổng, có kiểu thế trong lòng, ta cần gì xem mấy thứ đó." Hạ Hành cười nửa ngồi xuống trước mặt nàng, hơi héch đôi mắt đào hoa mang theo nghiêm cần lên: "Ta nghĩ thế nào, Kinh Cur nàng còn không biết sao?"

Khúc Kinh Cur nhìn nam nhân nửa ngồi trước mặt mình, sắc mặt dần bình tĩnh lại, nàng hơi dòi tầm mắt: "Vương gia cũng biết, nhân tâm khó dò, thế gian không ai có thể hoàn toàn biết được tâm tư của người khác."

Hạ Hành khẽ cười, tự mình mang ghế tròn bên cạnh đến ngồi, cầm tay Khúc Kinh Cur trong lòng bàn tay mình: "Ta không cần có người thật sự hoàn toàn hiểu ta, nhưng ta biết nàng hiểu rõ tâm tư của ta, biết rõ ta muốn gì, cũng nhìn rõ ta là kiểu người gì, như vậy đã đủ rồi."

Lần đầu tiên Khúc Kinh Cur chân chính cảm thấy người nam nhân trước mặt này có chút thuận mắt, tầm mắt nàng đối diện với hấn một lúc lâu mới nói: "Vương gia, ta chỉ là người phạm tục, người khác nói gì không quan trọng, quan trọng là làm gì."

"Ta biết." Hạ Hành đứng lên, hôn trán nàng: "Từ nhỏ người hoàng thất phải nghĩ nhiều hơn người khác, nhưng trừ cái đó ra, bọn họ cũng không khác gì với người thường."

Khúc Kinh Cur nhìn hấn một cái thật sâu, đột nhiên cười lên, không nói tin tưởng cũng không nói không tin, chỉ đứng dậy đến đầu giường lấy một hà bao đưa cho Hạ Hành, chỉ chỉ hông hấn: "Trước đó vài ngày ta đã khâu cái hà bao cũ này, thay đổi đi."

Hạ Hành cười tiếp nhận hà bao, cẩn thận thay rồi cầm hà bao cũ trong tay, đứng lên nói: "Đề sau đi, ta muốn đến quý phủ từ đệ một chuyến, buổi tối sẽ cố gắng về sớm."

Khúc Kinh Cur gạt đầu, thấy hấn vội vàng ra khỏi cửa nội thất, biểu cảm trên mặt dần dần biến mất tăm. Đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, thấy Hạ Hành đi vào trong viện, vừa đi vừa giấu hà bao cũ vào trong áo, nàng nhủ mày, ánh mắt hơi phức tạp.

"Vương phi, Vương gia đối với ngài thật tốt, vừa rồi khi ra ngoài còn cố ý lệnh cho nô tì phải cẩn thận hầu hạ ngài." Ngân Liễu đi vào từ phòng ngoài, thấy Khúc Kinh Cur đứng trước cửa sổ, nhân tiện nói: "Mới vừa rồi quân sự phòng bếp chuyển đến, ngài có cần gọi món ăn không?"

Khúc Kinh Cur quay đầu nhìn nàng ấy một cái, đi đến bên giường ngồi xuống, lấy thực đơn trong tay Ngân Liễu, tùy ý gọi tên vài món nhìn thuận mắt: "Vậy đi, trái cây điểm tâm để bọn họ chọn."

"Vâng." Ngân Liễu cất kỹ thực đơn, thấy sắc mặt vương phi có chút kỳ quái, nhân tiện nói: "Vương phi, ngài làm sao vậy?"

Khúc Kinh Cur vẫy tay: "Không có gì, chỉ phát hiện ra một ngọc nhiên nho nhỏ thôi."

Ngân Liễu nghe không hiểu lắm, nhưng không tiếp tục hỏi, đành quy củ lui xuống.

Khúc Kinh Cur thở dài một tiếng, thật ra sự thật là, kỹ thuật diễn của Hạ Hành đã lộ hóa thuần thành phản phác quy chân [2] thôi.

[2] lô hỏa thuần thanh phản phác quy chân: nhàn nhuyến đến mức cao nhất

Trong phủ Thành vương, Hạ Hành và Hạ Minh ngồi đối diện nhau, Hạ Minh giơ ly rượu lên nói: "Nhị ca, đệ đệ kính huynh một ly."

Hạ Hành cũng nâng chén, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu, sau khi đặt ly rượu xuống hắn nói: "Ta nghe nói đệ đã đuổi hai thông phòng của quý phủ đi?"

Hạ Minh nghe vậy khẽ cười: "Cả nhị ca cũng biết rồi." Hai ngày trước y đuổi thông phòng trong phủ đi, bên ngoài đều truyền rằng vương phi còn chưa vào cửa, y đã bắt đầu sợ nàng dâu, thật không ngờ việc này đã truyền đến tai nhị ca: "Đệ chỉ muốn sống cuộc sống yên ổn, có vương phi thì thật tình đối xử với nàng, ngoài việc để thông phòng lại sẽ làm vương phi khó chịu trong lòng ra, còn có tác dụng gì?"

"Từ đệ thật sẵn sàng." Hắn nhớ đến đêm tân hôn Khúc Khinh Cự gả cho hắn, khi đó hắn cảm thấy Khúc gia quá phiền toái, lại cảm thấy lá gan Khúc Khinh Cự quá nhỏ, nên trong lòng chẳng quá nhiệt tình, hai người miễn cưỡng ở cùng nhau qua ba ngày tân hôn, sau khi lại mặt với nàng, thì không còn ở cùng nhau nữa, mặc dù cố ý để kẻ dưới khi nhìn nàng, tóm lại không có nhiều tình cảm yêu thích lắm.

Trong ấn tượng ban đầu của hắn, Khúc Khinh Cự chỉ cúi đầu nghiêm mặt không nói tiếng nào, không nói nhiều một lời, không mang quá nhiều phục sức, khi đó hắn hơi đồng tình vì nàng bị phủ Xương Đức công giày vò thành dáng vẻ như vậy, lại cảm thấy mỗi ngày hai phu thê trôi qua như thế có chút chán nản.

Cũng chẳng biết lúc nào Khúc Khinh Cự đã trở nên có sức sống hơn trong mắt hắn, hắn cũng dần dần không muốn đến phòng thiếp thất nữa, lúc này nghe Hạ Minh nói vậy, hắn không khỏi gật đầu: "Nếu cuộc sống hai người tốt, thì trách phi thiếp chỉ là dẹt hoa trên gấm thoi, có hay không vẫn không có gì khác biệt."

"Ngu đệ đã đoán trước được nhị ca có thể hiểu thấu." Hạ Minh cười: "Vì lúc trước nhìn thấy huynh thương yêu nhị tẩu, đệ đệ mới hạ quyết tâm đi bước này."

Hạ Hành hơi sững sờ, lắc ly rượu cười nói: "Vương phi nhà mình, đương nhiên phải yêu thương nhiều hơn một chút." Nói xong, nâng ly rượu lên: "Nào, uống một chén."

Hơi lạnh của rượu trượt vào bụng, biến con người ta thành một ngọn lửa nóng.

Đêm lạnh như nước, Hạ Hành nhẹ nhàng tiêu sái đến chính viện, vẫy tay miễn cho nha hoàn gác đêm hành lễ, lập tức vào nội thất, thấy Khúc Khinh Cự đang đắp chăn ngủ say, hắn nghĩ một chút rồi ra khỏi nội thất, sau khi rửa mặt rửa tay chân ở bên ngoài, mới nhẹ chân nhẹ tay đi đến, cúi y phục nằm lên giường.

Khúc Khinh Cự mơ màng cảm thấy có người nằm bên cạnh mình, xoay người, ánh mắt cũng không mở: "Bây giờ Vương gia mới trở về à?"

Hạ Hành thấy đáng vẻ mơ màng của nàng, cũng không nói nhiều, nhẹ tay vỗ lưng nàng: "Ngủ đi." Quả nhiên một lát sau, người bên cạnh đã ngủ thật say rồi.

Đám người Tiền Thường Tín hầu hạ Vương gia xong lập tức lui ra ngoài, sau khi hắn và Minh Hòa sóng vai ra khỏi chính viện, mới nhỏ giọng nói: "Đã trở về rồi Vương gia còn nhớ thương vương phi, có thể thấy được rất xem trọng vương phi."

Minh Hòa biết hàm nghĩa trong lời nói của hắn, nên nói khẽ: "Hiện giờ trong phủ này, tiểu thiếp khác hoàn toàn không lọt vào mắt xanh của Vương gia, hai huynh đệ chúng ta chỉ cần chú ý hầu hạ Vương gia vương phi là được."

"Ai biết sau này sẽ thế nào, đi một bước tính một bước thôi, huynh đệ chúng ta hầu hạ Vương gia." Tiền Thường Tín chấp tay ra sau lưng: "Vương gia muốn chúng ta kính trọng ai, chúng ta kính trọng người đó, cái khác không phải việc chúng ta có thể quản."

Minh Hòa khẽ cười: "Ca ca nói phải."

"Hôm nay là ngày lành gì, náo nhiệt như thế?" Khúc Khinh Cự phát hiện trên đường vô cùng náo nhiệt, trà lâu từ lâu hai bên ngã tư đường cũng có không ít người đứng, lúc này nàng vừa bãi phóng Tấn An công chúa trở về, ai biết ra ngoài đã gặp được tình huống như vậy, vì thế đã bảo kiệu phu ngừng lại.

"Vương phi, hôm nay là ngày ba vị tiến sĩ đứng đầu cười ngựa dạo phố." Hoàng Dương ngoài cỗ kiệu đáp: "Lúc này đã đi về bên này rồi, cho nên mới náo nhiệt một chút."

Khúc Khinh Cự hiểu ngay, đây là Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa cười ngựa dạo phố, dân chúng triều Đại Long tương đối coi trọng, cho nên giờ phút này không hề thiếu nữ tử cầm khăn tay túi hương hoa tươi các loại ném vào ba người họ, tuy Khúc Khinh Cự nhìn không rõ người đang đến, nhưng có thể nhìn thấy thứ gì đó đang bay lượn trong không trung.

Con đường này đúng là thông đến hoàng cung, ba người dạo phố chắc đang đến tham gia Quỳnh lâm yến trong cung, nói vậy lúc này Hạ Hành cũng đang xuất hiện ở Quỳnh lâm yến rồi.

Đội khoảng một nén nhang, đám người mới dần dần tản ra, cỗ kiệu Khúc Khinh Cự tiếp tục đi về phía trước, nàng ngồi trong kiệu nghe người qua đường nói Thám hoa lang tuấn tú như thế nào, Trạng nguyên gia nho nhã ra sao, không khỏi cười khẽ, may mắn thời đại này còn không có nữ tử biến thái đến mức không ra nổi cổng trước không bước nổi cổng trong, bằng không cuộc sống cũng thật không dễ chịu.

Dân chúng triều Đại Long khá giống với thời Đường Tống trong lịch sử, thậm chí một ít văn hóa tập quán cũng có chỗ tương đồng, cơ cấu triều đình cũng là món thập cẩm của các triều đại khác, tuy hơi phức tạp, nhưng chưa đến mức làm nàng lúng túng. Cũng vì kiểu thế này, mới khiến cho Khúc Khinh Cự có thể hứng thú với cuộc sống mỗi ngày.

Người hai bên ngã tư đường đã phát hiện cổ kiệu đỉnh đầu có trang trí hoa văn Thanh Loan, phía trên có khảm bảo châu hồng, được tám người khiên, ào ạt nhường đường, trừ hoàng gia ra ai còn dám ngồi cổ kiệu như vậy?

"Chủ tử, phía trước có quý nhân đi ngang qua, chúng ta nên tránh ra." Khúc Ước Tổ ngồi trong kiệu, nghe thế, nhân tiện nói: "Là phủ nào?" Nói xong, đã vén màn cửa kiệu lên nhìn bên ngoài, thấy một kiệu lớn được tám người khiên, nàng ta nhíu mày: "Mau tránh ra."

Cảm giác được cổ kiệu bản thân đang ngồi dần lui ra phía sau một khoảng, trong lòng Khúc Ước Tổ có chút khổ, trừ khi đời này có thể ngồi lên vị trí hoàng hậu Thái hậu, bằng không cả đời nàng ta đều không thể dùng được màu đỏ nữa rồi.

Đợi sau khi cổ kiệu tám người khiên này đi xa, cổ kiệu của Khúc Ước Tổ mới tiếp tục được nâng lên, thái giám canh giữ ngoài cổ kiệu nói: "Chủ tử, tiểu nhân thấy người ngồi bên trong kiệu có thể là Đoan Vương phi."

Đoan Vương phi? Khúc Ước Tổ sững sốt, đó không phải là Khúc Kinh Cự chứ?

Nghĩ đến quang cảnh của đôi phương và bản thân hiện nay, nàng ta cười lạnh: "Được rồi, ta đã biết."

Thái giám nói chuyện nghe thấy giọng điệu không đúng, thì bủ môi cúi đầu.

Quỳnh lâm yến, nhóm tiến sĩ vui vẻ ra mặt, dù sao đã gian khổ học tập khổ độc số tái [3], không phải là vì ngày hôm nay sao.

[3] khổ độc số tái: để có được thành công thì phải trải qua rất nhiều cố gắng

Khánh Đức để ngồi một lát đã rời đi, còn lại đều do Lễ bộ lo liệu, một số tiến sĩ làm thơ hoặc làm quen với nhau, làm Quỳnh lâm yến vô cùng náo nhiệt.

Nhưng cũng có không ít người rất ôn trọng, không nói theo, không tùy ý khoe khoang tài hoa, cũng không tùy tiện uống rượu, để tránh luống cuống sau khi uống say.

Hạ Hành ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái, nhìn chúng sinh bách thái phía dưới, nhiều học trò như vậy, nhưng chỉ có vài người đặc dụng mà thôi.

Đây là sự tàn khốc trên quan trường.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67

Editor: Mèo ™

Khúc Kinh Cự nhìn sổ sách trong tay, sau một hồi lật xem, mới cười nói với tiểu Cam tử đang đứng phía dưới: "Những ngày gần đây ngươi làm rất khá." Nói xong, ra hiệu bảo Mộc Cận cho tiểu Cam tử một cái hà bao.

"Có câu nước quá trong ắt không có cá, ta cũng biết trong đây ít nhiều gì cũng có chút sơ hở." Khúc Kinh Cự đóng sổ sách lại, nâng tách trà lên chậm rãi uống một hớp, thấy nụ cười cứng đờ trên mặt tiểu Cam tử, khẽ cười: "Ngươi có thể ép các quản sự có dã tâm đó ngoan ngoãn được như vậy, cũng coi như có bản lĩnh, không cần khẩn trương, ta biết ngươi đã tận lực rồi."

Sau lưng Tiểu Cam tử rịn một lớp mồ hôi lạnh, trên mặt lại tươi cười lấy lòng, nói: "Vương phi thông minh tuyệt thế, chúng tiểu nhân cũng chỉ gây cười mua vui mà thôi, nhưng mà Vương phủ liên kết phức tạp, có đôi khi quả thật....." Hắn cũng không biết nên giải thích làm sao mới tốt, dù sao tự mình cũng âm thầm thu được một mớ, nhìn vẻ mặt của Vương phi, chỉ sợ trong lòng đã biết rõ hết cả rồi.

Khúc Kinh Cự gật gật đầu: "Ngươi làm rất tốt, ta rất yên tâm"

Tâm trạng thấp thóm lập tức biến thành thờ phào nhẹ nhõm, tiểu Cam tử kích động nói: "Xin vương phi yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ làm việc thật tốt."

"Ừ." Khúc Kinh Cự lại thường thêm cho hắn một ít trái cây điểm tâm rồi mới bảo lui ra, cũng không xem sổ sách nữa, trực tiếp giao cho Mộc Cận luân.

"Vương phi, những người này vẫn còn lén động tay động chân bỏ tiền vào túi riêng của mình, vì sao không xử trí bọn họ?" Ngân Liễu không hiểu hỏi.

"Cần gì phải bức họ đến bước đường cùng, tuyệt tình quá cũng không hay." Khúc Kinh Cự cười nói: "Thế gian vạn vật đều có hạn độ, không có lợi thì ai còn muốn làm việc nữa?"

"Ai dám không chú tâm làm việc, thẳng tay trị tội là được rồi." Giọng nói Ngân Liễu đã nhỏ dần, nhưng vẫn còn rất bất mãn với đám hạ nhân tham lam kia.

"Làm chuyện gì cũng nên chừa lại một con đường sống, tính tình này của ngươi cũng nên sửa đổi lại đi." Khúc Kinh Cự nói: "Chỉ là một chuyện nhỏ, không

cần phải phí tâm tư làm gì.”

Ngân Liễu nghe vậy, khẽ nhún người: "Nô tỳ nhớ kỹ."

Khúc Khinh Cự thích điểm này ở Ngân Liễu nhất, mặc dù tính tình nàng ta kích động, nhưng vô cùng nghe lời, lại trung thành cẩn cẩn không cần phải nghi ngờ. Thấy sắc mặt nàng ta trịnh trọng, Khúc Khinh Cự cười cười: "Được rồi, các người ra vườn dạo với ta một lát."

Tiểu Cam từ đang cầm trái cây và điểm tâm vương phi thưởng cho, ý cười đầy mặt ra khỏi hậu viện, hạ nhân nào gặp phải hẳn cũng đều khách khí lấy lòng, thấy trong tay hắn cầm đồ được ban thưởng, liền nhiệt tình tán dương không ngớt. ㄟ ㄎ ㄌ ㄣ ㄎ ㄌ

"Vương phi thiện tâm, thấy ta chạy tới lui cực khổ, nên thưởng cho ta ném thử." Tiểu Cam từ cẩn thận cầm điểm tâm và trái cây trong tay, miệng luôn khen Vương phi tốt đẹp thế này, hiền diệu thế kia, người bên cạnh nghe cũng liên tục gật đầu đồng ý.

Hạ Hành dẫn theo Tiền Thường Tín, Minh Hòa cùng mấy hạ nhân khác đứng ở phía xa xa, nhìn cảnh tượng này một lúc lâu, mới mở miệng nói: "Tiểu Cam từ này cũng cơ trí, khó trách vương phi thích sai bảo hắn ta làm việc."

Đuôi lông mày Tiền Thường Tín khẽ nhếch lên, tùy tiện nói: "Trước đó vài ngày vương phi còn khen tiểu Cam từ, nhờ đi theo Vương gia ra ngoài, nên đầu óc cũng nhanh nhẹn dễ bảo hơn trước."

"Lời này cũng khen luôn cả đám các người còn gì." Hạ Hành cười cười: "Vương phi quản lý sự vụ trong phủ cũng vất vả, thường ngày các người cũng nên chú ý nhiều hơn, phạm có ai bất kính với nàng, thì trực tiếp xử lý đi."

Tiền Thường Tín là thái giám cận thân, nhận thấy Vương gia ngày càng để tâm đến Vương phi, tự mình cũng càng tôn kính Vương phi nhiều hơn, chỉ sợ nếu lỡ đắc tội với vương phi thì sẽ dẫn đến Vương gia bất mãn. Khi nghe những lời này của Vương gia, không do dự mà đồng ý ngay.

"Nô tỳ bái kiến Vương gia." Một giọng nói thanh nhẹ vang lên ở phía sau, Tiền Thường Tín quay đầu lại nhìn, là một nha đầu cấp thấp mặc một bộ áo vải thô quần sam đã ố vàng, lập tức nhú mày, nha đầu nào mà không hiểu chuyện đến mức dám tiến đến trước mặt Vương gia vậy, những nha đầu khác khi nhìn thấy chủ nhân đều phải cẩn thận tránh ra nhường đường, nào có cố ý tiến lại gần như thế?

"Đứng lên đi, người là nha đầu ở viện nào, sao lại tới đây?" Nơi này dầu gì cũng gần với hậu viện, nha đầu thô đẳng không có chuyện gì cũng không được đi vào.

"Hồi bẩm Tiền công công, nô tỳ là nha đầu ở phòng giặt quần áo, hôm nay ma ma phụ trách đưa quần áo bị bệnh, nên nô tỳ thay bà đưa quần áo đến viện của La di nương." Nha hoàn khẽ nhún người, giọng nói vẫn ngọt ngào như cũ.

Tiền Thường Tín nghe giọng nói này có hơi quen quen, nhưng không nhớ là đã nghe thấy ở đâu, hắn cẩn thận nhìn sang Vương gia, thấy sắc mặt ngài ấy hơi khó chịu, đang muốn mở miệng đuổi nha đầu không hiểu chuyện này đi ngay, ai ngờ còn chưa kịp lên tiếng, đã thấy vương phi dẫn theo mấy nha hoàn đi đến từ một hướng khác.

"Bái kiến Vương gia!"

"Bái kiến Vương phi!"

Hạ nhân hai bên đồng thời làm lễ, Khúc Khinh Cự tươi cười đi tới trước mặt Hạ Hành, tầm mắt không tự chủ quét qua nha hoàn cấp thấp đang đứng gần đó, "Không nghĩ tới Vương gia cũng ở đây."

"Mới vừa xong việc về phủ." Hạ Hành cười nắm lấy tay nàng, xem nha đầu kia như không tồn tại. "Thời tiết hôm nay rất đẹp, không bằng chúng ta cùng nhau dạo trong vườn một lát đi."

"Được thôi." Khúc Khinh Cự sóng mắt lưu chuyển, vờ như bây giờ mới phát hiện có một nha hoàn đứng đây, liền mở miệng nói: "Người là nha đầu ở đâu, ngẩng đầu lên để ta xem thử."

Nha hoàn đó ngẩng đầu lên, mặt mày không tệ, chỉ là không chú trọng búi tóc, làn da hơi sạm đã che mất vài phần thanh tú. Nàng nhú mày: "Nhìn người có vẻ quen?"

Vào lúc này, Tiền Thường Tín đã nhận ra người đó là ai, đây không phải là đại nha hoàng hồi môn lúc trước hầu hạ bên cạnh Vương phi – Bán Hạ đó ư? Hắn nghe nói Bán Hạ bị vương phi cách chức đuổi đến phòng giặt quần áo, lúc này đúng là đã không nhìn ra nét ngọt ngào động lòng người trước kia nữa rồi.

"Vương phi, nàng ta là Bán Hạ đã từng phục vụ Vương gia và Vương phi trước đây." Mộc Cận khẽ nhún người, dùng giọng nói không lớn không nhỏ nói: "Người quên rồi ư? Lúc trước nàng ta mắc phải lỗi lớn, Vương phi người mềm lòng không đuổi đi, mà chỉ phạt nàng ta đến làm việc ở phòng giặt quần áo."

Khúc Khinh Cự lộ ra nét mặt bưng bình hiền ra, quét mắt nhìn Bán Hạ từ đầu đến chân. Nếu như ban đầu Bán Hạ là một đóa hoa kiều diễm, thì bây giờ nó đã héo tàn rồi.

Bán Hạ lúng túng cúi đầu, không tự chủ lùi về sau một bước, nàng ta không ngờ sẽ gặp phải Vương phi mặc hoa phục diễm lệ ở đây, ngay cả nha hoàn bên cạnh Vương phi cũng quang vinh chói lọi hơn nàng ta gấp mấy lần, sự chênh lệch rõ ràng này khiến nàng ta thật hận không vì mình xuống cái hố nào đó, để đừng ai nhìn thấy sự xấu xí què mùa của mình nữa.

Hạ Hành tùy ý liếc nhìn Bán Hạ, trong mắt không có chút cảm xúc nào: "Nếu là nha hoàn ở phòng giặt quần áo, vậy chỉ nên làm tốt bổn phận trong phòng giặt quần áo, đừng nên đi loạn trong phủ."

Hốc mắt Bán Hạ đỏ lên, một hồi lâu mới run run rẩy rẩy hành lễ: "Nô tỳ nhớ rõ."

"Lui xuống đi." Kể từ khi nhận ra mình có tình cảm sâu đậm với Khúc Kinh Cự, hắn không còn thấy hứng thú với đám nữ nhân trong hậu viện kia nữa, huống chi nha hoàn trước mắt này quá bình thường, thậm chí ngay cả dáng vẻ ban đầu của Bán Hạ là gì, hắn cũng không nhớ nổi nữa rồi.

Thấy Vương gia và Vương phi muốn đi dạo trong vườn, Minh Hòa tự mình kéo Bán Hạ ra một bên. Đợi ra khỏi cổng rồi, hắn cười lạnh nói với Bán Hạ: "Sau này Bán Hạ cô nương nên tự biết thân biết phận mình thì hơn." Hắn chỉ chỉ cửa thủy hoa: "Cánh cửa này, người như ngươi có thể vào được sao."

Thân thể Bán Hạ lão đảo, lại cắn chặt răng không nói gì.

"Đừng trách Minh gia gia chưa nói rõ ràng với ngươi, nếu như ngươi lại dùng những thủ đoạn thấp kém chướng mắt này nữa, thì không phải tự đi ra nữa đâu, mà là được khiêng ra đấy." Minh Hòa giễu cợt nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng ta: "Cũng không tự soi gương nhìn lại mình đi, có Vương phi ở đây, Vương gia có thể để mắt đến ngươi sao? Ngươi không ngại mất mặt, nhưng Minh gia gia ta thấy ngươi thay cho ngươi đấy." Nói xong, hắn phui phui tay áo, không nhanh không chậm xoay người, thông thả đi vào trong.

Bán Hạ ngơ ngàng nhìn bóng lưng của hắn, trong mắt hoàn toàn tĩnh mịch.

Nếu nói, trong kinh mấy ngày này ai là người hà hê nhất, ngoài Thụy vương ra thì không nghĩ ra được ai khác. Vụ án Giang Nam vốn huyền ảo đến gà bay chó sủa cứ như thế mà bị chìm cho chìm chìm, lại rửa sạch được hiềm nghi vụ án bày mưu ám sát huynh đệ, ngay cả lão đại chướng tai gai mắt nhất cũng bị giam cầm theo. d i ễ n đ ả n ~ l ề q u ý đ ồ n

Thụy vương cảm thấy lâu lắm rồi mới được sáng khoái như vậy. Cho nên, dù nhìn thấy Vương phi mặt đờ đẫn không có tinh thần của mình, hắn cũng tốt bụng không thêm so đo nổi giận.

"Nói đi, lại là chuyện gì?" Hạ Uyên ngồi trên ghế, liếc nhìn Tần Bạch Lộ, hỏi.

Tần Bạch Lộ thấy dáng vẻ không đứng đắn của hắn, cắn môi nói: "Ngày mai là lễ mừng thọ của phụ thân thiếp, không biết Vương gia có thời gian hay không...."

"Nếu là đại thọ của phụ thân nàng, thì mở kho phòng, mang nhiều lễ thọ về nhà một chút." Hạ Uyên đứng lên: "Ngày mai bốn vương còn có việc, không đi với nàng được, tối nay nghỉ ngơi sớm đi, bốn vương đến Tây viện."

Tần Bạch Lộ nhìn bóng lưng Hạ Uyên, ánh mắt từ từ lạnh lùng. Lại là Tây viện! Lại là con tiện nhân Khúc Ước Tổ kia!

"Vương phi." Nha hoàn cận thân lo lắng nhìn nàng ta.

"Không có việc gì, phân phó xuống dưới, bốn vương phi muốn đi tra xét kho phòng." Nàng ta cười lạnh, hắn đã không muốn đi, nàng cũng không cần.

Trong phủ Đoàn Vương, Khúc Kinh Cự cùng Hạ Hành đi dạo trong viện, sau khi hai người dùng bữa tối xong, liền ngồi kề bên nhau đọc sách, chỉ là, một người đọc 《Đạo Đức Kinh》cao thâm khó hiểu, một người lại đọc tiểu thuyết thoại bản.

Sau một hồi, Hạ Hành thấy vẻ mặt Khúc Kinh Cự có vẻ tức giận, liền bỏ sách trong tay xuống, hỏi: "Trong sách này viết gì mà khiến nàng tức giận như vậy?"

Khúc Kinh Cự bực bội khép sách lại, giọng mang giận dữ, nói: "Nam nhân trong câu chuyện này cũng quá bạc tình rồi. Hai người đã ở bên nhau hơn mười năm, hắn là không so được với những cô nương trẻ tuổi mềm mại khác rồi. Cuối cùng, sau khi quyết định hưu người vợ se duyên kết tóc của mình, còn trách nàng ta không hiểu phong tình. Ban đầu hắn không có tiền đi học, toàn dựa vào người vợ vất vả nuôi mình, sao lúc đó không nói như vậy đi; hắn được điều đến nơi khác làm quan, để lại phụ mẫu già cả cho người vợ phụng dưỡng hầu hạ, sao lúc đó không nói thế đi; chờ đến khi hắn quyền cao chức trọng thì trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, cảm thấy nàng ấy không xứng với mình liền hưu thê. Nam nhân thói tha như thế mà được làm nhân vật chính à, quan điểm của người viết thật khiến người ta ghê tởm mà."

Hạ Hành lấy sách trên tay nàng, cười nói: "Chỉ là một chuyện xưa mà thôi, cần gì tức giận vì chuyện như vậy. Quyết định là ở chính bản thân mình, dù kết quả cuối cùng như thế nào, cũng phải nắm chắc trong tay mình." Hắn khinh thường nhìn tên người viết trên bìa sách: "Thượng Quan công tử? Loại người này, thường thường đều là những tên thư sinh nghèo kiết hủ lậu, bọn họ không gom đủ sinh lễ, không cưới được thê tử, lại càng không có bản lĩnh thi đậu công danh, phải dựa vào việc viết những thứ nhảm nhí này để kiếm chút tiền mua bánh mán thảu sống qua ngày, cũng là để thỏa mãn ảo tưởng của mình. Chúng ta đừng thêm chấp nhặt với loại nam nhân vô dụng này, ngoan."

Khúc Kinh Cự hừ một tiếng.

Ngoan ngoan cái đầu ngươi ấy!

Hết chương 67

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68

Editor: Gà

Mộc Cận cầm tờ thiệp trong tay đi vào chính viện, thấy Minh Hòa với Ngân Liễu canh giữ ngoài cửa, thì biết Vương gia và vương phi còn ở trong phòng chưa rời giường, nàng nhìn thấy mặt trời đã lên cao, thấy hạ nhân đang bưng dụng cụ rửa mặt đứng một góc, cũng không biết những người này đã đổi nước trong chậu đồng bao nhiêu lần rồi.

Ngân Liễu thấy nàng đến, ý bảo nàng nhỏ giọng chút, đợi khi đến gần thấy bái thiệp hoa trong tay Mộc Cận, nói khẽ: "Đây là bái thiệp của phủ nào, mà tỷ phải tự mình mang đến?"

Mộc Cận nhìn cửa phòng đóng chặt: "Là quý phủ Thụy vương đưa đến, nói mời vương phi đến phủ ngắm hoa."

"Không phải mới thường mai vào mùa đông năm trước sao?" Ngân Liễu biết vương phi nhà mình không có bao nhiêu giao tình với Thụy vương phi. Nếu có Ninh Vương phi thì sẽ ổn, nhưng bây giờ Ninh Vương phi và Ninh Vương đã đến Hạo Nguyệt lâu ở Kinh Giao, không ai làm người hoà giải: "Lần này muốn ngắm hoa gì, hoa đào hay hoa lê?"

"Người bớt tranh cãi đi." Mộc Cận liếc nàng ấy một cái, nghiêng đầu nhìn Minh Hòa đang cúi đầu không nói một lời, mới tiếp tục nói với nàng ấy: "Việc này vương phi đã có quyết đoán, tính nôn nóng này của người còn chưa sửa được à."

Ngân Liễu ngượng ngùng cười: "Mộc Cận tỷ tỷ đừng giận, ta nhất thời hồ đồ rồi."

Đúng lúc này, phòng trong truyền đến tiếng vang, Mộc Cận và Ngân Liễu chỉnh lại vẻ mặt, không nói thêm gì nữa. Nghe thấy trong phòng gọi người, ý bảo hạ nhân nâng chậu vào hầu hạ rửa mặt.

Khúc Kinh Cự rửa mặt xong, xoa chân và eo hơi bần rần của mình, chọn một bộ váy dài màu ngọc bích mặc vào, ngáp một cái nói: "Xem ra vết thương của Vương gia sắp khỏi hẳn rồi."

Hạ Hành đến sau lưng nàng, ôm eo nàng, thấp giọng cười nói: "Kinh Cự đang trách vì phu tối qua quá cố gắng à."

Khúc Kinh Cự liếc xéo hẳn một cái, tốt xấu gì cũng nên chú ý bọn nha hoàn còn chưa lập gia đình trong phòng một chút chứ, hẳn không biết xấu hổ nhưng bản thân nàng còn muốn mặt mũi đấy, không nặng không nhẹ néo cánh tay hẳn một cái: "Vương gia, nho nhã tri lễ của chàng bị chàng ăn luôn rồi sao?"

Hạ Hành vui mặt trong cổ nàng cười thành tiếng, sau một lúc lâu mới buông nàng ra nói: "Được rồi, ta không nói nữa, ta ra bên ngoài chờ nàng cùng ăn sáng." Nói xong, hôn trộm viền tai nàng một cái, tâm tình tốt ra khỏi nội thất.

Khúc Kinh Cự lau lỗ tai, ngồi xuống trước gương đồng, Kim Trần và Ngọc Trâm vừa rồi một mực im lặng đứng trong góc nhỏ mới đi đến bên cạnh nàng, bắt đầu chải tóc trang điểm cho nàng.

Mộc Cận đi đến sau lưng nàng, nhỏ giọng nói: "Vương phi, vừa rồi Thụy vương phi đưa bái thiệp đến, nói mời ngài hai ngày sau đi tham gia thưởng hoa yến."

Lại ngắm hoa? Khúc Kinh Cự thật sự cảm thấy Tần Bạch Lộ có thể đổi tên được rồi, năm trước muốn nàng đi thưởng mai trong trời tuyết lớn, hiện tại sẽ không muốn nàng đội mưa đi thưởng hoa đào hoa lê hoa hạnh hoa anh đào gì đó chứ?

"Hôm nay không phải sinh thần của phụ thân Thụy vương phi, sao nàng ta còn có sức lực cho người đi đưa bái thiệp?" Khúc Kinh Cự thật sự cảm thấy Tần Bạch Lộ tràn đầy tinh lực, mỗi ngày làm nhiều việc như vậy cũng không sợ mệt đến hoảng à, ít nhất đến bây giờ nàng đều không nghĩ đến yến hội gì cả.

"Đại khái đã an bài xong từ lâu." Mộc Cận hơi sững sờ, lập tức nói: "Vương phi, chúng ta cần phải hồi thiệp à?"

Khúc Kinh Cự nghiêng đầu, nhìn Ngọc Trâm vừa búi xong kiểu Phi Tiên kế [1] cho mình, chọn ra một đôi Lưu Tô đưa cho Ngọc Trâm, sau đó nói: "Trước không vội trả lời, không phải còn hai ngày nữa sao."

[1] Phi Tiên kế: mình đính kèm hình bên dưới nhé

Bái thiệp của Tần Bạch Lộ vừa đến, nàng phải lập tức trả lời à? Nhớ đến toàn gia Thụy vương này đều gắng sức, nàng cũng muốn làm theo, muốn làm thì mọi người làm cùng nhau mới tốt.

Mộc Cận hiểu rõ ý tứ của vương phi, lập tức thu bái thiệp, không nói nữa. Đợi sau khi Khúc Kinh Cự trang điểm xong, nàng vội vươn tay ra đỡ: "Nô tì nghe nói mấy ngày trước đây sau khi Bán Hạ trở về phòng giặt quần áo, bị không ít người cười nhạo, hiện giờ đã trở thành trò cười cho cả phòng giặt quần áo rồi."

"Đường do nàng ta chọn." Khúc Kinh Cự đứng lên, từng bước một đi ra ngoài: "Biến bản thân thành trò cười, cũng do chính nàng ta tạo ra thôi."

Nàng không vui sướng khi người gặp họa, nhưng không đồng tình, chỉ đau lòng thay cho nguyên chủ. Hiện thời trần quy trần thổ quy thổ [2], hi vọng nàng ta có một kiếp sau mỹ mãn, đừng nên gặp lại việc và người như cuộc đời này.

[2] trần quy trần thổ quy thổ: cát bụi về lại cát bụi, đất về lại với đất

Bên này đồ ăn sáng của Khúc Kinh Cự luôn thiên về thanh đạm không nhạt nhẽo, sau vài ngày Hạ Hành ở chính viện, dần dần cũng thích dùng bữa với Khúc Kinh Cự, lâu dần hẳn cảm thấy ngay cả trà của chính viện cũng uống ngon hơn nơi khác.

Thấy Khúc Kinh Cự đi ra, hần nhân tiện nói: "Hôm nay thức dậy hơi muộn, mau đến đây dùng chút cháo, đừng để bụng rỗng lâu sẽ bị đau dạ dày."

Đi đến bên cạnh hẳn ngồi xuống, Khúc Kinh Cự rửa tay, uống xong chén cháo nhỏ, lại ăn một ít đồ điểm tâm, rồi buông đũa xuống súc miệng.

"Hôm nay Vương gia không ra ngoài sao?" Khúc Kinh Cự chờ Hạ Hành lau khô tay xong, rồi hỏi: "Vừa rồi ta nhận được thiệp mời của phủ Thụy vương, nói mời tham gia thưởng hoa yến."

"Ta cũng nhận được bài thiệp của Tam đệ." Hạ Hành ném khăn cho người hầu hạ bên cạnh, không mặn không nhạt nói: "Đến lúc đó ta cùng đi với nàng."

Hóa ra thưởng hoa yến lần này do đôi lão Tam cùng nhau làm, khó trách vào ngày thọ yến của phụ thân Thụy vương phi đã đưa bài thiệp đến. Tuy Tân Bạch Lộ này khá kiêu ngạo, nhưng chưa bao giờ thấy nàng ta phá vỡ cái bọc của Thụy vương.

"Nếu Vương gia hồi đáp, đến lúc đó cho người mang hồi thiệp của ta đến đó luôn." Khúc Kinh Cự khẽ nhủ mày, hạ giọng nói: "Tuy bọn họ khó ở, nhưng tóm lại vẫn là huynh đệ nhà mình."

Nghe vương phi nhà mình nhận định Tam đệ như vậy, trên mặt Hạ Hành thêm vài phần ý cười: "Nàng không cần sợ, nếu có người không có mắt có ý làm khó nàng, nàng cứ quay về, mọi chuyện còn có ta."

"Có người" này là ám chỉ ai, trong lòng Khúc Kinh Cự hiểu rõ, nàng cười gật đầu: "Có những lời này của Vương gia, ta không còn lo lắng nữa rồi."

Hạ Hành thấy nàng như vậy, nhin không được lại cười: "Ta biết nàng không thích người như vậy, sau này nếu không cần thiết không cần qua lại với bọn họ. Nếu ngày thường nhàm chán, thì đến quý phủ của trưởng công chúa một lát, hai phủ chúng ta cách không xa."

"Nói như vậy, đợi tứ thúc thành gia thất, ta sẽ đến quý phủ tứ thúc tìm tứ đệ muội chẳng phải càng gần hơn sao?" Nàng mới biết được, phủ Thành vương và phủ Đoan Vương chỉ cách một con phố.

"Chỉ cần nàng thích, đến nhà ai đều có thể." Hạ Hành sờ vành tai nàng, trong lòng hẳn hiểu rõ, lời này của Kinh Cự như đang đùa, thực tế đang hỏi xin ý kiến của mình, sau này có thể thân cận với Thành vương phi không: "Tứ đệ làm người nhân hậu, ngày xưa La gia rất chăm sóc nàng, lui đến nhiều một chút cũng là điều nên làm"

Khúc Kinh Cự trừng mắt nhìn, cong khóe môi nói: "Ta hiểu rồi."

Hai người đang vô cùng thân thiết, thì thấy Tiền Thường Tín vội vàng từ bên ngoài vào, nói thánh chỉ của hoàng thượng đến.

Khúc Kinh Cự kinh ngạc, nhưng thấy Hạ Hành hoàn toàn không có nửa điểm ngoài ý muốn, nên đi theo ra ngoài, chờ thái giám truyền chỉ đọc xong ý chỉ, Khúc Kinh Cự hiểu được, đây là Khánh Đức đề đang nhắc nhở Hạ Hành nên đi làm rồi. Tuy phần lớn nội dung thánh chỉ là vì lo lắng cho thương thể của nhi tử, nhưng cuối cùng quy nạp lại vẫn bảo Hạ Hành nên đi làm, thuận tiện lại ban cho một đồng đồ vật xuống.

Nếu cho bốn nhi tử của Khánh Đức đề một cấp bậc, thì Hạ Uyên do Khánh Đức đề ôm nuôi lớn, Hạ Hành được Khánh Đức đề nhìn lớn lên, Hạ Kỳ là Khánh Đức đề cho tự do lớn lên, về phần bạn học Hạ Minh... Đại khái là khi Khánh Đức đề cải trang vì hành mua cho mấy thứ gì đó.

Hoàng đế đã tự mình hạ ý chỉ, Hạ Hành hồi đáp bằng một cái sổ con, cho người ra roi thúc ngựa trình tiến cung, đại ý thương thể nhi tử đã gần như khỏi hẳn, làm phụ hoàng lo lắng rồi, nhi tử thật bất hiếu, hai ngày sau Tam đệ cử hành thưởng hoa yến, đợi sau khi tham gia yến hội xong, nhi tử sẽ bắt đầu chăm chỉ làm việc, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Bắc Kinh thành có núi Bán Tháp vì trong núi có tòa tháp được xây dựng một nửa khá nổi danh, mà Hạo Nguyệt lâu được xây dựng trên đỉnh núi này. Tên Hạo Nguyệt lâu tồn tại, bởi vì núi Bán Tháp rất cao, tòa lầu gỗ này được xây dựng trên đỉnh núi, rất gần Ly Nguyệt lượng, nên lấy tên là Hạo Nguyệt lâu.

Hạ Kỳ ngồi cạnh cửa sổ, nhìn ánh trăng treo trên cao, thật lâu sau mới thở dài nói: "Do thời do mệnh, lần này chiêu của lão Tam đủ ngoan độc." Có ý lấy gỗ của chính mình làm tên ám sát lão nhị, làm người ta cảm thấy hẳn không thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy, sau đó lại mượn tâm lý này của người khác để hãm hại bản thân một phen, cũng không biết chủ ý này do môn khách nào của hẳn đưa ra.

Vệ Thanh Nga nghe hẳn ta thở dài, do dự một chút mới nói: "Vương gia không nghĩ, việc này có thể có liên quan đến nhị thúc, tứ thúc sao?"

"Lão Tứ không có nhân mạch lớn như vậy, mặc dù hẳn muốn cũng không làm được." Hạ Kỳ đi đến bên người nàng ta ngồi xuống: "Mặc dù ta không đoán được lão Nhị, nhưng nếu có cơ hội tốt như vậy, e rằng hẳn sẽ tính kế cả ta và lão Tam, sao có thể giữ lại lão Tam được phụ hoàng thiên vị, cái này không có lợi cho bản thân chút nào." Nếu hẳn là lão nhị, cũng sẽ luyến tiếc không muốn buông tha cho cơ hội nhất tiễn song điêu [3] tốt như vậy, huống chi lão nhị có năng lực này sao?

[3] nhất tiễn song điều: một tên bắn hai con chim

Vệ Thanh Nga nghe xong, biết bản thân suy nghĩ nhiều, nhân tiện nói: "Thụy vương thật sự quá mức đáng giận."

"Ta chỉ hối hận đã liên lụy mẫu tử các nàng, làm hại nàng và Trọng nhi chịu khổ với ta." Sắc mặt Hạ Kỳ khổ sở, so với lúc vừa bị giam giữ đã có vẻ bình tĩnh không ít, nhưng mặc dù như vậy, người vẫn gầy một vòng: "Do ta vô năng thôi."

"Sao Vương gia có thể nói như vậy, chúng ta là người một nhà sao có thể nói hai lời như thế?" Vệ Thanh Nga nắm tay Hạ Kỳ: "Huống chi Hạo Nguyệt lâu này trừ việc ít người lui đến, cũng không thiếu gì."

Hạ Kỳ lại thờ dài, tiếp tục ngắm ánh trăng: "Đợi sau này tân hoàng đăng cơ, chỉ cần không phải là Hạ Uyên, chúng ta sẽ có thể ra ngoài." Trong lòng hắn ta rõ ràng, hiện thời bản thân đã bại, có thể đăng cơ cũng chỉ còn lại lão Nhị hoặc lão Tam, về công về tư hắn ta đều hi vọng lão Nhị có thể thượng vị.

Tâm tính lão Tam không tốt, không hợp để làm Hoàng đế, nếu hắn trở thành Hoàng đế, người khổ là dân chúng thiên hạ.

Chỉ tiếc phụ hoàng quá mức bất công, bằng không hắn ta làm gì phải đấu nhiều năm với lão Tam như vậy. Nếu phụ hoàng công tâm một chút, lão Tam đã gặp xúi quẩy từ lâu rồi.

Nghĩ vậy, Hạ Kỳ cao giọng nói: "Người đâu, hầu hạ bút mực."

Nếu hắn muốn sau này có thể hưởng lợi từ Tân Đế, như vậy thì phải trả giá thật nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Editor: Mèo ™

"Hoàng thượng, đêm nay có lật thẻ bài không ạ?" Trong điện, thái giám nội thị phụ trách mọi việc sinh hoạt thường ngày của Đế vương dâng khay lên, bên trên là thẻ bài được làm từ nhiều chất liệu khác nhau của các vị phi tần trong cung, chất liệu thẻ bài đại biểu cho thân phận địa vị của các cung phi đó.

Khánh Đức đế đang xem tấu chương do lão Nhị trình lên, cũng không thèm nhìn tới những thẻ bài kia, nhẹ nhàng đặt tấu chương lại trên bàn. "Đêm nay đến cung Chung Cảnh, mấy ngày nay Kính quý phi lo lắng cho thương thể của Đoan Vương, đã gầy đi nhiều, trẫm muốn đến thăm nàng ấy."

"Vâng." Thái giám nội thị ghi nhớ kĩ, sau đó khom người lui ra ngoài.

Mặc dù người trong lòng Khánh Đức yêu thích là Thục quý phi, nhưng từ trước đến giờ Kính quý phi thông tuệ hiểu lòng người, là hồng nhan tri kỷ của ông. Những khi ông thấy phiền lòng, liền đến cung Chung Cảnh của nàng ấy. Chợt nhớ đến mấy ngày nay Kính quý phi lo lắng không yên, hình như ông cũng thấy hơi đau lòng. Đđ • L`Q`Đ

Gần đây hoàng thượng đặc biệt quan tâm đến Đoan Vương và Kính quý phi, tất cả mọi người đều nhận thấy điều đó, cho nên khi hoàng thượng đi giả đến cung của Kính quý phi, cũng không ai tỏ ra ngạc nhiên. Chỉ là, sau khi chuyện này truyền đến tai Thục quý phi, bà ta đã đập nát một cái ly.

"Vi thị. Ắ tiện nhân đó!" Thục quý phi thờ hồn hển, ngồi xuống đối diện với Hạ Uyên, nói: "Uyên nhi, hiện tại lão đại đã bại, con phải nắm chắc cơ hội này, không thể để hai mẫu tử Vi thị đó thừa cơ nổi dậy được."

"Mẫu phi yên tâm, mặc dù bọn họ muốn, cũng phải xem phụ hoàng có đồng ý hay không. Dù Kính quý phi có giờ nhiều thủ đoạn hơn nữa, không phải phụ hoàng vẫn yêu người nhất đó sao?" Hạ Uyên khinh thường nói: "Từ trước đến giờ lão nhị luôn thích bày ra dáng vẻ đạo mạo nghiêm trang, cũng có ăn thua gì đâu."

Thục quý phi nhủ nhủ mảy: "Con đừng quá xem thường Đoan Vương, hắn có thể được hoàng thượng coi trọng, tất nhiên có bản lĩnh. Mặc dù ả tiện nhân Vi thị kia không được sủng ái bằng ta, nhưng nhiều năm như vậy mà hoàng thượng cũng không lạnh nhạt với ả, thậm chí ngay cả phân vị cũng ngang hàng với ta, con phải cẩn thận với thủ đoạn của hai mẫu tử đó mới được."

Hạ Uyên nghe lời cảnh báo này, có chút không vui, nói: "Chỉ cần phụ hoàng không muốn, bọn họ có sử dụng thủ đoạn gì cũng đều là vô ích."

Thục quý phi há miệng thờ đốc, dù bà ta cảm thấy những năm này hoàng thượng thật tâm đối đãi với mình, thậm chí chỉ vì vài câu oán hận của bà ta, mà không để những nữ nhân khác trong hậu cung tiếp tục có con. Nhưng không biết tại sao, sâu trong nội tâm của bà ta lại tồn tại một loại cảm giác lo lắng bất an không thể giải thích được.

"Yến tiệc thưởng hoa ngày mai, bảo con dâu thân cận với công chúa Tấn An hơn nữa, mặc dù nàng ta không có thực quyền, nhưng vẫn là nữ nhi mà hoàng thượng thương yêu nhất, đương nhiên tình cảm cũng không giống với người khác."

Thục quý phi nâng chung trà lên uống một hớp. "Năm đó nàng ta xuất giá, hoàng thượng không màng đến sự can ngăn của Lễ bộ, vẫn cứ phong danh hiệu trưởng công chúa cho nàng ta, ân sủng như vậy nào ai có thể sánh được."

Tôn hiệu trưởng công chúa từ các thế hệ trước của triều Đại Long vốn chỉ phong cho muội muội của Đế vương, hồ như không có ngoại lệ, nhưng hoàng thượng lại cố tình phong cho nữ nhi mình, thậm chí còn truy phong Thẩm tần – Mẫu thân thân sinh đã hoăng[1] của công chúa Hạ Quy Niệm thành Hoàng quý phi, có thể thấy được Hoàng thượng cực kỳ coi trọng Hạ Quy Niệm này.

[1] Hoăng: Ngày xưa các vương tôn chư hầu trong hoàng thất chết, gọi là hoăng.

"Tần thị xưa nay làm việc kiểu cách lại nông cạn, bây giờ ta cũng không còn bao nhiêu lời để nói tốt cho nó." Nhớ tới Tần Bạch Lộ, Hạ Uyên có chút bức bối: "Nếu biết trước nàng ta là nữ nhân như vậy, không bằng ban đầu mẫu phi để Khúc thị gả cho con, dù sao cũng thú vị hơn nữ nhân chán ngắt Tần Bạch Lộ kia."

"Hồ đồ!" Tuy Thục quý phi kiêu ngạo, nhưng vẫn còn biết lời nói này của Hạ Uyên thật quá đáng: "Khúc thị là thân phận gì, Tần thị là thân phận gì? Sau lưng Tần thị có không ít người đọc sách trong thiên hạ sùng bái Tần gia, con cưới nàng ta thì có thể lấy được sự ủng hộ của Tần thị nhất tộc, còn kiểu nữ nhân hồ ly tính Khúc thị kia có thể giúp con được cái gì, loại đức hạnh như phủ Xương Đức công, không gây ra phiền toái gì đã là may mắn lắm rồi. Huống chi hôm nay nàng ta là nhị tẩu của con, những lời này dứt khoát không được nói nữa!"

"Thư hương thế gia cái nỗi gì, con thật sự không nhìn ra Tần thị có chút phong cách nào của nữ nhi nhà thư hương thế gia hết." Hạ Uyên bị Thục quý phi trách cứ, chỉ biết ngoan ngoãn nghe, nhưng vẫn bất mãn với Tần thị như cũ: "Cả ngày chỉ biết biến Vương phủ thành nơi chướng khí mù mịt, vừa về đến phủ đã thấy phiền."

Từ trước đến giờ, người làm mẹ chồng luôn có tâm lý thích bắt bẻ con dâu, nghe Hạ Uyên vừa nói như thế, Thục quý phi lại càng thêm bất mãn với Tần Bạch Lộ: "Mặc dù gia thế của Tần thị tốt hơn Khúc thị, nhưng quả thật thủ đoạn vẫn còn kém xa Khúc thị. Con cũng đừng phiền lòng, năm nay tuyển tú nữ, ta sẽ chọn mấy người vừa ý cho con."

Hạ Uyên thở dài cười nói: "Vậy phải làm phiền mẫu phi rồi." Hần nghĩ nghĩ, chọn được những nữ nhân giống với Khúc thị là tuyệt nhất, chỉ mới nghĩ tới việc Khúc thị là tẩu tử của mình, vẫn là không nên lập lại những lời nói vượt quá khuôn phép này thì hơn.

"Túc túc hoa như vãn, phi phi hồng tổ khinh.[1]" Khúc Khinh Cự đứng trên cầu đá, nhìn những cánh hoa nhỏ màu đỏ chảy lượn theo khe suối, không khỏi nhớ tới hai câu thơ miêu tả cảnh mùa xuân này, nàng rải thức ăn cá vào nước, nhìn đàn cá chép đỏ tụ lại giành ăn, tâm tình rất tốt, nói: "Mộc Cận, ngày mai đến phủ Thụy vương, ta sẽ mặc bộ váy dài, tay áo rộng chấm đất có thêu hồ điệp vờn quanh bách hoa vừa làm xong mấy ngày trước, cảnh xuân đẹp như vậy, thì không nên uống phí chiếc váy xinh đẹp như thế."

[1] Túc túc hoa như vãn, phi phi hồng tổ khinh: Hai câu đầu trong bài thơ 'Lễ hội mùa xuân' của Đỗ Phủ.

Hết cách rồi, nàng là một tục nhân, nên đương nhiên thích mặc quần áo xinh đẹp, đeo đồ trang sức tinh xảo. Xuyên về thời đại không có Internet này đã quá bị thảm rồi, nếu còn không tự tìm chút niềm vui cho mình, từng ngày trôi qua sẽ thảm thương đến chết mất.

"Vâng, vừa hay sáng nay Vương gia cho người đưa đến một bộ trang sức bằng hồng bảo thạch có khảm xen lẫn thanh kim thạch, còn thêm một bộ trâm cài phi yên cực kì tinh xảo, hai món đó mà phối với chiếc váy vương phi chọn thì tuyệt không gì sánh bằng." Mộc Cận đã bắt đầu suy nghĩ Khúc Khinh Cự nên đeo dây chuyền kiểu gì, vòng tay thế nào, hoa tai màu gì, thậm chí ngay cả khăn tay và giấy cũng phải phối hợp sao cho khéo léo tương xứng nhất.

Khúc Khinh Cự thấy đám nha đầu Mộc Cận Ngọc Trâm đã bắt đầu thương lượng, chỉ dựa vào cột đá cười cười, nhìn đáy nước trong suốt, nheo mắt nói: "Mặc kệ như thế nào, sáng mai ta chỉ cần điểm quan quần phượng là được." Không phải Tần Bạch Lộ thích mặc y phục sáng màu, thích giả vờ thanh cao tôn quý sao, tuy vậy. Một tục nhân như ta chỉ biết ăn mặc sao cho lộng lẫy chói sáng là được rồi.

Mới tưởng tượng đến cảnh trong yến tiệc thưởng hoa, trăm hoa đua nở khoe sắc, nàng ăn mặc rực rỡ ngồi ngồi đứng trước mặt Tần Bạch Lộ, Khúc Khinh Cự đã cảm thấy tâm tình tốt lên không ít.

Nàng biết trong lòng Tần Bạch Lộ không thích một tục nhân là nàng, nàng cũng không chịu nổi vẻ giả vờ giả vịt của Tần Bạch Lộ, nếu đã chán ghét nhau, chi bằng vạch rõ ra mặt luôn vậy. Diễđầndầnlêcủquýđoàn

"Vương phi, La di nương muốn gặp người." Thụy Hương vội vã đi tới, nhún người phúc thân với Khúc Khinh Cự: "Nô tỳ thấy sắc mặt La di nương không được tốt, chắc là xảy ra chuyện gì đó rồi."

La Ngâm Tự? Người này trong ấn tượng trâm mặc ít nói, không tranh thủ tình cảm lại không điều ngoa nhiều lời. Khúc Khinh Cự cũng không có ấn tượng sâu lắm với nàng ta, nghe Thụy Hương nói thế, liền đáp: "Bảo nàng ta chờ ở sảnh ngoài, ta lập tức đến ngay."

"Vâng" Thụy Hương khẽ nhún người lần nữa, mới lui xuống.

"Vương phi, sao đột nhiên La di nương lại cầu kiến người?" Theo như Kim Trần biết, La di nương hết sức an phận, lá gan cũng nhỏ, thường ngày trước mặt vương phi, đều bày ra dáng vẻ sợ hãi rụt rè không dám nói lời nào, sao bây giờ lại một mình cầu kiến vương phi, không biết xảy ra chuyện lớn gì đây.

"Đi xem trước đã, rồi tính tiếp." Khúc Khinh Cự cảm thấy trong những thiếp thất của Hạ Hành, thì hai người Giang Vịnh Như, La Ngâm Tự này là có đầu óc nhất, nhất định không nguyện ý làm tiểu thiếp của Vương gia, nhưng hiện thực lại khiến các nàng ta không thể không cúi đầu chấp nhận.

Đến chính sảnh, Khúc Khinh Cự vừa ngồi xuống, La Ngâm Tự liền quỳ phịch xuống trước mặt nàng, Khúc Khinh Cự mới nhận thấy lúc này La Ngâm Tự đã lệ rơi đầy mặt.

"Vương phi, nô tỳ cầu xin vương phi giúp nô tỳ!" La Ngâm Tụ khóc đến thở hổn hển, trong lúc nhất thời không thể nói rõ ràng được.

"Chuyện gì thế này, Ngân Liễu mau đỡ La di nương đứng lên." Khúc Kinh Cự thấy La thị khóc đến đỏ bừng cả mặt, liền hỏi: "Xảy ra chuyện gì, người nói rõ ràng trước đã."

Đội La thị dứt quãng nói xong, Khúc Kinh Cự mới hiểu được phần nào sự việc. Thuở nhỏ, phụ mẫu La thị mất sớm, nên được gởi nuôi ở nhà của cữu cữu, cả nhà cữu cữu đối đãi với nàng ta không tệ, tuy cữu cữu chỉ là một quan Thất phẩm nhỏ nhoi, nhưng không bạc đãi nàng ta nửa phần, thương yêu không khác gì nữ nhi ruột thịt.

Thế nhưng mới này La thị nhận được thư nhà gửi tới, nói là cữu cữu bệnh nặng đã qua đời, ba ngày sau sẽ hạ táng. La thị muốn về nhà chịu tang cho cữu cữu mình, nhưng thân làm thị thiếp, nếu không có đại sự thì không thể xuất phủ, huống chi người mất là cữu cữu chứ không phải là cha mẹ.

"Vương phi, người cũng có một cữu cữu rất tốt mà, van xin người hay thương xót nô nỳ, cho phép nô tỳ được về nhà bái biệt cữu cữu mình lần cuối, nô nỳ sẽ không ở lâu đâu, nô tỳ chỉ cần ngày hạ táng có thể đi theo tiễn đưa, dập đầu trước mộ là được rồi, cầu xin người." La Ngâm Tụ khóc đến tê tâm liệt phế, quỳ gối trước mặt Khúc Kinh Cự lần nữa.

Hạ Hành mới bước vào tiền sảnh, vừa hay nhìn thấy một màn này, hần nhủ mây không vui, những thị thiếp này cả ngày quần lấy Kinh Cự làm gì? Hần đang muốn lên tiếng trách, nhưng thấy trên mặt Khúc Kinh Cự mang theo vẻ đồng tình thông cảm, liền ngậm miệng đi tới ngồi xuống bên cạnh Khúc Kinh Cự: "Có việc gì thế?"

La Ngâm Tụ nhìn thấy Vương Gia, liền biến sắc mặt, trong lòng lập tức lạnh hơn phân nửa, sao Vương gia có thể đồng ý chuyện như vậy được? Nàng ta ngược đời mắt sưng đỏ nhìn Vương phi, hi vọng Vương phi có thể giúp mình nói vài lời với Vương gia.

Khúc Kinh Cự cũng không ngờ Hạ Hành lại xuất hiện vào lúc này, nàng nhìn La Ngâm Tụ, thật ra nàng ta chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, nếu như ở kiếp trước của mình, vẫn chỉ là một học sinh chuẩn bị thi đại học thôi đấy.

"Cữu cữu của La thị bị bệnh qua đời, La thị được cữu cữu mình dưỡng dục nhiều năm, nên muốn xuất phủ về nhà chịu tang," Khúc Kinh Cự thở dài: "Có được cữu cữu tốt là một may mắn, làm văn bối sao có thể khiến trưởng bối thất vọng được, ta nghĩ, hay là để cho La thị xuất phủ hai ngày, dập đầu nhiều hơn vài cái, đốt thêm một ít nén thơm, nhan tiền vàng bạc cũng coi như một phần hiếu tâm."

Mặc dù Hạ Hành không thích thị thiếp đi loạn, nhưng bối cảnh của La thị hần đã tra rõ từ lâu, cũng không thấy có gì khả nghi, thêm nữa, Kinh Cự cũng là nhờ ơn cữu cữu chăm sóc mới có thể trưởng thành đến nay, cho nên cũng không tiện bác bỏ ý của nàng, liền gật đầu nói: "Nàng làm chủ là được."

La Ngâm Tụ vừa nghe thấy, lập tức vui mừng đến khóc, liền tục dập đầu tạ ơn hai người: "Tạ ơn Vương phi, tạ ơn Vương gia."

Mộc Cận đứng bên cạnh nhìn La di nương có chút đồng tình, chỉ một việc nhỏ như vậy mà đã vui mừng đến quên thứ tự trước sau rồi, thật là vừa đáng buồn lại vừa đáng thương. Die nd da nl e q uy ydo n

Đội sau khi La thị rời đi, Hạ Hành nhéo nhéo tay Khúc Kinh Cự: "Đồ ta bảo người mang đến, nàng có thích không?"

Khúc Kinh Cự nghe vậy cười nói: "Rất đẹp, ngày mai ta sẽ dùng chúng." Từ góc độ này mà nói, thẩm mỹ của Hạ Hành vẫn rất phù hợp với sở thích của nàng.

"Nàng thích là tốt rồi." Thấy nụ cười của Khúc Kinh Cự, Hạ Hành cũng lộ ra nụ cười hài lòng, hần thích nhìn thấy vương phi mình ăn vận thật xinh đẹp. Có lẽ, cả đời này, cũng không thể nào thay đổi được sở thích đó.

Hết chương 69

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Công kích của người không có hiệu quả

Editor: Gà

"Nếu Vương gia đã muốn người tham dự, như vậy người nên biểu hiện cho tốt." Tần Bạch Lộ khảy móng tay mới được sơn ngày hôm qua, nhìn Khúc Ước Tổ đứng trước mặt mình: "Nghe nói cầm nghệ của người xuất chúng, nếu có cơ hội, người đàn một thủ khúc cho mọi người đi."

Bàn tay trong tay áo của Khúc Ước Tổ nắm thật chặt, nàng biết Tần thị đang cố ý trào phúng bản thân, nhưng nàng lại không có cách nào, chịu đựng chưa sót trong lòng, nàng phúc thân: "Nô tì nhớ kỹ."

"Ừ." Tần Bạch Lộ gật đầu, nâng cằm nói: "Hôm nay có không ít khách quý đến, người chú ý ngôn hành của bản thân, đừng làm mất mặt vương phủ." Nói xong, không thèm nhìn Khúc Ước Tổ nữa, vịn tay nha hoàn đi mất.

"Chủ tử." Dao Khê thấy sắc mặt Khúc Ước Tổ không đúng, vội đỡ nàng nói: "Ngài đừng bực bội, vương phi chỉ đang ghen tị vì ngài được sủng ái thôi."

Khúc Ước Tổ cười khổ một tiếng, ngồi xuống ghế, nàng nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Vi Cầm đặt trên giá, mấy ngày trước Vương gia cho người chuyên dụng làm ra cây đàn này tặng cho nàng, nàng đã vui vẻ mấy ngày, vốn cây cầm trên quý này chỉ vì để hôm nay nàng hiến nghệ như ca cơ mà thôi.

Tần thị xem nàng như cái đinh trong mắt, nàng cố tình muốn làm chướng mắt nàng ta!

Khúc Ước Tổ nói nắm tay ra, ngồi trước gương, nhìn mình trong gương, cổ nặn ra vẻ tươi cười: "Dao Khê, trang điểm cho ta."

Nàng sẽ để Tần thị nhìn xem, ai mới có thể cười đến cuối cùng.

Lại lần nữa đi đến phủ Thụy vương, Khúc Kinh Cự cảm thấy tâm tình hơi khác so với lần trước. Nàng vịn tay Hạ Hành xuống xe ngựa, thấy hai con sư tử đá uy phong lâm liệt trước cửa vương phủ, nghiêng đầu nói khẽ bên tai Hạ Hành: "Đợi qua vài ngày, ta cũng làm một bữa yến hội, để những người này đều ngồi xe ngựa đến phủ chúng ta." Ngồi xe ngựa cũng không phải chuyện hạnh phúc gì, nàng cảm thấy cần phải làm cho người ta ép buộc bản thân một phen, như thế tâm lý mới cân bằng.

Hạ Hành cười nhìn nàng một cái, tầm mắt đảo qua tua rua hai bên tóc mai nàng, cũng thấp giọng nói: "Được, trở về chúng ta sẽ kêu hạ nhân bắt đầu chuẩn bị."

Khúc Kinh Cự chú ý đến ánh mắt hắn, dùng khăn tay che miệng nói: "Chàng thấy vừa lòng không?" Câu tiểu thuyết thoại bản này là vai nam chủ rất thích nói với nữ chính, Khúc Kinh Cự cảm thấy bản thân có chút khí phách.

"Rất vừa lòng, hôm nay Kinh Cự càng rực rỡ hơn so với ngày xưa." Hạ Hành rất phối hợp tiếp lời, tuy hắn không rõ vì sao hai mắt vương phi nhà mình đột nhiên trở nên có thần thế này.

"Tiểu nhân xin chào Đao Vương gia Đao Vương phi, mau mời vào." Tổng quản vương phủ nhìn thấy hai người xuống xe ngựa, vội chấp tay thi lễ đi đến trước mặt hai người: "Vương gia luôn ngóng trông hai vị đến đây."

"Đây không phải là Hà Phúc Nhi sao, sao người phải đến tiếp đãi khách rồi hả?" Hà Phúc Nhi này là thái giám bên cạnh lão Tam, ngày thường hầu hạ bên người lão Tam, lão Tam lại để hắn ra nghênh đón bản thân, thật hơi hiếm có.

"Có thể đến đón tiếp Vương gia, là phúc khí ạ." Hà Phúc Nhi khom người làm ra tư thế mời vào: "Vương gia vương phi không chê tiểu nhân chướng mắt là tốt rồi."

Hạ Hành gật đầu, dắt tay Khúc Kinh Cự, bước qua cửa lớn phủ Thụy vương.

"Phía trước đi vào là Đao Vương và Đao Vương phi à?" Điền Tấn Kha và Điền La thị xuống xe ngựa, vừa lúc nhìn thấy Hà Phúc Nhi đón hai người vào, Điền Tấn Kha nhìn bóng lưng hai người, nói với Điền La thị bên cạnh: "Phu nhân, nàng nhìn xem"

Điền La thị nghe vậy nhìn lại, chỉ thấy bóng lưng hai người nhoáng lên một cái đã vào cửa lớn, bà do dự gật đầu: "Nhìn hơi giống, hiện thời khí thế của nha đầu Kinh Cự càng ngày càng dồi dào rồi."

"Dẫn đường chính là Hà Phúc Nhi bên cạnh Thụy vương Điện hạ, chắc không sai đâu." Điền Tấn Kha thấy có người ra nghênh hai người bọn họ, sóng vai cùng Điền La thị đi đến cửa lớn: "Có ngày con người ta rồi sẽ trưởng thành thôi."

Điền La thị cười: "Vậy cũng tốt." Ở hoàng gia phải có khí thế một chút mới tốt, bà vốn lo lắng Khúc gia vì tam tiểu thư nên ghét bỏ Kinh Cự, hiện giờ thấy Kinh Cự sống tốt, bà cũng an tâm.

Nghĩ đến Khúc gia làm mấy chuyện này, Điền La thị nhin không được nhủ mảy, tốt xấu gì gia đình cũng xem như có chút thế diện, sao lại không biết xấu hổ làm ra việc này. Cũng không phải không sống nổi qua ngày, làm gì gấp gáp đưa con cho người ta làm thiếp, chẳng lẽ vì làm thiếp cho Vương gia thì sẽ tài trí hơn người à? Đặt trong kinh thành này, một dòng chính nữ phủ công gia lại nghĩ tất cả biện pháp để làm thiếp cho Vương gia, thật khiến người ta chê cười.

Hà Phúc Nhi bước chậm nửa bước phía sau đám người Tiền Thường Tín Minh Hòa, nhìn bóng lưng Đao Vương và Đao Vương phi đi cùng một chỗ, không khỏi cảm khái, nếu Vương gia vương phi nhà mình cũng có thể thân cận như vậy, hạ nhân bọn họ cũng có thể ít chịu tội rồi.

Đao Vương phi này cũng thật đủ xinh đẹp, Đao Vương cũng thật không tiếc, đá quý trên cây lược đó quá sáng, không biết phế đi bao nhiêu thứ tốt mới có thể cắt ra loại hiệu quả này?

Nhưng nữ nhân mà, vậy mới đủ vị, tuy hắn là một thái giám vô dụng, nhưng tốt xấu gì cũng có một nửa nam nhân, nếu nữ nhân như Đao Vương phi có thủ đoạn lợi hại một chút, nhóm thiếp thị phủ Đao Vương đâu còn chỗ đứng.

Đợi khi dẫn người đến, Hà Phúc Nhi thông mình lui xuống, trước khi đi còn được Đao Vương phi thưởng cho một hà bao, mặc dù không hiếm lạ mấy cái này, nhưng ít nhất người ta có thể giả thái giám như hắn ở trong mắt đúng không?

Lúc này không ít nam nữ đã ngồi trong rừng hoa lê, nhìn thấy thái giám xướng giọng báo vương đến, thì lập tức đứng dậy đón chào. Hạ Uyên và Tần Bạch Lộ càng tự mình đi thêm vài bước, đi đến chỗ cửa vào thì chờ hai người đi qua.

Nháy mắt nhìn thấy Khúc Kinh Cự, ý cười trên mặt Tần Bạch Lộ đã lạnh hai phần, nàng ta luôn không vừa mắt với nữ nhân chỉ biết trang điểm không có nội hàm, nhưng Khúc Kinh Cự cố tình trang điểm lần này càng xinh đẹp hơn so với lần trước rồi xuất hiện trước mắt nàng ta.

Có một số nữ nhân mặc váy thêu Bách Hoa rất tục, có một số nữ nhân mặc trông vô cùng xinh đẹp, ánh mắt Hạ Uyên đảo qua Khúc Kinh Cự bên cạnh Hạ Hành, đuôi lông mày hơi động, nhưng chỉ ngẩn ngẩn không lâu, vị nhị tẩu này của hắn ta hình như lại đẹp hơn rồi.

Chú ý đến ánh mắt Hạ Uyên, Hạ Hành lo lắng nói lỏng tay Khúc Kinh Cự, tiến về phía trước một bước vừa lúc che trước Khúc Kinh Cự, cười nói với Hạ Uyên: "Hôm nay quấy rầy Tam đệ Tam đệ muội rồi."

"Nhị ca khách khí, không bằng cùng ta ẩm hai chén." Hạ Uyên làm ra một tư thế mời, ý bảo Hạ Hành đi qua bên trái ngồi cùng hắn ta. Tuy yến hội không có ý tách ra, nhưng nam nhân đều tập trung uống rượu ở bên trái, nữ nhân uống trà dùng điểm tâm ở bên phải, xem như là đã phân chia rồi.

Tươi cười của Hạ Hành không thay đổi: "Vay ngu huynh cung kính không bằng tuân mệnh." Nói xong, hắn quay đầu nói với đám người Mộc Cận: "Hầu hạ vương phi thật chu đáo đấy."

"Vâng." Đám người Mộc Cận phúc thân: "Xin Vương gia yên tâm."

Hạ Hành gật đầu, mới đi qua bàn bên trái với Hạ Uyên, rất nhanh đã có nhóm nam khách tiến lên chào hắn, sau một phen rối ren, hai huynh đệ Hạ gia mới ngồi xuống.

"Hiện giờ nhị ca càng biết săn sóc người của mình." Hạ Uyên nâng ly rượu với hắn, bản thân khẽ nhấp một ngụm: "Khó trách Kinh thành đều tán thưởng hai phu thê nhị ca nhị tẩu rất khó có được."

"Tam đệ uống say rồi." Hạ Hành cũng bung chén uống một hớp nhỏ: "Nam nhân đối xử tốt với người của mình không phải là chuyện nên làm sao, có gì đáng để nói đến chứ?"

Hạ Uyên hơi cong môi, tầm mắt không tự chủ bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Khúc thị, vừa thấy bóng dáng đó, còn chưa kịp nhìn kỹ, đã bị ly rượu che trước mắt hắn ta.

"Hoa lê của quý phủ Tam đệ thật xinh đẹp, chúng ta lại uống một chén." Hạ Hành cười tủm tỉm bung ly rượu: "Cảnh đẹp như thế, nếu không có rượu, thật sự cô phụ."

"Nói cũng đúng." Hạ Uyên thu hồi tầm mắt, cười cùng đối ẩm với Hạ Hành.

Khúc Kinh Cự vốn muốn cùng ngồi xuống với Tần Bạch Lộ, nhưng nhìn thấy Điền La thị cũng đã đến, nên đi vài bước đón Điền La thị, tiến lên đỡ bà nói: "Mới vừa rồi không thấy mợ, bằng không đã cùng ngài vào rồi."

Điền La thị dịu dàng cười, cùng nàng đi đến bàn bên cạnh, vỗ mu bàn tay nàng nói: "Vương phi đi phía trước, sao biết sự tình phía sau."

Nữ quyến khác tiến lên chào Khúc Kinh Cự, tầm mắt kinh diễm và hăm mộ đảo qua toàn thân Khúc Kinh Cự, đều có chút cảm khái, Đoan Vương phi vừa xuất hiện, thì các nàng đều không bằng, ngay cả Thụy vương phi đứng một bên, cũng có vẻ hơi nhạt nhẽo rồi.

Tần Bạch Lộ chú ý đến ánh mắt các nữ quyến, nụ cười trên mặt càng thêm khó nhìn, vừa lúc nghe được có người báo Tấn An công chúa đến, đã xoay người đi nghênh Tấn An công chúa, cũng chẳng muốn nhìn Khúc Kinh Cự, lại càng không muốn đứng cùng một chỗ với nàng.

"Nhị đệ muội đã đến rồi?" Tấn An công chúa vừa đến, đã cười đi đến bên cạnh Khúc Kinh Cự và Điền La thị, cao thấp đánh giá Khúc Kinh Cự một phen, cảm khái nói: "Trước kia người khác hình dung mỹ nhân thì thích nói cái gì tình diệu vô song, bản cung luôn chê phù phiếm, hôm nay vừa thấy nhị đệ muội, mới cảm thấy câu này thật không lừa ta, hay cho một mỹ nhân tuyệt đại tào nhả."

"Tỷ tỷ đừng giấu cợt muội trước mặt nhiều người như vậy, sau này bảo muội còn mặt mũi nào xuất môn." Khúc Kinh Cự giả vờ cúi đầu: "Tỷ thấy muội dễ khi dễ, cố ý làm muội xấu hổ."

"Đừng giận, nếu gương mặt như hoa như nguyệt này không ra ngoài để bản cung ngắm, chẳng phải đã làm bản cung com nước không vô, trần trọc khó ngủ sao?" Tấn An công chúa khẽ cúi người: "Tỷ tỷ ở đây nói không phải với muội, đệ muội tốt của ta đừng tức giận nữa."

"Sao lại giống đáng đồ từ thế, lỗ mãng làm người chê cười rồi." Khúc Kinh Cự giả vờ khẽ đẩy Tấn An công chúa một chút, sau đó then thùng che mặt ngồi xuống.

Nữ quyến bên cạnh thấy một màn này, che mặt cười khê, nhưng trong lòng cũng thất kinh Tấn An công chúa và Đoan Vương phi thân cận, Thụy vương phi ngồi ngay ngắn bên cạnh nổi bật như không phải người một nhà.

"Mỹ nhân đừng giận, đừng giận, bản cung châm trà xin lỗi muội nhé." Tấn An công chúa thật sự rót trà cho Khúc Kinh Cự, giống như nam nhân chấp tay nói: "Mời."

Khúc Kinh Cự cười nâng chung trà lên uống nửa miệng: "Ủm, tay nghề không tệ, ta sẽ giữ người lại làm hạ nhân pha trà, người có bằng lòng không?" Tấn An công chúa có ý thân cận nàng có thể nhận ra, mặc dù không biết đối phương có dụng ý thế nào, nhưng hiển nhiên không có ác ý, nàng cũng mừng rỡ tiếp nhận phần thiện ý này.

"Mỹ nhân có lệnh, ta không dám không theo?" Ý cười trên mặt Tấn An công chúa càng thêm rõ ràng.

Tần Bạch Lộ mắt lạnh nhìn Tấn An công chúa và Khúc Kinh Cự có qua có lại, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, Vương gia còn bảo nàng ta thân cận với Tấn An công chúa nhiều hơn, nhưng người ta vừa đến đã tiếp cận Khúc thị, nàng ta có biện pháp gì?

Đội tân khách đến không sai biệt lắm, Tần Bạch Lộ mới nói: "Hôm nay khó được mọi người nể mặt đến bi [1] quý phủ, bi phủ cũng chuẩn bị một ít ca múa để mọi người thưởng thức, mong chư vị đừng ghét bỏ." Nàng ta nói xong, vỗ tay, mọi người lập tức thấy được một nữ tử mặc tố y ôm một cây Tiêu Vĩ Cầm ra.

[1] bi: ý nói thấp hèn (ở đây thể hiện sự khiêm tốn, hạ mình)

Đội sau khi nữ tử tố y này ngồi vào chỗ của mình, trong lúc nhất thời mọi người không biết nên lộ ra biểu cảm gì, vì nữ tử kia chính là Tam cô nương Khúc gia.

Nên nói Tam cô nương Khúc gia được xem như muội muội của Đoàn Vương phi, Thụy vương phi bảo người ta ra hiến nghệ như vậy, có phải làm Đoàn Vương và Đoàn Vương phi khó xử hay không?

Khúc Kinh Cự không nhìn những ánh mắt đánh giá này, cười nói với Tấn An công chúa và Điền La thị: "Trà này không tệ, rằng môi lưu hương, thật sự không tầm thường." Trước đây Hạ Uyên đã từng chơi chiều này trên thuyền hoa, Tần Bạch Lộ lại chơi tiếp, cái đôi này không có thủ đoạn khác để đả kích đối thủ sao?

Loại công kích này đối với nàng và Hạ Hành mà nói, đều không có hiệu quả đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Editor: Mèo ™

Từ trước đến nay, tiếng đàn của nữ nhi đều ẩn chứa nhu tình, cộng thêm vài phần phần triền miên da diết, Khúc Kinh Cự tựa vào thành ghế, ngón trở nhẹ nhàng vuốt nhẹ mép chén. Gió xuân vừa thổi, cánh hoa bay là tả xuống mái tóc Khúc Ước Tố, mang theo nét kiều diễm khó diễn tả thành lời.

Kiếp trước, vì đặc thù công việc, nàng rất thích thưởng thức mỹ nữ, mưa hoa lất phất rơi trên suối tóc đen dài của mỹ nhân mặc váy áo lụa trắng, vốn là một bức tranh mỹ lệ, huống chi còn được đệm trong tiếng đàn tuyệt diệu.

"Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô. Thảo sắc dao khan cận khước vô. Tội thị nhất niên xuân hảo xứ. Tuyệt thăng yên liễu mãn hoàng đô.[1]" Khúc Ước Tố khẽ ngâm lên một bài thơ miêu tả mùa xuân, đầu ngón tay dừng lại, đặt một dấu chấm kết hoàn mỹ cho khúc nhạc tuyệt hảo.

[1] Bài thơ 'Sơ xuân tiểu vũ' của Hàn Dũ.

Dịch thơ (Hàn Tú): Mưa phùn đầu xuân

Thấm mưa đường bóng như thoa mỡ

Nhìn ngó xa xa cỏ xanh mờ

Trong năm đẹp nhất nàng Xuân thấm

Khói ôm bóng liễu khắp thành đô

Mọi người chung quanh tỉnh lại từ trong tiếng đàn, có người vỗ tay, có người tán thưởng. Ngược lại, không có ai bàn luận về chuyện nàng tiểu thiếp này vốn là thiên kim của phủ công gia hết.

"Mỹ nhân, mỹ khúc." Hạ Hành nghịch ly rượu trong tay, cười như không cười khen một câu: "Hay."

"Có thể nhận được một tiếng tán dương của nhị ca, chính là may mắn của nàng ấy, tuy Khúc thị chỉ là trắc phi của bốn vương, nhưng cũng là muội muội của Nhị tẩu, vẫn nên gọi nhị ca huynh một tiếng ti phụ." Hạ Uyên cười cười, gắp ly rượu lên kính Hạ Hành: "Mỹ nhân lại thêm rượu ngon, chúng ta cạn một ly nào."

Hạ Minh ngồi bên tay phải Hạ Hành nghe nói như thế thì thấy hơi lạ, liếc nhìn vị tiểu thiếp đang ngồi đằng kia, lại nhìn sang nhị ca, nhăn mày lại, tam ca đang cố ý khiến nhị ca khó xử ư?

"Tam đệ nói đùa." Hạ Hành giận quá hóa cười, hần nhìn Khúc Ước Tố, vu vơ nói: "Tam đệ không tiếc để ái thiếp trình diễn một khúc nhạc cho mọi người

chúng ta thường thức, để cho chúng ta thấy được cái gì gọi là mỹ nhân mỹ khúc, nhị ca nên kính đệ một ly mới đúng." Trước khi xuất giá, Khúc Ước Tổ là thiên kim công phủ, hiện giờ gả vào phủ Thụy vương, người lại thoải mái cho nữ nhân của mình xuất đầu lộ diện mua vui giữa chốn đông người, vậy liên quan gì đến hắn, người không ngại mất mặt, thì sao ta phải sợ? ĐĐ.LeêQuỳĐoàn`

Nói xong câu đó, Hạ Hành còn cố ý quay đầu lại nói với Hạ Minh bên cạnh: "Tứ đệ, người nói xem, chúng ta có nên kính lão tam một ly không?"

Hạ Minh lộ ra vẻ mặt ngờ ngác, giơ ly rượu lên cười ngây ngô nói: "Đệ đệ kính tam ca một ly, đa tạ tam ca đã khoản đãi nhiệt tình."

"Không cần khách khí, cũng chỉ là một đồ chơi mà thôi, có cái gì mà không nở chứ?" Hạ Uyên cắn răng cười uống cạn ly rượu, lửa giận trong lòng lại bốc lên.

"Ha ha, tam đệ nói có lý. Uống rượu, uống rượu thôi." Hạ Hành nâng chén cười to, kêu mọi người cùng nhau nâng ly uống cạn.

Dưới gốc hoa lê, Khúc Ước Tổ bấm móng tay thật chặt trong lòng bàn tay, một giọt máu đỏ tươi rơi trên cổ cầm, đầu ngón tay trắng muốt như ngọc của nàng ta nặng nề lau đi giọt máu kia, ngón trở về một đường trên đàn, một khúc《Thập Diện Mai Phục》mang đầy sát khí vang lên.

"《Thập Diện Mai Phục》, sát khí vây quanh, nguy cơ tứ phía, trắc phi của quý phủ đàn khúc này quả thật tuyệt diệu." Hạ Quy Niệm uống một ngụm trà, cười cười nhìn nữ nhân đang đàn nhạc khúc: "Vị cô nương này rạng rỡ nổi bật, đẹp tựa như hoa, lại còn đàn hay như vậy, khó trách tam đệ lại muốn nạp vào phủ mình."

Có nhiều bản lĩnh như vậy thì sao, cũng không biết xấu hổ mà làm thấp người khác đó thôi? Tần Bạch Lộ ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhìn Hạ Quy Niệm, cuối cùng tầm mắt dời đến Khúc Kinh Cự: "Còn không phải thế sao, đừng nói Vương gia, ngay cả ta thường ngày cũng thích nghe nàng ấy đàn nữa là. Muội muội của nhị tẩu đúng là một cô nương hiếm có khó tìm trên thế gian này."

Khúc Kinh Cự nghe nói thế, thờ dài một hơi: "Là tam thúc và tam đệ muội có phúc mới đúng. Trước khi ta gả vào phủ Đoan vương, tam muội luôn ở cùng với kẻ mồi, thường ngày cả mặt mũi chúng ta cũng khó gặp được, chớ nói chi đến việc thường thức cảm nghệ của muội ấy. Hôm nay, muội ấy gả đến phủ của đệ muội, nên tai chúng ta mới được hưởng lây. Mặc kệ thế nào, ta vẫn muốn cảm ơn tam đệ muội, nếu không cả đời này ta cũng không có cơ hội được nghe tiếng đàn tuyệt diệu như thế." Nàng cười cảm khái: "Có thể thấy được là tam đệ muội thật may mắn, có được một trợ thủ giỏi thay mình chăm sóc tam thúc như vậy."

Hạ Quy Niệm nghe lời thoại của Khúc Kinh Cự xong, không khỏi cảm khái, không hổ là nhị đệ muội, hợp với nhị đệ đúng là một cặp trời đất tạo thành, ngay cả nói chuyện cũng giết người không thấy máu như vậy.

Nàng nghiêng đầu nhìn, quả nhiên thấy sắc mặt Tần Bạch Lộ cực kì khó coi. Nữ nhân nào nghe được lời này, sao mà chịu nổi, có nữ nhân nào nguyện ý cho phép một tiểu thiếp tài mạo song toàn lãng vãng gần trước mặt mình đâu?

"Đa tạ nhị tẩu, hi vọng sau này nhị tẩu cũng có phúc như vậy." Tần Bạch Lộ nâng chung trà lên, uống một hớp, cố hết sức để nụ cười trên mặt mình có vẻ tự nhiên.

"Phúc khí thế này không phải ai cũng nhận được, ta thật không dám hy vọng xa vời." Khúc Kinh Cự cười đầy thoả mãn nói: "Nhưng chỉ nghe đàn thôi thì thật nhạt nhẽo, không bằng tam đệ muội gọi thêm vài mỹ nhân đến đây nhảy múa hiển vũ, thế sẽ càng thêm thú vị."

Tần Bạch Lộ nặn ra nụ cười khó coi: "Vũ cơ đã được sắp xếp từ trước, nếu nhị tẩu muốn thường thức mỹ nhân nhảy múa, thì đệ muội sẽ bảo bọn họ chuẩn bị."

Thật coi phủ Thụy vương của mình là rạp hát, muốn xem cái gì cũng được sao? Tần Bạch Lộ ra hiệu bảo tiến hành các tiết mục theo kế hoạch, rất nhanh liền có những vũ cơ mặc váy áo màu trắng xanh xuất hiện trong sân, có không ít nhạc công đàn ra hai bên, khiến cả vườn hết sức náo nhiệt.

Khi không khí ngày càng náo nhiệt thì tầm mắt Khúc Kinh Cự quét qua các khách nam ngồi phía đối diện, những nam nhân này hoặc đang nâng ly cạn chén, hoặc cầm đĩa bạc gõ. Không biết sao nàng liền nhớ đến《Tỳ Bà Hành》của Bạch Cư Dị, bên trong viết ‘Điền đầu ngân tì kích tiết toái. Huyết sắc la quần phiến tửu ồ. Kim niên hoan tiêu phục minh niên. Thu nguyệt xuân phong đẳng nhân độ.’[2]Đại khái chính là như thế, xa hoa thối nát. Nam nhân ham thích mới lạ, nhưng thanh xuân của nữ nhân thì quá đổi ngắn ngủi, đợi đến khi hoa héo tàn, quần tâm còn hay mất?

[2] Dịch nghĩa:Lược bạc, trâm vàng gõ nhịp vỡ tan

Quần la lụa đỏ, rượu đỏ ướt hoen

Năm này vui cười, năm sau cũng thế

Trăng thu gió xuân, một đời nhân hạ

Thường thức ca múa hơn phân nửa, Hạ Uyên chỉ vào Vũ Cơ đứng giữa: "Nhị ca, huynh thấy mỹ nhân đó thế nào?"

Hạ Hành nhìn Hạ Uyên cười cười, chậm rãi mở miệng nói: "Luận tư sắc, quả nhiên hơn người, nhưng không phải kiểu người ta thích."

Vốn định chờ đối phương khen một câu liền tặng mỹ nhân kia cho Hạ Hành, không ngờ hắn còn có thể nói một câu nói như vậy, Hạ Uyên hơi sững sờ rồi mới hỏi: "Không biết nhị ca thích kiểu người thế nào?"

"Mỗi người mỗi vẻ, cũng có mỗi sở thích khác nhau." Hạ Hành buông ly rượu trong tay, bày ra tư thái huynh trưởng ý vị sâu xa nói: "Tam đệ, dù mỹ nhân

nhiều hơn nữa, cũng chỉ là thêu hoa trên gấm, thân là đại trượng phu không nên quá mức ham mê nữ sắc. Cái gọi là mỹ nhân, tiêu dao sung sướng, chính là thứ dễ dàng làm hao mòn chí khí nam nhi nhất, chúng ta vẫn còn trẻ, không bằng đặt hết tinh lực lên chính sự, phân ưu thay phụ hoàng."

Mỹ nhân không tặng đi được, lại còn bị giáo huấn một trận, Hạ Uyên cơ hồ mặt cứng đờ không cười nổi, cầm ly rượu lên: "Nhị ca giáo huấn rất đúng, những người này cốt để mua vui mà thôi, không thể coi như thật được, khiến nhị ca lo lắng, là đệ đệ không phải."

"Ta biết đệ từ trước đến giờ rất hiểu chuyện, ta cũng chỉ nói vu vơ vài câu thôi." Nói xong, bung ly rượu lên, cười: "Cạn nào."

Hạ Minh mở to mắt nhìn nhị ca cứ như thế nhẹ nhàng đẩy mỹ nhân đi, thậm chí còn dạy dỗ ngược lại tam ca, trong lòng lại càng kính nể nhị ca hơn, không hề là nhị ca mà dĩ nhiên đã là nãi tử rồi.

Chuyện Thụy vương đang thưởng thức ca múa muốn tặng mỹ nhân cho Đoan Vương truyền tới tại Khúc Khinh Cự trong lúc mọi người đang dùng cơm trưa, nàng không những không đổi sắc mặt, ngược lại thoải mái cười nói: "Tặng mỹ nhân, cũng coi như là chuyện vui."

"Đáng tiếc, không dẫn mỹ nhân về được rồi." Hạ Quy Niệm lau khô tay, nhìn Khúc Khinh Cự cười nói: "Chẳng phải nhị đệ đã nói rồi ư, mỹ nhân dù có đẹp đến mấy đi nữa, cũng chỉ là thêu hoa trên gấm, hẳn còn nói thân là nam nhi thì nên quan tâm đến chính sự nhiều hơn mới đúng."

Đám nữ quyến bên cạnh hâm mộ không thôi, ríu rít khen Khúc Khinh Cự thật may mắn, vừa nói Thụy vương hào phóng, vừa khen Đoan Vương cần cù, khen đủ hai bên rồi, ngay cả Hạ Quy Niệm cũng được khen ngợi vì có hai đệ đệ tốt.

Khúc Khinh Cự nghe những người này nói, không khỏi nghĩ thầm, Hạ tiểu tử đáng thương, bị những nữ quyến này quăng ra sau đầu mất rồi.

Tần Bạch Lộ nhìn nụ cười hạnh phúc của Khúc Khinh Cự, chua xót trong lòng cơ hồ muốn tràn lên đến cổ họng, rõ ràng xuất thân của mình cao hơn Khúc Khinh Cự, thậm chí còn tài hoa hơn, trượng phu của mình được phụ hoàng sủng ái hơn trượng phu của ả, nhưng vì sao mọi thứ của ả đều tốt hơn của mình, mẹ chồng đối xử ôn hòa với ả, trượng phu yêu thương che chở ả, thậm chí ngay cả y phục trang sức cũng xa hoa hơn mình?

Rõ ràng mình mới là người được đặc ý hà hiếp nhất mới đúng chứ? Khúc Khinh Cự ngoài đẹp hơn mình ra, thì có điểm nào hơn được mình đâu?

Ông trời thật không công bằng, một nữ nhân dung tục như vậy mà cũng có cuộc sống hạnh phúc đến thế, tại sao mình lại không được trượng phu yêu thương, không được mẹ chồng hài lòng, thậm chí còn phải tranh giành trượng phu với cả đám thị thiếp không coi ai ra gì trong hậu viện kia?

"Nhị tẩu tuyệt sắc như thế, những kẻ dung chi tục phẩn kia há có thể so sánh được?" Tần Bạch Lộ mở miệng nói: "Đoan Vương không vừa mắt những vũ cơ kia, cũng không có gì lạ."

Lời này nghe có vẻ là đang khen mình, nhưng sao lại cảm thấy hơi ngột ngột vậy nhỉ? Khúc Khinh Cự nhìn Tần Bạch Lộ, tươi cười: "Tam đệ muội nói như thế thật khiến ta không có chốn dung thân mà, đại tỷ mới vừa giễu cợt ta, giờ lại đến muội, thanh xuân của nữ nhân chúng ta chỉ được vài năm ngắn ngủi, diện mạo đẹp hay không đẹp, chẳng qua chỉ thế mà thôi."

Ở đây có không ít nữ quyến đã lập gia đình nhiều năm, nghe thấy lời này của Khúc Khinh Cự, không khỏi thổn thức. Đoan Vương phi nói thật đúng, ai mà không có tuổi trẻ, những người trong đây, có người được phu quân yêu thương, cũng có người bị phu quân lạnh nhạt, cho nên thứ gọi là sắc đẹp này, chỉ có thể chiếm được vui vẻ nhất thời, sao có thể trường tồn mãi với thời gian?

Trong tây viện, Khúc Ước Tổ bình tĩnh nhìn Dao Khê băng bó vết thương cho mình, nghe tiếng nói cười bên ngoài, cười khổ một tiếng: "Hôm nay, tất cả thể diện của ta đều mất hết cả rồi." Bây giờ, dù có hối hận cũng đã muộn.

"Tiểu thư!" Dao Khê đỏ mặt nói: "Tiểu thư, người đừng nghĩ nhiều, cuộc sống sau này vẫn còn dài mà."

"Đúng vậy, vẫn còn dài." Khúc Ước Tổ làm ngán ngơ nhìn ra ngoài cửa phòng, bất giác nhớ tới đoạn nói chuyện của Đoan Vương và Thụy vương vừa nãy, thì ra nàng ta cũng chỉ là một thứ đồ chơi mà thôi.

Đồ chơi.....

Hết chương 71

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Editor: Gà

Dùng xong bữa trưa, đoàn người lại trở về rừng hoa lê lần nữa, chơi trò ném thẻ vào bình rượu một lát, lại chơi thêm hai trò, mọi người bắt đầu từ giả nhau

rồi.

Khúc Kinh Cự và Tần Bạch Lộ trời sinh tác phong bất hòa, đương nhiên nhân cơ hội này cáo từ, một lúc sau cả Tần An công chúa và Điền La thị cũng cáo từ cùng một lúc.

Tần Bạch Lộ giả ý giữ lại hai lần, giữ lại cho có, rồi tiến theo vài bước, ai biết vừa đi vài bước, chỉ thấy Đoan Vương đi đến bên này, nàng ta hơi cúi đầu, chỉ nhìn thấy gầy quan màu tối và vạt áo thêu hoa văn hình mây của Đoan Vương.

"Muốn về rồi sao?" Hạ Hành thấy Khúc Kinh Cự đi ra, biết nàng muốn hỏi phủ, hẳn thấy Tần An công chúa cũng ở đây, thì chấp tay thi lễ với nàng.

Tần An công chúa cười nói: "Được rồi được rồi, ở trước mặt ta không cần khách khí, ta đi trước một bước, không cần tiễn."

"Tỷ tỷ đi thông thả." Khúc Kinh Cự hơi cúi chào, Tần An công chúa đáp lễ rồi vịn tay nha đầu đi khỏi, rất biết ý không muốn làm bóng đèn.

Đương nhiên Điền La thị cũng sẽ không thể đứng ở đây, dặn Khúc Kinh Cự hai câu cũng đi theo, ngược lại chỉ còn Khúc Kinh Cự, Hạ Hành và đôi phu thê nhà Hạ Uyên này thôi.

"Canh giờ còn sớm, không bằng nhị ca và nhị tẩu ngồi lại một lát." Hạ Uyên bắt tay ra sau lưng nói: "Đừng cô phụ cảnh xuân xinh đẹp này."

"Xuân sắc vẫn còn ở đây, sao lại xem như cô phụ." Hạ Hành dắt tay Khúc Kinh Cự: "Tam đệ và Tam đệ muội không cần tiễn nữa, chúng ta cáo từ."

"Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không miễn cưỡng, đi thông thả." Hạ Uyên ôm quyền, Tần Bạch Lộ bên cạnh im lặng cũng phúc thân, nàng ta ngẩng đầu nhìn thấy tay Khúc Kinh Cự được Đoan Vương dắt, từng bước tiêu sái đi xa.

Nàng ta bỗng nhiên nhớ lại, lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy Khúc Kinh Cự, là ở cửa hoàng cung, lúc đó cũng thế này, mười ngón của Đoan Vương và Khúc Kinh Cự đan vào nhau, mà mình và Hạ Uyên lại vĩnh viễn không thể hòa làm một.

Cho đến khi rốt cuộc không thể nhìn rõ bóng lưng hai người, nàng ta mới thu hồi tầm mắt, nhìn nam nhân cách mình hai bước, đột nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi, xoa giữa trán nói: "Vương gia, ta có chút mệt, muốn về chính viện nghỉ ngơi trước."

Mặt Hạ Uyên không biểu cảm gât đầu, nghĩ về chuyện xảy ra ở tiệc rượu, tâm tình hẳn ta có chút không tốt, càng không muốn nhìn thấy Tần Bạch Lộ này: "Đi đi, buổi tối không cần chờ ta."

Tần Bạch Lộ cười lạnh, nàng ta đã không còn đợi hẳn ta từ lâu, một nam nhân nhất định không thể đợi được, nàng ta cần gì phải tự chuốc lấy khổ?

Chuyện Đoan Vương khéo léo từ chối mỹ nhân được truyền ra ngoài, không ít người tán thưởng Đoan Vương và Đoan Vương phi phu thê tình thâm, thanh danh của Đoan Vương trong nữ quyền bất ngờ được đề cao một mảng lớn, hầu như đã trở thành tiêu chuẩn của quân trong nữ tử Quý tộc thế gia.

Khúc Kinh Cự nghe ngôn luận bên ngoài này, không khỏi có chút buồn cười, nàng nghe Hoàng Dương và Kim Trần sống động biểu diễn lời đồn đãi bên ngoài, không khỏi nói: "Theo như các người nói, thì ta không đúng, nhưng chỉ nghe nhầm đồn bậy thôi, vậy mà các người còn tưởng thật."

"Vương phi ngài làm cho hai bọn họ vui vẻ đi, bằng không bọn họ sẽ nín đến hổng." Mộc Cận lấy một cái đệm dựa qua, đặt sau lưng Khúc Kinh Cự, để nàng ngồi thoải mái hơn: "Lần này lúc vương phi ngài rời đi, sắc mặt Thụy vương phi có chút không tốt, nô tì thấy hình như nàng ta rất bất mãn với ngài."

"Lập trường của hai chúng ta không giống, mặc kệ ta làm gì các nàng đều sẽ bất mãn." Khúc Kinh Cự nhớ đến ngôn hành của Tần Bạch Lộ trong yến hội này, cau mày nói: "Có lẽ vì Khúc Ước Tổ vào phủ Thụy vương, trong lòng nàng ta có hận ý, nên cũng hận ta thôi."

Mộc Cận nghe thế, nghĩ đến con đường tam tiểu thư đã chọn, không khỏi than một tiếng: "Bất cứ ai cũng thật không ngờ tam tiểu thư lại làm như vậy, nô tì thấy, quý phủ Thụy vương chẳng phải nơi tốt đẹp gì." Nàng nói xong, nhất thời phản ứng kịp, lời này nàng không nên nói, tức thời khom người nói: "Nô tì vọng ngôn, mong vương phi thứ tội."

"Không cần câu nệ như thế." Khúc Kinh Cự nói: "Tình tình người trầm ổn, ta tin người chỉ nhất thời lỡ miệng."

Mộc Cận nghe vương phi nói vậy, trong lòng càng cảnh giác, nhắc nhở bản thân sau này không thể lại nói lời, may thay ở đây không có người khác, nếu có những người khác ở đây, chẳng phải sẽ nói vương phi không biết cách dạy?

"Vương phi, La di nương cầu kiến." Ngọc Trâm đi đến, thấy sắc mặt Mộc Cận tỷ tỷ có chút không đúng, thấp giọng nói: "Nô tì thấy tinh thần La di nương không tốt lắm."

"Cho nàng ấy vào đi." Khúc Kinh Cự nghĩ nghĩ, cũng không tính đổi nơi tiếp đãi La thị. Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy La thị đi đến.

La Ngâm Tự vừa vào nhà, không lên tiếng quỳ xuống trước, Khúc Kinh Cự vội cho người đỡ nàng lên: "Người làm gì vậy, Mộc Cận, mau đỡ La di nương ngồi xuống."

"Nô tì không nên đến gặp vương phi như vậy, chỉ vì thật sự cảm kích đại đức của vương phi." Hốc mắt La Ngâm Tự phấp phồng: "Nô tì thật sự không có gì báo đáp, chỉ có hành đại lễ để thể hiện lòng cảm kích."

"Con muốn chăm sóc mà phụ mẫu không còn đã là nỗi khổ to lớn của đời người, chúng ta thân là nữ nhi, càng không thể hầu hạ trưởng giả đã dưỡng dục chúng ta, nếu cuối cùng mặt cũng không gặp được, sau trăm tuổi còn có mặt mũi nào đi gặp bọn họ chứ?" Khúc Kinh Cự thờ dãi, tuy nơi này địa vị nam

nữ khá giống Hán Đường, nhưng tóm lại nam nhân vẫn là trời, nữ tử phụ thuộc vào nam nhân, ngẫu nhiên nữ tử cường giả, cũng nhờ vào thế lực cường đại của nhà mẹ đẻ. Công chúa có thể không cần Phò mã, nhưng có hoàng hậu nào dám không cần Hoàng đế không?

Thế đạo này, tóm lại nam nữ bất công, nàng đứng dậy vỗ mu bàn tay La Ngâm Tự: "Hiện giờ ngươi không cần nghỉ nhiều, trở về ngủ một giấc thật ngon, tâm ý của ngươi ta đã hiểu." Nàng thấy màu sắc của y phục trên người La Ngâm Tự vô cùng mộc mạc, biết nàng cố ý vì cậu giữ đạo hiếu, nên không có ý kiến gì.

La Ngâm Tự lau khô nước mắt, đứng dậy phúc thân: "Nô tì tạ ơn vương phi." Nàng vốn cho rằng hiện giờ tính tình vương phi kiêu căng, sẽ không quan tâm kẻ vô dụng như nàng, nhưng không ngờ lại giúp mình, còn nói lời an ủi mình.

Bản thân chỉ là một thi thiếp có thể tùy ý bị đuổi khỏi phủ, vương phi có thể đối xử với nàng như thế, đã là phúc khí khi nàng gả vào vương phủ này, nếu gặp được nữ tử hơi lợi hại, không nói nàng có thể vội về nhà cậu chịu tang, chỉ sợ cũng không thể mặc y phục màu nhạt.

Ra khỏi chính viện, La Ngâm Tự vịn tay nha hoàn, lau nước mắt nói: "Thư Văn, nhớ kỹ tình cảm hôm nay của vương phi, mặc dù đời này ta không còn gì, cũng phải nhớ thật kỹ."

Nha đầu tên Thư Văn cẩn thận đỡ nàng, thấp giọng nói: "Chủ tử, ta cảm thấy vương phi đối xử với người rất tốt, không như Phùng di nương bên kia nói."

"Phùng di nương đó là tự mình tìm khổ." Sắc mặt La Ngâm Tự đã khôi phục bình thường, khóc ở đây, chỉ để người khác chê cười mình thôi.

"Làm thiếp sao có thể lay động uy nghiêm của chủ mẫu?" La Ngâm Tự nghĩ trước đây Phùng Từ Căng làm mấy chuyện này: "Ba năm trước nàng ta được tuyển chọn vào cung, bởi vì thân phận không đủ, được Kính Quý Phi nương nung thương cho Điện hạ làm người hầu, Điện hạ có thể cho nàng ta danh phận, nàng ta nên quý trọng, hiện giờ nháo thành như vậy, cả Điện hạ cũng không nề tình, đây là mất nhiều hơn được."

Thư Văn gật đầu, liếc mắt nhìn bốn phía, thấy không có người mới dè dặt cẩn trọng nói: "Nô tì cảm thấy, vương phi đẹp mắt hơn so với Phùng di nương. Vương gia thích vương phi không thích Phùng di nương rất đúng."

"Nha đầu ngươi biết cái gì, về sau không thể nhắc lại lời này nữa." La Ngâm Tự giận tái mặt: "Đi thôi, trở về hầu hạ ta thay y phục."

"Vâng." Thư Văn ngượng ngùng cúi đầu, không dám nói tiếp nữa.

Hạ Hành đã quay về triều đình, nhưng sau khi hần nghe xong chỉ ý phụ hoàng vừa hạ, không khỏi nhũn mảy, đề lão Tam mang theo ý chỉ đi trách cứ lão đại, dụng ý của ý chỉ này là gì, đối với lão đại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hay muốn đề lão Tam xả giận?

Hành vi này không khỏi rất hoang đường, hần ngẩng đầu nhìn mắt Khánh Đức đế, tiến lên một bước chấp tay nói: "Phụ hoàng, nhi thần cho rằng đại ca đã ở Hạo Nguyệt lâu tự mình suy nghĩ, có thể nói đại ca đã biết sai, sao phụ hoàng không cho đại ca một cơ hội?"

"Hành nhi, lão đại đã ám sát con, con còn giúp nó cầu tình?" Khánh Đức đế nhìn con thứ hai, trên mặt mang theo chút ngoài ý muốn và không vui.

Nhớ đến lão đại cho người đưa thư cho mình, không chỉ có giải thích hần ta không ám sát mình, còn ả ý muốn quy phục, Hạ Hành biết, cho dù lão đại bị giam giữ, vẫn không chết không ngừng với lão Tam.

"Không phải nhi thần cố ý cầu tình cho đại ca, nhưng việc đã đến nước này, xưa nay đại ca vô cùng gần gũi với phụ hoàng ngài, nếu phụ hoàng lại trách cứ huynh ấy như thế, nhi thần lo lắng thân thể đại ca không chịu nổi, hiện giờ trường tồn của ngài chỉ mới ba tuổi, sao có thể không có phụ thân?" Hạ Hành khẩn thiết nói: "Phụ hoàng ngài đâu thể chịu nổi đau mất con đúng không?"

Ta nói ngươi luyện tiếu nhi tử đi tìm chết, ngươi có thể nói ngươi bỏ được sao?

Hiển nhiên Khánh Đức đế vô cùng hưởng thụ lời này, con lớn nhất vì bản thân trách cứ mà com nuốt không trôi, đêm không an giấc, nếu thật sự chết, kẻ làm phụ thân như ông chắc chắn sẽ đau lòng, vì thế gật đầu nói: "Một khi đã như vậy, thì theo như con nói, không hạ ý chỉ trách cứ nó nữa, trăm cho người đưa thêm mấy quyển sách qua, để nó đọc sách viết chữ tu thân dưỡng thần."

"Phụ hoàng nhân từ thánh minh." Mặt Hạ Hành lộ vẻ cảm động, quỳ xuống.

Hạ Uyên nghiêng đầu nhìn cảnh này, mặt trầm xuống nghĩ, khi nào thì Hạ Hành này há mồm mới có thể vụng về một ít hả?

Lúc này quan lại đứng phía sau cũng quỳ xuống hô to hoàng thượng nhân từ, đồ Khánh Đức đế nở nụ cười, lại khen ngợi Hạ Hành vài câu, biểu hiện ra vẻ từ phụ của mình, mới bãi triều.

Hạ triều xong, Hạ Hành vô cùng đứng díp đi đến chỗ Thượng thư La Trường Thanh, sau khi La Trường Thanh hành lễ, Hạ Hành nhân tiện nói: "Mấy ngày nữa là ngày đại hi của lệnh thiên kim, bốn vương nên chúc mừng La đại nhân rồi."

La Trường Thanh chấp tay cười nói: "Vương gia khách khí, đa tạ Vương gia."

Xung hô thế này, đã lược bỏ phong hào phía trước, thân cận hơn so với trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Bỏ lỡ

Editor: Mèo ™

Hôm nay La phủ cực kỳ náo nhiệt, các loại cổ kiện xa hoa tráng lệ dừng trước cửa lớn, kéo dài hơn nửa con phố, dân chúng đứng xa xa nhìn những khách quý bước từ trong kiệu ra, sẵn tiện đàm luận việc xuất giá của tiểu thư La gia.

Khúc Khinh Cự đến không sớm không muộn, vừa đúng lúc, sau khi kiệu của nàng xuất hiện, những cổ kiện phía trước đều rớt rít nhường đường, để cổ kiện xa hoa bậc nhất của nàng thuận lợi đi qua.

Sau khi xuống kiệu, người tiếp đãi nàng là mẫu thân của La Văn Dao – La phu nhân, nàng đưa tay ngăn bà phúc thân hành lễ với mình: "La phu nhân làm gì vậy, người là trưởng bối của Khinh Cự, làm gì có đạo lý trưởng bối hành lễ với vãn bối chứ. Hôm nay là ngày vui của Văn Dao muội muội, Khinh Cự đến tham gia náo nhiệt, chỉ mong được dính chút hi khí."

"Vương phi có thể tới, đã là vẻ vang cho hàn xá, sao có thể nói là tham gia náo nhiệt thôi." La phu nhân vui vẻ ra mặt, nắm tay nàng vào phủ, dẫn nàng đến hậu viện, ở đó đã có không ít người, chắc hẳn những người này đều có giao tình với La gia, lúc này tới để giúp xung hi cho tân nương.

Tuy Điền La thị là cửu mẫu của Khúc Khinh Cự, nhưng bà không ngờ rằng cô cháu ngoại gái này sẽ đích thân đến đây. Khi nhìn thấy nàng, đầu tiên bà sững sờ, ngay sau đó lộ ra nụ cười vui vẻ, cháu ngoại gái coi trọng nhà mẹ đẻ của bà như vậy, đúng là đã niệm tình xưa rồi.

"Cửu mẫu." Khúc Khinh Cự đi tới trước mặt Điền La thị, thấy trên tay bà đang cầm danh sách của hồi môn của La Văn Dao, liền tùy ý nhìn xem, sau đó nói với La phu nhân: "Quả nhiên La phu nhân rất thương yêu nữ nhi mình, phần hồi môn này thật là phong phú."

Những quý phu nhân bên cạnh nghe thấy, cũng đều khen ngợi hết lời, gia phong của La gia đều rất xem trọng con cháu, trong kinh thành không ai không biết, không ai không hay. Khúc Khinh Cự nhớ tới những món hồi môn trong danh sách, phần tình cảm này quả thật hiếm có. DD <^Lê•Quý•Đôn>

La phu nhân nghe mấy lời khen ngợi này, vừa cười vừa rơi lệ, có thể thấy được là bà vừa mừng rỡ khi nữ nhi xuất giá, lại vừa không nỡ để nữ nhi rời xa mình.

Không lâu sau, mọi người lại nhao nhao muốn xem mặt tân nương tử, Khúc Khinh Cự cùng đi theo mọi người đến viện của La Văn Dao. Đợi sau khi vào phòng, chỉ thấy La Văn Dao mặc váy áo màu đỏ, sắc mặt đỏ bừng ngồi bên cửa sổ, hiển nhiên là ngượng ngùng. Mà La lão phu nhân đang ngồi bên cạnh nàng ấy, với nụ cười hiền lành trên mặt, ước chừng bà lấy thân phận trưởng bối, đang nói gì đó với đứa cháu gái mình thương yêu.

Khúc Khinh Cự dừng chân, cảm thấy bức tranh trước mắt này vô cùng ấm áp, không tự chủ lộ ra nụ cười, kéo tay Điền La thị lẳng lặng đứng một bên.

"Thật tựa như nụ hoa mới hé." Một vị phu nhân nhìn La Văn Dao đang cúi đầu, cảm khái nói: "Mới năm nào vẫn còn là một tiểu nha đầu, hôm nay đã sắp xuất giá rồi." Bà ấy đi tới trước mặt La phu nhân, khẽ nắm lấy tay La Văn Dao: "Di không có lẽ vật gì quý giá, coi như những thứ này là chút tâm ý của người làm trưởng bối như ta."

Sau khi bà ấy nói xong, mấy nha hoàn sau lưng liền bùng lễ vật tới, Khúc Khinh Cự phát hiện bên trong có hai cặp vòng tay, hai đôi khuyên tai, hai bộ trâm vàng, còn có hai miếng ngọc bình an. Những món đồ này đều được chế tác hết sức tinh xảo, xem ra di của La Văn Dao đã tồn không ít tâm tư.

Những vị phu nhân thân thích họ hàng khác cũng rớt rít lấy lễ vật ra tặng, Điền La thị ngược lại không tặng trang sức, mà trực tiếp tặng một khế ước cửa hiệu, ra tay rất hào phóng, dĩ nhiên cũng để chứng minh địa vị của bà ở Điền Gia.

Thân thích tặng xong thì đến lượt bọn họ, Khúc Khinh Cự thân là vương phi, đương nhiên sẽ không mở miệng sau cùng, nàng bảo mấy nha hoàn trình qua mừng lên, nàng đi tới bên cạnh La Văn Dao, nhẹ nhàng kéo tay nàng ấy, nói: "Tính tuổi tác, muội nhỏ hơn ta mấy tháng, ta gọi một tiếng muội muội cũng là thích hợp."

La Văn Dao đỏ mặt, hơi nhún người phúc thân với nàng: "Tỷ tỷ."

Khúc Khinh Cự cười sò sò gương mặt của nàng ấy, mười lăm tuổi vẫn còn là một tiểu cô nương, nhưng ở cổ đại đã đủ tuổi xuất giá rồi, nàng chợt liên nhớ tới bài văn《 Câu Tiễn diệt Ngô 》trong sách ngữ văn đã học ở kiếp trước, có câu ‘Nữ tử thập thất bất giá, kỳ phụ mẫu hữu tội.’[1]Câu này thường bị mọi người lấy ra nói giỡn, nhưng nếu đặt vào cuộc sống ở đây, mới biết thực tế là như thế nào.

[1] Con gái 17 tuổi không lấy chồng thì ba mẹ chịu tội. Đây vừa là quy tắc đạo đức của xã hội phong kiến, vừa là một trong những chính sách dùng để tăng dân số nhằm chống lại nhà Ngô.

"Muội phải nhớ kỹ, nữ nhân có thể hiền huệ, có thể đoan trang, nhưng đừng quên phải tự đối tốt với chính bản thân mình." Khúc Khinh Cự khẽ cúi đầu, dùng âm lượng khe khẽ chỉ đủ để hai người nghe nói bên tai La Văn Dao: "Đừng nghĩ rằng thân là vương phi thì nhất định phải nghiêm cẩn thận trọng, tất cả những thứ khác đều là giả thôi, có thể khiến trượng phu đối tốt với mình mới là thượng sách. Phải nhớ kỹ, hẳn không chỉ là Vương gia, mà còn là một người đàn ông."

Nói đến đây, Khúc Khinh Cự không tiện bộc bạch quá lộ liễu, nàng lui về sau một bước, nhìn La Văn Dao đang đỏ mặt đến mức có thể nhỏ ra máu, không

nhìn được lại sờ sờ mặt của nàng ấy, đúng là một cô nương đáng yêu, bạn học tiểu Minh đừng có phụ lòng người ta đấy.

La Văn Dao nhìn nữ nhân đang cười chúm chím đối diện, không biết vì sao, nhưng bất giác liền ghi nhớ kỹ những lời vừa nghe vào sâu trong lòng mình. Rõ ràng hai người chỉ mới gặp nhau một vài lần, nhưng mình lại thật sự để tâm đến mỗi lời nói, mỗi hành động của đối phương.

Một hồi lâu sau, La Văn Dao gật đầu lia lịa: "Tỷ tỷ, muội muội nhớ kỹ." Trong đôi mắt hạnh to tròn, là tràn đầy sự sùng bái và tin tưởng.

Những người bên cạnh cho rằng hai người gần bằng tuổi nhau, về sau lại là chị em dâu, nên nói thêm vài câu, chứ tuyệt đối không ngờ Khúc Kinh Cự đang dạy La Văn Dao thuật khống chế trượng phu. Mọi người nhìn lễ mừng tân hôn do Đoàn Vương phi tặng, không khỏi cảm khái, Đoàn Vương phi đúng là một người biết nhớ ân báo ân.

Ngọc huyết kê, trăm cái khảm hồng bảo thạch, vòng tay ngọc Dương chi, còn có mười hai chiếc khăn tay thiên tâm thêu hai mặt, một bộ trang sức trân châu, một bộ điều vàng khảm ngọc lục bảo. Những lễ vật này, món nào cũng đều là bảo vật trân quý, thế mà Đoàn Vương phi còn tặng luôn cả thầy, có thể thấy được năm đó La gia đối đãi với nàng tốt đến mức nào.

Nghĩ tới đây, trong lòng ai nấy đều thầm cười nhạo phủ Xương Đức công, đích trưởng nữ tốt đẹp như thế lại đối xử quá mức khắc khe, hôm nay nàng có tiền đồ vô lượng, xem bọn họ như người xa lạ, còn đích thứ nữ được cưng chiều vô hạn thì lại vội vàng bị gả làm thiếp. Chuyện này đã trở thành chuyện cười trong kinh thành từ lâu, cũng không biết người phủ Xương Đức công có còn mặt mũi để ra cửa hay không?

Sau đó không lâu, ngay cả trưởng công chúa, mấy vị phi tần trong cung cũng phái người tặng quà mừng tân hôn, có thể thấy được, La gia rất được coi trọng, cũng cho thấy được, sau này La Văn Dao sẽ không phải chịu sự hà khắc của hoàng gia.

Đội sau khi tân khách ra khỏi viện, La Văn Dao ngồi bên cửa sổ, nghĩ đến những lời Khúc Kinh Cự mới vừa nói lúc nãy, hơi hơi đỏ mặt, nàng quay sang nhìn tổ mẫu của mình, nhỏ giọng nói: "Tổ mẫu, Đoàn Vương phi là một người tốt."

La lão phu nhân nghe được lời này của cháu gái, cười cười: "Đoàn Vương phi không nhất định là người tốt, nhưng nàng đối tốt với con, điều này không sai. Con nên nhớ, ngày mai con đã bước chân vào hoàng gia rồi. Người đối tốt với con chưa hẳn là người tốt, người nói thật lòng với con cũng không hẳn là thật."

La Văn Dao gật gật đầu, nàng do dự một chút mới nói: "Không biết vì sao, khi lần đầu tiên con gặp Đoàn Vương phi, đã cảm thấy cực kỳ thân thiết, là do con quá dễ tin người ư?"

"Tính con xưa nay ôn trọng có thừa, tổ mẫu cũng hiểu được." La lão phu nhân lắc đầu, đưa tay chỉnh lại trăm cài bên tóc mai hơi bị lệch, cười nói: "Thế gian này đều được gói gọn lại bằng hai chữ 'duyên phận'. Nếu như con cảm thấy có thể kết thâm giao với một người nào đó, thì nên nhìn nhiều nghĩ nhiều, cảm nhận cuối cùng có thể cho con biết, trực giác của con có đúng hay không."

La Văn Dao cẩn thận suy nghĩ, liền cúi đầu nói: "Cháu gái nhớ kỹ."

"Đoàn Vương phi cũng không thuận buồm xuôi gió như con tưởng đâu. Ban đầu mới gả vào phủ, nàng cũng không được Đoàn Vương yêu thích, lúc ấy, ngay cả khi về phủ Xương Đức công lại mặt cũng phải nhìn sắc mặt của Lương thị." La lão phu nhân cảm khái nói: "Ai ngờ chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi, Đoàn vương đối với nàng khác hẳn lúc trước, thậm chí còn vì nàng mà làm khó để phủ Xương Đức công, đủ thấy Đoàn Vương phi là một nữ tử hết sức tài giỏi."

Nghe tổ mẫu kể xong, trong lòng La Văn Dao lại càng sùng bái Khúc Kinh Cự hơn, nếu ngay đến cả một nữ tử tài hoa như Đoàn Vương phi cũng không thể được trượng phu yêu thương, chỉ có thể nói ánh mắt của Đoàn Vương quá kém.

Sau khi tặng quà mừng cho La Văn Dao xong, ở lại dùng cơm ở La phủ, Khúc Kinh Cự mới ngồi kiệu trở về. Thỉnh thoảng bên ngoài kiệu có tiếng rao hàng truyền truyền đến, nàng vén màn kiệu lên, thấy cách đó không xa có gian hàng bán trứng mận, mặc dù nhìn có vẻ không quá sạch sẽ, nhưng mùi thơm nồng đã bay vào mũi.

"Dùng kiệu." Khúc Kinh Cự vừa dứt lời, cỗ kiệu liền từ từ ngừng lại.

"Vương phi." Hoàng Dương đi tới cửa sổ bên hông kiệu, nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì ạ?"

Khúc Kinh Cự vén màn cửa sổ kiệu lên: "Ta thấy trứng mận ở đó rất thơm, người đi mua một ít về đây, bảo bà chủ cho nhiều nước sôi một chút, khi về phủ mới không bị mất mùi vị."

Hoàng Dương nghe vậy, quay đầu nhìn sang gian hàng trứng mận bên ven đường, chỉ vài bước đã chạy đến trước gian hàng, lấy ra một nắm tiền đồng, mua hơn mười phần trứng mận được gói bằng lá sen, còn cầm thêm một chén sành đựng nước sôi, chạy về lại kiệu, nhỏ giọng nói: "Vương phi, tiểu nhân đã mua rồi ạ."

"Ừ, về thôi." Khúc Kinh Cự xoa xoa mũi, mặc dù nàng rất muốn ném thử ngay, nhưng xét về vấn đề hình tượng, nên phải ráng nhịn xuống chờ về đến phủ.

Cụ bà bán trứng mận không ngờ rằng một ngày nào đó sẽ có quý nhân mua trứng mận của mình, về mặt bà kích động nhìn chiếc kiệu có đỉnh đỏ vàng dần đi xa, lầm bầm nói: "Ông trời phù hộ, gặp được quý nhân rồi."

Những người đi đường nhìn thấy liền nghĩ, ngay cả quý nhân hoàng thân quốc thích cũng mua trứng mận ở đây, trong lúc nhất thời, có không ít người cũng muốn mua một ít ném thử, đây chính là món ăn mà quý nhân thích đó. Die nd da nl e q u u ydo n

Cách đó không xa, Hạ Uyên cười ngửa nhìn gian hàng trứng mặn bị vây quanh đó, cau mày chia roi ngựa vào gian hàng nói: "Hà Phúc Nhi, đi mua hai phần tới đây."

Hà Phúc Nhi vội dẫn theo hai thị vệ qua đó, đẩy đám người đang vây quanh ra, mua được hai phần trứng mặn, quay về dâng lên trước mặt Hạ Uyên nói: "Vương gia, những món ăn ven đường này không sạch sẽ, ngài đừng ăn nhiều."

Trứng mặn có màu sắc không đẹp lắm, Hạ Uyên dùng khăn tay màu trắng nhận lấy quả trứng đã được lột vỏ sạch sẽ, do dự cắn một cái, trứng mặn nấu trong thời gian dài, vị hơi cũ, còn hơi mặn, nhưng mùi thơm lại rất đặc biệt.

"Cái quái gì thế này, vứt hết đi." Hạ Uyên ăn xong một quả trứng mặn, lau tay xong liền ném khăn tay ra ngoài, lạnh lùng nói: "Về phủ."

Hà Phúc Nhi sững sờ, ngẩng đầu nhìn Vương gia đã cưỡi ngựa đi xa, xoay người kín đáo đưa trứng mặn được bỏ trong lá sen cho đứa trẻ bên đường, sau đó chạy chậm theo.

Đứa bé được cho trứng mặn ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của Hà Phúc Nhi, lột một quả trứng ra, cắn một cái, lập tức cười tươi híp cả mắt. Trứng mặn của Diêu bà bà thật là ngon!

Người có tiền kia thật không có mắt, đồ tốt như vậy mà cũng bỏ lỡ!

Hết chương 73

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đổ ky

Editor: Gà

Ngày Hạ Minh thành thân, Khúc Kinh Cự và Tấn An công chúa lấy thân phận chủ nhân tiếp đãi nữ quyền đến chúc mừng, hiện giờ Ninh vương phi ở Hạo Nguyệt lâu không ra được, trong nhóm vương phi thì Khúc Kinh Cự là vương phi lớn nhất, hôn lễ của tiểu thúc Hạ Minh này, nàng muốn nhân hạ cũng không được.

Các nữ quyền ngược lại còn đỡ, gọi diễn vài màn kịch, dâng dưa và trái cây điểm tâm rồi ngồi một chỗ nói chuyện phiếm, cũng không làm khó người khác. Nhưng nam khách bên kia thì phức tạp hơn, không chỉ đề cập đến một số lợi ích riêng, còn phải chú ý không được để có người uống say náo loạn, hơn nữa Hạ Uyên không muốn làm cái việc tiếp đãi khách khứa nhỏ nhoi này, nên Hạ Hành và vài quan viên Lễ bộ cùng nhau an bài tân khách.

Tuy trông khá rối ren, nhưng người đến phần lớn đều là người thông minh, sẽ không gây náo loạn trong hoàn cảnh này, lại càng không muốn tìm phiền toái, đa phần đều ngồi quy củ, chờ tiệc mừng bắt đầu.

Tấn An công chúa chú ý canh giờ, không lâu đã có thái giám vội vàng chạy vào, nói kiệu hoa sắp đến, một đám nữ quyền cùng nhau đến tiền sảnh, chờ xem tân nhân bái thiên địa.

Khúc Kinh Cự và Tấn An công chúa đứng chung một chỗ, nhìn lướt qua đại đường, các nam nữ đứng một bên xem náo nhiệt, thật đúng là nam trái nữ phải phân chia rất rõ ràng. Không bao lâu thì hí nhạc vang lên, nàng nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy Hạ Minh mặc cát phục (y phục may mắn) đỏ thẫm, trong tay nắm một đầu Hồng Lăng [1] đi vào từ bên ngoài, một đầu khác của Hồng Lăng được La Văn Dao mặc phượng quan hà bí cầm lấy.

[1] Hồng Lăng: là một loại vải lụa màu đỏ, cho tân lang và tân nương cầm trong ngày thành thân

[2] phượng quan hà bí: mũ tân nương (mình đính kèm hình bên dưới nhé)

Mặc dù Khánh Đức đế và hoàng hậu không tự mình đến, nhưng lễ hai người ban cho đã đến nơi từ lâu, Khúc Kinh Cự thấy hai phu thê bái cao đường với ghế ngồi trống trơn, lại lần nữa phi nhỏ Hoàng thất, nhi tử lập gia thất làm cha không xuất hiện, hoàng gia phụ tử biến thành như vậy, có ý tứ gì.

Ngày ba người ca ca của Hạ Minh thành gia thất, Khánh Đức đế đều có ý viết văn chúc mừng được đọc trước khi bái đường, nói làm phụ thân mà không có mặt thật sự rất tiếc nuối, sao đến Hạ Minh thì không có vậy?

Sau khi kết thúc bái đường, đám người Khúc Kinh Cự lại cùng tân nhân đến tân phòng, chờ Hạ Minh kéo khăn voan của tân nương lên.

Trong tân phòng vô cùng náo nhiệt, thậm chí Khúc Kinh Cự còn chứng kiến hai hài tử của Tấn An công chúa, nàng đứng một bên, nhìn Hạ Minh nhắc khăn voan của tân nương lên, dưới khăn voan vẽ mặt La Văn Dao đầy thẹn thùng, như nụ hoa sắp nở.

Có người nói ngày nữ nhân xuất giá là xinh đẹp nhất, Khúc Kinh Cự cười nhìn La Văn Dao thẹn thùng e lệ, thì hơi thừa nhận những lời này, nàng và Tấn

An công chúa cười tiến lên nói một số lời may mắn, sau đó đợi tiểu hầu từ xin hồng bao xong, thì đều dắt người ra ngoài, để lại không gian yên tĩnh cho tân nhân.

Ra khỏi tân phòng, Tấn An công chúa thấy sắc trời dần dần tối xuống, cười nói: "Năm đó khi ta xuất giá, các đệ đệ đều vẫn chỉ là hài tử, hiện giờ bọn nó đều đã thành gia thất rồi."

Khúc Kinh Cur đoán Tấn An công chúa muốn nói đến cuộc hôn nhân thất bại của trước đây, nhân tiện nói: "Thời gian nháy mắt như dòng chảy, tỷ tỷ không cần cảm khái."

Tấn An công chúa cười liếc nhìn Khúc Kinh Cur, nghe yến hội phía trước truyền đến tiếng náo nhiệt: "Muội nghĩ rằng ta khổ sở vì Bắc Lộc Bá sao?" Nói đến đây, nàng nở nụ cười: "Hiện giờ ta là trưởng công chúa, nam nữ đều đủ cả, con cũng có phong hào, có gì phải khổ sở?"

Khúc Kinh Cur thật không ngờ Tấn An công chúa nói tiêu sái như vậy, ngăn người nói: "Do muội nghĩ nhiều rồi."

Tấn An công chúa lắc đầu: "Lúc trước Bắc Lộc Bá dám phản bội ta, nên nghĩ đến hậu quả này, ta là nữ nhi của Đế Vương, giả quá xem thường người hoàng gia rồi." Cũng có lẽ trước đây khi hồi kinh, người hoàng gia quá khách khí với gã, nên gã đã quên đáng về thật sự của người hoàng gia.

Khúc Kinh Cur cảm thấy lúc này Tấn An công chúa cực kỳ khí phách, nàng nhìn tiếc mừng cách các nàng ngày càng gần, do dự một chút rồi nói: "Trước đó vài ngày một môn khách của Vương gia chúng ta trở về từ Kinh châu, nghe hắn ta nói nữ nhi của nhà quan cửu phẩm kia đã chết vì bệnh, Bắc Lộc Bá cũng đóng cửa không ra, thậm chí trình sớ con tấu xin đòi tước vị giao cho đệ đệ của mình."

"Phụ hoàng sẽ không đồng ý." Tấn An công chúa cười nói: "Tước vị này, đến khi Bắc Lộc Bá chết, đều sẽ nằm trên đầu gã, nhưng chờ gã chết rồi, tước vị có còn ở Tào gia không, thì không chắc rồi."

Khúc Kinh Cur thấy ý cười trên mặt Tấn An công chúa, bỗng cảm thấy sùng bái, đại nữ tử nên như thế đấy.

Trên tiệc mừng, Hạ Hành ngẫu nhiên uống một ly với tân khách, phần lớn chỉ cần ngồi một bên, chờ người khác đến lời kéo làm quen với mình. Xem hí khúc náo nhiệt trên đài, hân hoan chán nản ngập một cái.

"Nhị ca mệt rồi à?" Hạ Uyên ngồi bên cạnh hắn thường thức ly rượu, đáng vẻ lười nhác: "Hiện giờ Lão Tứ cũng thành gia thất, sau này sẽ bận rộn rồi."

Hạ Hành như không nghe được ẩn ý trong lời của hắn ta, hắn nhẹ nhàng nâng ly rượu lên: "Có vương phi chiếu cố, sau này tứ đệ sẽ càng thoải mái mới đúng."

"À." Hạ Uyên cười nhạo một tiếng: "Khi nào nhị ca lại thật thà như vậy, làm đệ đệ hơi bất ngờ đấy." Giả bộ cái gì cũng không hiểu, trước mặt hắn ta còn diễn gì nữa.

Hạ Hành dịu dàng cười nói: "Nhị ca luôn như vậy, chỉ vì Tam đệ không biết mà thôi."

Khóe môi Hạ Uyên hơi căng lên, nghiêng đầu không nhìn biểu cảm của Hạ Hành, lại nhìn thấy trưởng tỷ và Đoan Vương phi từ phía sau đi đến trước bàn nữ quyến, hắn ta nhũn mảy, tầm mắt dừng trên người Tần Bạch Lộ vẫn ngồi như thế, tay nắm thật chặt ly rượu, đều là vương phi, nhưng sao làm việc lại khác biệt lớn như vậy?

Náo nhiệt qua đi, tất cả trở lại yên bình, khi Khúc Kinh Cur và Hạ Hành ra khỏi phủ Thành vương, đã là đêm khuya, nàng thở ra một hơi, sau khi thấy bọn họ về tiền Tấn An công chúa rồi đi, mới nói: "Cuối cùng có thể trở về nghỉ ngơi rồi."

Hạ Hành giúp nàng khoác áo choàng lên: "Đi thôi, hồi phủ."

"Nhị ca và nhị tẩu đi thông thả."

Khúc Kinh Cur quay đầu, chỉ thấy giữa Hạ Uyên và Tần Bạch Lộ cách nhau một bước sóng vai đi ra, sắc mặt Tần Bạch Lộ nhìn có vẻ không đúng.

"Tam thúc, Tam đệ muội." Khúc Kinh Cur cười khê: "Đêm đã khuya, hai vị cũng nhanh chóng hồi phủ nghỉ ngơi đi."

"Đa tạ hảo tâm của nhị tẩu, đương nhiên chúng ta biết nghỉ ngơi." Tần Bạch Lộ thản nhiên nói: "Hôm nay nhị tẩu bận rộn, cũng mệt rồi."

Giọng điệu này nghe có vẻ không đúng, đuôi lông mày Hạ Hành khẽ nhúc nhích, ánh mắt nhất thời lạnh xuống, cả ý cười ở khóe môi cũng biến mất không còn, nhưng vì đối phương là đệ muội, hắn mới không nói gì.

"Câm miệng." Hạ Uyên trầm giọng nói: "Nếu người mệt mỏi, thì lên xe ngựa nghỉ ngơi đi."

Tần Bạch Lộ biến sắc, lạnh nhạt nói: "Một khi đã như vậy, thiếp đi trước một bước, Vương gia cứ tùy tiện." Nói xong, thật sự bỏ Hạ Uyên lại đi trước, thậm chí không hề có kỵ nhị bá là Hạ Hành ở đây.

Khúc Kinh Cur cảm thấy Tần Bạch Lộ đã bôi đen danh tiếng thư hương thế gia của Tần gia rồi, hơn nữa cái chấm đen này còn rửa không sạch, lau cũng không hết.

Sắc mặt Hạ Uyên trầm đến nỗi có thể chảy ra nước, hắn ta miễn cưỡng chấp tay với hai người nói: "Nhị ca nhị tẩu, mời các người đi trước." Dứt lời, lại nói với Khúc Kinh Cur: "Nhị tẩu thứ lỗi, nội tử không có tâm trạng, để tẩu chê cười rồi."

Hai người các người đáng chê cười cũng không phải lần đầu tiên ta thấy, Khúc Khinh Cự cười nhạt nói: "Có lẽ thân mình đệ muội không khoẻ, Tam thúc đi nhìn một cái đi, chúng ta cách gần đây, rất nhanh có thể về phủ rồi, mời các người đi trước."

Hạ Uyên gật đầu: "Cáo từ."

Khúc Khinh Cự ôm lấy cánh tay Hạ Hành, ghé vào tai hắn nói khẽ: "Tính khí này của Tam đệ muội chúng ta cũng thật không nhỏ."

Hạ Hành cười lạnh, ôm ngang hông nâng lên xe ngựa, mới nói: "Tần gia dạy nữ nhi thật tốt!"

Khúc Khinh Cự nghe giọng điệu của hắn, có ảo giác 'Người chờ xem', nàng cười khẽ: "Bất kể nàng là nữ nhi nhà ai, cũng không có quan hệ gì với chúng ta."

Hạ Hành ôm người vào lòng mình, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng nàng, thật lâu sau mới nói: "Yên tâm đi, sau này không có người dám bắt kính với nàng đâu."

Người trong lòng không nói gì, sau một lúc lâu, hắn cúi đầu nhìn lại, thì thấy đối phương yên tĩnh ngủ, hắn bắt đầu đi cười, xem ra hôm nay quả thật nàng đã mệt đến ngất ngư rồi.

"Loảng xoảng!" Một ấm trà sứ thanh hoa bị ném vỡ trên mặt đất, Hạ Uyên nổi giận dùng ngón tay chỉ vào Tần Bạch Lộ: "Nhìn chuyện người làm đi, người đàn bà chanh chua đi ra từ son đã cũng không giống người vậy, bốn vương thấy người thì phiền lòng."

"Vây chàng thấy ai không phiền lòng, Lục Hà Thanh Liễu của Đông viện, hay vẫn là kẻ tiện nhân ở Tây viện kia?! Nữ nhân Khúc gia đều là hồ ly tinh, nam nhân các người nhìn thấy thì không thể rời bước..."

Hạ Uyên vung tay tát vào mặt Tần Bạch Lộ, đánh nàng ta lão đảo, hắn ta nhìn Tần Bạch Lộ đang che má: "Trước khi nói, người ngẫm lại thân phận của người đi. Nếu người cảm thấy phủ Thụy vương đối xử với người không tốt, thì rút về nhà mẹ đẻ chờ cả đời đi, đừng làm bẩn mắt bốn vương."

Tần Bạch Lộ che mặt, bạt tai này đánh rất nặng, thậm chí nàng ta cảm thấy tai mình kêu ông ông, ngẩng đầu nhìn Hạ Uyên, trên gương mặt tuấn mỹ của đối phương, trừ chán ghét ra, cái gì cũng không có. Nàng ta kinh ngạc nhìn người nam nhân này, nước mắt chảy ra.

"Tần gia chính là thư hương thế gia, người đừng đánh đổ thanh danh của Tần gia, triều Đại Long ta cũng không phải không có Vương gia hừ thế, nếu không phục, người cứ cố thử xem." Hạ Uyên chán ghét lấy khăn ra lau tay, xoay người đi khỏi phòng, không thèm liếc nhìn Tần Bạch Lộ một cái.

Tiểu thư Tần gia cao đến đâu quý thế nào, hắn ta là hoàng tử, là Vương gia, gả cho hắn ta sẽ phải theo quy củ của hắn ta, không tuân theo được thì rút đi cho hắn ta.

"Vương phi." Thấy Vương gia đã đi rồi, nha hoàn hầu hạ Tần Bạch Lộ bước lên phía trước đỡ nàng ta ngồi xuống, lại bảo người lấy khăn lông, rồi lấy thuốc, trong chính viện nhanh chóng trở nên rồi ren một trận.

Tần Bạch Lộ vừa khóc vừa cười: "Kẻ tiện nhân Khúc gia này ta muốn mạng thì mạng thôi, chỉ là một ả thiếp thị, nhưng Vương gia lại đối đãi với ả như thế, tiện nhân này thật sự quá thù hận."

"Vương phi, tội gì phải thế." Một trong nha hoàn hồi môn của Tần Bạch Lộ, mắt Như Họa đỏ hồng giúp Tần Bạch Lộ bôi thuốc: "Khúc thị thì sao, cũng chỉ là thiếp, ngài làm gì phải vì nàng ta mà gây hiềm khích với Vương gia?"

Tần Bạch Lộ nghiêm mặt nhìn đêm đen ngoài cửa: "Người nói xem, Khúc Khinh Cự mạnh hơn ta ở đâu? Nam nhân sẽ xem trọng gương mặt của nữ nhân như vậy sao?"

Như Họa sững sờ nói: "Vương phi sao ngài đột nhiên nhắc đến Đoan Vương phi vậy?"

"À có thể nhận được, chẳng lẽ ta không được sao?" Tần Bạch Lộ còn nhớ rõ lúc trước đã từng truyền ra lời đồn đãi trước khi ý chỉ tứ hôn được ban xuống, khi đó có người đồn rằng hoàng thượng muốn chỉ Khúc Khinh Cự cho Vương gia, còn chỉ mình cho Đoan Vương, không biết vì sao sau này lại thay đổi chủ ý.

Nàng ta từng cảm thấy thật may mắn khi mình được chỉ cho Thụy vương, bởi vì Thụy vương được hoàng thượng sủng ái hơn so với Đoan Vương, huống chi hai năm trước trong cung sau khi gặp được Thụy vương, nàng ta đã âm thầm ái mộ rồi.

Như Họa không rõ vì sao vương phi có ý nghĩ này, nàng bôi thuốc xong, mới dè dặt can trọng nói: "Đoan Vương phi ra sao, chỉ có chính nàng ấy mới biết được, ngày thường cái chúng ta nhìn thấy có lẽ chỉ là biểu hiện bên ngoài của bọn họ thôi, sao vương phi ngài phải so sánh với Đoan Vương phi, phải biết rằng nàng ấy trừ gương mặt ra, cái khác cũng không bằng ngài."

Tần Bạch Lộ nghe xong, đột nhiên cười lên: "Phải rồi, ta muốn nhìn xem, xem ả có thể đắc ý bao lâu."

Nàng ta sống không tốt, thì không chịu được người kém cỏi hơn mình có thể sống tốt hơn mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đầu óc quyết định phẩm vị

Editor: Mèo ™

Sáng sớm hôm sau ngày Thành vương thành hôn, liền dẫn Vương phi của mình tiến cung hành lễ. Mặc dù Hoàng đế lạnh nhạt, nhưng vẻ mặt và thái độ cũng không khiến y khó xử, những lễ vật cần ban thưởng thì vẫn ban thưởng xuống.

Hoàng hậu vẫn đối đãi như nhau, lúc trước Hạ Hành dẫn Vương phi của mình đến hành lễ, bà có thái độ gì thì bây giờ cũng dùng thái độ đó đối đãi với hai phu thê Hạ Minh, thập phần thân cận với La Văn Dao.

Ra khỏi cung Khôi Nguyên, gương mặt La Văn Dao ửng đỏ, cúi đầu đi bên cạnh Hạ Minh. Mặc dù nàng đã từng tưởng tượng mẫu phu quân lý tưởng của mình sẽ học văn thông tuệ, văn võ song toàn, tuấn mỹ vô song, nhưng bây giờ, nàng cảm thấy sự quan tâm săn sóc của Thành vương còn thực tế hơn nhiều so với đồng ảo tưởng kia, cũng càng khiến nàng có cảm giác chân thật, không gì so bằng một tấm chân tình.

"Nàng đừng lo lắng, tính tình mẫu phi hết sức hòa ái, nhất định bà sẽ thích nàng." Hạ Minh thấy đáng vẻ khăn trương của thê tử, liền cầm tay nàng nói: "Đừng sợ, còn có ta ở bên cạnh nàng."

"Vâng." La Văn Dao khẽ gật đầu, mặt càng đỏ hơn.

An quý tần quả thật rất thích con dâu La Văn Dao này, tính tình nhu hòa, nho nhã lễ độ. Dù hoàng thượng không quan tâm con ruột của mình lắm, nhưng thật may là đã chọn một nàng dâu không tệ.

Bà nhìn vẻ mặt xấu hổ của con dâu, bảo cung nữ bên cạnh lấy quả gắp mặt đã chuẩn bị từ trước ra, nhẹ nhàng cầm tay La Văn Dao, cười nói: "Bây giờ ta giao Minh nhi cho con, nếu sau này Minh nhi có làm gì không đúng, con đừng dễ dàng tha thứ cho nó, nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ lấy lại công đạo cho con."

"Mẫu phi có con dâu thì không cần con trai nữa ư?!" Hạ Minh đứng dậy thở dài, "Xin mẫu phi yên tâm, chúng con sẽ sống hoà thuận bên nhau."

La Văn Dao thấy thế, cũng đứng dậy khẽ nhún người, dù trên mặt vẫn còn đang xấu hổ, nhưng giọng nói lại hết sức kiên định: "Xin mẫu phi yên tâm, chắc chắn con dâu sẽ chăm sóc Vương gia thật tốt, chắc chắn sẽ hoà thuận thương yêu nhau."

Đáy mắt An quý tần ửng đỏ, cầm tay hai người đặt chồng lên nhau, vui vẻ nói: "Có thể được như thế thì tốt, đòi người không được bao nhiêu, có người cùng sát cánh đi hết quãng đường với mình là một sự may mắn, các con phải biết quý trọng đấy."

Hạ Minh nghiêng đầu nhìn thê tử bên cạnh mình, nắm tay La Văn Dao thật chặt, gật đầu.

Hai phu thê ra khỏi cung của An quý tần, từ từ đi bộ xuất cung, Hạ Minh thấy La Văn Dao đi phía sau cách mình nửa bước, liền vươn tay nắm lấy tay của nàng, nói: "Trở về phủ, chúng ta cùng xem lại danh sách lễ vật lại mặt của ba ngày sau, xem có sai sót gì không nhé."

La Văn Dao lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Điện hạ đã chuẩn bị xong, chắc sẽ không sai sót gì đâu."

"Ta không biết ý thích của nhạc phụ nhạc mẫu cho lắm, phải nhờ nàng góp ý mới được." Hạ Minh cười nói: "Nếu không, nhạc phụ nhạc mẫu không hài lòng hiền tể này thì sao?"

La Văn Dao nghe y nói thế, tay lại được bàn tay cường tráng ấm áp của Hạ Minh nắm lấy, cười nói: "Vậy thiếp càng không thể giúp chàng, tự tay chàng chuẩn bị thì mới biểu hiện được tâm ý, nếu có thiếp giúp đỡ, chẳng phải là gian lận rồi ư?"

Hai người bèn nhìn nhau cười, khoảng cách trái tim như càng gần hơn.

Khúc Khinh Cự đứng bên cạnh toà núi giả, nhìn đôi vợ chồng son ngọt ngào cách đó không xa, không nhịn được cười một tiếng, nói với Mộc Cận bên cạnh: "Phu thê bọn họ như vậy thật tốt."

Mộc Cận cười nói: "Vương phi rất thích Thành vương phi à?"

"Ta đều thích những cô nương tốt." Khúc Khinh Cự từ từ đi về hướng cung Chung Cảnh, thấy vẻ không hiểu của Mộc Cận, liền cười nói: "Cô nương trẻ tuổi, còn đẹp hơn cả hoa đang nở. Cả đời nữ nhân đều phải dựa vào một người đàn ông, mà chưa chắc nam nhân đó chỉ có một nữ nhân. Thế đạo là thế, thời gian tươi đẹp của nữ nhân có thể rất ngắn ngủi, cũng có thể sẽ rất dài, sự giống nhau duy nhất chính là trong khoảng thời gian tươi đẹp đó, sẽ gặp được những người khác nhau, sẽ có những số phận khác nhau."

Mộc Cận không ngờ Vương phi lại nói những lời lẽ phức tạp này. "Cho nên nô tỳ chỉ cần ở bên cạnh Vương phi người là tốt rồi, nam nhân trên đời này toàn là kẻ bạc tình, nô tỳ cũng không cần."

Khúc Khinh Cự cho rằng bởi vì Mộc Cận đã chứng kiến chuyện của mẫu thân mình khi còn ở phủ Xương Đức Công, và bị ảnh hưởng quan niệm của mình nên mới nói thế, nàng bắt đầu dĩ vũ dĩ nu bàn tay Mộc Cận: "Ta không muốn ép buộc người làm chuyện mình không muốn, nhưng sau này nếu người gặp phải người khiến mình động lòng, nhất định phải nói cho ta biết đấy."

Mộc Cận cười đồng ý, nhưng trong lòng lại không cho là đúng. Những tên nam nhân đó, còn không bằng một chiếc khăn tay, dầu gì khăn tay cũng có thể dùng để lau tay, còn nam nhân ngoài hoa tâm đa tình ra, thì còn ích lợi gì?

Đến cung Chung Cảnh, Đình ma ma liền đón Khúc Kinh Cur vào, sau khi nàng tiến vào mới phát hiện, ngoài Kính quý phi ra, Ôn quý tần cũng ở đây, nàng tiến lên hành lễ với Kính quý phi hành lễ, sau đó quay sang hành lễ với Ôn quý tần.

"Đoan Vương phi không cần khách khí như vậy." Ôn quý tần vội vàng đứng dậy trả lại nửa lễ, sắc mặt bà vẫn tiêu tụy như cũ, nhưng có tinh thần hơn so với khi ở trước cung Thiên Khai hôm đó.

"Muội muội không cần khách khí thế, ngồi đi nào, con cũng ngồi đi." Kính quý phi cười mời hai người ngồi xuống, phát tay bảo cung nữ mang bánh ngọt mà Khinh Cur thích lên: "Hôm nay sao lại đến chỗ của ta thế này?"

Khúc Kinh Cur cười nhìn điểm tâm mà cung nữ bưng lên, đáp lời Kính quý phi: "Mẫu phi đối với con dâu thật tốt, đây đều là những món con thích ăn." Nàng đưa tay lấy một khối bánh cho vào miệng, từ từ nhai nuốt xong rồi mới nói: "Mấy ngày nay, bởi vì Tứ đệ thành hôn, con dâu không có thời gian vào cung thỉnh an mẫu phi, vừa đúng lúc hôm qua có một thái giám trong phủ tìm mua được vài vỏ rượu hoa đào lâu năm, con nếm thử thì thấy hương vị nhẹ nhàng thơm ngọt, rất thích hợp để nữ nhân uống, nên mang đến hiểu kính với mẫu phi. Dù nó xuất xứ từ nhân gian, cũng không tuyệt hảo như rượu ở trong cung, nhưng hương vị lại mới lạ hiếm thấy, mong mẫu phi đừng chê."

"Chỉ mấy vỏ rượu, sao phải đích thân đưa đến làm gì." Giọng nói Kính quý phi tuy là trách cứ, nhưng nụ cười trên mặt lại càng ngày càng rõ ràng: "Không khác gì trẻ con cá, toàn làm chuyện cười thôi."

Ôn quý tần ngồi một bên nghe nói như thế, liền nói: "Quý phi nương nương nói thế sẽ làm tổn thương Vương phi đấy, có thể thấy được nàng rất hiểu thuận hiểu chuyện, có thứ gì tốt đều nhớ tới người đầu tiên, mới sáng sớm đã mang đến hiểu kính rồi, nương nương ngài còn bất mãn gì nữa?!"

"Muội không hiểu đâu, hôm nay đưa đến vài vỏ rượu, ngày mai đưa đến mấy hộp đồ ăn vặt, cách vài hôm lại mang đến một ít, toàn là những thứ bình dị đơn giản, vậy mà còn xem như đang dâng tặng bảo bối." Kính quý phi bắt đầu đi: "May mà hôm nay là muội, nếu là người khác, bị truyền ra ngoài có khác gì chuyện cười đâu?"

Khúc Kinh Cur nhận thấy sau khi Kính quý phi nói xong, hình như Ôn quý tần thở phào nhẹ nhõm một hơi, không khỏi ngẫm nghĩ, Ôn quý tần đã quy phục Kính quý phi thế này, chẳng lẽ Ninh Vương đã hoàn toàn dựa vào Hạ lão nhị rồi sao?

"Quả ít lòng nhiều, quý phi nương nương cũng đừng cười chê." Ôn quý tần cười cười nhìn Khúc Kinh Cur: "Theo tần thiếp thấy, đây chính là nàng dâu hiếm có khó tìm đấy."

Kính quý phi cười chỉ vào Khúc Kinh Cur nói: "Còn không mau cảm ơn Ôn mẫu phi đã nói lời tốt cho con đi, cần phải kính trà nữa."

Khúc Kinh Cur cười đứng dậy phúc thân với Ôn quý tần: "Đa tạ Ôn mẫu phi."

Ôn quý tần khoát tay lia lia nói không cần không cần, lại còn hết sức khách khí với Khúc Kinh Cur.

Kính quý phi tươi cười nhìn con dâu tự tay châm trà cho Ôn quý tần, lại cực kỳ tự nhiên đổi một ly trà khác cho mình, nụ cười trên khóe mắt càng thêm rõ ràng.

Khúc Kinh Cur dùng cơm trưa với Kính quý phi xong mới rời đi, nàng đi trên con đường nhỏ lát đá xanh, nhớ tới dáng vẻ Ôn quý tần bệ đờ, làm vui lòng Kính quý phi lúc này, không khỏi thở dài, dù trước đây Ôn quý tần ôn hòa lễ độ, nhưng chưa làm đến mức như thế, nói đi nói lại, còn không phải là vì con trai của mình sao?

"Vương phi, hình như phía trước là Thục quý phi." Mộc Cận nhìn đoàn người đang đi tới, nhỏ giọng nhắc nhở.

Khúc Kinh Cur ngẩng đầu nhìn, phía đối diện là Thục quý phi đang dẫn theo không ít cung nữ thái giám, nàng lui vào trong ven đường, đợi khi Thục quý phi đi đến gần, mới phúc thân nói: "Thục quý phi vạn phúc."

"Đây không phải là thê tử của lão nhị sao?" Thục quý phi dừng bước, nhíu mày nhìn Khúc Kinh Cur khẽ vuốt cằm, cười như không cười nói: "Chỉ mới mấy ngày không gặp, thê tử của lão nhị càng ngày càng đẹp ra."

"Tạ nương nương khen thưởng." Khúc Kinh Cur cười nhạt tiếp tục khẽ nhún người.

Thục quý phi mắt lạnh nhìn nữ tử trước mặt, quả thật tướng mạo hơn hẳn nàng dâu nhà mình, khó trách có thể quyến rũ được lão nhị. Nghĩ tới, đây chính là đối thủ của con dâu mình, giọng nói của bà liền lạnh nhạt đi: "Một nữ tử có dung mạo hơn người thì có ích gì, làm thê tử, quan trọng nhất phải là hiền huệ."

Lời này Kính quý phi còn chưa nói, Thục quý phi này có quyền lên tiếng chắc? Khúc Kinh Cur ngẩng đầu nhìn Thục quý phi, nhẹ nhàng nói: "Khinh Cur liễu yếu đào tơ, há có thể xứng với hai chữ 'hơn người' được, mỹ mạo của quý phi nương nương chỉ có thiên tiên mới sánh bằng, Khinh Cur nếu có thể có được một hai phần của nương nương, thì đã là may mắn lắm rồi."

Thục quý phi sa sầm mặt, lời này rõ ràng đang khen bà xinh đẹp, nhưng thực tế là đang chấn hòng bà. Đang muốn nổi con thịnh nộ, liền nghe được một giọng nói truyền đến từ sau lưng.

"Bái kiến Thục quý phi." Hạ Hành mỉm cười đi tới trước mặt Khúc Kinh Cur, trách yêu nói: "Nàng lại đến quấy rầy mẫu phi dùng cơm trưa à?"

"Mẫu phi thương yêu ta, biết ta thích mấy món ăn ở cung của người, nên cố ý bảo ta lưu lại dùng bữa đấy chứ." Khúc Kinh Cự hừ hừ: "Mới vừa nãy mẫu phi còn khen ta hiểu thuận, vậy mà Vương gia chàng lại nói ta quấy rầy người?!"

"Thôi, ta biết mẫu phi lúc nào cũng che chở cho nàng." Hạ Hành bắt đầu dĩ chấp tay với Thục quý phi, nói: "Từ trước đến giờ mẫu phi đều thiên vị nàng ấy, đã khiến Thục quý phi nương nung chê cười rồi."

Nụ cười trên mặt Thục quý phi đã biến mất tăm mất tích từ lâu, bọn họ cố tình nói gần nói xa trước mặt bà, hai người là nhi tử và nhi tức của Kính quý phi, bà không có tư cách dạy dỗ bọn họ. Thật lâu sau bà mới nuốt cục tức trong lòng xuống, nói: "Đoan Vương nói quá lời."

Hạ Hành ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói: "Thục quý phi nương nung rộng lượng."

"Đã như vậy, hai người xuất cung sớm đi, bốn cung còn muốn đến cung Thiên Khai, không giữ các người lại nữa." Thục quý phi vịn tay cung nữ tăng thêm mấy phần sức lực, con trai của ả tiện nhân Vi thị kia, quả thật cũng đáng ghét không khác gì ả.

Đội Thục quý phi đi xa, Khúc Kinh Cự có chút cảm khái, thì ra Khánh Đức để thích người có miệng lưỡi điêu ngoa như thế, vị Thục quý phi này có thể được sủng ái nhiều năm như vậy, chắc có lẽ là nhờ phúc của mười tám đời tổ tiên tích đức mới được.

"Đang nghĩ gì thế?" Hạ Hành thấy vẻ mặt như vừa chợt hiểu ra gì đó của Khúc Kinh Cự, hỏi.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy, đầu óc có thể quyết định phẩm vị của một người đấy."

Hết chương 75

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 76: Thật hay giả

Editor: Gà

Sau khi Thành vương lập gia thất, Kinh thành náo nhiệt dần dần an tĩnh lại, dường như không ai nhớ rõ Đại hoàng tử bị giam giữ ở Hạo Nguyệt lâu, cũng không ai nhớ rõ Ngự sử đâm đầu vào trụ chết ở trong triều đình kia. Người sống ở Kinh thành luôn hiện thực nhất, bọn họ biết chọn chuyện nào có thể nhớ, chuyện nên quên tuyệt đối sẽ không nhớ đến nửa phần.

Ngay lúc mọi người đều tự an phận sống qua ngày, thì trong cung lại truyền ra một tin tức, hoàng thượng bị bệnh, Thục quý phi và Kính quý phi hầu tạt (chăm bệnh) suốt đêm, nhưng vẫn không thấy hoàng thượng có nửa điểm chuyển biến tốt đẹp, thậm chí bởi vậy Thục quý phi đã đánh chết một Viện phán thái y viện.

Hoàng thượng bị bệnh, còn bệnh rất nghiêm trọng, việc này ở Kinh thành chính là một tín hiệu, nếu không phải Thục quý phi hạ lệnh đánh chết Viện phán thái y viện, như vậy tin tức sẽ chưa truyền ra. Trong lúc nhất thời, các nhà có tâm tư khác nhau, nhưng Điền Tấn Kha là đại thần được Hoàng đế trọng dụng, vội vàng đóng cửa từ chối tiếp khách, không tiếp đãi bất kỳ kẻ nào.

Cũng có không ít người đến phủ Đoan Vương hỏi thăm tin tức, không nói Khúc Kinh Cự, cả đám người nhà mẹ đẻ của Phùng Tử Cầm, Giang Vịnh Như cũng có người đến hỏi thăm, những người này cũng không giấu lại, một nhà mẹ đẻ của tiểu thiếp vương phủ có thể biết cái gì, xem Đoan Vương là đồ ngốc à, sẽ nói ra chuyện này cho tiểu thiếp biết, còn có thể vào lúc này để tiểu thiếp truyền tin tức đến nhà mẹ đẻ sao?

Chỉ có thể trách nhà mẹ đẻ của tiểu thiếp, không có bao nhiêu năng lực, gặp những người này đầu óc không tốt, nếu đời này muốn bò lên, trừ khi là ông trời phù hộ.

Khúc Kinh Cự nghe Giang Vịnh Như báo lại có người đến nhà nương gia (nhà mẹ đẻ) hỏi thăm tin tức, thì bảo nàng ngồi xuống.

"Kiến thức gia phụ không nhiều lắm, đâu biết chuyện thiên đại bức này, đành phải toàn bộ chối từ." Giang Vịnh Như trình phong thư trong tay cho Khúc Kinh Cự: "Đây là danh sách của những kẻ đến thăm hỏi, gia phụ nhất gan, đã cố nhớ kỹ danh sách những người này và lễ tặng, mời vương phi xem qua."

Khúc Kinh Cự tiếp nhận phong thư, thuận tay bỏ qua một bên, không nhìn nội dung bên trong, nàng cười nói với Giang Vịnh Như: "Đã đề cao đường khó xử, việc này ta chắc chắn sẽ nói rõ với Vương gia."

Ở trong mắt Khúc Kinh Cự, trong mấy người thiếp thị của Hạ Hành, Giang Vịnh Như là người nhìn rõ thực tế nhất, cũng là người giỏi làm việc nhất. Thậm chí nàng còn cảm thấy đáng tiếc cho Giang Vịnh Như, nếu Giang Vịnh Như không bị tuyển chọn vào cung, có thể gả cho một nhà giàu bình thường làm vợ cả, thì cuộc sống trôi qua sẽ rất khá.

Giang Vĩnh Như thấy vương phi không lật xem phong thư này, cũng không ngoài ý muốn, dựa theo tính tình làm việc của vương phi, tuyệt đối sẽ không lật xem mấy thứ này, đây cũng là chỗ thông minh của vương phi.

"Châm tuyền trong phòng nô tì còn chưa làm xong, không quấy rầy vương phi nữa, cáo từ." Chuyện muốn nói đã nói, Giang Vĩnh Như cũng không muốn dựa vào sự sủng ái của vương phi Vương gia, hiện giờ nàng đã nghĩ rất rõ ràng, tư sắc của nàng đã không có cơ hội chiếm được sự yêu mến của Vương gia, không bằng cứ đi theo vương phi, ngược lại mỗi ngày còn tốt hơn một chút.

Khúc Kinh Cự không giữ nàng lại, gật đầu bảo Mộc Cận tự mình tiễn nàng ra ngoài.

Giang Vĩnh Như ra cửa chính, nhiều lần cảm tạ từ chối Mộc Cận đưa tiễn, cuối cùng Mộc Cận vẫn đưa nàng đến cửa chính viện mới xoa người rồi đi.

Ngài Lục cẩn thận đỡ Giang Vĩnh Như xuống bậc thang, nàng quay đầu nhìn bóng lưng đã đi xa của Mộc Cận, nhỏ giọng nói: "Chủ tử, vương phi để Mộc Cận cô nương mà người tín nhiệm tiễn ngài, có thể nói vương phi xem trọng ngài rồi."

Giang Vĩnh Như không nói gì, chờ nàng đi không xa lắm, đã nhìn thấy Vương gia theo một hướng khác đi đến phía bên này, nàng ngừng chân, cúi thấp đầu hành lễ với Vương gia.

Hạ Hành nhìn thấy nàng đi ra từ chính viện, thì lập tức nói: "Vương phi không ngủ trưa à?"

"Bẩm vương gia, vừa nãy vương phi đã thức rồi ạ." Giang Vĩnh Như quy củ trả lời.

"Ừm." Hạ Hành gật đầu, đi đến chính viện, không liếc mắt nhìn Giang Vĩnh Như nhiều hơn một cái.

Giang Vĩnh Như đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Hạ Hành, trong lòng đột nhiên nghĩ, hiện giờ hoàng thượng bệnh nặng, nếu Vương gia là...

Nàng lắc đầu, mặc kệ thế nào, nàng đều sẽ tôn kính vương phi, nàng thấy rất rõ ràng vương phủ này, đã bị vương phi nắm trong lòng từ lâu rồi, dù sau này có nữ nhân khác vào phủ, cũng chỉ là món đồ chơi của Vương gia thôi, Vương gia ngưỡng mộ vương phi không phải giả vờ.

Hạ Hành qua quýt lật chuyển danh sách trong tay một chút, thấy Khúc Kinh Cự lại bắt đầu gầy vò bông hoa, nhân tiện nói: "Những người này đều không đáng cân nhắc, có mấy tên là thủ hạ của lão Tam đến đục nước béo cò, người Giang gia rất thức thời."

Khúc Kinh Cự cẩn thận cất sửa thành một cái lỗ tai thỏ, nghe Hạ Hành nói vậy, tay ngừng một chút, thật không ngờ Hạ Hành nhắc đến chuyện bên ngoài với nàng, chẳng lẽ hẳn thật sự xem mình như người một nhà, cả những lời này cũng không che giấu?

"Ý của Vương gia là Tam thúc đang âm thầm gian lận?" Nàng buông cây kéo, xoa người rửa tay xong rồi nói: "Vương gia, ta kể cho chàng nghe một chuyện xưa trong dân gian nhé?"

"Chuyện xưa gì?" Hạ Hành thấy sắc mặt Khúc Kinh Cự nghiêm túc, vẫy tay bảo người hầu lui xuống, mới cười nói: "Không bằng kể nghe thử xem."

"Một lão hán trong nhà có hai đứa con trai, lão hán thiên vị tiểu nhi tử, luôn để lại thứ tốt cho tiểu nhi tử. Sau này lão hán bệnh nặng, tiểu nhi tử cho rằng lão hán sẽ để lại gia sản cho mình, nhưng một ngày nọ tiểu nhi tử nghe được hàng xóm nói phụ thân của hắn lên đưa thứ tốt cho đại ca, tiểu nhi tử giận quá, lập tức đi tìm phụ thân nháo, ai ngờ đã làm lão hán tức chết luôn, tiểu nhi tử vô cùng hối hận, sau này mới biết được hàng xóm kia nói dối, nhưng người đã chết rồi, hối hận cũng vô dụng." Khúc Kinh Cự thở dài một hơi: "Chàng nói xem có phải tiểu nhi tử này tự hại mình rồi không, có thể thấy được bao sao nghe vậy cũng không phải là chuyện gì tốt."

Hạ Hành cười nói: "Chuyện xưa này ta vừa lúc cũng mới nghe qua, Kinh Cự và ta thật sự là tâm hữu linh tê nhất điểm thông."

Khúc Kinh Cự cười lên, nói chuyện với hắn một lát, thì thấy hắn vội vàng đi rồi. Trong lòng nàng hiểu rõ, không phải Hạ Hành muốn nghe chủ ý của mình, mà là xem thái độ của bản thân. Nam nhân này có dã tâm, hắn không muốn người bên gối và mình có lập trường không nhất trí, nhưng hắn rất hài lòng với người bên gối này, cho nên vừa rồi mới nói ra những lời này để dò xét nàng.

Đi đến đây chưa được một năm, nhưng nàng hiểu rõ quyền lợi là gì, cũng hiểu rõ quyền lợi rất đáng sợ. Có quyền lợi, nữ nhân cũng có thể dựa hơi trợ phu, không có quyền lợi, sẽ phải khúm núm với người khác.

Nhìn phong thư Hạ Hành để lại trên bàn, Khúc Kinh Cự cầm lấy nhìn thoáng qua, chậm rãi khép danh sách lại, đưa cho Mộc Cận bảo nàng cẩn thận thu lại.

Mộc Cận lo lắng nhìn nàng, hiện giờ trong Kinh loạn thành như vậy, không nghe nói phát sinh chuyện gì: "Vương phi..."

"Không cần lo lắng, nói cho kẻ dưới biết, trong phủ vẫn như cũ, nhưng nếu có người dám hồ ngôn loạn ngữ, đuổi hết ra khỏi phủ, ai cũng không thể lưu tình." Sắc mặt Khúc Kinh Cự bình tĩnh nói: "Thiếp thị quý phủ đều không thể truyền tin ra ngoài, nếu người nào chống lại, phải báo với ta."

"Vâng." Mộc Cận thấy vương phi như đã định liệu trước, thì trái tim chậm rãi buông xuống.

"Nuông nuông." Một cung nữ mang sắc mặt kinh hoàng chạy đến trước mặt Thục quý phi, nhìn trong phòng đều là tâm phúc của Thục quý phi, mới nói: "Mới vừa rồi nô tì ở cung Thiên Khải nghe được một tin tức từ Tiểu Đức Tử, hôm nay khi Kính quý phi nuông nuông hầu tật, hoàng thượng đã khen ngợi Đoan Vương trước mặt nhiều người."

Thục quý phi nằm trên giường quý phi để cung nữ xoa bóp thì nhất thời ngồi thẳng người, sắc mặt khẽ biến nói: "Hoàng thượng tỉnh rồi?! Ông ấy nói gì?"

Cung nữ quý xuống hơi kinh hoảng nói: "Nô tì nghe nói, hoàng thượng khen ngợi Đao Vương làm việc có độ, hung hữu câu hác [1], rất có phong độ của tiên đế."

[1] hung hữu câu hác: rất có kiến thức, có tham vọng.

"Tiên đế?" Thực quý phi nhú mày, tiên đế là mình quân được rất nhiều người ngợi khen, hoàng thượng vô cùng kính trọng tiên đế, còn thường than bản thân không phải là mình quân đầy hứa hẹn, nếu không phải tiên đế chỉ có một đứa con là ông, chắc chắn ông sẽ không có được đề vị. Nghe những lời này, Thực quý phi lập tức hiểu rõ địa vị tiên đế trong lòng hoàng thượng, hiện tại hoàng thượng so sánh Đao Vương với tiên đế, cuối cùng là có ý gì?

Năm đó khi sinh ra Uyên nhi, không phải hoàng thượng nói chỉ có mặt mày Uyên nhi có ba phần giống tiên đế sao, sao bây giờ lại cố tình khen con trai của kẻ tiện nhân Vi thị này rồi hả?

"Người đi tuyên Thụy vương Điện hạ tiến cung, nói bản cung hầu tật mệt mỏi nên bị bệnh, bảo Thụy vương đến trước giường hoàng thượng thăm hỏi."

Nha hoàn quý trên mặt đất do dự một chút, cuối cùng vẫn im lặng lui xuống. Lúc này nương nương lại nói với bên ngoài rằng hầu tật mệt mỏi nên bị bệnh, ở trong mắt người khác có phải sẽ thành không cam chịu hầu hạ hoàng thượng không? Nhưng nàng ta chỉ là tiểu cung nữ, quý phi sẽ không vui nếu nàng ta nhiều lời, huống chi xưa nay hoàng thượng sủng ái quý phi, nói vậy chắc không có chuyện gì lớn đâu.

Trong cung Thiên Khai, Khánh Đức đế tỉnh lại từ trong mộng, người được vị thuốc nhân nhật trong phòng, ông hoàng hốt một lát, nhìn ra ngoài trước, chỉ thấy một bóng dáng mỏng lung ngồi ở đó, chắc hẳn luôn trông chừng ông, trong lòng ông ấm áp, nhin không được nói: "Ái phi, sao nàng không đi nghỉ ngơi đi?"

"Hoàng thượng, ngài tỉnh rồi?" Mân được treo lên, gương mặt vui sướng rung rung của Kính quý phi xuất hiện trong mắt ông, thì ông mới giật mình hiểu được, người ở bên ngoài là Kính quý phi chứ không phải là Thực quý phi. Trong nháy mắt này ông có chút sợ sệt, hai mươi ba năm trước khi ông bệnh nặng ngất đi, nữ tử ghé vào lỗ tai ông bị thương khóc thật ra là ai?

"Hoàng thượng, ngài thế nào rồi, không thoải mái sao." Trên mặt Kính quý phi tràn đầy vẻ kinh hoàng, xoay người cho người đi gọi thái y đang chờ bên ngoài, sau đó quý gối bên cạnh giường ông khóc không ra tiếng: "Hoàng thượng, ngài thật sự làm thiếp sợ đấy, nếu ngài có gì không ổn, thiếp phải thế nào mới tốt đây."

"Làm gì nghiêm trọng như vậy." Khánh Đức đế ho khan vài tiếng, vươn tay vỗ cánh tay đặt trên mép giường của bà: "Hành nhi đã lớn như vậy, mà nàng còn khóc thành cái dáng vẻ thế này?"

"Vi Hành nhi đã lớn, thiếp mới không có gì băn khoăn, nếu ngài... Thiếp sống còn có ý nghĩa gì nữa." Kính quý phi thấy thái y tiến vào, đứng lên lau gương mặt đầy nước mắt, ra vẻ uy nghiêm nói: "Được rồi mau giúp hoàng thượng bắt mạch đi, nếu không tận tâm, thái y hôm trước Thực quý phi đánh chết sẽ là kết cục của người đấy."

"Xin nương nương yên tâm." Sau khi thái y hành lễ với Khánh Đức đế, thì bắt mạch cho Hoàng đế, thật lâu sau mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra: "Hiện giờ Hoàng thượng đã tỉnh lại, đã qua cửa ải, nhưng trước đó vài ngày tâm hỏa tràn đầy, dẫn đến thân thể suy yếu, thêm gần đây xử lý chính sự mệt nhọc, mới bỗng chốc ngã bệnh, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày, thì có thể khỏi hẳn rồi."

"Người nói thật chứ?" Kính quý phi cũng bất chấp còn có thái y ở đây, vừa khóc vừa cười nói: "Cảm ơn trời đất, cảm ơn trời đất."

Thái y bắt mạch nhìn thấy một màn này, có chút cảm khái, không phải nói Thực quý phi được sủng ái hơn so với Kính quý phi sao, vậy mà lúc này chỉ thấy Kính quý phi luôn ở bên hoàng thượng, thậm chí còn vì thân thể hoàng thượng chuyển biến tốt đẹp mà vui sướng rơi lệ. Nghĩ vậy, ông không nhìn được lác đầu trong lòng, nữ nhân thật tình đối đãi với bản thân thì không quý trọng, cố tình sủng ái Thực quý phi bạo ngược, hoàng thượng thật sự đã lãng phí một tấm chân tình của Kính quý phi rồi.

"Mau mau đi xuống kê thuốc cho hoàng thượng." Kính quý phi vừa lau nước mắt vừa nói: "Đội hoàng thượng khỏi hẳn, bản cung nhất định sẽ thưởng cho người."

Đội thái y lui xuống, Kính quý phi tiếp nhận cháo thuốc từ trong tay cung nữ, hầu hạ Khánh Đức đế dùng xong hơn nửa bát, thấy sắc mặt Khánh Đức đế tốt hơn một chút, mới nói: "Thấy hoàng thượng như vậy, thiếp nhớ đến hai mươi ba năm trước, khi đó thiếp quý gối trước giường ngài, hoảng loạn vừa khóc vừa cầu trời cao, đến khi ngất đi cũng không thấy ngài tỉnh lại." Bà cười chua xót: "Hiện giờ cuối cùng thiếp đã tận mắt nhìn thấy ngài tỉnh lại, thật sự là trời cao phù hộ."

"Hai mươi ba năm trước, nàng..." Khánh Đức đế biến sắc, ông thấy vẻ mặt Kính quý phi tiêu tụy, sau một lúc lâu mới thở thật dài, nắm tay bà nói: "Trẫm thấy nàng cũng mệt mỏi rồi, đi vào Thiên Điện nghỉ tạm một lát đi."

"Nhưng mà..."

"Nghe lời, nếu nàng lo lắng cho trẫm, hai canh giờ nữa trẫm sẽ cho người đến gọi nàng, đây là ý chỉ của trẫm." Giọng điệu Khánh Đức đế rất kiên quyết.

Kính quý phi đành phải bất đắc dĩ đứng dậy ra khỏi chính điện, đợi sau khi nằm trên giường ở trác điện, khóe môi bà mới lộ ra mỉm cười, Thực quý phi hảo tỷ muội này luôn để lại cơ hội tốt như vậy cho bà, bà cảm thấy nếu không bắt lấy cơ hội đó, thì sẽ có lỗi với vị hảo tỷ muội này rồi.

Hai mươi ba năm trước?

Khi đó hoàng thượng bệnh nặng không có thân sinh huynh đệ, chỉ có một số đường huynh đệ không thân cận, các nàng là phi tần không có con nối dòng, ai mà không khóc cầu ông trời bảo hộ mệnh cho Hoàng đế chứ?

Cung Thiên Khải, trong chính điện, Khánh Đức để kinh ngạc nằm trên giường một lúc lâu, mới hỏi thái giám bên cạnh: "Thực quý phi đâu?"

"Bẩm hoàng thượng, đêm qua Thực quý phi hầu hạ ngài thì bị cảm lạnh, vào lúc canh ba được cung nữ đỡ hồi cung nghỉ ngơi rồi ạ." Thái giám tổng quản trả lời, ông ta nhỏ giọng nói: "Buổi sáng có người báo lại, nói Thực quý phi nương nương mệt nhọc quá độ, nếu không tu dưỡng chỉ sợ sẽ để lại mầm bệnh."

"Kính quý phi nương nương trông trầm khi nào?" Sắc mặt Khánh Đức để có chút lạnh.

"Kính quý phi nương nương nghe nói ngài té xỉu thì luôn hầu hạ bên cạnh." Thái giám tổng quản thấy sắc mặt hoàng thượng, dè dặt cẩn trọng nói: "Buổi sáng Kính quý phi nương nương mệt hôn mê một lần, nhưng nương nương không muốn rời đi, nhóm nô tài cũng không dám khổ khuyên, cho nên đã hai ngày hai đêm nương nương không chợp mắt rồi."

"Ừ, trầm biết rồi." Khánh Đức để nhắm mắt lại, lúc thái giám tổng quản cho rằng ông đã ngủ, thì ông lại nói: "Bảo Ngự Thiện Phòng mang Bách Hợp củ từ nhũ bồ câu ninh canh cho Kính quý phi nương nương, trầm nhớ nàng rất thích món này."

Thái giám tổng quản vội đáp lời lui ra, đợi khi ra cửa chính điện, ông ta nhìn về phía chân trời chiều bị nhiễm đỏ như lửa, sắc trời này e rằng phải đổi rồi.

Trong chính điện yên tĩnh, truyền đến tiếng thở dài của Khánh Đức để, chẳng lẽ mấy năm nay ông đã sai lầm rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Editor: Mèo ™

Khi Hạ Hành dẫn Khúc Kinh Cự đến cung Thiên Khải thì các phi tần đã có mặt bên trong, thậm chí Khúc Kinh Cự còn thấy mấy vị công chúa và phò mã không quá quen thuộc ở đây, hiển nhiên những người này không được Khánh Đức để coi trọng, đang đứng im lặng ở một bên.

Ngồi bên long sàng không phải ai khác, chính là Kính quý phi, bà nhìn thấy nhi tử và nhi tức của mình tiến vào, cũng không có phản ứng gì, kiên trì hầu hạ Khánh Đức để uống thuốc xong rồi mới nói: "Hoàng thượng, Hành nhi và thê tử của nó đến rồi."

Sau khi tỉnh lại từ ngày hôm qua, tinh thần Khánh Đức để đã tốt hơn không ít, ông nhìn nhi tử và nhi tức hành lễ vấn an mình, khoát khoát tay: "Đứng lên đi, không cần đa lễ." Nói xong, liền bảo thái giám ban tọa cho hai người.

Khúc Kinh Cự phát hiện Khánh Đức để nhìn Kính quý phi cười nói cực kỳ ôn hòa, ánh mắt nhìn về phía Hạ Hành của cũng hòa ái hơn thường ngày, không hiểu sao lại cảm thấy lạnh sống lưng, chỉ mới bị bệnh mấy ngày, mà sao giờ nhìn kiểu gì cũng thấy Khánh Đức để có gì đó sai sai?

Nàng nhìn đám phi tần công chúa còn đang đứng bên cạnh, lại thấy Hạ Hành kéo ghế tới ngồi gần long sàng, liền đi theo ngồi bên cạnh Hạ Hành, ngoan ngoãn an phận nhìn Kính quý phi dịu dàng chèn đệm dựa cho Khánh Đức để, dịu dàng vén chăn cho Khánh Đức để, dường như trong mắt Kính quý phi thì Khánh Đức để còn quan trọng hơn cả sự tồn tại của nhi tử mình.

Đuôi lông mày khẽ nhếch lên, Khúc Kinh Cự có cảm giác, hình như mình đã nghĩ đến chuyện không nên nghĩ tới, nên yên lặng dời ánh mắt sang nhìn Hạ Hành, thì bất gặp Hạ Hành đang nhìn Khánh Đức để bằng ánh mắt lo lắng trùng trùng, nàng cũng bắt đầu điều chỉnh vẻ mặt, cố gắng không để mình bị tụt lại phía sau hai mẫu tử họ.

"Thân thể phụ hoàng đã khá hơn chút nào chưa, mấy ngày trước nhi thần nghe tin phụ hoàng không được khoẻ, trong lòng cực kỳ lo lắng, đã đến trước cung Thiên Khải chờ đợi mãi, xin được vào hầu hạ chăm sóc nhưng người vẫn chưa tỉnh lại. Hôm nay thấy tinh thần người có vẻ tốt hơn nhiều, cuối cùng nhi tử cũng yên tâm rồi." Sắc mặt Hạ Hành hòa hoãn nhẹ nhõm, xem xét tỉ mỉ sắc mặt Khánh Đức để xong mới nói: "Nhi thần bất hiếu, phụ hoàng bệnh nặng mà không thể hầu tạt ngự tiền."

"Hôm nay con đã lớn, chính sự trên triều cũng bận bẻ bận rộn, sao có thể ở bên tẩm hầu tạt mãi được." Khánh Đức để cười cười, nhìn sang Kính quý phi: "Mẫu phi con chăm sóc trầm rất tốt, hiếu thuận của con, trong lòng trầm hiểu rõ."

Khúc Kinh Cự nâng mí mắt trộm nhìn sang Kính quý phi, chỉ thấy đối phương khẽ cười thân nhiên.

"Mấy ngày nay, quả thật Kính quý phi đã vất vả rồi." Hoàng hậu vẫn luôn im lặng lúc này mới lên tiếng, bà đi tới bên giường, Hạ Hành và Khúc Kinh Cự đều đứng dậy dạt sang một bên, làm gì có đạo lý hoàng hậu đứng còn bọn họ lại ngồi chứ.

"Hoàng thượng, nếu ngài khỏi bệnh hẳn, nhất định phải ban thưởng Kính quý phi thật hậu đấy. Hai ngày trước thiếp nhiều lần khuyên nàng đi nghỉ ngơi, nàng đều không nỡ rời khỏi ngài." Hoàng hậu nói đến đây, nhìn sang Kính quý phi bắt đầu dĩn than: "Chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, mà nàng ấy đã gầy đi trông thấy, đừng nói hoàng thượng, chính ta thấy cũng đau lòng."

Khánh Đức để gạt đầu: "Tâm ý của nàng ấy, trăm hiểu."

Hoàng hậu lập tức tươi cười, trên mặt không có chút gì gọi là ghen tỵ. Theo Khúc Kinh Cự thấy, hình như hoàng hậu rất hài lòng với tình huống hiện tại, điều này khiến nàng hoài nghi, liệu hoàng hậu có phải là cùng một phía với mẹ chồng của nàng hay không?!

"Hoàng thượng, Thục quý phi và Thụy vương Điện hạ cầu kiến." Thái giám tổng quản đi vào, thấy không khí bên trong áp áp hoà thuận, liền nhỏ giọng nói: "Thành vương Điện hạ và Thành vương phi cũng ở ngoài điện chờ triệu kiến."

Không biết Khánh Đức để nghĩ đến việc gì, khẽ cau mày: "Truyền tất cả bọn họ vào đi."

Thấy nữ nhân trong lòng và đứa nhi tử mà ông sủng ái nhất đến, sao Khánh Đức để lại có nét mặt này nhỉ? Còn nữa, sao Kính quý phi lại cười dịu dàng như thế, hoàng hậu cũng bày ra nụ cười lạnh lùng, hình như tình huống này có gì đó sai sai nữa rồi.

Thục quý phi dẫn theo nhi tử nhí nhố của mình đi trước, Hạ Minh và La Văn Dao đi ở phía sau. Sau khi năm người hành lễ xong, Khánh Đức để cũng không ban tọa, chỉ nói với Thục quý phi: "Trẫm nghe nói nàng hầu hạ trẫm mệt mỏi nên bị bệnh, giờ đã khoẻ lại chưa?"

Hốc mắt Thục quý phi ửng đỏ đi tới bên giường, nức nở nói: "Thiếp không sao, hoàng thượng ngài đã tỉnh lại thì tốt, đều là thiếp vô dụng, nếu không thì có thể ở bên cạnh hầu hạ ngài rồi." *d i ễ n đ ã n ~ l ê q u ý đ ô n*

"Kính quý phi hầu hạ trẫm rất chu đáo, không có nàng cũng không có gì bất tiện." Khánh Đức để nhàn nhạt trả lời, nhìn nhi tử mình sủng ái và hai phu thê Hạ Minh, ho khan vài tiếng rồi mới nói: "Trẫm đã không còn gì đáng ngại, các người không cần lo lắng."

Hạ Uyên nhớ tới những lời mà mẫu phi nói với mình, lại thấy phụ hoàng hết sức thân cận với Kính quý phi, tuy trong lòng cảm thấy bất mãn, nhưng trên mặt lại không thể không cười, nói: "Nhìn thấy phụ hoàng Khang phục, nhi thần đã yên tâm hơn nhiều."

"Ừ." Khánh Đức để gạt đầu, thấy trong phòng đứng đầy người, sau khi bảo các phi tần công chúa phò mã kia lui xuống, chỉ lưu lại mấy người bọn họ, mới nói: "Lần này trẫm bệnh nặng, khiến các người lo lắng rồi."

Mọi người đều đồng thanh một lời, chỉ cần hoàng thượng không sao, thì chính là việc tốt nhất, còn nói muốn hoàng thượng phải bảo trọng long thể, vân vân.

"Hôm nay các người cũng đã lớn, đều đã thành gia lập thất, trong lòng trẫm hết sức vui mừng." Khánh Đức để thở dài một hơi, tầm mắt quét qua ba nhi tử cùng ba vương phi bên cạnh bọn họ, lại ho dữ dội: "Giờ đây trẫm đã già, chính sự trong triều, các người càng phải dốc sức, cũng coi như phân ưu giúp trẫm."

Ba huynh đệ Hạ gia lập tức đồng ý, cùng nói, được phân ưu giúp phụ hoàng, dù muôn lần chết cũng không từ.

Trong lòng Thục quý phi càng lúc càng lo lắng, vì sao hoàng thượng lại nói những lời này, không phải ông coi trọng Uyên nhi nhất sao? Bây giờ nói như thế, sao giống như là đối xử ngang nhau hết vậy?

"Được rồi, trẫm mệt rồi, các người đều lui ra cả đi." Khánh Đức để suy nghĩ một chút: "Kính quý phi lưu lại."

Thục quý phi hơi biến sắc mặt, thấy hoàng thượng đã nhắm mắt nghỉ ngơi, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại, nàng nhìn nụ cười trên mặt Kính quý phi, cảm thấy nụ cười đó không khác gì đang cười nhạo bà.

Ra khỏi cung Thiên Khai, khuôn mặt miễn cưỡng tươi cười của Thục quý phi lập tức trầm xuống, bà lạnh lùng liếc nhìn Hạ Hành và Khúc Kinh Cự, sau đó mới dẫn Hạ Uyên cùng Tần Bạch Lộ rời đi.

Khúc Kinh Cự quay đầu nhìn nụ cười trên mặt Hạ Hành, bước xuống từng bậc thang bằng cẩm thạch, nói: "Vương gia cười gì thế?"

"Long thể phụ hoàng khỏe mạnh, đương nhiên ta phải vui mừng rồi." Hạ Hành cười quay sang nhìn nàng: "Nàng nói xem, đúng không nào?"

"Chuyện như vậy dĩ nhiên là nên vui mừng." Khúc Kinh Cự cười gạt đầu, nghiêng đầu nói với Hạ Minh cùng La Văn Dao đi ở phía sau: "Mấy ngày trước, trong phủ có mời một vị đầu bếp người Thục quốc, trưa nay tứ thức và tứ đệ muội cùng đến nếm thử nhé?"

La Văn Dao nghiêng đầu nhìn Hạ Minh, thấy y gạt đầu đồng ý, mới nói: "Có thể nếm thử mỹ thực trong phủ nhị bá nhị tẩu, là phúc khí của chúng ta."

Khúc Kinh Cự cười cười: "Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà, giữa chúng ta cần gì phải khách khí như thế."

La Văn Dao ngượng ngùng cười một tiếng, hiển nhiên đã cảm thấy hơi ngượng. Hạ Minh thấy thế, thở dài thay nàng trả lời Khúc Kinh Cự là không phải.

Thấy y che chở La Văn Dao như vậy, Khúc Kinh Cự cười cười: "Thôi thôi, ai không biết còn tưởng tẩu tẩu ta đây đang khi dễ hai người, bỏ qua vấn đề này đi vậy."

Hạ Hành cười nhìn Khúc Kinh Cự thân cận với La Văn Dao, dặt tay nàng nói: "Ta thấy, tốt nhất là nàng nên chú ý bậc thang dưới chân mình đi, nếu không té một cái sẽ thành trò cười cho người ta đấy."

"Ta nào phải trẻ con chứ." Khúc Kinh Cự hừ một tiếng, nhưng lại ngoan ngoãn mặc cho Hạ Hành dắt đi.

La Văn Dao đi theo sau hai người, nhìn hai người dắt tay nhau, trên mặt lộ ra ý cười vui vẻ.

Sau khi Thục quý phi về cung, liền bảo tất cả hạ nhân lui xuống, bà nhìn sắc mặt khó coi không khác gì mình của nhi tử, nhỏ giọng nói: "Uyên nhi, ta hoài nghi hoàng thượng muốn truyền ngôi cho Hạ Hành."

Hạ Uyên chau mày: "Sao có thể như vậy?"

Thục quý phi kể lại đầu đuôi câu chuyện, sau đó nói: "Tâm tư hoàng thượng thay đổi rồi." Bà thật sự khó có thể chấp nhận việc một ngày nào đó hoàng thượng lựa chọn Vi thị mà khi nhón bà. Nhưng mới vừa rồi, trong cung Thiên Khải, quả thật hoàng thượng đã thân cận với ả tiện nhân Vi thị kia hơn hẳn bà.

Chỉ mới hai ngày ngắn ngủi, sao lại thành ra như vậy? Chẳng lẽ hoàng thượng tức giận vì bà không ở bên cạnh hầu tạt ư? Nhưng bà vì bị bệnh nên mới về cung mà. Hay là Vi thị đã nói điều gì bất lợi trước mặt hoàng thượng rồi?

"Người có chức phụ hoàng đã nói lão nhị giống tiên đế không?" Hạ Uyên trầm tư hồi lâu, lắc đầu nói: "Chưa đến mức đó đâu, từ trước đến giờ phụ hoàng không sùng ái lão Nhị bằng con, sao giờ lại đột nhiên thay đổi, có phải Kính quý phi cố ý truyền tin giả không?"

"Vốn ta cũng hoài nghi, nhưng hôm nay con cũng thấy thái độ hoàng thượng đối với Vi thị đấy." Thục quý phi lạnh lùng nói: "Tâm tư hoàng thượng quả thật đã thay đổi rồi, chúng ta không thể khoan tay chịu gối. Uyên nhi, ta sẽ không để người khác cướp đi thứ thuộc về con được!"

Hạ Uyên tức giận nói: "Sao phụ hoàng lại cho rằng mẫu tử Vi thị tốt hơn chúng ta được, ông ta mù rồi chắc?"

Tần Bạch Lộ đứng trong góc nghe nói thế, trong lòng giật mình hốt hoảng, không nhịn được càng lui về trong góc, cố giảm bớt sự tồn tại của mình, nàng ta len lén liếc nhìn sắc mặt khó coi của Hạ Uyên, gần như sắp quên mất Thụy vương mà hai năm trước khiến mình khuynh tâm là ai rồi.

"Uyên nhi!" Thục quý phi nghe Hạ Uyên nói thế, sắc mặt đột biến, nhỏ giọng nói, "Lời đại nghịch bất đạo này mà con cũng có thể nói ra sao?"

"Nhưng rõ ràng năm đó phụ hoàng nói trong hậu cung ông ta chỉ xem trọng người nhất, hoàng tử được sùng ái nhất là con, nhưng bây giờ thì sao?" Hạ Uyên càng nói càng giận: "Vi thị cũng chỉ hầu tạt vài hôm, thái độ ông ta đã thay đổi như thế, coi trọng mẫu tử chúng ta mà ông ta nói đây ư?"

"Nhưng ông ấy là hoàng thượng." Hốc mắt Thục quý phi ửng đỏ, dùng khăn tay lau khóe mắt nói: "Nếu ông ấy đã thay lòng, thì chúng ta còn có cách gì chứ?"
die,n; da.nlze.qu,ydo/n

"Sao lại không có cách gì." Hạ Hành nhìn Thục quý phi, sắc mặt dần dần bình tĩnh lại: "Vi thị có thể tranh thủ tình cảm, mẫu phi người cũng có tình cảm nhiều năm với phụ hoàng như vậy, chẳng lẽ chịu thua bà ta?"

Thục quý phi nhớ tới ánh mắt lạnh nhạt mà hoàng thượng nhìn mình lúc này, liền gật đầu.

"Về phần Hạ Hành." Hạ Uyên cười lạnh: "Mặc kệ hắn giống ai, kẻ cười đến cuối cùng mới là người chiến thắng. Trước kia con được cưng chiều hơn hẳn, sau này cũng sẽ không thua bởi hắn."

Trong cung Thiên Khải, Kính quý phi nhìn Hoàng đế đã ngủ, từ từ rút tay mình ra khỏi tay hoàng đế, sắc mặt bà bình tĩnh nhìn nam nhân già nua trên giường, nhếch khóe miệng.

Cái gì gọi là đã bỏ lỡ nhiều năm?

Hoàng thượng càng ngày càng thích kể chuyện cười, đáng tiếc đã nhiều năm như vậy, chuyện cười này đã chẳng còn buồn cười nữa rồi.

Hết chương 77

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Editor: Gà

Lần đầu tiên La Văn Dao đi đến phủ Doan vương, sau đó nàng phát hiện phủ Doan vương rộng lớn tinh xảo hơn với so phủ Thành vương rất nhiều, nàng không khỏi xiết chặt tay Hạ Minh, có chút đau lòng cho người đang đi ở bên cạnh mình.

Hạ Minh cho rằng nàng khẩn trương, thì cười với nàng: "Thích ăn gì, cứ việc nói với nhị tẩu, chúng ta đừng tiết kiệm giúp bọn họ."

"Dù các người muốn tiết kiệm, cũng không tiết kiệm được đâu." Hạ Hành cười dẫn người đến chính sảnh, đợi sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, hắn mới

nói: "Từ trước đến nay nhị tẩu của đệ rất chú ý đến ăn mặc, có nàng thì sao có thể tiết kiệm được."

"Vương gia đang ghét bỏ ta ăn nhiều phải không?" Khúc Kinh Cự nhận chén trà từ trong tay nha hoàn, nghe thế thì hừ một tiếng.

"Nàng ăn được uống được thì ta rất vui, sao ghét bỏ được chứ." Hạ Hành cười nói: "Tiền Thường Tín, nhanh đến phòng bếp thúc giục đi, bảo bọn họ mang món hoa sinh tô [1] mà vương phi thích ăn trình lên, bằng không hôm nay vương phi nhà các người sẽ không tha cho ta đâu."

[1] hoa sinh tô: là một món ăn khá giống với kẹo đường cứng (mình kèm hình bên dưới nhé)

"Nói vậy, người không biết nghe xong còn tưởng rằng ta là sư tử Hà Đông đấy." Khúc Kinh Cự đặt chén trà xuống, phì cười: "Tứ thúc và tứ đệ muội còn ở đây, chàng đã muốn để bọn họ chê cười rồi."

"Nhị tẩu, đệ không nghe thấy gì cả." Hạ Minh cười tiếp chuyện: "Nhị ca nhị tẩu phu thê ân ái, chúng ta là đệ đệ muội, chỉ cảm thấy vui vẻ, sao có thể chê cười."

La Văn Dao ở một bên lấy khăn lụa che miệng cười, tuy không nói gì, nhưng trong lúc đó bốn người vốn câu nệ dần dần không còn cảm giác dè dặt nữa.

Khúc Kinh Cự nhìn ra được Hạ Minh có ý thân cận với Hạ Hành, mà Hạ Hành hiển nhiên cũng tiếp nhận ý tốt của Hạ Minh, cho nên mới để Hạ Minh có thái độ tùy ý như thế, nếu bàn về đối nhân xử thế, Hạ Hành xưng thứ hai, nói vậy không ai dám xưng thứ nhất.

Quả nhiên, đề tài dần hướng về việc lúc trước Hạ Minh gặp chuyện không may, Hạ Hành bưng chén trà nói: "Như ta thấy, tứ đệ bị ám sát quả thật không có quan hệ gì với Tam đệ, nhưng vụ án Giang Nam thì Tam đệ tuyệt đối không thoát khỏi liên quan."

Hạ Minh gật đầu, không để ý lắm nói: "Phụ hoàng đã không truy cứu, đệ cũng không có gì phải bận lòng, hiện tại đệ cũng không có chuyện gì, ai làm đã không còn quan trọng nữa, chỉ cần sau này được sống yên bình là tốt rồi."

Nghe thế, Khúc Kinh Cự bỗng cảm thấy, đại khái Hạ Minh là người không có dã tâm và dễ dàng thỏa mãn nhất trong bốn huynh đệ Hạ gia, nhưng nói vậy là vì không còn cách nào. Hạ Kỳ có được vị trí huynh trưởng, Hạ Hành có được một mẫu thân hữu dụng, Hạ Uyển được ân sủng, Hạ Minh có gì đây? Mẫu thân không được sủng ái, phụ thân không xem trọng, nếu tâm tính y không tốt, thì mỗi ngày phải sống thế nào?

Có lẽ trong lòng Hạ Minh biết những việc này có bóng dáng Hạ Hành trong đó, cho nên y mới nói chỉ cần về sau sống tốt là được, đây là đang tỏ thái độ với Hạ Hành, ý y là người đệ đệ này muốn về phe lão nhị sao?

Hoa sinh tô được trình lên, Khúc Kinh Cự tùy ý cầm một khối bỏ vào miệng, tầm mắt rơi xuống La Văn Dao, thấy nàng như không biết gì chỉ lo ăn điểm tâm.

Khúc Kinh Cự khẽ cười, mặc kệ là không biết thật hay giả vờ không biết, nhưng cô nương này không ngốc, ít nhất thông minh so với Tần Bạch Lộ.

"Cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt." Hạ Hành cười: "Tứ đệ có ý nghĩ này, rất tốt."

Hạ Minh nghe vậy thì cười, ngay cả ánh mắt cũng nhiễm lên ý cười rõ ràng.

Mấy người đang cùng nhau hàn huyên không ít, đến bữa trưa, bốn người ngồi trước bàn, nhìn nha hoàn bưng mỗi một món ăn lên, từ trước đến nay đồ ăn nước Thục khá chua cay, đầu tiên từ màu sắc có thể làm người ta cảm thấy món này rất cay và ngon.

Tuy trên bàn đa số là món Thục, nhưng cũng có một số món ăn thanh đạm, từ trước đến nay Khúc Kinh Cự không có sức chống cự với mỹ thực, trong nhà mình nàng cũng không muốn người khác giúp mình gấp thức ăn, có đôi khi tự bản thân gấp món mình thích cũng là quá trình hưởng thụ mỹ thực.

Trong món cá chần nước sôi tất cả thịt đều được chọn từ bộ phận nhũ nhệ nhất của cá, canh thịt ớt là thịt lấy từ đùi heo, dưa chua trong cá nấu cải chua càng là dưa được lên men rất lâu, làm cho người ta vừa nghe hương vị thì nước miếng đã văng bốn phía, canh đầu cá đậu hũ nồng đậm vị ngon, gân chân thú kho tàu càng sáng khoái tròn nhẵn thuận miệng, còn có món nầm hương và các món ăn thanh nhẹ khác, nguyên liệu làm mấy thứ này cũng không có gì tinh quý, nhưng hương vị có thể làm Khúc Kinh Cự ăn nhiều hơn một chén cơm.

Khúc Kinh Cự không bảo trì hình tượng trước mặt Hạ Hành mà ăn ít một chén cơm, nàng tao nhã mà không chậm ăn xong hai chén, mới súc miệng rửa tay, cuối cùng chậm rãi lau khô miệng nhìn bàn đầy đồ ăn, có chút tiếc nuối nói: "Buổi tối chúng ta ăn lẩu đi, bốn người chúng ta ăn càng náo nhiệt."

La Văn Dao biết lẩu, nhưng trước khi gắp thì trong nhà rất ít ăn, bởi vì cả nhà cảm thấy vây quanh một cái nồi thì rất bất nhã, nghe nhị tẩu đề cập, bỗng có chút động lòng, nàng nhìn không được hỏi: "Là lẩu đôi uyên ương sao?"

"Đương nhiên, nếu đêm nay ánh trăng không tệ, chúng ta còn có thể mang nồi ra ngoài Quan Nguyệt đình, vừa ăn vừa ngắm trăng, đừng chú ý cái gì mà ăn không nói ngủ không nói, kể chút chuyện xưa, rất vui đấy." Khúc Kinh Cự cảm thấy ăn lẩu càng có nhiều người thì càng rôm rả, đòi người mà không có món lẩu này thì nhân sinh sẽ không đủ hoàn mỹ.

Hạ Minh thật không ngờ nhị tẩu sẽ là cái dạng này, y có chút kinh ngạc nhìn nhị ca, phát hiện tầm mắt hẩn lạc trên người nhị tẩu, về mặt chứa ý cười, trong nháy mắt y chợt ngộ ra rồi.

"Được, một khi đã như vậy, đêm nay tứ đệ và tứ đệ muội không cản trở về nữa, đợi sau khi dùng bữa tối xong thì ngủ lại phủ đi, vừa lúc vui càng thêm vui." Hạ Hành gọi Minh Hòa đến, ra lệnh cho hắn đến phòng bếp bảo người chuẩn bị phòng, xong rồi lại nói thêm một câu: "Chuẩn bị thêm nầm rừng luôn."

"Vâng." Minh Hòa biết, vương phi thích ăn các loại nấm, đây là Vương gia đang yêu chiều vương phi đấy.

"Đệ muội, lần đầu muội đến quý phủ, không bằng cùng nhau đi dạo một chút, vừa dùng bữa, ngồi lâu sẽ bị béo phì." Khúc Kinh Cự cười đứng lên, để lại không gian cho hai huynh đệ Hạ gia nói chuyện.

"Vậy làm phiền nhị tẩu rồi." La Văn Dao đứng lên, đi theo Khúc Kinh Cự ra chính sảnh, chính nàng cũng hiểu rõ, chỉ sợ Vương gia và Đao vương có chuyện quan trọng muốn nói với nhau.

Hạ Minh thấy thế từ mình đi theo tẩu tử ra ngoài, mới nói: "Nhị ca, nhà mẹ đẻ của nhị tẩu..." Phù Xương Đức công và Hạ Uyên thông đồng một chỗ, việc đó hẳn cũng biết.

"Quan hệ giữa nàng và Khúc gia không tốt, mấy năm nay ở Khúc gia chịu không ít tội." Hạ Hành cau mày, đề cập đến Khúc gia là hẳn thấy tâm trạng không tốt: "Người của phủ Xương Đức công, đệ không cần cố kỵ, nhị tẩu đệ cũng sẽ không để ý đâu."

Hạ Minh gật đầu: "Một khi đã như vậy, chuyện của Lương gia và Khúc gia, đệ sẽ cho người lật tẩy."

"Gia đình như vậy, không nên giữ lại từ lâu rồi." Hạ Hành nhớ đến Khúc Kinh Cự chịu ủy khuất ở Khúc gia, lạnh nhạt nói: "Giữ mạng bọn họ lại, còn sống nhưng cái gì cũng không có, còn ghê gớm hơn là chết."

Không ngờ nhị ca chán ghét người Khúc gia như thế, Hạ Minh ngăn người mới gật đầu, y nhớ đến Khúc gia còn có nữ nhi làm thiếp ở quý phủ Hạ Uyên, nhân tiện nói: "Không biết Tam ca có ra tay tương trợ hay không."

"Tình tình lão Tam như vậy, là người sẽ vì thiếp thị mà ra tay ư?" Hạ Hành nâng chung trà lên uống một ngụm, cười như không cười nói: "Từ trước đến nay hẳn thích được người khác vây quanh, đâu bao giờ vây quanh người khác?"

"Cũng đúng." Mấy năm nay từ trước đến nay ngay cả đối xử với y Hạ Uyên cũng kiên cường, càng đừng nói đến thiếp thị, trên mặt y mỉm cười: "Khúc gia đáng thương rồi."

La Văn Dao và Khúc Kinh Cự đi dạo một vòng trong vườn, sau đó đi đến chính viện, khi nàng thấy bài trí trong phòng Khúc Kinh Cự, không khỏi lưu luyến, đèn Lưu Ly vô giá, còn có dạ minh châu xảo đoạt thiên công [2], còn có các vật trang trí tinh xảo khác. Nàng nghe tổ mẫu nói, khi Đao Vương phi xuất giá, Khúc gia không mua thêm bao nhiêu đồ cưới cho nàng, lúc nàng gả đến vương phủ chỉ có đồ cưới của thân mẫu phủ Xương Đức công, còn có Điền gia cùng với thân hữu khác cho thêm trang lễ (đồ trang sức) thôi.

[2] xảo đoạt thiên công: khéo léo tuyệt vời; vô cùng khéo léo

Đồ cưới của La Văn Dao đã xem như phong phú, nhưng bài trí trong căn phòng này rõ ràng còn tinh quý hơn mấy món kia của nàng, cho nên trong lòng nàng hiểu rõ, mấy thứ này nhất định không phải của bản thân Đao Vương phi, mà là Đao Vương mua cho nàng. Nhớ đến trước khi mình xuất giá Đao Vương phi còn tặng thêm trang lễ cho mình, La Văn Dao không khỏi nói: "Nhị bá đối đãi với nhị tẩu thật tốt."

Nghe thế, Khúc Kinh Cự nhẹ giọng cười, lôi kéo nàng ngồi xuống cạnh cửa sổ, đối diện cửa sổ là một gốc cây Bạch Ngọc Lan nở rộ.

"Tứ thúc hẳn cũng không tệ." Khúc Kinh Cự cười nhìn La Văn Dao: "Ta thấy tứ thúc thật sự rất tốt với muội, như vậy thì không có gì tốt hơn rồi."

La Văn Dao nghe vậy cười ngọt ngào, không biết sao lại cảm thấy nhị tẩu nhắc đến hai từ 'thật sự' này hình như hơi kỳ quái, nàng do dự liếc nhìn Khúc Kinh Cự, tầm mắt không biết sao chột lác ra cây hoa lan ngoài cửa sổ kia: "Cây này thật đẹp."

Trong Kinh thành không ít người thích trồng hoa Ngọc Lan ở trong sân, bởi vì nghe đồn trong nhà trồng hoa Ngọc Lan, cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt đẹp. Một số người có tình cũng thích tặng nhau hoa Ngọc Lan, mượn Bạch Ngọc Lan đại biểu cho tình yêu chân thành tha thiết của bản thân.

Tuy La Văn Dao không rõ chân tướng sự tình là gì, nhưng nàng tin tưởng một người nam nhân hao tổn tinh lực tìm mấy thứ xinh đẹp này để tặng cho một nữ nhân, mặc kệ thế nào, trong lòng chắc hẳn có nữ tử này tồn tại. Nàng thấy ý cười nhạt nhẽo trên mặt Khúc Kinh Cự, do dự một chút rồi nói: "Trái tim con người sẽ dần dần hòa hợp với nhau, thật thật giả giả đâu có giới hạn rõ ràng chứ."

Tay Khúc Kinh Cự bưng trà hơi ngừng lại, nàng nhìn La Văn Dao, không biết nàng ấy nói Hạ Minh, hay có ý tứ khác, nàng theo tầm mắt La Văn Dao nhìn Ngọc Lan ngoài cửa sổ, cười nói: "Muội nói rất đúng, thật hay giả sao có thể dễ dàng cảm nhận được, sống ngày càng tốt hơn mới là thật."

"Nhị tẩu nói có lý." La Văn Dao cười gật đầu, chỉ Ngọc Lan ngoài cửa sổ: "Như hoa Ngọc Lan, càng ngày càng đẹp."

Khúc Kinh Cự thổi mát trà, không chút để ý liếc mắt nhìn hoa Ngọc Lan, đột nhiên nhớ đến trước đó vài ngày Hạ Hành cho người ta đưa một bộ trầm hoàn Ngọc Lan Hoa đến, nhưng xét thấy Hạ Hành không có việc gì lại tặng đồ cho mình, bộ trang sức Ngọc Lan Hoa này nàng còn chưa bao giờ đeo lên.

Nghĩ vậy, nàng nhếch khóe môi, ngày lạnh do người nắm trong tay, chẳng lẽ dựa vào một đóa hoa thì có thể sống tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 79

Editor: Mèo ^{TM}

Đến buổi tối, quả thật trắng sáng như gương, hạ nhân trong phủ đã chuẩn bị mọi thứ hoàn hảo từ sớm, Hạ Minh và La Văn Dao nhìn Quan Nguyệt đình được treo đèn lồng rực rỡ, còn có đủ loại món ăn bày đầy trên bàn nhỏ, cuối cùng hiểu ra ý của nhị ca khi nói ‘Không cần tiết kiệm’ lúc sáng là gì.

Bốn người ngồi vây quanh bàn, tự phục vụ, gấp lấy những món trong nồi lẩu cho mình. Dù là Hạ Minh không được quá cung chịu, nhưng cũng rất ít khi tự tay mình nấu đồ, nhất thời cũng không biết những món trong nồi phải nhúng trong bao lâu mới có thể ăn được, gây ra không ít chuyện cười, trong bữa ăn cực kì náo nhiệt vui vẻ.

La Văn Dao nhìn Khúc Kinh Cur nhanh nhẹn gấp những món mình thích từ trong nồi lẩu, canh thời gian cũng rất chính xác, nàng không khỏi có chút xem thường đám người trong phủ Xương Đức công. Nhị tẩu dù sao cũng là trưởng nữ, thế nhưng lại phải chịu nhiều khổ cực, nếu không thì sao nhị tẩu lại quen thuộc với mấy việc này như thế?

Không biết trong lòng La Văn Dao đang thầm xem mình là cây cải thìa[1], Khúc Kinh Cur thỏa mãn uống một chén nước ngân nhĩ táo đỏ, làm vui bót vị cay trong miệng, cảm giác mình đã hơi no, mới nói: "Đã lâu không ăn lẩu rồi, người trong phòng bếp chúng ta nấu ăn ngày càng ngon."

[1] Cây cải thìa: Chỉ những người có số phận thảm thương. Nguyên văn: Tiểu bạch thái. (Đã chú thích ở chương 6)

"Thỉnh thoảng ăn thì thấy ngon, nếu mỗi ngày đều ăn, dù là cao lương mỹ vị gì cũng biến thành dớ mắt." Hạ Hành gấp một vài cái nắm hương bỏ vào trong chén nàng, cười nói: "Tôi nay ăn nhiều đồ cay mặn, khó mà ngủ sớm được."

Khúc Kinh Cur gấp nắm hương trong chén mình, bỏ vào miệng nhai, sau khi ăn xong mới nói: "Vây lát nữa chàng đánh cờ với ta nhé."

"Được." Hạ Hành cười khổ, lại chọn mấy món Khúc Kinh Cur thích ăn mà gấp vào trong chén nàng.

Hạ Minh lấy một chén ngân nhĩ táo đỏ cho La Văn Dao, thấy nhị ca cùng nhị tẩu thuần thực gấp món ăn ưa thích cho đối phương, trong bụng thầm nghĩ, mình vẫn còn kém xa lắm.

"Thương thế của tử đệ đã khỏi, cũng đã thành gia lập thất, phụ hoàng có nói muốn huynh đệ chúng ta đặt tâm tư vào việc xử lý chính sự, đệ hãy thường đến Hộ bộ, Công bộ một chút, cũng coi như đệ học hỏi." Hạ Hành nâng chén với Hạ Minh, uống một hớp nhỏ, nói: "Mặc dù ta là lão nhị, nhưng cũng không lớn hơn đệ bao tuổi, đệ cũng nên suy nghĩ nhiều đến chính sự rồi."

Hạ Minh sao có thể cự tuyệt, trong bốn anh em họ, trừ đại ca lớn hơn y bảy tuổi ra, nhị ca tam ca cũng tầm tầm tuổi y, nhưng nhị ca tam ca đã quen thuộc sự vụ trong triều từ lâu. Chỉ có mình y, vào năm đủ mười sáu tuổi, ngoài việc vào triều mỗi ngày ra, kì thực cũng chẳng có bao nhiêu chuyện để làm.

Phụ hoàng chưa bao giờ đặt tâm tư gì vào y, mẫu phi không được sủng ái, tiếng nói của gia tộc bên ngoại cũng không có trọng lượng, cho nên y mới thành kẻ vô tích sự ngày ngò trong triều hai ba năm nay. Hiện tại nghe nhị ca nói thế, là có ý muốn giúp một tay, đệ y có chỗ đứng vững trong triều.

"Đa tạ nhị ca, ngu đệ sẽ gắng sức học hỏi làm việc, sẽ không để nhị ca thất vọng." Hạ Minh giờ ly rượu lên: "Ngu đệ kính nhị ca một ly."

La Văn Dao ngồi một bên quay sang nhìn Khúc Kinh Cur, nở nụ cười cảm kích, mặc dù không biết nguyên do là gì, nhưng bây giờ Đoan Vương nguyện ý giúp Vương gia nhà mình, tự nhiên trong lòng nàng tràn đầy cảm kích với Khúc Kinh Cur.

Dùng bữa xong, dĩ nhiên cả chủ và khách đều vui vẻ, bốn người lại đi dạo trong vườn một lát để tiêu thực, sau đó mới trở về phòng.

Dĩ nhiên sau khi Hạ Hành đánh một ván cờ với Khúc Kinh Cur xong, mới ôm mỹ nhân ôn nhu vào tắm phòng. Sau một hồi điên loạn đảo phượng, hai người mới thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Trong phòng khách, La Văn Dao tháo trang sức và chải cài xuống, cùng nằm trên giường với Hạ Minh, nàng do dự thật lâu mới nói: "Vương gia, có phải nhị bá đang cố ý lôi kéo chàng không?"

"Văn Dao ngốc, nhị ca cần gì phải lôi kéo ta." Hạ Minh ngồi tựa vào đầu giường, ôm mỹ nhân trong ngực: "Ta có nhị ca cũng có, ta không có nhị ca vẫn có, nếu không phải cưới được nàng, chưa chắc nhị ca đã nguyện ý giúp ta."

La Văn Dao ngẩn ra, chợt nhớ tới nhị di mẫu[2] của phủ Tường Thanh Hầu, lại nhớ đến Đoan Vương phi cực kỳ thân cận với nhị di mẫu. Trong phút chốc nàng đã hiểu ra, ôm lấy Hạ Minh hơi đau lòng, nhỏ giọng nói: "Đó là do Vương gia chàng có thể nhận nhận, nhị bá lại vừa muốn giúp chàng, nếu không cho dù chàng cưới ai, cũng đều vô dụng."

[2] Di mẫu: Vừa có nghĩa là dì, vừa có nghĩa là thiếp của cha. Ở đây ý là dì hai (Em gái hay chị của mẹ).

Hạ Minh cười vỗ vỗ lưng nàng, tiếng cười truyền khắp cả phòng.

Bởi vì Khánh Đức đế bệnh nặng, trong thành ai nấy đều lo sợ, ai ngờ chỉ mới mấy ngày, hoàng thượng đã dần dần chuyển biến tốt, thậm chí có thể thượng triều xử lý chính sự, tâm tư thấp thỏm hoang mang cũng từ từ bị áp xuống.

Sau đó liền có Ngự sử dâng tấu chương tố cáo Xương Đức công, liệt kê đủ loại chuyện xấu mà phủ Xương Đức công gây ra, mua bán nô lệ hại chết mạng

người, tham ô ngân lượng, ý thế chèn ép mua đất của dân chúng với giá rẻ mạt. Hơn nữa còn nhắc tới chuyện mười sáu năm trước, chính thế Xương Đức công vừa mới qua đời, ông ta liền làm chuyện bại hoại trái với đạo đức là rước ngay kế phu nhân vào cửa. Thậm chí, ngay cả Lương thị - kế phu nhân của Xương Đức công dung túng nhà mẹ đẻ mượn thế hiếp người, hơn nữa còn đối đãi khắt khe với đích nữ của vị phu nhân trước cùng với nữ nhi thứ xuất.

Lập tức cả triều xôn xao, chuyện của phủ Xương Đức công bọn họ có nghe qua, nhưng cũng không có ai rảnh mà bối mốt, thế nhưng bây giờ đã có người moi ra rồi. Hiển nhiên, những chuyện này là tội ác tày trời, huống chi trên dưới kinh thành, ai mà không biết Đao vương hết sức yêu thương chính thế của mình, phủ Xương Đức công làm ra loại chuyện này, không phải là chọc Đao vương khó chịu hay sao?

Đĩ nhiên cũng có người chú ý tới sắc mặt của Thụy vương, dù sao nữ nhi của Lương thị cũng làm thiếp trong phủ Thụy vương, nếu Thụy vương có ý bảo hộ, bọn họ cũng không tiện bỏ đá xuống giếng. Sau khi bọn họ quan sát hai ngày, mới phát hiện Thụy vương không có chút phản ứng gì với chuyện này, lập tức mọi người đều biết, Thụy vương vốn cũng không có ý định quan tâm đến chuyện nhà mẹ đẻ của một tiểu thiếp.

Nếu Thụy vương mặc kệ, Đao vương lại không có hảo cảm với phủ Xương Đức công, các quan viên trong triều lập tức tâm sáng như gương, ngẩn ngời mấy ngày, tấu chương buộc tội Xương Đức công dâng lên ngự tiền như bông tuyết mùa đông. Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ, trong lúc nhất thời người của phủ Xương Đức công không khác gì chuột, bị người người đuổi giết, xa lánh, chỉ nhìn một cái cũng sẽ bắn mất mình.

Khi Khúc Kinh Cự nghe được tin phủ Xương Đức công cáo buộc thì đã là chuyện của ngày thứ ba, nàng nghe Kim Trần bẩm báo xong, sững sờ một hồi lâu mới nói: "Trong triều không ai cầu tình giúp phủ Xương Đức công sao?"

Kim Trần lắc đầu, quay sang nhìn sắc mặt Vương phi, phát hiện vương phi nhà mình không có chút xú gì gọi là lo lắng cho phủ Xương Đức công, mới tiếp tục nói: "Nô tỳ nghe nói, có không ít đại thần buộc tội Công gia và Lương gia, hoàng thượng đã hết sức tức giận."

Khúc Kinh Cự gật đầu: "Ta hiểu." Căn cứ vào việc Hạ Hành chán ghét phủ Xương Đức công, nên nhất định sẽ không cầu cạnh giúp Xương Đức công, hẳn không bỏ đá xuống giếng đã là may rồi. Chỉ là, với tác phong làm việc của Hạ Hành, hẳn sẽ không đích thân ra mặt vì chuyện nhỏ nhặt như vậy, mặc kệ Xương Đức công là nhạc phụ trên danh nghĩa của hắn, nếu hắn tự mình lên tiếng cầu tình, nếu có người có dị tâm, thì sẽ gây bất lợi cho hắn.

Lại nói, Hạ Hành là người am hiểu mưu kế ném đá giấu tay nhất, nếu để hắn tự mình xuống tay như Hạ Kỳ hoặc Hạ Uyên, là đã làm khó hắn rồi.

Hạ Hành không giúp phủ Xương Đức công, người thông minh trong triều đều hiểu đã xảy ra chuyện gì, cố tình Hạ Uyên cũng không ra tay giúp đỡ, cứ như vậy, ai còn không hiểu phủ Xương Đức công là nô mạt hết cả thì đúng là đầu heo. Cái gọi là người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì ít, mà bỏ đá xuống giếng thì nhiều, buộc người của phủ Xương Đức công và Lương gia nhao nhao hết cả lên.

Nghe được có người đề cập đến tội trạng Xương Đức công khi hài cốt chính thế còn chưa lạnh liền rước kế thế vào cửa, Khúc Kinh Cự cảm thấy quá sức sáng khoái. Đền Khúc thị quá xui xẻo, mới có thể gặp phải tên nam nhân căn bản như Xương Đức công. Huống chi nguyên nhân cái chết của Đền Khúc thị có điểm khả nghi, lại bị Xương Đức công lấy lý do bị bệnh qua đời để lấp liếm. Tường Thanh Hầu nhân cơ hội này, sao có thể bỏ qua dễ dàng thế được?

Quả nhiên ngày đó Đền Tấn Kha liền dâng tấu chương, đại ý là nguyên nhân cái chết của tỷ tỷ có điều khả nghi, Lương thị vừa bước vào phủ, đến tháng thứ tám đã sinh hạ một đôi song sinh, ông hoài nghi Xương Đức công vì Lương thị có thai nên mới hại chết chính thế của mình, để cưới Lương thị vào phủ.

Tin tức này vừa truyền ra, trong kinh càng thêm náo nhiệt. Năm đó Lương thị vào phủ, quả thật chưa đủ tám tháng đã sinh ra long phượng thai, lúc ấy nói với bên ngoài là vì mang song thai, nên mới sinh non, nhưng bây giờ nghĩ lại, chuyện này quả thật đáng nghi.

Nếu không, Xương Đức công cần gì vội vàng rước người vào phủ, chẳng lẽ chờ qua trăm ngày của chính thế cũng chờ không nổi sao?

Chuyện này âm ỉ không thôi, vốn những gia tộc có quan hệ lui tới với Lương gia và phủ Xương Đức công, liền im hơi lặng tiếng, đóng cửa miễn tiếp khách, khiến hai nhà muốn cầu người hỗ trợ cũng tìm không ra.

Mỗi ngày Khúc Kinh Cự đều được bẩm báo về động thái của Khúc gia, tâm tình càng ngày càng tốt. Ai ngờ, ngày hôm đó nàng mới vừa nghe Kim Trần báo cáo xong, liền nghe hạ nhân báo lại, nói là Xương Đức công cầu kiến nàng.

Xương Đức công?

Trong trí nhớ của Khúc Kinh Cự, tình cảm của thân xác này đối với Xương Đức công cực kỳ lạnh nhạt, thậm chí còn mang hận ý. Nàng nghe tin Xương Đức công tới, dẫn đo một lát, sau đó đứng lên, nói: "Phân phó hạ nhân mời Xương Đức công đến chờ trong thiên điện vương phủ."

"Chủ tử, ngài muốn gặp công gia ư?" Mộc Cận lo lắng nhìn Khúc Kinh Cự, hiển nhiên là lo lắng cho nàng.

"Sợ cái gì, hôm nay ta là Vương phi, chẳng lẽ lại sợ ông ta trách cứ ta sao?" Khúc Kinh Cự cười nhạt. "Kim Trần, thay quần áo."

Kim Trần vội đồng ý, trong phòng một đám nha hoàn bận rộn hầu hạ chủ tử.

Nhìn nha hoàn dâng lên các loại y phục hoa lệ và các loại trâm cài, đồ trang sức tinh xảo. Khúc Kinh Cự chọn một bộ váy dài thêu chim loan đầy đặn xa hoa. Xương Đức công trong trí nhớ của nguyên chủ này không phải là một người phụ thân rất thích nịnh trên bề dưới hay sao?

Vậy nàng cũng không ngại cho ông ta hiểu, như thế nào gọi là ý thế bề người!

Xương Đức công đợi ở ngoài cửa lớn phủ Đao Vương một lúc lâu, mới có người dẫn ông vào trong, ông đi theo thái giám trước mặt tới thiên điện vương phủ. Lương Hồng đi theo sau ông lấy hà bao ra, kín đáo đưa cho thái giám dẫn đường, lấy lòng hỏi: "Vị tiểu ca này, không biết lúc nào thì vương phi mới rảnh rồi?"

Hắn ta với dượng đã đến không ít nhà, có nơi trực tiếp không tiếp khách, có nơi cho bọn họ vào cửa, kết quả là uống một bụng trà cũng không thấy người đâu, cho nên vào lúc này hắn ta không nhịn được, muốn hỏi thăm một chút.

Tiểu thái giám nhận lấy hà bao, lễ phép cười nói: "Tiểu công tử khách khí, tiểu nhân cũng chỉ là hạ nhân, sao có thể biết chuyện của Vương phi được, xin nhị vị chờ ở đây, chắc hẳn sẽ gặp được vương phi thôi." Nói xong, khom người hành lễ rồi vội vã rời đi.

Rất nhanh đã có hạ nhân dâng trái cây trà bánh lên, Lương Hồng tâm thần thấp thòm ngồi trên ghế gỗ lê khắc hoa, nhìn hạ nhân vương phủ quy củ lẳng lẳng đứng đó, không hiểu sao cảm thấy không thờ nổi.

Hết chương 79

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đừng làm ô uế chỗ ngồi của bốn vương

Editor: Gà

Xương Đức công nâng chén trà ngồi khoảng nửa nén hương, thấy cửa đại điện không hề có động tĩnh, thì nghĩ ở chỗ người khác chịu lãnh đãi cũng không sao, hiện giờ đến nữ nhi này, cũng muốn ăn không ngồi chờ, tức thời sắc mặt lập tức khó nhìn, đặt mạnh chén trà lên bàn, cá giận nói: "Ta thật sự đã nuôi được nữ nhi tốt, phụ thân của mình đến đây cũng dám bày dáng vẻ vương phi ra, nhiều năm như vậy thật sự nuôi không công rồi!"

Trái tim Lương Hồng đập mạnh, hắn ta thấy hạ nhân trong phòng vẫn không hề có phản ứng, khổ tâm khuyên nhủ: "Dượng, Đaoan Vương phi quản lý vương phủ lớn như vậy, đâu còn rảnh rỗi giống lúc chưa xuất giá, không phải chúng ta vừa đến một lát sao, dượng đừng tức giận, nếu để Đaoan Vương phi nghe được, chẳng phải sẽ thương tâm khổ sở."

"Nó có cái gì mà khổ sở, từ sau khi gả cho Vương gia, thì đâu còn xem trọng kẻ làm phụ thân như ta, trong tiệc mừng thọ của ta còn bày sắc mặt cho toàn bộ quý phủ xem." Xương Đức công nhớ đến nội dung Điền Tản Kha buộc tội ông ta, tức giận đến đỏ mặt: "Nó đâu phải nữ nhi của ta, ta thấy nó không nên mang họ Khúc, nên theo họ Điền đi!"

Lương Hồng thấy ông ta nói càng ngày càng khó nghe, cảm thấy sốt ruột, hiện giờ bọn họ đến cầu người hỗ trợ, sao lại thành phát giận rồi. Mấy năm nay dượng đối đãi với Đaoan Vương phi thế nào, hắn ta cũng thấy rõ, hiện giờ nếu vương phi có thể nguyện ý hỗ trợ, thì đã là ông trời phù hộ rồi, cố tình dượng còn bày ra dáng vẻ và trường bối. Nếu để cho vương phi thấy, mặc dù tính tình Đaoan Vương phi dịu dàng, cũng chịu không nổi thái độ như vậy của dượng đâu.

Tuy hắn ta sốt ruột, nhưng cũng không dám khuyên nữa, sợ thêm dầu vào lửa làm dượng càng mắng càng khó nghe, cẩn thận liếc nhìn hạ nhân hầu hạ trong phòng, những người này hết như tượng điêu khắc, mặc kệ dượng nói khó nghe thế nào, cũng không hề động đậy, xem bọn họ như không tồn tại vậy. Chính vì thái độ này của hạ nhân, mới khiến Lương Hồng cảm thấy quy củ vương phủ thật nghiêm khắc.

"Khúc công gia, nước trà điểm tâm của bi quý phủ không hợp khẩu vị của ngài, để ngài tức giận như vậy." Tiểu Cam Tử cười như không cười mang theo một tên tiểu thái giám đi vào đại điện, mắt lạnh trừng mắt đưa nhá đầu hầu hạ trong điện, trách mắng: "Không có mắt à, không nhìn thấy đây là nơi nào sao, không có người hầu hạ hà hà, đi đổi trà cho Khúc công gia!"

Lương Hồng bước lên phía trước nói: "Vị công công này khách khí rồi, nước trà điểm tâm đều tốt, không cần làm phiền chư vị nữa." Sao hắn ta không nghe ra gã thái giám này đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe chứ, nhưng hiện giờ bọn họ đến cầu người, huống chi gã thái giám này mặc áo choàng có hoa văn không giống những thái giám khác, nói vậy địa vị ở trong phủ không thấp. Cái gọi là quan Tứ phẩm trước cửa Tể tướng [1], hắn ta nào dám đắc tội với thái giám có địa vị ở vương phủ?

[1] quan Tứ phẩm trước cửa Tể Tướng: có nghĩa là người canh giữ trước cửa Tể tướng tương đương với quan Tứ phẩm. Nếu muốn gặp tể tướng, thì phải nhờ người đó trợ giúp đặc biệt và thường chi tiền để làm hài lòng, vì thế quyền lực của họ không nhỏ. Do đó, họ được so sánh như quan Tứ phẩm trước cửa Tể tướng.

Tiểu Cam Tử quay đầu nhìn người trẻ tuổi trước mặt, ngoài cười nhưng trong không cười chấp tay nói với Lương Hồng: "Vị công tử này là tiểu công tử của Khúc công gia gia, tiểu nhân xin chào hai vị."

"Không dám nhận lễ của công công, tiểu sinh Lương Hồng, chính là chất tử của dượng." Lương Hồng đáp lễ lại, muốn đưa hà bao cho Tiểu Cam Tử.

"Lương công tử không cần khách khí, tiểu nhân thấp cổ bé họng, không dám nhận lễ của công tử." Tiểu Cam Tử không chút do dự đẩy hà bao của Lương Hồng ra: "Xin hai vị ngồi tạm, vương phi chúng ta đang đến."

"Hồng nhi ngồi xuống, hôm nay ta muốn xem nữ nhi ngoan của ta khi nào thì đến, ta chờ đã nửa ngày, còn dám kêu một gã thái giám đến đuổi chúng ta, thật

sự thành vương phi rồi, thì có giả cao à, cả phụ thân của mình cũng chẳng thêm quan tâm." Xương Đức công không kiên nhẫn liếc nhìn hai người Tiểu Cam Từ và Lương Hồng, nói gần nói xa mang theo thái độ không vừa mắt gã thái giám Tiểu Cam Từ này.

Tiểu Cam Từ giận quá hóa cười, gã tiến lên chấp tay nói: "Khúc công gia đừng tức giận, vương phi chúng ta không thể thanh nhân như Khúc tam tiểu thư, ngày thường quần trên dưới trong phủ còn thêm chuyện của các điền trang, bận tới mảy tới mọt, hôm nay nghe công gia đến, đã vội vã đi thay quần áo trang điểm để đến gặp ngài, có thể thấy được trong lòng rất kính trọng ngài."

Lương Hồng nghe xong trong lòng càng khổ, như thế nào là không thể thanh nhân như Khúc tam tiểu thư? Hẳn ta thăm trách tính tình dượng nóng nảy, tức giận chẳng phân biệt hoàn cảnh, dám oán Khúc Kinh Cự không cho ông ta thể diện, nhưng trong lòng hẳn ta rất rõ ràng, hiện giờ hình thế bị nhân cường [2], nếu dượng cứ nháo như vậy, chờ khi Đoan Vương biết được, sự tình càng không dễ dàng rồi.

[2] hình thế bị nhân cường: thường được sử dụng trong các tình huống bị ép buộc phải chấp nhận thực tế hoặc chỉ được lựa chọn.

Xương Đức công hừ lạnh một tiếng: "Nếu nó kính ta, làm gì phải để ta chờ lâu như vậy?"

Vừa dứt lời, cửa điện nửa khép đột nhiên bị người đẩy ra, trong phòng nhất thời sáng ngời, Xương Đức công và Lương Hồng nhìn qua, thì thấy Khúc Kinh Cự mặc một bộ váy xa hoa màu đỏ mặt không biểu cảm đứng ở cửa, phía sau còn có hơn mười nha hoàn thái giám đi theo, không nói gì nhưng vẫn làm người ta có cảm giác áp bách.

Khúc Kinh Cự lạnh mắt nhìn Xương Đức công vẫn ngồi vững trên ghế, vịn tay Mộc Cận, nhắc chân đi vào nhà, đợi khi ngồi lên chủ vị, nàng mới hơi hắt cằm lên nhìn về phía Lương Hồng đang thành thật đứng và Xương Đức công vẫn còn ngồi.

Đây là lần đầu tiên Lương Hồng nhìn thấy Khúc Kinh Cự sau khi nàng xuất giá, lần trước sinh thân của dượng mặc dù hẳn ta nghe nói nàng đến, nhưng không có cơ hội gặp mặt một lần, hôm nay vừa thấy, hẳn ta mới hiểu được như thế nào là long trời lở đất. Nữ tử trước mắt mặc quần áo hoa lệ, mặt mày hầu như không thay đổi gì, nhưng có chỗ nào đó không giống nữa. Thậm chí hẳn ta cảm thấy mình đứng trước mặt nàng, có loại cảm giác kính sợ toát ra từ sâu thẳm trong nội tâm.

Miền cưỡng đề nén hoảng sợ trong lòng, đợi sau khi Khúc Kinh Cự ngồi xuống, Lương Hồng mới tiến lên một bước chấp tay nói: "Tiểu sinh Lương Hồng bái kiến Đoan Vương phi."

Khúc Kinh Cự thản nhiên nhìn hẳn ta một cái, bưng chén trà trên bàn lên, nhấp nhẹ một ngụm, cau mày nói: "Hôm nay trà hơi chát, đổi."

"Vâng." Mộc Cận khom người tiến lên tiếp cốc trà, xoay người đưa cho hai nha hoàn phía sau, rất nhanh đã có nha hoàn đổi trà mới bưng lên cho nàng ấy, nàng ấy lại xoay người trình lên trên bàn trà bên cạnh Khúc Kinh Cự.

Lương Hồng vẫn tử tế đứng khom người, động cũng không dám động.

"Lương công tử không cần khách khí, mời ngồi." Khúc Kinh Cự lại nâng chung trà lên lần nữa, hơi nâng mắt nhìn Xương Đức công: "Không biết vì sao hai vị đến đây?"

"Ngươi hiện giờ thân là vương phi, nhà mẹ đẻ phát sinh chuyện gì chẳng lẽ còn không rõ sao?" Xương Đức công trầm giọng nói: "Hay nên nói ngươi hoàn toàn không đặt nhà mẹ đẻ ở trong lòng?"

"À?" Khúc Kinh Cự nhũn mày: "Ông đang chỉ Lương thị mượn thế lực từ phủ Xương Đức công, để người Lương gia làm mưa làm gió ở quận Lan Trinh, hay nên nói lúc thi cốt vợ cả chưa lạnh ông đã cưới vợ mới vào cửa, hay nói vì sao mẫu thân bốn vương phi chết?"

Tốc độ của nàng rất chậm, giọng điệu cũng thật bình tĩnh, lại làm lưng Lương Hồng đang ngồi nom nớp lo sợ lạnh cả người, hẳn ta thấy móng tay sơn đỏ của Đoan Vương phi chậm rãi vuốt ve chén trà, dây cung kéo căng trong đầu như muốn đứt đi, lúc này hẳn ta có chút hối hận khi đã theo dượng đến phủ Đoan Vương rồi.

"Đây là thái độ mà nữ nhi như ngươi nên đối với phụ thân sao?" Trong lòng Xương Đức công có chút yếu, nhưng thấy ngay cả nữ nhi từng khúm núm cũng dám nói như vậy với mình, lửa giận trong lòng ông ta càng cháy càng mạnh, đứng dậy chỉ vào Khúc Kinh Cự mắng: "Biết sớm như vậy, lúc trước nên bóp chết ngươi, không nên giữ lại để hôm nay ngươi chọc giận ta."

Khúc Kinh Cự nghe xong, bật cười với Xương Đức công, lập tức đập chén trà trong tay xuống đất, cốc trà Quan Âm giá trị xa xỉ nháy mắt đã tan rã, tiếng vang thanh thúy phát ra làm khí thế Xương Đức công sợ tới mức rụt về.

Nàng vươn tay, ngắm móng tay đỏ tươi của mình, liếc mắt nhìn Xương Đức công: "Sao không tiếp tục mắng, không phải mới vừa mắng rất vui vẻ sao?"

Xương Đức công không tự kìm hãm được lui ra sau một bước, ông ta há miệng thở dốc, lại phát giác yết hầu có chút tê dại, một câu cũng nói không nên lời.

"Con người của ta đầy mà, có một tật xấu không tốt, chính là mang thù." Khúc Kinh Cự buông tay, vắn về tay áo của bản thân, tiếp tục tiếp nhận một tách trà trong tay Mộc Cận, cười tủm tỉm nói: "Lương công tử, mấy năm nay ngươi ở phủ Xương Đức công, ngươi nói quý phủ đối đãi như thế nào?"

Về mặt Lương Hồng đầy mồ hôi, nửa chữ cũng không nói nên lời. Tuy hẳn ta là người Lương gia, cũng biết di đối xử với Đoan Vương phi khi chưa xuất giá vô cùng không tốt, hiện giờ Đoan Vương phi hỏi hẳn ta, hẳn ta không thể nói tốt, cũng không thể nói không tốt, đành phải cứng đờ.

"Ông nhìn xem, ngay cả người Lương gia đều không nói ra miệng được, có thể thấy phủ Xương Đức công đối đãi với ta tốt thế nào." Khúc Kinh Cự cười nhạo một tiếng: "Hôm nay ông đến, là muốn ta khuyên Vương gia giúp phủ Xương Đức công một phen à?"

Nàng thấy Xương Đức công gật đầu, vẻ mặt tươi cười càng thêm rõ ràng: "Nhưng dựa vào cái gì?"

Giọng điệu Xương Đức công mềm mỏng hơn rất nhiều, ông ta cẩn thận nhìn cốc trà vỡ trên đất: "Ta biết trước đây trong phủ có chỗ bạc đãi người, nhưng dù nói thế nào, đây cũng là nhà mẹ đẻ của người, nếu nhà mẹ đẻ bị bêu xấu, mặt người chẳng phải cũng không còn sáng rọi, sao Đoan Vương còn có thể xem trọng người?"

Nếu Hạ Hành đối xử với nàng như Hạ Uyên đối đãi với Tần Bạch Lộ, thì việc này quả thật có ảnh hưởng đến nàng, nhưng hiện giờ trong kinh có ai chẳng biết Đoan Vương phi và phủ Xương Đức công không thân cận, có ai chẳng biết phu thê Đoan Vương và Đoan Vương phi tình thâm? Nghĩ vậy, Khúc Kinh Cự đột nhiên cảm thấy, Hạ Hành tốt với nàng như vậy, có ý đồ gì chứ.

Ý đồ với Điền gia? Nhưng người Điền gia từ trước đến nay chỉ kính trọng với Hoàng đế, người người trong kinh đều biết đến tổ huấn, sao có thể bởi vì nàng gả cho Hạ Hành mà đi ủng hộ hắn chứ?

Hạ Hành sẽ vì Điền gia không bạc đãi nàng, cho nên lúc trước cưới nguyên chủ, mới có thể ăn đường, nhưng cũng không thân cận. Tính tình nguyên chủ lại yếu đuối, trước khi chưa xuất giá trừ việc Điền La thị dạy nàng ấy cách ở chung ra, nhưng không có trường bối nào dạy nàng việc ngấm ngầm xấu xa nơi hậu trạch và đạo nghĩa sống chung giữa phu thê với nhau, cho nên gả vào mới bị thị thiếp chui vào chỗ trống, bị hại phải bỏ mạng.

Ngon nguồn bị kịch cả đời của nguyên chủ đều nằm trên đầu Xương Đức công, một ông ta còn có mặt mũi chạy đến đây gào to rống lớn, nam nhân như vậy có thể sống đến bây giờ, quả thật do tổ tiên tích đức.

Xương Đức công thấy Khúc Kinh Cự cúi đầu trầm tư, cho rằng lời nói của bản thân thuyết phục được nàng, tiếp tục nói: "Người không nên tin lời của người Điền gia, phải biết rằng chúng ta mới là người một nhà, sao có thể tin lời nói của người ngoài?"

Bị lời ghê tởm này đánh gãy suy nghĩ, Khúc Kinh Cự chầm chọc nói: "Ngay cả người ngoài còn có thể thêm nhiều của hồi môn khi ta xuất giá, thế nào đến người nhà như các người lại luyến tiếc vậy?"

"Đơn giản là lang tâm cầu phế, vô liêm sỉ thôi!"

Khúc Kinh Cự nghe thế, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, thấy Hạ Hành trầm mặt đi nhanh từ ngoài cửa vào.

Lúc này Xương Đức công không dám sĩ diện, ông ta với Lương Hồng đẳng hoàng tử tể cúi chào đứng trong điện, cũng không dám nhìn thẳng gương mặt giận dữ của Hạ Hành.

Hạ Hành ở bên ngoài nghe được Xương Đức công nói mình sẽ vì phủ Xương Đức công mà không xem trọng Khúc Kinh Cự, con tức trong lòng không thể nào áp xuống được nữa, hần nhìn chén trà vỡ nát trên đất, đi đến bên cạnh Khúc Kinh Cự ngồi xuống, vỗ tay nàng nói: "Tức giận hại thân, mọi việc để ta." Nói xong, hần liếc nhìn Xương Đức công, nhủ thầm nói: "Năm đó Khúc công gia làm kết tóc thê tức chết vẫn chưa thỏa mãn, nên hôm nay còn muốn đến chỗ bốn vương phát uy, là ai cho người lá gan đó vậy?!"

"Vương gia mình giám, hạ quan nhất thời khó thở nói lỡ." Xương Đức công không sờ được có phải Đoan Vương nghe được lời mình nói khi nãy rồi không, ông ta chấp tay dè dặt cẩn trọng trả lời: "Việc vợ cả, chỉ do Điền Tấn Kha vu tội hạ quan, Vương gia không thể tin người này."

"Xùy." Hạ Hành nhủ thầm nhìn Xương Đức công: "Trên thế gian lại có người mặt dày như công gia vậy, thật sự làm bốn vương mở mang tầm mắt, xem thế đủ rồi."

"Vương gia..." Xương Đức công thật không ngờ Đoan Vương không nề mặt như vậy, không khỏi nhìn về phía Khúc Kinh Cự.

"Người đâu, tiện khách!" Hạ Hành cười lạnh, khinh thường hừ nói: "Đừng làm ô uế chỗ ngồi của bốn vương."

Khúc Kinh Cự thấy dáng vẻ của Hạ Hành, không biết sao, nhẹ giọng bật cười.

Vài thái giám thô đẳng 'tiền' Xương Đức công và Lương Hồng ra khỏi phủ, Tiểu Cam Tử đứng ở cửa, từ trên cao nhìn xuống hai người ngoài cửa thêm đá, chậm rì rì nói với người bên cạnh: "Sau này tiếp bái thiếp phải mở to hai mắt ra, không phải ai cũng tiếp, miễn cho có một số người nghĩ rằng bản thân là nhân vật nào, đối với Vương gia vương phi cũng có thể gào to rống lớn, không biết còn tưởng rằng hắn mới là Vương gia đấy."

Nói xong, vỗ tay một cái, trước mặt hai người đóng cửa lớn của vương phủ lại.

Lương Hồng nhìn cửa lớn vương phủ khép chặt, đột nhiên nhớ đến, hình như từ đầu đến cuối, Đoan Vương phi đều không hề kêu dựng một tiếng phu thân. Hắn ta thấy vẻ mặt nam nhân kia tức giận bất mãn, trong lòng bản tay dần dần toát mồ hôi lạnh.

Nếu lúc trước đi đối đãi với Đoan Vương phi tận tâm một chút thì tốt rồi, có lẽ sự tình cũng không đến mức như bước hôm nay.

Chuyện lần này, nếu biểu muội không thể khuyên Thụy vương Điện hạ, chỉ sợ Lương gia bọn họ sẽ xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Tự rước lấy nhục

Editor: Mèo ™

Trong thiên điện hết sức an tĩnh, Khúc Kinh Cur ngồi trên ghế, nhìn tách trà bề nát trên đất, thái độ cũng không tốt lắm.

Hạ Hành phát tay bảo hạ nhân dọn dẹp những mảnh sứ vỡ đi, hần rất ít khi thấy Khúc Kinh Cur lộ ra vẻ mặt hoảng hốt này, hần cũng không muốn nhìn thấy thêm lần nào nữa, không nhìn được tiến lên cố ý sờ sờ gương mặt nàng, cười nói: "Sao thế, mới nổi lửa giận có một lần đã hết sức rồi à?"

Khúc Kinh Cur ngẩng đầu nhìn ý cười trên mặt hần, nghiêm túc nhìn vào mắt hần. Từ vẻ mặt ung dung thoải mái của hần, có thể nhìn ra sự ân cần quan tâm bị nộ cười che giấu, nàng miễn cưỡng cười cười: "Chỉ cảm thấy không đáng cho mẩu thân ta thôi." Năm đó tại sao Điền Gia lại gả nữ nhi cho Khúc gia, nàng cũng không rõ lắm, nghe nói là bởi vì ước định của đời trước.

Chỉ bởi vì tâm tư của chính bản thân mình, nên mới tùy ý định ra hôn ước làm tổn hại đến hạnh phúc của nữ nhi, bậc phụ mẫu như thế này có xứng không? Chuyện thành gia lập thất của đời người há phải chuyện nhỏ, chẳng lẽ đây chỉ là một nước cờ để chứng minh thủ đoạn hữu nghị giữa bọn họ thôi sao? Hoặc là, lúc trưởng bối lui tới thân thiết với nhau, thì nữ tử nữ nhi mình nhất định có thể trở thành phu thê hoà thuận, trượng phu cũng sẽ không bạc đãi thê tử?

Thực tế thường thương cảm hơn tưởng tượng, Khúc Điền thị cũng không thể dựa vào sự thân thiết của trưởng bối hai nhà mà nhận được đối đãi dịu dàng của Xương Đức công, không biết lúc ấy lão Tường Thanh Hầu còn chưa mất có thấy hối hận không?

Nàng không phải cổ nhân chân chính, cho nên không hiểu được loại tâm thái này, nhưng nếu sau này có đứa bé, nhất định nàng sẽ không đối đãi với chúng như vậy.

"Ta hiểu." Hạ Hành kéo nàng vào ngực mình, nhẹ giọng nói: "Những người ức hiếp nàng trước kia, ta đã nhớ kỹ giúp nàng, cuộc sống của chúng ta sau này còn dài, đừng tức giận với bọn chúng làm gì cho hại thân, nếu không, chúng ta tìm cơ hội ức hiếp lại bọn họ nhé?!"

Khúc Kinh Cur ngồi trên ghế, tựa đầu vào ngực Hạ Hành, nghe nam nhân của mình vừa ôm mình vừa nói sau này sẽ ức hiếp lại những người đã từng khi dễ nàng như thế nào, chút xíu ưu thương trong lòng đã bay biến mất tăm mất tích từ lâu, trở tay ôm lấy eo của hần, cười cười cọ cọ vào trán hần.

Hạ nhân hầu hạ bên cạnh thận trọng cúi đầu, không dám nhìn tới hai vị chủ tử, chỉ có khoe miệng của đám người Mộc Cận tràn đầy ý cười, xem ra mặc kệ Xương Đức công phủ ra sao, Vương gia cũng sẽ không vì vậy mà giảm bớt yêu thương Vương phi nhà mình, dù chỉ là nửa phần.

Mấy ngày nay, hạ nhân trong phủ Thụy vương luôn nơm nớp lo sợ, sự bất hoà giữa Vương gia và Vương phi đã là bí mật công khai mà người trong phủ không dám truyền ra ngoài. Vương phi cực kỳ không thích Khúc trắc phi phía tây viện là chuyện mọi người đều biết, bởi vì Khúc trắc phi được Vương gia sủng ái, nên cũng không ai dám đến hạch sách vạch tội nàng ta.

Nhưng mấy ngày nay, chuyện của phủ Xương Đức công ồn ào khắp kinh thành, đám hạ nhân trong phủ không quản được cái miệng của mình mà tụ tập bàn tán xôn xao, mặc dù không dám bàn luận trắng trợn trước mặt Khúc Ước Tổ, nhưng nàng ta vẫn mơ hồ nhận thấy ánh mắt mà bọn hạ nhân nhìn mình có gì đó bất thường. Đối diện với những ánh mắt khinh bỉ hoặc hiếu kỳ, nàng ta chỉ có thể khổ sở chịu đựng, nửa điểm bất mãn cũng không biểu hiện ra.

"Khúc trắc phi, Vương phi cho mời." Một thái giám đi vào, tùy ý thi lễ với Khúc Ước Tổ, không âm không dương nói: "Vương phi đã nói, nếu Khúc trắc phi không có thời gian, có thể không cần đi, nhưng bái thiếp của phu nhân Xương Đức công, Vương phi sẽ xé ngay lập tức."

"Phiền công công truyền báo lại, ta lập tức đến ngay." Khúc Ước Tổ vờ như không nhìn thấy sự vô lễ của tên thái giám đó, cười cười đứng lên, còn bảo Dao Khê nhét một hà bao cho hần.

Nàng ta cũng không muốn ả nham nén giận, nhưng tên thái giám trước mắt này là thái giám đắc lực được Vương phi tin dùng, nàng ta chỉ là một thị thiếp, sao có thể lớn tiếng quát nạt được. Đợi sau khi tên thái giám rời đi, nộ cười của Khúc Ước Tổ mới tiêu tán toàn bộ, nói: "Dao Khê, thay y phục."

Hôm nay, phủ Xương Đức công chắc hẳn đã tiêu rồi, nàng không cần đoán cũng biết, những ai từng gọi là bằng hữu thân thích, giờ phút này sẽ càng trốn xa hơn.

Tần Bạch Lộ giữu cột đao đao bái thiếp trong tay, tiện tay vứt sang một bên: "Nay, chuyện phủ Xương Đức công đã thành chuyện cười, lại còn dám đến phủ chúng ta cầu tình."

Sau lưng nàng vang lên một giọng nói nhỏ: "Vương phi, đã như vậy, người cho phép Khúc thị gặp người nhà mẹ đẻ làm gì?" Đây không phải là tạo cơ hội cho Khúc thị sao?

"Thế, vì sao không cho nàng ta gặp?" Tần Bạch Lộ cười lạnh: "Ta muốn cho nàng ta thấy, đến tận cùng Vương gia có thể vì nàng ta mà ra tay tương trợ Khúc gia Lương gia hay không."

Như Hoà nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Vương phi, lại không thốt nên lời, hôm nay Vương phi và Vương gia cơ hồ đã đến mức không thể chạm mặt nhau, hận ý của Vương phi đối với Khúc thị cũng càng thêm rõ ràng. Chuyện đã đến tình trạng này, trừ phi Khúc thị bị Vương gia chán ghét vứt bỏ, nếu không sẽ không có cách nào kết thúc được.

Chẳng bao lâu, Tần Bạch Lộ thấy Khúc Ước Tổ vận y phục đa phần là màu trắng tiến vào, nàng nhìn nữ nhân này quy củ hành lễ với mình, khoe miệng lộ ra

một tia chế nhạo: "Phu nhân Xương Đức công gọi bái thiếp muốn gặp người, ta cũng không phải là người hà khắc, nên cho mẫu tử các người gặp nhau ở tây viện, không biết Khúc trắc phi có ý kiến gì không?"

"Nô tỳ cảm tạ Vương phi." Khúc Ước Tổ nhún người phúc thân, nàng ta nhìn về giữu cột trong mắt Tần Bạch Lộ, cắn răng xoay người ra khỏi chánh viện.

Tần Bạch Lộ không phải thật tình tạo cơ hội, chỉ là muốn nhìn bộ dáng cầu xin của mình mà thôi, có lẽ đối với Tần Bạch Lộ, mình càng rơi vào đường cùng nàng ta mới càng vui mừng.

Vịn tay Dao Khê trở lại tây viện, ngồi đợi một lúc lâu, mới có người dẫn Lương thị vào cửa, Khúc Ước Tổ nhìn sắc mặt mẫu thân tiêu tụy hơn thường ngày nhiều, liền đứng lên nghênh đón Lương thị.

"Tổ nhi." Lương thị nhìn nữ nhi, chưa nói gì lệ đã rơi trước. "Phủ chúng ta sắp không xong rồi."

Khúc Ước Tổ làm đỡ bà ta ngồi xuống, khuyên nhủ: "Mẫu thân đừng khóc, người nói con nghe tình huống bên ngoài hiện giờ trước đã." Giờ đây nàng ta chỉ quanh quẩn trong hậu viện vương phủ, rất nhiều tin tức đều không truyền đến được, chỉ biết là lúc thượng triều có rất nhiều người tố tội nhà mẹ đẻ mình, còn những chuyện khác thì không rõ lắm.

Lương thị lau nước mắt, kể lại đầu đuôi ngọn nguồn hiện trạng trong phủ, nhắc tới Khúc Kinh Cự thì trong lời nói còn mang theo tàn nhẫn: "Sớm biết sẽ có ngày nhà đầu chết tiệt kia như thế, ban đầu ta không nên giữ lại nó làm gì!"

Nghe nói như thế, Khúc Ước Tổ cười khổ, nàng ta bắt đầu dĩ nói: "Mẫu thân, việc đã đến nước này, người oán trách thì có ích lợi gì. Hiện giờ đâu phải chỉ có mình tỷ ấy không chịu giúp, thật là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe rồi."

"Bây giờ ngay cả đệ đệ con cũng bị thư viện Đông Sơn cho thôi học, ta vốn định bảo nó tham gia kỳ thi Hương năm nay, nhưng mà đến nước này rồi, sao đệ đệ con có thể thi được nữa chứ?" Nhớ tới nữ tử, sắc mặt Lương thị càng thêm khó coi. "Ghê gớm hơn chính là Điền Gia, còn cố tình moi ra chuyện của mười mấy năm trước nữa."

Khúc Ước Tổ mơ hồ cảm thấy tình thế lần này rất không ổn, nhưng khi nhìn về mặt của mẫu thân, nàng ta lại không nói ra.

"Tổ nhi, giờ con đã là trắc vương phi, hay là con thử cầu xin Thụy vương xem sao, Thụy vương được hoàng thượng sủng ái nhất, nếu Thụy vương có thể cầu tình giúp nhà chúng ta ít câu, còn có tác dụng hơn nhiều so với những người khác." Lương thị nắm tay Khúc Ước Tổ thật chặt. "Con hãy nghĩ cách giúp nhà chúng ta đi."

Tay bị nắm đau, trong lòng Khúc Ước Tổ sầu khổ không thôi, nàng chỉ là một thị thiếp, có tư cách gì khiến Vương gia làm những việc này cho nàng chứ. Nhưng đối mặt với sự cầu khẩn của mẫu thân, cuối cùng nàng chỉ có thể gật đầu. "Đề con đi van cầu Vương gia, nếu Vương gia không đồng ý....."

"Thụy vương nhất định sẽ đồng ý." Về kinh hoàng trong mắt Lương thị giảm bớt, bà nhìn nữ nhi như hoa như ngọc của mình, nói chắc chắn: "Ở bên ngoài đồn đãi, Thụy vương hết sức sủng ái con, con đi cầu cạnh, sao ngài ấy không đồng ý cho được?"

Sủng ái?

Nhớ tới thái độ mấy ngày nay của Vương gia với mình, Khúc Ước Tổ miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nửa chữ cũng nói không nói được.

Hai mẹ con còn chưa nói được bao nhiêu, quân sự trong phủ đã tới thúc giục. Lương thị cho rằng Vương phi ghen tỵ với nữ nhi mình, không thể làm gì khác hơn là không cam lòng rời đi. Ra khỏi cửa chính phủ Thụy vương, Lương thị có chút hả hê, nghĩ, Khúc Kinh Cự kia là vương phi thì sao, đến cuối cùng, hi vọng của cả phủ không phải vẫn đặt trên vai nữ nhi thân sinh của mình đây ư?

Trăng sáng soi tỏ, Tần Bạch Lộ nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, cười như không cười nói với Như Hoa đứng hầu bên cạnh: "Vương gia đến tây viện rồi à?"

Như Hoa gật đầu, đáp: "Mới có người nhìn thấy Vương gia đến tây viện rồi ạ."

Tần Bạch Lộ bỗng dưng cười ra tiếng, vừa sung sướng vừa bi thương, nụ cười càng lúc càng trào phúng, lại bị che giấu hoàn toàn trong bóng đêm.

Hạ Uyên buông tay Khúc Ước Tổ ra, nhận lấy ly rượu nàng ta dâng lên, uống vào, hần cười như không cười tùy ý xoa nắn khối mềm mại trước ngực nàng ta: "Sao hôm nay tiểu mỹ nhân nhiệt tình như vậy, chẳng lẽ có việc muốn cầu xin à?"

Khúc Ước Tổ gạt mình, ngay sau đó cười quyến rũ nói: "Vương gia nói gì thế, là thiếp thật tâm muốn hầu hạ ngài mà."

"Thật sao?" Hạ Uyên quan sát nàng ta: "Thật đáng tiếc, vốn bản vương còn nghĩ, nếu nàng có chuyện muốn nhờ, bản vương có thể giúp mấy phần, nhưng nàng đã không có chuyện gì thì thôi vậy, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, chúng ta vẫn nên hành sự cho sớm nào."

Thuận thế dựa vào nam nhân, Khúc Ước Tổ đưa tay vạt y phục trước ngực Hạ Uyên ra: "Quả thật thiếp có một chút chuyện nhỏ, Vương gia tâm sáng như gương, hẳn là đã nhìn ra."

"Hửm?" Hạ Uyên một tay ôm lấy nàng ta, một cái tay khác bưng ly rượu, hỏi: "Không biết mỹ nhân có chuyện gì?"

"Thiếp muốn cầu tình giúp phủ Xương Đức công....."

Hạ Uyên đẩy người trong ngực ra, cũng không để ý nàng ta bị té dưới đất, Hạ Uyên đặt ly rượu trong tay lên bàn, giữu cột cười nói: "Bản vương không ngờ

ngươi lại nói đến chuyện này."

"Vương gia." Khúc Ước Tổ biến sắc mặt, quỳ trước mặt Hạ Uyên, ôm lấy chân của hắn, nói: "Vương gia, người cứu nhà mẹ của thiếp đi, thiếp....."

"Từ trước đến giờ, bốn vương chưa hề đặt phủ Xương Đức công vào mắt." Hạ Uyên cười nhạo, một cước đá văng nàng ta ra, từ từ đứng lên nói: "Nếu không phải thấy ngươi có vài phần thủy mị, bốn vương cần gì rước ngươi vào phủ, chỉ là một tiểu thiếp nhỏ nhoi, mà dám xem mình là bảo bối tâm can của bốn vương thật à?"

Nói xong, cũng không nhìn nữ nhân bị mình đá nằm dưới đất, sửa lại vạt áo. "Thật là mất hứng, xem ra Thanh Liễu ở đông viện còn thú vị hơn."

Khúc Ước Tổ che ngực bị đá đau, gian nan ngồi dậy, lại chỉ thấy bóng lưng không chút do dự rời đi của Hạ Uyên, ánh trăng bàn bạc phủ xuống đầu vai hắn, tự dưng khiến người ta cảm thấy toàn là lãnh ý.

Hết chương 81

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Khúc Lương hạ màn

Editor: Gà

Cuối cùng Khúc gia vẫn không cầu được người hỗ trợ, mặc dù sự tình mười sáu năm trước đã không thể tra khảo, nhưng thái y lúc trước được Khúc Điền thị mời sau khi sinh nữ nhi vẫn còn sống, lúc đó ông nhiều lần bắt mạch cho Khúc Điền thị, mạch tượng rất vững vàng, không hề ốm yếu, kết quả chỉ hơn một tháng, Khúc Điền thị đã bị bệnh chết, trong lòng ông vẫn còn nghi vấn, cho nên nhiều năm như vậy vẫn còn nhớ rõ lúc trước đã bắt mạch cho Khúc Điền thị.

Mặc dù khẩu cung của vị thái y này không thể chứng minh Khúc Điền thị bị phủ Xương Đức công hại chết, nhưng kết hợp với Khúc Điền thị vừa mới chết, Xương Đức công đã vội đón người mới Lương thị vào, Lương thị vào phủ chưa đủ tám tháng đã sinh một đôi long phượng thai, một loạt trùng hợp thế này đủ để chứng minh cái chết của Khúc Điền thị không phải ngoài ý muốn, mà do có người gây ra.

Việc này âm ỉ, nhất thời cả sảnh đường ồ lên, tuy nam nhân hoa tâm này có đạo đức bại hoại, nhưng không đến mức làm người ta căm hận, nhưng nếu vì nữ nhân bên ngoài mà giết hại thê kết tóc, thì thật sự là cầm thú trong lột người, người người hô đánh.

Khánh Đức đế nghe nói Doan Vương phi và sinh phụ bất hòa, còn ngầm bắt nạt với Doan Vương phi, nhưng vì hôn sự là do bản thân ban thưởng, mới không phát tác. Nhưng việc này vừa ra, Khánh Đức đế nhìn thấy phủ Xương Đức công khất khe đích trường nữ thứ nữ đích tử như thế nào, mới cảm thấy nhị nữ tử của ông thật sự không dễ dàng.

Ông không khỏi tự mình nhỏ nhẹ nói với Kính quý phi: "Vốn tưởng rằng là nữ tử bất kính với phụ mẫu, nhưng chưa từng nghĩ lại có thêm nhiều điều làm người ta thốn thức như vậy, may mà Điền khanh gia quan tâm vẫn bồi, chiếu cố khắp nơi, bằng không nhị nữ tử này của chúng ta e là phải đổi người rồi."

Kính quý phi cũng không đọc tấu chương kia, chỉ nói: "Hoàng thượng ngài không biết, thê tử của Hành nhi là người vô cùng hiếu thuận, ngày thường phạm có gì tội mới hay ho, đều tha thiết muốn đưa vào, ban đầu thiếp còn ngại tính nàng trẻ con, hiện giờ mới biết được, sợ rằng đứa nhỏ này đã xem thiếp thành mẫu thân của mình, cái gì cũng đều nhớ đến thiếp." Nói xong, vành mắt đỏ lên: "Một đứa trẻ tốt như vậy nhất, nhưng phủ Xương Đức công lại quá mức khất khe, thật sự quá nhẫn tâm rồi."

Khánh Đức đế bị lời nói của Kính quý phi làm cho rất xúc động, đưa tay vỗ bả khuyến giải an ủi nói: "Hiện giờ nàng là bà bà của con bé, thì cũng là mẫu thân của con bé, con bé luôn nhớ thương ái phi, như thế mới là người hiếu thuận, nhị tử muốn thân cận với nàng, không chỉ vì con bé là nàng dâu tốt, mà nàng cũng là bà bà tốt, nên mới muốn thân cận."

Kính quý phi bị Khánh Đức đế khuyến nín khóc mà cười, đúng lúc này, bên ngoài thái giám báo lại, nói Thục quý phi cầu kiến.

Kính quý phi lộ vẻ khó xử nói: "Nếu muội muội có việc cầu kiến hoàng thượng ngài, thiếp vẫn nên lảng tránh vậy."

"Không cần." Khánh Đức đế kéo Kính quý phi, không để bà đi, quay đầu nói với thái giám truyền báo: "Nói với Thục quý phi, trầm không rành, không gặp."

"Hoàng thượng..." Kính quý phi còn chưa nói xong, đã bị Khánh Đức đế ngắt lời.

"Ái phi đến xem bức họa này thế nào." Khánh Đức đế mở một quyển họa ra, Kính quý phi thường thức.

Kính quý phi cười tiến lên vài bước, sau khi xem cẩn thận chu đáo, gật đầu tán thưởng nói: "Bức họa mây nước tương giao, trời đất mênh mông, không nói

họa kỹ xuất chúng, còn có thể nhìn ra người vẽ tranh là người có lòng dạ rộng rãi. Không biết do ai sở họa, nếu hoàng thượng có thể triệu người này vào quan trường làm việc, chắc hẳn sẽ là rường cột nước nhà."

"Cái gì mà rường cột nước nhà, chẳng qua do trẫm nhân hạ nên vẽ ra thôi." Khánh Đức để tự đắc bắt tay ra sau lưng, thấy trên mặt Kính quý phi lộ ra kinh ngạc và sùng bái, thì vui vẻ nói: "Không bằng trẫm dạy nàng vẽ tranh."

Kính quý phi đương nhiên thuận thể mà làm, để tùy ý Khánh Đức để nắm tay mình bắt đầu vẽ tranh.

Thấy dưới ngòi bút dần dần hình thành hoa mẫu đơn, Kính quý phi nhìn sắc trời dần âm u ngoài cửa sổ, khóe miệng lộ ra một ý cười không rõ ràng lắm.

Thực quý phi thấy cửa lớn của cung điện khép chặt, không cam lòng xoay người chậm rãi rời đi, gì mà không rảnh, làm sao kẻ tiện nhân Vi thị này có thể làm bạn ngự tiền chứ?

Hai mươi mấy năm trước Vi thị không mê hoặc hoàng thượng, chẳng lẽ hai mươi mấy năm sau ngược lại Vi thị ôm lấy hoàng thượng rồi hả? Loại chuyện này, đừng nói bà ta không tin, nói ai cũng không tin đâu.

Bởi vì liên quan đến cái chết của Khúc Điền thị, thêm phủ Xương Đức công này loạn thất bát tao, Khánh Đức để tức giận muốn xử trảm Xương Đức công, cuối cùng niệm tình Xương Đức công có ân sinh dưỡng Doan Vương phi, nên miễn tử tội cho ông ta, nhưng lại thu hồi tước vị của bộ tộc Khúc thị, biếm người của phủ Xương Đức công thành thứ dân, Xương Đức công bị áp giải vào đại lao, mặc dù những người khác không phải chịu tai ương lao ngục, nhưng lại bị đuổi ra khỏi phủ Xương Đức công.

Về phần môn hộ nhỏ Lương gia này, Khánh Đức để hoàn toàn không cần phí bao nhiêu tinh lực, thẳng tay niêm phong Lương phủ, cũng xóa đi công danh trên người Lương Hồng, cũng nói rõ trong vòng ba đời người Khúc gia và Lương gia, không thể tham gia khoa cử.

Phong ba trong Kinh thành dẫn đến sự sụp đổ của Khúc gia, thậm chí trong dân gian có người bắt đầu lấy phủ Xương Đức công ra biên soạn không ít kịch bản, có nam nhân lạnh bạc sát thế tái thú (giết vợ lại cưới) thế nào, cũng có phụ thân và kẻ mẫu nhân tâm tra tấn nữ nhi con vợ cả ra sao, thậm chí còn có đủ con vợ cả chịu nhục, nhưng cuối cùng vẫn được gả cho lang quân như ý vân vân.

Dù sao mặc kệ kịch bản sửa thế nào, Xương Đức công và Lương thị vĩnh viễn đều là nhân vật phản diện vô cùng tàn nhẫn độc ác, Khúc Kinh Cự là cái thìa bị người tra tấn.

Lật chuyển xong bản chuyện xưa trên tay viết bản thân được phong quang gả cho lang quân như ý thế nào, khí phách miệt thị người xấu liên quan đến cái chết của nương gia, quả thực Khúc Kinh Cự cười ra nước mắt, quả nhiên hí khúc vừa đến từ đời sống vừa dành cho đời sống.

Cái gì mà mình cười đại kiểu màu vàng 12 người nâng, cái gì mà Vương gia dưới con giận dữ, kéo toàn bộ phủ công gia ra ngoài đánh bằng roi, tình tiết này không khỏi cũng quá thô bạo rồi.

Mộc Cận thấy vương phi đọc thoại bản đến cười ra nước mắt, thì tiến lên cẩn thận giúp nàng xoa bụng, cười nói: "Vương phi cẩn thận đừng cười lạc giọng, trước đó nô tì còn nghe nói một phiên bản khác, không biết vương phi có muốn nghe một chút không."

"Mau kể nghe xem nào." Khúc Kinh Cự uống một ngụm trà, hưng trí bừng bừng hỏi.

Cuối cùng sau khi nghe Mộc Cận nói xong, Khúc Kinh Cự mới cảm thấy năng lực sáng tác của cổ nhân quả thật là vô cùng mạnh mẽ.

Đại ý của chuyện xưa đó là nàng là cây cái thìa, trong mùa đông phải đạp tuyết đi mua bánh nhân đậu cho Lương thị, nàng mặc y phục đơn bạc trong gió rét gian nan đi về phía trước, ngẫu nhiên gặp Doan Vương cười Bạch Mã, hai người nhất kiến chung tình, nhị kiến khuyên tâm, cuối cùng soạn ra một đoạn tình cảm lưu luyến đến cảm thiên động địa (cảm động trời đất).

Logic của chuyện xưa này quả thực đã bị tác giả ăn luôn rồi, vào mùa đông Lương thị không ăn tổ yến mà ăn bánh nhân đậu à? Còn có vào loại thời tiết thế này, ai còn bày bán bánh nhân đậu, cho dù có người bán, thì có ai mua hả? Thần kì nhất là, tuyết lớn như vậy, Hạ Hành ra cửa không ngồi kiệu, không ngồi xe ngựa, vì sao muốn tự ngược cười ngựa thế?

Ngay lúc Khúc Kinh Cự sắp cười đến ngốc, Minh Hòa đột nhiên đến, nói Vương gia muốn dẫn nàng xuất phủ, tuy Khúc Kinh Cự không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy dáng vẻ Minh Hòa hình như có chút cấp bách, nàng nhìn y phục trên người mình thấy không có gì không ổn, cũng không thay y phục đã đi theo Minh Hòa thẳng ra ngoài.

Vào xe ngựa vương phủ, Khúc Kinh Cự thấy Hạ Hành đã ngồi bên trong, có chút nghi ngờ hỏi: "Vương gia, chúng ta sẽ đi đâu vậy?"

"Diễn phải diễn đến cuối cùng, không cho nàng xem kết cục, thì có ý nghĩa gì." Hạ Hành khẽ cười, kéo tay nàng nhìn về mã phu nói: "Đến phủ Xương Đức công."

Khúc Kinh Cự hơi bất ngờ nhìn Hạ Hành, đợi sau khi xe ngựa chuyển động, mới nói: "Sao Vương gia lại đưa ta đến đó?"

"Hôm nay toàn bộ người của phủ Xương Đức công bị đuổi ra, dù sao nơi đó cũng là nơi nàng từng sống, cho nàng nhìn lại phủ phong, có gì không đúng sao." Hạ Hành cười tủm tỉm nói: "Ta biết, Kinh Cự là người biết niệm tình cũ."

Nghe Hạ Hành nói việc đi xem náo nhiệt thành đường đường chính chính như vậy, Khúc Kinh Cự cười theo nói: "Vương gia nói đúng, ta là người biết niệm tình cũ." Y bất như tân nhân bất như cổ [1], mới có đạo lý.

[1] Y bất như tân nhân bất như cổ: áo mới là áo tốt, người cũ là người hay

Xe ngựa đạp đá đi đến trước cửa phủ Xương Đức công, lúc này cửa lớn phủ Xương Đức công đã hoàn toàn hỗn loạn, tiếng khóc tiếng kêu tiếng cầu khẩn, làm chỗ này như một cái chợ.

Minh Hòa tiến lên nửa nhắc mình xe ngựa, vừa vặn có thể để hai vị chủ tử trong xe ngựa nhìn thấy trò hay trước cửa phủ.

Các cấm vệ quân mặc chế phục mạnh mẽ áp giải một vài người luyến tiếc không rời đi ra ngoài, trên đất còn rơi một ít gói y phục các loại, còn có không ít hạ nhân ủ rũ tuyệt vọng, nhìn thấy xe ngựa phủ Doan Vương vẫn không quên dè dặt cản trở tiến lên hành lễ mới vội vàng đi xa.

Khúc Khinh Cur thờ ơ nhìn nhị tiểu thư Khúc gia đỡ Khúc lão thái thái ra cửa lớn, phía sau hai người còn có Lương thị mang theo về mặt kinh hoàng không cam lòng, Khúc Vọng Chi đi sau Lương thị, ủ rũ như vịt bị nhổ lông.

Toàn gia đứng ở cửa phủ, nhìn bọn hạ nhân bên cạnh ào ạt rời đi, dần dần người càng ngày càng ít, cuối cùng từ náo động lớn trở nên yên tĩnh.

Khúc lão thái thái nhìn bảng hiệu quý phủ viết 'Phủ Xương Đức công' bị lấy xuống rớt dưới đất, thấy cửa lớn đỏ thẫm bị dán thêm vài tờ giấy niêm phong quan ấn, thật lâu sau mới thở dài nói: "Làm bấy rồi làm bấy rồi." Bà ta chỉ vào Lương thị đang gặt lệ nói: "Năm đó nếu không phải thủ tên tang môn tính như người vào cửa, Khúc gia ta có thể đi đến bước này sao?"

Hiện giờ Lương thị đâu còn nghe lọt lời của Khúc lão thái thái, tức thời đáp trả: "E rằng lão thái thái đã quên, lúc trước lão gia cầu hôn xin rước nhi tức vào phủ, nếu lão thái thái muốn trách ta, không bằng đi trách lão gia ấy!"

"Ngươi." Khúc lão thái thái tức giận đến lão đảo, bởi vì Khúc Hồi Tuyết đỡ nên mới miễn cưỡng không ngã sấp xuống: "Lương gia dạy ngươi bắt kính với trưởng bối như vậy sao?"

"Hiện giờ còn Lương gia gì nữa, không phải do bị Khúc gia các ngươi liên lụy sao?" Lương thị cảm thấy nhà mẹ đẻ của mình do bị Khúc gia liên lụy, tức thời the the nói: "Sao lão thái thái lại trách lên đầu Lương gia thế hả?"

"Mẫu thân, mẹ nói ít một câu đi." Khúc Vọng Chi nghe Lương thị nói càng ngày càng khó nghe, nhin không được nói: "Hiện giờ nhà chúng ta đã như vậy, các người còn cãi tới cãi lui làm gì?"

"Quấy rầy các vị, cái này do vương phi nhà chúng ta đưa cho chư vị, mời chư vị nhận lấy."

Khúc Vọng Chi nghe giọng nói nam nhân này không quá giống bình thường, nhìn lại, chỉ thấy là một thái giám mặc lam bào đứng ở phía sau, trong tay còn cầm một túi bạc. Hắn ta nhin không được nhìn ra phía sau thái giám đó, thấy cách đó không xa có một chiếc xe ngựa xa hoa đang đỗ, Doan Vương và đại tỷ đang sóng vai ngồi bên trong xe ngựa.

Bởi vì cách khá xa, hắn ta không thấy rõ biểu cảm của hai người, nhưng trong phút giây này, hắn ta cảm thấy toàn thân mình đều bị vây trong một cảm giác xấu hổ lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Mưa gió sắp đến

Editor: Mèo ™

Có đôi khi, thống khổ nhất không phải là lúc đã mất đi tất cả, mà là lúc đang mất đi tất cả, người vốn bị người chen ép lại đang phong phong quang quang đứng trước mặt người.

Khúc Vọng Chi nhìn túi bạc trong tay thái giám đang đứng trước mặt mình, tuy rằng hắn có mang theo chút ít tài sản, nhưng cũng biết số bạc trong túi không nhỏ, đủ để cho một nhà bình thường tiêu xài được mười mấy hai mươi năm. Nhưng cho dù bây giờ hắn không còn gì cả, thì hắn cũng không muốn nhận túi bạc này.

Lương thị tức giận, lau nước mắt đoạt lấy túi bạc trong tay Minh Hòa, quăng xuống đất thật mạnh, chỉ thẳng vào Khúc Khinh Cur đang ngồi trong xe ngựa, mắng: "Chúng ta không cần thứ giả mù sa mưa như ngươi giúp đỡ!"

Bạc trắng văng tung toé, rơi đầy trên đất, dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt. Đám người đứng xung quanh xem náo nhiệt thấy một màn này, bắt đầu cúi đầu xì xào bàn tán.

Khúc Hồi Tuyết đỡ tổ mẫu, nghe những người xung quanh cười nhạo phủ Xương Đức công, khó chịu cúi đầu, lại thấy một thái giám chạy đến dưới chân. Không biết sao nàng ta lại đột nhiên nhớ đến một ngày nào đó của ba năm trước, phu nhân cũng ném tách trà vào chân đại tỷ y như thế.

Tách trà kia cực kỳ nóng, lại đang lúc đầu hè, thậm chí nàng ta có thể nhìn thấy lúc nước trà tạt vào chân đại tỷ còn bốc lên khói trắng, nhưng khi đó đại tỷ

vẫn cúi đầu im lặng, nàng ta vốn không thèm để ý đến nét mặt của đại tỷ ra sao.

Không biết vì sao, nàng ta cảm thấy rất hả hê, Lương thị luôn khất khe mầu thân mình, Lương thị đứng trên đầu người khác mấy chục năm, rốt cuộc cũng có kết cục ngày hôm nay. Nghĩ tới đây, trên mặt Khúc Hồi Tuyết lộ ra một nụ cười chế nhạo, ngồi xuống nhặt từng thỏi bạc dưới chân, thổi thổi đất cát bụi bẩn trên bạc, bỏ vào hà bao bên hông mình.

Lương thị không để ý đến hành động của nàng ta, Khúc Lão phu nhân nhìn thấy cũng không nói câu nào, dù nàng ta không thông minh, nhưng lại nhìn rõ hoàn cảnh hiện nay hơn Lương thị, cho nên sẽ không gây chuyện không hay cho người khác bàn tán thêm nữa.

Dù thế nào Lương thị cũng không ngờ được địa vị của mình và Khúc Kinh Cự có sự thay đổi chỉ trong một ngày. Nha đầu lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ trong trí nhớ của bà ta đã biến thành phượng hoàng cao cao tại thượng, mà bà ta lại biến thành thứ dân dè tiện. Bà ta vừa oán hận vừa không cam tâm, quy chụp hết tất cả mọi ngọn nguồn bất hạnh lên người Khúc Kinh Cự đang ngồi trong xe ngựa.

Khúc Kinh Cự bình tĩnh nhìn Lương thị, quả thật nữ nhân này có vài phần thủy mị, nhưng cũng chỉ là vài phần thôi. Thậm chí nàng khó mà hiểu nổi rốt cuộc Xương Đức công mê luyến bà ta ở điểm gì, mà có thể mất trí làm ra chuyện sát hại thê tử kết tóc như vậy, một nam nhân vô tình như thế, chẳng lẽ sẽ biết yêu thật lòng ư?

Nhìn Lương thị luôn miệng mắng nhiếc, không còn chút hình tượng nào như người mất trí, Khúc Kinh Cự cảm thấy nổi uất ức sâu trong tận cùng trái tim dần dần tiêu tán. Nàng xoa xoa lồng ngực mình, hình như lại nhìn thấy cô gái khốn khổ không chỗ nương tựa cố gắng vượt qua mỗi ngày mỗi đêm ở phủ Xương Đức công lúc trước, thấy nàng được gả vào Vương phủ, thấy nàng kháng cự nam nhân đến gần, thấy nàng yên lặng nằm trên giường lớn khắc hoa, lẳng lặng nhắm mắt.

Hạ Hành chú ý tới vẻ mặt khác thường của Khúc Kinh Cự, nhẹ nhàng cầm tay nàng: "Kinh Cự, nàng sao vậy?"

Khúc Kinh Cự nhìn thẳng vào mắt hắn, đột nhiên cười rộ lên, chậm rãi lắc đầu nói: "Không sao cả."

Nàng dời ánh mắt sang phía Lương thị, khom người ra khỏi xe ngựa, đưa tay cho Mộc Cận đứng bên cạnh xe, đập ghế gỗ bước xuống, đi từng bước một đến trước mặt Lương thị đang mắng chửi, dùng giọng rất nhỏ, nói: "Nếu bà cứ âm ỉ như thế, chính là không muốn tích đức cho con cái, chẳng lẽ không ai nói cho bà biết, ta là người thích thù dai sao?"

Lương thị đang tức giận gào thét, nhưng khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Khúc Kinh Cự, lại không thốt nên lời, bà ta quay đầu nhìn nhĩ tử mình, nhớ tới nữ nhĩ vẫn còn làm trắc phi ở phủ Thụy vương, cắn răng nói: "Người muốn làm gì?"

"Bà đoán xem." Khúc Kinh Cự thờ dãi một hơi, lui về sau mấy bước. "Dù sao bà cũng chăm sóc ta nhiều năm như vậy, chỉ cần tùy ý hỏi tướng lại một vài chuyện, liền cảm thấy sống lòng sôi sục, khó thể kiềm nén."

"Tiện nhân!" Lương thị định giơ tay tát Khúc Kinh Cự, nhưng bị Minh Hòa nhanh tay lẹ mắt đẩy ra, hắn lớn tiếng nói: "Cần rồi, vương phi niệm tình Khúc lão phu nhân lớn tuổi, cố ý đưa bạc để các người có được cuộc sống dư dả, người không biết cảm ơn thì thôi, còn muốn tổn thương vương phi, thật sự là quá ác độc"

Dân chúng vây xem nhìn thấy cảnh này, tự động đúc kết sự việc như sau: Đoan Vương phi đã từng chịu ngược đãi ghê lạnh của phủ Xương Đức công, nhưng vẫn rộng lòng lấy ân báo oán, niệm tình Khúc lão phu nhân lớn tuổi, cố ý tới đưa bạc giúp đỡ, kết quả kẻ mầu ác độc vừa nhìn thấy nàng liền tức giận mắng nhiếc, không hề có ý hối cải. Lương thị này còn ác độc hơn cả lời đồn đãi, cũng không biết trước đây Đoan Vương phi thiện lương hiểu thuận làm thế nào mà chịu đựng nổi ma quỷ của bà ta.

Khúc Kinh Cự hết sức đau lòng nhìn Lương thị được Khúc Vọng Chi đỡ, bất đắc dĩ nói: "Nếu mầu thân đã không hoan nghênh con... Vậy sau này con sẽ không xuất hiện trước mặt mọi người nữa." Nàng nhún người phúc thân với Khúc lão phu nhân: "Chư vị bảo trọng."

Làm xong những việc này, Khúc Kinh Cự mệt mỏi mất mác vịn tay Mộc Cận trở lại xe ngựa, đợi sau khi rèm che phủ xuống, vẻ mất mác trên mặt nàng dần dần biến mất không còn bóng dáng, tiếp theo, nàng thích thú chờ xem cuộc sống lo lắng đề phòng của Lương thị sau này.

Có lẽ mỗi ngày bà ta đều lo lắng Đoan Vương phi có làm thương tổn gì đến nữ nhĩ mình hay không, mỗi ngày sống trong nỗi lo âu bất an và oán hận, thế nhưng những chuyện này đã không còn quan trọng nữa.

"Về thôi." Hạ Hành mỉm cười nắm tay nàng.

Khúc Kinh Cự gật đầu cười: "Trở về thôi."

Đoàn người của phủ Đoan Vương vừa đi, dân chúng vây xem cũng dần dần tản ra, đang lúc người Khúc gia còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên có mấy tên lưu manh chạy tới, nhặt hết những thỏi bạc còn lại dưới đất lên, sau đó nhanh chóng chạy trốn mất dạng.

Khúc Vọng Chi nhìn những tên lưu manh chạy đằng xa, vừa quay đầu lại nhìn người nhà mình, nhất thời nhận thức được, thiên hạ rộng lớn thế này cũng không còn chỗ nào cho bọn họ dung thân nữa rồi.

"Đi thôi." Khúc lão phu nhân chống quai trượng, lạnh lùng liếc nhìn Lương thị, "Còn đứng đây làm gì nữa, bây giờ chỗ này đã không còn Khúc gia của chúng ta nữa rồi." Nói xong, vịn tay Khúc Hồi Tuyết rời đi.

Lương thị nhìn nhĩ tử, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đi theo sau lão thái thái, nhưng mỗi một chỗ đi ngang qua, đều có không ít người chỉ chỉ chỗ chỗ vào bà ta, thậm chí có người còn nhỏ nước miếng vào bà ta.

Bà ta mò mịt nhìn những người này, rốt cuộc cũng hiểu ra, bà ta đã không còn laphe nhân công gia, không còn vinh hoa phú quý, không còn gì cả, đã thế còn chuốc thêm một tiểu tiện nhân muốn âm mưu hãm hại nữ nhi bà ta nữa.

Hết rồi, tất cả đều hết rồi.

Mùa xuân dần dần trôi qua, mùa hè nóng bức từ từ đến, lúc này Khúc Kinh Cự không thường xuất môn lắm, số thời gian đều núp trong phòng tránh nóng, mặc quần lụa mỏng, phe phẩy quạt mỹ nhân, nghe Kim Trần, Hoàng Dương kể lại tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong kinh thành xảy ra gần đây.

Trước đó vài ngày, việc Khúc Kinh Cự không ngờ nhất chính là Khúc Hồi Tuyết được một tú tài cầu hôn, tuy vị tú tài này không còn phụ mẫu, nhưng trong nhà có ruộng tốt và hạ nhân hầu hạ. Càng làm cho người ta không ngờ tới là, mẫu thân của tú tài này từng là khuê mật lúc trẻ của mẫu thân Khúc Hồi Tuyết, sau khi tú tài lấy nàng ta về nhà, cũng không vì chuyện của phủ Xương Đức công mà khi nhờn nàng ta, hai vợ chồng chung sống rất hoà thuận vui vẻ.

Từ khi Khúc Kinh Cự xuyên đến thời đại này đến nay, có lẽ đây là chuyện khiến người ta ấm lòng nhất. Chuyện này cũng hoàn toàn chứng minh, có lúc cuộc sống còn khiến người ta không ngờ được hơn cả tiểu thuyết thoát bản. Sau khi biết được chuyện này, nàng bảo tiểu Cam tử mạng tặng không ít quà mừng cho Khúc Hồi Tuyết, trong đó còn kèm theo đề bài và những đáp án nổi bật trong các kì khoa cử trước, cũng coi như lời chúc phúc mà nàng dành cho hai phu thê họ.

Khúc Hồi Tuyết cũng không vì thế mà thường xuyên lui tới với Khúc Kinh Cự, nàng ta chỉ thỉnh thoảng viết một phong thư cảm tạ, lại bảo hạ nhân đưa tới một ít hoa quả tươi ngon, còn có bức tranh nàng ta tự tay thêu, sau lần đó liền an phận sống qua ngày.

"Vương phi, đây là canh bách hợp ngân nhĩ la hán quả, mời người dùng giải nhiệt." Ngân Liễu bưng một chén canh nhỏ đặt trước mặt Khúc Kinh Cự, nhận lấy cây quạt từ nha hoàn bên cạnh, không nhanh không chậm phe phẩy quạt mát cho Khúc Kinh Cự, vừa nhìn mặt trời chói chang bên ngoài, thở ra một hơi: "Mấy ngày nay, càng lúc càng nóng hơn, không biết khi nào mới có mưa nhỉ."

"Người mới từ bên ngoài vào, trong nhà có đề băng, cẩn thận coi chừng bị bệnh." Mộc Cận kéo Ngân Liễu cách xa tảng băng, cười cười đoạt lấy cây quạt trong tay nàng ta. "Toàn thân đầy mồ hôi, cũng đừng để vương phi nghĩ thấy."

Ngân Liễu lập tức kêu oan, hai người đùa giỡn một hồi, chọc cho Khúc Kinh Cự vui vẻ cười ra tiếng, nàng để muỗng xuống, nói: "Đừng rộn nữa, bảo phòng bếp làm cho các người một chén nước ô mai ướp lạnh, chặn miệng các người lại."

"Vâng vâng, nô tỳ không lộn xộn nữa." Mộc Cận cười đi tới bên cạnh Khúc Kinh Cự, nàng ta nhìn ra ngưỡng cửa, thấy Hoàng Dương vừa lau mồ hôi vừa vội vàng chạy vào, không khỏi nhăn mày lại, thường ngày Hoàng Dương làm việc cũng không vội vàng hấp tấp như vậy, hay là đã xảy ra chuyện gì rồi?

"Vương phi, mới vừa rồi Vương gia đưa tin về, sợ là gần đây sẽ không thể hồi phủ được." Hoàng Dương mồ hôi đầy đầu, sau lưng áo cũng ướt nhẹp mồ hôi, nói xong thì thở mạnh ra một hơi.

"Đưa cho Hoàng Dương một chén trà lạnh." Sắc mặt Khúc Kinh Cự thận trọng nói: "Trong cung xảy ra chuyện gì sao?"

Mặc dù đang ở trước mặt vương phi, Hoàng Dương ít nhiều cũng có cổ ky, nhưng rõ ràng tốc độ uống trà nhanh hơn bình thường nhiều, uống hết một chén trà, hần dùng tay áo lau khô miệng nói: "Minh Hòa công công truyền lời, nói hôm nay lúc hoàng thượng đang thượng triều, lại đột nhiên ngất đi, tất cả các thái y Thái Y Viện đang làm nhiệm vụ bên ngoài cũng bị truyền vào cung, lúc này Vương gia cũng ở lại trong cung, sợ vương phi người lo lắng, mới cố ý báo tin cho người."

Khánh Đức đế là Hạ muội muội à, sao cứ cách ba ngày bốn bữa lại ngất một lần vậy. Khúc Kinh Cự nhún mày, cảm thấy hình như hôm nay Hạ Hành tích cực hơn nhiều so với những lần trước, chẳng lẽ lần này Khánh Đức ngã bệnh hung hiểm hơn chăng?

Liếc nhìn bọn nha hoàn vẫn còn đầy trong phòng, nàng không dám hồ ngôn loạn ngữ, chỉ trầm giọng nói: "Phân phó xuống dưới, trước khi Vương gia trở về, trong phủ không tiếp khách. Phàm là có việc cần ra khỏi phủ, nhất định phải xin phép ghi danh với quản sự, ra ngoài lúc nào, trở về lúc nào, toàn bộ phải ghi lại rõ ràng, nếu ai không tuân theo, thì đuổi ra vương phủ."

Hoàng Dương giật mình, đề xuống kinh hoàng trong lòng: "Dạ, tiểu nhân sẽ nhắc nhở xuống."

Đợi Hoàng Dương rời đi, Mộc Cận có chút lo lắng, nói: "Vương phi, chuyện này....."

"Phụ hoàng chính là thiên tử, đương nhiên sẽ được trời cao phù hộ." Khúc Kinh Cự cầm muỗng, uống một hớp canh bách hợp ngân nhĩ la hán quả, sắc mặt bình tĩnh nói: "Bảo hạ nhân quán tốt miệng của mình, nếu đề ta nghe thấy được một câu nào không nên nói, toàn bộ đều chịu phạt nặng."

"Dạ." Mộc Cận nhận thấy được sự thận trọng của Vương phi, quay sang trao đổi ánh mắt với Ngân Liễu, vội vã lui ra ngoài, truyền lời với đám hạ nhân.

Uống hết một chén canh bách hợp ngân nhĩ la hán quả, Khúc Kinh Cự lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau khô miệng, nàng đứng lên đi tới bên giường, một trận gió nổi lên, mây đen dày đặc dần dần xuất hiện phía chân trời, tạo thành cảnh tượng trời trong mây xanh nắng đẹp bị một nửa mây đen che phủ.

"Vương phi, nô tỳ nghĩ chắc trời sắp mưa rồi." Ngọc Trâm thấy gió quá lớn, sợ rèm cửa sổ ngăn trở tầm mắt Vương phi, liền lấy tay chặn rèm cửa lại. Nàng ta nhìn về phía chân trời, cảm khái nói: "Gió lớn như vậy, mây đen lại dày, cơn mưa này chắc hẳn không nhỏ đâu."

Khúc Kinh Cự cười cười: "Quan tâm mưa nhiều mưa ít làm gì, dù sao sau khi mưa xong sẽ tạnh thôi, chúng ta ở trong phòng, sợ gì chứ?"

Nhìn mây đen kéo đến càng lúc càng dày đặc, Khúc Kinh Cự khẽ cau mày, cảm giác trong lòng không quá yên định.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Băng [1]

Editor: Gà

[1] Băng: băng trong băng hà

Trong chính điện cung Thiên Khải vô cùng oi bức, nhưng không có ai dám kêu khổ một tiếng, thậm chí cả mồ hôi trên đầu cũng không dám tùy tiện lau đi, sự chú ý của mọi người đều đặt hết trên giường rồng, nam nhân nằm trên đó trối chết vinh nhục thậm chí là tính mạng của tất cả bọn họ.

Mấy thái y hầu như run lấy bầy xin bắt mạch xong, bịch một tiếng quỹ trước mặt hoàng hậu, người đứng đầu Thái Y viện mới run giọng nói: "Hoàng hậu nương nương, mạch tượng của bệ hạ yếu ớt như tơ, khi thì không có, lúc lại phập phồng, chứng thân vô năng."

"Không phải do thời tiết quá nóng nên bệ hạ trở bệnh sao?" Sắc mặt Hoàng hậu đại biến, mặc dù bà không hiểu y thuật, nhưng cũng biết bệnh nặng không trị được nên mạch tượng mới có thể yếu ớt như tơ, bà nhìn thái y này rõ ràng nóng đến xanh cả mặt, cắn răng nói: "Mặc kệ thể nào, các người đều phải giúp bệ hạ tỉnh lại!"

Thái y ở đây trao đổi ánh mắt, cắn răng đáp ứng.

Hoàng hậu nhìn nam nhân mê man trên giường, lau mồ hôi trên trán ông, ngẫm nghĩ rồi triệu thái giám đưa tin đến: "Hoàng thượng bệnh nặng, dù không nên làm âm ỉ, nhưng làm cha luôn suy nghĩ cho con, triệu Đoan Vương, Thụy vương, Thành vương, Tấn An công chúa ngoài điện vào đi. Thực quý phi và Kính quý phi cũng tiến vào điện hầu tấu."

Ngoài cung Thiên Khải, con cái của nhóm phi tần còn có công chúa Vương gia đều đứng dưới ánh mặt trời chói chang chờ đợi, thật vất vả nhìn thấy có thái giám bước ra, nhất thời mắt hoa do bị phơi nắng bỗng trở nên có tinh thần không ít.

"Truyền ý chỉ của hoàng hậu, tuyên Kính quý phi, Thực quý phi, Đoan Vương Điện hạ, Thụy vương Điện hạ, Thành vương Điện hạ, Tấn An trưởng công chúa hầu tấu." Thái giám truyền xong ý chỉ hoàng hậu, cũng không nhìn sắc mặt những người khác, lập tức vội vàng trở về điện.

Mặc dù những người khác không cam lòng, nhưng cũng đành chịu, hiện giờ hoàng thượng hôn mê bất tỉnh, hoàng hậu là người lớn nhất hậu cung, bà không cho ai tiến, ai dám cứng rắn xông vào?

Đoàn người vào trong điện oi bức, Thực quý phi cau mày nói: "Trong phòng oi bức như thế, vì sao không dùng băng (đá ướp lạnh)?"

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn bà ta một cái: "Hiện giờ mạch tượng bệ hạ suy yếu, sao có thể dùng đồ lạnh, nếu Thực quý phi ngại nóng, thì trở về tắm cung nghỉ tạm đi, ở đây hoàng thượng không thiếu người hầu tấu."

Thực quý phi bị lời này của hoàng hậu đâm vào, trong lòng mặc dù không vui, nhưng ngại thân phận của đối phương, cũng chỉ phức thân với hoàng hậu: "Tần thiếp chỉ lo lắng hoàng thượng bị nóng, mong hoàng hậu khoan dung cho sự lỗ lòi của tần thiếp."

Hoàng hậu nhìn bà ta một cái, tầm mắt đảo qua Hạ Uyên bên cạnh bà ta, không quan tâm bà ta nữa, ngược lại nhìn về phía thái y đang chăm cứu xoa bóp cho hoàng thượng, trầm giọng nói: "Lần này bệnh tình hoàng thượng nguy cấp, mạch tượng mỏng manh, các người... nên hầu hạ thật cẩn thận."

Vài người tiến vào chọt đôi sắc, mạch tượng mỏng manh đại biểu cho điều gì trong lòng bọn họ hiểu rõ, nhưng sao có thể đột nhiên trở nên như vậy?

Đại khái Thực quý phi là người có sắc mặt khó xem nhất, tầm mắt bà ta đảo qua mọi người trong phòng, nếu hoàng thượng cứ đi như thế, vậy thì con mình có khả năng kế vị không? Nghĩ vậy, bà ta mang theo địch ý nhìn về phía Hạ Hành đang có vẻ mặt lo lắng, nếu để cho nhi tử của Vi thị trở thành Hoàng đế, triều Đại Long này còn có chỗ nào cho mẫu tử bọn họ dung thân đây?

"Tại sao có thể như vậy?" Giọng nói Thực quý phi dần lớn lên, thậm chí có chút sắc nhọn: "Ngày hôm qua hoàng thượng còn rất khỏe, sao có thể sẽ mạch tượng mỏng manh?!" Nói xong, đã bị thương khóc lên, thỉnh thoảng trong miệng còn kêu bệ hạ.

Mặc dù Kính quý phi không giống Thực quý phi, nhưng vành mắt cũng đỏ lên, yên lặng chảy nước mắt, chỉ chốc lát sau trong tay khăn tay đã thấm đẫm nước mắt, nhưng bà lại không hề hay biết, chỉ đứng bên giường rồng lặng lẽ khóc.

Hình như Khánh Đức để nghe được một tiếng khóc sắc nhọn, tiếng khóc này làm ông đau cả đầu, vất vả mở to mắt, thì thấy một nữ nhân một thân y phục màu hồng đào quỹ gối trước mặt mình, ông chăm chú nhìn lại, đã thấy sắc mặt Thực quý phi lộ ra vui mừng mang theo nước mắt. Trong lòng ông vừa động,

mở miệng định nói, bỗng nhìn thấy Kính quý phi đứng ở chân giường cúi đầu khóc, hai mắt trầm lặng sưng đỏ của bà dừng trên thân mình, rõ ràng không ai nói gì, nhưng ông có thể cảm thấy bà lo lắng và vương bận vì ông, hơn nữa khi nhìn thấy ông tỉnh lại thì rất vui sướng.

Ông muốn ngồi dậy nói bản thân không có việc gì, mới phát hiện toàn thân không thể động dậy, ông muốn nói thêm vài câu, mới phát hiện ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, ông chuyển mắt, nhìn nữ nhân mặc y phục tinh xảo quỳ gối bên cạnh, còn nữ nhân đứng ở cuối giường thì y phục có chút hỗn loạn, ngay cả tóc cũng không được chải chuốt gọn gàng, thật lâu sau, nhắm chặt mắt, cố gắng gượng nói: "Tuyên Đại lý tự Diên Tân Kha, Hộ bộ Thượng thư La Trường Thanh, Thừa tướng Ngụy Văn Quảng, Lễ bộ Thượng thư Trương Trúc Thành, Thống lĩnh Cẩm vệ quân Tôn Chương Vưu."

Nói liền một câu như vậy, Khánh Đức để đứt lời bỗng thở hổn hển, lòng bàn tay của Thục quý phi quỳ trước mặt ông dần lạnh run, trực giác nói cho bà ta biết, nam nhân đã sùng ái bà ta hai mươi mấy năm nay, có thể sắp bỏ bà ta mà đi rồi. Trong lòng bà ta có chút khổ sở, lại càng thêm sốt ruột, nam nhân này có còn nhớ đã từng hứa hẹn rằng, sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho Uyên nhi hay không?

"Hoàng thượng, ngài nhìn Uyên nhi này, nó đến thăm ngài." Thục quý phi đứng dậy kéo Hạ Uyên đến bên giường, có chút nôn nóng nói: "Ngài đã quên rồi sao, ngài đã từng nói muốn cùng leo núi, cưỡi ngựa với Uyên nhi, ngài còn chưa làm được mà, đợi ngài khỏe hẳn, nhất định phải thực hiện lời hứa này đó."

Khánh Đức để nhìn đứa con thứ ba mà mình sùng ái nhất, thậm chí ông đã từng vì đứa nhỏ này mà thay tã cho nó, rửa kẽ chân cho nó, còn công nó đùa giỡn trên giường, mắt thấy đứa nhỏ này lớn lên từng ngày, trở thành một thanh niên tuấn tú.

"Phụ hoàng." Hạ Uyên quỳ trước giường Khánh Đức để, hốc mắt đỏ lên nói: "Nhi thần nhớ mỗi một câu nói mà ngài từng nói, ngài mau khỏe lại đi."

Đúng rồi, khi đó ông nói không ít, thậm chí hứa sẽ cho con thứ ba làm Hoàng đế đời tiếp theo, nhưng những năm gần đây, ông cũng không lập thẳng bé làm thái tử, tính tình Tam nhi rất kiêu ngạo, ông muốn chờ thẳng bé hiểu chuyện hơn mới tốt, chờ đến bây giờ, ông đã không còn sức để chờ đợi thêm nữa rồi.

Tầm mắt hơi đục ngầu của ông lướt qua vai Hạ Uyên, nhìn con thứ hai im lặng đứng cách vài bước, đây là đứa nhỏ Vi thị đã sinh cho ông, ông nhớ được thẳng bé học hành giỏi, quy củ tốt, thậm chí rất hiểu thuận, ông cũng yêu thương thương không ít thứ cho đứa con trai này, nhưng những điều khác thì đã không còn nhớ rõ rồi.

Hồi bé đứa nhỏ này cũng trắng trẻo mập mạp, ông còn nhớ rõ lúc trước Vi thị ôm thẳng bé, thẳng bé còn tự mình vươn tay gọi phụ hoàng.

Bọn nhỏ đều đã lớn, nhưng ông lại già đi.

"Hoàng thượng, các đại nhân đều đã đến." Thái giám tổng quản nhỏ giọng nói.

"Tuyên." Khánh Đức để thu hồi tầm mắt, hữu khí vô lực nói.

Sau khi đám người Diên Tân Kha vào đại điện, đã nhận thấy sự tình không đúng, đợi bọn họ trông thấy vẻ mặt đỏ ửng kia, thì trong lòng lộ bộ một cái, vội vàng quỳ xuống: "Chúng thần bái kiến hoàng thượng, bái kiến hoàng hậu."

Khánh Đức để cũng không kêu đứng lên, mà nói: "Văn phòng tứ bảo [2]."

[2] Văn phòng tứ bảo: là bốn vật dụng gắn bó với người chuyên viết thư pháp, bao gồm: bút, nghiên, giấy và mực (mình kèm hình bên dưới nhé)

Thục quý phi mở to hai mắt nhìn bọn thái giám lấy văn phòng tứ bảo ra, bà ta biết hoàng thượng muốn làm gì, cả trái tim hầu như đã vọt lên đến cổ họng.

"Trẫm đọc, Diên Khanh gia viết, các người đều nghe." Tầm mắt Khánh Đức để chậm rãi đảo qua mọi người phòng trong, cuối cùng lạc đến Kính quý phi đứng trong góc che miệng, rõ ràng đã khóc đến không thở nổi, nhưng không hề phát ra một chút âm thanh nào, ông nhắm mắt lại, sau một lúc lâu lại mở ra, trong mắt đã mang ý kiên quyết.

Hạ Uyên nhìn thấy ánh mắt này của phụ hoàng, ngầm cảm thấy có chút không ổn, nhin không được nói: "Lời phụ hoàng từng nói, vẫn còn đúng không?"

Khánh Đức để nhìn hấn ta một cái, hơi dòi tầm mắt, thờ hổn hển mấy hơi: "Từ lúc trẫm đăng cơ đến nay, đối nội vô tri quốc chi công, đối ngoại vô khoáng cương chi năng [3], nhiên hữu từ giả [4]... Hành, sinh nhi mãn tuệ, tâm tư thuần thiện, tề gia tu thân, có đức tiên đế, trẫm nghĩ lại, chỉ có người này mới có khả năng trị thế, nguyện truyền ngôi cho hoàng nhị tử Hành, chọn ngày lành tháng tốt đăng cơ."

[3] đối nội vô tri quốc chi công, đối ngoại vô khoáng cương chi năng: không có khả năng quản lý đất nước cả đối nội và đối ngoại

[4] nhiên hữu từ giả: đại khái là 'có đứa con là'

Nói xong, Khánh Đức để đã thở gấp đến không ổn, cả tầm mắt đều bắt đầu mơ hồ, ông nhìn ngọc tỷ và tư ấn trình trước mặt mình, run rẩy cảm lấy ngọc tỷ, dè xuống thánh chỉ mà Diên Tân Kha nâng lên.

"Phụ hoàng!" Hạ Uyên thấy dấu son ngọc tỷ trên thánh chỉ, không dám tin nói: "Vì sao ngài lại thay đổi chủ ý?"

Khánh Đức để cũng không phản ứng, cố hết sức ấn lên thánh chỉ, làm xong hết thấy, dường như toàn thân ông đã mất hết sức lực, phía sau lưng xuất hiện từng con rết lạnh.

"Phụ hoàng, phụ hoàng, vì sao!" Hạ Uyên muốn cướp thánh chỉ, nhưng lại bị thái giám ngăn cản, ngược lại hấn ta phẫn nộ nhìn Hạ Hành: "Rốt cuộc người đã dùng thủ đoạn gì, khiến phụ hoàng hạ ý chỉ như vậy?"

Hốc mắt Hạ Hành ửng đỏ nói: "Tam đệ, hiện tại đệ đừng nháo..."

"Làm bộ làm tịch, từ trước đến nay hai mẫu tử các người am hiểu nhất chính là làm bộ làm tịch, người khác ăn được, còn ta chỉ thấy ghê tởm." Hạ Uyên oán hận nhìn về phía Khánh Đức đế: "Phụ hoàng, ông đối xử với ta như vậy sao?"

Dường như Khánh Đức đế không nghe được tiếng tranh cãi âm ỉ của Hạ Uyên, ông kinh ngạc nhìn về phía cuối giường, lầm bầm nói: "Thiên nhi đừng khóc, Thiên nhi... Trầm sai rồi, đã sai rồi..."

Thục quý phi bỗng dưng mở to mắt, không dám tin nhìn Khánh Đức đế, cứ như không biết người trước mắt là ai.

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, bọn họ không biết Thiên nhi trong miệng hoàng thượng là ai, cũng không biết vì sao hoàng thượng nói đã sai rồi, nhưng bọn họ biết, Đao Vương là Hoàng đế tương lai, người kế vị đã định, ít rắc rối hơn rồi.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ một lát, Kính quý phi đã đi đến bên cạnh Khánh Đức đế, xoa người cầm tay ông.

Khánh Đức đế nhìn bà, khóe môi lộ ra một ý cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ngón trỏ Kính quý phi run rẩy, tay kia nhẹ nhàng đặt vào hơi thở của Khánh Đức đế, phút chốc nước mắt bỗng rơi xuống.

"Hoàng thượng!"

Thục quý phi vội đẩy Kính quý phi ra, bổ nhào vào người Khánh Đức đế lớn tiếng khóc thét: "Hoàng thượng!"

Thái giám tổng quản phốc một tiếng quỵ xuống, hô to nói: "Hoàng thượng, băng hà rồi!"

Người trong phòng như sủi cảo đều quỵ rạp xuống, Điền Tấn Kha quỳ gối trước mặt Hạ Hành, giọng cao thánh chỉ lên nói: "Quốc gia không thể một ngày không có quân vương, xin hoàng thượng an bày mai táng Tiên đế, quý xin hoàng thượng nén bi thương."

"Quý xin hoàng thượng nén bi thương!" Mọi người cao giọng hô.

Ngoài điện người ào ạt khóc quỵ xuống, mặc kệ thật sự khổ sở hay giả khổ, lúc này khóc đến không thở nổi.

Hạ Hành chậm rãi vươn hai tay tiếp nhận thánh chỉ trong tay Điền Tấn Kha, quỳ lết đến trước mặt Khánh Đức đế, dập đầu lạy ba cái: "Tư chất nhi thân bình thường, nay được phụ hoàng thương yêu, nhất định sẽ cúc cung tận tụy, tâm hướng về thiên hạ dân chúng." Dập đầu xong, mới lảo đảo đứng lên, khóc thành tiếng.

Mấy thị vệ thái giám vốn canh giữ ngoài điện sau khi nghe nói Đao Vương kế vị, đều thừa dịp lúc này bình tĩnh lui xuống, tựa như bọn họ chưa từng xuất hiện.

Đột nhiên, một trận sấm sét vang lên, rồi cuộc trận mưa đầu hạ đã giáng xuống.

Trong phủ Đao Vương, Khúc Kinh Cư đứng gần cửa sổ, nhìn vương phủ chìm vào hơi nước, như có như không phe phẩy cây quạt.

Trước đó vài ngày nàng phát hiện Hạ Hành và Hạ Minh bí mật mưu đồ một chuyện, không biết bọn họ có tính đến bước Khánh Đức đế đột nhiên băng hà hay không?

Nghĩ vậy, Khúc Kinh Cư nhú mày, sao nàng lại nghĩ đến việc Khánh Đức đế băng hà, có phải quá mơ mộng rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Vào cung

Editor: Mèo ™

Mặc dù mưa rất to gió rất lớn, nhưng đến đầu giờ chiều đã tạnh hẳn, thậm chí mặt trời cũng chui ra khỏi tầng mây u ám, phủ lên cả kinh thành một màu vàng kim rực rỡ. Khúc Kinh Cư đứng trên lầu cao duy nhất trong vương phủ, nheo mắt nhìn cảnh ráng chiều tà đẹp kinh người, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Đột nhiên, từ hướng hoàng cung truyền ra tiếng chuông trầm vang, bởi vì phủ Đao Vương rất gần hoàng cung, nên nàng nghe rất rõ tiếng chuông này.

Sắc mặt đám người Mộc Cận đứng sau Khúc Kinh Cư đại biến, rồi rít quỳ xuống, sau đó dụi dụi mắt, cố gắng khiến mình có dáng vẻ khóc lóc thảm thương, thậm chí Hoàng Dương còn hết sức đau khổ hô lớn một tiếng ‘Hoàng thượng’, sau đó dùng tay áo bắt đầu lau nước mắt.

Đầu óc Khúc Kinh Cự trong nháy mắt trống không, nàng không dám tin nhìn về hướng hoàng cung, dưới hoàng hôn, hoàng cung tựa như được phủ một tầng kim quang thần bí, cảnh tượng này nếu lợi dụng thời phồng lên, thì đó chính là điềm báo tốt lành, sao Hoàng đế lại bằng hà rồi?

Nàng ngẩn người, sau đó mới xoay người phân phó: "Mau sai người sắp xếp lại Vương phủ, nên đổi thì đổi, nên bỏ thì bỏ, không được để xuất hiện đồ vật diêm lệ." Thấy Hoàng Dương đỏ mặt đi xuống lầu, nàng cúi đầu nhìn y phục trên người mình: "Về chính viện, hầu hạ ta thay y phục."

Mặc dù bây giờ vẫn chưa rõ tình huống trong cung lắm, nhưng Khúc Kinh Cự vẫn dùng tốc độ nhanh nhất tẩy trang, tháo toàn bộ trang sức túi thơm xuống hết, cởi váy áo màu hồng phấn và quần lụa mỏng ra, thay bằng một bộ sam y màu trắng bình thường, phối với đai lưng màu trắng, vẫn một kiểu tóc đơn giản, chỉ dùng trăm bạc cố định búi tóc, ngay cả vòng tay cũng không đeo.

Hạ nhân trong vương phủ cũng rối rít thay hết những thứ đồ có màu sắc sặc sỡ, trước và trong vương phủ đều được treo đèn lồng cò tang với nền trắng chữ đen lên, bất kỳ đồ vật nào có liên quan đến màu đỏ đều bị thu hồi hết vào kho.

Giang Vĩnh Như nhìn đám người rối ren thu dọn đồ đạc trong viện mình, nàng cũng thay một bộ váy bằng vải bông đơn điệu, hỏi Ngã Lục bên cạnh: "Vương phi có mệnh lệnh gì không?"

Ngã Lục hầu hạ nàng lấy đồ trang sức xuống, vẫn một kiểu tóc đơn giản, dùng hai cây trâm bạc cố định lại. "Vương phi không phân phó gì thêm, chỉ bảo bọn hạ nhân thu hồi hết những vật nổi bật kia thôi ạ"

Giang Vĩnh Như nhú mày, nàng hơi lo lắng đi tới cửa viện, nhìn đám hạ nhân đi tới đi lui bên ngoài, thở dài: "Cũng không biết trong cung thế nào rồi."

Ngã Lục biết chủ tử đang lo lắng chuyện tân hoàng kế vị, nếu hôm nay Vương gia bọn họ kế vị thì còn may, nhưng nếu Thụy vương kế vị, chỉ sợ sau này vương phủ khó được an bình.

"Sao, ngươi cũng không đợi được nữa rồi à?!" Phùng Tử Căng vịn tay Hạ Vân, nhìn Giang Vĩnh Như giễu cợt: "Ta tưởng ngươi có thể nhẫn nhịn được đến cuối cùng, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi."

Giang Vĩnh Như bình tĩnh nhìn bộ trâm cài lam bảo thạch trên tóc Phùng Tử Căng, lạnh nhạt nói: "Nếu ngươi có thời gian đến chỗ ta gây chuyện, không bằng tự thay y phục trang sức trên người mình còn hơn, nếu để vương phi biết, không biết có nổi giận hay không?"

"Cũng chỉ là một con chó trước mặt vương phi, có gì mà kiêu ngạo." Phùng Tử Căng hừ lạnh, vịn tay Hạ Vân rời đi.

Ngã Lục buồn bực nói: "À ta cũng chỉ là một thị thiếp bị vứt bỏ, ngông cuồng gì chứ!"

"Cha nàng ta là Công Bộ Thị Lang tam phẩm, phụ thân ta dưới quyền ông ấy, hiển nhiên nàng ta dám tỏ uy phong trước mặt ta rồi." Giang Vĩnh Như cười cười. "Người như vậy, cần gì phải chấp nhặt với nàng ta."

Ngã Lục thấy trên mặt chủ tử có ý cười, mặc dù không hiểu lắm, nhưng ảo não trong lòng đã tiêu tán không ít.

Cửa cung mở rộng, ngự tiền thị vệ Tứ phẩm cưỡi tuần mã nhanh chóng xuất cung, thủ vệ thấy hán chạy về hướng phủ Đao Vương, liền cảm khái không thôi, lần này xem như người của phủ Đao Vương gà chó thắng thiên rồi.

Sau đó, một đội hộ vệ vàng hộ tống một chiếc xe ngựa xuất cung, trên xe ngựa mặc dù treo hoa trắng, nhưng nhìn rất quy chế, hẳn là hoàng hậu mới có tư cách ngồi.

Lập tức bọn họ liền hiểu được, xe ngựa này sợ là đi đón Đao Vương phi rồi.

Khúc Kinh Cự nghiêm trang ngồi trong chánh điện phủ Đao Vương, bốn nha hoàn, bốn thái giám đứng phía sau nàng, sắc mặt mọi người đều rất nghiêm túc.

Nhìn cửa điện mở lớn, Khúc Kinh Cự uống một hớp trà Khổ Đình đã nguội, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, cổ xoa dịu lo lắng trong lòng mình.

"Vương phi, thánh chỉ trong cung đến." Hoàng Dương vội vàng chạy vào, trên mặt vừa kinh hi vừa đau buồn, nhưng trên hết là niềm vui sướng. Trái lại, trên mặt Khúc Kinh Cự lại không hề có ý cười, nàng từ từ đứng lên, nhìn ngự tiền thị vệ gấp gáp bước vào, sau đó quỳ xuống trước mặt nàng.

"Hoàng thượng có chỉ, nghênh đón nương nương vào cung, chường quản mọi chuyện trong hậu cung."

Khánh Đức đế đã bằng hà, bây giờ được xưng là hoàng đế chỉ có tân hoàng, mà nữ nhân của tân hoàng dĩ nhiên có thể xưng là nương nương, Khúc Kinh Cự khẽ gật đầu: "Mời đại nhân đứng lên." Nàng quan sát người này một hồi lâu, phát hiện người này đúng là ngự tiền thị vệ, mới hỏi: "Bây giờ Hoàng thượng sao rồi?"

"Hoàng thượng hết thấy đều tốt, chỉ là vô cùng bi thương." Ngự tiền thị vệ cung kính đáp: "Hoàng thượng cố ý phân phó vi thần đến tuyên chỉ trước, xe ngựa hộ tống sẽ lập tức đến ngay, xin nương nương đợi chờ chút lát."

Khúc Kinh Cự bình tĩnh gật đầu, dáng vẻ bình tĩnh này khiến ngự tiền thị vệ truyền chỉ sinh lòng kính nể, không hổ là Đao Vương phi, đối mặt với đại sự bức này mà vẫn giữ được bình tĩnh như vậy, không chút luống cuống nào, quả nhiên là đoan trang khí độ, có đáng về của mẫu nghi thiên hạ.

Lúc này, đám người Mộc Cận sau lưng Khúc Kinh Cự đã mừng rỡ không thôi, bởi vì có người ngoài ở đây, nên mới miễn cưỡng không chế về mặt mình.

Mộc Cận tiến lên đỡ tay Khúc Kinh Cự, nhỏ giọng nói: "Nương nương, nếu thế thì để chúng nô tỳ đi thu thập vài thứ."

Khúc Kinh Cự gật đầu, nói với ngự tiền thị vệ: "Mời đại nhân ngồi, không biết nên xưng hô với đại nhân thế nào?"

"Vi thần không dám." Ngự tiền thị vệ chấp tay nói: "Vi thần là Cao Tấn - ngự tiền thị vệ Tứ phẩm, đã từng làm hộ vệ ở vương phủ một thời gian."

Khúc Kinh Cự gật đầu, hiểu ra có thể người này là thuộc hạ của Hạ Hành, nàng yên lặng ngồi xuống chủ vị, không lên tiếng nữa.

Chẳng bao lâu, xa giá đến, Mộc Cận và đám nha hoàn cũng thu xếp đồ đạc xong. Khúc Kinh Cự mang theo mấy nha hoàn thái giám cận thân ra khỏi vương phủ, nhìn xe ngựa xa hoa thì thở dài một hơi, thoáng dừng chân, rồi mới vịn tay Mộc Cận lên xe.

Dân chúng hai bên phố đã được thị vệ hạ lệnh tránh ra nhường đường, Khúc Kinh Cự ngồi trong xe ngựa, cảm thấy hơi vô vị. Lúc trước, nàng ngồi trong xe ngựa, còn có thể nghe được một ít tiếng người đi đường, hiện tại ngoài tiếng bánh xe ma sát với mặt đất và tiếng vó ngựa ra, thì không còn nghe thấy gì nữa. Chẳng lẽ đây chính là sự khác biệt giữa vương phi và hoàng hậu sao?

Sau khi xe ngựa vào cung cũng không dừng lại, nàng khẽ vén rèm cửa sổ lên, chỉ thấy từng tấm lưng quý rap dưới đất, chẳng lẽ những người này cũng đang nom nớp lo sợ ư, tựa như mình chỉ cần nhử mảy thì bọn họ liền mất mạng không bằng vậy.

Xe ngựa vào đến sát bên cửa cung mới ngừng lại, Khúc Kinh Cự xuống xe ngựa, đổi sang phượng liễn, dùng tốc độ không nhanh không chậm đến cung Thiên Khai, khi nàng vừa xuống phượng liễn, liền nhìn thấy Hạ Hành đang đứng trên bậc thềm ngọc.

Nàng đứng dưới thềm ngọc thật cao, nhìn thẳng vào hấn, từng bước từng bước đi lên trên, mỗi một bước đều cẩn thận trầm ổn, cũng cực kỳ dũng sức.

Còn cách Hạ Hành ba bậc thềm thì hấn bước xuống, vững vàng nắm tay Khúc Kinh Cự, hai người đồng loạt đi lên hết các bậc thềm ngọc, Hạ Hành ngẩng mặt nhìn biển hoành phi viết 'Cung Thiên Khai', nói: "Linh đường của phụ hoàng lập tại cung Thọ Khang, lát nữa nàng đến đó thấp nén hương cùng ta."

Khúc Kinh Cự giật mình, thì ra di thể Khánh Đức để không ở tại cung Thiên Khai này sao? Nàng quay đầu lại nhìn bậc thềm ngọc phía dưới, mới phát hiện phong cảnh bên trên hoàn toàn khác biệt với bên dưới.

Nàng ngẩng đầu nhìn biển hoành phi cung Thiên Khai, trong lúc nhất thời không biết nên nói nén bi thương hay nói lời chúc mừng. Quay sang nhìn nam nhân bên cạnh, hấn cũng không có vẻ gì là vui mừng như mình tưởng tượng, mà ngược lại có một loại cảm giác trầm ổn trong dự liệu. Suy nghĩ một chút, Khúc Kinh Cự vẫn lên tiếng: "Ta nghe nói chàng chưa uống một giọt nước nào, thời tiết nóng bức, chàng đừng tự tổn thương thân thể mình như thế."

Hạ Hành cười cười, nhìn về ráng chiều tà phía chân trời. "Nếu như lo lắng cho ta, thì cùng dùng bữa tối với ta."

Khúc Kinh Cự gật đầu, gương mặt không son phấn hiện lên vẻ ân cần.

Hai người cùng tiến vào cung Thiên Khai, rất nhanh ngự thiện được mang lên, dù không có món ăn mặn, nhưng hình thức lại hết sức tinh xảo, cũng rất kích thích vị giác.

Dùng bữa xong, sau khi Hạ Hành súc miệng, vừa lau khô miệng, nói: "Mấy ngày này, trong cung sẽ khá rối ren, nàng theo mẫu hậu học xử lý chuyện hậu cung, đợi mọi chuyện ổn định rồi, sẽ quản lý hậu cung thành thực hơn."

Khúc Kinh Cự khẽnhếch lông mày, ý của Hạ Hành là, sau này hậu cung sẽ giao cho nàng chưởng quản ư?

"Trong cung có đến hai vị mẫu hậu, sao đến lượt ta làm những chuyện này." Khúc Kinh Cự cười nói: "Chẳng lẽ Hoàng thượng không lo lắng thần thiếp sẽ một chết sao?"

"Đương nhiên là lo lắng, nhưng hậu cung là của chúng ta, sao nàng có thể giao cho người khác được chứ." Hạ Hành ôn hòa cười rộ lên. "Giao cho người khác ta không yên tâm."

Khúc Kinh Cự nhìn vào mắt hấn, phát hiện hấn nói cực kỳ nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi suýt chút nữa nàng đã tin là thật.

Trầm mặc một hồi lâu, Khúc Kinh Cự cười nói: "Được."

Cung Chung Cảnh, Kính quý phi phe phẩy quạt tròn, hỏi Đình ma ma đang đứng bên cạnh: "Nghe nói hoàng thượng ghé thăm Khúc Kinh Cự vào cung rồi à?"

Đình ma ma nói: "Nô tỳ nghe nói, lúc này nương nương đang dùng bữa tối với hoàng thượng."

Kính quý phi gật đầu: "Cũng tốt, có nàng ở bên cạnh, hoàng thượng cũng biết chăm sóc long thể của mình hơn."

Đình ma ma hơi đắn đo, không nhin được nói: "Nhưng nếu Khúc nương nương vào cung, hậu cung này....."

"Nhi tử của bốn cung giao hậu cung cho nhi tử của bốn cung chưởng quản, có gì mà không được?!" Kính quý phi nghiêm mặt lại: "Sau này không được nhắc lại chuyện này nữa."

Sắc mặt Đình ma ma tái nhợt, cúi đầu càng thấp: "Nô tỳ lỡ lời, xin nương nương thứ tội."

Về mặt Kính quý phi dần thả lỏng, tiếp tục phe phẩy quạt tròn trong tay, không nói gì nữa.

Hết chương 85

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Hậu cung của chúng ta

Editor: Gà

"Người nói gì, Đao Vương kể vị rồi hả?!" Lương thị đứng trước cửa một nông trại có gian ngói xanh, sắc mặt trắng bệch nhìn cháu của mình, tin tức này đối với bà ta mà nói, không khác gì tin dữ, bà ta không dám tin lắm bầm nói: "Làm sao có thể là Đao Vương, Thụy vương đâu rồi? Thụy vương đâu?"

Lương Hồng thấy dáng vẻ này của cô, thờ dài một hơi: "Thụy vương vì náo động lớn ở lĩnh cửu tiên đế, khiến mọi người bất mãn, may mà hoàng thượng nhân hậu, vẫn chưa phạt nặng, chỉ phạt hấn quý ở trước linh đường sám hối thôi."

"Thụy vương không phải được tiên đế sủng ái sao, vì sao sẽ như vậy?" Lương thị lão đảo một cái, sau một lúc lâu mới khóc lên: "Ước Tổ phải làm sao bây giờ, con bé nên làm gì bây giờ?" Hiện giờ Thụy vương không làm Hoàng đế được, Tổ nhi vẫn chỉ là thiếp, sau này còn có thể có ngày lành được sao?

Lương Hồng thấy cô khóc đến thảm thương, cũng không biết nên an ủi khuyên giải thế nào, lúc trước gã không quá đồng ý để biểu muội đi làm thiếp thị, hiện giờ phủ Thụy vương thất thế, biểu muội thân là thiếp thị thì cuối đời sao còn có thể thoải mái?

Gã nhìn nông trại ngói xanh phía sau cô, không khỏi nhớ đến ba vị biểu muội của phủ Xương Đức công lúc trước. Đại biểu muội gả cho Đao Vương, hiện giờ Đao Vương kể vị làm đế, đại biểu muội chắc như đinh đóng cột sẽ là hoàng hậu, nhưng còn phải chờ đại tang qua đi mới chính thức được tấn phong. Tuy nhị biểu muội là thứ nữ, nhưng sau khi Khúc gia rơi rụng không lâu, lại có một tú tài giàu có cưới nàng về làm vợ, đến cuối cùng ngược lại là tam biểu muội do chính cô sinh dưỡng ra chỉ đành làm một thị thiếp không vừa mắt người ta.

Có phải đây là báo ứng do năm đó dưỡng liễu lĩnh thú cô không? Lương Hồng lấy ra một túi bạc nhỏ từ trong bọc quần áo: "Cô, cả nhà chúng ta chuẩn bị chuyển về tây quận, ngân lượng này ngài cầm đi." Gã thấy Lương thị đứng như khúc gỗ, thì nhét bạc vào tay bà ta: "Hiện tại Tân hoàng đăng cơ, chắc hẳn sẽ đặc xá một số người, ta đã nhờ người hỏi thăm, không lâu nữa dưỡng có thể ra khỏi thiên lao, đến lúc đó các người cố gắng sống qua ngày thôi, ta phải nói lời từ biệt với ngài rồi."

Thời gian gã ở quý phủ Khúc gia cũng không ít, bây giờ cả nhà phải rời khỏi, cái gã có thể để lại cũng chỉ là một túi bạc nhỏ như vậy thôi.

"Biểu ca phải đi sao?" Khúc Vọng Chi từ trong nhà đi ra, trên người hấn mặc một bộ vải thô bụi bẩn, tóc cũng lộn xộn, trông vô cùng chật vật.

Lương Hồng thấy biểu đệ thế này, có chút xót xa chấp tay nói: "Cáo từ, xin bảo trọng."

Khúc Vọng Chi thấy bóng lưng biểu ca rời đi, trong lòng khủng hoảng càng lúc càng lớn, hiện giờ cả nhà biểu ca đều chuyển đi rồi, đại tỷ đã từng bị mẫu thân khất khe sẽ trở thành hoàng hậu, người một nhà bọn họ còn có thể sống tiếp sao? Bỗng nhiên hấn hơi oán hận mẫu thân của mình, nếu mẫu thân đối đãi với trưởng tỷ tốt một chút, bọn họ cũng không đến mức suy tàn đến tình trạng hôm nay rồi.

Lương thị không cam lòng nhìn về phía hoàng cung, quay đầu nhìn nhĩ tử cả người chật vật, không thờ nổi, nhanh chóng hôn mê bất tỉnh, trước khi lâm vào màn đêm, bà ta thấy hai mắt nhĩ tử hoảng loạn bất lực.

Hiện tại hậu cung vội thành một đoàn, toàn bộ nhóm hậu phi của tiên đế đều bị cưỡng ép chuyển ra, người sau khi thừa sủng có con nối dòng, thì sẽ chuyển vào trong hậu cung nơi dành cho nhóm thái phi, không có con nối dòng mà vị phân lại không đến phi vị, cũng chỉ phải dọn đến hành cung của Kinh Giao sống đến cuối đời.

Khúc Khinh Cur nhìn danh sách nhóm thái phi của tiên đế, cẩn thận đếm một chút, hơn hai mươi người có danh phận, trừ có con nối dòng vị phân cao ra, còn lại 12 người phải dọn đến hành cung. Về phần những người được tiên đế sủng ái nhưng không có danh phận này, dựa theo phương pháp cũ, toàn bộ đưa đến một đạo quan ở Kinh giao làm đạo cô, cuộc đời này không còn hi vọng bước ra.

Khúc Khinh Cur thờ dài một hơi, khép danh sách trong tay lại: "Dựa theo tổ chế, những nữ tử thừa sủng đó phải bị đưa đến đạo quan sao?"

Tiền Thường Tín nhìn danh sách được nương nương khép lại, khom người đáp: "Bẩm nương nương, đây đều là tục lệ trước kia, cũng không nhất thiết phải đưa những cô nương được hưởng thánh ân đến đạo quan làm ni cô."

"Một khi đã như vậy, những người này cũng an bày vào hành cung Kinh giao đi, mặc dù hành cung không thể thoải mái hơn trong cung, nhưng tốt hơn đạo quan kham khổ." Khúc Khinh Cur cau mày nói: "Nhiều thêm vài người, tuy hàng năm phải dùng thêm chút bạc, nhưng nhiều đây người, thì có thể tốn bao nhiêu chứ." Tất cả đạo quan ni cô đều chỉ toàn hương khói, đi đến nơi như thế, chẳng khác gì người bị tội, thân là nữ nhân, nàng không muốn làm khó nữ

nhân.

Khánh Đức để làm Hoàng đế vài năm, tổng cộng sung hạnh ngần này nữ nhân, trong bối cảnh triều đại thế này, thật sự không xem là tham hoa háo sắc.

"Nương nương nhân hậu, nô tài lập tức hạ lệnh xuống." Tiền Thường Tín lấy danh sách ra, lại từ trong lồng ngực lấy một bản vẽ ra nói: "Thái hậu nương nương đã từ cung Khôi Nguyên chuyển đến cung Trường Ninh, đây là bản vẽ sửa chữa lại cung Khôi Nguyên, không biết nương nương có muốn chỉnh sửa lại gì không?" Mẫu hậu Hoàng thái hậu đã chuyển đi, tân chủ nhân trước mắt sẽ là vị này rồi.

Khúc Kinh Cự tiếp nhận bản vẽ nhìn thoáng qua, chỉ thấy toàn đường ngang đường dọc trông mà muốn quáng gà, nhân tiện nói: "Bản vẽ ta đã xem qua, thấy cũng không có vấn đề gì lớn."

Tiền Thường Tín thấy thế, cũng không nhiều lời, sau khi nói rõ hoàng thượng muốn đến dùng bữa tối, lập tức lui ra ngoài.

Khúc Kinh Cự đứng ở cửa sổ trong hậu điện cung Thiên Khải, thì có thể nhìn thấy cung Thiên Khải nằm trên cùng một đường thẳng với cung Khôi Nguyên, hai nơi này là cung điện duy nhất được xây dựng ở chính vị, khoảng cách hai cung cũng gần nhất. Nhưng cố tình chủ nhân trước của hai tòa cung điện này cứ như người xa lạ, tương kính như băng, đến chết cũng không có cảm tình gì.

Nàng đã nghe Kim Trần nói về chuyện xảy ra khi tiền đế băng hà, tài ăn nói của Kim Trần khá tốt, nói về tình cảnh lúc đó cứ như nàng ấy có mặt ở hiện trường vậy, vì cái dạng này, Khúc Kinh Cự mới cảm thấy người hậu cung không dễ dàng gì.

Hoàng hậu bình tĩnh lý trí, Thực quý phi luống cuống, còn có Kính quý phi thương tâm muốn chết, thậm chí còn có Ôn quý tần, An quý tần mấy ngày nay cũng không hề bước vào cửa lớn cung Thiên Khải.

Lúc băng hà Khánh Đức để nắm tay Kính quý phi, có người nói ông mang theo nụ cười rồi đi, điều này làm Khúc Kinh Cự có chút không rõ, không phải người Khánh Đức để thật sự yêu là Thực quý phi sao, sao đến cuối cùng, ngược lại nhớ thương Kính quý phi rồi vậy?

Còn ‘Thuyền nhi’ hay ‘Thiên nhi’ gì đó trong miệng tiền đế kia là ai, Kính quý phi hay là nữ nhân khác?

Ngày Hoàng đế hạ táng, Khúc Kinh Cự và Hạ Hành đốt giấy đề tang một đường hộ tống di thể Khánh Đức để đến Hoàng lăng, sau đó quỳ đông quỳ tây, đợi khi Hạ Hành đọc điều văn, Khúc Kinh Cự quỳ ở dưới giống những người khác đều khóc lóc nức nở, lễ tang kết thúc, nàng hầu như cảm thấy chân không còn là chân mình nữa, ánh mắt cũng sắp biến thành ‘khe hở’ rồi, đồ tang trên người gần như có thể vắt ra nước được luôn.

Đến khi hồi cung, đã là đêm khuya, Khúc Kinh Cự bước vào thùng tắm một cái, mới cảm thấy bản thân như sống lại, vừa mặc xong y phục, đã thấy Hạ Hành mặc một bộ áo bào mỏng màu trắng đi vào.

Hạ Hành vào phòng thấy mặc dù vẻ mặt Khúc Kinh Cự mang theo mệt mỏi, nhưng cũng không vì ánh mặt trời chói chang mà bị tổn thương, thì yên tâm, hần thuận tay lấy vải bông trong tay Mộc Cận, giúp Khúc Kinh Cự lau tóc ướt: "Nhiều ngày nay vất vả cho nàng rồi." Hần thở dài: "Qua ít ngày nữa, sẽ đón người trong phủ vào, định vị phân cho các nàng thế nào, nàng có ý tưởng gì chưa?"

Dựa theo quy củ, trừ vợ cả ra, những nữ nhân khác của Tần hoàng ít nhất phải đợi đại sự của Tiên đế qua hai mươi bảy ngày sau mới có thể tiến cung, chính thức sắc phong càng phải đợi thêm ba tháng nữa. Nhưng bất kể thế nào, nên an bày cần phải an bày, dù không thể lập tức tấn phong, nhưng nên phong ai thế nào, ai ở đâu, phải định ra trước.

Khúc Kinh Cự đoạt lấy vải bông trong tay Hạ Hành, tự mình chậm rãi lau: "Các nàng là phi tần của hoàng thượng ngài, sao có thể đến lượt ta định đoạt."

Nhìn mặt mày đậm đặc của đối phương, trong lòng Hạ Hành chua chát, hần thở dài, đề tay lau tóc Khúc Kinh Cự lại: "Các nàng chỉ là phi tần hậu cung, nàng là hoàng hậu của ta, là nữ nhân sẽ theo ta cả đời, việc này đương nhiên có thể do nàng định đoạt."

Khúc Kinh Cự đột nhiên cười lên, nàng ném vải bông qua một bên, nhìn Hạ Hành cười nói: "Hoàng thượng, ngài nói có thật không đấy?"

Dù Khúc Kinh Cự dùng giọng điệu vui đùa nói những lời này, nhưng Hạ Hành lại chợt cảm thấy, câu hỏi này của đối phương vô cùng nghiêm túc.

Trong lòng hần chấn động, nhìn nàng rồi chậm rãi trịnh trọng hạ thấp đầu xuống, cúi người hôn lên trán nàng: "Những lời ta nói đều là thật."

Khúc Kinh Cự yên lặng rũ mí mắt xuống, ánh mắt lập tức biến đổi, cười nói: "Hoàng thượng đã nói như thế, ngày ấy vị phân của mỹ nhân trong hậu cung ta sẽ làm chủ vậy." Dù sao nàng đã hạ quyết tâm khoái hoạt ngày nào thì hay ngày ấy từ lâu rồi, như vậy hiện tại cũng không có gì thay đổi.

Hạ Hành có thể khoan nhượng nàng bao lâu, nàng sẽ kiêu ngạo bấy lâu, đợi có một ngày nào đó Hạ Hành không thể khoan nhượng nàng nữa, cùng lắm thì chết thôi.

Nhân sinh tự cổ thùy vô tử [1], chẳng qua là sáng khoái mà chết hay ghen khuất đến chết thôi.

[1] Nguyên văn: ‘Nhân sinh tự cổ thùy vô tử, Lưu thủ đan tâm chiếu hân thanh’ nghĩa là Xưa nay hỏi có ai không chết? Hãy để lòng son chiếu sử xanh. Ý nữ chính là trong cuộc đời có ai mà không chết cứ sống thoải mái thôi.

Phát hiện đối phương chợt trở nên linh động bắn ra bốn phía, mặc dù Hạ Hành không rõ vì sao nàng chuyển biến nhanh như vậy, nhưng trong lòng bị đè nén cũng biến mất tăm, hần lại cười tủm tỉm lần nữa cầm lấy vải bông lau tóc cho Khúc Kinh Cự.

"Mặc dù xuất thân Giang thị không thể so với Phùng thị, nhưng làm người vô cùng trầm ổn, tiến thoái có độ, không bằng tấn phong nàng ấy làm phi, sống ở

cung Ngọc Bình. La thị im lặng ít lời, làm người thành thật, thích hợp với tam phẩm Quý tần. Hàn thị đã hầu hạ chàng từ sớm, nhưng xuất thân thật sự đê hèn, không bằng phong làm ngũ phẩm Lương đệ. Về phần Phùng thị, tuy xuất thân tốt, nhưng từ trắc phi biến thành thị thiếp, ta không có hảo cảm với nàng ta, cấp bậc của nàng ta tự hoàng thượng chàng định đi." Khúc Kinh Cự vô cùng thẳng thắn bày tỏ yêu ghét của mình, về phần Hạ Hành nghĩ thế nào, nàng lười quản nhiều như vậy.

Quả thật Hạ Hành không ngờ Khúc Kinh Cự sẽ thẳng thắn nói mình không thích thị thiếp nào với hắn, thấy đáng về nàng tùy chàng nghĩ thế nào, tâm tình hắn rất tốt nói: "Những người khác đều chiều theo ý nàng, còn về phần Phùng thị, nàng đã không thích, ta cũng không thích nàng ta, phong làm thất phẩm Tài tử. Dù sao đi nữa nàng ta đã là lão nhân trong vương phủ, thấp hơn thất phẩm thì không thích hợp lắm."

Đối với câu giải thích cuối cùng của Hạ Hành, Khúc Kinh Cự liếc hắn một cái: "Đây chính là Hoàng đế chàng định đoạt đấy, không có liên quan đến ta đâu."

"Không phải đã nói ta không thích nàng ta sao, không liên quan đến nàng." Hạ Hành sờ tóc nàng, thấy đã ổn hơn, mới đứng dậy: "Canh giờ không còn sớm, hôm nay nàng đã phơi nắng mệt mỏi cả ngày rồi, đi ngủ sớm đi."

Bởi vì đại tang, nên ngay cả bọn họ không được nằm ở lại lâu, huống chi là thông phòng, Khúc Kinh Cự mỉm cười nhìn hắn ra khỏi cửa hậu điện, vén tóc, ý cười nơi khóe miệng càng ngày càng rõ.

Khánh Đức năm 34, Khánh Đức đế triều Đại Long băng hà, nhị hoàng tử kế vị, vì Tiên đế vừa mất, Tân đế vô cùng bi thương, bày tỏ năm đó vẫn dùng nguyên hào Khánh Đức, cũng giữ đạo hiếu ba năm, mặc dù các thần tử cảm động tấm lòng nhân ái và hiếu thảo của hoàng thượng, nhưng Đế Vương vô cùng tôn quý, giữ đạo hiếu ba năm thật sự thương hại long thể và không có ích cho xã tắc, vì thế sau khi đại thần cả triều cầu khẩn vô số lần, Tân đế mới miễn cưỡng đồng ý đổi tháng thành năm, giữ đạo hiếu ba tháng.

Do vậy, Tân đế nhiều lần đến trước linh vị Tiên đế xin lỗi, cũng ngày ngày không ngừng dâng hương, hành động lần này được sĩ tử thiên hạ ca tụng, hơn nữa có không ít người viết sách truyền lời, chỉ ra nhân hiếu (nhân ái và hiếu thảo) của Tân đế.

Mặc kệ tiền triều thế nào, một tháng sau đại sự của Tiên đế, rốt cuộc Khúc Kinh Cự hạ lệnh cho người nghênh vãi vị thị thiếp của phủ Doan Vương vào cung.

Đương nhiên, trừ Hạ Hành với vài người hầu hạ thân cận ra, ai cũng không biết, cấp bậc và cung điện không phải từ hoàng thượng quyết định, mà do hoàng hậu định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Ngu xuẩn

Editor: Mèo ™

Tuy rằng chủ nhân của phủ Doan Vương đã tiến cung, nhưng nơi này vẫn được trọng binh canh giữ nghiêm ngặt, người người qua lại đều biết đây là vương phủ mà tân đế từng ở trước khi lên ngôi, lúc đi ngang qua cũng cực kỳ cẩn thận.

Giờ đây, ngay cả thân phận nhà mẹ đẻ của những thị thiếp trong phủ Doan Vương cũng đã khác xưa, nước lên thì thuyền lên. Dù không có bao nhiêu người có ý đến lấy lòng, nhưng mà ai nấy đều đối đãi khách khí hơn nhiều.

Đối với đám thị thiếp trong phủ Doan Vương, Vương gia có thể kế vị, hiển nhiên là niềm vui mừng kinh hi nhất, thị thiếp của vương phủ có thể so được với nương nương trong cung sao? Huống chi mấy người họ đều hầu hạ hoàng thượng từ lúc còn chưa kế vị, chắc phân vị cũng sẽ không quá thấp, đến lúc đó cho dù hoàng thượng không sủng ái các nàng đi nữa, ít nhất về mặt thân phận, cũng được lưu danh vào sử sách rồi. Còn nếu chỉ là một thị thiếp trong vương phủ, sau trăm năm, còn ai thèm nhớ tới bọn họ nữa chứ?

Nhưng rất nhanh, sự hưng phấn của các nàng đều tắt ngấm, sau khi vương phi được hoàng thượng nghênh đón vào cung, liền không thấy có thánh chỉ đến nữa. Mắt thấy linh cữu tiên đế được đưa đến Hoàng lăng, mắt thấy hoàng thượng cử hành đại điển đăng cơ, nhưng vẫn không thấy có ai tới đón họ vào cung cả.

Trong lòng Phùng Tử Cầm và Hàn Thanh Hà nóng nảy, định đi tìm Giang Vịnh Như thương lượng thử, dù sao hiện nay địa vị của Giang Vịnh Như cũng cao nhất trong số mấy người họ. Nhưng khi hai người họ đến viện của Giang Vịnh Như liền tròn tròn mắt, uống cho bọn họ lòng như lửa đốt, kết quả lại thấy vị này đang nhàn nhã ngồi dưới góc cây đọc sách, trước mặt bày một ấm trà lạnh, sau lưng còn có một nha hoàn đứng quạt, đáng về cực kì thoải mái.

Phùng Tử Cầm nhìn đáng về phong dung bình tĩnh của nàng ta, tiến lên phía trước nói: "Giang trắc phi nhẫn nại thật đấy, đến bây giờ rồi mà vẫn không lo lắng gì cả."

Giang Vịnh Như gấp sách lại, nhìn hai người kia. "Mời hai vị muội muội ngồi, trời nóng như vậy, sao lại có nhã hứng đến nơi này của ta thế?"

Nha hoàn đưa đến hai cái ghế đặt phía sau hai người, mặc dù Hàn Thanh Hà cũng nóng lòng, nhưng cũng biết lời nói của Phùng Tử Cầm có hơi quá phận,

nàng ta nói tiếng cảm ơn rồi mới cười ngời xuống: "Mấy ngày nay hoàng thượng nương nương đều không ở trong phủ, ta thấy hơi nhàm chán, nên muốn đến viện của tỷ tỷ nói chuyện phiếm ấy mà."

Giang Vĩnh Như biết Hàn thị cũng đang nóng lòng chuyện vào cung, dù lời nói có vẻ êm tai hơn Phùng thị, nhưng ý định cũng không khác Phùng thị là bao, nàng nâng chung trà lên nói: "Đây là trà mà mấy ngày trước nương nương cố ý bảo người mang tới cho ta, vừa uống vào miệng đã thấy mát mẻ giải nhiệt, hai vị muội muội cũng nếm thử xem."

Bưng tách trà lên nhấp một hớp, Hàn Thanh Hà thấy trà hơi đắng, nhưng sau khi nuốt xuống, quả thật cảm thấy trong lòng mát mẻ khoan khoái, nàng ta đặt tách trà xuống, cười nói: "Nương nương ban thưởng quả thật là đồ tốt, có thể thấy được nương nương có lòng với tỷ tỷ." Bốn thị thiếp trong vương phủ, mặc dù Khúc Kinh Cự không thân cận ai, nhưng quả thật đối với Giang Vĩnh Như tốt hơn vài phần. Nghĩ tới đây, Hàn Thanh Hà thấy hơi hối hận, nếu ban đầu nàng cũng học Giang Vĩnh Như quy phục Khúc Kinh Cự sớm một chút, sau này cho dù hoàng thượng không sủng ái nàng, thì cũng còn hoàng hậu để dựa vào, ngày qua ngày cũng sống thoải mái hơn nhiều.

Nghe ra trong lời nói Hàn thị có ý nhỉnh nọt mình, Giang Vĩnh Như cười nhạt: "Nương nương đối đãi với chúng ta đều giống nhau cả, muội muội nói đùa rồi." Nói xong, nàng quay sang nhìn Phùng Từ Căng: "Muội muội đến tìm ta cũng để nói chuyện phiếm ư?"

"Ta không quanh co lòng vòng với người, chỉ hỏi người một câu thôi, người có biết lúc nào chúng ta mới được tiến cung không?" Phùng Từ Căng không thèm nhìn tới tách trà trên bàn, mắt kiên nhẫn phe phẩy cây quạt trong tay. "Đừng nói những thứ vô nghĩa kia làm gì, chẳng lẽ chúng ta bị nương nương lạnh nhạt thờ ơ rồi sao?"

"Khi nào chúng ta được vào cung, là định đoạt của hoàng thượng và nương nương, sao ta biết được chứ?" Giang Vĩnh Như nhìn cây quạt trên tay Phùng Từ Căng, trên mặt quạt thêu một đoá hoa mẫu đơn màu đỏ, nàng cong môi cười nói: "Hiện tại, sự vụ hậu cung bẽ bộn, đại tang của tiên đế cũng vừa mới qua một tháng, hoàng thượng nương nương còn đang thương tiếc chưa nguôi, sao chúng ta có thể gây thêm phiền cho hoàng thượng cùng nương nương được?"

Phùng Từ Căng liếc nhìn nụ cười trên mặt Giang Vĩnh Như, cười nhạt nói: "Giang trắc phi quả nhiên khí độ trầm ổn, nếu đã như vậy, ta cũng không làm phiền nữa." Nàng ta đứng lên, hừ lạnh: "Nếu người có bản lĩnh thì đừng vào cung." Nói xong, tức giận đứng đi ra khỏi trác viện.

Hàn Thanh Hà đang cầm tách trà, cười gượng hai tiếng, nàng ta nhìn theo bóng lưng của Phùng Từ Căng: "Tính tình Phùng thị thiếp vẫn luôn như vậy."

"Mang tính tình này vào cung, chỉ tự mình chuốt khổ thôi." Giang Vĩnh Như đã quen nhìn Phùng Từ Căng diễn trò, bình tĩnh quay đầu nói thêm: "Chúng ta là người cũ hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, sớm muộn gì cũng sẽ có người đón chúng ta vào cung, sốt ruột lo lắng như thế làm gì. Trong cung thay đổi nhân sự, các chủ tử cũ cũng phải có thời gian sắp xếp dời cung, chúng ta cũng không phải là chính thể, có tư cách gì mà được tiến cung sớm như nương nương?"

"Tỷ tỷ là người hiểu chuyện, muội muội xin thụ giáo." Hàn Thanh Hà cười đồng ý: "Nương nương hiền đức, chắc chắn sẽ an bài ổn thoả." Tuy nàng ta là nữ nhân hầu hạ bên cạnh Vương gia sớm nhất, nhưng ở trước mặt Giang Vĩnh Như, cũng chỉ có thể xưng một tiếng muội muội. Nghĩ đến không lâu sẽ được vào cung, trong lòng nàng ta cũng có chút thấp thỏm, không biết hoàng thượng sẽ cho nàng ta phân vị gì, thân phận của nàng ta thấp nhất trong bốn người ở đây, chắc hẳn phân vị cũng sẽ là thấp nhất.

Nghĩ vậy, vẻ hưng phấn của nàng ta liền bay biến hơn phân nửa, nói với Giang Vĩnh Như: "Trong bốn người chúng ta, chỉ có ta xuất thân thấp nhất, ngay cả La muội muội cũng có một cửu cửu làm quan thất phẩm qua đời vì bệnh, còn ta thì chả có ai cả." Nghĩ tới phụ thân mình chỉ làm một quan bát phẩm nhỏ nhoi, tuy nói là quan, kì thực còn không sánh bằng người giữ cửa của vương phủ.

"Muội muội sao lại nghĩ như vậy, chúng ta đều là người hầu hạ hoàng thượng, chẳng lẽ hoàng thượng lại dựa vào nhà mẹ đẻ để định phân vị cho chúng ta sao?" Giang Vĩnh Như khuyên lơn: "Nghĩ như vậy cũng không đúng."

Hàn Thanh Hà lập tức phản ứng kịp, nhà mẹ đẻ của nương nương đã không còn, lời này của mình đúng là không ổn. Nghĩ tới đây, nàng ta lập tức nói: "Là ta nghĩ nông cạn."

"Vậy được rồi, chỉ cần biết suy nghĩ, không có gì không qua được cả." Giang Vĩnh Như vừa nói xong câu đó, thì thấy quân sự vương phủ vui mừng chạy vào, đến trước mặt họ, thì lễ nói: "Các vị chủ tử, thần chỉ hoàng thượng đến, muốn đón chư vị chủ tử vào cung đây."

Giang Vĩnh Như tính ngày, hôm nay là ngày thứ ba mươi hai sau đại tang của tiên đế, lúc này vào cung, rất thích hợp.

Nàng nhìn về hướng hoàng cung, thờ dài, đồ đạc đều đã thu xếp ổn thoả, chỉ chờ thánh chỉ ban xuống thôi.

Bởi vì tiên đế băng hà, tân đế kế vị, thiên hạ mưa thuận gió hòa, cũng không có ai gây chuyện với Hạ Hành, chuyện duy nhất khiến hấn mất hứng chính là, lúc thượng triều, Ngự sử bầm tấu nói thân phận Khúc Kinh Cự không xứng làm hoàng hậu.

Hấn trầm tĩnh nghe Ngự sử nói xong, cười lạnh nói: "Theo như người nói, nếu nam nhân trong thiên hạ đều bởi vì nhà mẹ đẻ của thế tử phạm phải sai lầm mà vứt bỏ nàng, vậy còn gì gọi là tào khang chi thể bất khả hạ đẳng[1] nữa? Hoặc là nói, trong lòng Tần Ngự sử, có thể tùy ý vứt bỏ chính thể của mình ư?" Hấn vỗ mạnh xuống tay vịn long kỷ, nổi giận mắng: "Một người bạc tình vô nghĩa, lòng lang dạ sói như người, há có thể làm Ngự sử của triều Đại Long ta, nếu Ngự sử trong thiên hạ đều như người vậy, thì triều Đại Long còn gì gọi là tình nghĩa nữa?!"

[1]Tao khang chi thể (người vợ tao khang, hay gọi chệch là tào khang) ám chỉ người vợ (cũng là vợ cả) cưới khi chồng còn nghèo.

Bất khả hạ đẳng (đường): Không thể đưa xuống nhà dưới (không thể hát húi).

Tao khang chi thể bất khả hạ đẳng: nghĩa là khi sang giàu thì không thể bỏ người vợ cùng chịu cảnh nghèo hèn lúc trước với mình.

Tích: Tổng Hoàng là quan hiền lương dưới triều vua Quang Vũ (6 TCN – 57 CN), người sáng lập triều Đông Hán (tức Hậu Hán). Vợ Tổng Hoàng bệnh, bị mù và ông luôn đích thân săn sóc, đút cơm cho vợ. Chị gái vua là công chúa Hồ Dương góa chồng, rất ái mộ Tổng Hoàng. Vua biết ý, một hôm ướm lời dò hỏi: “Ngan ngữ nói: Sang đổi bạn, giàu đổi vợ, có thật vậy chăng?” Hoàng đáp: “Bản tiện chỉ giao mạc khả vong, tao khang chi thể bất khả hạ đẳng” (Nghĩa: Bạn bè chơi từ thuở nghèo hèn chớ nên quên, người vợ từng chịu khổ cực với mình chớ hắt hủi.). Hiểu Tổng Hoàng một lòng chung thủy, vua bỏ ý định tác hợp cho chị gái mình.

"Hoàng thượng!" Tần ngự sử không ngờ hoàng thượng lại nghiêm nghị như vậy, chân mềm nhũn, liền quỳ xuống: "Hoàng thượng, tuy vương phi là thê tử kết tóc se duyên với ngài, nhưng năng có tướng bồi không ra gì như vậy, sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ được?"

"Lời của Tần đại nhân là chỉ nữ nhi của Điền gia ta không ra gì sao?" Điền Tấn Kha sai bước ra ngoài điện, giọng đau xót nói: "Hoàng thượng, dù muội muội vi thần không phải nữ tử kỳ tài trong thiên hạ, nhưng cũng coi là tri thư đạt lý, mẫn tuệ hiền đức, thận trọng từ lời nói đến việc làm. Tuy năm xưa bị tên lòng lang dạ sói kia hại chết, thế nhưng không thể gán ba chữ ‘không ra gì’ vào người như thế, cầu xin hoàng thượng tìm lại công đạo cho muội muội vi thần!"

Tất cả mọi người đều biết, người mà Tần ngự sử nói là Lương thị - Kế thê của Xương Đức công, nhưng muội muội Điền Tấn Kha mới là thân mẫu của vương phi, Tần ngự sử khác nào đang đưa nhục điểm cho người khác nắm đầu.

"Hoàng thượng, vi thần cho rằng, thân mẫu của vương phi từng được chính miệng Hiếu Từ hoàng hậu tán dương. Từ nhỏ vương phi đã được phu nhân Trường Thanh hầu dạy bảo, là người vô cùng hiền đức nhân hậu, lại là chính thê của hoàng thượng, là lựa chọn tốt nhất cho vị trí hoàng hậu. Cả nhà Khúc thị phạm tội, vương phi vốn là bị người hại, Tần ngự sử không những không đồng tình, ngược lại còn dùng tội danh này vu cáo cho danh dự vương phi, thực sự quá hoang đường, kính mong hoàng thượng nghiêm trị, đòi lại công đạo cho Điền đại nhân." La Trường Thanh sắc mặt ngưng trọng bước ra bái tấu, Hiếu Từ hoàng hậu chính là mẫu hậu đã mất của tiên đế, La Trường Thanh nhắc đến bà, chính là nâng cao thân phận cho Khúc Điền thị.

"Thần tán thành!" Ngụy Văn Quảng hô to.

"Thần đệ tán thành!" Hạ Minh cũng hô theo.

"Chúng thần tán thành!"

Đại thần có mặt trong triều ai mà không nhìn ra hoàng thượng có tình cảm với Vương phi, huống chi Đoan Vương phi người ta còn có Điền gia đứng sau hậu thuẫn, dầu gì Tần ngự sử này cũng là Tần thị nhất tộc thư hương thế gia, sao lại làm ra chuyện ngu xuẩn thế này.

"Người đâu, phế bỏ chức quan của hần ta, cả đời này cũng không được phép vào triều làm quan." Hạ Hành lạnh lùng nhìn Tần ngự sử sắc mặt thảm đạm, trầm giọng nói: "Người đọc sách, trước hết phải tu tâm dưỡng tính, nếu không dù có đọc nhiều sách hơn nữa, thì có ích lợi gì. Chuyện lập hậu sau này không cần bàn lại nữa, cả đời này, trẫm chỉ lập Khúc thị làm hậu, không có người thứ hai!"

Câu trước còn hiểu được, nhưng khi mọi người nghe câu ‘không có người thứ hai’ thì sững sờ không thôi, ngay sau đó đồng loạt quỳ xuống, hô to: "Hoàng thượng trọng tình trọng nghĩa, chúng thần xin noi theo."

Hải lòng nhìn xuống triều thần đang quỳ phía dưới, Hạ Hành đứng lên nói: "Bãi triều!"

Mọi người còn đang quỳ, đưa mắt nhìn hoàng thượng rời đi, sau đó mới chậm rãi đứng lên, không ít người bắt đầu khen ngợi hoàng thượng mỹ đức, chắc hẳn sau ngày hôm nay, ở triều Đại Long này, nam nhân ái thiếp diệt thê sẽ biến mất nhiều, nam nhân tôn trọng chính thê sẽ lại tăng lên không ít.

Chính Điền Tấn Kha cũng không ngờ hoàng thượng lại trình trọng tuyên bố trước mặt văn võ bá quan như thế, thậm chí ông còn không dám tin, cả đời hoàng thượng sẽ quyết ý chỉ có một hoàng hậu là cháu ngoại gái mình.

"Hiền tể, chúng ta cùng về thôi?" La Trường Thanh cười đi tới trước mặt Điền Tấn Kha, vỗ vai ông một cái.

"Nhạc phụ, mời!" Điền Tấn Kha chấp tay làm tư thế nhường, đi sau La Trường Thanh nửa bước.

Hai người từ từ ra khỏi đại điện, ông nói: "Trước đó có nghe nói quan hệ giữa nương nương và Thụy vương phi không thân lắm, hôm nay xem ra, đúng thật không phải lời đồn."

Điền Tấn Kha giật giật khóe miệng: "Nhạc phụ nói rất đúng."

Chỉ là lần này Tần gia cũng quá thảm rồi. Bây giờ tâm tình của ông rất tốt, mặc kệ như thế nào, hoàng thượng có thể đối đãi với cháu ngoại gái mình như vậy, muội muội mất sớm của ông cuối cùng cũng có thể nhắm mắt rồi.

"Hoàng thượng." Tiền Thường Tín nhìn sắc mặt khó coi của hoàng thượng, cẩn thận dâng lên một tách trà.

"Tần thị!" Hạ Hành vung đồ tách trà lên trên mặt đất, trầm giọng nói: "Xem ra người hầu hạ trong phủ của Tam đệ hơi ít thì phải."

Hết chương 87

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Phong hậu

Editor: Gà

Mấy chiếc xe ngựa màu trắng đi qua cửa hông vào cửa lớn hoàng cung, thủ vệ thấy xe ngựa càng lúc càng xa, thế này so với lúc hoàng hậu nương nương tiến cung còn kém xa lắm.

Hiện giờ mặc dù hoàng thượng chưa chính thức sắc phong hoàng hậu, nhưng trên triều đình đã đồn ầm lên rồi, trong cung ai còn không biết Khúc thị chắc như đinh đóng cột sẽ là hoàng hậu, điện Trung Tinh không biết có bao nhiêu cung nữ thái giám vót đầu cho nhọn [1] muốn đến hầu hạ hoàng hậu nương nương, đáng tiếc hoàng thượng tự mình giúp hoàng hậu nương nương tuyển một số người đặc dụng. Tâm tư này của hoàng thượng với hoàng hậu nương nương, đã làm cho người trong cung thấy rõ ràng, trong lòng của hoàng thượng, thị thiếp phủ Doan Vương này cộng lại còn không bì được một đầu ngón tay của hoàng hậu nương nương.

[1] vót đầu cho nhọn: ý nói về bản chất con người, sử dụng mọi phương pháp để có được cuộc sống vinh hoa.

"Ngừng lại!" Giọng nói dài mảnh của thái giám vang lên ngoài xe ngựa, mấy chiếc xe ngựa đồng thời ngừng lại, thái giám hạ lệnh nhìn phía sau xe ngựa, cao giọng nói: "Mời chư vị chủ tử xuống xe, lên bộ liễn."

Giang Vịnh Như vịn tay Ngải Lục xuống xe ngựa, thấy cách đó không xa đặt bốn bộ liễn, trong đó có một cái tinh xảo hơn ba bộ kia nhiều, nàng còn chưa phản ứng kịp, thái giám hạ lệnh kia đã đi đến trước mặt nàng, cười nói: "Bái kiến nương nương, nô tài là Hà Thọ, tổng quản sự cung Ngọc Bình, mời ngài đi bên này." Tự mình dẫn Giang Vịnh Như đến bộ liễn tinh xảo nhất kia.

Ngải Lục đỡ Giang Vịnh Như vui vẻ trong lòng, gã thái giám này gọi chủ tử của nàng ta là nương nương, có phải đã nói hoàng thượng phong cho chủ tử một địa vị cao không?

Đội Giang Vịnh Như ngồi yên trên bộ liễn, thái giám nâng tay: "Lên." Nói xong, cũng không quản ba người khác, đi theo Giang Vịnh Như rồi.

Đội bộ liễn Giang Vịnh Như khởi bước, mới có thái giám tiến lên nói dẫn ba người chủ tử lên bộ liễn, đi theo phía sau Giang Vịnh Như.

Thị thiếp tiến cung thì trước tiên phải bái kiến hoàng hậu, đoàn người đi một đoạn, đến gần hậu điện cung Thiên Khải, thì thả bộ liễn xuống, bốn người đi bộ vào.

Hà Thọ đi đến sau cửa đại điện, nói với thái giám giữ cửa: "Chư vị chủ tử phủ Doan Vương tiến cung đến đây, xin công công thông báo một tiếng."

Mặc dù cấp bậc của thái giám giữ cửa không bằng Hà Thọ, nhưng lại đang trực ở cung Thiên Khải, gã thấy Hà Thọ vô cùng lễ phép, đương nhiên sẽ không thể lên mặt, gã chấp tay với Hà Thọ: "Hóa ra là Hà công công, xin chờ, tiểu nhân đi vào hỏi một chút."

"Làm phiền, làm phiền!" Hà Thọ cười càng thêm nhiệt tình, thấy sau khi đối phương đi vào hỏi, mới đi đến bên cạnh Giang Vịnh Như, nhỏ giọng nói: "Nương nương, bởi vì cung Khôi Nguyên đang được tu sửa, cho nên hiện giờ hoàng hậu nương nương tạm ở hậu điện cung Thiên Khải, ngài ở cung Ngọc Bình cách cung Khôi Nguyên cũng không xa, sau này thỉnh an hoàng hậu nương nương sẽ vô cùng tiện lợi."

Giang Vịnh Như tức thời hiểu rõ Hà Thọ chính là thái giám tổng quan trong cung mình, nàng cao thấp liếc mắt đánh giá gã, thấy gã làm việc có chừng mực, không phải người hồ đồ, thì gật đầu: "Thân phận hoàng hậu nương nương quý trọng, nơi ở đương nhiên phải tốn chút công sức để tu sửa cẩn thận."

Hà Thọ lập tức cả cười, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, vốn còn lo lắng phải hầu hạ một chủ tử không rõ ra sao, hiện giờ nhìn thấy, vị này là người thông minh. Nghĩ đến, trong bốn thị thiếp chỉ có một mình nàng được phong phi, cung Ngọc Bình cũng tương đối gần cung Khôi Nguyên, ít nhất đã giải thích hoàng hậu nương nương có ý thân cận với nàng.

Dù Hoàng thượng không yêu thương cũng không sao cả, nếu cả hoàng hậu cũng không thích, cuộc sống sau này có thể qua được sao?

Phùng Tử Căng đứng phía sau Giang Vịnh Như, sắc mặt hơi khó nhìn, từ lúc tiến cung đến bây giờ, những người này dù sáng dù tối đều nâng đỡ Giang Vịnh Như, chẳng lẽ sau này nàng ấy sẽ có thân phận cao nhất trong bốn người các nàng sao?

Trong bốn người nàng ta là người có xuất thân tốt nhất, sao thân phận cao nhất lại thuộc về Giang Vịnh Như chứ?

La Ngâm Tự và Hàn Thanh Hà chỉ ngoan ngoãn đứng đó, thậm chí các nàng không dám ngẩng đầu nhìn cửa lớn hậu điện, chỉ chờ hoàng hậu tuyên triệu.

Bốn người đứng một lát, thái giám giữ cửa đi ra, vẻ mặt gã mang ý cười nói: "Hoàng hậu nương nương mời chư vị chủ tử vào, mời." Nói hết lời, Kim Trần từ bên trong đi ra, nàng phúc thân với bốn người: "Chư vị quý chủ nhân, mời theo nô tì."

"Làm phiền Kim Trần cô nương." Giang Vịnh Như cười với nàng, nhắc chân đi vào bên trong.

"Không dám." Kim Trần lui sang bên cạnh, làm ra tư thế mời, dẫn bốn người vào nội điện.

"Nương nương, các vị quý chủ nhân đã vào." Hoàng Dương nhỏ giọng nói. Hiện giờ nơi khác trong hậu cung đã đổi xưng hô với Khúc Kinh Cự thành hoàng hậu nương nương, nhưng người thân cận bên cạnh Khúc Kinh Cự chỉ gọi "nương nương", dù sao còn chưa chính thức công bố, gọi hoàng hậu còn có chút không thích hợp.

Khúc Kinh Cự mở mắt, quả nhiên thấy bốn người đi đến, đồng loạt quỳ xuống, hành đại lễ tam bái cửu khấu [2].

[2] tam bái cửu khấu: ba quỳ chín lạy

Bị bốn người hành lễ lớn như vậy, Khúc Kinh Cự nghiêm mặt lại, đợi bốn người cúi đầu xong, nàng lập tức ban tọa cho bốn người. Đánh giá bốn người, ăn mặc đều rất đúng mực, xem ra vì tiến cung cũng chăm chút một phen.

"Mấy ngày không gặp, chư vị vẫn khỏe chứ?" Khúc Kinh Cự nâng trà lên uống một ngụm, chậm rãi phe phẩy cây quạt: "Rất muốn nghênh đón các người tiến cung sớm, chỉ vì nhiều nguyên nhân, nên phải mất chút thời gian. Một là chỗ ở còn chưa sắp xếp xong, hai là đại sự tiền đề cách đây không lâu, cứ kéo dài, vậy mà đã kéo hơn một tháng rồi."

"Đề nương nương thấp thỏm rồi, tần thiếp rất tốt." Giang Vĩnh Như đáp: "Nhưng nhóm tần thiếp vô cùng lo lắng sợ nương nương quản lý hậu cung sẽ mệt mỏi, cho nên cũng không dám cho người truyền thư tin vắn an ủi, hôm nay nhìn thấy, quả thật hoàng hậu nương nương hao gầy không ít."

Nói Khúc Kinh Cự gầy là nói dối, nhưng nàng nhìn một thân bạch y quả thật có cảm giác yếu đuối hơn so với ngày xưa ở trong phủ.

Giang Vĩnh Như âm thầm đánh giá đối phương, không biết có phải ảo giác hay không, nàng cảm thấy dung mạo hoàng hậu nương nương hơi khác so với khi vừa gả vào phủ. Nghĩ đến lúc hoàng hậu vừa mới tiến phủ thì trầm mặc ít lời, nhưng nàng lại cảm thấy là vì trang điểm không giống nhau.

Cái gọi là tướng do tâm sinh, bên trong thay đổi, dung mạo thể nào cũng sẽ có chút biến hóa, Khúc Kinh Cự tự mình soi gương, thật sự không thấy có bao nhiêu thay đổi. Nàng cười nói: "Chắc vì mùa hè nóng bức chảy mồ hôi nhiều, nên mới gầy đi."

"Đúng vậy, trời nóng thế này dễ chịu tội nhất." Hàn Thanh Hà cẩn thận tiếp nhận đề tài: "Nương nương phải quản lý nhiều chuyện hậu cung như vậy, sao có thể không gầy?"

Mấy người ngồi không bao lâu, chỉ thấy Hạ Hành mặc một áo choàng tơ lụa mỏng có vẽ hoa văn ám long đến, hần đi rất nhanh, cũng không thèm nhìn đám thị thiếp ngồi một bên, bụng chén trà Khúc Kinh Cự vừa uống lên uống liền một ngụm, sau đó ngồi vào một cái ghế tựa ở trên cao khác: "Hôm nay càng nóng hơn, từ trước điện vòng lại đây, thật sự phải chịu tội."

"Tham kiến hoàng thượng." Đám người Giang Vĩnh Như vội vàng đứng dậy hành lễ, Hạ Hành chẳng muốn động dậy.

"À, hôm nay các người đã tiến cung rồi hả?" Hạ Hành tùy ý nhìn bốn người, khẽ nhíu mày nói: "Nếu đã bái kiến xong, thì trở về chỗ ở của mình đi." Hần vậy tay, hiển nhiên không muốn quá nhiều người ở đây.

"Thiếp cáo lui." Đám người Giang Vĩnh Như hành lễ lui ra, đợi sau khi ra cửa lớn hậu điện, mấy người đã nhìn thấy một số thái giám cầm mấy cây trúc thật dài quơ quơ trên tầng cây, không khỏi nói: "Bọn họ đang làm gì thế?"

Vừa rồi Hà Thọ ở bên ngoài vội trả lời: "Mới vừa rồi hoàng thượng đến, nghe có tiếng ve kêu, nói đã nhiều ngày hoàng hậu nương nương không được nghỉ ngơi tốt, bảo hạ nhân đuổi ve đi, để hoàng hậu nương nương được ngủ trưa thật ngon."

Giang Vĩnh Như thấy ve bay khắp bốn phía, khó trách vừa rồi hoàng thượng vội vã đuổi các nàng đi, hóa ra ngại các nàng trì hoãn giờ nghỉ trưa của hoàng hậu nương nương.

Phùng Từ Căng đi ở phía sau bữu môi, không dám nói gì, nàng ta ngẫm cảm thấy, hoàng thượng đối xử quá tốt với Khúc Kinh Cự rồi.

Ngày thứ hai nhóm thị thiếp tiến cung, Hạ Hành đã hạ ý chỉ tấn phong hậu cung.

Hoàng hậu của Tiên đế tôn phong Mẫu hậu Hoàng thái hậu, ở phía đông cung Trường Ninh, thân mẫu Kính quý phi của Hạ Hành tôn phong Thánh mẫu Hoàng thái hậu, ở phía tây cung Phúc Thọ. An quý tần tấn thành Quý thái phi, Thục quý phi tấn thành Quý thái phi, theo lệ cũ, nhi tử có thể đón hai người xuất cung để phụng dưỡng. Phi tần của tiên đế khác đều có tấn phong, nhưng một số phải dọn đến hành cung, một số ở lại trong cung.

"Kết tóc thê của trẫm Khúc thị, Tiên đế từng tán thưởng phúc trạch thâm hậu, đặc biệt tứ hôn cho trẫm, Khúc thị năm 15 nhập phủ, mềm mỏng có độ, dịu dàng hiền đức, chung linh dục tú [3], thông tuệ vô song, thiên hạ hiếm có, tứ trẫm sự tất cung thân [4], quả thật là âm gương của nữ tử, xứng đáng với bậc mẫu nghi thiên hạ, thê này của trẫm, quả thật trời xanh ưu ái, hôm nay đặc lập chỉ chiếu cáo thiên hạ, lập thành chỉ mẫu thiên hạ, khâm thờ."

[3] chung linh dục tú: đại khái là hào quang giữa trời và đất, ca ngợi cảnh đẹp sông núi sản sinh ra nhân tài.

[4] tứ trẫm sự tất cung thân: tứ là hầu hạ, sự tất cung thân là việc gì cũng tự làm lấy.

Ý chỉ được đọc trước mặt quần thần này được đời sau cho rằng là mảnh thâm tình của Hạ Hành, sau khi ở trong triều đọc một lần, còn phải đến trước mặt hoàng hậu đọc lại một lần nữa, đợi Khâm thiên giám chọn ngày, làm đại lễ sắc phong, nhận Kim ấn Kim sách xong thì mới tính là đại công cáo thành.

Khúc Kinh Cự ở hậu điện cung Thiên Khải nghe được nữ quan nhất đẳng đọc thánh chỉ phong Hậu xong, quả thực có chút hoài nghi đây không phải là chiếu thư phong hậu, mà là thư tình Hạ Hành viết cho nàng trước mặt người trong thiên hạ, cái gì mà chung linh dục tú, thông tuệ vô song, thiên hạ hiếm có? Còn có gì mà thê này của trẫm, quả thật trời xanh ưu ái?

Chẳng lẽ hần chưa từng nghe qua câu, khoe ân ái, sẽ nhanh chết lắm sao?

"Chúc mừng hoàng hậu nương nương, chúc mừng hoàng hậu nương nương." Cung nhân trong phòng đồng loạt chúc mừng, ý cười trên mặt còn rõ hơn Khúc Khinh Cự.

Sau khi hai tay nhận thánh chỉ từ tay nữ quan, Khúc Khinh Cự mới đứng lên, nàng bắt đầu xem đạo thánh chỉ này, chữ Hạ Hành nàng biết, chữ trên thánh chỉ này do chính tay Hạ Hành viết, mà không phải đọc cho người hầu ngự tiền viết thay.

"Chúc mừng hoàng hậu nương nương." Nữ quan hành đại lễ với Khúc Khinh Cự.

Khúc Khinh Cự bảo người thường cho nữ quan, đợi sau khi nữ quan lui ra, nàng thấy người hầu hạ trong phòng đều vui vẻ ra mặt, nhân tiện nói: "Sao các người còn vui vẻ hơn cả ta nữa thế?"

Mộc Cận quý gối nói: "Việc vui của hoàng hậu nương nương, đó là việc vui của nhóm nô tì, sao nhóm nô tì có thể mất hứng được?"

Khúc Khinh Cự cười lắc đầu, lại thưởng cho người hầu trong hậu điện, sau khi bảo những người không liên quan lui ra, mới nhìn lại thánh chỉ trong tay một lần, thật lâu sau nàng thở dài: "Mộc Cận, cắt nó rồi khóa lại đi."

Trong Tả Tĩnh Trai, Phùng Tử Căng không dám tin nhìn thánh chỉ trong tay, thế nào cũng không thể tin hoàng thượng chỉ phong cho nàng ta làm một Tài tử thất phẩm nho nhỏ.

"Phụng Thiên Thừa Vận Hoàng đế, chiếu viết: Phùng thị nữ đã hầu hạ trầm từ lâu, nay phong làm Tài tử, đặc tứ phong hào Bình." Nhẹ giọng đọc đạo thánh chỉ này một lần, tay Phùng Tử Căng dùng sức nắm chặt thánh chỉ đến phát đau, đạo thánh chỉ này không hề có một câu khen ngợi, cứ như nếu nàng ta không phải là lão nhân trong vương phủ, thì hoàn toàn sẽ không tấn phong nàng ta.

Bình, đây là cái phong hào gì thế?

Qua nửa canh giờ, Xuân Vũ đi ra ngoài hỏi thăm tin tức đã trở lại, Phùng Tử Căng buông thánh chỉ trong tay, hỏi: "Tin tức nghe được chưa, những người khác có cấp bậc thế nào?"

Xuân Vũ nơm nớp lo sợ rụt vai nói: "Bẩm chủ tử, nô tì... Nô tì nghe được, Giang trắc phi tấn phong làm Hiền phi, La di nương được tấn phong thành Quý tần, Hàn di nương... được tấn phong là Lương đệ."

"Thậm chí ngay cả Hàn Thanh Hà cũng được phong làm ngũ phẩm Lương đệ?" Sắc mặt Phùng Tử Căng trắng bệch, dùng một tiếng ngời xuống ghế, nàng ta thất thần nhìn thánh chỉ trên bàn, hoàng thượng đã chán ghét nàng ta đến như vậy rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Cung Khôi Nguyên mới

Editor: Mèo

Sau khi tấn phong hậu cung, thì đến gia phong cho người có công trong tiền triều, dĩ nhiên gia phong không phải như rau cải ngoài chợ, ai muốn cũng được. Đầu tiên ban thưởng cho mẫu tộc của hai vị Hoàng thái hậu, hai gia tộc này đều là người nhân hạ, Hạ Hành cũng chỉ ban tước vị, rõ ràng rất vinh quang, nhưng không có thực quyền.

Rồi sau đó là một số cựu thần có công, nên thăng chức thì thăng chức, nên ban thưởng thì ban thưởng. Còn về phần những người trước kia đứng bên phe Hạ Uyên hoặc đã từng đắc tội với Hạ lão nhị này, thì xin lỗi, biết điều thì nên ngoan ngoãn nép vào một góc đi, không xử lý người đã là may lắm rồi.

Trong số những người được ban thưởng, người thu hút sự chú ý nhất chắc hẳn là Điền Tấn Kha. Tuy ông chỉ là Hầu tước truyền thừa, nhưng trong kinh thành này, ông có thể đứng ở vị trí này trong thời gian lâu như vậy, hoàn toàn đều dựa vào năng lực của mình. Hôm nay hoàng thượng vung tay ban thưởng thăng chức Hầu tước thừa kế của ông thành nhất đẳng Công, lại còn tứ phong danh hào 'Trung Nghĩa'. Ban thưởng năm ngàn lượng bạc trắng cho Trung Nghĩa Công mở rộng phủ Công gia, cuối cùng còn hào phóng tự tay viết biển hoành phi 'Phù Trung Nghĩa Công' thưởng cho Điền Tấn Kha, có thể thấy được thánh sủng nồng hậu bậc nào.

'Trung', đương nhiên là chỉ ông trung thành với hoàng đế. Còn về phần 'nghĩa', có người suy đoán là bởi vì hoàng thượng cảm động và tri ân Điền Tấn Kha đã bảo hộ chăm sóc cho hoàng hậu thiếu thời, cùng với tấm lòng thương yêu muội muội mình - Điền thị, nên mới ban cho chữ 'nghĩa' này. ĐĐ.LeQuýĐoán'

Nghĩ đến cảnh tượng Trung Nghĩa Công phong quang vô lượng với Khúc gia đã thảm bại xuống dốc, không ít người bắt đầu cảm khái, phạm làm chuyện gì cũng nên biết tu thân tích đức, cái gọi là nhân quả báo ứng, thiên lý tuần hoàn, không phải là không có, chỉ là chưa đến mà thôi.

Trung Nghĩa Công người ta không có nữ nhi giỏi, thì có một cháu ngoại gái tốt, đó cũng là số mệnh người nhà, hăm mộ không để đâu cho hết mà.

Khúc Kinh Cự nghe nói Hạ Hành gia phong cửu cửu thành Trung Nghĩa Công thì cũng không cảm thấy bất ngờ lắm. Lúc trước, nàng đã nhận thấy Hạ Hành hết sức sùng bái cửu cửu mình, hiển nhiên là rất tán thưởng tác phong làm người của ông, hôm nay hấn lên ngôi cửu ngũ chí tôn, thì càng cần một người như cửu cửu mình làm việc cho hấn, thay vì nói hấn ban thưởng cho cửu cửu, không bằng nói hấn đang ‘đào’ nhân tài trong thiên hạ về ra sức làm việc cho mình thì đúng hơn.

"Hoàng hậu nương nương, cung Khôi Nguyên đã được sửa đổi xây dựng lại gần xong, hay là phiên người đi giá đến xem thử có chỗ nào không thích, thì báo phía dưới thay đổi lại, rồi mới bài biện trang trí tiếp ạ." Minh Hòa đến hậu điện, khom người đứng trước mặt Khúc Kinh Cự. Nói tới việc tân trang cung Khôi Nguyên.

Đổi mới cung Khôi Nguyên có lẽ là công trình lớn nhất trong hậu cung rồi, hơn một tháng nay, cơ hồ đã tập hợp nhân mã làm suốt ngày đêm không nghỉ, mới cải tạo thành giống như trên bản vẽ. Bởi vì đang là mùa hè, sợ nước sơn mới trên tường dễ bị nứt ra, cho nên những ngày đầu, phàm là những nơi vừa mới sơn lên, phải đặc biệt đặt chậu bể ngay bên cạnh để làm ẩm, đủ để thấy hoàng thượng xem trọng chuyện này như thế nào.

Khúc Kinh Cự nhìn sắc trời bên ngoài, hôm nay sắc trời râm mát, ra ngoài cũng không thấy oi bức khó chịu lắm, chắc là Minh Hòa cố ý chọn thời tiết như này mới lên lên chủ ý, nàng lập tức gật đầu, nói: "Hôm nay thời tiết mát mẻ, ra ngoài đi dạo cũng tốt, cả ngày bốn cung đều ở trong phòng cũng thấy hơi buồn bức."

Bởi vì cung Thiên Khai rất gần cung Khôi Nguyên, nên Khúc Kinh Cự không ngồi phượng liễn, mà chỉ mang theo cung nữ thái giám hầu hạ tản bộ đi thẳng đến đó. Vừa vào trong, nàng liền phát hiện nơi này rất khác với cung Khôi Nguyên mà lần đầu tiên nàng đến, lúc đó mặc dù bên trong cung Khôi Nguyên rộng rãi, nhưng lại có vẻ lạnh lạnh. Hơn nữa, lúc ấy nàng lấy thân phận là Vương phi đến bái kiến hoàng hậu, hiện tại nàng là chủ nhân của cung điện này, chỉ xét về tâm trạng, cũng đã có khác biệt rất lớn rồi.

Lọt vào tầm mắt là hoa viên cây cối đã được sửa lại rất chú tâm tỉ mỉ, khiến người ta vừa nhìn vào sẽ cảm thấy vừa rộng rãi vừa thoáng mát, đây gọi là vừa nhìn đã thích trong lòng. Phía ngoài vườn hoa được bày trí hòn non bộ mang phong vị của Giang Nam, làm cho người ta lần đầu tiên nhìn thấy sẽ có cảm giác hết sức phong nhã. Tiến vào chính điện, cửa sổ trong phòng đều mới toanh, trên cánh cửa được điêu khắc Long Phượng Trình Tường, ngay cả khung cửa sổ cũng có chạm khắc hoa văn sang trọng.

Chính điện là nơi ở của Khúc Kinh Cự, cho nên khắp mọi nơi trong đây đều cực kì tinh xảo, trong mỗi góc gác cũng được chú trọng, chỉ cần nhìn phớt qua một cái đã có thể biết được người làm việc tỉ mỉ kĩ càng thế nào, nàng khó mà tìm ra được nơi nào không vừa ý.

Minh Hòa thấy hoàng hậu nương nương lộ ra vẻ hài lòng, liền nói: "Hoàng thượng nghe nói trong nước sơn bình thường sẽ có một số chất có hại cho thân thể, nên cố ý sai người chọn chất liệu từ thiên nhiên để làm nước sơn, hoàng hậu nương nương nghĩ thử xem, nước sơn này còn mang theo mùi thơm đấy ạ."

Khúc Kinh Cự vừa vào phòng đã ngửi thấy mùi thơm thoang thoang, nghe Minh Hòa nói thế, liền cười nói: "Đã để hoàng thượng phí tâm rồi."

"Hoàng thượng đã nói, chỉ cần hoàng hậu nương nương người thích là được rồi." Minh Hòa lui về một bên, nhường bước: "Mời nương nương theo nô tài đến phía tây điện xem thử." Diễđầnlầnlềquýđôn

Cửa bên phía tây điện vừa mở ra, Khúc Kinh Cự liền ngây dại, bởi vì bên trong là một hồ tắm bằng bạch ngọc rất lớn, bốn góc hồ tắm đều có hai đầu rồng, hiển nhiên trong miệng đang há to của đầu rồng chính là nơi nước chảy ra. Bên phía bên kia hồ tắm được màn lụa phất phơ ngăn cách, Khúc Kinh Cự vén màn lụa lên, chỉ thấy bên trong có một chiếc giường rất rộng rất êm, gần cửa sổ có bày một chiếc bàn với hai ghế dựa thoải mái, vừa nhìn đã thấy kích thích người ta.

Không ngờ tới Hạ Hành vậy mà lại nhớ đến chuyện mình muốn có một hồ bơi, nàng đi ra khỏi màn lụa, đi tới bên cạnh hồ tắm, đưa tay đùa nghịch mặt nước lạnh trong veo, hồi lâu mới nói: "Bốn cung rất thích."

Minh Hòa lập tức cười tươi, chỉ vào hai đầu rồng nói: "Cái đầu rồng có khảm lam bảo thạch trên trán phun ra nước lạnh, còn đầu rồng khảm hồng ngọc thì phun ra nước nóng, nếu nương nương thích, mỗi ngày đều có thể đến ngâm nước nóng. Hoàng thượng còn cố ý mời Viện phán đại nhân ở Thái Y Viện, thường xuyên bồi bổ rất có lợi với thân thể ạ."

Khúc Kinh Cự đứng lên, trầm nghĩ trong lòng, một cái hồ lớn như vậy, đúng thật là phí tiền phí nước phí nhân lực mà. Mùa hè tắm nước lạnh cũng còn được, nhưng nếu muốn tắm nước nóng, thì cần bao nhiêu người nấu nước nóng đổ vào hồ cho đủ đây?

"Nơi này dẫn nước vào từ đâu?" Khúc Kinh Cự hỏi, tuy rằng nàng thích hưởng thụ, nhưng vẫn chưa đến mức hành hạ người khác chỉ để phục vụ cho thú vui của mình.

Minh Hòa cười cười, giải thích: "Hoàng hậu nương nương yên tâm, nơi này lấy nước từ mạch nước ngầm trong cung. Nhắc tới cũng khéo, trong cung có một vài con suối ôn tuyền, hoàng thượng liền hạ lệnh dẫn nước tới nơi này."

Khúc Kinh Cự yên tâm, nhìn dưới đáy hồ có khảm dạ minh châu, mỗi viên to bằng nắm tay trẻ con, không biết đến tối sẽ mỹ lệ đến nhường nào nữa.

Đám cung nữ thái giám sau lưng Khúc Kinh Cự từ khi bước vào cung Khôi Nguyên đã nhìn đến bâng hoàng choáng váng. Mộc Cận thâm kinh hãi cảm khái trong lòng, lúc trước nàng ta đã từng bước từng bước biết đến cảm giác gọi là khoa trương, nhưng đến tận hôm nay mới hiểu rõ, đây mới gọi là khoa trương thực sự. Tuy toàn bộ cung Khôi Nguyên này không phải làm bằng hoàng kim bạch ngọc, nhưng đã đẹp đến không tả được thành lời, đẹp đến mức hợp hờn người ta, đã bước vào rồi thì không muốn bước ra nữa. Nghĩ tới đây, nàng ta cũng có chút nghi ngờ, từ khi hoàng thượng lên ngôi đến nay còn chưa được hai tháng, vậy rốt cuộc lấy đâu ra thời gian để về nên bản thiết kế sửa đổi cung điện, đã vậy còn tốn thời gian cho nhân công tiến hành làm xong tất cả mọi thứ?

Hay là nói, trước khi hoàng thượng lên ngôi đã hạ lệnh phân phó người bắt tay vào thiết kế hết cả rồi..... Chợt giật thót mình, Mộc Cận khẽ cau mày, tự nhận thấy suy nghĩ của mình đã đi quá giới hạn, vội dời sự chú ý của mình về phía hoàng hậu.

Ra khỏi phía tây điện, Khúc Khinh Cự lại nhìn sang đông điện, phía đông điện được cải kiến[1] thành thư phòng đọc sách viết chữ, hậu điện là tư thất của nàng.

[1]Cải kiến: cải tiến, kiến thiết lại.

Thăm thú một vòng cả cung Khôi Nguyên, Khúc Khinh Cự chỉ có một ý nghĩ, đợi sau khi trang hoàn bày biện các đồ vật xong, e là cung Khôi Nguyên của nàng còn trân quý tinh xảo hơn cả cung Thiên Khải ấy chứ.

"Từ hậu điện đi ra có thể đến được ngự hoa viên không?" Khúc Khinh Cự chỉ về hướng hậu điện, mặc dù nàng đã vào cung rất nhiều lần, nhưng đường ngang lối dọc trong cung cong cong queo queo, nàng vẫn không thể đi được hết toàn bộ, cho nên vẫn không rõ kết cấu trong hậu cung lắm.

"Bẩm hoàng hậu nương nương, từ hậu điện đi ra ngoài, xuyên qua một khu rừng trúc sẽ tới một góc ao sen, sau khi đi qua cây cầu cửu khúc bắc ngang ao sen thì chính là ngự hoa viên." Minh Hòa cẩn thận trả lời.

Khúc Khinh Cự gật đầu, nhưng không ý đi dạo đến đó, đại tang của tiền đế vẫn chưa qua hai tháng, hoàng hậu của tân đế lại nhân nhả đi dạo ngự hoa viên, việc này hình như không thích hợp lắm.

"Bổn cung đã xem xong rồi, cung điện rất đẹp." Khúc Khinh Cự nghĩ đến hồ tắm bạch ngọc kia, cười nói: "Hoàng thượng phí tâm tư như vậy, bổn cung rất thích."

Minh Hòa nghe vậy thờ dãi nói: "Hoàng hậu nương nương có thể vừa lòng thì quá tốt rồi, vậy nô tài xin trở về phục mệnh, nô tài cáo lui."

Khúc Khinh Cự gật đầu, đợi ra khỏi cung Khôi Nguyên, nàng đi trên nền đá xanh sạch sẽ, nhìn hoa hồng hai bên đường nở rộ, có không ít bướm bướm bay lượn xung quanh, chẳng biết tại sao, đột nhiên nàng cảm thấy mình chính là cô bé lọ lem trong tiểu thuyết ngôn tình hay đọc ở kiếp trước, còn Hạ Hành chính là tổng giám đốc phúc hắc cường hào trong truyện đó.

Hạ Hành nghe Minh Hòa hồi báo xong, không khỏi cười nói: "Nếu là người khác thì đã tán dương hết lời, vậy mà nàng lại hỏi nước dẫn từ đâu tới." Nói xong câu này, hần bất đắc dĩ lắc đầu: "Xem ra hoàng hậu của trẫm không dễ lấy lòng đâu, may mà có sẵn nguồn nước dẫn vào, nếu không chỉ sợ hồ tắm mà trẫm cố ý xây cho nàng ấy sẽ không thành rồi."

Lời này nghe như là bắt đắc dĩ, nhưng Minh Hòa đã hầu hạ bên cạnh hoàng thượng hơn mười năm, sao lại không hiểu hoàng thượng đây là đang vui vẻ chứ, hần ta khom lưng tiến lên đổi một ly trà khác cho Hạ Hành: "Hoàng thượng, nô tài lại cảm thấy nương nương là đang thương xót cho lao dân cực khổ. Chỉ với một điểm này thôi, sợ rằng nữ tử trong thiên hạ khó mà sánh được với hoàng hậu nương nương, có được một hoàng hậu có phong thái mẫu nghi thiên hạ thế này, là phúc của vạn dân trăm họ đấy ạ."

"Ừ, người nói có lý." Hạ Hành gật gù, nâng chung trà lên uống một hớp, lại tiếp tục phê chuẩn tấu chương trên bàn, khóe miệng đã cong thành một nụ cười vui vẻ. Die nd da nl e q uu ydo n

Lại qua một canh giờ, Minh Hòa thấy hoàng thượng đứng lên, hần ta nhận thấy hoàng thượng đang nâng niu chiếc hà bao có thêu hoa văn tường vân và một chữ 'Phúc' của mình, đây là hà bao mà chính tay hoàng hậu nương nương thêu, hoàng thượng rất thích đeo nó bên hông, ngay cả những chiếc hà bao được thêu khéo léo tinh xảo khác cũng không thêm đề vào mắt.

Hạ Hành nhìn phía ngoài cửa sổ, sắc trời đã nhuộm màu tối, hần đang muốn hỏi bây giờ là canh mấy rồi, thì thấy một tia chớp xẹt qua phía chân trời, sau đó một tiếng sấm sét vang dội như xé tan màn đêm, cuồng phong thổi đến làm những cánh cửa sổ va đập lung lay.

"Đến hậu điện." Hần sải bước ra cửa, hiển nhiên không để ý đến trời sắp trời mưa.

Minh Hòa cùng với một đám tiểu thái giám vội xách đèn lồng đi theo sau, ngược nhìn lên bầu trời, vừa đúng lúc nhìn thấy một tia chớp lại xẹt ngang qua, tối nay sợ là có mưa lớn kèm theo sấm chớp rồi.

Hần ta nhìn bóng lưng có vẻ vội vàng của hoàng thượng phía trước, hoàng thượng là đang lo lắng hoàng hậu nương nương sợ sấm sét sao?

Hết chương 89

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Khuôn cách nữ vương

Editor: Gà

Khi tiếng sấm thứ nhất vang lên, Khúc Khinh Cự đang ngồi trước bàn dùng bữa tối, bởi vì xế chiều đi tham quan một vòng cung Khôi Nguyên, sau đó nàng trở về nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, đợi sau khi tỉnh lại, dùng bữa tối thì đã muộn.

Nấm hương kẹp trên chiếc đĩa suýt nữa rơi lên bàn, nàng nghe tiếng gió bên ngoài thổi vù vù, đặt chiếc đĩa trong tay xuống, cau mày nói: "Sắp mưa rồi hả?"

"Chắc vậy à." Mộc Cận mang theo vài cung nữ đóng hết cửa sổ trong điện, đi đến bên cạnh Khúc Khinh Cự nhẹ nhàng phe phẩy quạt cho nàng: "Hôm nay mặc dù không có mặt trời, nhưng vẫn hơi oi bức, lúc này sét đánh cũng không có gì ngạc nhiên."

Khúc Khinh Cự gật đầu, dân chúng thích dùng trời tháng sáu để hình dung về mặt của trẻ con, có thể thấy được thời tiết mùa hạ biến hóa rất nhanh, một khắc đang mưa, ngay sau đó bỗng có mặt trời lộ dạng.

Nàng cầm lấy chiếc đĩa một lần nữa, chiếc đĩa vừa kẹp một miếng đậu hủ trắng, lại là một tiếng sấm vang lên, nhưng năng lực thích ứng của nàng rất tốt, lạnh nhạt bỏ đậu hủ vào trong miệng mình. Không lâu sau, nàng chợt nghe tiếng mưa rơi xuống, nghe tiếng vang này hình như là mưa rất to, nếu lúc này ai đi ngoài hành lang, mưa gió như vậy, chắc chắn sẽ trở nên ướt sũng.

Tay Mộc Cận phe phẩy cây quạt ngừng lại, nàng kinh ngạc nhìn hoàng thượng một thân ướt sũng xuất hiện ở cửa, thối lui đến một bên cùng những người khác quỳ xuống.

"Hoàng thượng?" Khúc Khinh Cự thả chiếc đĩa trong tay xuống, bước nhanh đi đến bên cạnh Hạ Hành, vuốt y phục ướt đầm của hắn, xoay người nhận vài bông từ trong tay Kim Trản, một bên đưa hắn vào nội thất: "Mưa lớn như vậy, từ tiền điện đi đến phải đi một vòng tròn, bây giờ chàng đến làm gì?!"

Nàng vừa kể lễ, vừa tự tay lấy kim quan rồng ngâm chậu buộc tóc của Hạ Hành xuống, sau khi phủ áo choàng sạch sẽ, mới cời đai lưng cho đối phương.

Hạ Hành nhìn cung nữ thái giám theo vào, dùng ánh mắt ý bảo những người này lui ra, ngược lại cười nói: "Vừa nghe được tiếng sấm, lo nàng hoảng sợ, nên muốn đến xem, không ngờ nửa đường đã gặp phải mưa."

"Trời hôm nay nói mưa là mưa, nhiều cung nhân ở cùng như vậy, sao ta có thể hoảng sợ, chàng chạy đến như vậy, không phải làm người ta lo lắng sao." Khúc Khinh Cự cào y phục hắn, chọc chọc bắp thịt trong lòng hắn: "Hạ nhân hầu hạ thế nào vậy, không biết mang theo ô cho chàng che mưa."

Hạ Hành chỉ cười, không nói vì bản thân đi gấp, hạ nhân không kịp chuẩn bị, hắn ôm người vào ngực, cảm nhận được hô hấp ấm áp của nàng: "Chẳng qua chỉ dính vài giọt mưa, sao có thể có chuyện gì."

Khúc Khinh Cự liếc nhìn hắn, néo một cái trên eo hắn: "Thay y phục trước đi."

Bất đắc dĩ buông lỏng người trong lòng ra, Hạ Hành thoát y sạch sẽ trước mặt Khúc Khinh Cự, thấy nàng tỏ vẻ giễu cợt trên dưới đánh giá mình, nhân tiện nói: "Thế nào?"

Khúc Khinh Cự vuốt cằm, sau đó tiến lên xoa cơ bụng hắn: "Mỹ nhân rất tuần tú, không bằng để ta thom một cái, đi theo ta thì một bước lên trời." Nói xong, đi khắp khiêng hôn một ngụm lên cằm Hạ Hành, sau đó vội vàng lui về, nàng chợt nhìn thấy tiểu huynh đệ Hạ Hành lên tinh thần rồi.

Dễ dàng đứng lên vậy à? Khúc Khinh Cự nhún mày, cười tủm tỉm tiếp tục lui một bước, có chút tiếc nuối nói: "Hiện giờ đang trong hiếu kỳ, ta không thể hầu hạ hoàng thượng, thật sự rất tiếc nuối." Nói xong, còn giả vờ lau nước mắt.

Hạ Hành nhanh chóng bước lên, ôm người vào lòng, ngược lại nằm vật xuống giường, đè Khúc Khinh Cự mạnh mẽ hôn vài cái, mới thờ gấp nói: "Người đòi nói yêu nữ mê hoặc người, ta không biết như thế nào mới là yêu nữ, hôm nay mới biết Khinh Cự quyến rũ người như vậy đó mới là yêu nữ." Nói xong, tay còn nhẹ nhàng xoa ngực Khúc Khinh Cự, cười nói: "Không biết ta hầu hạ mỹ nhân có thích không?"

Khúc Khinh Cự đưa tay lướt qua phần eo của Hạ Hành, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm khoe môi: "Hà tất mỹ nhân phải chủ động như thế, trần trụi ngã vào lòng, làm ta thật sự hơi thẹn thùng đó."

Bị động tác của Khúc Khinh Cự quyến rũ khiến toàn thân nổi lên dục hỏa, bàn tay to của Hạ Hành cời bỏ hết xuống, ép buộc trên người nàng một trận, mới đè nén nói: "Đợi qua ba tháng này, xem ta thu thập nàng thế nào." Nói xong, kéo tay nàng chậm rãi dời xuống.

Cuối cùng Hạ Hành nhờ sự trợ giúp dập lửa của Khúc Khinh Cự, hắn kéo chân quần quanh cơ thể trần trụi của hai người, dùng chóp mũi cọ xát đầu vai thom ngát tron bóng của Khúc Khinh Cự, nghe tiếng mưa sấm bên ngoài, cảm khái nói: "Có Khinh Cự, ta mới thấy được nữ tử thiên hạ không có gì hơn thế, muốn vạn đều không bì kịp với một Khinh Cự."

Khúc Khinh Cự cười đưa tay ôm cổ hắn, để mặc hắn làm loạn trước ngực mình, nhưng không nói gì. Sau khi Hạ Hành đăng cơ, trừ trước mặt người bên ngoài ra, lúc ở riêng với mặt nàng chưa bao giờ xưng 'Trẫm', thái độ hắn đối với nàng vẫn như ở phủ Đoan Vương, thậm chí càng ngày càng thân cận.

Nàng không phải người bi quan, cho nên cũng sẽ không vì thái độ Hạ Hành như vậy mà sợ hãi lùi bước, theo góc độ nào đó mà nói, nàng rất hưởng thụ Hạ Hành đối tốt với mình, mà nàng cũng sẽ hỏi đáp Hạ Hành như vậy. Nếu Hạ Hành thật sự có tình với nàng, nàng sẽ vui. Nếu Hạ Hành không có cảm tình với nàng, nàng cũng sẽ không thương tâm muốn chết, hơn nữa nàng tin tưởng bản thân sẽ sáng khoái chết trước, gài Hạ Hành một phen.

Tình yêu không phải nhu yếu phẩm cho cuộc sống, nhưng nếu có tình yêu làm cuộc sống của nàng thêm hài hòa, nàng cũng sẽ không chống cự không hưởng thụ.

Trong thoại bản hầu hết nữ nhân đều vì tình yêu muốn chết muốn sống, nhưng nàng không phải nữ chính, không cần phải đi con đường giống nữ chính. Ngay cả chết nàng còn không sợ, chẳng lẽ còn sợ trò chơi này?

Khúc Kinh Cự cười đến mặt nhăn như tơ, tay phải vuốt ve phía sau lưng hắn, lúc Hạ Hành thần hồn điên đảo, một cước đá văng Hạ Hành, tiện tay nắm áo choàng Hạ Hành lên khoác vào người mình, xoay người xuống giường. Nàng đứng bên giường, từ trên cao nhìn xuống Hạ Hành: "Hoàng thượng nói ra lời này, có thể thấy được là thiên phạm quá tần [1], đáng tiếc thiếp chỉ có một người nam nhân là hoàng thượng, không biết nam nhân khác tốt thế nào, thật có lỗi với hoàng thượng rồi."

[1] thiên phạm quá tần: ngàn cánh bướm lướt qua; ý nói đã trải qua nhiều thứ, kinh qua đủ mọi chuyện.

Hạ Hành bị Khúc Kinh Cự đập một cước, nhưng không hề tức giận cũng không đứng dậy phát tác, hắn dựa vào đầu giường ngồi dậy, nhìn Khúc Kinh Cự hất cằm mắt phượng hip lại, cười thành tiếng.

Vì sao rõ ràng Kinh Cự khoác áo choàng của hắn lên người, hắn vẫn cảm thấy có sự hấp dẫn không nói nên lời chứ?

Hạ Hành không biết, loại khiến hắn cảm thấy có sức quyến rũ này, có một danh từ chuyên nghiệp, gọi là khuôn cách nữ vương.

Nhóm cung nhân giữ ở bên ngoài nghe được nội thất truyền đến tiếng cười của hoàng thượng, sắc mặt bình tĩnh, dù sao bọn họ chưa từng nhìn thấy sau khi hoàng thượng đến đây thì sẽ có tâm tình không tốt.

Ban đêm vào lúc canh ba, tiếng sấm bên ngoài đã ngừng, nhưng vẫn còn mưa rơi tí tách, Hạ Hành nương theo ánh sáng dạ mình châu nhìn Khúc Kinh Cự ngủ say bên cạnh, nhẹ tay nhẹ chân từ trên giường đứng lên, sau đó mặc áo choàng vào, trong lòng ý phục tìm ra hầu bao Khúc Kinh Cự偷 cho hắn rồi đeo lên, ngay cả mũi cũng không buộc, lặng lẽ ra khỏi nội thất.

Minh Hòa đợi ở bên ngoài thấy trong tay hoàng thượng mang theo vợ già, chân trần bước ra, vội quỳ đến trước mặt hoàng thượng hầu hạ hắn mang hài, rồi mới nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, lúc này hồi tâm cung ạ?" Hiện giờ đang là hiếu kỳ, nếu hoàng thượng ở chỗ hoàng hậu nương nương cả đêm, dù người khác không dám nói gì, nhưng về mặt cũng không dễ nhìn.

"Ừm." Hạ Hành gật đầu, nhìn phía sau, mang theo hạ nhân rời đi.

Trong phòng, Khúc Kinh Cự đang ngủ say.

Xong chuyện thì thiếp phủ Doan Vương, cuối cùng Khúc Kinh Cự đã có thời gian đến hai cung Thái hậu ngồi một chút, trước đó vài ngày chỉ vội vàng chào rồi rời đi, hiện tại danh phận nàng đã định, sự tình hậu cung cũng xử lý không tệ lắm, nên liên lạc với hai vị bà lấy một chút cảm tình rồi.

Mẫu hậu Hoàng thái hậu cũng không nói nhiều, nói một lát với Khúc Kinh Cự thì bảo Khúc Kinh Cự trở về nghỉ ngơi. Đến ngày thứ hai, Khúc Kinh Cự lại chạy đến chỗ Thánh mẫu Hoàng thái hậu.

Hậu cung cung Phúc Thọ của Vi Thái hậu nằm ở phía tây, Khúc Kinh Cự ngồi phượng liễn một hồi lâu mới đến cửa cung Phúc Thọ. Từ tên hai cung điện Thái hậu ở có thể nhìn ra tâm ý của Hoàng đế, mẫu hậu Hoàng thái hậu là hai từ Trường Ninh, đến thánh mẫu Hoàng thái hậu, thì vừa có phúc vừa có thọ rồi.

Bởi vậy có thể thấy được, nữ nhân vẫn nên sinh một đứa con mới tốt.

Vừa vào cung Phúc Thọ, Vi Thái hậu đã bảo Khúc Kinh Cự ngồi xuống, thái độ bà đối với Khúc Kinh Cự không khác gì trước kia, ngay cả nhắc đến Hạ Hành và chiếu thư phong hậu như thư tình kia, Vi Thái hậu cũng không hề mất hứng, ngược lại cười nói: "Sau khi ai gia nghe nói đạo thánh chỉ này, thì buồn cười một hồi, hoàng thượng có thể quan tâm con, đó là chuyện tốt." Bà than một tiếng: "Con cũng không cần nghĩ nhiều, ai gia biết con là đứa bé ngoan, trong hậu cung này nếu có chút không vừa mắt, con là người đứng đầu hậu cung, cứ việc nghiêm trị."

Đây rõ ràng nói với Khúc Kinh Cự, bà sẽ không dính vào sự vụ hậu cung rồi.

Điều này một lần nữa làm Khúc Kinh Cự nhận thức vị bà bà này của mình, đi trên một con đường riêng, một nữ nhân thật vất vả mẫu bằng từ quý trở thành Thái hậu, thế nào cũng sẽ muốn hưởng thụ một chút tư vị cao cao tại thượng, nhưng dường như bà bà này của nàng ngược lại lo lắng nàng không nắm chắc quyền lợi hậu cung.

"Mẫu hậu ngài yên tâm, nhi tức biết rồi ạ." Nàng nhìn bốn phía, phát hiện tuy toàn bộ đồ trang trí bên trong vì hiếu kỳ nên đều tránh màu tươi sáng, nhưng vẫn có thể nhìn ra, quý trọng hơn cung Chung Cảnh nhiều. "Không biết mẫu hậu có gì cần mua thêm không, nhi tức lập tức cho người đi làm."

"Có con và hoàng thượng trấn thủ, ai gia có thể thiếu cái gì, điện Trung Tĩnh có thứ tốt gì, con và hoàng thượng đã lập tức sai người đưa đến chỗ ai gia trước rồi, con lại cho người đưa nữa, trong cung này sẽ chứa không nổi đấy." Vi Thái hậu cười khẽ vỗ tay nàng: "Sau này nếu con rảnh rồi, đến chỗ ai gia ngồi nhiều chút là được, những vật khác chỉ sợ ai gia còn nhiều hơn so với con đấy."

Vi Thái hậu nói cũng là thật, hiện giờ bà là thân mẫu của Hoàng đế, Hoàng đế đối với bà rất hiếu thuận, nhi tức hoàng hậu cũng không đối nghịch với bà, hiện giờ mỗi ngày bà được vài thái phi tặng bóc, ngẫu nhiên còn triệu Thục quý thái phi đến tâm sự nhân sinh cảm ngộ, không có việc gì lại tuyên nghệ phủ trong cung đến giảng một ít sách, cuộc sống rất thoải mái.

Điều bà muốn đã được thực hiện, nhi từ trở thành Hoàng đế, tình cảm với nhi tức thâm hậu, bà lại không muốn làm nữ hoàng đế, bày đặt này nọ, chạy đến tranh quyền lợi hậu cung với nhi tức, ăn no rừng mỡ à?

Huống chi hiện giờ có hai vị Thái hậu trong cung, nếu bà nhúng tay vào việc hậu cung, một Thái hậu khác đương nhiên cũng có quyền lợi nhúng tay vào. Hậu viện của nhi tử bà, sao để người khác nhúng tay được chứ?

Cho nên Vi Thái hậu cảm thấy bây giờ rất tốt, hoàn toàn không cần phải thay đổi.

Khúc Kinh Cự ăn bữa trưa ở chỗ Vi Thái hậu, bà tức còn trao đổi một chút chuyện vui khi Hạ Hành còn bé, mới cảm thấy thỏa mãn tách ra.

Sau khi ra khỏi cửa lớn cung Phúc Thọ, Khúc Kinh Cự nói với Mộc Cận: "Mẫu hậu đại khái là nữ nhân ta bội phục nhất rồi." Nữ nhân như vậy, dù ở đâu, cũng đều đáng được người tôn kính, duy nhất đáng tiếc chính là không gặp được một nam nhân tốt.

Mộc Cận biết mẫu hậu hoàng hậu nương nương nhắc đến là thánh mẫu Hoàng thái hậu, là cung nữ nàng không thể tiếp lời, nhưng trong lòng cũng đồng ý, hơn nữa còn cảm thấy may mắn, nếu là thánh mẫu Hoàng thái hậu thích quản mọi việc hậu cung, thì rất đáng lo.

Lúc phượng liền đi qua Ngự Hoa Viên, Khúc Kinh Cự bất ngờ phát hiện Hạ Hành đang đứng bên hồ sen, trước mặt hắn còn có một thiếu nữ khoác áo xanh lục đang quỳ.

Cau mày, Khúc Kinh Cự bảo phượng liền ngừng lại.

Mộc Cận vừa thấy bên hồ sen, mày cũng nhíu lại, đây không phải là tú nữ tiên đế bỏ lại sao?

Lúc trước cả nước các nơi tuyển chọn mấy trăm tú nữ tiến cung, cuối cùng chỉ để lại hơn hai mươi người, nhưng sau khi tiên đế băng hà, tú nữ ở trong điện Đoàn Phương không thể tùy ý đi lại, lúc này sao lại chạy đến Ngự Hoa Viên, quá không có quy củ rồi!

Khúc Kinh Cự xuống bộ liền, cười nói: "Mộc Cận, chúng ta đi xem một cái."

"Vâng." Mộc Cận cẩn thận đỡ tay hoàng hậu nương nương, cung nữ thái giám phía sau đều đi theo.

Mặt Hạ Hành trầm đến nỗi có thể nheo ra nước, hắn muốn mở miệng, thì thấy Khúc Kinh Cự đang đi về phía bên này, sắc mặt hơi đổi, lui về sau một bước, cách tú nữ đang quỳ ra xa một chút.

Tiền Thường Tín nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đến rồi."

"Trẫm biết rồi." Hạ Hành tròn mắt nhìn hắn ta: "Nhiều chuyện!"

Tiền Thường Tín yên lặng cúi đầu, bắt đầu nghiên cứu hoa văn hình rồng trên hài của hoàng thượng.

Nhưng thiếu nữ quỳ trên mặt đất khẽ biến sắc, vùi đầu càng thấp.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Ai hơn được nam nhân của ta

Editor: Mèo ™

Khúc Kinh Cự đi tới trước mặt Hạ Hành, không nhìn đến tú nữ đang quỳ gối một bên, muốn khuy gối phúc thân, lại được Hạ Hành đưa tay ra đỡ lấy: "Vừa nãy trẫm đến hậu điện thăm nàng, nghe nói nàng đã đến chỗ mẫu hậu, đạo này mẫu hậu vẫn khỏe chứ?"

"Mẫu hậu vẫn khỏe." Khúc Kinh Cự phe phẩy cây quạt, cố ý dời đến quạt trước mặt Hạ Hành, để hai người cùng được mát. "Mẫu hậu còn bảo chúng ta nên thường đến chỗ người dùng bữa, trong lòng người lúc nào cũng nhớ mong chàng hết."

"Nếu thế, ngày mai chúng ta cùng đến cung Phúc Thọ dùng cơm trưa." Hạ Hành chỉ vào nữ tử đang quỳ dưới đất, giọng nói lạnh lùng: "Nàng có biết tú nữ này không?"

Khúc Kinh Cự thuận thế xoay người, thấy nàng ta mãi cúi đầu, liền nói: "Ngẩng đầu lên." DD < Lê•Quý•Đôn >

Tú nữ có chút do dự, bị một thái giám sau lưng cầm cằm hất lên, ánh mắt nàng ta có vẻ tránh né, không dám nhìn thẳng Khúc Kinh Cự.

Nhíu nhíu mày, mặc dù Khúc Kinh Cự có trí nhớ của nguyên chủ thân xác này, nhưng rất lâu rồi nàng không rành nhớ lại làm gì, bây giờ nhìn đến nữ tử này, nàng liền nhớ tới một vài chuyện không vui trước kia, lạnh nhạt nói: "Đây không phải là Ngụy cô nương sao, hai năm không gặp, dáng vẻ của Ngụy cô nương càng ngày càng xinh đẹp ra."

Nữ tử này là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của Khúc lão phu nhân, đã từng ở tại phủ Xương Đức công một thời gian, có quan hệ rất tốt với Khúc Ước Tổ, lúc

trước rất thích chế nhạo chèn ép nguyên chủ này, tên là Ngụy Trân hay là Ngụy Châu ấy nhỉ?

"Tú nữ Ngụy Châu bái kiến hoàng hậu nương nương." Đợi thái giám buông cầm Ngụy Châu ra, ngay lập tức nàng ta quỳ rạp trên đất, hiển nhiên rất sợ Khúc Kinh Cự nhớ tới những món nợ cũ xưa kia.

"Không ngờ cữu công[1] lại chịu cho người vào cung." Khúc Kinh Cự ngáp một cái, lười biếng phe phẩy cây quạt trong tay. "Hiện nay toàn bộ tú nữ đều ở điện Đoàn Phương, sao người lại đi tới đây?" Sau khi hỏi câu này, nàng nhận thấy hai bờ vai trắng như ngọc của Ngụy Châu bắt đầu run lẩy bẩy, nàng vốn cảm thấy nhàm chán liền vụt dậy hứng thú, nghiêng đầu nhìn Hạ Hành bên cạnh: "Hoàng thượng, không biết vị Ngụy cô nương này sao lại gặp được chàng ở đây vậy?"

[1] Cữu công: Ông cậu.

Hạ Hành thấy vẻ đùa giỡn trong mắt nàng, cười bất đắc dĩ nói: "Trầm chờ lâu nhưng không thấy nàng về, định đến cung mẫu hậu vấn an, ai biết sẽ gặp phải tú nữ lớn mặt không biết quy củ này ở đây, còn dám gièm pha bêu xấu hoàng hậu với trẫm nữa."

"Ồ?" Khúc Kinh Cự khẽ nhếch khóe miệng cười, nhìn Ngụy Châu càng run rẩy dữ dội hơn. "Không biết Ngụy cô nương đã kể chuyện xấu gì của bản cung thế?"

Ngụy Châu sợ đến run lẩy bẩy, nàng ta vốn không cam lòng một nữ nhân như Khúc Kinh Cự làm hoàng hậu, ai ngờ vừa mới nói mấy câu, hoàng thượng liền nổi giận dưng dưng, hôm nay nhìn thấy dáng vẻ của Khúc Kinh Cự khác xa với ngày xưa, nàng ta sợ đến liú lười, không nói ra được nửa lời.

"Nếu Ngụy cô nương không muốn nói, bản cung cũng không làm khó người, người đâu....."

"Hoàng hậu nương nương, người còn nhớ hai năm trước không?" Ngụy Châu ngẩng đầu lên, ra vẻ bình tĩnh không sợ hãi, bất chấp tất cả. "Lúc ấy cô tổ mẫu đã hứa hẹn hôn ước với gia gia của thần nữ, người còn có ấn tượng chăng?"

Tiền Thường Tín nghe nói thế, phát tay ra hiệu bảo nhóm cung nhân đều lui cả ra, chỉ để một vài người thân tín ở lại hầu hạ hoàng thượng hoàng hậu. Cũng không biết tú nữ này phát điên lên sẽ nói bậy bạ gì, nếu hoàng thượng hoàng hậu không bảo nàng ta câm miệng, thì gã ta cũng chỉ có thể tận lực không để người khác nghe thấy được thôi.

"Ý người là chuyện hai năm trước tổ mẫu hứa hẹn với cữu công về chuyện muốn kết thân cho bản cung và ca ca người đó ư?" Khúc Kinh Cự thanh thản tự nhiên, nâng phe phẩy cây quạt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngụy Châu không khác gì đũa ngọc kia, giọng điệu rất đỗi ngạo nhiên, nói: "Bản cung có một phu quân tốt nhất thiên hạ như thế này rồi, còn nhớ đến chuyện nhảm nhí đó làm gì nữa, đúng rồi, ca ca người tên gì?"

Hoàng hậu nương nương của ta ời, sao người lại nói huých tẹt ra như vậy chứ, nói thế thì hoàng thượng sẽ nghĩ thế nào đây? Mộc Cận khẩn trương nhìn về phía hoàng thượng, kết quả chỉ thấy khuôn mặt hoàng thượng đầy ý cười, lập tức cảm thấy hồ đồ theo, đã xảy ra chuyện gì mà nàng ta không biết sao?

Mặc dù cảm thấy rất tức giận khi biết chuyện Khúc gia cố ý để Khúc Kinh Cự đến Ngụy gia, nhưng rất nhanh Hạ Hành đã được câu nói kia của Khúc Kinh Cự vỗ về, chỉ thấy sáng khoái thoải mái cả người. Lời này nói rất hay, có nam nhân tốt nhất thiên hạ là hần đây, nam nhân khác thì đáng là gì?

Huống chi hôn sự giữa Kinh Cự và Ngụy gia chỉ là nói suông bằng miệng, còn chưa được quyết định nữa là, hần vẫn chưa đến mức vì một chuyện nhỏ này mà giận chó đánh mèo Kinh Cự yêu dấu của hần đâu.

Dựa vào thái độ của Khúc gia đối với Kinh Cự, hần thật không tin Khúc lão phu nhân là vì muốn tốt cho Kinh Cự. Nhớ đến đồng đồ cưới mà Khúc Kinh Cự mang theo khi gả vào vương phủ, Hạ Hành cười lạnh, nhất định là vì âm mưu muốn chiếm lấy của hồi môn năm đó Điện thị để lại cho Kinh Cự thì đúng hơn. Nghĩ tới đây, hần lạnh lùng liếc nhìn Ngụy Châu quỳ dưới đất: "Nói năng bậy bạ, dám vu khống bôi nhọ hoàng hậu, thật sự là to gan lớn mặt!"

Ngụy Châu nghe ra bất mãn trong giọng nói hoàng thượng, vội nói: "Xin hoàng thượng minh giám, những chuyện dân nữ nói đều là thật, ban đầu nếu không phải tiên đế ban hôn, thì cô tổ mẫu đã đồng ý hôn sự với Ngụy gia rồi." d i ễ n đ à n ~ l ê q u ý đ ò n

"Nếu vẫn chưa đồng ý, thì hiển nhiên chứng minh trẫm và hoàng hậu ở bên nhau là ý trời. Người cố ý nói những việc này trước mặt trẫm, chẳng lẽ là muốn hủy hoại danh dự của hoàng hậu sao?!" Giọng Hạ Hành càng thêm lạnh lùng, nói: "Nhi nữ Ngụy gia gia phong bất chánh, quy củ bất nghiêm, truyền ý chỉ của trẫm, phạm là con dân của triều Đại Long ta, không được nạp nữ nhi Ngụy gia làm thê thiếp, trọn đời Ngụy gia cũng không cần đưa nữ nhi vào cung tuyển chọn tú nữ nữa."

Ý chỉ này vừa ban ra, chẳng khác gì đã chặt đứt con đường phú quý của nữ tử Ngụy gia, Khúc Kinh Cự nhìn Hạ Hành mặt không biểu cảm, cười cười quay đầu, tầm mắt rơi vào trên người Ngụy Châu đã xụi lơ trên đất.

"Đưa xuống, phạt bốn mươi trượng, đuổi về Ngụy gia." Hạ Hành cầm tay Khúc Kinh Cự, lạnh nhạt nói: "Sau này nếu có tú nữ tự ý đi loạn trong cung, toàn bộ bị phạt bốn mươi trượng, đuổi ra khỏi cung."

Một nữ nhân bị hoàng thượng phạt trượng, lại còn bị đuổi ra khỏi cung, cả đời này cũng đừng mơ gả được ra ngoài. Khúc Kinh Cự nhìn Ngụy Châu bị thái giám lôi xuống, thờ dài: "Ta chỉ là một hoàng hậu xuất thân từ dòng chính nữ không được chào đón, hần là không được người khác chấp nhận."

"Để một người như vậy đến trước mặt ta vu tội nàng, bọn chúng coi ta là đồ ngọc sao." Hạ Hành chỉnh lại chiếc trâm bạc bên tóc mai nàng, giọng nói cực kỳ dịu dàng: "Đừng thương tâm vì bọn chúng làm gì. Đi, theo ta về cùng ngũ trư nào."

Khúc Kinh Cự cười cười: "Có hoàng thượng ở đây, ta sẽ không thương tâm, hoàng thượng anh minh cơ trí, tuyệt thế vô song, thiên thu vạn đại."

"Thiên thu vạn đại của trăm thì cũng là của nàng, không phải sao?" Hạ Hành cười rộ lên, tâm tình rất tốt dẫn Khúc Kinh Cự trở về hậu điện cung Thiên Khai, về phần chuyện mới vừa rồi.....

Kinh Cự đã có hấn – Một nam nhân tốt nhất thiên hạ, còn có thể nhớ đến người khác à?!

Tiền Thường Tín và Mộc Cận bốn mắt nhìn nhau, đồng thời đều thấy một loại cảm khái trong mắt đối phương, sau đó cùng yên lặng đi theo phía sau.

"Nữ nhi Ngụy gia bị đuổi ra khỏi cung sao?" Hạ Uyên một cước đá văng thái giám báo tin đang quỳ trước mặt, mấy ngày nay hấn ta luôn phải đến cung Thọ Khang để quý cầu phúc cho tiền đế, đầu gối đã sưng to thành một cục.

"Hoàng huynh của bốn vương đúng là một lòng si mê hoàng hậu, chuyện như vậy cũng có thể nhẫn nhịn được." Hấn ta cười lạnh, nói: "Hấn quả thật là thủ đoạn khôn lường, chưa được bao lâu đã ép được hết đám lão thần trong triều ngoan ngoãn nghe lời rồi."

Cao Đạc đứng bên dưới nghe thấy thế, do dự một chút mới nói: "Vương gia, hôm nay người nọ mạnh hơn ngài, không bằng chúng ta tạm thời án binh bất động, chờ đợi thời cơ?"

"Thời cơ?" Hạ Uyên cười nhạo, nói: "Hôm nay người theo phe bốn vương trong triều đã bị chèn ép cho tan đàn xẻ nghé, người của lão đại cũng đã đứng về phía tân hoàng từ lâu rồi. Trong mấy đại thần được phụ hoàng trọng dụng, thì Điền Tấn Kha, La Trường Thanh có quan hệ không cận với hoàng hậu, đương nhiên sẽ tận tâm ủng hộ tân đế, về phần Ngụy Văn Quảng, Lục Cảnh Hồng, không cần tân đế dùng thủ đoạn, từ trước đến giờ bọn chúng đều thuộc phái bảo hoàng. Phụ hoàng lập chiếu nhường ngôi trước mặt chúng đại thần, ngọc tỷ là do chính tay người tự ấn vào thánh chỉ, người nói xem, bốn vương còn thời cơ gì nữa?"

Cao Đạc không ngờ Thụy vương lại thấy rõ thực tế như vậy, do dự nói: "Nếu đã như vậy, sao Vương gia không cúi đầu xưng thần với hoàng thượng, như vậy hoàng thượng cũng sẽ không nhắm vào ngài nữa."

"Người như Hạ Hành, bề ngoài tỏ ra tốt đẹp hơn ai hết, nhưng cũng không có ai hung hiểm thủ đoạn vượt qua hấn." Hạ Uyên vốn là người ngạo khí ngút trời, nhưng chỉ mới hai tháng gần gũi, đã bị thực tế chèn ép mất hơn một nửa kiêu ngạo ban đầu. "Cho dù bốn vương quy thuận hấn, hấn cũng sẽ không quá thân cận với bốn vương. Huống chi bốn vương không muốn cúi đầu trước hấn." Hấn ta lạnh lùng giật giật khóe miệng, "Bốn vương chỉ muốn nhìn thấy hấn không được sống tốt."

Cao Đạc yên lặng nhìn Hạ Uyên, loại người này hành động ngang ngược, không được bình thường, rốt cuộc là đầu óc kiểu gì vậy?

"Bây giờ người của Ngụy gia nên làm sao đây?" Hấn do dự nói: "Tình cảm mà hoàng thượng đối với hoàng hậu vững hơn vàng, thủ đoạn này của Ngụy gia cũng chỉ là tự rước lấy nhục, nếu bọn họ đến cầu xin Vương gia thì ngài sẽ làm gì?"
"đie,n; da.nlze.quydo/nh

Hạ Uyên cười lạnh nói: "Ban đầu là bọn họ cầu xin bốn vương giúp một tay, kết quả của ngày hôm nay chính là do bọn chúng ngu xuẩn, có quan hệ gì đến bốn vương đâu." Nói xong, hấn triệu Hà Phúc nhi đến: "Sau này, nếu người Ngụy gia đến phủ, toàn bộ không gặp."

"Dạ." Hà Phúc nhi ghi nhớ, sau đó dẫn đi một lát mới nói: "Vương gia, Khúc trắc phi bên tây viện bị bệnh nặng, có nên đưa thiệp mời đến Thái Y Viện, để bọn họ đến chẩn bệnh cho trắc phi không ạ?"

"Những chuyện này do vương phi quản, hỏi ta làm chi?" Hạ Uyên không kiên nhẫn khoát tay, hiển nhiên đã không thêm bận lòng đến người bên tây viện kia.

Hà Phúc nhi lập tức hiểu ra, chính vì vương phi mặc kệ, nên hấn mới nhận hà bao Dao Khê đưa, chạy đến cầu Vương gia, nhìn tình hình này, vị bên tây viện kia chắc đã thất sủng rồi, sau này hấn cũng không cần phí tâm bên phía tây viện làm gì.

Cao Đạc là môn khách, nghe được chuyện hậu viện của Vương gia, đương nhiên ngậm chặt miệng, đợi Hà Phúc nhi lui ra rồi mới nói: "Vương gia, tại hạ nghe nói ngài có một vị trắc phi là muội muội của hoàng hậu, không biết có phải là vị này không?"

Hạ Uyên không hiểu ý Cao Đạc lắm: "Đúng là nàng ta, nhưng tình cảm giữa hoàng hậu và Khúc gia không tốt, Khúc thị này cũng không có tác dụng gì."

Cao Đạc cười cười: "Nếu như vậy, xin thứ cho thuộc hạ quá lời, quả thật Vương gia không nên đối với Khúc trắc phi quá tốt, nếu không trong mắt người khác sẽ cho là ngài đang bất bình cho Khúc gia, hoàng thượng càng có lý do nhắm vào ngài hơn."

Hạ Uyên khoát khoát tay, nói: "Cũng chỉ là một thứ đồ chơi, bốn vương chưa đến mức nghĩ nhiều như vậy."

Cao Đạc cười cười: "Vương gia cao kiến."

Hết chương 91

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Nhân quả báo ứng

Editor: Gà

"Chủ tử." Dao Khê đỏ mặt nâng Khúc Ước Tổ trên giường dậy, đợi nàng ngồi yên mới xoay người bưng chén thuốc bốc hơi nóng trên bàn: "Uống thuốc thôi."

Cả người Khúc Ước Tổ mệt mỏi ngồi dựa vào giường, nhận chén thuốc thì nhìn thấy tay Dao Khê bị phỏng, cười khổ nói: "Là ta làm phiền ngươi, ngươi đi theo ta mấy năm nay, chưa từng làm qua mấy việc này." Cho dù nàng ta không nhìn thấy, cũng biết thuốc này do Dao Khê tự mình tìm chỗ nấu, hiện giờ Vương gia không đến viện của nàng ta, vương phi lại khắp nơi nhìn nàng ta không vừa mắt, trong phủ ai còn quan tâm nàng ta, ngay cả hạ nhân trong viện cũng dám ăn trộm vật, chỉ cây dâu nấng cây hòe, huống chi người phỏng bếp.

"Chủ tử ngài nói gì vậy." Dao Khê miễn cưỡng cười, giấu tay bị phỏng vào trong tay áo: "Mau uống thuốc thôi, ngủ một giấc là tốt rồi." Nhớ đến lời nói vừa rồi của Hà tổng quản, nét cười của nàng dường như không giữ nổi, hiện giờ ngay cả Vương gia cũng không muốn giúp chủ tử, sau này nên sống thế nào đây?

Khúc Ước Tổ uống vài ngụm xong chén thuốc, nhìn thấy dáng vẻ này của Dao Khê, thờ dài một hơi: "Dao Khê, ngươi còn nhớ rõ tiệc sinh thần năm năm trước của cha ta không?"

Dao Khê cầm bát rồng từ tay Khúc Ước Tổ, khẽ lắc đầu.

"Ngươi không nhớ rõ cũng là chuyện bình thường, nhưng ký ức của ta như vẫn còn rất mới." Khúc Ước Tổ cười khổ: "Năm đó ta không cẩn thận làm vỡ một món đồ sứ trong phòng phụ thân, hôm đó là sinh thần của phụ thân, vỡ đồ là điềm xấu, ta vô cùng sợ hãi, nên cố ý bày kế cho người dẫn đại tỷ đến phòng của phụ thân..."

Dao Khê nghe thế bỗng nghĩ đến, nàng nhớ hôm sau sinh thần, lão gia tức giận đến mức cho đại tiểu thư một bạt tai, còn phạt nàng ấy đứng trong sân cả đêm, sau này đại tiểu thư bệnh nặng, phụ nhân không cho đại tiểu thư mời đại phu, nếu không phải người Điền gia đến tặng đồ cho đại tiểu thư, chỉ sợ năm đó đại tiểu thư đã không còn. Nàng không nghĩ đến việc này có liên quan đến chủ tử, càng không nghĩ đến chủ tử còn nhỏ tuổi mà đã có tâm kế như vậy, nàng do dự một chút rồi nói: "Nô tì nhớ năm ấy đại tiểu thư suýt nữa đã không còn."

"Đúng vậy, suýt nữa đã không còn, lúc đó ta vừa sợ hãi vừa áy náy ray rức." Nàng ta ho khan vài tiếng: "Nhưng tỷ ấy vẫn sống sót, nếu lúc trước tỷ ta không còn, người gả đến phủ Doan Vương chỉ có thể là ta rồi."

Tay Dao Khê cầm bát run lên, nàng nhìn về mặt bệnh tật của chủ tử, đỡ nàng ta nằm xuống, giúp nàng ta đắp chăn xong nói: "Chủ tử, ngài bị bệnh, không nên suy nghĩ bậy bạ, nô tì đi xem có gì để ăn không." Sau khi nàng ra khỏi phòng, thở phào nhẹ nhõm, nàng còn nhớ rõ năm đó Mộc Cận quý ở trước mặt chủ tử cầu xin mãi, xin chủ tử cầu tình với phụ nhân mời đại phu cho đại tiểu thư.

Lúc đó về mặt chủ tử bất đắc dĩ, lấy hiếu đạo để khéo léo từ chối Mộc Cận, sau này kêu mình tặng mấy viên dược hoàn cho đại tiểu thư rồi không nói đến việc này nữa, thật không ngờ chân tướng sự tình là thế này, nàng sờ cánh tay, giữa ngày hè nhưng lại cảm thấy hơi ớn lạnh.

"Đây không phải Dao Khê sao?" Một nha đầu mặc áo khoác màu lục nhìn thấy Dao Khê đi ra, giọng giọng nói: "Khúc trắc phi khỏe chưa, chủ tử nhà chúng ta rất nhớ đấy."

"Còn chưa khỏe, đa tạ di nương lo lắng." Nụ cười của Dao Khê hơi khó nhìn, vị này là một nha hoàn hầu hạ bên cạnh di nương, ngày thường không lui tới nhiều với nàng, hiện giờ cả nha hoàn bên cạnh di nương đều có thể cười nhạo chủ tử rồi.

"Trời nóng như vậy, cũng thật tội." Giọng nói nha đầu này đột nhiên biến đổi: "Nghe nói trước khi hoàng hậu nương nương xuất giá đã bị người nhà ngược đãi, người nói xem... Hiện giờ có đáng về thế này, có phải báo ứng hay không?"

Nàng ta nhìn thấy sắc mặt Dao Khê thay đổi, cười vỗ tay nói: "Ông trời có mắt thật, người làm nhiều việc ác, có kết cục gì tốt chứ." Nha hoàn khoác áo màu lục hơi gập đầu gối: "Ta kính người là kẻ trung thành, nhưng người nên giấu lại đi." Nói xong, xoay người đi mất.

Dao Khê nhìn bóng lưng nha hoàn này, bất đắc dĩ cười, theo đường cũ đi đến phòng bếp.

Chuyện tú nữ được Ngụy gia đưa vào cung, trong hiếu kỳ của Tiên đế, làm trái với cung quy, bị hoàng đế trách phạt đuổi ra khỏi cung, nhanh chóng trở thành trò cười trong Kinh thành, tốt xấu gì Ngụy gia cũng xem như có chút thể diện trong Kinh thành, nhưng chuyện này đã làm mất hết mặt mũi, cả cửa cũng không dám ra.

Tú nữ trải qua tầng tầng chọn lựa, vốn có cơ hội được Tiên đế ban cho tôn thất hoặc nạp làm hạ nhân hầu hạ hậu cung, kết quả Tiên đế băng hà, đừng nói Hoàng thất cần giữ đạo hiếu, ngay cả dân chúng bình dân trong một tháng còn không thể gả cưới đâu.

Nhưng Ngụy gia ngược lại, trong hiếu thời kì đã muốn nữ nhi hấp dẫn sự chú ý của Tân đế, cũng không giấu lại đương kim có tính tình gì, là người tham hoa háo sắc sao? Huống chi Đế hậu tình thâm đã là chuyện nhiều người trong triều Đại Long đều biết, nữ nhi Ngụy gia chẳng lẽ sánh bằng thiên tiên, nếu không tại sao dám tự tin xông loạn vào Ngự Hoa viên?

Ngày thứ hai sau khi Ngụy Châu bị đuổi về Ngụy gia, bị người Ngụy gia đưa đến nữ đạo quan ở Kinh giao, nói cho oai là tu thân dưỡng tính, nhân danh tiên đế vì hoàng thượng cầu phúc.

Tất cả mọi người đều biết, chẳng qua là Ngụy gia cho nhà mình một cái tấm màn che mà thôi, hiện giờ hoàng thượng đã hạ chỉ rõ ràng, nữ nhi Ngụy gia không được vào Hoàng thất, người Ngụy gia này xem như sắp xuống dốc rồi.

Ba tháng hiếu kỳ nhanh chóng đi qua, nhưng Hạ Hành vẫn lấy tiêu chuẩn hiếu kỳ yêu cầu bản thân, rất chú ý cách ăn mặc, dẫn đến người thiên hạ lại khen Đế vương nhân hiếu.

Nhưng mặc kệ thế nào, theo lý lúc này Hạ Hành có thể nạp phi vào hậu cung, nhưng tất cả mọi người trong hậu cung đều hiểu rõ, hoàng thượng hoàn toàn không có ý đến hậu cung.

Khánh Đức năm 34 mùng sáu tháng tám, chính là ngày may mắn nhất mà Khâm Thiên giám chọn ra gần nửa năm, sao Tử Vi và Hộ tinh thật loá mắt, lại có thể Hoàng đế ngẫu nhiên, cho nên ngày đó tổ chức đại điển phong hậu là thích hợp nhất.

Đại điển phong hậu triều Đại Long vô cùng long trọng, trước tế bái trời, đọc tế văn; lại do Đế vương và Đế hậu cùng tế bái tổ tông, bày tỏ với tổ tiên, nàng với hoàng gia sẽ là người một nhà. Lại sau đó Hoàng đế tự mình cầm trầm phượng, vẽ lông mày cho hoàng hậu. Cuối cùng hoàng hậu sẽ mặc Phượng Hoàng bào nhận bái lạy của văn võ bá quan và nhóm mệnh phụ.

Trước gương đồng, Khúc Kinh Cur mặc Phượng Hoàng bào do nhóm dệt dệt trong ba tháng đêm làm không nghỉ, rõ ràng tầng y phục này trông rất cầu kỳ và đẹp để quý giá, nhưng mặc lên người lại không biết có bao nhiêu trời buộc.

Phượng Hoàng bên ngoài của cái váy này rõ ràng không nạm vàng khảm châu, nhưng vẻ rực rỡ đã làm mù hết ánh mắt của mọi người.

Thấy Hạ Hành nghiêm túc chăm chỉ giúp mình tô xong lông mày, lại dịu dàng giúp bản thân cầm trầm phượng, nàng lộ ra một nụ cười.

Làm xong mọi thứ, hai người nắm tay đứng cùng một chỗ, tay Hạ Hành nắm tay nàng, cùng nhau bước lên đài cao. Trên đài cao có Long ý và Phượng ý [1], Long ý bên trái, Phượng ý bên phải.

[1] Long ý, Phượng ý: chỉ chỗ ngồi của vua và hoàng hậu

Khúc Kinh Cur đứng ổn định trước Phượng ý, hơi nâng cằm nhìn văn võ bá quan phía dưới, thấy những người này đều đồng loạt quỳ xuống.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Sau đó hành đại lễ tam bái cửu khấu, Khúc Kinh Cur và Hạ Hành đứng sòng vai nhau, nhìn màn này, nàng chợt cảm thấy trong lòng có chút sôi sục.

"Lên." Lễ quan giương giọng nói: "Tấu nhạc."

Tiếng nhạc vui vẻ vang lên, vừa trang trọng vừa có chút nhẹ nhàng, Khúc Kinh Cur không biết rõ đây là nhạc khúc gì, nhưng thấy nhóm bách quan đứng khom người, có thể đoán được đây xem như truyền thống trong đại điển phong hậu.

Đợi khi tiếng nhạc ngừng, Khúc Kinh Cur và Hạ Hành đồng thời ngồi xuống, sau đó quan viên theo cấp bậc tự mình bái một lần nữa, sau đó nhóm mệnh phụ lại đến một lần, chỉ nhìn người ta quỳ với mình thôi, nhưng Khúc Kinh Cur phải ngồi hơn một canh giờ.

Đợi những người này tham bái xong, Hạ Hành nói: "Hôm nay chính là đại điển phong hậu, lại là năm trăm kế vị, cho nên đại đặc xá thiên hạ tích phúc cho hoàng hậu, phạm kẻ đi đây đều giảm 60 dặm, phạm bị tù tội giảm một năm, tử tù hoãn hành hình một tháng!"

Phía dưới đều luôn miệng hô hoàng thượng hoàng hậu nhân từ, phúc trạch vạn năm.

Khúc Kinh Cur thật không ngờ Hạ Hành sẽ đại xá thiên hạ trong đại điển phong hậu, tuy Tần đế kế vị sẽ cần phải đại xá một hồi, nhưng cố ý chờ đến hôm nay mới ban ý chỉ này, đây cũng quá...

Nàng nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, bất đắc dĩ khẽ cười.

Tuy đại điển phong hậu làm rất long trọng, nhưng đại điển tấn phong đám người Hiền phi phía sau thì đơn giản hơn. Hiền phi còn đỡ, ba người khác so ra còn kém hơn tấn phong phi tần khi tiền đề còn tại vị, nhất là Bình tài tử, cái này mới gọi là keo kiệt, nếu không phải ngày đó có hoàng hậu thương xuống, trong cung hầu như không ai biết ngày đó là ngày nàng ta được chính thức tấn phong.

Con người ấy mà, không sợ không biết phân biệt tốt xấu chỉ sợ còn không bằng một món hàng, trong cung đều là kẻ thành tinh, sao có thể không nhìn ra đã xảy ra chuyện gì, Bình tài tử này không được hoàng thượng thích đó là chuyện chắc như đinh đóng cột, hoàng thượng đã không muốn gặp, thì sao bọn họ phải nguyện ý đi tăng bậc?

Phùng Từ Cầm thế mới biết cuộc sống trong cung có bao nhiêu gian khổ, mỗi ngày đều đưa thức ăn nguội lạnh đến, lá trà thì để lâu ngày, đều là những món phế phẩm, nếu thiếu hoặc hỏng cái gì, bảo điện Trung Tĩnh bổ sung thì khó càng thêm khó.

Nàng ta nháo ầm ĩ, cuối cùng phát hiện thứ đưa đến càng ngày càng kém, có đôi khi còn không đưa, qua mấy tháng, nàng ta mới chính thức biết được, như thế nào nó đại khi chủ [2], thâm cung khó sống.

[2] nô đại khi chủ: kẻ dưới khinh thường, không xem trọng chủ nhân.

"Chủ tử, Hàn Lương đệ đến." Hạ Văn vội vàng đến gần phòng trong, sắc mặt hơi khó nhìn.

Phùng Từ Căng cười khỏ đứng lên, ra khỏi nội thất đã nhìn thấy Hàn Thanh Hà ngồi trên ghế uống trà, dưới chân nàng ta dừng một chút, đi đến trước mặt nàng phúc thân nói: "Tần thiếp bái kiến Hàn Lương đệ."

"Bình tài tử xin đứng lên." Hàn Thanh Hà cười liếc mắt đánh giá Phùng Từ Căng, trên người đối phương mặc một lớp áo ngoài tám phần tối tăm, hoàn toàn không thấy vẻ kiêu ngạo ban đầu lúc ở trong phủ, nàng đặt chén trà xuống lau khóe môi nói: "Lá trà ở chỗ ngươi rất chất, ngày mai ta cho người mang một ít đến cho ngươi."

Phùng Từ Căng khéo léo từ chối nói: "Không cần làm phiền Hàn Lương đệ."

"Như vậy sao được, năm đó muội muội ở vương phủ cả trà xuân Long Tinh cũng không uống mà, hiện giờ vào cung, sao có thể ủy khuất bản thân chứ." Nàng đứng lên nói: "Hôm nay ánh mặt trời vừa khéo, không bằng tài tử theo ta đi dạo một chút?"

Biết nàng cố ý làm mình khó xử, Phùng Từ Căng lại không thể không vâng, đành phải đi theo phía sau Hàn Thanh Hà.

Ở phía trước Hàn Thanh Hà cười lạnh, năm đó khi Phùng Từ Căng làm nhục mình, càng vô tình hơn mình nhiều, hiện giờ thủ đoạn ấy của nàng còn không tính là gì. Nghĩ vậy, Hàn Thanh Hà quay đầu liếc mắt nhìn Phùng Từ Căng, nụ cười càng ngày càng rõ.

Sau này nàng ta phải chịu, nỗi nhục mà nàng đã từng chịu đựng, không thể nhận không rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Bản án cũ

Editor: Mèo ™

Bởi vì hiếu kỳ đã qua, hoa cỏ trong ngự hoa viên cũng được bày biện muôn màu muôn vẻ, Hàn Thanh Hà nhìn ngự hoa viên xinh đẹp này, nhớ tới năm đó nàng ta lấy thân phận nữ nhi quan bất phẩm vào cung làm tú nữ, sau lại bị Vi Thái hậu an bài đến hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, chẳng mấy chốc đã trôi qua năm năm, cuối cùng nàng ta cũng trở thành một trong những chủ tử trong hoàng cung hoa lệ này.

Thình thoảng có cung nữ thái giám đi ngang qua hành lễ với nàng ta, nàng ta rất hưởng thụ cảm giác khi người khác cúi đầu trước mình. Đường như có như vậy nàng ta mới có thể quên đi xuất thân thấp kém của mình cùng với những chuyện không như ý đã qua. Quay đầu liếc nhìn Phùng Từ Căng đang nhắm mắt cần rằng đi theo phía sau mình, nàng ta lộ ra nụ cười hài lòng: "Đi dạo ngự hoa viên thế này, lại làm ta nhớ đến lúc dạo hoa viên với Bình Tài tử trong Vương phủ lúc trước."

Phùng Từ Căng nghe nói thế cũng không lên tiếng, nàng không chút biểu cảm nhìn Hàn Thanh Hà, sau đó chậm rãi thu hồi ánh mắt của mình.

"Nhìn sắc mặt của Tài tử, hình như rất không thích dạo ngự hoa viên với ta thì phải?" Hàn Thanh Hà cười giễu cợt. "Hay là nói, Bình Tài tử đang xem thường ta?"

"Lương đệ cao cao tại thượng, tần thiếp chỉ là một thất phẩm Tài tử nhỏ nhoi, nào dám xem thường ai?" Phùng Từ Căng lạnh nhạt nói: "Tần thiếp chỉ đang nghe Lương đệ nói chuyện mà thôi."

Hàn Thanh Hà đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên nghe được tiếng vỗ tay truyền đến từ sau lưng, trong lòng nàng ta vui mừng, lùi một bước sang bên cạnh, quỳ xuống. Đổ. Lễ. Qũy. Đổ

"Tần thiếp bái kiến hoàng thượng." Đến khi đôi giày thêu hoa văn tường long đi tới trước mặt mình, Hàn Thanh Hà cúi đầu, giọng điệu mềm mại vãn an, nhưng một giây kế tiếp, nàng ta liền nhìn thấy một đôi giày thêu kim tuyến xuất hiện ngay bên cạnh, nàng ta sững sờ, ngay sau đó lại nói: "Tần thiếp bái kiến hoàng hậu nương nương."

Khúc Khinh Cư nhìn Phùng Từ Căng, Hàn Thanh Hà đang quỳ dưới đất, đây cũng là lần đầu tiên nàng nghe thấy Hàn Thanh Hà dùng giọng nói ngọt ngào này để nói chuyện, nàng nhìn Hạ Hành không có phản ứng gì, lên tiếng nói: "Miễn lễ, đứng lên đi."

"Tạ hoàng thượng, tạ hoàng hậu nương nương." Phùng Từ Căng từ từ đứng dậy, nàng ta ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, phát hiện tầm mắt hoàng thượng vốn không đặt trên người nàng ta hay Hàn Thanh Hà, liền nghiêm mặt cúi đầu, không nói một lời.

"Thật không ngờ sẽ gặp được hoàng thượng và hoàng hậu nương nương ở đây." Hàn Thanh Hà không muốn từ bỏ cơ hội lộ mặt trước mặt hoàng đế, tuy rằng dung mạo của nàng ta không sánh bằng Phùng Từ Căng, nhưng khi cười lên lại có một phong vị riêng. "Ngược lại tần thiếp đã quấy rầy nhà húng của hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương rồi."

Khúc Khinh Cư nhìn nét mặt tươi cười như hoa của nàng ta, cong cong khóe môi, không nói gì.

"Nếu đã biết mình quấy rầy nhà húng của trẫm và hoàng hậu, sao còn chưa lui xuống?" Giọng nói Hạ Hành vô cùng lạnh nhạt, hần nhìn Hàn Thanh Hà đang

gia." Nói xong lời này, chính bà cũng không nhịn được mà nở nụ cười.

Hạ Hành thấy mẫu thân và thê tử mình càng tán gẫu càng vui vẻ, hân yên lặng bụng trà tiêu thực lên, uống một ngụm, thì ra thê tử nhà mình vẫn chưa trưởng thành, mẫu thân đã muốn chuẩn bị chơi đùa với tôn tử tôn nữ mình rồi. Có thật đây là cảnh tượng giữa mẹ chồng, con trai và con dâu không, mà sao hân cứ có cảm giác đây là cảnh tượng giữa mẹ vợ, con gái ruột và con rể thế chứ?

Ngày hôm sau, Thái hậu và hoàng hậu cùng hạ chi, đại ý nói là mới vừa qua đại tang tiên đế không lâu, cảm thấy trong lòng trống rỗng, không muốn tổ chức thọ yến rình rang vô vị, tâm ý của người trong thiên hạ, hai người xin cảm kích trong lòng, vân vân...

Lập tức, bách quan khen ngợi Thái mẫu Hoàng thái hậu và hoàng hậu nương nương hiền đức trung hiếu, chính là hình mẫu lý tưởng cho nữ tử thiên hạ noi theo, vân vân...

Hạ Hành nghe bách quan khen ngợi mẫu thân và thê tử mình, chỉ nói: "Mẫu hậu và hoàng hậu của trăm điều vô tâm tìm vui, trăm thân là hoàng nhi của tiên đế, há có thể có tâm hướng lạc, thọ yến năm nay của trăm cũng miễn đi, các vị khanh gia không cần khuyên bảo."

Chư vị triều thần dĩ nhiên là khuyên can hết lời, sau đó hoàng thượng cứ mãi kiên nhẫn bọn họ mới bắt đầu từ bỏ, cuối cùng đồng thanh hô vang 'Hoàng thượng nhân hiếu', quần thần cùng hải lòng.

Hạ Uyên đứng dưới triều, trên mặt lộ ra nụ cười trào phúng, mẫu tử Vi thị quả nhiên diễn trò xuất thần nhập hoá, đến bây giờ rồi mà vẫn không quên diễn trò hòng chiếm được mỹ danh.

"Thần có bản tấu!" Đại sau khi quần thần hài hòa nhất tâm, hữu thừa Ngụy Văn Quảng bước lên trước nói: "Hoàng thượng, mấy ngày trước trên phố, thần có gặp một khát nhi [2] khoảng mười ba tuổi, thấy hoàn cảnh đáng thương, nên có ý định thu lưu [3], ai ngờ lại nghe được một chuyện lớn kinh thiên động địa."

[2] Khát nhi: hành khát lang thang, ăn mày tuổi còn nhỏ

[3] Thu lưu: thu nhận và giúp đỡ

Không khí trong triều lập tức nặng nề, Hạ Hành nhíu mày nói: "Ngụy hữu thừa mau nói đi."

"Thần nghe khát nhi kể lại, mới biết y ăn xin một đường từ Giang Nam vào kinh, phụ thân y chính là quản gia của một quan viên tại Giang Nam, bởi vì phát hiện vị quan viên đó cấu kết với Thụy vương điện hạ mà bị sát hại, thậm chí liên lụy cả nhà, may mà y nghịch ngợm trốn trong hầm ngầm chứa rượu trong phủ, nên mới may mắn thoát chết." Nói xong, hai tay hân giờ cao một quyền sở. "Đây là sổ sách do quản gia bị hại kia lưu lại, khát nhi trên đường chịu hết khổ sở cẩn thận bảo hộ vật này, kính xin hoàng thượng khoan khoan mục."

Lời vừa nói ra, cả triều đều yên tĩnh lạ thường, nhưng không có ai dám nói đỡ thay Thụy vương. Diễđầànêlêquýđôôn

"Trình lên." Hạ Hành nhìn về phía Hạ Uyên: "Thụy vương, có lời gì muốn nói không?"

Hạ Uyên cười lạnh, chấp tay nói: "Hoàng thượng, thần đệ oan uổng. Ngụy hữu thừa dùng một khát nhi không rõ thân phận để vu oan cho thần, thậm chí còn giả tạo sổ sách, có ý đồ xấu."

Hạ Hành nhận sổ sách từ trong tay thái giám, tiện tay mở ra xem, sắc mặt bình tĩnh nói: "Chân tướng sự thật như thế nào, trăm tự phái người tra rõ, bãi triều."

Trong lúc nhất thời, chư vị đại thần cũng không biết ý của hoàng thượng ra sao. Nếu tin tưởng Thụy vương, thì sẽ không sai người đi điều tra. Nhưng nếu không tin, thì cũng nên giận tím mặt mới đúng chứ, bình tĩnh như vậy, thật sự làm cho người ta khó đoán khó hiểu mà.

Nhưng nếu là người thông minh, rất nhanh sẽ hiểu ra, hoàng thượng là muốn tính món nợ cũ với Thụy vương một cách công khai minh bạch. Ban đầu, vụ án Giang Nam bị tiên đế âm thầm ép xuống, nếu hoàng thượng vẫn còn để tâm đến dân chúng Giang Nam, đương nhiên sẽ không mắt nhắm mắt mở xem chuyện này như không tồn tại được.

Sợ rằng rất nhanh thôi, Giang Nam sẽ nghênh đón một cuộc thanh tẩy với quy mô lớn rồi.

Hết chương 93

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Thèm ăn hơn

Editor: Gà

Nhắc lại vụ án xưa ở Giang Nam, nhưng lúc này đây không ai cầu tình cho Thụy vương, hoàng thượng cũng không cố ý phái người quyền cao chức trọng đến Giang Nam điều tra, ngược lại hạ thánh chỉ bảo Đại Lý Tự và Hình bộ hợp tác, điều tra rõ án này.

Vốn có người đoán hoàng thượng sẽ mượn cơ hội lần này đánh sụp Thụy vương, ai ngờ hoàng thượng chỉ giải quyết việc công, đã vô ý thiên vị huynh đệ của mình, cũng không nhân cơ hội thanh toán huynh đệ khác mẹ của mình, nên làm không ít người cảm khái tấm lòng của hoàng thượng.

Cuối cùng có phải Hạ Hành có tấm lòng như thế không đối với Khúc Kinh Cự mà nói, cũng không có gì quan trọng, hiện giờ chỉ có một mình nàng ở trong hậu cung, sống phóng túng không lo ngại gì thật là vui.

Thời tiết dần vào thu, khẩu vị của nàng càng ngày càng tốt, chưa nhạt gì cũng đều thích ăn, đến cuối tháng chín vào một đêm nọ, một hơi ăn hết hai chén cơm, một chén cá chua nóng, một chén canh đầu cá nấm hương đậu hũ, rõ ràng chỉ là một món ăn gia đình bình thường, nhưng nàng rất thích ăn, Hạ Hành sợ đến mức vào ban đêm phải đi dạo với nàng hơn nửa canh giờ.

Cuối tháng chín là sinh thần Khúc Kinh Cự, ngày đó Vi Thái hậu ở cung Phúc Thọ làm gia yến, trừ một nhà ba người bọn họ ra, cũng chỉ có mẫu hậu Hoàng thái hậu, Tần An công chúa và Hiền phi thôi, ba phi tần khác chỉ ở bên ngoài cửa cung đập đầu một cái, rồi cho các nàng trở về.

Giang Vĩnh Như là phi tần trong hậu cung, duy nhất có vị phân ở nhất phẩm phi vị, nàng xuất hiện trên tiệc rượu, đã biểu lộ hoàng hậu hiền đức rộng lượng, khoan dung với những nữ nhân khác trong hậu cung. Nhưng trong lòng Giang Vĩnh Như hiểu rõ, bản thân có thân phận gì, nên làm cái gì, cho nên sau khi hành lễ, ngồi ở góc cách Hạ Hành xa nhất, im lặng như tượng điêu khắc.

Sau khi Hạ Hành đăng cơ, đã tăng tước vị cho con cái của Tần An công chúa, cho nên mọi người trong Kinh thành đều biết, Tần An công chúa và Tân đế có tình cảm thâm hậu, vì thế trong số công chúa của Tiên đế, chỉ có địa vị của Tần An công chúa không bị ảnh hưởng gì, người trong Kinh thành vẫn cẩn thận nâng kính như cũ.

Điều này xem như thói thường của con người, thân phụ làm Hoàng đế và huynh đệ khác mẹ làm Hoàng đế, thật đúng là hai loại đãi ngộ, cũng khó trách một số công chúa sẽ lựa chọn chỗ đứng trước khi kế vị, Tần An công chúa này xem ra đã có một lựa chọn chính xác.

Có mất đều biết, lúc trước khi Tân đế vẫn là Đoan Vương, Tần An công chúa và Đoan Vương phi đã đặc biệt thân cận, ban đầu sau khi truyền ra tin tức Đoan Vương bị ám sát, lúc đó Tần An công chúa đã tặng không ít dược liệu cho Đoan Vương, còn rất nhiều hành động khác nữa chẳng phải đã nói rõ lập trường của Tần An công chúa rồi sao?

Một người được lợi khác chính là Thành vương, vốn là kẻ thân phụ không thương yêu, nhưng hiện giờ lại là một trong số những người được Tân đế tín nhiệm, vợ cả và hoàng hậu còn có chút quan hệ, ngược lại địa vị cao hơn khi tiên đế còn sống rồi.

"Khẩu vị hoàng hậu thật tốt." Ăn xong một bữa cơm, Tần An công chúa hơi kinh ngạc nhìn Khúc Kinh Cự lau miệng, hồi lâu mới nói: "Có thể ăn được là phúc đấy."

"Không tính là nhiều mà." Khúc Kinh Cự uống một ngụm trà tiêu thực cùng nữ trình lên, có chút nghi hoặc nhìn về phía Hạ Hành bên cạnh, hỏi: "Thật sự nhiều lắm à?"

"Nàng ăn ngon là tốt rồi." Hạ Hành khẽ cười, ngắm gương mặt trắng nõn trơn mịn của đối phương, ngón tay hơi run, cố nhịn xuống xúc động muốn đưa tay捏, ngược lại nói với Minh Hòa phía sau: "Hôm nay đầu cá nấu cải chua và cung bảo ngư làm rất khá, đầu bếp chính là ai, có thưởng!"

Minh Hòa ghi nhớ tên hai món ăn, biết đây là món hoàng hậu nương nương thích ăn, nên ý bảo tiểu thái giám phía sau đến Ngự Thiện phòng thường cho đầu bếp.

Vi Thái hậu bưng trà uống một ngụm, cười nói: "Mấy ngày gần đây quả thật khẩu vị Kinh Cự càng ngày càng tốt, ai gia thấy con bé ăn, thì cảm thấy càng thêm ăn, ăn hơn nửa chén cơm đấy."

Mẫu hậu Hoàng thái hậu nghe vậy thì cười nói: "Muội muội và hoàng hậu có khẩu vị thật tốt, ta ở cung Trường Ninh cũng nghe nói, nghe đồn hiện giờ người của Ngự Thiện phòng cả ngày chỉ muốn nghiên cứu điểm tâm mới hoặc món ăn mới, ngắm trông có thể được các người xem trọng."

"Xem ra danh tiếng thích ăn ngon của hai mẹ con chúng ta đã truyền ra rồi." Vi Thái hậu khẽ cười với Khúc Kinh Cự, hoàn toàn không để ý trong cung có người truyền ra việc này, bà nói với mẫu hậu Hoàng thái hậu: "Tỷ tỷ, ta với tỷ quen biết cũng hai mươi mấy năm, khi Tiên đế còn sống chúng ta phải cẩn thận mọi bề, lúc nào cũng đề ý. Hiện giờ con cái đã lớn, chúng ta cũng không cần đề dặt cẩn trọng sống qua ngày nữa, thừa dịp hiện tại có thể ăn có thể uống, vẫn nên cố hưởng thụ đi."

Mẫu hậu Hoàng thái hậu không ngờ Vi Thái hậu sẽ nói ra như vậy, bà hơi sững sờ rồi mới cười lên: "Muội nói đúng, nhân sinh khổ đoản, chúng ta nhìn hơn nửa đời người, chung quy vẫn không thể cứ chịu đựng." Bà và Vi thị vốn không có xung đột ích lợi, hiện giờ sau khi Đoan Vương kế vị, đối đãi với bà cũng rất không tệ, ngay cả Tần An công chúa ghi tạc dưới danh nghĩa của bà cũng được xem trọng nhất trong số các công chúa, bây giờ bà chỉ là một Thái hậu nhàn nhả, còn có gì phải lo lắng?

Khúc Kinh Cự nghe hai Thái hậu nói chuyện với nhau như tỷ muội, nếu không biết chuyện, thật sự không tin hai người đã từng hầu hạ một người nam nhân, lời trong lời ngoài đều như đang nói, rốt cuộc chúng ta đã hết khổ rồi, mau đến hưởng thụ một phen đi.

Nhưng hai người nói thế nào, không biết sao đã quán lên người Khúc Kinh Cự, mẫu hậu Hoàng thái hậu thấy Khúc Kinh Cự ăn nhiều nhưng không thấy thất lưng béo lên: "Hôm nay là sinh thần của hoàng hậu, không nên mời thái y đến thỉnh mạch, nhưng ngày mai có thể cho thái y nhìn xem, dù sao ăn nhiều

quá, không biết có thương tổn tính khí hay không." Bà nói lời này vô cùng uyển chuyển, nhưng trong lòng cũng đang hoài nghi chuyện khác.

Vì Thái hậu là hạng người nào, mẫu hậu Hoàng thái hậu vừa nói ra, bà đã biết đối phương có ý tứ gì, bà âm thầm cúi đầu tính toán, tiên đế băng hà cuối tháng tư, cuối tháng bảy xá hiệu [1]. Sau khi xá hiệu xong, Khúc Kinh Cur vẫn ở trong hậu điện cung Thiên Khải, Hành nhi cũng chưa từng đến hậu cung của nữ nhân khác, hiện tại đã là cuối tháng chín, thời gian đã qua hai tháng, chẳng lẽ...

[1] xá hiệu: chịu tang, câu này có nghĩa là chịu tang đến cuối tháng bảy.

Hai vị thái hậu đều là người từng trải, biết suy đoán thế này không thể tùy ý nói ra miệng, bằng không nếu có hi vọng sau lại thất vọng, vậy thì sẽ làm tổn thương người ta rồi. Hai người trao đổi ánh mắt, Vì Thái hậu nói: "Tỷ tỷ nói vậy, ta cũng thấy lo lắng, không bằng ngày mai bảo thái y đến bắt mạch đi."

Khúc Kinh Cur hơi bất đắc dĩ, từ sau khi vào cung, cho dù thân thể không ốm đau, cứ cách nửa tháng thái y cũng sẽ đến thỉnh mạch một lần, còn khai một số phương thuốc dưỡng thân, nàng không thích uống mấy thứ này nhất.

Đuôi lông mày Hạ Hành khẽ động, lập tức cười nói: "Đã để hai vị mẫu hậu lo lắng, ngày mai nhi tử sẽ tuyên Viện thủ Thái Y viện nhanh chóng đến bắt mạch cho hoàng hậu."

Khúc Kinh Cur đặt chén trà xuống, nói: "Gần đây thời tiết chuyển mát, nên không nhịn được ăn nhiều chút thôi, chắc không có vấn đề gì đâu, đã phiền hai vị mẫu hậu quan tâm rồi."

Vì Thái hậu cười thờ dãi: "Chi cần các người khỏe mạnh, chúng ta làm mẫu hậu cũng an tâm."

Trong lòng Khúc Kinh Cur khẽ động, nàng không phải kẻ ngốc, cho nên nàng có thể nghe ra trong lời Vì Thái hậu có tám phần thật tình. Làm một bà bà, trên thực tế Vì Thái hậu đã làm rất khá, không nói đến thời đại hay bối cảnh hiện tại, ngay cả ở nơi kiếp trước nàng sống, thì Vì Thái hậu như vậy thật sự là một bà bà khéo hiểu lòng người, xem như rất hiếm có rồi.

Nhớ đến từng chút khi bản thân và Vì Thái hậu ở chung, ban đầu thử nhau, đến cuối cùng thân cận, Vì Thái hậu đối đãi với nàng dẫu như nàng, đã rất tốt rồi. Ngay cả lúc trước Hạ Hành hạ một đạo chiếu thư phong hậu như vậy trước mặt người trong thiên hạ, hơn nữa sau khi xá hiệu không đến hậu cung, Vì Thái hậu cũng chưa bao giờ bất mãn với nàng dẫu là nàng, ngược lại đối xử với nàng càng ngày càng tốt.

"Mẫu hậu nói thế làm nhi tức xấu hổ vô cùng, đối với văn bối chúng con mà nói, chi cần thân thể các ngài kiện Khang, mọi chuyện hài lòng, thì chúng con đã rất vui mừng rồi." Khúc Kinh Cur cười nói: "Có mẫu hậu quan tâm nhi tức như vậy, là phúc khí của nhi tức."

Vì Thái hậu sừng sốt, lập tức nhu hòa nói: "Thật là một bé ngọc, hiện giờ làm hoàng hậu rồi mà còn không khiến ai gia bớt lo."

Hiện phi ngồi ở một bên nghe Vì Thái hậu nói vậy, cảm thấy bùi ngùi, lúc trước khi hoàng hậu mới vừa vào phủ, Thái hậu còn chưa hài lòng về hoàng hậu lắm, hiện giờ đã đối đãi với nàng không kém gì con ruột.

Từ đầu đến đuôi Hạ Hành đều mang theo ý cười, sau đó từ cung Phúc Thọ trở lại cung Thiên Khải, ý cười trên mặt vẫn không mất đi.

Tâm trạng tốt của hắn được duy trì đến ngày thứ hai lâm triều, nhưng khi nghe có đại thần đề nghị hấn nạp vài tú nữ làm phi tần hậu cung, mày bỗng nhíu lại.

Thần tử cả ngày không lo suy nghĩ chính vụ, không làm được bao nhiêu chuyện, ngược lại một lòng một dạ nhìn chòng chọc vào hậu cung của hắn, thần tử như vậy hắn giữ lại làm gì hả?

"Hoàng thượng, hiện giờ hiệu kỳ đã qua, hậu cung ngài trống rỗng, vì thần cho rằng nên nạp tú nữ làm phi, mở rộng hậu cung." Một vị quan Lễ bộ nói: "Đây là chuyện quan trọng kéo con nổi dòng, xin hoàng thượng định đoạt."

Lời này nghe như đang khuyên Hạ Hành nạp phi, nhưng thật ra đang nói dưới gối hoàng hậu không có con, muốn hấn nạp nữ nhân khác sinh con.

Hạ Hành có tính khí Đế Vương như vậy, sao có thể nghe lọt được, nếu người này là dân chúng thiên hạ có can đảm nói thế này, ngược lại hắn sẽ cảm thấy người này có thể dùng, nhưng người đang nói có tính thuyết tam đạo tứ [2] đến nữ nhân hậu cung. Về mặt hắn xuất hiện ý lạnh nhìn tên quan viên Lễ bộ này: "Ý người là đang chỉ trích hoàng hậu của trẫm không con, hay đang ám chỉ trẫm để phi tần khác sinh hạ hoàng trưởng tử?"

[2] thuyết tam đạo tứ: Nói chuyện linh tinh, góp ý bậy bạ; chỉ trích, phê bình, nói này nói nọ

Quan viên Lễ bộ này suýt nữa mới không cắn đầu lưỡi của mình, rõ ràng gã khuyên nhủ hoàng thượng nạp phi, thế nào thành vu tội cho hoàng hậu và tính kế hoàng tử rồi hả? Gã cảm thấy không ổn nên quỳ xuống: "Vi thần không có ý này, cầu xin hoàng thượng thứ tội."

Trong cung con trai trưởng kế vị mới là chính thống, trừ khi hoàng hậu thật sự không thể sinh con. Gã dẫu dám ám chỉ hoàng thượng để phi tần khác sinh hạ Trưởng tử, đây không phải sẽ hỗn loạn sao?

"Hoàng hậu gả cho trẫm chưa đến một năm, trước đó phải giữ đạo hiếu với Tiên đế, từ đó về sau ngày ngày dâng hương cầu nguyện cho Tiên đế, chưa từng ngơi nghỉ. Hiền đức như thế, hoàn toàn bị người bôi đen, thật sự đáng giận." Hạ Hành trầm giọng nói: "Thân là thần tử, nên tận tâm vì dân chúng, chứ không phải đặt tính lực vào hậu cung của trẫm, chẳng lẽ chư vị cũng thích có người khoa tay múa chân với hậu viện của mình? Hay nên nói, các người tự cho là có thể an bày mọi chuyện của trẫm, quyết định thay trẫm sao?"

Dứt lời, chúng thần cả triều đều quỳ xuống thỉnh tội, thiên hạ ai dám quyết định thay hoàng thượng, đây chẳng phải là đại tội mưu nghịch ư?

Hạ Hành hừ lạnh một tiếng, nhìn mọi người đang quỳ: "Tiên đế vừa mất không lâu, mặc dù trầm lắng thảng thảy năm để xả hiếu, nhưng mỗi khi nhớ đến giọng nói và dáng điệu của tiên đế, vẫn bi thương không nhịn nổi, sao còn có tâm tư nạp nữ nhân khác. Các người cũng là người đọc sách, đương nhiên phải hiểu như thế nào là hiếu nghĩa, tôn trọng trưởng bối là hiếu, hoàn thành trách nhiệm với huynh trưởng thế nữ là nghĩa. Nếu cả hiếu nghĩa đều không thể làm được, thì làm sao nói chuyện làm người?"

"Hoàng thượng thánh minh!" Hạ Minh cao giọng hô.

"Hoàng thượng thánh minh, chúng thần hổ thẹn!" La Trường Thanh và Ngụy Văn Quảng cũng hô to.

Những người khác cũng hô hoàng thượng thánh minh, ai dám phản bác đoạn thoại này, vậy thì không phải thành người bất nghĩa bất hiếu sao?

Về phần quan viên Lễ bộ đưa ra ý kiến Hạ Hành nên nạp phi, đã sợ đến sắc mặt trắng bệch, run rẩy. Mà các đại thần bên cạnh gã, đều rất bình tĩnh lui sang bên cạnh một bước, cách xa hơn một chút.

Hạ Uyên lạnh lùng nhìn Hạ Hành ngồi trên Long ý, quả nhiên Đế Hậu tình vũng hơn vàng khiến người ta... nhìn không vừa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Có thai

Editor: Mèo ™

Hoàng thượng nổi giận trong lúc thượng triều, quan viên phía dưới ai cũng nom nớp lo sợ, nhưng cũng có vài người cực kì hâm mộ Điền gia, có một cháu ngoại gái tốt như vậy, thật đúng là phúc đức tu từ kiếp trước mà.

Bởi vì vụ án ở Giang Nam, cho nên dù Hạ Uyên được vào triều, nhưng trong tay không có bao nhiêu thực quyền, nghe các quan viên bên cạnh nhỏ giọng bàn tán tình cảm đế hậu thế này, thế kia, thế nọ, hẳn ta lộ ra nụ cười khinh thường, trên đời này làm gì có nam nhân nào tình sâu như biển, lại có Hoàng đế nào có thể được như Huệ Minh đế tiền triều đâu?

Trước khi Hạ gia đoạt được giang sơn, thiên hạ là do Đồng gia cầm quyền, mà Huệ Minh đế chính là minh quân hiếm có của tiền triều, hơn nữa người này còn có một câu chuyện nổi danh truyền đến đời sau, đó chính là trong hậu cung của ông chỉ có duy nhất một hoàng hậu, ngoài ra không có bất kì nữ nhân nào khác.

Có không ít người đời sau soạn sách viết về câu chuyện tình yêu giữa Huệ Minh đế và Chiêu Hòa hoàng hậu, những câu chuyện này có thể xúc động lòng người, hoặc bi sầu triền miên, nhưng không có chỗ nào là không ca tụng sự si tình, tài đức sáng suốt của Huệ Minh đế, không có chỗ nào là không khen ngợi tính tình hiền lương thông tuệ của Chiêu Hòa hoàng hậu.

Người đời đều có một tật xấu, phạm là thứ gì hiếm có thì càng được ca tụng, lúc đó Huệ Minh đế và Chiêu Hòa hoàng hậu được nhiều người biên soạn sách truyền đời chẳng phải là vì một tấm chân tình của hoàng đế khó có được đấy thôi?

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Hạ Uyên càng sâu, trên đời có ai được như Huệ Minh đế chứ?

Sau khi Hạ Hành bãi triều liền đi thẳng đến hậu điện cung Thiên Khải, trên đường đi, sắc mặt vốn lạnh lùng của hắn dần dần trở nên nhu hòa, đợi đến khi đi đến cửa điện thì vẻ mặt đã bình thường không khác gì mọi ngày. Thái giám giữ cửa nhìn thấy hắn, vội vàng muốn vào trong thông báo liền bị hắn ngăn lại.

"Minh Hòa, truyền chỉ ý của trẫm, tuyên viện phán Thái y viện đến bắt mạch cho hoàng hậu." Sau khi hắn phân phó xong, mới bước chân vào cửa.

Khúc Kinh Cur cảm thấy kể từ khi mình xuyên qua thời đại này đến nay, sở thích càng lúc càng cao nhã, đọc sách viết chữ, cắm hoa tía cành, ngâm thơ vẽ tranh, những chuyện này nàng đều đã thử qua, đáng tiếc những sở thích đó cũng không kiên trì được lâu.

Nhìn bồn cây cảnh bị chính mình tu bổ thành hình dáng tròn ụm như cây nấm, nàng chán ngán thở dài: "Bồn cảnh này cũng hết vui rồi."

Mộc Cận biết hoàng hậu nhà mình đang nhàm chán, dù sao trong hậu cung trừ khoảng thời gian phi tần, mệnh phụ đến vấn an, thì là những hạ nhân trong điện Trung Tĩnh đến hỏi ý kiến sự vụ trong cung, ngày lại ngày cứ thế trôi qua, đúng là vô vị nhàm chán đến không chịu nổi.

"Hoàng hậu nương nương, nô tỳ thấy hoa cúc trong ngự hoa viên vừa độ nở rộ, hay là tuyên triệu một vài mệnh phụ, phi tần vào cung cùng ngắm hoa với người nhé?" Mộc Cận nói: "Như vậy, cũng có thể giúp quan hệ giữa người và các nàng ấy thân thiết hơn."

Khúc Kinh Cur thờ dài, khó trách kiếp trước nàng tìm hiểu tài liệu về lịch sử cổ đại, thì bên trong chắc chắn sẽ có một vài bức tranh vẽ cung tần mỹ nữ cời nguyệt, đùa giỡn với mèo, thậm chí còn có gì mà dạo chơi ngự hoa viên, đá cầu, vãn vãn. Thì ra là bởi vì cuộc sống quá mức nhàn nhã đơn điệu, một đám bạch phú mỹ [1] đang tìm chuyện làm để giết thời gian đây mà.

[1] Bạch phú mỹ: Người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt

Chỉ là, mối quan hệ giữa hoàng hậu và các mệnh phụ trong triều cũng rất quan trọng, nếu hoàng đế là lão đại của nam nhân trong thiên hạ, thì hoàng hậu chính là đại tỷ của nữ nhân khắp thiên hạ, việc này đích xác là không thể lơ là qua loa được. d . đ 1 . q . đ 2

"Được, bổn cung đã biết, vậy cho mời các mệnh phụ phu nhân tam phẩm trở lên ba ngày sau vào cung tham gia thường cúc yến đi." Khúc Kinh Cur suy nghĩ một chút. "Nếu trong nhà có đích nữ chưa xuất giá, cũng có thể dẫn theo."

"Đạ, vậy nô tỳ sẽ phân phó các nữ quan đi truyền ý chỉ." Mộc Cận dốc lòng mưu tính thay nàng, phạm là chuyện có lợi cho Khúc Kinh Cur, nàng ấy đều nhanh nhẹn xử lý ổn thoả, không xảy ra chút sai sót nào.

Nàng ấy vừa mới quay người, liền nhìn thấy hoàng thượng đi vào, vội lui qua một bên, quỳ xuống nói: "Nô tỳ bái kiến hoàng thượng."

Khúc Kinh Cur nghe tiếng Mộc Cận thanh an, ngẩng đầu liền thấy Hạ Hành đi tới, trên người còn đang mặc long bào lúc thượng triều, nàng đứng dậy đón hân: "Hoàng thượng, sao lúc này lại tới đây?"

"Mới vừa bãi triều thì nhớ ra hôm nay định truyền thái y bắt mạch cho nàng, nên tới đây xem một chút." Hạ Hành nắm tay nàng, đi đến ngồi xuống nhuyễn塌, thấy bồn cây cảnh trên bàn được cất tia loạn xạ cả lên, cười nói: "Mới này ở bên ngoài có nghe thấy nàng định tổ chức yến tiệc gì đó, có phải hậu cung nhàm chán lắm không?"

Khúc Kinh Cur cười cười: "Ừm, buồn chán hơn lúc còn ở vương phủ, nhưng từ từ rồi sẽ quen thôi."

"Năm nay có lẽ không được, đợi sang năm ta dẫn nàng ra ngoài du ngoạn." Hạ Hành vuốt vuốt tóc nàng, thờ dãi: "Nếu nhàm chán quá, có thể mời Điền phu nhân vào cung trò chuyện với nàng, đừng để bản thân mình buồn bực."

"Được." Khúc Kinh Cur cảm thấy đối phương xem mình là tiểu bạch hoa cơ khổ không nơi nương tựa mất rồi, nàng bắt đầu đi cười nói: "Hoàng thượng không cần lo lắng quá, ta là hoàng hậu, nếu thấy ta nhàm chán, bọn Mộc Cận tự nhiên sẽ nghĩ cách trừ chọc cho ta vui vẻ thôi."

Hạ Hành biết nàng nói có lý, chỉ biết cười khổ, hôm nay nhìn thấy nàng buồn chán như vậy, chính mình cũng thấy không nỡ, đây đại khái chính là tâm lý khi để tâm đến một người chẳng?!

Không lâu sau, Minh Hòa vào trong hồi báo, nói là viện phán Thái y viện đến.

Khúc Kinh Cur nhìn thấy một lão nhân chừng sáu mươi tuổi mặc một bộ quan bào Thái y viện đi vào, trên trán còn rịn một lớp mồ hôi, chắc là vội vã chạy tới đây, nếu không bây giờ đã vào thu rồi, sao có thể đổ mồ hôi được?

"Vi thần Đỗ Bạch Thuật bái kiến hoàng thượng, bái kiến hoàng hậu nương nương."

Cái tên này vừa nghe đã biết ông ta xuất thân từ y dược thế gia, Khúc Kinh Cur yên lặng quan sát ông ta một lát, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, mặc dù tóc đã hoa râm, nhưng rất có tinh thần, chắc hẳn là rất chú trọng dưỡng sinh chi đạo.

"Đỗ thái y không cần đa lễ, người vào Thái y viện đã nhiều năm, y thuật nhất định rất cao siêu. Mấy ngày gần đây, hoàng hậu cảm thấy tính khí thất thường, người đến thỉnh mạch cho hoàng hậu xem có chỗ nào không khoẻ không." Hạ Hành nhìn Đỗ Bạch Thuật đang quỳ trước mặt, ý bảo ông tiến lên bắt mạch cho Khúc Kinh Cur.

Đỗ Bạch Thuật nghe thấy bốn chữ tính khí thất thường, đầu tiên là sửng sò, ngay sau đó cảm tạ hoàng ân rồi mới khom người đi tới trước mặt Khúc Kinh Cur, chấp tay nói: "Hoàng hậu nương nương, vi thần mạo phạm." Nói xong, lấy từ trong tay áo ra một cái khăn lụa, đặt lên cổ tay Khúc Kinh Cur, bắt đầu bắt mạch cho Khúc Kinh Cur.

Nửa khắc sau, Đỗ Bạch Thuật lại báo Khúc Kinh Cur đổi sang tay kia, sau đó nàng thấy sắc mặt ông ta thay đổi, dần dần lộ ra nét vui mừng.

Đỗ Bạch Thuật thu hồi khăn lụa trên cổ tay Khúc Kinh Cur, nét mặt vui vẻ quỳ trước Hạ Hành: "Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, mạch tượng của hoàng hậu nương nương là Hoạt mạch [2] xung hoà, mạnh mẽ có lực, đây là hi mạch ạ."

[2] Hoạt mạch: là mạch đi trơn tru như chuỗi hạt châu đập mạnh dưới ngón tay. Phụ nữ có thai thì luôn xuất hiện mạch này.

Chân mày Khúc Kinh Cur nhíu lên, Hoạt mạch..... Có nghĩa là, nàng mang thai rồi ư?

"Thật sao?" Từ trước đến giờ, Hạ Hành không thích biểu hiện tâm tình ra ngoài, bây giờ lại có chút kinh hi hoi: "Có hẳn ra được mấy tháng rồi không?"

"Bởi vì mạch tượng của hoàng hậu nương nương không hiện rõ, thần nghĩ chắc là chưa đến một tháng, nếu không phải vì thần hành nghề y nhiều năm, sợ rằng vẫn không thể chẩn ra mạch tượng." Đỗ Bạch Thuật vui vẻ, tựa như hoàng hậu có long thai, ông là người vui mừng hơn ai hết, nên lúc này vẫn không quên khoe khoang một chút.

"Tốt, tốt." Hạ Hành lúc này đã vui mừng hơn hờ, hân vung tay lên. "Thượng, trọng thưởng."

"Vi thần tạ hoàng thượng, tạ hoàng hậu nương nương." Đỗ Bạch Thuật thầm nghĩ trong lòng, hôm nay ông thật may mắn, mặc dù mạch tượng hoàng hậu nương nương không rõ ràng lắm, nhưng chính xác là đã có thai không sai, xem như lần này ông lập được công trước mặt hoàng thượng hoàng hậu rồi. die,n; da.nlze.q;:ydo/mn

Chuyện này nếu ở thời tiền đề thì ông còn phải nom nớp lo sợ, nhưng hiện nay hậu cung là do hoàng hậu chương quản, hoàng thượng lại độc sủng hoàng hậu, ông vốn không có chút buồn phiền nào, đây thật đúng là chuyện cực tốt.

"Kể từ hôm nay, người không cần bắt mạch cho những người khác, chỉ cần chăm sóc hoàng hậu cho tốt là được." Hạ Hành suy nghĩ một chút, miễn cưỡng ép xuống vui vẻ trong lòng: "Người có thể chọn hai người mà người tín nhiệm trong Thái y viện làm trợ thủ, việc ăn uống nghỉ ngơi của hoàng hậu, trẫm sẽ phái những ma ma có kinh nghiệm chú ý hơn, nếu có thứ gì kiêng kỵ không thể dùng, người đều phải nói cho ma ma biết. Trẫm muốn người bảo đảm hoàng hậu và long thai trong bụng nàng ấy tuyệt đối không xảy ra bất cứ sơ sót nào."

"Thần nhất định không phụ phó thác của hoàng thượng." Đỗ Bạch Thuật dập đầu, cầu phú quý trong nguy hiểm, chỉ cần lần này chăm sóc hoàng hậu được mẹ tròn con vuông, thì địa vị sau này của ông trong Thái y viện, không ai có thể dao động được rồi!

Chờ sau khi Đỗ thái y lui ra, Khúc Khinh Cự mới nhìn về phía Hạ Hành, không dám tin: "Ta có thai rồi?"

Lúc này sắc mặt cung nữ thái giám trong phòng cũng vui mừng hơn hờ, cùng nhau quỳ xuống hô to chúc mừng, đối với bọn họ, hoàng hậu mang long thai cũng là chuyện vui của bọn họ. Khi chủ tử tốt, thì đám hạ nhân bọn họ mới có thể tốt theo.

"Đúng vậy, trong bụng nàng có con của chúng ta." Tươi cười trên mặt Hạ Hành vẫn không giảm bớt, hần thận trọng chạm tay vào bụng Khúc Khinh Cự, hồ như sợ làm đau đứa bé nên liền thu tay lại thật nhanh. "Ngày mai ta sẽ tuyển chọn những ma ma có kinh nghiệm, có thể tin dùng được tới đây hầu hạ nàng, những chuyện khác nàng không cần lo lắng, mọi chuyện đều có ta rồi."

"Hay là giao sự vụ trong hậu cung cho hai vị mẫu hậu chương quản đi." Khúc Khinh Cự không quá cố chấp với quyền lợi trong hậu cung lắm, huống chi, có được tâm ý của Hạ Hành, nàng chính là số một trong hậu cung này. Nếu như Hạ Hành đối đãi không tốt với nàng, thì lúc đó dù nàng có nắm toàn bộ quyền hành hậu cung trong tay cũng không có ích gì.

"Được, ta còn muốn thông báo chuyện này cho hai vị mẫu hậu biết." Hạ Hành suy nghĩ một chút. "Nàng chú ý nghỉ ngơi cho tốt, ta đi một chút rồi về dùng ngọc thiện với nàng."

Khúc Khinh Cự giương mắt nhìn Hạ Hành vội vã ra khỏi phòng, bước chân nhẹ nhàng như đang bay, nàng bắt đầu đi lắc đầu, sau đó lộ ra một cười nhạt.

Vì Thái hậu và mẫu hậu Hoàng thái hậu tán gẫu với nhau, nhìn thấy Hoàng đế vội vã đi vào, cũng hơi ngạc nhiên, nhưng khi nhận thấy trên mặt hần đều là tươi cười, hai người lập tức tâm sáng như gương, cũng cười lên theo.

"Hai vị mẫu hậu, mới vừa rồi thái y bắt mạch, phát hiện hoàng hậu đã mang long thai." Hạ Hành nhất thời vui mừng, qua loa thi lễ với hai người. "Nhi từ tới để báo tin mừng."

Đã lâu rồi Vì Thái hậu không thấy nhi từ vui mừng hơn hờ như vậy, thậm chí bà còn cảm thấy ánh mắt của hần sáng ngời lên không ít, trong lòng bà ám áp, cười nói: "Nếu đã như vậy, con nên ở bên cạnh Khinh Cự mới phải, sai người đến chỗ chúng ta báo tin là được rồi."

"Nhi từ nhất thời vui mừng nên quên mất." Lúc này Hạ Hành mới bình tĩnh lại đôi chút, nhưng từ sợi tóc đến bàn chân đều viết rõ bốn chữ 'vui mừng không dứt'. "Hôm nay nhi từ đến đây, là có chuyện muốn nhờ."

"Ai gia đoán là chuyện quản lý hậu cung, đúng không?!" Mẫu hậu Hoàng thái hậu nghe vậy cười nói: "Ai gia chương quản hậu cung mấy chục năm, cũng không muốn làm lại đồng chuyện đau đầu đó nữa, nếu con đau lòng cho nhi tức, thì năn nỉ mẫu hậu con ấy, ai gia không muốn nhúng tay vào đâu." Diển diễn lên quý tộc

Vì Thái hậu nghe vậy liền nói: "Tỷ tỷ là đang làm khó muội đấy ư... Muội có bao giờ làm qua chuyện này đâu. Hay là thế này đi, muội muội tạm thời chương quản sự vụ hậu cung, nhưng thường ngày còn phải nhờ tỷ tỷ hỗ trợ nhiều hơn, đợi sau khi nhi tức chúng ta sinh xong, thì giao lại cho nàng tự mình chương quản. Hai chúng ta là mẫu hậu, mặc dù muốn lười, nhưng chung quy cũng là vì thương hậu bối cả thôi."

"Thế cũng được." Mẫu hậu Hoàng thái hậu cười nói: "Đợi đại tôn tử của chúng ta ra đời, chúng ta chỉ cần chơi đùa với tôn tử là được rồi."

Hạ Hành nghe xong, dĩ nhiên là liên tục cảm tạ, còn về phần hai vị Thái hậu nói gần nói xa tỏ ý muốn sau này chỉ để hoàng hậu mang long thai, hần cũng hiểu tâm ý của hai người.

Sau khi ra khỏi cung Phúc Thọ, Hạ Hành bảo điện Trung Tĩnh dâng lên không ít lễ vật quý hiếm đến cung hai vị Thái hậu, để cảm kích hảo ý của hai vị Thái hậu.

Vì Thái hậu nhìn lễ vật mà Hạ Hành bảo người mang tới, bắt đầu đi cười cười, thân là mẫu thân, sao nỡ lòng nào làm khó nhi từ mình chứ. Hậu cung an bình, cũng là chuyện cực kỳ quan trọng với Hoàng đế mà.

Hết chương 95

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96

Editor: Gà

Chuyện hoàng hậu nương nương có bầu, rất nhanh đã từ hậu cung truyền đến tiền triều, ngày thứ hai có không ít mệnh phụ trình thiếp chúc mừng vào hậu điện cung Thiên Khải, bày tỏ nỗi vui sướng khi hoàng hậu có thai.

Tiện tay mở một thiếp chúc mừng ra, đại khái là cả nhà nghe nói hoàng hậu có thai, mừng khôn tả xiết, cơm nuốt không trôi, ngủ không yên giấc, đành phải trình thiếp chúc mừng lên biểu đạt sự vui sướng, còn nói một đồng lời chúc phúc, cuối cùng lễ bái thái hậu hoàng đế hoàng hậu vân vân.

Mặc dù nội dung bái thiếp không giống nhau, nhưng ý biểu đạt thì lại giống hệt, đó chính là người dân chúng tôi, hôm nay rất vui mừng.

Trong lòng Khúc Kinh Cur hiểu rõ những người này đều nhìn chăm chăm vào bụng của mình, nếu nàng sinh hoàng tử, thì sẽ là trưởng tử, sau này cho dù phi tần khác sinh con, cũng sẽ không lay động được địa vị trưởng tử.

Nghĩ đến thân thể này chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, đã mang thai một sinh mệnh nhỏ, nàng chợt cảm thấy tâm trạng hơi phức tạp, sau đó không nhận được ăn nhiều hơn một chén cơm.

Hoàng thái hậu hai cung đã cho người thưởng một đồng lớn gì đó có thể dùng hoặc không thể dùng xuống, đặc biệt là Vi Thái hậu, như hận không thể nhồi hết vào hậu điện cung Thiên Khải, thưởng một đồng rồi thêm một đồng gì đó xuống. Điều này làm Khúc Kinh Cur bắt đầu hoài nghi trong tư khổ của Vi Thái hậu, không còn thừa lại gì cả.

"Hoàng hậu nương nương, Tấn An trưởng công chúa cho người trình hạ lễ tiến cung." Hoàng Dương cầm danh sách lễ vật tiến vào, trình đến tay Khúc Kinh Cur: "Trưởng công chúa điện hạ còn nói, đợi đến thường hoa yến ngày mai, sẽ cùng ngài tâm sự."

Khúc Kinh Cur lật chuyển danh sách lễ vật, mặt trước đều cố tránh những thứ phiền toái, có thể thấy được Tấn An trưởng công chúa đã cố ý thân cận, lại lo lắng sẽ gây phiền phức. Để danh mục quà tặng qua một bên, Khúc Kinh Cur khẽ cười: "Người hồi đáp với người truyền lời, nói bản cung đã nhớ kỹ, nhờ Tấn An công chúa ngày mai đến sớm."

Tấn An trưởng công chúa và nàng, vốn là năm phần tình nghĩa năm phần cùng có lợi, hiện giờ phương thức ở chung thế này, là chọn lựa đầu tiên. Tuy Tấn An trưởng công chúa là nữ tử, nhưng Khúc Kinh Cur lại cảm thấy người này làm việc vô cùng quyết đoán. Lúc trước hòa cách với Bắc Lộc Bá, nàng ấy hầu như đã chém đinh chặt sắt, không hề có thái độ nhu nhược, sau này ngược lại bảo vệ thanh danh công chúa hoàng gia, lại giúp con cái đoạt được tước vị, thật ra nếu trưởng công chúa và Bắc Lộc Bá không xa rời nhau, chưa chắc con cái của nàng ấy sẽ có tước vị cao như hiện tại vậy.

Sau đó, Tấn An công chúa cố ý nghiêng về phía Hạ Hành, thẳng thắn xa cách nhà lão đại lão tam, hành động lần này trông như lỗ mãng, nhưng thật ra mới càng lấy được hảo cảm của Hạ Hành, dù là ai cũng không thích kẻ hai mặt. Đến cuối cùng, nước cờ này của Tấn An công chúa đã đi đúng rồi, hiện giờ trong số nữ nhi của Tiên đế nàng ấy đã trở thành trưởng công chúa được Tân đế xem trọng nhất, mặc dù hiện tại nàng ấy không có Phò mã, nhưng trong Kinh thành ai dám khinh thường nàng?

Nữ nhân có năng lực như vậy, khó trách ngay cả Khánh Đức đế là một Đế Vương bất công như vậy, cũng có thể bị nàng dỗ đến mức không để ý tổ chế, dám phong nàng làm trưởng công chúa, ngay cả bản thân Khúc Kinh Cur, cũng không dám xác định mình có thể làm tốt như nàng ấy không.

"Hoàng hậu nương nương, Thành vương phi trình hạ lễ đến."

"Hoàng hậu nương nương, phu nhân Trung Nghĩa công trình hạ lễ đến."

Vén vén cả buổi sáng, trong lúc Khúc Kinh Cur đang xem các loại danh sách lễ vật, nàng thờ dãi, nghi lễ chúc mừng do những mệnh phụ có tư cách đưa đến cung Thiên Khải cho nàng đã không ít, không biết còn có bao nhiêu lễ mừng trực tiếp đưa đến khố phòng đây.

"Hoàng hậu nương nương, Thụy vương phi trình hạ lễ đến."

Lễ phủ Thụy vương đưa đến tương đối trẻ, Khúc Kinh Cur đang chuẩn bị dùng cơm trưa thì người tặng mới tiến vào, nàng tiện tay mở ra vừa thấy, thì hơi giật mình, nấy thứ này thật sự do Tần Bạch Lộ chuẩn bị cho mình sao? Cái gì Nhân sâm ngàn năm, Thiên Sơn tuyết liên, Thủ Ô trăm năm, còn có vòng tay dưỡng thân gì đó, giá trị càng xa xỉ không ít. Xem xong, Khúc Kinh Cur cảm thấy Tần Bạch Lộ sẽ không đối tốt với nàng như vậy, nhất định có chỗ nào không đúng.

"Danh sách lễ vật này do ai đưa đến?" Khúc Kinh Cur khép tờ danh sách trong tay lại, nhíu mày nói: "Xưa nay bản cung và Tần Bạch Lộ không hợp nhau, khi nào thì nàng ta tốt bụng như vậy?"

"Hoàng hậu nương nương, hiện giờ ngài là hoàng hậu, sao Thụy vương phi còn dám tranh hào quang với ngài?" Hoàng Dương cười nói: "Danh sách lễ vật này là từ quân gia phủ Thụy vương Hà Phúc Nhi tự mình đưa đến, như vậy chắc không có gì sai."

"Hiện giờ hoàng thượng đã phái người tra lại bản án Giang Nam, Thụy vương đưa nhiều đồ đến như vậy, chắc hẳn có dụng tâm rồi." Khúc Kinh Cur mới nhớ đến hiện giờ trên triều đình đang tra vụ án Giang Nam, phủ Thụy vương tặng nhiều đồ cho nàng như vậy, là muốn, nhờ nàng thổi gió bên gối à?

Thật buồn cười, nàng là một hoàng hậu được Hoàng đế xem trọng chẳng lẽ sẽ vì thế mà chỉ đông chỉ tây, ngây ngốc đi giúp cả nhà Thụy vương cầu tình, đây

không phải làm lão thọ tinh thất cổ [1], chán sống rồi sao?

[1] lão thọ tinh thất cổ: ý chỉ việc thiếu kiên nhẫn, không muốn sống nữa.

Sự tình liên quan đến tiền triều, người hầu hạ bên cạnh Khúc Kinh Cur thức thời không nói tiếp, đây cũng là điểm Khúc Kinh Cur vừa lòng với bọn họ, trên thế gian này không có ai thích có người ở bên tai mình nói chuyện không nên nói.

Trong Ngự Thư phòng cung Thiên Khải, Hạ Hành xem xong tấu chương về vụ án Giang Nam, sắc mặt hơi trầm xuống dùng ngón tay khẽ gõ lên bàn, im lặng thật lâu sau mới nói: "Tuyên Trung Nghĩa công yết kiến."

Khi Điền Tấn Kha đến cung Thiên Khải, Hạ Hành đã xem xong tấu chương trên ngự án, nhìn thấy ông tiến vào thì nói ngay: "Điền ái khanh không cần đa lễ, hôm nay trẫm gọi ngươi đến, là vì thương nghị chuyện của Thụy vương."

Điền Tấn Kha do dự một chút nói: "Vụ án Giang Nam đã có chứng cứ vô cùng xác thực, vì thần không biết lời ấy của hoàng thượng là có ý gì."

"Khi còn sống Tiên đế yêu thích Tam đệ của trẫm nhất, cho nên trẫm không muốn tính mạng của hắn, nhưng vụ án bày ra trước mắt, thật sự nhìn thấy mà phát hoảng, trẫm thân là Thiên tử, sao có thể dung túng cho sự việc thế này xảy ra." Hắn thở dài một hơi: "Trung nghĩa đều khó cả đôi đường."

Nghe hoàng thượng đã nói đến nước này, sao Điền Tấn Kha còn không rõ dụng ý của hắn, lập tức nói: "Tuy tội của Thụy vương khó tha, nhưng trong vụ án này do có nhiều thủ hạ không thu liễm mà tạo thành, không có liên quan trực tiếp đến Thụy vương. Vì thần cho rằng, Thụy vương có tội, nhưng tội không đáng chết."

"Vậy ngươi nói xem, trẫm nên định tội Thụy vương thế nào?" Hạ Hành nhìn Điền Tấn Kha phía dưới, cười như không cười nói: "Tốt xấu gì hắn cũng là huynh đệ của trẫm, trẫm thật sự không đành lòng để nửa đời sau của hắn quá mức thê lương."

Trái tim Điền Tấn Kha đập mạnh, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, tâm để mới có nhiều đây tuổi, đã có uy hiếp như vậy, thật sự làm người ta khiếp sợ: "Vì thần không biết."

"Thôi, trẫm cũng không làm khó dễ ngươi." Hạ Hành cũng không kiên trì đề tài này, giọng điệu của hắn đột nhiên trở nên thoải mái hẳn: "Hiện giờ hoàng hậu có thai, nàng luôn có tình cảm thâm hậu với tôn phu nhân, sau này nếu tôn phu nhân là không đại sự gì, thì cứ thường xuyên đến cung bồi hoàng hậu."

Điền Tấn Kha nghe hoàng thượng nói, đương nhiên vui vẻ đồng ý, dù sao bây giờ cháu ngoại gái còn nhỏ tuổi, ông làm trưởng bối đương nhiên rất vui vẻ vì nàng mang thai thì hậu vị sẽ càng ổn định, lại lo lắng sợ nàng có thai sẽ suy nghĩ miên man lo lắng hải hùng.

"Một khi đã như vậy, trẫm không có gì có thể phản phò nữa, lui ra đi." Hạ Hành cười nhạt nói.

Điền Tấn Kha thấy sắc mặt hoàng thượng ôn hòa, hình như cũng không bị ảnh hưởng vì vụ án Giang Nam, nên yên tâm lui ra ngoài, đợi khi ra đến cửa lớn cung Thiên Khải, ông hơi khó hiểu nghĩ, chẳng lẽ hoàng thượng thật sự triệu ông đến để hỏi về vụ việc của Thụy vương à?

Nhưng mà, sao lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhỉ?

Trong phủ Thụy vương, Hạ Uyên bung ly rượu khẽ nhấp, hắn ta lười biếng nhìn về mặt khổ sở của Cao Đạc bên cạnh, cười nói: "Thế nào, bốn vương không lo lắng, ngược lại sao ngươi còn bất an hơn bốn vương vậy?"

"Vương gia, hiện tại chứng cứ của vụ án Giang Nam đã được trình lên hoàng thượng rồi, nếu vì thế mà hoàng thượng muốn tính mạng của ngài, ngài cũng không còn cách nào đâu." Cao Đạc thở dài nói: "Không bằng chúng ta suy nghĩ biện pháp."

"Nghĩ biện pháp gì?" Hạ Uyên cười nhạo một tiếng: "Hắn muốn giết cứ giết, người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, hiện tại hắn là Hoàng đế, đừng nói có được chứng cứ của vụ án Giang Nam, ngay cả không có gì hết, muốn thanh toán ta cũng dễ dàng thôi."

"Nhưng Vương gia có từng nghĩ đến già trẻ trong phủ, còn có Thực quý thái phi bây giờ vẫn còn ở trong cung chờ ngài đón bà ấy xuất cung, nếu ngài xảy ra chuyện, bọn họ nên làm gì bây giờ?" Cao Đạc thở dài nói.

"Yên tâm đi, tuy Hạ Hành có lòng thanh toán ta, nhưng hắn là ngụy quân tử nên sẽ không thể lưu lại thanh danh không tốt, tính mạng mọi người trong phủ này có thể giữ lại được." Hạ Uyên rũ mí mắt xuống, ngửa đầu uống cạn ly rượu: "Huống chi hiện giờ hoàng hậu đang có bầu, sao hắn có thể đại khai sát giới chứ."

Việc này sao lại liên lụy đến hoàng hậu rồi, Cao Đạc có chút không hiểu liếc mắt nhìn Hạ Uyên, thấy sắc mặt hắn ta không tốt, không dám gọi thẳng tên hoàng thượng như hắn ta, nhân tiện nói: "Một khi đã như vậy, sao Vương gia ngài không nhân cơ hội này, bảo vệ chính mình."

"Trốn được mừng 1, không tránh khỏi 15." Hạ Uyên không để ý lăm ném cái cốc trong tay đi: "Ngươi không cần hao tâm tốn sức thay bốn vương nữa, trong lòng bốn vương rõ ràng, ngươi lui ra đi."

Cao Đạc nhìn ly rượu lăn lóc trên mặt đất, bất đắc dĩ lui xuống, đợi khi ra khỏi cửa lớn chủ viện, chỉ thấy Thụy vương phi đang đứng ở cửa, gã nhanh chóng cúi đầu hành lễ.

Tần Bạch Lộ không hề quan tâm gã, chỉ nhìn chủ viện phía sau cửa lớn, dường như người trong viện và nàng ta có cừ oán vậy.

"Vương phi?" Như Họa thấy sắc mặt vương phi không tốt, lập tức cẩn thận khuyên nhủ: "Ngày thu mát mẻ, không bằng chúng ta trở về viện thôi."

"Hiện giờ cả chuyện hậu viện hần cũng không cho ta nhúng tay vào." Tần Bạch Lộ cười khổ nói xong câu đó, sắc mặt lập tức có chút dữ tợn: "Lẽ vật chúc mừng hoàng hậu có thai, đúng là không thèm hỏi vương phi ta mà đã tặng ra ngoài, làm vương phi như ta còn có ý nghĩa gì nữa?!"

"Chù tử, ngài đừng buồn, chúng ta trở về đi." Như Họa vội vươn tay kéo Tần Bạch Lộ, ở đây là cửa lớn chủ viện, nếu để Vương gia nghe thấy thì phải làm thế nào mới tốt đây?

"Hừ." Tần Bạch Lộ hừ một tiếng, không cam lòng vịn tay Như Họa rời đi, không đi thì có thể thế nào, hiện giờ Vương gia hoàn toàn không thèm đến sân viện của nàng ta, cũng không cho nàng ta vào viện của hần ta.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Không biết tự lượng sức mình

Editor: Mèo ^{TM}

Trong triều, văn võ bá quan nghe thái giám đọc xong nội dung bên trong, đều tròn mắt há mồm, tựa như không ngờ được Thụy vương lại phạm nhiều tội như vậy.

"Thụy vương, ngài còn lời gì để biện giải không?" Sắc mặt Hạ Hành bình tĩnh nhìn Hạ Uyên đứng phía dưới: "Lúc phụ hoàng còn sống, đã hết sức coi trọng ngài... Vì sao ngài lại phạm phải tội lớn ngập trời như thế?"

"Hoàng thượng muốn chém muốn giết muốn làm gì thần đệ cũng được, không cần phí lời làm gì." Hạ Uyên cũng không có ý muốn xin tha tội, trên mặt hần ta treo một nụ cười giễu cợt, giống như Hạ Hành đang ngồi trên cao kia chỉ là một tên ngốc thích làm chuyện cười cho thiên hạ. "Nếu phụ hoàng thật lòng coi trọng ta, vậy hôm nay có gì ta lại đứng ở chỗ này, ngài nói nhiều như vậy, đơn giản chỉ muốn chứng minh ta là kẻ bất trung bất hiếu mà thôi."

"Trẫm chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy." Hạ Hành thở dài. "Chúng ta ra đời cùng năm, khi còn bé đã từng chơi đùa với nhau, sao trẫm có thể nhẫn tâm giết ngài được, huống chi tất cả mọi chuyện đều do thù hạ ngài làm, cũng không thực sự liên quan trực tiếp đến ngài."

Hạ Uyên nhú nhú mày, lập tức cười lạnh, hần ta càng muốn xem thử Hạ Hành sẽ xử trí hần ta thế nào.

Chúng thần nhìn về mặt hai huynh đệ họ, vừa cảm khái hoàng thượng trọng tình, vừa đành chịu thói kiêu căng ngạo mạn của Thụy vương, những năm này ở kinh thành Thụy vương đã ngang ngược can rở thành thói, cho dù hiện giờ chứng có xác thật rành rành trước mắt, mà vẫn cương quyết bướng bỉnh không nhận tội. DD (Lê Quý Đôn)

"Truyền ý chỉ của trẫm, Thụy vương quản lý thuộc hạ không nghiêm, hành sự ngỗ ngược bất kham, phạt năm năm bổng lộc. Dung túng thù hạ buôn bán muối lậu, mua quan bán tước, khiến trẫm thật sự đau lòng. Nhưng vì tiền đề từng dặn dò trẫm phải niệm tình huynh đệ, trẫm cũng không đành lòng, nhưng lại không thể không phạt. Kể từ hôm nay, Thụy vương không được vào triều nữa, hạ tước vị từ Thân Vương xuống thành Quận Vương, chiếu thị tội trạng dán lên cửa thành của tất cả quận huyện ở Giang Nam. Còn số ngân lượng lấy lại được từ vụ án tham ô ở Giang Nam, không nhập vào quốc khố, trẫm sẽ tự mình phái người tới Giang Nam, dùng số ngân lượng đó sửa đường xây cầu, tạo phúc cho dân chúng Giang Nam." Hạ Hành lộ vẻ thất vọng, đứng lên: "Chúng khanh gia đều lui ra cả đi."

"Hoàng thượng thánh minh, chúng thần cáo lui." Mọi người ríu rít quỳ tiễn hoàng thượng rời đi, trong lòng càng ngày càng kính sợ vị tân đế này.

Hoàng thượng không lấy mạng Thụy vương, không khai trừ hần ta ra khỏi gia phả Hoàng thất, đó là bởi hai chữ hiếu nghĩa. Hoàng thượng trách phạt Thụy vương, dùng toàn bộ ngân lượng tịch biên gia sản từ phủ Thụy vương để xây sửa lại kiến trúc công cộng Giang Nam, cũng yêu cầu dán chiếu thị tội trạng trên tất cả cửa thành ở Giang Nam, chính là muốn cho dân chúng thiên hạ một câu trả lời rõ ràng minh bạch, thu được cả danh và lợi, không còn gì để soi mói bắt bẻ.

Hành động lần này nhìn có vẻ như đang che chở cho Thụy vương, nhưng khi ngầm nghĩ kỹ mới phát hiện, thật ra hoàng thượng đã dồn Thụy vương đến đường cùng. Một Vương gia không thể vào triều, một Vương gia bị vạch trần tội trạng ngay trước mặt bản dân thiên hạ, không chỉ không còn sự đe dọa tiềm ẩn, mà còn có thể trở thành vết nhơ trong lịch sử. Chỉ sợ đến đời sau, chỉ có người khen ngợi hoàng thượng trung nghĩa mà không còn ai nhớ đến một Vương gia đầy tội lỗi kia nữa.

Một Đế vương có tâm cơ thủ đoạn bậc này, đương nhiên đám thần tử bọn họ phải càng làm việc cẩn thận hơn, nếu lỡ như chọc giận hoàng thượng, chỉ sợ là chết rồi mà vẫn không thể lưu lại một thanh danh tốt.

Hạ Uyên đứng lặng trong đại điện vắng vẻ không một bóng người, Đế vương ngồi trên long ý vừa rời đi, các đại thần đứng bên cạnh cũng rời đi theo, sắc mặt hần ta bình tĩnh nhìn quanh bốn phía, hồi lâu sau, mới khẽ cười nói: "Hay cho một chiêu giết người không thấy máu, đúng là hoàng huynh tốt của ta."

"Điện hạ." Tiểu thái giám trông coi đại điện cẩn thận đi tới trước mặt hần ta, nhỏ giọng nói: "Nên đóng cửa điện rồi ạ."

Liếc nhìn tên thái giám sợ đến run run hai chân, Hạ Uyên lại cười: "Sao vậy, bốn vương rất đáng sợ à?"

Tiểu thái giám quỳ phịch xuống trước mặt hân ta, dập đầu nói: "Vương gia thứ tội, Vương gia thứ tội."

"Được rồi, đứng lên đi." Hạ Uyên không nhìn tới tên tiểu thái giám đó, đi từng bước một đến cửa điện, lúc quay ra sau thấy tiểu thái giám vẫn còn dập đầu liên tục, cười khẽ một tiếng: "Người sợ cái gì, sau này bốn vương sẽ không đứng đây được nữa rồi."

Tiểu thái giám đang dập đầu bỗng dừng lại, một hồi lâu mới dám quay đầu lại nhìn về phía cửa, chỉ thấy ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa, không biết Thụy vương đã đi đâu mất.

Gã ta đứng lên phui phui đầu gối, lẩm bẩm: "Thật coi mình là Thụy vương lúc trước sao, kiêu ngạo gì chứ."

Lúc này trong hậu cung cực kì náo nhiệt, bởi vì Khúc Kinh Cự mời các mệnh phụ phu nhân tam phẩm trở lên vào cung dự tiệc yến. Trong kinh thành, ngoại trừ những ai bị bệnh nằm trên giường không dậy nổi, còn lại đều có mặt đầy đủ cả.

Đây là lần đầu tiên hoàng hậu mời các mệnh phụ vào cung, mặc kệ hoàng hậu có dụng ý gì, bọn họ đều không dám chậm trễ trái lời, cũng có người suy đoán có phải bởi vì hoàng hậu đang mang long thai, nên muốn tuyển chọn những đích nữ nhà quan lại quyền quý vào cung hầu hạ hoàng thượng hay không. Nhưng bất luận thế nào, những ai có ý nghĩ muốn đầu tư đều dẫn nữ nhi dòng chính chưa cưới gả đến, mà người thông minh chỉ đơn thân độc mã đến dự yến, thậm chí không muốn nhắc tới nữ nhi của mình.

Trong thiên hạ này, làm gì có nữ nhân nào muốn tự tìm nữ nhân khác đến hầu hạ trượng phu mình đâu. Lúc trước, hoàng hậu hạ ý chỉ mời dự yến lúc còn chưa biết mình mang thai thì không nói làm gì, bây giờ, dựa vào tình cảm giữa hoàng thượng và hoàng hậu, đưa nữ nhi mình vào cung thì có gì tốt chứ, ngược lại còn đắc tội với hoàng hậu thêm.

Cũng không nghĩ lại xem, bây giờ hoàng hậu đang ở đâu, theo như lời đồn, thì hoàng thượng sợ cung Khôi Nguyên mới vừa xây sửa tân trang lại, sẽ hơi trống trải mới lạ, nên đã hạ chỉ tới ý hoàng hậu sẽ ở hậu điện cung Thiên Khải cho đến sau khi sinh long tử, qua tháng ở cử mới dời sang.

Phu quân và chính thê người ta ở chung một chỗ, một tiểu thiếp nhỏ nhoi như người không có mắt đến đứng thử xem, không phải là tự tìm đường chết sao?

Khúc Kinh Cự bây giờ đang mang thai, cũng không cảm thấy có gì khác với lúc chưa mang thai cả, nàng ngồi phụng liễn đến ngự hoa viên thì thấy những người nên đến đều đã đến, nàng vừa xuống phụng liễn, liền thấy tất cả đều quỳ xuống trước mặt mình van an. Die nd da nl e q uu ydo n

"Chư vị phu nhân không cần đa lễ, mời đứng lên." Khúc Kinh Cự nhìn đủ loại hoa cúc muôn màu muôn vẻ trong sân, cười nói: "Trước đây, bốn cung đã từng có dịp lui tới với chư vị phu nhân, bây giờ chư vị không nên vì đổi một nơi khác, đổi một thân phận khác mà câu nệ với bốn cung nhé."

Các vị mệnh phụ cùng tạ ơn, dựa theo thân phận mà ngồi theo thứ tự, rất nhanh đã có thái giám dâng lên những bồn hoa cúc trên quý đặt lên chiếc bàn ở giữa để chủ nhân thưởng lãm, mỗi bồn được để khoảng nửa chén trà thì được đổi, dâng lên bồn khác, mỗi loại đều đẹp để thơm ngát, bồn sau trên quý hơn bồn trước.

Mặc kệ là đang ngạc nhiên thật hay giả vờ ngạc nhiên, mọi người đều không ngừng phát ra tiếng khen ngợi trầm trồ, tựa như những bồn hoa cúc này không phải do bàn tay con người trồng ra, mà là thần tiên ban tặng cho hoàng hậu vậy.

Khúc Kinh Cự bụng một tách trà táo đỏ uống một ngụm, bây giờ nàng đã không được uống những loại trà khác nữa, ngay cả trà sâm cũng không được, chỉ có trà táo đỏ này mới tốt cho thai nhi và bản thân mình, vì thế mà hai ngày nay nàng bắt đầu thay đổi khẩu vị dần dần.

"Bồn hoa này thật là thú vị." Khúc Kinh Cự chỉ vào một bồn hoa cúc có cánh hoa bên ngoài màu trắng, bên trong màu tím. Kiếp trước, nàng cũng có trồng một loại hoa cúc giống như vậy, nhưng mà không biết tên nó là gì, bởi vì bận rộn công việc nên không có thời gian chăm sóc, lúc hoa nở cũng không đẹp được như bồn hoa trước mặt này.

"Bẩm hoàng hậu nương nương, bồn hoa cúc này gọi là Phụng Hoàng Hương Sơn, bởi vì cánh hoa trông đẹp giống như lông phụng hoàng, cho nên mới được gọi như thế." Thái giám dâng bồn hoa này lên vui mừng trả lời, hân ta vốn cho rằng bồn hoa này tầm thường không bắt mắt, không thể được hoàng hậu nương nương coi trọng, ai ngờ đây là bồn hoa duy nhất được hoàng hậu nương nương chú ý, thật đúng là Tổ gia gia phù hộ mà.

"Phụng Hoàng Hương Sơn?" Khúc Kinh Cự trầm ngâm một hồi lâu: "Tên này nghe rất hay, Mộc Cận, thưởng."

Thấy hoàng hậu thích loại hoa này, các mệnh phụ cũng ríu rít khen theo, như thế đã biến một loại hoa cúc không trên quý trở nên trên quý.

"Thần nữ cho rằng, hoa cúc là loài hoa có nét đẹp riêng, hoa quế then không bằng, hoa mai cũng đố kỵ hương thơm, hôm nay nhờ phúc khí của hoàng hậu nương nương mới được ngắm nhiều loại hoa cúc như vậy, đây quả là may mắn của thần nữ." Một thiếu nữ mặc bộ váy ngắn màu vàng nhạt lên tiếng tán thưởng, âm thanh trầm bổng dễ nghe. "Kim Long Đẳng Vân ở phía trước cũng vô cùng xinh đẹp."

Khúc Kinh Cự nhìn về phía người vừa lên tiếng, thấy là một cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi, vẫn một kiểu tóc song kế đơn giản, nhưng như thế lại càng lộ ra nét mềm mại của nàng ta.

"Theo trầm thấy, thì bồn Thúy Phụng Tường Vân kia mới là đẹp nhất." Hạ Hành dẫn theo một đám thái giám đi tới phía Khúc Kinh Cự đang ngồi, liếc nhìn thiếu nữ vừa nói đó: "Người là cô nương nhà ai?"

"Thần nữ là cháu đích tôn của Kính quốc công – Tàn Triều Vân. Hoàng thượng vạn an." Thiếu nữ thấy Hoàng đế hỏi mình, sắc mặt không thay đổi, đứng dậy, nhẹ nhàng cúi đầu với Hạ Hành: "Thần nữ vọng ngôn, khiến hoàng thượng chê cười rồi."

Khúc Kinh Cự nhìn đáng vẻ ưu nhã của Tần Triều Vân, trên mặt lộ ra ý cười, không phải Kính Quốc Công là gia gia của Tần Bạch Lộ sao, vậy chẳng phải Tần Triều Vân này cũng là thân tỷ muội hoặc đường tỷ muội của Tần Bạch Lộ rồi? Nhưng mà đáng vẻ này, diễn xuất này, ngược lại có vẻ tốt hơn Tần Bạch Lộ kia đôi chút.

"Ừ, quả thật là vọng ngôn." Hạ Hành không mặn không nhạt nói. "Ở đây có nhiều mệnh phụ là trưởng bối của ngươi như vậy, có lí nào lại để một văn bối như ngươi lên tiếng."

Dường như Tần Triều Vân không ngờ hoàng thượng lại nói với mình như vậy, đầu tiên là sửng sốt, rất nhanh đã bình tĩnh lại, nói: "Lời giáo huấn của Hoàng thượng, thần nữ xin ghi nhớ trong lòng."

Ừ, tác phong cũng cao siêu hơn Tần Bạch Lộ nhiều, nếu là người bình thường, bị Hoàng đế nói như vậy, chỉ sợ đã đỏ mặt xấu hổ từ lâu, nhưng nàng ta có tình xem lời giáo huấn của Hoàng thượng như đang quan tâm đến nàng ta. Khúc Kinh Cự lập tức cảm khái, xem ra Tần gia vẫn còn nữ nhân có sức chiến đấu khá cao đấy, Tần Bạch Lộ và mẫu thân của Vi Nhiễm Sương chỉ có thể coi là phế phẩm của Tần gia mà thôi.

Hạ Hành cũng hơi ngạc nhiên, hẳn không nhận được mà nhìn Tần Triều Vân lâu hơn một chút, hình như đối phương cũng không cố ý ăn mặc lộng lẫy lắm, nhưng lại khiến người khác có một loại cảm giác ưu nhã, ngược lại cũng không làm mất thanh danh của Tần gia. Khi tầm mắt rơi vào đôi giày thêu khảm trân châu, hẳn mới thu hồi tầm mắt, giọng nói càng thêm lạnh nhạt: "Trẫm không phải giáo huấn ngươi, mà là nhắc nhở ngươi, dầu gì cũng xuất thân từ thư hương thế gia, lời ăn tiếng nói phải biết chừng mực, không thể làm mất thanh danh thế gia được." d 。 đ ㅈ l 。 q 。 đ ㅈ

Mọi người nghe ra hình như hoàng thượng không muốn gặp Tần gia, lại nhớ tới Thụy vương phi chính là nữ nhi của Tần gia, lại có quan hệ không tốt lắm với hoàng hậu, lập tức tâm sáng như gương. Tần gia này gả một nữ nhi đến phủ Thụy vương, kết quả Thụy vương roi dài. Bây giờ lại muốn nhét thêm một nữ nhi khác vào cung. Hừ! Coi những người khác là ngu ngốc, không nhìn ra dụng ý của gia tộc bọn họ sao?!

Có một vài mệnh phụ âm thầm đánh giá đáng vẻ của Tần Triều Vân, sau đó khinh thường nghĩ, diện mạo chỉ thế này mà cũng muốn quyến rũ hoàng thượng ư, có thể sánh được một đầu ngón tay của hoàng hậu nương nương sao chứ?

Phu nhân Trung Nghĩa công – Diên La thị nâng tách trà lên uống một hớp, không mặn không nhạt nói: "Tuy gia phong của Tần gia rất nghiêm khắc, nhưng ngẫu nhiên có một vài quy củ chưa học tốt, cũng rất dễ làm mất danh tiếng của gia tộc đấy."

Người bên cạnh nghe vậy, lập tức luôn miệng nói đồng ý, khiến cho lão phu nhân Kính Quốc công ngồi một bên giận đến tím gan đỏ mặt.

Hạ Hành không thèm để tâm đến những nữ nhân này, ngược lại đi tới bên cạnh Khúc Kinh Cự, bây giờ đã là lúc nào rồi, thường hoa yến tiệc cũng nên giải tán được rồi chứ nhỉ.

Hết chương 97

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Editor: Gà

Nhìn thấy Hạ Hành đi đến bên cạnh mình, Khúc Kinh Cự chuẩn bị đứng dậy hành lễ, lại bị hấn nhẹ nhàng đè vai xuống: "Không cần như thế, trẫm vừa từ cung của mẫu hậu ra, lập tức qua đây nhìn xem."

Khúc Kinh Cự nghe vậy bèn nói: "Vốn muốn mời mẫu hậu cùng đến thưởng thức, ai ngờ hai bà ấy lại nói sự vụ trong cung phức tạp, nên không đến tham gia thưởng thức yến tiệc được." Nói đến đây, trên mặt nàng lộ ra chút áy náy, dường như vì mình mà hai vị Thái hậu vất vả như vậy.

"Hiện giờ nàng đang có thai, không cần phải phí đầu óc vì những việc này." Hạ Hành cười ngồi xuống bên cạnh nàng: "Hai vị mẫu hậu sẽ thông cảm cho nàng thôi." Đối với hai vị Thái hậu, hẳn vẫn rất yên tâm.

Trước đó hẳn đã hỏi qua ý thái y, nói trong lúc nữ tử mang thai, không thể quá mệt mỏi, cũng không nên tức giận, bằng không sẽ tổn thương thân thể còn thương tổn đến thai nhi, như thế thì vô cùng không tốt rồi.

Nghe Hạ Hành nói như vậy, Khúc Kinh Cự tươi cười: "Đây cũng là thấu đáo phù sinh bán nhật nhân liễu [1] rồi."

[1] thấu đáo phù sinh bán nhật nhân liễu: nghĩa là được giải phóng khỏi sự vất vả và phật lòng, để đến một nơi thanh tịnh nhằm tu luyện tâm trí và cơ thể. (Nguồn: baike.baidu.com)

Tuy có một đồng nữ quyền ngồi trước mặt, Hạ Hành cũng không hề có vẻ mất tự nhiên, thậm chí các nữ quyền ngồi trước mặt hẳn như không tồn tại, vô cùng tự nhiên nói một số chuyện vặt với Khúc Kinh Cự, dường như những người khác đều chỉ là cây cảnh.

Nương qua một khe hở, Khúc Kinh Cự thoáng nhìn xuống phía dưới, hình như các nữ quyền cũng rất tự tại tán gẫu với người bên cạnh, không vì Hoàng đế đến đây mà cảm thấy buồn tẻ, cố gắng không để cho Hoàng đế nghĩ rằng bản thân hẳn không được hoan nghênh.

Khúc Kinh Cự cảm thấy mình không thể bỏ mặc các nữ quyền ở đây như vậy, nên nói với mọi người: "Vốn chuẩn bị giữ chur vị lại dùng com rồi mới đi, nhưng vì bản cung có thai, thái y nhiều lần nhắc nhở trong vòng ba tháng không thể ngồi lâu, cho nên hôm nay không thể giữ chur vị lại, chậm trễ chur vị rồi, hi vọng chur vị có thể thông cảm."

Từng nữ quyền ở đây ào ạt đứng dậy, vừa cảm tạ lời mời của hoàng hậu, vừa nói trong vòng ba tháng mang thai quả thật cần chú ý nhiều hơn, còn nói hoàng hậu và thai nhi trong bụng có phúc trạch thâm hậu, chắc chắn sẽ cát tường thuận lợi.

Khúc Kinh Cự cười cho các nàng lui xuống, trước khi những người này rời đi, nàng còn cố ý nhìn Tần Triều Vân, một tiểu nha đầu rất xinh đẹp, cũng rất biết thể hiện. Đáng tiếc mặc y phục mộc mạc như thế, nhưng đôi giày đã vô tình làm bại lộ bản tính của nàng ta.

Nếu muốn diễn trò, phải diễn cho thật, trừ búi tóc đơn giản, y phục mộc mạc ra, thì sao lại có thể quên nguy trang giày chứ?

Giày thêu của nữ nhi khuê các thường xuyên được thay đổi, đặc biệt là khi được khám mã não trần châu các loại, bởi vì không dễ rửa sạch, trần châu mã não sau khi rửa qua dễ dàng rơi rớt hoặc chất lượng không tốt, cho nên mang một lần thì sẽ không mang lần thứ hai nữa. Điều này cũng làm cho người ta nắm chắc nếu không phải là người giàu có, người bình thường sẽ không dễ dàng mang loại giày này.

Tần Triều Vân thất bại ở chỗ đó, nếu thật sự yêu thích đồ vật mộc mạc, vì sao lại mang một đôi giày như vậy chứ?

Cho nên tuy nàng ta có chút thủ đoạn và can đảm, nhưng vẫn còn hơi non, ở trước mặt Hạ Hành rất không đủ trình.

Tần An trưởng công chúa vốn dự định ở yến sẽ tâm sự riêng với Khúc Kinh Cự, nhưng thấy hoàng thượng che chở nàng như vậy, lại cảm thấy những lời này của bản thân không cần nói nữa rồi, gương mặt xuất hiện ý cười rồi đi cùng các nữ quyền khác.

Đội sau khi nhóm nữ quyền đều lui ra, hai người cùng nhau trở về cung Thiên Khải dùng bữa, mỗi một món ăn đều phải được thái giám thử qua, rồi bọn họ mới bắt đầu dùng.

Đồ chay mặn phối hợp rất khá, hơn nữa tất cả đều có lợi cho phụ nữ có thai và thai nhi, tuy Khúc Kinh Cự ngại mấy món này hơi nhạt, nhưng vẫn ăn không ít.

Com nước xong, Hạ Hành nhanh chóng đến tiền điện, Khúc Kinh Cự nằm dựa trên giường nệm, sắc mặt bình tĩnh nói: "Hôm nay những người dẫn theo dòng chính nữ tiến cung, các người đều nhớ kỹ chưa?"

"Nương nương ngài yên tâm đi." Mộc Cận giúp nàng đắp chăn mỏng: "Đưa nữ nhi chưa xuất giá tiến cung tổng cộng chỉ có mấy nhà như vậy, nô tì đều đã nhớ kỹ."

Khúc Kinh Cự gật đầu, Mộc Cận làm việc nàng rất yên tâm: "May mà Tần gia vẫn là thư hương thế gia đấy, gây ra mấy chuyện này, thật sự không giống chuyện thế gia có thể làm được." Nàng không hiểu rõ Tần gia lắm, nhưng theo hiểu biết kiếp trước của nàng về thư hương thế gia, không phải đều là tao nhã đa lễ, khiêm tốn không dối trá sao? Thế nào đến chỗ Tần gia thì thành cái dạng này vậy, Tần gia bọn họ hủy hoại thanh danh thư hương thế gia thế này, có phải hơi thiếu đạo đức không?

"Hoàng hậu nương nương ngài có điều không biết." Từ trước đến nay Kim Trần vô cùng tinh thông tin tức chợt nói: "Nô tì nghe nói thế hệ Kính Quốc công trước đây là người rất có tài hoa, ai ngờ trời ghen tỵ với anh tài, chưa đến 30 đã đi rồi. Nhưng dưới gối không con, đành phải truyền tước vị cho con trai của thứ đệ, cũng là Kính Quốc công hiện tại. Tính tình Kính Quốc công hiện tại này nhu nhược, ngày thường toàn chỉ nghe lời Quốc công phu nhân. Trước kia còn chưa phát hiện, hiện giờ Tần gia càng ngày càng kiêu căng, cứ thế mãi, chỉ sợ danh tiếng thư hương thế gia cũng sắp không giữ được rồi."

"Nói thế, Tần gia hiện tại cũng không xem là chính thống à?" Ngân Liễu nhớ đến Thụy vương phi trước đây không xem ai ra gì, chợt nói: "Đã không còn là chính thống, Thụy vương phi còn bày ra loại thái độ gì chứ?"

"Đúng vậy, nói thế, dòng chính Thụy vương phi, xem như là thứ xuất rồi." Mộc Cận hơi cảm khái: "Khó trách Thụy vương phi có tính tình như vậy."

Tuy hơi hoài nghi về phá hệ này, nhưng Khúc Kinh Cự lại suy nghĩ cẩn thận đến một chuyện khác, khó trách tác phong làm việc của Tần gia có tầm nhìn hơi hạn hẹp, hóa ra người chương sự nội trạch (trong nhà) là phụ nhân. Phải biết rằng, hiện tại bất kể nam nữ, cả ngày ở nhà không có hiểu biết gì với bên ngoài mà đã ra mệnh lệnh, thông thường sẽ rất dễ dàng xuất hiện quyết định sai lầm.

Nội trạch rất dễ hạn chế tầm nhìn và phán đoán của một người.

Bên này sau khi Hạ Hành trở về tiền điện, đột nhiên lục ra danh sách tú nữ do điện Trung Tĩnh trình lên: "Hiện nay Thụy vương làm việc hồ đồ, cũng do Thụy vương phi không ra sức khuyên nhủ, trẫm không đành lòng khi bên cạnh đệ đệ có người hầu hạ không tận tâm như vậy, nay đặc ban cho vài tú nữ đến phủ Thụy vương hầu hạ, mong có thể lấy đức hạnh cảm niệm Thụy vương." Nói xong, trong 28 tú nữ, chọn ra bốn người, bảo Tiền Thường Tín lĩnh người đưa đến phủ Thụy vương.

Bốn tú nữ này nhìn như không có liên hệ gì, nhưng trên thực tế nhà mẹ đẻ của các nàng đều ở Kinh thành, mặc dù không phải danh môn vọng tộc, nhưng trong Kinh thành cũng có chút nhân mạch, cũng làm chút việc khiến Hạ Hành xem không vừa mắt, cho nên khi đưa nữ tử của bốn gia đình này đến quý phủ Thụy vương, hẳn cảm thấy trong lòng thật thoải mái.

Hạ Hành lập tức khép danh sách lại bỏ qua một bên, hiện giờ hắn hoàn toàn không có tâm tư nạp phi. Trước đây hắn cảm thấy đủ loại mỹ nhân ở cạnh mình đó là dệt hoa trên gấm, hiện giờ mới thấy, dù có nhiều nữ nhân, nếu không hài lòng, thì chỉ tốn đất thôi.

"Người đầu, truyền lệnh xuống, ban cho các tú nữ điện Đoàn Phương một đôi vòng tay vàng làm đồ cưới, ba ngày sau cho các nàng tự về nhà kết hôn, không cần ở lại trong cung."

Hoàng thượng hạ ý chỉ như vậy, tương đương nói rõ cho người khác biết, hắn không có lòng nạp tú nữ gì đó làm phi tần, cho nên mới bảo đám tú nữ đó về nhà tự mình kết hôn.

Tú nữ bị đưa về nhà tự mình kết hôn, hoàng hậu lại có thai, như vậy ai sẽ hầu hạ hoàng thượng? Trong cung có người có tâm tư bắt đầu tính toán, hình như đã quên bài học ngày xưa rồi.

Tần Bạch Lộ nghe hạ nhân báo bây giờ đáng về Khúc Ước Tổ rất chật vật, tâm trạng nàng ta rất sáng khoái, thường một đồng cho nha đầu bép xép đó, nâng chung trà lên nói với Như Họa bên cạnh: "Ta muốn nhìn xem, không được Vương gia sủng ái, ả có thể chịu đựng bao lâu."

Như Họa thấy vẻ mặt vương phi chưa ý cười, có chút bất đắc dĩ nói: "Vương phi, nô tì nghe nói hôm nay ở trong triều, Vương gia bị..."

"Chuyện của hắn không liên quan đến ta." Tần Bạch Lộ cười lạnh: "Hiện giờ ngay cả nội trạch ta còn không thêm xen vào, huống chi chuyện bên ngoài."

Thấy vẻ mặt này của vương phi, Như Họa bỗng hiểu được, chỉ sợ vương phi còn chưa biết Vương gia bị giáng tước hơn nữa còn bị cầm vào triều. Chuyện nghiêm trọng như vậy, vương phi thế này nếu để Vương gia thấy, chẳng phải sẽ nháo một trận sao?

"Chuyện của bốn vương hắn là không liên quan đến ngươi." Hạ Uyên sai bước từ ngoài cửa đi đến, không thêm nhìn về biến sắc của Tần Bạch Lộ và Như Họa, tự nhiên ngồi xuống, thân nhiên nói: "Hiện giờ Tần gia của ngươi đã đánh chủ ý đến chỗ hoàng thượng rồi, đâu còn xem trọng bốn vương?"

Sắc mặt Tần Bạch Lộ nhất thời trầm xuống, tuy lời của Hạ Uyên khó nghe, nhưng hắn ta không phải là người thích bịa đặt, hắn ta đã nói như vậy, thì có nghĩa Tần gia thật sự đã sắp xếp người tiến cung rồi.

Hạ Uyên nhẹ giọng cười: "Thật sự cho rằng nữ nhân Tần gia các ngươi là Cửu Thiên huyền nữ à, người gặp người thích hả? Tần gia các ngươi không thấy mặt mặt, nhưng bốn vương phải xấu hổ thay ngươi đấy." Ngón tay hắn ta nhẹ nhàng gõ tay vịn ghế tựa, cười như không cười nói: "Mặt khác, nếu đã nói chuyện của bốn vương không liên quan đến ngươi, không bằng thu dọn đồ đạc về nhà mẹ đẻ đi, bốn vương chắc chắn sẽ thỉnh chi hòa ly từ hoàng thượng."

Trong lòng Tần Bạch Lộ giật mình, nàng ta nhìn Hạ Uyên, hình như muốn từ sắc mặt hắn ta tìm ra một chút ý đùa giỡn, nhưng trên mặt đối phương không hề có vẻ như đang nói đùa.

"Vương gia... Thiếp là vương phi tiên đế ban cho chàng, chàng không thể đối với ta như vậy." Tần Bạch Lộ khô khan nói: "Chàng không thể hòa ly với thiếp."

"Đó là khi tiên đế còn sống, bốn vương muốn bỏ ngươi, thì chỉ cần hưu thôi, huống chi hiện giờ tiên đế đã mất: "Hạ Uyên lạnh lùng nhìn nàng ta: "Đi ra ngoài đi, bốn vương không muốn nhìn thấy ngươi nữa."

Hốc mắt Tần Bạch Lộ ửng đỏ, phúc thân tỉnh rồi khỏi, nhưng thấy Hà Phúc Nhi vội vàng đi đến, sau đó đã nói ra một việc khiến nàng ta khó có thể chịu được.

Làm sao Hoàng thượng có thể ban vài cơ thiếp xuống chứ, còn nói gì mà nàng ta hầu hạ Vương gia không tận tâm? Tần Bạch Lộ cảm thấy gò má bản thân như bị người tát mạnh một cái, đau rất.

Hạ Uyên cũng không quan nàng ta, chỉ ra lệnh cho Hà Phúc Nhi lĩnh người đến để hắn ta nhìn một cái.

Tần Bạch Lộ thấy bóng lưng nửa đi nửa chạy của Hà Phúc Nhi, dường như bị người hất một chậu nước đá xuống, lạnh lẽo từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 99: Điều linh [1]

Editor: Mèo ™

[1] Điều linh: Điều tàn, suy tàn, héo úa tàn lụi

Sau khi bốn tú nữ mà hoàng thượng ban thưởng được Vương gia thu làm thiếp, thành di nương, thì mọi người trong vương phủ mới biết chuyện Vương gia bị giáng tước vị, tin tức này không khác gì sấm sét giữa trời quang. Không còn là Thân Vương, chỉ phi và số hạ nhân trong phủ cũng phải giảm bớt, còn nữa, phạm vi vương phủ cũng phải thu nhỏ lại, ắt hẳn trong vương phủ sẽ có người bị đuổi đi.

Bọn hạ nhân đang lo lắng cho cuộc sống sau này của mình thì lại nghe được một tin, đó chính là Vương gia bị cấm vào triều, hơn nữa còn bị phạt bổng lộc năm năm, thậm chí công cáo viết tội trạng cũng bị dán đầy bên ngoài cho dân chúng thiên hạ biết.

Vào lúc này, đám hạ nhân trong vương phủ vốn không muốn bị đuổi thì bây giờ chỉ muốn rời đi thật nhanh, chỉ cần chờ có lệnh đuổi đi, là sẽ tìm chủ nhân mới ngay lập tức. Về phần những thái giám xuất thân từ điện Trung Tĩnh, họ cũng muốn nhanh chóng được điều phối trở về, chờ sắp xếp đến nơi khác, bọn họ không muốn phải hầu hạ một chủ tử đã hết thời, không bằng bây giờ tìm nơi nương thân mới, dù sao cũng tốt hơn vị chủ tử nửa chết nửa sống này nhiều.

Tần Bạch Lộ cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như thế, sau khi nghe Như Hoa báo tin xong, nàng ta ghen hờn nửa ngày mới lên tiếng nói: "Không phải hẳn muốn hù ta sao, hôm nay hẳn đã đến nước này rồi, thì lấy tư cách gì mà hù ta?!"

Như Hoa thờ dài bất đắc dĩ, đừng nói đến tính tình Vương gia kiêu căng ngạo mạn, nếu gặp người khác nghe được những lời này của vương phi, cũng phải nổi giận sung thiên ấy chứ. Ban đầu vương phi mới vừa vào vương phủ, chưa gì đã liều mạng chinh đón hết đám tiểu thiếp trong phủ, Vương gia nói một câu, hai người liền tranh cãi ầm ĩ, chỉ toàn làm chuyện cười cho đám hạ nhân trong phủ. ♣ diễn ♠ đàn ♠ lê ♠ quý ♠ đôn ♣

Hôm nay đã đến nước này, Vương gia và vương phi đã không còn gì để nói, Vương gia thất thế, vương phi không những không nghĩ cách an ủi Vương gia hoặc tìm cách trấn an mọi người trong hậu viện, mà ngược lại còn vui sướng hả hê. Cứ thế này mãi, thì tình cảm đào đâu ra?

Thấy Như Hoa có vẻ như muốn nói lại thôi, Tần Bạch Lộ lạnh nhạt nói: "Nếu Vương gia đã không muốn ta trông nom chuyện trong vương phủ, thì mặc kệ vương phủ xảy ra chuyện gì, ta cũng không cần phí sức lo nghĩ làm gì, nếu có ai đến đây cầu xin, thì nói ta bị bệnh không gặp."

"Dạ, vương phi." Hầu hạ vương phi gần mười năm, Như Hoa rất rõ tính tình của Vương phi, nên nàng ta không định nói gì thêm, khẽ nhún người, lẳng lặng đứng một bên.

Nhưng rất nhanh Tần Bạch Lộ không còn bình thản được nữa, bởi vì Tần gia truyền tin đến, đường muội nàng bị hoàng thượng trách cứ ngay trước mặt chư vị mệnh phụ. Bởi vì lúc trước Khúc Khinh Cư mời vào cung dự tiệc yến, nàng viện cớ bị bệnh nên không tham gia, cho nên không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nghe xong ngọn nguồn câu chuyện, tim Tần Bạch Lộ âm thầm đau nhói, khó trách Vương gia lại trách nữ tử Tần gia như vậy, thì ra là bởi vì chuyện này. Cũng khó trách gần đây người nhà mẹ đẻ gửi nhiều bài thiếp cho mình như thế, thì ra là muốn leo lên cành cao kia, bây giờ chỉ là Vương phi của một Vương gia thất thế, nàng còn ích lợi gì nữa đâu?

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Tần Bạch Lộ cảm giác trái tim mình lạnh lẽo không chịu nổi, người thân và trượng phu đều như vậy, cả đời này nàng còn hi vọng gì nữa chứ?! Nghĩ đến Khúc Khinh Cư đang mang long thai, nàng cúi đầu xoa xoa chiếc bụng trống rỗng của mình, không hiểu tại sao tất cả những chuyện tốt đẹp trên thế gian này đều tụ lại trên người Khúc Khinh Cư. Có một mẹ chồng tốt, một phu quân giỏi giang, một thân phận cao vợi vợi, thậm chí không lâu sau sẽ có một đứa bé nữa.

Ai nói ông trời có mắt? Nếu ông trời có mắt thì vì sao có người được sống tốt, có người lại trôi qua những tháng ngày khổ sở chứ?

"Như Hoa, truyền lệnh của ta, Khúc thị bệnh nặng, để tránh lây cho những người khác, không được ở tây viện nữa, hôm nay phải dọn tới tĩnh dưỡng ở Tây Bình trai góc phía tây Vương phủ ngay." Nàng không tin, không phải nữ nhân Khúc gia nào cũng đều có được may mắn như vậy.

Như Hoa nghe vương phi âm trầm ra lệnh, khẽ run lên: "Nô tỳ đi phân phó ngay ạ."

Ra khỏi chánh viện, nàng ta nhìn khoảng sân rộng, không hiểu sao lại cảm thấy lạnh sống lưng, lạnh buốt đến tận tim.

Khúc Ước Tổ vẫn bị bệnh liệt giường trở mặt nhìn hạ nhân trong phủ thô bạo thu dọn đồ đạc của mình đi, trong lòng vừa hận Tần Bạch Lộ độc ác, vừa hận bản thân mình bây giờ không thể làm được gì những hạ nhân đáng kinh tởm kia.

Chờ sau khi dọn đồ trong nhà xong rồi, một ma ma trong số đó tiến lên vén chăn trên người nàng, lạnh lùng nói: "Khúc trắc phi, người còn muốn nằm đây tới khi nào nữa, vương phi đã hạ lệnh, bảo người phải dọn đến Tây Bình trai trước buổi trưa hôm nay, nô tỳ xin nhắc tội." Nói xong, dễ dàng kéo Khúc Ước Tổ chỉ mặc trung y đơn bạc từ trên giường xuống.

Khúc Ước Tổ đang bệnh nặng, sao có thể chống lại sự gầy vò của ả ma ma kia, thân thể đột ngột bị lạnh liền ho khan, nàng che miệng lại ho, liếc nhìn ả ma ma đầy oán hận, hận không thể ăn thịt của ả ta, rút gân lột da ả ta ra.

"Trắc phi đừng nhìn nô tỳ như vậy, nô tỳ cũng là bất đắc dĩ thôi." Ma ma vung tay lên, nói với mấy nha hoàn phía sau: "Còn đứng đó ngó nữa à, không mau hầu hạ trắc phi thay quần áo đi?"

Dao Khê bung một chén thuốc còn bốc hơi nóng trở về trắc viện, vừa hay nhìn thấy cảnh Khúc Ước Tổ bị hai ma ma đẩy từ trong nhà ra ngoài, trên người chỉ khoác hờ một chiếc áo màu sắc khó coi, tóc xõa ra sau cũng rối loạn, cực kỳ nhếch nhác. "Các người làm gì trắc phi thế?!" Nàng ta để chén thuốc xuống đất, sau đó nhanh chóng tiến lên đẩy đám ma ma đang kéo trắc phi kia ra.

"Dao Khê cô nương, đây là lệnh của vương phi, tốt nhất người đừng nhúng tay vào." Ma ma cầm đầu cười lạnh nói: "Nếu như người vẫn muốn gây chuyện, ta chỉ có thể cho rằng người có ý cấm hận vương phi, cố ý không tuân theo mệnh lệnh của vương phi thôi."

Dao Khê sững sờ, nàng ta vừa sốt ruột vừa tức giận, tiến lên đỡ tay Khúc Ước Tổ, lạnh lùng nói: "Lời này của ma ma là có ý gì, chẳng lẽ để cho trắc phi quần áo xộc xệch như vậy cũng là ý của Vương phi sao?"

Ma ma giật giật khóe miệng, tùy tiện nói: "Dao Khê cô nương nói ít mấy câu đi, tuổi ta đã lớn, không nghe được những lời chất vấn này đâu." Nói xong,

vung tay bảo đảm hạ nhân kéo Khúc Ước Tố đi. Dao Khê không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là chạy theo sau. ĐĐ. Lê Quý Đôn`

Tây Bình trai chỉ nhỏ bằng một căn phòng, Dao Khê đồ mắt quý gối bên giường, nhìn sắc mặt đỏ hồng phơn phớt khác thường của chủ tử, đập đầu nói: "Chủ tử, nô tỳ đi mời Vương gia, chắc chắn Vương gia sẽ đến cứu ngài."

"Không cần đi, Vương gia sẽ không tới đâu." Nàng nhìn Dao Khê đang đau lòng khóc thút thít, cười nói: "Khóc gì chứ, ai cũng phải trải qua sinh lão bệnh tử cả mà." Nàng vốn đang bệnh nặng, lại bị giày vò một trận như vậy, sao còn sức mà sống thêm được nữa.

"Chủ tử, người không nên nói như vậy, nhất định người sẽ khỏi bệnh mà." Dao Khê tiến lên cầm tay Khúc Ước Tố. "Nô tỳ đi nấu thuốc cho người ngay, uống thuốc xong người sẽ khỏe lại thôi."

Khúc Ước Tố lắc đầu, trong lúc chợt tỉnh hình như thấy được từng chiếc từng chiếc hoa đăng xinh đẹp bên bờ sông Tết Nguyên Tiêu năm đó, đám người chen chúc náo nhiệt, cùng với hình ảnh Khúc Kinh Cur nắm tay Hoàng đế, nàng lầm bầm: "Những thứ đó vốn thuộc về ta, là của ta..... Khúc..... Kinh Cur, tại sao....."

Giọng nói dần dần nhỏ xuống, cuối cùng biến mất trong căn phòng yên tĩnh, Dao Khê nhìn người nằm bất động trên giường, rót cuộc đau lòng khóc thành tiếng.

"Vương phi, Khúc trắc phi ở Tây Bình trai đã qua đời." Như Hoạ đi vào phòng, thấy vương phi đang ngồi đọc sách gần cửa sổ, tiến lên nhỏ giọng nói: "Tỳ nữ Dao Khê của trắc phi hy vọng có thể gặp mặt Vương gia một lần."

Tần Bạch Lộ lật một trang sách trên tay, không thèm ngẩng đầu lên, nói: "Bảo nàng ta đi cầu xin Hà Phúc nhi ấy, ta không quản được chuyện này."

Như Hoạ nhận thấy hình như vương phi không muốn nhiều lời, không thể làm gì khác hơn là lui ra ngoài. Nhìn Dao Khê toàn thân mặc áo tơ trắng đang quỳ trước chánh viện với cặp mắt sưng đỏ, trên mặt nàng lộ ra vẻ khó xử, nhất thời cũng không biết mở miệng làm sao.

"Vương phi nói, gần đây người không còn quản Vương phủ nữa, nếu người muốn gặp Vương gia, thì đến tìm Hà tổng quản cầu xin đi." Như Hoạ liếc nhìn bốn phía xung quanh, nhanh chóng nhét một hà bao ngân lượng vào tay Dao Khê, sắc mặt như thường trở về chánh viện.

Dao Khê chậm rãi đứng lên, nhìn hà bao trong tay, sắc mặt thẫn thờ đi đến chủ viện. Mặc kệ như thế nào, dầu gì chủ tử cũng hầu hạ Vương gia một thời gian, chẳng lẽ người đã chết rồi mà cũng không được hạ táng cho hoàng tử tể sao?

Hạ Uyên ôm mỹ nhân trong lòng, tuy ý để nàng ta hầu hạ mình uống rượu, uống đến khi vui vẻ thì bảo một mỹ nhân khác đánh đàn trợ hứng, trong lúc ngà ngà say, không nhận ra bất cứ ai.

"Vương gia, Khúc trắc phi mất rồi." Hà Phúc nhi bẩm báo với hấn ta: "Tỳ nữ Dao Khê hầu hạ bên cạnh trắc phi xin cầu kiến."

"Khúc trắc phi là ai?" Hạ Uyên hôn lên má mỹ nhân trong lòng một cái, thấy mỹ nhân cười ra tiếng thì mới cau mày nói: "Mất thì mất, nói bốn vương làm gì?"

"Vương gia, Khúc trắc phi là muội muội khác mẹ của hoàng hậu nương nương." Hà Phúc nhi thấy Vương gia đã say, không thể làm gì khác hơn là đến châm thêm trà. "Bên ngoài có không ít người nhìn ngó vào." Mặc kệ bên trong mục nát như thế nào, thì bên ngoài cũng phải làm cho ra hồn chứ.

"Muội muội của Hoàng hậu." Hạ Uyên đẩy mỹ nhân trong ngực ra, xoa trán để cho mình tỉnh táo chút, nhận lấy trà Hà Phúc nhi đưa tới ực một hớp: "Nếu đã như vậy, bảo đảm hạ nhân chớ chậm trễ, dựa theo quy củ mà chôn thôi."

Vừa không muốn chậm trễ, lại vừa muốn theo quy củ, đây không phải là làm khó người khác sao, mặc dù trong lòng Hà Phúc nhi nghĩ vậy, nhưng trên mặt không lộ ra vẻ gì, chuyển sang suy nghĩ nên giao cho ai làm việc này thì tốt, liền nói: "Vương gia có thể thương tiếc nàng ta, là phúc của nàng ta, tiểu nhân cho người xử lý ngay đây ạ."

Hạ Uyên cười nhạo nói: "Nếu nàng ta không phải là muội muội của hoàng hậu, bốn vương cần gì phí tâm như này."

Hà Phúc nhi lập tức sửa lời, nói: "Khúc trắc phi có được một vị tỷ tỷ như hoàng hậu nương nương, đúng là phúc của nàng ta."

"Được rồi." Hạ Uyên ngáp dài. "Theo như người nói, vậy chẳng phải hoàng hậu có một muội muội như nàng ta là xui xẻo sao?"

Hà Phúc nhi cười khan ha ha, biết Vương gia đã uống say rồi, sao còn dám nhiều lời nữa. d i ẽ n đ à n ~ l ẽ q u ý đ o n

"Lui ra đi." Hạ Uyên kéo mỹ nhân bên cạnh vào trong ngực lần nữa. "Chớ quấy rầy hứng thú của bốn vương."

Phủ Thụ Vương không thiếu nữ nhân, chết đi một tiểu thiếp đã là gì, thế nhưng tiểu thiếp này lại là muội muội của hoàng hậu nương nương, vậy thì không thể không sai người thông báo vào cung được, cho nên cuối cùng tin tức này được truyền vào điện Trung Tĩnh trước, sau đó được người của điện Trung Tĩnh hồi báo lại cho hoàng hậu. Dù sao về tình về lý, chuyện này cũng nên trực tiếp sai người thông báo đến chỗ hoàng hậu, nhưng theo quy củ, Khúc Ước Tố chỉ là một tiểu thiếp, loại chuyện nhỏ xui xẻo này vốn không nên truyền tới tai hoàng hậu nương nương mới đúng, cuối cùng Hà Phúc nhi suy đi nghĩ lại, không thể làm gì khác hơn là tìm cách đi đường vòng như vậy.

Khúc Kinh Cur nghe báo thái giám trong điện Trung Tĩnh muốn cầu kiến mình, cũng thấy hơi kì lạ, hiện nay nàng đã mặc kệ sự vụ hậu cung, vậy thái giám điện Trung Tĩnh chạy đến đây làm gì?

Nhưng sau khi đọc hết tin báo tang mà thái giám điện Trung Tĩnh trình lên xong, trong lúc nhất thời tâm tình nàng có chút phức tạp, cầm lá thư trong tay

không biết nên nói gì. Trong ấn tượng của nàng, Khúc Ước Tổ làm là một nữ tử có tài có tướng mạo, vốn có thể gả vào một gia tộc tốt, nhưng lại có tình ôm mộng trào cao, chọn phải một con đường sai lầm, cuối cùng đã hủy hoại hạnh phúc cả đời mình.

Nếu ban đầu nàng ta không đến làm thiếp ở phủ Thụy vương, mà gả cho những công tử thế gia khác, sao có thể mất mạng oan uổng như vậy chứ.

Mềm yếu nhu nhược sẽ tự hại chính mình, giống như Khúc Kinh Cự lúc trước. Tham lam cũng có thể phá hủy một nữ nhân, cũng giống như Khúc Ước Tổ ngày hôm nay. Người trước thì đáng thương, người sau thì đáng buồn.

"Hoàng hậu nương nương." Thái giám điện Trung Tinh thấy sắc mặt hoàng hậu không tốt lắm, trong lòng nhất thời cũng lo lắng không yên, không biết tâm tư của hoàng hậu ra sao.

"Lui ra đi." Khúc Kinh Cự buông lá thư trong tay, khoát tay: "Hoàng Dương, người dẫn người đến phủ Thụy vương, thay bản cung thấp nén hương cho Khúc trắc phi, phúng viếng chút chút tiền giấy nhang đèn."

Phận làm thiếp thật đáng buồn, nhưng những nữ nhân làm chánh thất, có ai được hưởng hạnh phúc trọn vẹn đâu?

Tại thời đại một thế nhiều thiếp này, nữ nhân luôn luôn là người hy sinh.

Hết chương 99

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Editor: Gà

"Hoàng hậu nương nương, đây là hoàng thượng lệnh cho nhóm nô tì đưa cho ngài."

Khúc Kinh Cự cầm đồ vật trong tay các cung nữ lên nhìn xem, phát hiện là một số y phục giày vớ thích hợp cho phụ nữ có thai mặc, bỗng cười nói: "Làm khó hoàng thượng lo lắng cho ta như vậy rồi." Tuy các cung nữ bên cạnh nàng đã làm cho nàng không ít y phục, nhưng phần tâm ý này của Hạ Hành nàng vẫn nhớ kỹ.

Mộc Cận tiễn các cung nữ ra cửa điện, đợi sau khi trở về phát hiện mấy thứ kia đều đã thu lại, nàng nghĩ đến chuyện của Khúc tam tiểu thư vài ngày trước đó đã ảnh hưởng đến tâm trạng của hoàng hậu nương nương, lập tức tiến lên trước nói: "Nương nương, nô tì nghe thái y nói, sau khi thai nhi đầy ba tháng, có thể có nẩy thai mỏng manh, gần đây ngài có cảm giác gì không?"

"Vậy sao, bản cung còn nghĩ vì bụng không thoải mái." Gần đây Khúc Kinh Cự cảm thấy hứng thú đối với thai nhi trong bụng, nàng vuốt cảm nói: "Khó trách ta cảm thấy vài ngày gần đây chẳng hiểu sao bụng có động tĩnh, còn tưởng rằng do dạ dày không khỏe chứ."

"Nếu dạ dày không khỏe, Đỗ Viện thủ sẽ sớm phát hiện." Mộc Cận mở cửa sổ trong phòng ra, nhìn sắc trời bên ngoài: "Nô tì thấy sắc trời bên ngoài rất tốt, không bằng nương nương ra bên ngoài đi bộ một chút."

Lục ma ma bên cạnh luôn không lên tiếng nhìn ra ngoài cửa sổ, lập tức gật đầu nói: "Mộc Cận cô nương nói rất có đạo lý, hiện giờ Điện hạ trong bụng nương nương ngài đã qua ba tháng, đi bộ thích hợp rất có lợi cho cả ngài và Điện hạ."

Lục ma ma là ma ma Hạ Hành khâm ban cho khi nàng có thai, bà rất hiểu nữ nhân mang thai, đối với Khúc Kinh Cự mà nói, thì phải là bách khoa toàn thư mang thai mới đúng, từ ngôn hành đến ẩm thực rồi đến tư tưởng, nói rất có đạo lý rõ ràng.

"Lục ma ma đã nói vậy, nên đi ra ngoài dạo thôi." Khúc Kinh Cự sờ mặt, vịn tay Kim Trần từ trên giường đứng lên.

Mộc Cận chàoàng cho Khúc Kinh Cự thêm một chiếc áo lông cáo, mới đưa Khúc Kinh Cự ra cửa.

Thời tiết đầu đông không lạnh lắm, Khúc Kinh Cự có chút không tự nhiên kéo áo choàng trên người, phoi không biết bao nhiêu nhiệt độ mặt trời, ngáp một cái nói: "Nghe nói ngày hôm qua hoàng thượng xử lý một cung nữ, không biết đã xảy ra chuyện gì?"

Mộc Cận và Kim Trần liếc nhìn nhau, cuối cùng Mộc Cận nói: "Nô tì cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói hoàng thượng phát hiện y phục và trang sức của cung nữ kia vượt quá quy củ, làm hoàng thượng giận dữ, nên mới bị hoàng thượng trút giận." Việc này các nàng sợ ảnh hưởng đến tâm trạng hoàng hậu nương nương, nên không nói với nương nương, nhưng làm sao nương nương biết được?

Khúc Kinh Cự biết các nàng đang nghĩ gì, lười biếng nói: "Bản cung có bầu, hậu cung không biết có bao nhiêu lòng người vọng động, hiện giờ ngay cả cung nữ cũng có tâm tư khác rồi."

"Nương nương, các nàng có tâm suy nghĩ thì có thể thế nào, trước sau hoàng thượng đều không hiềm lạ các nàng, hiện tại ngài chỉ nên chú ý dưỡng thai thật tốt, sao có thể vì những người này mà hao tâm tổn sức?" Mộc Cận khuyên nhủ: "Hơn nữa, nương nương ngài là hoàng hậu, ai có thể vượt qua ngài?"

"Đương nhiên ta sẽ không vì những người này mà hao tâm tổn sức." Khúc Kinh Cự nhếch môi khẽ cười, nhìn về một góc phía trước: "Nhưng chỉ sợ những người này làm vương mắt bốn cung."

Mộc Cận và Kim Trần không hẹn mà cùng nhìn theo tầm mắt Khúc Kinh Cự, lập tức sắc mặt hai người trầm xuống, hóa ra là Hàn Lương đệ và hoàng thượng đứng cùng một chỗ đang nói gì đó, thấy ý cười trên mặt Hàn Lương đệ, dường như đã nhặt được trần bảo hiểm có.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai người hơi lo lắng nhìn về phía hoàng hậu nương nương, lại phát hiện ý cười nơi khóe môi hoàng hậu nương nương càng ngày càng sâu, ánh mắt đã hơi lạnh. Mộc Cận nhìn không được nói: "Nương nương, có lẽ hoàng thượng ngẫu nhiên gặp Hàn Lương đệ mà thôi."

Khúc Kinh Cự cười nhạt một tiếng, trên thế gian nào có nhiều trùng hợp như vậy, cũng không có nhiều Hoàng đế vì nữ nhân thù thân như ngọc. Tiền triều có Huệ Minh đế, đã được thế nhân ca tụng mấy trăm năm, có thể thấy được Đế Vương si tình hiếm có bao nhiêu, mấy trăm năm khó được một người.

Hàn Lương đệ cũng thật không ngờ ở trong ngự hoa viên mà có thể tình cờ gặp hoàng thượng, nàng ta ngượng ngùng nhìn Hạ Hành dáng người cao ngất, dịu dàng nói: "Hoàng thượng, mấy ngày trước đây thiếp mới học được một thủ khúc mới, không biết hoàng thượng có thể nghe một chút không?"

"Giọng nói Hàn Lương đệ như chim hoàng oanh nơi u cốc, đã nhiều ngày trăm không nghe nàng xướng khúc rồi." Hạ Hành nhìn lương đình bên cạnh, rồi chỉ chời nghĩ mót nói: "Nếu vậy hôm nay xướng cho trăm nghe một chút đi."

Hàn Lương đệ vui mừng đến nỗi hầu như không che dấu được sắc mặt của chính mình, nán lại đi sau lưng hoàng thượng, thấy hoàng thượng ngồi xuống mới nói: "Thiếp bêu xấu."

"Cất đèn đắp cửa phía tây, trăng sáng tựa sương bạc, hỏi ánh trăng khi nào người ấy trở về, đã thấy người ở nơi khác..."

Minh Hòa đứng phía sau Hạ Hành nghe thủ khúc này, nhắm mắt một chút, khúc này nghe như Hàn Lương đệ đang mời sủng hoàng thượng? Nhưng giọng nói này quả thật dễ nghe, một bài hát được nàng ta xướng một cách thờ dài trách móc, phiền muộn đầy lòng.

"Người ấy không thấy giai nhân khóc, có biết giai nhân bạc đầu đau..."

Một khúc xướng xong, hốc mắt Hàn Lương đệ ửng đỏ, lại ra về trấn định phúc thân với Hạ Hành: "Giọng thiếp không bằng năm đó, làm hoàng thượng ngài thất vọng rồi."

"Ừm, khúc của Hàn Lương đệ vẫn dễ nghe lắm, trầm..." Hạ Hành nhìn thoáng qua bên ngoài lương đình, mí mắt khẽ giật: "Trầm cho rằng cảm khúc này, ngẫu nhiên vui đùa thì không sao, nhưng không thể quá hao phí tinh lực, hiện giờ ngươi đã là ngũ phẩm Lương đệ, ngày ngày luyện khúc ca hát có vẻ không trang trọng lắm, sau này nếu ngươi muốn trăm thưởng thức ca khúc gì, có thể cho phủ Nhạc Nghệ tập luyện sau đó nhờ trăm đến xem xét."

Thật không ngờ sẽ nghe nói như vậy, Hàn Lương đệ lập tức ngăn cả người, ngay cả nước mắt trong hốc mắt chưa kịp rơi xuống nháy mắt cũng bị nghẹn trở về.

"Hoàng thượng quá lời rồi, thiếp cảm thấy khúc này của Hàn Lương đệ xướng rất khá, ca cơ phủ Nhạc Nghệ sao có thể so được." Khúc Kinh Cự vịn tay Mộc Cận, từng bước một tiêu sái đi vào lương đình, sau khi đi đến trước mặt Hạ Hành, giả vờ muốn quỳ gối hành lễ, được Hạ Hành một phen đỡ lấy.

"Nếu nàng thích, bảo Hàn Lương đệ trở về luyện giọng thật tốt, sau này nàng và trăm cùng nhau thưởng khúc." Hạ Hành đỡ nàng ngồi xuống bên cạnh, mang một chồng điểm tâm đến trước mặt nàng: "Hoặc hiện tại nàng bảo Hàn Lương đệ xướng một khúc, trăm nhớ Hàn Lương đệ có một thủ 《Thán liên phú》 xướng rất không tệ."

Khúc Kinh Cự cười đến mị nhãn như tơ, sóng mắt vừa chuyển, rơi xuống Hàn Lương đệ còn đang đứng, hơi suy tư, sau đó lắc đầu nói: "Hay vẫn thôi đi, tuy hoàng thượng ngài nói như vậy, mặc dù phẩm cấp Hàn Lương đệ không cao, nhưng cuối cùng vẫn là phi tần hậu cung, bảo nàng ấy xướng khúc cho thiếp, uất ức cho nàng ấy rồi."

"Nàng là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nàng bảo nàng ta xướng khúc thì có gì mà uất ức." Hạ Hành khẽ nâng cằm nhìn về phía Hàn Thanh Hà: "Hàn Lương đệ, ngươi nói xem?"

"Có thể xướng khúc cho hoàng thượng và hoàng hậu nương nương là phúc khí của thiếp." Trên mặt Hàn Thanh Hà giữ vẻ dịu dàng cười thỏa đáng, khẽ cúi người với Khúc Kinh Cự: "Mong nương nương cho phép tần thiếp xướng cho ngài nghe." Nàng ta cảm thấy trong lòng mình một bên thì lạnh, một bên thì vô cùng nóng, bốc lên rất khó chịu, phải biến bản thân mình thành ca cơ.

"Hoa đào kiều diễm, hoa lê sáng rỡ, chỉ có hoa sen..."

Khúc Kinh Cự ngáp một cái, lười biếng tựa vào vai Hạ Hành, lẩm bẩm nói: "Hôm nay thời tiết tốt, thật sự làm người ta chỉ muốn ngủ."

Hạ Hành biết nữ nhân sau khi có bầu, luôn thích ngủ, hắn ôm phía sau lưng nàng, để nàng dựa vào thoải mái hơn một chút, bàn tay còn lại nâng chung trà lên chậm rãi uống, bất chợt cúi đầu nhìn Khúc Kinh Cự dựa vào vai mình.

Hàn Thanh Hà thấy cảnh tượng này, không biết sao bỗng cảm thấy trong cổ họng có chút khó chịu, dường như mỗi ca từ thốt ra đều khiến nàng ta khó thể chịu được, tiếp đó, ngay cả chính nàng ta cũng không biết xướng thành bộ dáng gì nữa rồi.

"Ngừng đi." Hạ Hành nhỏ giọng nói: "Hoàng hậu ngủ, đừng ồn ỉnàng." Nói xong, xoay người ôm lấy người tựa vào vai mình, hít một hơi thật sâu, vẫn khá nặng.

Hoàng hậu nhà mình trông như xinh đẹp mảnh mai, ngay cả có thai ba tháng cũng không lộ bụng, nhưng khi hợp lại hẳn bỗng phát hiện, so với trước đây vẫn nặng hơn không ít, xem ra mỗi ngày ăn vài thứ kia vẫn có chút tác dụng.

Nghĩ đến mấy tháng sau bụng Khúc Kinh Cự sẽ càng lúc càng lớn, hẳn nhin không được khẽ nhũ mầy, đến lúc đó, không biết Kinh Cự sẽ phải chịu bao nhiêu tội, chỉ sợ ngay cả ngủ cũng khó khăn.

"Hoàng thượng, nếu không nô tài cho người nâng nhuyễn kiệu đến đây nhé." Minh Hòa thấy thế, bước lên trước nói.

"Không cần." Hạ Hành ôm Khúc Kinh Cự vững vàng: "Nơi này cách cung Thiên Khải cũng không quá xa."

"Vâng." Minh Hòa theo lời thôi lui ra phía sau khom người đi theo, chuẩn bị sẵn nếu hoàng thượng chùn tay một cái, hẳn ta sẽ dùng thân mình làm đệm lót cho hoàng hậu nương nương, từ đây đến hậu điện cung Thiên Khải, một đường đi đến cũng hơi xa.

"Cung tể hoàng thượng hoàng hậu nương nương." Hàn Thanh Hà trở mắt nhìn hoàng thượng ôm hoàng hậu đi xuống cầu thang lương đình, đợi sau khi không thấy bóng người nữa, mới nổi giận một phen trút xuống chén trà trên bàn đá, hoàng hậu có ý gì, chẳng lẽ Hàn Thanh Hà nàng từ nhỏ là một ca cơ sao?

Đều là nữ nhân của hoàng thượng, dựa vào cái gì nàng ta còn phải xướng khúc cho nàng nghe!

"Chủ tử." Cung nữ sau lưng bị hành động này của nàng ta dọa sợ đến mức biến sắc, liếc nhìn quanh bốn phía, thấy không có người thì mới thở phào nói: "Ngài đừng tức giận ở bên ngoài, cẩn thận tai vách mạch rừng."

"Hiện giờ nàng ta có thai không thể hầu hạ hoàng thượng, còn bám hoàng thượng không buông, vậy mà còn có không ít người khen nàng ta hiền đức, ta nhỏ vào!" Con tức trong lòng Hàn Thanh Hà đâu còn đè nén được, ngày thường đấu đá với Phùng Từ Cầm đã khiến nàng ta quên đi thực tế, thậm chí quên mất thân phận của mình.

"Chủ tử!" Cung nữ sợ đến mức mềm nhũn, bỗng chốc quỳ gối trước mặt nàng ta: "Ngài đừng nói nữa, đây chính là đại tội roi đầu!"

"Đứng lên, bên cạnh ta sao toàn là kẻ hầu ngừ dốt như vậy." Hàn Thanh Hà thở phì phò vài hơi, thấy người bên cạnh sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, dần tỉnh táo lại: "Trở về!"

Một cơ hội tốt để thân cận với hoàng thượng như vậy, nhưng đã bị Khúc Kinh Cự phá hủy, thật sự làm người căm ghét!

Khúc Kinh Cự nhắm mắt tựa vào lòng Hạ Hành, nghe tiếng hít thở càng ngày càng nặng của hắn, khi sắp đến gần cung Thiên Khải thì mở mắt, về mặt nàng mê mang nhìn xung quanh, cuối cùng ngửa đầu nhìn về phía Hạ Hành: "Hoàng thượng?"

"Tỉnh rồi?" Hạ Hành dừng bước lại, vui đầu cười nhìn về mặt không hiểu gì của nữ nhân trong lòng: "Vừa rồi nàng đang ngủ, ta mang nàng hồi cung."

"Hiện tại ta nặng hơn không ít, mau thả ta xuống." Khúc Kinh Cự vội la lên: "Hoàng thượng sao chàng có thể một đường ôm ta trở về, quá mệt rồi."

"Không sao cả." Hạ Hành bế nàng chặt một chút: "Đừng nháo, cũng sắp đến rồi, trầm ôm nàng trở về."

Đầu Khúc Kinh Cự chôn trong lòng hắn, lẩm bầm nói: "Xấu hổ chết đi được."

"Lúc nàng dọa người ta cũng đã thấy qua rồi." Hạ Hành cười nói: "Nhưng đúng là nặng hơn không ít thật."

Khúc Kinh Cự néo hông hắn một cái, hừ nói: "Không nhìn xem là lỗi của ai."

"Lỗi của ta, lỗi của ta." Hạ Hành nhanh chóng tiếp tục đi về phía trước, không hề bị cái néo không nặng không nhẹ của Khúc Kinh Cự ảnh hưởng: "Nặng tốt hơn, ta thích nàng nặng một chút."

Người liên quan đi theo phía sau đồng thời yên lặng cúi đầu càng thấp, bọn họ tỏ vẻ bản thân đều không nghe được gì cả.

Đương nhiên, càng không nhìn thấy đáng về nịnh nọt của hoàng thượng khi lấy lòng hoàng hậu nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Tín nhiệm của Đế vương

"Nương nương." Trán Hoàng Dương rịn đầy mồ hôi, tâm tình thấp thòm nhìn hoàng hậu đang ngồi trước bàn dùng bữa, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, tựa như chỉ cần một chút tiếng động thôi cũng sẽ chọc cho hoàng hậu nương nương nổi giận.

"Sao?" Khúc Khinh Cự thong thả ung dung ăn một chén cháo gà, dưa chua ăn kèm giòn giòn chua chua kích thích vị giác, rất ngon. Nàng thấy đáng về Hoàng Dương muốn nói nhưng không dám nói, nhận ly trà Kim Trán đưa tới súc miệng, rồi nhận khăn tay Ngân Liễu dâng lên lau khôe miệng: "Nói đi, chuyện gì khiến ngài hốt hoảng như vậy?"

Chân Hoàng Dương mềm nhũn quỳ gối trước mặt Khúc Khinh Cự: "Sáng nay người ta phát hiện Hàn Lương đệ đã chết trong ao sen ngự hoa viên, cả người đều bị ngâm đến phủ thũng ả."

Khúc Khinh Cự sững sờ, Hàn Thanh Hà chết rồi?

"Trước mặt nương nương mà ngài dám nói những lời xui xẻo này ư?" Mộc Cận cau mày, bây giờ nương nương đang mang thai, truyền chuyện này tới tai nương nương, chẳng phải là muốn hù dọa tiểu điện hạ trong bụng nương nương sao? "Mau im miệng."

"Không sao." Tay trái Khúc Khinh Cự nhẹ nhàng xoa xoa phần bụng hơi nhô lên của mình: "Sắc mặt ngài khó coi như vậy, tất nhiên chuyện này không phải chuyện nhỏ, có phải có liên quan đến nguyên nhân cái chết của Hàn Lương đệ không?"

Hoàng Dương thấy đáng về bình tĩnh của nương nương, không thể làm gì khác hơn là cắn răng đáp: "Người trong điện Trung Tĩnh phát hiện một cây trâm bạch ngọc trong ngực Hàn Lương đệ, có người nhận ra đây là trang sức của nương nương người." DD < Lê•Quý•Đôn >

Kim Trán và Ngọc Trâm nghe thấy lời này, đều sợ đến biến sắc, thường ngày trang sức y phục của nương nương đều do hai người họ quản, nương nương bị mất đồ, người bị hiềm nghi lớn nhất chính là các nàng. Hai người lập tức quỳ xuống, sắc mặt khó coi: "Nương nương, chúng nô tỳ trông coi bất lực, xin nương nương trách phạt."

Khúc Khinh Cự cười ra tiếng, ý bảo hai người đứng lên, sau đó nói: "Mùa đông lạnh lẽo, màn kịch này có vẻ thú vị đây, ngay cả trâm ngọc bốn cung bị mất hơn nửa tháng trước cũng đào ra được. Hậu cung hiện nay là do hai vị mẫu hậu quản lý, đi, chúng ta đến cung Phúc Thọ một chuyến, bốn cung cũng tò mò chuyện này rốt cuộc là như thế nào."

Hoàng Dương nhìn hoàng hậu nương nương về khó hiểu, hình như nương nương không có ý nổi giận chút nào cả.

Mộc Cận sững sờ, ngay sau đó khôi phục lại bình thường, nở nụ cười: "Đúng vậy, Hoàng Dương chuẩn bị phượng liền nhanh đi, từ tối hôm qua tuyết đã bắt đầu rơi, bây giờ trong bụng chủ tử đang có điện hạ, không thể để bị lạnh được."

"Dạ." Lúc này Hoàng Dương mới từ từ đứng lên, xoay người ra ngoài bảo hạ nhân chuẩn bị phượng liền.

Bên trong cung Phúc Thọ, hai vị Thái hậu, Hạ Hành, Tần An trưởng công chúa, ba vị phi tần khác, còn có thái giám điện Trung Tĩnh, tất cả đều có mặt tại đây vì chuyện Hàn Lương đệ chết đuối.

Vì Thái hậu nghe cung nữ quý phía dưới hồi báo xong, sắc mặt trầm tĩnh nói: "Ý của ngài là, khoảng giờ hội tối hôm qua, Hàn Lương đệ một thân một mình ra khỏi viện, giờ hội bốn khác ngài phát giác có gì đó không đúng, liền huy động mấy cung nữ khác tìm kiếm khắp nơi, kết quả là phát hiện thi thể Hàn Lương đệ nổi trong ao sen?"

"Dạ." Người đáp lời chính là cung nữ hầu hạ bên cạnh Hàn Lương đệ, đối mặt với cả một phòng toàn người cao quý, nàng ta có vẻ rụt rè sợ hãi: "Trước khi chủ tử rời đi, còn nói....."

"Còn nói cái gì?" Hạ Hành lạnh giọng hỏi.

"Còn nói chỉ cần hoàng hậu nương nương coi trọng nàng, sau này có thể sẽ được hoàng thượng sủng ái." Cung nữ nói xong câu đó, dập đầu xuống đất nghe cái cộp, sợ đến toàn thân run lấy bầy.

"Theo như lời của cung nữ này nói, thì người mời Hàn Lương đệ ra ngoài là hoàng hậu, hơn nữa người của điện Trung Tĩnh còn phát hiện trên người Hàn Lương đệ có trâm cài đầu của hoàng hậu." Vì Thái hậu cong khóe miệng, mang theo vẻ giễu cợt: "Ý muốn ám chỉ hoàng hậu chính là hung thủ sát hại Hàn Lương đệ, phải không?"

Hạ Hành cau mày nói: "Mẫu hậu, Khinh Cự là Hoàng hậu của một nước, há có thể đi mưu hại một phi tần nhỏ nhoi không quan trọng?" Đêm qua mặc dù hẳn phải phê duyệt tấu chương ở tiền điện cung Thiên Khai, không ở cùng với Khinh Cự, nhưng hẳn tin tưởng chuyện Hàn Lương đệ tuyệt đối không liên quan đến Khúc Khinh Cự.

Nghe nhi tử trong lúc vô tình gọi khuê danh của con dâu ngay trước mặt nhiều người như vậy, Vì Thái hậu nhìn hẩn nhịu mày, sau đó mới nói: "Ai gia cũng hết sức hoài nghi chuyện này."

"Thái hậu, hoàng thượng." Cung nữ run rẩy nói: "Bởi vì nửa tháng trước chủ tử từng hát khúc cho hoàng thượng nghe ở trong ngự hoa viên, sau đó bị hoàng hậu nương nương bắt gặp. Sau đó không lâu, có người cất xén bớt phần lệ[1] của chủ tử. Cho nên tối hôm qua một mình chủ tử đi gặp hoàng hậu nương nương, cũng là vì bất đắc dĩ, xin Thái hậu và hoàng thượng chủ trì công đạo cho chủ tử."

[1] Phần lệ: Tiền phân phát cho các phi tần cung nữ trong cung, mỗi tháng một lần, ví như tiền sinh hoạt hay tiền lương. Mỗi phân vị khác nhau có mức phần

lệ khác nhau.

"Giờ hội tối hôm qua đã bắt đầu có tuyết rơi, hoàng hậu đã có thai hơn ba tháng, sao có thể bắt chấp trời lạnh mưa tuyết đi gặp Hàn Lương đệ, còn có thể đẩy Hàn Lương đệ vào trong ao sen được?!" Tần An trưởng công chúa cười nhạo một tiếng, "Làm xong tất cả mọi chuyện, không phát hiện ra mình mất đồ, xoay người trở về hậu điện cung Thiên Khải nghỉ ngơi, thể lực của đệ muội cũng quá khoẻ rồi."

"Nô tỳ cũng không nói chuyện này là do chính tay hoàng hậu nương nương làm." Cung nữ rút đầu lại, lắp bắp nói: "Hơn nữa nô tỳ cho rằng, có khả năng là do hạ nhân của nương nương gây nên....."

"Cần rõ, tấm cung của trẫm, có ai ra vào mà trẫm không rõ hay sao?" Hạ Hành vỗ mạnh xuống bàn. "Cung Thiên Khải suốt mười hai canh giờ đều có ám vệ âm thầm canh gác thủ hộ, đừng nói là hoàng hậu, ngay cả cung nữ thái giám bình thường ra vào cũng sẽ có ghi chép, người vu hãm hoàng hậu không xong liền muốn vu hãm người bên cạnh hoàng hậu, đến tột cùng là có ý gì?"

Cung nữ này hiển nhiên không ngờ được, nàng là nô tỳ cận thân Hàn Thanh Hà mang từ vương phủ vào, làm sao biết được cung Thiên Khải lại được thủ vệ sâm nghiêm như thế, hồi lâu sau mới dập đầu cộp cộp xuống đất: "Nô tỳ không có ý đó, xin thái hậu nương nương và hoàng thượng minh giám."

Vì Thái hậu nâng chung trà lên, mắt lạnh nhìn cung nữ đang dập đầu dưới kia, cũng không để ý nàng ta dập đầu tới trán đỏ máu, nghiêng đầu nói với mẫu hậu Hoàng thái hậu: "Đừng nói bọn người đó, ngay cả tỳ muội chúng ta vào cung đã nhiều năm mà cũng mới biết chuyện này, cũng không biết tặc nhân nào gan to bằng trời muốn mưu hại cung phi còn vu hãm hoàng hậu, thật sự là tội ác tày trời."

"Đúng vậy, năm đó ai gia vào cung làm hoàng hậu gần một năm, mới biết cung Thiên Khải có ám vệ ẩn trong bóng tối bảo vệ hoàng thượng." Mẫu hậu Hoàng thái hậu cười như không cười, ngẩng đầu lên nhìn lướt qua 3 người Giang, Phùng, La. "Nhưng năm đó cũng không có ai vu hãm ai gia, hiện giờ người trẻ tuổi lá gan càng lúc càng lớn rồi."

Giang, Phùng, La 3 người sao có thể ngồi yên được nữa, ba người cùng nhau đi tới quỳ xuống trước điện, ngày nào chuyện này chưa được tra rõ, thì ngày đó ba người bọn họ còn nằm trong điện tĩnh nghi, nhưng tội mưu hại hoàng hậu, mưu hại cung phi là tội lớn phải liên lụy người nhà, họ nào dám gây ra tội lỗi như thế? Diễndànlêequýđôn

"Được rồi, ba người các ngươi không cần quỳ nữa." Vì Thái hậu đặt ly trà xuống, "Con dâu của ai gia, trong lòng ai gia hiểu rõ, nàng không phải người làm ra chuyện này, cho dù muốn làm, cũng không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Ai gia mặc kệ là kẻ to mặt lớn gan phượng nào, nhưng nếu tự mình thừa nhận, ai gia sẽ không truy cứu đến người nhà nữa, nhưng nếu để ai gia tự mình tra được, thì đừng trách ai gia vô tình."

Lúc này người trong điện Trung Tĩnh đã nhìn ra, hai vị Thái hậu và hoàng thượng đều đang che chở cho hoàng hậu nương nương, bọn họ đều đã ở trong cung nhiều năm, chỉ cần nhìn qua ánh mắt là đã hiểu được suy nghĩ tâm tình của chủ tử.

Quản sự điện Trung Tĩnh tiến lên một bước nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, khởi bẩm hai vị Hoàng thái hậu, chúng nô tài mới vừa tra được, sau gáy Hàn Lương đệ có dấu vết giống như bị vật nặng đánh vào, xét từ lực mạnh nhẹ và vị trí vết thương, thì người hành hung có lẽ thấp hơn Hàn Lương đệ một chút, hơn nữa còn là nữ tử. Nếu so ra thì Hoàng hậu nương nương cao hơn Hàn Lương đệ mấy phần, hơn nữa người đang mang thai tối kỵ nhất là kiêng vác vật nặng, cho nên người hành hung không thể nào là hoàng hậu nương nương được. Nô tài cũng đã tra xét ghi chép ra vào của hậu điện cung Thiên Khải từ tối hôm qua đến sáng hôm nay, cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh hoàng hậu nương nương đều không có ai khả nghi. Cho nên từ đó có thể suy đoán, chuyện Hàn Lương đệ tuyệt không liên quan đến hoàng hậu nương nương."

Hạ Hành gật đầu, sắc mặt ôn hòa lại: "Xem ra có người muốn một mũi tên trúng hai đích." Ánh mắt hắn quét qua ba phi tần đang quỳ, cuối cùng dừng lại trên người La Ngâm Tự và Phùng Từ Căng có dáng người thấp hơn Hàn Thanh Hà, sắc mặt lại trầm xuống: "Bất toàn bộ cung nữ thái giám hầu hạ La Quý tần và Bình tài tử lại, lần lượt thẩm vấn."

"Hoàng thượng!" Phùng Từ Căng quỳ đi về phía trước hai bước: "Ti thiếp oan uổng, hoàng thượng!"

La Ngâm Tự liếc nhìn Phùng Từ Căng thần tình kích động, tiếp tục vùi đầu không nói gì.

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương cầu kiến." Minh Hòa đi vào thông báo.

"Tuyên." Sắc mặt lạnh lùng của Hạ Hành nhanh chóng trở nên ôn hòa, đợi Khúc Kinh Cur đi vào, hắn không nhịn được đứng lên, đỡ nàng ngồi xuống bên cạnh mình: "Bên ngoài đang có tuyết rơi, sao nàng lại tới đây?"

"Vừa nghe được tin Hàn Lương đệ không còn, mà đúng lúc trên người nàng ta lại có trâm cài đầu của ta, sao ta có thể ngồi yên được chứ." Khúc Kinh Cur hơi nhíu mày. "Năm tháng trước ta ngủ quên trong ngự hoa viên, cũng không biết trâm cài đầu đó đã rơi đâu mất rồi, hoàng thượng còn cố ý thưởng cho ta một bộ trâm mới làm bằng ngọc mắt mèo coi như đền bù, ai ngờ bây giờ nó lại xuất hiện trên thi thể của Hàn Lương đệ."

Hạ Hành lập tức nhớ ra, năm tháng trước, hắn cùng Kinh Cur nghe Hàn Lương đệ hát khúc trong ngự hoa viên, kết quả Kinh Cur ngủ thiếp đi, sau khi hắn bế nàng trở về cung Thiên Khải, mới phát hiện rớt mất hai cái trâm cài đầu. Ngày hôm sau hắn bảo Minh Hòa mang một bộ trâm làm bằng ngọc mắt mèo đến hậu điện cung Thiên Khải tặng nàng. Xem ra, chiếc trâm bằng bạch ngọc kia là một trong hai chiếc trâm bị mất năm tháng trước của nàng.

"Đừng giận đừng giận, trẫm biết chuyện này không liên can đến nàng." Hạ Hành vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng: "Trẫm nhất định sẽ cho người ta điều tra kỹ chuyện này, trả lại trong sạch cho nàng."

Khúc Kinh Cur thở dài, chậm rãi gật gật đầu, sau đó nhìn về phía hai vị Thái hậu: "Kiến hai vị mẫu hậu lo lắng rồi, nhi tức thật là bất hiếu."

"Chuyện này con cũng là người bị hại mà." Mẫu hậu Hoàng thái hậu nói: "Hoàng hậu con chính vì quá mức hiền lành, trong hậu cung này luôn có những hạng

người to gan lớn mật có tâm địa ác độc, ai gia và mẫu hậu con ở hậu cung nhiều năm, cũng chưa từng thấy qua thủ đoạn ngu xuẩn như vậy. Giữ lại người như vậy trong hậu cung, ai gia cũng không dám an tâm."

"Đúng vậy, bây giờ con đang mang thai, chớ vì chuyện nhỏ này mà hao tâm tổn sức, mọi chuyện đã có ai gia đây, uất ức cho con rồi." Sau khi Vi Thái hậu nói xong, quay sang nói với Hạ Hành: "Con mau đưa hoàng hậu về đi, đừng để chuyện xui xẻo này làm bận lỗ tai, hai phu thê các con cứ yên tâm, ai gia và tỷ tỷ chắc chắn sẽ điều tra chuyện này cho rõ ràng rành mạch mới thôi."

Hạ Hành đứng dậy chấp tay với hai vị thái hậu: "Nhi tử cũng không có tinh lực trông coi chuyện hậu cung, chuyện này phải làm phiền hai vị mẫu hậu rồi."

"Đi đi, đi về đi." Vi Thái hậu khoát tay, xua hai người cứ như đang xua vệt, đợi sau khi hai người Đệ hậu rời đi, bà mới lộ ra một nụ cười lạnh, không nặng không nhẹ nói: "Phàm là kẻ khả nghi, toàn bộ trọng hình, ai gia không tin sẽ không tra ra được."

Bà lạnh lùng nhìn về phía ba phi tần của Hạ Hành: "Trong hậu cung này không được phép có nữ nhân tâm địa tàn độc!" Die nd da nl e q uu ydo n

...

Ba người Giang, Phùng, La run lên, sắc mặt Giang Vĩnh Như nghiêm túc kính cẩn dập đầu xong mới nói: "Tạ thái hậu nương nương dạy bảo."

Vi Thái hậu khẽ gật đầu với nàng, ngay sau đó nói với hai người Phùng, La đang quỳ: "Trước khi chuyện được tra rõ, hai người các ngươi ở Tĩnh Thân trai phía sau cung Phúc Thọ tự tĩnh tâm lại đi, khỏi mắc công ai gia sai người canh chừng các ngươi."

"Vâng." La Ngâm Tự quỳ củ dập đầu một cái, trong lòng nàng hiểu rất rõ, Thái hậu đây là muốn chặt đứt đường lui của các nàng, nhưng nếu nàng không làm chuyện gì sai, thì có gì phải sợ chứ?

Hết chương 101

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Hà Đông và Hà Tây

Editor: Gà

Ở hậu cung này, có thể có nhiều bí mật, cũng có thể chuyện người đã làm đều không có cách nào che giấu, quan trọng là người cao bao nhiêu, chỗ đứng ổn định thế nào.

Thái hậu hai cung lệnh cho người trong điện Trung Tĩnh trọng hình, một đám người bên cạnh La Ngâm Tự và Phùng Từ Căng thay nhau chịu hình, không lấy mạng, nhưng làm người ta muốn sống không được muốn chết không xong. Cuối cùng một vòng hình phạt còn chưa chịu xong, một cung nữ tên Vũ lập tức khóc lóc nức nở nhận hết tội trạng, thậm chí ngay cả chủ tử nhà mình trước kia ở vương phủ đã làm nhưng chuyện gì đều nói hết ra.

"Ai gia đã nói phi tần có căn cơ còn chưa ổn định sao có thể giết người mà không ai phát hiện chứ, hóa ra còn có người hỗ trợ." Mẫu hậu Hoàng thái hậu lật xem lời khai trong tay, đưa cho Vi Thái hậu bên cạnh, thờ dài nói: "Lá gan của Phùng thị này quá lớn."

Vi Thái hậu đọc nhanh như gió xong lời khai, tức giận đến sắc mặt đỏ lên, bà không phải là người vui mừng lộ rõ trên nét mặt, nhưng lời khai thật sự làm người ta khiếp sợ và phẫn nộ, đặc biệt là kẻ phạm tội do năm đó bà chọn từ trong số tú nữ ra cho nhi tử.

"Người đâu, đưa La Quý tần và Bình tài tử từ Tĩnh Thân trai đến đây." Bà áp chế lửa giận trong lòng, thờ dài với mẫu hậu Hoàng thái hậu: "Sớm biết rằng sẽ như thế, năm đó ai gia thật không nên an bày độc phụ như vậy đến hầu hạ bên cạnh hoàng thượng." Khó trách trước đây Hành nhi và nhi tửc ngày ngày ngủ cùng nhau, nhưng vẫn không có con nối dòng, chắc đã bị dược vật tổn thương thân thể, dường hơn nửa năm mới tốt.

"Muội muội không cần tự trách, tri nhân tri diện bất tri tâm." Mẫu hậu Hoàng thái hậu trấn an nói: "May mà không có gây ra đại họa, đây cũng nhờ ông trời phù hộ rồi. Chẳng qua việc này đã điều tra rõ, không biết có muốn nói cho hoàng thượng và hoàng hậu không?" Dù sao khi hoàng hậu ở vương phủ, từng bị người ta hạ độc, chuyện lớn như vậy nếu hoàng thượng và hoàng hậu không biết, cũng không thỏa đáng lắm.

"Chuyện lớn như vậy, sao có thể gạt hoàng thượng và hoàng hậu." Về mặt Vi Thái hậu đã khôi phục thành đáng vẻ ngày thường: "Mặt khác, cũng cho người mời Thục quý thái phi và Thụy vương đến đi."

"Nên như thế." Mẫu hậu Hoàng thái hậu gật đầu, dù sao việc này Thục quý thái phi cũng thoát không khỏi liên quan.

Hai người đang nói, hai người Phùng, La đã vào đến, chẳng qua đợi hai ngày ở Tĩnh Thân trai, hai người trông đã tiêu tụy không ít, La Quý tần miễn cưỡng có thể duy trì tư thái, Bình tài tử thì chật vật hơn, hai con mắt trông khô ráp vô thần, dường như hai ngày hai đêm không chớp mắt.

"Người đầu, thường tọa cho La Quý tần." Mẫu hậu Hoàng thái hậu khẽ giật khốe môi, tuy cười, nhưng có thể làm người ta cảm nhận được uy nghiêm của bà.

"Tạ hai vị Hoàng thái hậu." Trong lòng La Ngâm Tự nhẹ nhàng thở ra, hiện tại có thể ban tọa cho nàng, tỏ vẻ mọi chuyện đã điều tra xong, mặc dù nàng hiểu rõ việc không liên quan đến mình, nhưng chỉ sợ có người đổ oan cho bản thân, bây giờ tình cảnh này xem ra, nàng đã không có gì phải lo lắng nữa rồi.

Khúc Kinh Cự nghe hai Thái hậu kêu nàng và Hạ Hành đến cung Phúc Thọ, hơi kinh ngạc nhìn về phía Hạ Hành đang chơi cờ với nàng: "Các mẫu hậu đã điều tra xong mọi chuyện nhanh như vậy sao?"

Hạ Hành đương nhiên sẽ không nói cho nàng biết người trong điện Trung Tĩnh vô cùng thủ đoạn, chỉ buông quân cờ trong tay, cười nói: "Trên thế gian này, chỉ cần làm việc gì, nhất định sẽ để lại dấu vết. Phải biết rằng thiên hạ không có vụ án không tra ra, chỉ là có người nguyện ý nghiêm túc đi thăm dò hay không."

Khúc Kinh Cự đồng ý với những lời này của Hạ Hành, thường có người nói muốn người ta không biết trừ khi mình đừng làm, cho nên làm người vẫn đừng nên cố ý làm ác thì mới tốt.

Thấy vẻ mặt nàng ngẫm chấp nhận, Hạ Hành đứng lên nói: "Các mẫu hậu đã muốn gặp chúng ta, vậy chúng ta nhanh đến cung Phúc Thọ cùng nhìn thử xem." Nói xong, ra lên hạ nhân mang áo choàng lông cáo đến, lại giúp Khúc Kinh Cự thay một đôi ủng nhung thỏ dày, mới mang người ra khỏi cung Thiên Khai.

Vừa ra khỏi cung Thiên Khai, Khúc Kinh Cự bỗng cảm thấy gió lạnh phả vào mặt, tuyết đọng trên đường mặc dù đã được thái giám quét sạch sẽ, nhưng nóc nhà và trên ngọn cây đã phủ đầy tuyết, nàng thở ra một hơi: "Tuyệt lớn thật."

Đưa tay kéo cao cổ áo choàng của nàng che khuất gò má, Hạ Hành đỡ nàng đến thẳng ngự liễn của mình, đợi hai người ngồi vào chỗ của mình xong, hần mới nói: "Hiện giờ đã vào tháng Chạp, tuyết lớn như vậy rất bình thường."

Năm ngoái đã từng thấy tuyết lớn ở Kinh thành, nhưng Khúc Kinh Cự vẫn có một loại cảm giác đặc biệt với tuyết, có lẽ kiếp trước sống ở miền Nam, luôn thấy trong sách giáo khoa ngữ văn viết mùa đông có người tuyết, trên thực tế tuyết chất thành đống không ngót nên mới có cảm giác mất mát nhĩ.

Không thể có được nhưng khi còn nhỏ có người nói với người còn có một thứ như vậy, đối với đại đa số người khác, khó tránh khỏi sẽ hơi chấp nhặt một chút.

Ngự liễn một đường đi qua, Khúc Kinh Cự ngẫu nhiên vén rèm lên, thì nhìn thấy một số cung nữ hoặc thái giám quỳ gối hai bên đường, trên trời còn có tuyết đang rơi, dưới đất lạnh lẽo, những người này lại quỳ nghiêm chỉnh, không hề có nửa phần qua loa.

Vào cung Phúc Thọ, Hạ Hành đã nhìn thấy Phùng thị đang quỳ giữa đại điện, quỳ sau lưng nàng ta còn có vài cung nữ thái giám mang sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt hần hơi trầm xuống, dắt tay Khúc Kinh Cự hành lễ với hai vị Thái hậu rồi ngồi xuống bên cạnh.

Trong cung Phúc Thọ đốt địa long, Khúc Kinh Cự cởi áo choàng lông cáo trên người ra, mà vẫn cảm thấy hơi nóng, lấy tay nhẹ nhàng kéo vạt áo xuống, nhìn thấy Phùng Từ Căng thì hỏi: "Mẫu hậu, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?"

"Mấy năm nay là gan của Phùng thị này cũng không bé, hoàng thượng và hoàng hậu các con cũng nhìn xem." Vì Thái hậu bảo Xuân Vũ đưa lời khai cho Hạ Hành, sau đó thấy sắc mặt nhĩ từ càng xem càng lạnh, biết hần đã nổi giận, chột than một tiếng: "Mẫu hậu có lỗi với con, vì đã an bày cho con một độc phụ như vậy."

"Mẫu hậu tuyệt đối không phải như thế, Phùng thị làm việc ác độc, lại giỏi ngụy trang, sao có thể là lỗi của mẫu hậu ngài?" Hạ Hành tức giận đến mức vỗ lên bàn trà bên cạnh: "Phải là trẫm có mắt như mù, vậy mà đã giữ nữ nhân như vậy ở bên cạnh nhiều năm như thế."

"Hoàng thượng!" Phùng Từ Căng biết mọi chuyện đã bại lộ, có chút không cam lòng nhìn Đế Vương đang thịnh nộ: "Nếu không phải vì hoàng thượng muốn thú nạng ta, cuối cùng còn sủng ái nạng ta, hà tất gì thiếp phải đi làm chuyện như vậy?"

Thấy Phùng Từ Căng tức giận chỉ tay vào mình, Khúc Kinh Cự nhú mày, hôn là do Khánh Đức để ban cho, thân là do Hạ Hành quyết định kết, sao cuối cùng lại thành lỗi của nàng vậy? Có bản lĩnh thì đi hại Khánh Đức để và Hạ Hành ấy, lúc trước hạ độc Khúc Kinh Cự làm gì chứ?

"Hoàng hậu chính là vương phi Tiên đế khâm ban cho hoàng thượng, hoàng thượng và nàng phu thê tình thâm, vốn là thiên kinh địa nghĩa, người là một thị thiếp nhỏ, nhưng dám sinh lòng đố kị, mưu hại hoàng hậu. Từ lúc ở vương phủ đã hạ độc vương phi, vào cung thì lại dám sát hại Hàn Lương đệ, hãm hại hoàng hậu, người đáng sợ bậc này, vậy mà còn mặt dày oán trách hoàng thượng thú chính thê, thật sự buồn cười." Vì Thái hậu cười lạnh: "Trên đời này thị thiếp nhiều như vậy, nếu đều giống như người, chẳng phải sẽ lộn xộn rồi sao?"

"Bản thân thánh mẫu Hoàng thái hậu ngài cũng chỉ là phi tần, chẳng lẽ ngài chưa từng không cam lòng sao, hiện giờ ngài có thể thành thánh mẫu Hoàng thái hậu cao cao tại thượng được ư?" Phùng Từ Căng ngẩng đầu nhìn thẳng Vì Thái hậu, trào phúng nói: "Thiếp thế nào, đều là nữ nhân, Khúc Kinh Cự nàng cao quý hơn ta ở đâu?"

"Độc phụ như người vậy có tư cách gì so sánh với thánh mẫu Hoàng thái hậu." Mẫu hậu Hoàng thái hậu lạnh lùng nhìn Phùng thị hồ ngôn loạn ngữ: "Luận tài luận diện mạo luận đức hạnh, người hoàn toàn không bì kịp thánh mẫu Hoàng thái hậu. Năm đó khi ai gia vẫn còn là hoàng hậu, thánh mẫu Hoàng thái hậu luôn cung kính với ai gia mọi bề, cũng không vì ai gia không được đề sủng mà có nửa phần chậm trễ, dưỡng dục hoàng thượng cũng thành người thiên tư thông minh, lòng mang thiên hạ dân chúng, bà ấy làm thánh mẫu Hoàng thái hậu chính là thiên mệnh sở quy [1]. Nữ nhân độc ác hãm hại chính thê bậc này như người, lấy gì ra so? Thật sự miệng đầy lời hoang đường, làm người ta buồn cười đáng tiếc."

[1] thiên mệnh sở quy: ý trời, số mệnh.

Mẫu hậu Hoàng thái hậu nói thế này chồn chồn đều bảo vệ thánh mẫu Hoàng thái hậu, cũng nói cho những người khác, thánh mẫu Hoàng thái hậu và bà cùng ngồi cùng ăn là do bà tấn thưởng và hơn nữa là tôn sùng, thậm chí nâng việc này lên thành thiên mệnh, thật sự đã nâng cao Vi Thái hậu và Hoàng đế, hơn nữa còn biểu hiện lập trường của bản thân.

Nghe xong lời nói này, Khúc Kinh Cur mới hiểu được, khó trách nhiều năm như vậy mẫu hậu Hoàng thái hậu không được Đế Vương sùng ái, dưới gối cũng không có nhi tử, nhưng Khánh Đức đế cũng chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ phế bà, tâm tính và thủ đoạn thế này, một nữ nhân thông thấu như vậy. Thật ra cũng giống Vi Thái hậu, không gặp được một nam nhân đáng tin, thật sự rất đáng tiếc.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Hành, quả nhiên thấy sắc mặt hân hòa dịu không ít, hiển nhiên rất vừa lòng và cảm kích lời nói của mẫu hậu Hoàng thái hậu.

"Hoàng thượng, Thục quý thái phi và Thụy vương đến."

"Tuyên."

"Nhi thần bái kiến hai vị mẫu hậu, bái kiến hoàng huynh, hoàng tẩu." Hạ Uyên vừa vào đại điện, sắc mặt bình tĩnh hành lễ với ba người, dường như không nhìn thấy vài người đang quỳ kia.

Đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi Hạ Hành đăng cơ Khúc Kinh Cur mới chính mắt nhìn thấy Hạ Uyên, xét thấy nàng luôn không quá thích Hạ Uyên, cho nên lần này Hạ Uyên vào cửa, nàng cũng không nhìn nhiều. Nhưng lúc đối phương mở lời, nàng bỗng cảm thấy Hạ Uyên có chút không thích hợp, dường như từ một thiếu niên trung nhị biến thành đại thúc trầm mặc ít lời, biến hóa lớn này khiến nàng hoài nghi người trước mắt và Hạ Uyên trước đây thật sự là hai người.

Sau khi Thục quý thái phi nhìn thấy Phùng Từ Căng quỳ trên đất, sắc mặt chợt trở nên hơi khó nhìn, bà ta còn chưa nói gì, mẫu hậu Hoàng thái hậu đã ném lời khai đến trước mặt bà ta: "Thục quý thái phi, người xem đi!" Hành động này nếu do Vi Thái hậu làm, chỉ sợ sẽ có người nói bà can rờ. Nhưng nếu là mẫu hậu Hoàng thái hậu làm, thì đó là thiên kinh địa nghĩa.

Hạ Uyên nhìn tờ lời khai rơi xuống này, lại thấy sắc mặt mẫu phi thay đổi, chỉ biết chắc hẳn mẫu phi ở trong hậu cung đã làm chuyện gì bị Thái hậu tra ra rồi. Hẳn ta xoay người nhặt lời khai lên, khi thấy Bình tài tử và mẫu phi nội ứng ngoại hợp hại chết Hàn Lương đệ hơn nữa còn vu hãm hoàng hậu, sắc mặt vốn bình tĩnh bỗng chốc trở nên tái nhợt, hẳn ta quay đầu nhìn về phía Thục quý thái phi: "Mẫu phi?"

Thục quý thái phi không dám nhìn nhi tử, bà hơi chột dạ nhìn hai vị Thái hậu nói: "Ngôi vị hoàng đế này vốn nên thuộc về con ta, dựa vào cái gì mà các người có thể lên mặt?!"

"Chặn miệng của bà ta lại!" Mẫu hậu Hoàng thái hậu trầm giọng nói: "Thục quý thái phi, ai gia nghĩ người nên cân trọng lời nói đi, hoàng thượng đăng cơ là danh chính ngôn thuận, khi Tiên đế lập di chúc chư vị đại thần tâm phúc đều ở đó, không thể chấp nhận người đổi trắng thay đen như vậy!"

"Mẫu phi ngu muội, nhi thần cầu xin hai vị mẫu hậu giữ cho mẫu phi một mạng!" Hạ Uyên thấy mẫu phi bị hai mẹ áp lại, miệng còn bị các nàng nhét lụa, cắn răng bịch một tiếng quỳ xuống trước mặt Hạ Hành: "Cầu hoàng thượng nương tình."

Khúc Kinh Cur ngồi bên cạnh Hạ Hành, nàng thấy người vốn tùy ý thẳng thắn lại quỳ trước mặt mình như vậy, không hiểu sao có loại tiếc nuối không nói nên lời.

Thục quý thái phi nhìn thấy cảnh này, không ngừng lắc đầu, nhưng nói không thành lời, nôn nóng đến mức rơi lệ, đầu còn nhìn ra, một năm trước bà vẫn là Thục quý phi được sùng ái nhất hậu cung.

Mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây [2], chỉ sợ Thục quý thái phi và Hạ Uyên cũng không ngờ, họ sẽ có một ngày như vậy.

[2] Mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây: là một câu tục ngữ được sử dụng rộng rãi để mô tả những thăng trầm của các sự kiện trên thế gian. Nguồn gốc: Sông Hoàng Hà đã nhiều lần thay đổi trong lịch sử của nó, ngôi làng ban đầu ở bờ phía đông của sông Hoàng Hà biến thành một bờ phía tây của sông Hoàng Hà do sự thay đổi của sông Hoàng Hà nhiều năm sau đó. (Nguồn: baike.baidu.com)

Khúc Kinh Cur nhìn không được nhìn về phía hai vị Thái hậu, phát hiện sắc mặt hai người đều bình tĩnh đáng sợ, dường như hai người Thục quý thái phi và Hạ Uyên đều chỉ đang biểu diễn một vở kịch không hề buồn cười chút nào, các bà soi mói nhưng lại cao cao tại thượng ngồi xem.

Nàng không khỏi vỗ về bụng của mình, nếu nàng là Thục quý thái phi, chỉ sợ cũng không xem nổi cảnh này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Ai hiểu lắm ai

"Lỗi mà Thục Quý Thái phi phạm phải, thật sự là khó tha thứ, Thụy vương ngại cầu tình cho Thục Quý Thái phi, vậy có nghĩ tới Hàn Lương đệ chết oan và hoàng hậu bị bà ta vu hại hay không?" Mẫu hậu Hoàng thái hậu thấy Hạ Uyên dập đầu đến trán rướm máu, mới lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ bởi vì bà ta là Quý Thái phi, nên dù có phạm sai lầm thế nào cũng không truy cứu."

Động tác dập đầu của Hạ Uyên khựng lại, hẳn ta quay đầu nhìn mẫu phi bị đám ma ma kèm chặt phía sau, hèn mọn nói: "Mẫu phi là trưởng bối của nhi thần, tội lỗi của bà sẽ do một mình nhi thần gánh chịu."

"Oan có đầu, nợ có chủ, nếu trưởng bối phạm sai lầm sẽ do bản bối gánh chịu thay, thì còn gì là luật pháp nữa?" Hạ Hành để ly trà trong tay xuống, nhún mày nói: "Nếu cả triều Đại Long đều là loại người này, thử hỏi trăm phải cai trị thiên hạ như thế nào đây?"

"Phùng thị mưu hại cung phi, vu hãm hoàng hậu, lòng dạ ác độc, ban năm thước lụa trắng." Hạ Hành nhàn nhạt lên tiếng. "Gia tộc Phùng thị dạy dỗ nữ nhi không nghiêm, giáng bỏ quan tước, trong vòng ba đời không được vào triều làm quan."

"Hoàng thượng khai ân, hoàng thượng." Phùng Tử Căng không ngờ hoàng thượng lại không niệm tình cũ như thế, ngay cả người nhà mẹ đẻ mình cũng phải chịu liên lụy, nàng ta muốn quỳ lách đến gần Hạ Hành cầu xin, kết quả lại bị hai cung nữ dùng sức lôi trở lại, ấn nàng ta xuống mặt đất.

"Hoàng thượng!" Phùng Tử Căng gấp đến độ khóc lớn, muốn cầu xin tha thứ, miệng lại bị người khác chặn lại, không thốt nên lời. Dđ • L`Q`Đ`

Hạ Hành lạnh lùng nhìn nàng ta, trong mắt không có một tia cảm xúc, giống như nàng ta là một người dưng xa lạ.

"Mang xuống, chớ làm ồn chur vị chủ tử." Tiền Thường Tín thấy nét mặt khó chịu của hoàng thượng, liền ra dấu với người bên cạnh, rất nhanh đã có người kéo Phùng Tử Căng xuống.

La Ngâm Tự ngồi bên cạnh nhìn Phùng Tử Căng bị kéo ra ngoài như súc vật, không nhận được rung mình, nhìn về phía Khúc Kinh Cự, trong đáy mắt càng thêm phần kính sợ.

Khúc Kinh Cự đưa tay lấy một khối bánh ngọt, trong lúc hỗn loạn ồn ào này mà nàng vẫn có tâm tư dùng điểm tâm. Phát giác La Ngâm Tự đang nhìn mình, nàng cong cong khóe miệng với đối phương, thấy đối phương kính sợ cúi đầu, nàng không thêm để ý cười cười, mắt lạnh nhìn màn kịch trước mắt.

Hạ Uyên ngẩng đầu nhìn ba mẫu tử ngồi trên cao đang nắm giữ tính mạng mẫu phi mình, cảm thấy toàn thân vô lực tuyệt vọng, bất đắc dĩ ngồi bệch xuống đất, nhìn chằm chằm xuống đất như người mất hồn.

"Hoàng thượng, mặc dù Thục Quý Thái phi và tội phi Phùng thị nội ứng ngoại hợp, nhưng dù sao bà ta không phải người trực tiếp làm hại Hàn Lương đệ, ta cho rằng, tuy tội của Thục Quý Thái phi không thể tha thứ, nhưng cũng không đáng chết." Khúc Kinh Cự lau khóe miệng, tầm mắt quét qua Thục Quý Thái phi: "Hay là hai vị mẫu hậu và hoàng thượng tha cho Thục Quý Thái phi một mạng?"

"Hừm? Không biết hoàng hậu có ý gì?" Hạ Hành nghe được lời này của Khúc Kinh Cự, quay đầu nhìn nàng với vẻ mặt ôn hòa.

"Ta từng nghe nói lúc tiền đế còn tại vị, Thục Quý Thái phi thường xuyên được hầu hạ ngự tiền, nếu đã như vậy, sao bây giờ không để Thục Quý Thái phi đến thủ Hoàng Lăng, mỗi ngày dâng hương đốt đèn, tự sám hối lại bản thân." Khúc Kinh Cự cười nhìn về phía hai vị Thái hậu. "Không biết như vậy được không ạ?"

Một nữ nhân quen ăn sung mặc sướng, cầm y ngọc thực như Thục Quý Thái phi mà phải đi thủ Hoàng Lăng, chẳng phải là khiến bà ta sống còn khó chịu hơn chết sao? Vì Thái hậu nhìn con dâu, thấy đáng về nàng nghiêm túc, hình như cũng không có ý làm khó Thục Quý Thái phi, bà không khỏi hoài nghi là mình suy nghĩ quá nhiều, nghiêng đầu nói với Mẫu hậu Hoàng thái hậu: "Không biết ý tỷ tỷ như thế nào?"

Tiền đế băng hà chưa tới một năm, nếu bây giờ xử trí Thục Quý Thái phi, khó tránh khỏi có người nói ra nói vào, giữ mạng Thục Quý Thái phi lại, đây bà ta đến Hoàng Lăng cô độc lạnh lẽo đó, ngược lại đây mới chính là lựa chọn tốt nhất. Mẫu hậu Hoàng thái hậu nhìn Khúc Kinh Cự thăm tán thưởng, hoàng thượng có thể sủng ái nàng như vậy, quả thật không uổng. "Ai gia cảm thấy như vậy rất tốt, lúc tiền đế còn tại vị, ngài rất yêu thích Thục Quý Thái phi. Dù sao tỷ muội chúng ta đã từng hầu hạ tiền đế, ai gia cũng không nỡ dồn người vào con đường chết, để người đến hầu hạ tiền đế cũng tốt, ít nhất nếu tiền đế ở dưới suối vàng biết được, chắc cũng cảm thấy vui mừng."

Không ngờ người đứng ra cầu tình giúp mẫu phi mình lại là Khúc Kinh Cự, Hạ Uyên ngẩng đầu nhìn về phía nàng, hành đại lễ: "Tạ ơn hoàng thượng, tạ ơn hai vị mẫu hậu, tạ ơn..... Hoàng tâu."

Nhận thấy giọng nói Hạ Uyên rõ ràng hơi khựng lại, trong lòng Khúc Kinh Cự hiểu rõ, đối phương không muốn cảm tạ mình, chỉ là nàng cũng không cần, mỉm cười khoát tay áo: "Tam thúc không cần đa lễ."

Hạ Hành nhìn Hạ Uyên với vẻ mặt phức tạp, ngay sau đó đứng lên nói: "Nếu chuyện đã xử lý ổn thỏa rồi, thì trăm cũng dẫn hoàng hậu hồi cung đây. Gần đây trời đông giá rét, xin hai vị mẫu hậu bảo trọng phượng thể."

Vì Thái hậu và Mẫu hậu Hoàng thái hậu cười cười gật đầu, Vì Thái hậu nói: "Ai gia đã biết, hai người các con cũng phải chú ý cẩn thận hơn."

Khúc Kinh Cự và Hạ Hành ra khỏi cung Phúc Thọ, thấy một dãy hoa mai nở rộ bên đường, nàng hít một hơi thật sâu, gió lạnh và hương thơm cùng tràn vào khoang mũi: "Thật là thoải mái."

"Nếu nàng thích thì sai người mỗi ngày đến Mai viên cắt vài nhánh cắm trong phòng là được." Hạ Hành cầm tay nàng, xoa xoa làm ấm. "Ta không dám đi

loạn ở đây nữa đâu.”

"Ai nói ta thích hoa ở đây." Khúc Khinh Cur liếc hắt một cái. "Ta không phải là hoàng thượng, không có hứng thú với hoa hoa cỏ cỏ gì đó đâu.”

"Sao ta nghe lời này của nàng có chỗ nào đó không đúng vậy nhỉ?" Hạ Hành khẽ cười, không thèm để ý đám Tiền Thường Tín Mộc Cận theo phía sau che ô cho bọn họ, đột nhiên nhìn về phía trước, nói: "Trên thực tế hậu cung của ta chỉ có một mình nàng, chẳng lẽ nàng còn không rõ sao?"

"Giống như Huệ Minh đế tiền triều ư?" Khúc Khinh Cur nhìn hắt cười hỏi.

"Khinh Cur, ta vĩnh viễn cũng không phải là Huệ Minh đế, nàng cũng sẽ không bao giờ trở thành Chiêu Hòa hoàng hậu thứ hai." Hạ Hành nghiêm túc nhìn Khúc Khinh Cur, lúc nàng còn chưa kịp phản ứng thì quay đầu nói tiếp: "Ta về tiền điện trước." Nói xong liền vội vã rời đi, ngự liễn cũng để lại cho Khúc Khinh Cur.

Nhìn Hạ Hành vội vã rời đi, Khúc Khinh Cur cong môi cười, nhưng ý cười không lan tới mắt, Mộc Cận đứng sau lưng nhận thấy được vẻ mặt khác thường của nàng, giao ô cho Kim Trán, cẩn thận đỡ tay nàng: "Chú tử, chúng ta cũng hồi cung thôi."

Khúc Khinh Cur thấy vẻ thận trọng của Mộc Cận, cười không ra tiếng: "Thôi, ngự giá của đế vương, hoàng thượng không có ở đây, ta ngồi nó làm gì, các người cũng theo ta trở về thôi."

Mộc Cận cúi đầu nhìn mặt đất được quét sạch bóng, lại nhìn đôi giày trên chân hoàng hậu, hơi do dự, nhưng không thể làm gì khác hơn là bảo Ngọc Trâm tiến lên, hai người một trái một phải bảo hộ hoàng hậu ở giữa.

"Hoàng tâu xin dừng bước."die,n; da.nlze.qu;ydo/mn

Khúc Khinh Cur quay đầu lại, liền thấy Hạ Uyên đi tới trước mặt mình, hắt ta hít một hơi thật sâu mới nói: "Mới vừa rồi đa tạ hoàng tâu cầu tình giúp mẫu phi thần đệ."

"Tam thúc không cần đa lễ, bỗ cung không cầu tình giúp ai cả, chỉ nói sự thật mà thôi." Khúc Khinh Cur từ từ đi về phía trước, thấy Hạ Uyên đi theo phía sau cách mình ba bước, không biết đối phương có dụng ý gì, nàng cũng không lên tiếng.

"Mặc kệ thế nào, nhân tình ngày hôm nay, thần đệ xin nhớ kỹ." Hạ Uyên bắt tay ra sau lưng, gương mặt trắng nõn bị gió lạnh thổi hơi ửng đỏ, hắt ta nhìn một bên sườn mặt Khúc Khinh Cur: "Hôm nay mẫu phi có thể lưu lại tính mạng, là hoàng thượng đã khai ân."

Khúc Khinh Cur dừng lại, nghiêng đầu nhìn về mặt của Hạ Uyên, lại phát hiện lời nói của đối phương là thật tâm, do dự một chút mới nói: "Bỗ cung không rõ, tại sao Thục Quý Thái phi lại tổn tâm tư đối phó bỗ cung, chuyện này có ích lợi gì cho bà ta sao?"

"Bà ấy kiêu ngạo cả đời, sao có thể chịu được thất bại." Hạ Uyên cười tự giễu: "Ta và mẫu phi đã mơ mộng nhiều năm như vậy, một khi đã tỉnh mộng, không phải ai cũng có thể chấp nhận được."

Vậy rốt cuộc mẫu tử các người đã tự ý làm bao nhiêu chuyện sai trái trong mộng rồi?!

Khúc Khinh Cur tiếp tục đi về phía trước, thỉnh thoảng có cung nữ thái giám gấp nàng, rồi rút quý xuống tránh đường. "Nếu đời người có thể bớt mơ mộng thì đã không xảy ra những chuyện đáng tiếc, tam thúc có hối hận với những việc mình từng làm không?"

Hạ Uyên nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu: "Có lẽ đã từng hối hận, nhưng giờ đây, những chuyện đó đã thành định cục, những thứ kia cũng đã không còn quan trọng nữa."

Rốt cuộc cũng chữa khỏi bệnh thứ phát [1] của hắt ta rồi, Khúc Khinh Cur cảm thấy hắt ta nhảy vào một cái biến đổi từ một thiếu niên kiêu ngạo thành ông già thấu hiểu sự đời, tư tưởng thay đổi cũng nhanh thật đấy, nhớ lần trước gặp mặt Hạ Uyên là ở yến tiệc trong phủ Thụy vương, khi đó bệnh của hắt ta vẫn còn nghiêm trọng lắm

[1] Bệnh thứ phát (Bệnh thứ hai, bệnh trung học) – Nguyên gốc “中二病”: Là một từ thông dụng trên mạng, có nguồn gốc từ Nhật, đây là thuật ngữ chung dùng để mô tả những người hay kiêu ngạo, chỉ sống trong thế giới của họ hoặc đưa ra những tuyên bố đặc biệt về sự tự mãn của bản thân. Mặc dù nó được gọi là "bệnh" nhưng nó không phải "bệnh". Cũng tương tự như kiểu “tự cho mình là cái rốn của vũ trụ” trong giai đoạn nổi loạn của thanh thiếu niên ấy.

"Thất bại là mẹ thành công[2]" Khúc Khinh Cur cười cười. "Hiện tại tam thúc có thể nghĩ thông suốt, cũng coi là đại thiện."

[2] Nguyên gốc前事不忘,后事之师: Không quên quá khứ (chuyện trước), thầy của tương lai (chuyện sau). Tức là, đừng quên những thất bại của lần trước để học hỏi rút kinh nghiệm cho những lần sau. Mèo chuyển thành “Thất bại là mẹ thành công” cho dễ hiểu hơn nhé:))

"Cả ngày uống rượu, thưởng khúc, chơi bồi lâu lỏng cũng tốt." Hạ Uyên nhớ tới những ngày tháng mình trôi qua bây giờ, không cần vào triều, không cần để ý đến những chuyện khác, cũng không cần quan tâm tới những người đưa bái thiếp tới cầu cạnh nịnh nọt, đóng cửa vương phủ, muốn vui về thế nào thì vui về thế ấy. "Sung sướng như tiên."

Khúc Khinh Cur thật sự không nghĩ ra vì sao Hạ Uyên tự nhủ những chuyện này làm gì, nhưng tựa hồ hắt ta cũng không có ý ám chỉ điều gì, nàng đành nói: "Cuộc sống như thế quả thật khiến người khác hâm mộ."

"Chắc hẳn hoàng tâu cũng thích những ngày nhàn nhã như thế." Hạ Uyên cười cười, mặc cho hoa tuyết rơi đầy xuống vai mình.

Khúc Kinh Cự quay đầu nhìn hấn ta, nhớ mang máng lần đầu tiên đến phủ Thụy vương, nàng ngồi trong kiệu, Hạ Uyên cũng đứng ngoài trời tuyết như thế này, tóc đen xoã trên áo khoác lông cáo bạc, gương mặt thiếu niên anh tuấn ngạo nghễ.

Đoàn người dần dần đi tới gần cung Thiên Khai, Hạ Uyên dừng bước, thở dài nói với Khúc Kinh Cự: "Hoàng hậu nương nương có biết kết cục của Huệ Minh đế và Chiêu Hòa hoàng hậu không?"

Khúc Kinh Cự thoáng nhủ mảy: "Sử quan tiền triều ghi lại, tình cảm giữa Huệ Minh đế và Chiêu Hòa hoàng hậu vững như vàng, sau khi Chiêu Hòa hoàng hậu bị bệnh qua đời, sau đó không lâu Huệ Minh đế cũng đau lòng băng hà theo, cuối cùng còn hợp táng chung trong một quan tài bằng vàng, mặc dù không sinh cùng ngày nhưng chết cùng huyết, đây không phải là kết cục sau cùng sao?"

"Hoàng tấu có lẽ không biết, Huệ Minh đế lên lút dan díu với một cung nữ, cuối cùng bị Chiêu Hòa hoàng hậu biết được, Chiêu Hòa hoàng hậu tức giận công tâm, học máu mà chết. Huệ Minh đế cực kỳ hối hận, nhưng giai nhân đã không còn, có hối tiếc cũng đã muộn. Dù cho Huệ Minh đế ban ý chỉ, sau khi chết muốn hợp táng với Chiêu Hòa hoàng hậu, thế nhưng cũng còn ý nghĩa gì nữa đâu? Cuối cùng hai người không có con cháu, người kế vị chính là nhi tử của đệ đệ Huệ Minh đế, đây mà cũng gọi là hạnh phúc sao?" Hạ Uyên chấp tay nói: "Chân tướng chuyện xưa thường rất tàn khốc, tình cảm giữa Huệ Minh đế và Chiêu Hòa hoàng hậu cũng không hoàn mỹ như trong lời đồn. Thần đệ cáo lui."

Khúc Kinh Cự nhìn theo bóng lưng của hấn ta, một hồi lâu sau đột nhiên cười rộ lên, xem ra mới vừa rồi mình nói chuyện với Hạ Hành đã bị Hạ Uyên nghe thấy rồi, chỉ là trong lời nói của hấn ta có ý giải thích thay Hạ Hành, hay là đang nhắc nhở nàng chớ tin vào sự chung tình của đế vương?

Hay là cả hai? Hấn ta không muốn nàng thương tâm vì lời nói lạnh lùng lúc nãy của Hạ Hành, lại vừa không muốn nàng tin tưởng đế vương chung tình rồi dẫn đến ngày sau bị tổn thương?

Chỉ là, vì sao Hạ Uyên có lòng tốt nhắc nhở mình làm gì? Chẳng lẽ là vì cảm tạ mình mới vừa nãy đã bảo toàn tính mạng cho Thục Quý Thái phi ư?

»diễn ≡ đàn ≡ lê ≡ quý ≡ đôn«

"Hoàng thượng?" Tiền Thường Tín không hiểu tại sao hoàng thượng lại vội vã trở về tiền điện như thế, hấn ta cẩn thận phỉu phỉu hoa tuyết trên vai Hạ Hành, lựa lời hỏi: "Trước khi đến cung Phúc Thọ ngài đã nói, muốn dùng bữa với hoàng hậu nương nương, không biết vào lúc này có thể bảo ngự thiện phòng chuẩn bị được chưa ạ?"

Hạ Hành không được tự nhiên gật gật đầu, sờ sờ lỗ tai đã hơi đỏ lên, nói: "Đúng rồi, đi xem thử xem hoàng hậu đã về đến cung chưa, nếu trở lại rồi thì báo trăm một tiếng, trăm và nàng ấy vẫn còn một vấn đề chưa đánh xong."

"Dạ." Tiền Thường Tín bất đắc dĩ lui ra ngoài, nếu trong lòng nhớ nhung hoàng hậu, thì mới nãy đừng có giả vờ lạnh lùng, chẳng lẽ là muốn đùa giỡn với hoàng hậu thôi à? Tâm tư của hoàng thượng, thật đúng là khó đoán khó dò mả.

Trong phòng, Hạ Hành vuốt ve hà bao bên hông, mặc dù thủ nghệ thêu hoa vẫn phía trên mặt còn kém xa so với đám tú nương, nhưng đây chính là vật mà hấn yêu thích nhất.

Nghĩ đến Khúc Kinh Cự, hấn không nhịn được lại sờ sờ lỗ tai vẫn còn ửng đỏ. Một đại nam nhân như hấn, lại tình ruồi nói lời ân ái trước mặt đám hạ nhân, thật là... Ngượng ngùng chết mất thôi!!!

Hết chương 103

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Như vậy là tốt rồi

Editor: Gà

Sáng sớm trời đông giá rét vô cùng buốt lạnh, cấm vệ quân giữ ở cửa cung hít một ngụm khí lạnh, cũng không dám dậm chân sưởi ấm, thấy ngày thường một số quan viên thích cưỡi ngựa vào triều bây giờ ào ạt ngồi trong cỗ kiệu, vậy mới hiểu trong lòng thủ vệ sinh ra một loại cảm xúc hâm mộ ghen tỵ hận thù thế nào.

"Này, huynh đệ, nghe nói Ninh Vương sắp về triều rồi hả?" Hai cấm vệ quân thủ vệ thay ca đi ra cửa cung, trong đó một đại hán khỏe mạnh thấp giọng nhìn xung quanh: "Hôm qua nghe nói đã có không ít người thỉnh tấu việc này với hoàng thượng rồi."

Một tên hơi cao gầy lộ ra một biểu cảm đã biết trước rồi: "Ninh Vương về triều không phải là việc sớm đã định sao, khi Tiên đế còn sống vì thiên vị Thụy vương, mới đưa Ninh Vương ra bên ngoài, hiện giờ trời giá lạnh đất đóng băng, hoàng thượng lại là người nhân hậu, đương nhiên sẽ triệu Ninh Vương về, người xem đi, không quá ba ngày, Ninh Vương chắc chắn sẽ được hoàng thượng tuyên triệu hồi triều."

Đại hán khỏe mạnh sờ đầu, cười ngây ngô nói: "Ngươi nói có lý, Thụy vương phạm lỗi lớn như vậy, hoàng thượng vẫn niệm tình cũ không lấy mạng hấn,

càng miễn bàn Ninh Vương điện hạ rồi." Gã muốn nói, Ninh Vương thật sự bị giam giữ có chút oan uổng, có lẽ vụ ám sát lúc trước thật sự do Thụy vương làm, nhưng Tiên đế bất công, mới lấy Ninh Vương ra làm lá chắn.

Người cao gầy thấy dáng vẻ gã như thế, cũng không nhiều lời với gã, trong lòng hần thở dài, nhân tâm hoàng gia này suy nghĩ cong cong queo queo, về phần thật sự huynh đệ tình thâm hay gì khác, không liên quan đến thù vạ bọn họ. Hiện tại Ninh Vương về triều, Thụy vương lại thành Quận Vương không có thực quyền, hai vị này từ đầu đến cuối đều không có mắt, Thụy vương lúc nào cũng kiêu ngạo, không biết đã đắc tội bao nhiêu người, còn Ninh Vương càng bị hần ta hạ không ít thể diện, xem thế này thì Thụy vương hay rồi.

Trong triều đình, chư vị đại thần đối với việc Ninh Vương hồi triều ào ạt nghị luận, có người nói Ninh Vương do Tiên đế hạ lệnh giam giữ, hoàng thượng không nên sửa đổi. Cũng có người nói, hiện tại Ninh Vương biết sai có thể sửa, lại là huynh đệ với hoàng thượng, về triều giúp hoàng thượng phân ưu chính là việc thiên kinh địa nghĩa, vì sao không nên thay đổi tuyên triệu hồi triều.

Trên thực tế tất cả mọi người đều rõ, chuyện Ninh Vương bị Tiên đế giam giữ có điểm đáng ngờ, thậm chí có người hoài nghi Tiên đế vì che chở cho Thụy vương mà xem Ninh Vương như son dương thế tội. Nhưng giờ phút này ai cũng không dám đưa ra chuyện này, chỉ tranh cãi Ninh Vương có nên về triều hay không thôi.

Người có hiềm khích với Ninh Vương đương nhiên không muốn Ninh Vương trở về, nhưng cũng có người ủng hộ Ninh Vương về triều, người có lòng sẽ phát hiện, ủng hộ Ninh Vương về triều, đa số là phe bảo hoàng (bảo vệ hoàng gia), vì thế những người này bắt đầu nghĩ, đây không phải là ý hoàng thượng chứ?

Hiện giờ thế lực Ninh Vương sớm đã bị triệt không còn một mảnh, quan viên vốn thân cận với Ninh Vương cũng bị quan viên được hoàng thượng trọng dụng ép đến sứt sứt, thậm chí không ít kẻ nghiễm nhiên cũng biến thành phe bảo hoàng, hành động lần này của hoàng thượng là muốn cho người trong thiên hạ thấy, tình cảm của hần đối với huynh đệ à?

Vốn lúc trước Tiên đế có chứng cứ thuyết phục vạch tội Ninh Vương, lúc này Trung Nghĩa công thay đổi khẩu phong, đại ý chính là Ninh Vương hiện giờ biết sai có thể sửa, hồi triều lấy tài cán giúp hoàng thượng phân ưu vẫn vẫn.

Trung Nghĩa công và người cha vợ cáo già La Trường Thanh này từ trước đến nay đều đi theo hoàng thượng, lúc này hai người lại có cùng lập trường, còn ai không rõ ý hoàng thượng nữa, lâm triều, cũng không ai dám phản đối chuyện này rồi.

"Chư vị đại nhân đều đã tấu mong trăm mời đại ca về triều, trăm rất vui mừng, năm mới đại ca ở xa, khi còn là huynh đệ từng có chút chiếu cố trăm, hiện nay trăm đã là Hoàng đế, nghĩ đến trời tuyết lớn đại ca lại phải ở đỉnh núi lạnh khủng khiếp, hàng đêm khó ngủ, đại ca có thể về triều giúp trăm phân ưu, thật sự là đại thiện." Hạ Hành cảm khái nói: "Trung Nghĩa công, không bằng người tự mình đi một chuyến, nghênh đón Ninh Vương hồi kinh."

Hoàng thượng nói gì mà Ninh Vương luôn chiếu cố huynh đệ, không phải nói cho mọi người rằng hần không tin Ninh Vương sẽ gây ra vụ ám sát sao?

"Thần tuân chỉ." Điền Tấn Kha biết hoàng thượng muốn Ninh Vương nhận một cái tình của ông, trong lòng cũng cảm tạ tâm ý hoàng thượng đối với Điền gia ông, sau khi cúi thật sâu với Đế Vương ngồi trên ghế rồng, lập tức lui sang một bên.

Trong lúc nhất thời có không ít người trong lòng bắt đầu chua xót, ngấm lại trong cung đã có hoàng hậu mang thai bốn tháng, lại cảm khái số mệnh không tốt bằng người ta.

Hiện giờ Khúc Kinh Cur ở thâm cung đang lật chuyển một đồng bóng bái thiếp trong tay, mắt thấy sắp tân niên, tuy vì Tiên đế băng hà không thể làm linh đình, nhưng không thể không làm, bái thiếp này nọ trình vào đều có thân phận mệnh phụ, ví dụ như Thành vương phi, Thụy vương phi cùng với các vị phu nhân Công gia phu nhân Hầu gia, nàng tùy tay mở ra một cái, đầu tiên là chúc Đế Hậu vạn phúc, sau đó xen lẫn danh sách lễ vật tân niên được trình lên.

Về phần phải ban cho những người này cái gì, bên cạnh Khúc Kinh Cur đương nhiên sẽ có người lo việc này, những gì Khúc Kinh Cur cần làm là nghe bọn họ đọc ra thôi.

"Nương nương, nếu không ngại đi nghỉ trước một lúc đi." Mộc Cận thấy hoàng hậu nương nương ngáp một cái, nhân tiện nói: "Chúng nô tì sẽ phân loại cẩn thận, sau đó lại đọc cho ngài nghe một chút là được rồi."

"Không cần đâu." Khúc Kinh Cur phát tay, nhìn sắc trời bên ngoài: "Sắp đến buổi trưa rồi, đợi lát nữa hoàng thượng sẽ đến dùng bữa, người bảo phòng bếp chuẩn bị thật tốt đi."

"Vâng." Mộc Cận ý bảo Ngân Liễu đến nói với người phòng bếp, sau đó thu bái thiếp Khúc Kinh Cur đã xem để qua một bên.

"Ta nghe nói cảm tình giữa Thụy vương và Thụy vương phi rất không tốt, đã rầm rầm rộ rộ khắp toàn bộ Kinh thành." Khúc Kinh Cur cầm bái thiếp của phủ Thụy vương trong tay: "Tốt xấu gì Thụy vương phi cũng là con dâu hoàng gia, nháo nhây vậy thành ra đáng về gì nữa?"

"Hoàng hậu nương nương ngài cũng đã nghe nói sao?" Kim Trần thờ dãi: "Từ trước lúc hoàng thượng đăng cơ, trong Kinh thành thường truyền ra tin tức hai người không hợp, hiện giờ càng nháo càng bẽ tắc, nô tì còn từng nghe nói Thụy vương muốn hưu Thụy vương phi, làm người Tần gia vô cùng không vui."

Người Tần gia đối với Khúc Kinh Cur mà nói, thật sự không phải là từ ngữ gì tốt đẹp, đột nhiên nàng nghĩ đến Vi Tần thị, nhân tiện nói: "Ta nhớ được mẫu thân của Vi Nhiễm Sương chính là người Tần gia, không biết hiện tại Vi Nhiễm Sương thế nào rồi?"

Kim Trần nghe vậy lập tức lộ ra ý cười vui sướng khi người gặp họa: "Nàng ta được xem là người Tần gia, nhưng là một nhánh xa xôi của Tần gia. Từ sau khi thánh mẫu Hoàng thái hậu sai người đi trách cứ Vi Tần thị không lâu, Tần đại nhân đã làm chủ tìm cho Tần cô nương một cửa hôn sự, nhưng vì Tiên đế băng hà, hôn sự bị hoãn lại."

"Nàng tốt xấu gì cũng xem như là biểu muội của hoàng thượng, nếu xuất giá, vậy phu gia (nhà chồng) cũng không dám khất khe với nàng." Nhớ đến dáng vẻ tội nghiệp của Vi Nhiễm Sương này, Khúc Kinh Cự hơi nhíu mày, điều kiện tiên quyết là sau khi Vi Nhiễm Sương gả đi thì phải rời khỏi đây, đừng nên ra vẻ phóng khoáng như vậy nữa.

"Ai biết nhà nàng nghĩ thế nào, dù sao cũng không phải người gì tốt." Kim Trần khinh thường bĩu môi, chuyện lúc trước Vi Nhiễm Sương muốn làm thiếp thị của hoàng thượng, các nàng còn nhớ rất rõ đấy.

"Lời này nói rất đúng." Trên mặt Hạ Hành mang theo ý cười đi nhanh đến, hần nhìn Kim Trần rồi nói: "Nữ tử như vậy, quả thật không phải là người tốt."

"Hoàng thượng!" Đám người Kim Trần sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, chân mềm nhũn lập tức quỵ xuống, nàng ấy thật không ngờ hoàng thượng sẽ nghe được lời nàng nói, nếu để hoàng thượng cho rằng nương nương ghen tị thì làm sao bây giờ, sao nàng lại giống Ngân Liễu không quản được miệng của mình rồi thế?

"Đứng lên đi, trẫm biết người người các ngươi đều vì hoàng hậu." Hạ Hành phát tay, hiển nhiên không ngại Kim Trần nói gì đó, hần đến trước mặt Khúc Kinh Cự, thấy trước mặt nàng là một chén trà táo đỏ, hần tiện nói: "Trước đó vài ngày ta đọc sách thuốc, nói nữ nhân có thai uống trà táo đỏ sẽ thay đổi máu huyết, không tốt với thân thể." Nói xong, đã tự mình đẩy trà táo đỏ qua một bên.

Khi nào thì hần bắt đầu nghiên cứu phương diện này rồi vậy? Khúc Kinh Cự liếc mắt đánh giá hần một cái, cười hỏi: "Vậy ta nên uống gì mới được?"

"Mỗi ngày uống một ít trà Long Tĩnh Bích Loa Xuân, hơi nhạt một chút, nhưng có lợi cho tâm phế, ta đã xem vài bản sách thuốc, đều nói giống nhau." Nói xong, bảo Tiền Thường Tín dâng trà của mình lên.

Khúc Kinh Cự đối với lá trà gì đó, không có hứng thú mấy, nhưng nếu đối phương đã lo lắng như vậy, nàng cũng không nên lãng phí ý tốt của đối phương theo ý Hạ Hành, không chạm vào chén trà táo đỏ này nữa: "Gần đây hoàng thượng nhất lý vạn ky [1], sao còn có thời gian đọc này nọ vậy?"

[1] nhất lý vạn ky: có nghĩa là mô tả công việc cực kỳ khó khăn, ban đầu đề cập đến việc xử lý rất nhiều công việc hành chính của hoàng đế mỗi ngày. (Nguồn: baike.baidu.com)

"Giao nàng và con cho người khác, cuối cùng ta vẫn có chút không nỡ, ngẫu nhiên không có việc gì thì lật xem vài sách thuốc, xem như qua ngày." Tầm mắt hần chuyển đến chén trà, vội ho một tiếng nói: "Vừa rồi ta nghe các ngươi nhắc đến biểu muội Vi gia, nàng không cần lo lắng vì chuyện của nàng ta, trẫm nghe nói người đính hôn ước với nàng ta không ở Kinh thành, Vi Tần thị cũng bị mẫu hậu cấm đưa bái thiếp tiến cung rồi."

"Nàng ta là người thân của hoàng thượng chàng, vì sao ta phải phí tâm vì nàng ấy." Khúc Kinh Cự nghiêng đầu khẽ cười: "Hôm nay ta bảo phòng bếp nấu món canh trần châu nhũ bồ câu, đến lúc đó hoàng thượng nên ném thử xem."

Biết hoàng hậu nhà mình đang chuyển đề tài, Hạ Hành nhìn thấy ý cười trên mặt nàng càng ngày càng rõ, cũng chỉ cười lắc đầu, cho người bắt đầu truyền lệnh.

Trong cung có các luật lệ về bữa ăn hàng ngày, nhưng thức ăn trong đó cũng có chút khác biệt, phòng bếp nhỏ của Khúc Kinh Cự hầu như có thể theo kịp Ngự Thiện Phòng, cái này còn chưa nói Hạ Hành thường xuyên ra lệnh cho người trong điện Trung Tĩnh đưa gì đó cho nơi này của Khúc Kinh Cự.

Sau khi dùng bữa trưa xong, Hạ Hành dựa vào giường đọc sách, Khúc Kinh Cự tựa vào người hần thưởng thức một món ngọc chế Cửu Liên Hoàn, chưa đến một lúc nàng nhanh chóng coi bỏ món đồ trong tay, ngáp một cái ném Cửu Liên Hoàn qua một bên, xoay người đặt đầu trên đùi Hạ Hành: "Thật sự quá nhàm chán."

Hạ Hành thấy bụng nàng hơi lồi lên, cẩn thận để tay lên, ngẫu nhiên còn có thể cảm nhận được sinh mệnh nhỏ trong bụng nhảy lên, hần cười nói: "Nàng muốn chơi gì, ta bảo bọn họ chuẩn bị cho nàng."

"Không có gì đặc biệt muốn chơi cả." Tay Khúc Kinh Cự lướt qua lướt lại trên bắp đùi hần: "Không bằng kể ta nghe một chút cảm giác lần đầu tiên chàng gặp ta đi."

"Khi đó trên mặt nàng trang điểm rất đậm, còn cúi đầu không dám nhìn ta, ta thật sự cho rằng bản thân cưới phải một tiểu tửc phụ nhát gan sợ phiền phức." Hạ Hành đưa tay đặt sau lưng nàng, tùy ý để tay Khúc Kinh Cự làm loạn trên chân mình: "Ta rất vui mừng vì nàng vượt qua được việc Phùng thị hạ độc nàng, bằng không cuộc đời này ta sẽ không biết, hóa ra nam nhân và nữ nhân, có thể ở cùng nhau như thế."

Tay Khúc Kinh Cự dừng một chút, trong lúc nhất thời nàng không biết nên nói gì, sau một lúc lâu mới nói: "Nếu ta không vượt qua được thì sao?"

Hạ Hành giữ tay nàng, hơi dùng sức, khiến nàng cảm thấy hơi đau: "Không có nhiều nếu như vậy, kết quả hiện tại chính là nàng ở đây, trẫm cũng ở đây."

"Như vậy rất tốt." Hạ Hành đặt tay nàng lên gương mặt mình, than một tiếng: "Có Kinh Cự ở cùng trẫm, là may mắn trong cuộc đời này của trẫm."

Cô độc một người cao cao tại thượng thì có ý nghĩa gì, cho nên hầu như mỗi triều đại mỗi Hoàng Đế đều có nữ nhân thiên sủng của bản thân, nhưng ở trên người của nữ nhân bọn họ thiên sủng thì bọn họ lại không tìm thấy cái mà bản thân muốn, nên cứ tiếp tục tìm kiếm người kế tiếp.

Hần biết nữ nhân nằm trên đùi mình là người mà hần muốn.

Nhưng, hần cũng biết, trong lòng nữ tử này, hần lại không quan trọng như vậy.

Chẳng qua, thời gian của bọn họ còn dài, thời gian sẽ chậm rãi thay đổi mọi thứ.

Cho nên, như vậy là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Đã được định trước

Editor: Mèo ^{TM}

Lúc nửa đêm, Khúc Kinh Cự đột nhiên tỉnh lại từ trong mộng, chân bị chuột rút khiến nàng đau đớn khó chịu, dường như từng sợi gân không ngừng co rút ở bắp chân và bàn chân nàng.

"Kinh Cự, sao vậy?" Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Hạ Hành chợt tỉnh lại, nhận thấy trán người bên cạnh rịn đầy mồ hôi lạnh, mượn ánh nến trong góc tường, thấy sắc mặt của nàng cũng tái nhợt, lập tức ngồi dậy, vội vàng gọi người vào.

Sau một hồi ồn ào náo động, chân của Khúc Kinh Cự được các ma ma xoa bóp nên không còn bị chuột rút nữa. Một mồi xoa xoa trán, bây giờ nàng cảm thấy rất buồn ngủ, nhưng lại không ngủ được.

"Xin hoàng thượng đừng quá lo lắng, những nữ nhân khi mang thai, có lúc sẽ xuất hiện triệu chứng tay chân bị rút gân như thế này, thường ngày chú ý bồi bổ thân thể, qua một đoạn thời gian là ổn thôi." Ma ma thấy sắc mặt hoàng thượng vẫn không tốt lắm, liền thận trọng lựa lời, nói: "Nếu lại bị như thế, nên bảo người ản huyết xoa bóp cho nung nung, có thể sẽ nhanh khỏi."

Về mặt Hạ Hành hơi hoà hoãn, thấy dáng vẻ không có tinh thần của Khúc Kinh Cự, liền nói: "Chuyện này trăm sẽ phải y nữ ở Thái y viện làm, các người đều lui ra cả đi." Mặc dù hẳn không hiểu y thuật, nhưng cũng biết trên cơ thể người có rất nhiều huyết vị, nếu lỡ tay ản sai chỗ nào đó, sẽ rất có hại với nữ nhân có thai và thai nhi.

Ma ma và đám người Mộc Cận thận trọng lui ra, đợi sau khi ra khỏi cửa, bọn họ mới thở phào một hơi, sắc mặt của hoàng thượng mới vừa rồi thực sự quá đáng sợ, làm cho bọn họ sợ đến không dám thở mạnh.

"Ngủ không được à?" Hạ Hành nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Khúc Kinh Cự, một lúc lâu sau vẫn thấy nàng còn thức, liền hỏi: "Còn khó chịu lắm sao?"

Khúc Kinh Cự lắc lắc đầu, đổi một tư thế khác: "Không ngủ được."

"Sao vậy?" Hạ Hành kéo chăn lên, đắp kín cho hai người. "Vừa hay ngày mai ta không cần vào triều, bây giờ cùng thức hàn huyên với nàng vậy." Ngày mai sẽ bắt đầu phong bút đóng triều, trên thực tế Hạ Hành còn một số chuyện cần phải làm, nhưng vì để an ủi người bên cạnh, đương nhiên hẳn sẽ không nói những thứ này.

Khúc Kinh Cự không có hứng tán gẫu lắm, nhưng thấy bộ dáng hào hứng bùng bùng của đối phương, không thể làm gì khác hơn, nói: "Tán gẫu cái gì?"

"Tùy tiện nói gì cũng được." Hạ Hành cố gắng nhìn con buồn ngủ xuống, cố không há miệng ngáp. "Ví dụ như những chuyện lúc nhỏ của nàng, hoặc là những món đồ mà nàng thích."

Khúc Kinh Cự sững sốt hồi lâu, thờ dãi nói: "Có rất nhiều chuyện không còn nhớ rõ nữa, trước kia ta rất ít có cơ hội ra khỏi nhà, sau khi lớn lên một chút, cũng chỉ có cửu mẫu dẫn ta đi gặp người ngoài, nhưng dù sao ta cũng không thể thường xuyên ở bên cạnh cửu mẫu được. Sau sự kiện Điền Gia và Khúc gia trở mặt nhau, thì ta lại càng ít được gặp người hơn. Cho nên từ nhỏ đến lớn, ta chỉ trôi qua những tháng ngày lặng lẽ vậy thôi, không có gì đáng nói."

"Lương thị thật sự đáng ghét." Hạ Hành thương yêu vuốt tóc xõa ra của Khúc Kinh Cự. "Những việc mà tiền đề làm cho ta cũng không nhiều lắm, có lẽ hai việc tốt nhất đã làm chính là, một là nàng, hai viết chiếu thư truyền ngôi cho ta."

"Sao ta có thể so sánh được với chiếu thư truyền ngôi chứ, trong thiên hạ này, chiếu thư chỉ có một, mà nữ nhân thì lại có ngàn vạn." Khúc Kinh Cự xoay người, tự đổi sang một tư thế khác, tựa đầu vào hóm cổ Hạ Hành. "Lương thị thật đáng ghét, nhưng phụ thân ta cũng là đầu sỏ lớn nhất, mẫu thân của ta chết không rõ nguyên do, phụ thân lại gấp gáp cưới kẻ thù vào cửa. Nếu không phải nhờ cả nhà cửu cửu, chỉ sợ ngay cả xuất giá ta cũng sẽ tro bụi không một xu dính túi, nếu ta thật sự xuất giá với tình cảnh như vậy, thì còn gì là thể diện hoàng gia nữa?!"

"Cả nhà Trung Nghĩa công rất tốt." Hạ Hành nghe nàng nói xong, hồi lâu mới đáp: "Trong thiên hạ tất nhiên có những nam nhân bạc tình bạc nghĩa như vậy, nhưng cũng có nam nhân nhất mực chung tình, bạc đầu chẳng xa nhau."

Khúc Kinh Cự cong cong khóe môi, Hạ Hành đây là đang nói cho nàng biết, hẳn không phải hạng người như Xương Đức công ư?

"Trong thiên hạ tất nhiên có những nữ tử thích nghe lời đường mật, nhưng cũng có nữ tử thích nhìn vào sự thật trước mắt." Nàng giơ một ngón tay vẽ loạn trên lồng ngực hẳn. "Vừa khéo ta thuộc loại người sau, không thích nghe người khác nói, chỉ thích nhìn người khác làm."

"Vây ư?" Nụ cười trên mặt Hạ Hành càng thêm rõ ràng. "Khinh Cư có thể thông tuệ như vậy, ta rất vui mừng."

Hắn chỉ sợ nàng không thích nghe hắn nói, cũng không thích nhìn hắn làm thôi.

Hai mươi chín tháng chạp, triều đình phong bút, trừ các bộ quan trọng phải giữ lại làm việc, thì những bộ khác đã về nhà ăn tết hết rồi. Nhưng mặc dù như thế, những quan viên này cũng không nhân nhả hưởng tết, mà tích cực hỏi thăm nhà ai được hoàng thượng ban thưởng, nhà ai có thể được tham gia hoàng yến năm nay.

Dù sao đây là năm đầu tiên tân hoàng lên ngôi, người có thể được hoàng thượng ban thưởng, liền đại biểu cho việc những người này đã lọt được vào mắt hoàng thượng, đám người trong kinh thành có thể ngồi yên mới lạ.

Cho nên từ ngày hai mươi chín tháng chạp đến đêm giao thừa, thỉnh thoảng có ban thưởng từ trong cung ra ngoài. Tỷ như Thành vương, Trung Nghĩa công, ngoài chữ Phúc và câu đối xuân do hoàng thượng tự tay viết ra, còn có lễ vật ban thưởng của hai vị Thái hậu và hoàng hậu nữa. Còn lại đám người như Ngụy Thừa Quang, Ninh Vương, Thụy Vương, La Thượng Thư cũng nhận được không ít ban thưởng.

Về phần những gia tộc quan viên khác, có người được hoàng thượng ban cho chữ Phúc, có người được hoàng hậu thưởng lễ vật, nhưng cũng chưa có được vinh dự được Tứ đại nhân vật trong cung cùng ban thưởng một lúc như vậy. Nhưng mặc kệ thế nào, cuối năm nay tất cả quan viên trong kinh thành đều hiểu ra một chân lý, đó chính là, chỉ có đi theo hoàng thượng mới có thịt ăn.

Yến tiệc đêm ba mươi giao thừa, trừ những người trong Hoàng thất ra, những quan viên nhất đẳng trong kinh cũng được may mắn vào cung dự yến, tỷ như Trung Nghĩa công và gia chủ nhà mẹ đẻ của hai vị Thái hậu.

Khúc Khinh Cư và Hạ Hành cùng ngồi ở vị trí đầu, bởi vì nàng đang có thai nên không được uống rượu, trước mặt bày một chén canh Phụng Hoàng, thực tế là bao tử heo nhồi thịt gà hầm cách thủy, nhưng mùi vị quả thật không tệ, dùng làm ẩm bụng trong ngày đông giá rét là tuyệt nhất.

Người phía dưới đều biết hoàng hậu nương nương đang mang thai, nên cũng không có ai mất nhấm nháp mở đến mời rượu, cho nên yến tiệc tiến hành được một nửa, nàng đều rất nhân nhả thoải mái hưởng thụ.

"Thai của hoàng hậu nương nương nhỏ gọn, tròn đều mà hơi thấp, thai này nhất định là con trai." Tàn Bạch Lộ giờ ly rượu lên, đứng dậy nói với Khúc Khinh Cư: "Thần phụ kính nương nương, chúc nương nương sớm sinh quý tử, thanh xuân mãi trường tồn."

Hoàng hậu nương nương đang mang thai, bây giờ lại chúc người ta sớm sinh quý tử, có phải là có ẩn ý gì đó hay không? La Văn Dao nhú mày, cũng giờ ly rượu lên theo, nói: "Thần phụ cũng chúc hoàng hậu nương nương thân thể an khang, vạn sự như ý."

Khúc Khinh Cư cảm ly rượu lên, Mộc Cận rót cho nàng một ít nước ấm, nàng nâng chén với hai người họ, nói: "Đa tạ hai vị đệ muội, bây giờ ta không thể uống rượu, đành lấy nước thay rượu cảm ơn hai vị."

Hạ Hành gấp một miếng lưỡi vịt vào chén của Khúc Khinh Cư, cười nói: "Chư vị đang ngồi đây cũng không phải người ngoài, trẫm cũng không sợ chư vị cười chê, trẫm và hoàng hậu vẫn còn trẻ, nam hay nữ trẫm đều thích."

Mọi người đang ngồi đây lập tức nhao nhao đồng ý, thuận theo bầu không khí mà khen tình cảm đế hậu một phen, đại ý là mặc kệ hoàng tử hay công chúa, nhất định có thể được di truyền tất cả những ưu điểm của đế hậu, sau này khẳng định sẽ trở thành nhân vật vạn người mê khuynh đảo thiên hạ.

Tàn Bạch Lộ không thể tin được Hoàng đế sẽ trắng trợn che chở Khúc Khinh Cư như vậy, thậm chí còn nói không để ý nam nữ ngay trước nhiều người như vậy, chẳng lẽ Hoàng đế không muốn có người nối dõi tông đường sao?

"Sau này Trẫm và hoàng hậu vẫn còn rất nhiều đứa bé, mỗi lần mang thai đều phải suy đoán là nam hay nữ, chẳng phải đến lúc đó trẫm và hoàng hậu sẽ phiền chết hay sao?!" Hạ Hành cười ha hả, nói: "Trẫm cũng không muốn tự tìm phiền toái."

Mọi người đương nhiên là cùng cười theo, nhưng trong lòng lại kinh hồn bạt vía, có phải ý của hoàng thượng trong lời nói này là, dù sau này có nhiều hoàng tử công chúa hơn nữa, thì đều chỉ do một mình hoàng hậu sanh mà thôi.

Nhất định là bọn họ nghe lầm rồi!

Khúc Khinh Cư nhú mày nhìn Hạ Hành, thấy hắn đang vui vẻ cười hi hi ha ha, liền cúi đầu tiếp tục uống canh.

Vệ Thanh Nga ngồi cùng một bàn với Hạ Kỳ, nàng ta kinh ngạc nhìn Khúc Khinh Cư đang mặc một bộ váy Bách Điều Triều Phụng màu tím, không dám tin vào hai mắt và hai tai của mình. Hoàng đế nguyên ý chuyên sủng duy nhất một nữ nhân, thậm chí còn có ý định chỉ để một mình Khúc Khinh Cư sinh con cho hắn?

Nàng ta nhớ đến những nữ nhân mà các quan viên khác đưa tặng vào phủ sau khi Vương gia được phép về kinh, mặc dù sau khoảng thời gian nàng ta đồng cam cộng khổ cùng Vương gia, mặc dù Vương gia đã thân cận với nàng ta hơn, nhưng tại sao mỗi khi có nữ nhân được đưa đến phủ, hắn ta đều vui vẻ thu làm thiếp hoặc nô tỳ thông phòng?

Chẳng lẽ trên thế gian này, thật sự có tồn tại nam nhân chung tình, hơn nữa nam nhân đó còn là Hoàng đế?

Vệ Thanh Nga chậm rãi thu hồi tầm mắt mình, không biết sao ánh mắt lại dời đến Tàn Bạch Lộ. Sắc mặt Tàn bạch cực kì khó coi, hình như Thụy vương ngồi bên cạnh cũng không muốn để ý tới nàng ta. Mặc dù ngồi cùng bàn, nhưng không khí giữa hai người còn không bằng cả người xa lạ.

Khó trách Tần Bạch Lộ lại ghen ghét Khúc Kinh Cự như vậy, là nữ nhân, nàng ta có thể hiểu được phần nào tâm lý của đối phương, bởi vì ngay cả nàng ta cũng thấy ghen tỵ với hoàng hậu. Thân phận tôn quý, đang mang thai sắp có con, ngay cả phu quân cũng một lòng chung tình với ả ta. Mà ả ta có phải là loại nữ nhân thiện lương rộng lượng gì cho cam, thậm chí xuất thân cũng không tôn quý, vậy mà chuyện gì cũng tốt đẹp hơn các nàng.

"Nàng đang nhìn gì vậy?" Hạ Kỳ nhẹ nhàng kéo kéo tay áo nàng ta dưới bàn, nhỏ giọng nói: "Nàng đừng học theo vị vương phi có đầu óc ngu xuẩn nhà lão tam, ta nghe nói Hoàng thượng rất không vừa lòng, nên đã ban thưởng rất nhiều mỹ nhân đến phủ Thụy vương rồi."

Trong lòng Vệ Thanh Nga giật mình, cau mày nói: "Không phải hoàng thượng đã nói, không tuyển chọn tú nữ sao?"

"Hắn không tuyển chọn vào cung, nhưng cũng có thể dùng để ban thưởng cho người khác." Hạ Kỳ lắc lắc ly rượu trong tay, liếc nhìn Hạ Uyên. "Lão Tam kiêu ngạo phách lối, vị vương phi nhà hắn ta cũng không tốt đẹp gì, ta nghe nói nàng ta từng làm rất nhiều chuyện khiến hoàng hậu không vui, theo như tình cảm mà Hoàng đế đối với hoàng hậu, hắn có thể bỏ qua cho vương phi nhà lão tam mới lạ đó."

"Hoàng thượng không đến nổi....." Vệ Thanh Nga chắc lưỡi, Hoàng thượng không đến nổi sẽ quản những chuyện xích mích giữa nữ nhân với nhau thế chứ?

"Chớ thấy hắn nho nhã dễ gần mà lầm, hắn hung tàn hơn về ngoài nhiều." Hạ Kỳ hạ thấp âm lượng, nhỏ đến mức chỉ có hai người nghe được: "Vị Khúc trắc phi trong phủ lão tam đấy, kết cục thảm còn hơn chữ thảm"

Vệ Thanh Nga siết chặt ly rượu, vậy nữ nhân có thể nắm loại nam nhân này trong lòng bàn tay, thì thủ đoạn sẽ đáng sợ đến cỡ nào?

Từ giây phút này trở đi, ánh mắt Vệ Thanh Nga mỗi khi nhìn Khúc Kinh Cự, giống như là đang nhìn một yêu nữ nghiêng nước nghiêng thành cực kì đáng sợ.

Khúc Kinh Cự không biết mình đã thăng cấp thành yêu nữ, nàng ngáp dài một cái, ăn một ít trái cây được cắt tỉa như những cánh hoa, thảnh thơi cùng tán gẫu vài câu với các mệnh phụ, yến tiệc dần đến hồi cuối.

Vừa bước sang thời khắc năm mới, pháo hoa bên ngoài đại điện được bắn lên trời, nổ tung thành những đoá hoa lửa xinh đẹp toả khắp trên bầu trời hoàng cung.

Khúc Kinh Cự nhìn ra ngoài điện, vừa hay nhìn thấy từng chùm pháo hoa đang bung toả, đẹp không tả xiết.

"Thích không?" Hạ Hành vươn tay ôm nàng vào lòng. "Ta dẫn nàng ra ngoài xem"

Khúc Kinh Cự đưa tay cho hắn nắm, hai người cùng nhau đi ra ngoài điện, đứng trên đài cao, nhìn pháo hoa không ngừng được bắn lên trời, bung toả thành nhiều màu sắc sắc sỡ, cảm xúc lâng lâng như đang mơ.

Sau lưng hai người, đám người tham gia yến tiệc cũng cùng đi theo ra ngoài, tất cả mọi người đều thấy đế hậu tay trong tay, dưới màn pháo hoa rực rỡ, bóng lưng của hai người giống như một bức họa.

Vệ Thanh Nga đứng bên cạnh Hạ Kỳ, tầm mắt nàng ta vẫn rơi vào hai bàn tay từ đầu đến cuối nắm chặt không buông của Đế hậu, dường như lại nhìn thấy đêm giao thừa năm trước, hình ảnh Khúc Kinh Cự một thân áo đỏ từ trên bậc thang này từng bước từng bước đi xuống, còn Hoàng đế lúc đó vẫn còn là vương giả tiến lên giờ tay ra đón Khúc Kinh Cự.

Thì ra hình ảnh đó nàng ta vẫn chưa quên, thậm chí còn khắc sâu trong tim.

Pháo hoa khi đó, hình như cũng rực rỡ như đêm hôm nay, nhưng những gì nàng ta có thể nhớ, chỉ là đôi tay ấm áp không nhịn được mà giờ ra đón lấy Khúc Kinh Cự.

Có lẽ có một số chuyện, đã được định trước từ lâu.

Tựa như nàng ta và Hạ Kỳ, Khúc Kinh Cự và Hoàng đế, Tần Bạch Lộ và Thụy vương.

Hết chương 105

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Hưu thư

Editor: Gà

Ngày tết qua đi, là thời điểm các phủ lui tới, Khúc Kinh Cự thân là hoàng hậu trong cung, đương nhiên thu được không ít bái thiếp, nhưng vì hiện giờ nàng có thai, chẳng qua chỉ gặp Thái hậu hai cung, đám người nhà mẹ đẻ Điền La thị, hôm nay cần gặp là Ninh vương phi và Thành vương phi.

"Ninh vương phi, Thành vương phi, mau mời vào." Hoàng Dương vội vàng đi ra từ sau cửa đại điện, ý cười đầy mặt thi lễ với Vệ Thanh Nga và La Văn Dao thi lễ, rồi khom người dẫn hai người vào cửa.

"Làm phiền công công." La Văn Dao lễ phép cười với Hoàng Dương, nàng biết Hoàng Dương là người đắc lực bên cạnh hoàng hậu, cho nên vô cùng khách khí với hắn.

"Thành vương phi khách khí, mời." Thái độ Hoàng Dương càng khiêm tốn, không nhanh không chậm đi vào bên trong: "Hoàng hậu nương nương biết nhị vị vương phi sẽ đến, sáng sớm nay đã chờ rồi."

Vệ Thanh Nga nương theo lời Hoàng Dương nói vài câu cảm kích, khi đến ngoài cửa chính phòng, nàng ta không nói nữa, Hoàng Dương Dương cất giọng: "Hoàng hậu nương nương, Ninh vương phi và Thành vương phi đến."

"Mau mời vào." Vệ Thanh Nga mơ hồ nghe được giọng Khúc Kinh Cự, lập tức tấm màn trước mặt được vén lên, một cung nữ rất quen mặt ra đón, hành lễ với các nàng, đưa hai người đến chính phòng.

Đây là lần đầu tiên Vệ Thanh Nga đến chỗ này, nàng ta liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra vật bài trí trong phòng rất được chú ý, hơn nữa không có gì bèn nhọn, chắc hẳn lo lắng những thứ đó sẽ thương tổn Khúc Kinh Cự đang có thai.

Nàng ta nhìn Khúc Kinh Cự đang ngồi, Khúc Kinh Cự chỉ chải một búi tóc đơn giản, tóc mai bên cạnh cắm vào một bộ điều, phối với sợi tóc đen, nhưng lại khiến nàng trông xinh đẹp lười nhác vài phần.

"Bái kiến hoàng hậu nương nương." Vệ Thanh Nga và La Văn Dao đồng loạt hành lễ, cử chỉ tràn đầy cung kính.

"Giữa chị em bạn hữu chúng ta không cần khách khí như vậy." Khúc Kinh Cự phát tay, bảo cung nữ mang ghế tròn khắc hoa đến cho hai người, ban tọa xong mới nói: "Hôm nay còn tuyết, như vậy phiền nhị vị đến thăm bản cung rồi."

"Nương nương nói vậy sẽ làm thần phụ ngại chết." Vệ Thanh Nga cười nói: "Thần phụ vốn nên sớm tiến cung tạ ơn, nhưng nhiều ngày nay sự tình rối ren, nên đã kéo đến mấy ngày, may mà nương nương rộng lượng, không trách cứ thần phụ."

"Đại tâu khách khí quá rồi." Khúc Kinh Cự thấy Vệ Thanh Nga ăn mặc càng đoan trang hơn so với trước đây, trong lòng thở dài, nữ nhân của quý phủ Ninh vương không thiếu, Vệ Thanh Nga còn có một con trai trưởng, không biết phải phí bao nhiêu tâm tư: "Phủ Ninh vương bỏ không đã nhiều ngày, đương nhiên nên hao tâm tổn trí dọn dẹp một phen. Đáng lẽ bản cung đã phái người đi thu thập rồi, nhưng lúc nào hoàng thượng cũng thương nhớ đại bá, cho nên tuyên các người hồi kinh sớm, để một nhà các người vất vả rồi."

"Hoàng thượng nhớ rõ Vương gia nhà chúng ta, là phúc khí của cả nhà chúng ta." Vệ Thanh Nga cười nói: "Ồ trong phủ Vương gia cũng thường xuyên nhắc đến hoàng thượng, còn nói dù chết muôn lần cũng không đủ sức báo đáp ân tình của hoàng thượng."

Lúc trước mặc dù Vệ Thanh Nga không giống Tần Bạch Lộ làm Khúc Kinh Cự khó xử khắp nơi, nhưng cũng là khuôn cách của bậc trưởng tâu, hiện giờ lời trong lời ngoài lại muốn nâng nhị đệ tức này, Khúc Kinh Cự thấy trong cử chỉ của nàng ta hình như có chút không hạnh phúc, không khỏi cảm khái, thê tử hiền lành như vậy, luôn không rời không bỏ Ninh vương, bây giờ Ninh vương trở về kinh lập tức nạp vài mỹ nhân làm thông phòng, việc này cũng hơi quá đáng rồi.

"Huynh đệ nhà mình, nói ân tình hay không ân tình gì chứ." Khúc Kinh Cự khoác tay, lại nói với La Văn Dao: "Bản cung nghe nói hai ngày này muội có hí tín, đây đúng là đại sự rất đáng mừng."

Trên mặt La Văn Dao nhất thời đỏ ửng, cúi đầu nói: "Ngày hôm trước thái y mới chẩn ra, thần phụ vốn nghĩ nên đợi qua một khoảng thời gian rồi mới nói với ngài."

"Chuyện tốt như vậy không thể giấu được bản cung." Khúc Kinh Cự cười nói: "Bản cung cho người chuẩn bị chút đồ phụ nhân có thai thường dùng, đợi lát nữa muội mang theo trở về, nếu có cái gì thiếu, cứ việc cho người đến nói với bản cung, đừng để bản thân ủy khuất."

Vệ Thanh Nga nghe hoàng hậu và Thành vương phi nói chuyện với nhau, có thể nhận ra hoàng hậu rất thân cận với Thành vương phi, khác với sự khách khí xa cách nàng ta. Một năm trước ai có thể nghĩ đến ngay cả Thành vương cũng có cơ hội xoay người chứ.

"Nhắc đến mới nhớ hôm qua bản cung nghe người ta nói Thụy Quận Vương phi bị bệnh, không biết nhị vị có nghe nói chưa?" Ba ngày trước mới ở trong cung tham gia niên yến, trở về đã bị bệnh, nói ra việc này ai mà không mất mặt?

"Thân thể tam đệ muội luôn suy nhược, buổi tối hôm kia tuyết cả đêm, không chú ý nên đã bị bệnh." Vệ Thanh Nga tiếp câu chuyện, nàng ta ít nhiều hiểu rõ ý tứ của hoàng hậu, đương nhiên sẽ nói theo ý của nàng: "Chẳng qua Tam đệ muội luôn không qua lại nhiều với thần phụ, nên chúng ta cũng không rõ lắm."

Khúc Kinh Cự gật đầu, tỏ vẻ cảm khái: "Điều này cũng đúng, xưa nay tính tình Tam đệ muội cao ngạo, cũng không thích lui đến chỗ bản cung, để chút nữa bản cung cho người thường vài thứ xuống, xem như là tâm ý của bản cung."

Lời này nghe như quan tâm Tần Bạch Lộ, nhưng ngầm chỉ Tần Bạch Lộ vô lễ với hoàng hậu, Vệ Thanh Nga quét mắt trong phòng, thấy có vài cung nữ thái giám hầu hạ, nếu lời này truyền ra ngoài, chẳng phải tất cả mọi người đều biết Tần Bạch Lộ cuồng vọng.

Nàng ta hơi rũ rĩ mất xuống, không nhìn ý cười dịu dàng trên mặt Khúc Kinh Cự, giọng điệu đồng ý nói: "Hoàng hậu nương nương nhân hậu thiện tâm, lần này Thụy Quận Vương phi thật sự có chút vô lễ rồi."

Không phải là nhân hậu thiện tâm sao, một Quận Vương phi vô lễ, nàng vẫn có thể bỏ qua chuyện cũ ban thường xuống, trên dưới cả triều ai không tán thưởng nàng một câu hiền đức?

"Đều là người một nhà, tính nết của muội ấy ta và người ta đều biết." Khúc Kinh Cự lộ ra vẻ đành chịu: "Hiện tại bản cung chỉ mong bệnh của muội ấy sớm khỏi hẳn thôi."

La Văn Dao lấy tay lụa che miệng cười phụ họa nói: "Hoàng hậu nương nương nói đúng, thân thể tam tẩu khỏi hẳn chính là việc tốt nhất rồi."

Vệ Thanh Nga không hiểu cảm thấy, hoàng hậu nương nương và Thành vương phi thân cận, có thể là vì người nào đó có nét quý dị tương tự?

"Hoàng thượng?" Minh Hòa thấy hoàng thượng đi đến cửa hậu điện, lại xoay người vòng trở về tiền điện, không khỏi dè dặt cẩn trọng nói: "Nếu không nô tài đến chỗ hoàng hậu thông báo một tiếng?"

"Không cần." Hạ Hành khoát tay, từ trên giá sách lấy ra một quyển vùi đầu xem, Minh Hòa liếc qua, vẫn là cuốn《Thiên kim phương》mà hoàng thượng đã đọc mấy ngày nay, từ khi hoàng hậu nương nương được chẩn ra có thai, hình như hoàng thượng bỗng có hứng thú với sách thuốc.

Không biết qua bao lâu, khi Minh Hòa cho rằng hoàng thượng sẽ chỉ mãi mê đọc, người bên cạnh hoàng hậu đến hỏi hoàng thượng có đến dùng cơm trưa hay không, thì hắn ta nhìn thấy hoàng thượng ném sách rồi đứng lên.

Thấy cuốn sách y thuật này bị hoàng thượng vô tình ném qua một bên, quản nó là cái gì, ở trước mặt hoàng hậu nương nương, thì nó cũng không bằng một sợi tóc rồi.

Trong phủ Thụy Quận vương, Tần Bạch Lộ tức giận đập nát đồ trong cung thường xuống, mới cảm thấy sự tức giận trong lòng tiêu tán vài phần, nàng ta oán hận nhìn những nhân sâm này, cười lạnh nói: "Giả vờ hiền lành gì chứ, chẳng lẽ ta không có mấy thứ này sao?"

Nàng ta từng hận Khúc Ước Tổ nhất, đợi khi Khúc Ước Tổ không còn, người nàng ta hận nhất trở thành Khúc Kinh Cự, dường như hai tỷ muội Khúc gia này sinh ra để đối nghịch với nàng ta, làm mỗi ngày của nàng ta đều không được bình yên.

"Vương phi, mấy ngày nay ngài cáo ốm không đi bái kiến hoàng hậu, Vương gia đã không vui rồi, hiện giờ ngài còn đập đồ hoàng hậu nương nương ban cho, nếu để Vương gia biết, thì sẽ thế nào." Như Họa vội báo người trong phòng dọn dẹp, đợi khi toàn bộ bọn hạ nhân lui ra, mới khuyên nhủ: "Hiện giờ mặc dù ngài vì bản thân, ngài cũng nên nhẫn nhịn."

"Nhẫn nhịn?" Tần Bạch Lộ chỉ về hướng chủ viện: "Cả ngày hắn ở trong sân uống rượu mua vui, khi nào thì nghĩ đến ta, ta hủy căn phòng này, hắn cũng quản không đâu!"

"Nhưng nếu ngài cứ nháo như vậy..."

"Người không cần khuyên ta, trong mắt Vương gia, chỉ sợ cả một đầu ngón tay của hoàng hậu cũng tốt hơn ta, không chừng bây giờ hắn đang hối hận lúc trước không cưới hoàng hậu, mà cưới ta đây!" Tần Bạch Lộ đã giận nên nói chuyện không suy nghĩ: "Hoàng hậu nương nương nhà người ta rất cao quý, xinh đẹp, ta thì tính là gì!"

Như Họa bất đắc dĩ thở dài, nghĩ bên ngoài vương phi có đủ loại đồn đãi, gì mà ghen tị không hiền, liêu lĩnh vô lễ, bất kính với hoàng hậu, thậm chí còn có người nói Vương gia sẽ hưu vương phi, việc này nếu để vương phi biết, không biết sẽ khó chịu thành dạng gì.

Nàng ta không hiểu rõ lắm, tóm lại hoàng hậu và vương phi có thù gì không đội trời chung chứ, sao vương phi hận hoàng hậu như thế, rõ ràng hai người các nàng không qua lại với nhau nhiều, chẳng lẽ thật sự vì lời đồn về việc tứ hôn lúc trước kia? Nhưng hoàng hậu và hoàng thượng rất hòa hợp, vương phi thật sự không cần phải ghen ghét hoàng hậu mà.

Ngoài cửa phòng, Hà Phúc Nhi đứng ở phía sau Hạ Uyên, hai chân sợ tới mức run rẩy, gã thật sự không ngờ vương phi sẽ to gan lớn mật như vậy, nếu việc này truyền đến tai hoàng thượng, chẳng phải sẽ muốn mạng của Vương gia sao?

Nghĩ đến trong kinh, chuyện xưa tình thâm của Đế Hậu này, Hà Phúc Nhi bỗng nuốt một ngụm nước bọt, thật đúng là đòi mạng, sao gã có thể không hay ho như vậy, nghe được những lời này.

Dè dặt cẩn trọng nhìn biểu cảm của Vương gia, chân Hà Phúc Nhi càng nhũn, lâu nay gã chưa từng thấy sắc mặt Vương gia khó nhìn như vậy. Nghe vương phi còn đang không ngừng oán giận trong phòng, rốt cục Hà Phúc Nhi chịu không được, bịch một tiếng quỳ xuống.

Hạ Uyên không nhìn Hà Phúc Nhi bên cạnh, mặt trầm xuống tiến lên một bước đá mở cửa phòng, thấy Tần Bạch Lộ đột nhiên cứng đờ, lạnh lùng nói: "Hà Phúc Nhi, lấy giấy bút đến."

"Vương gia!" Tần Bạch Lộ thét to: "Ta là vương phi tiên đế tứ hôn đưa cho chàng, chàng không thể hưu ta."

"Hóa ra người cũng biết những lời này sẽ làm bốn vương bỏ người, vậy thì vì sao còn không quản được miệng mình." Hạ Uyên chán ghét nhìn Tần Bạch Lộ: "Mặc dù bây giờ bốn vương chỉ là một Quận Vương, nhưng vẫn chưa đến mức nhường nhịn vương phi như người."

"Lấy giấy bút!" Giọng Hạ Uyên nghiêm khắc vài phần.

Rất nhanh có người lấy giấy bút lên, mài mực, làm xong việc này, ở trong mắt Tần Bạch Lộ cũng chỉ xảy ra trong chớp mắt.

"Vương gia." Tần Bạch Lộ quỳ xuống, nàng ta biết lần này Hạ Uyên nghiêm túc, nhịn không được ôm chân hắn, khóc rống nói: "Chàng không thể đối với ta như vậy."

"Kéo à ra!" Hạ Uyên không thèm nhìn Tần Bạch Lộ, chấm bút vào mực nước, mây bay nước chảy lưu loát sinh động viết lên.

"Vương gia, Vương gia." Như Họa quỳ lết đến bên chân Hạ Uyên: "Vương phi vô tâm, cầu xin ngài tha cho nàng ấy lần này đi, Vương gia."

Hai tên tiểu thái giám bên cạnh thấy sắc mặt Vương gia càng ngày càng khó nhìn, lập tức tiến lên kéo Như Họa qua một bên.

Như Họa kinh ngạc nhìn phong hưu thư được Vương gia hành văn liền mạch lưu loát, dường như cảm xúc đã đè nén rất lâu rốt cuộc phát tiết hết ra, nàng bỗng nhiên nói không nên lời cầu xin tha thứ nữa, bởi vì nàng cảm thấy, bất kể nàng và vương phi cầu xin thế nào, Vương gia cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý.

"Cầm đi đi." Hạ Uyên ném hưu thư chưa khô đến trước mặt Tần Bạch Lộ, lạnh lùng nhìn nàng ta quỳ ngồi dưới đất: "Cuộc đời này của bốn vương, chuyện hối hận nhất, đó là thứ người về."

Trong đầu Tần Bạch Lộ ông một tiếng, dường như không nghe thấy gì, kinh ngạc nhìn nam nhân đang nhìn mình từ trên cao đó, đột nhiên đứng lên đẩy Hạ Uyên ra, muốn đâm đầu vào tường, nhưng lại bị Hà Phúc Nhi bên cạnh kéo lại.

"Muốn chết thì người về Tần gia mà chết, đừng làm ô uế chỗ ở của bốn vương." Hạ Uyên cười lạnh nói: "Người đâu, thu lại hết mọi thứ của Tần thị, đuổi bọn nó và Tần thị về Tần gia đi."

"Vâng." Hà Phúc Nhi thấy mọi việc đã nháo đến nước này, cũng không dám làm Vương gia tức giận, đành phải mang theo người đi dọn dẹp hết.

Hạ Uyên không thèm liếc nhìn Tần Bạch Lộ, xoay người phát tay áo bỏ đi.

Chuyện nữ nhi Tần gia bị Thụy Quận Vương hưu đến buổi chiều đã truyền khắp toàn bộ Kinh thành, hầu như tất cả mọi người đều không dám tin Thụy Quận Vương sẽ làm như vậy. Hiện giờ Thụy Quận Vương đã không có thực quyền, nếu lại đắc tội với Tần gia, sau này chẳng phải sẽ càng thêm gian nan?

Cũng có người cảm thấy quả thật nữ nhi Tần gia không thể làm vương phi, thuận tiện tỏ vẻ cảm khái tính tình không muốn ủy khuất bản thân của Thụy Quận Vương, thuận tiện lại thờ dài một tiếng.

Ngày thứ hai đã có Ngự sử buộc tội hành động lần này của Thụy Quận Vương, đại ý là nữ nhi Tần gia do chính Tiên đế khâm ban thưởng, hành động Thụy Quận Vương hưu nữ nhi Tần gia chính là bất hiếu với Tiên đế, bại hoại truyền thống của Đại Long, thuận tiện còn khen ngợi tấm lòng ngưỡng mộ của hoàng thượng với hoàng hậu.

"Hoàng hậu làm việc hiền đức, hiếu thuận với trường bối, săn sóc trăm, trăm ngưỡng mộ nàng chính là thói thường của con người." Vô môn ngựa nhưng lại vô tâm mu bản chân, mặt Hạ Hành trầm xuống nói: "Tần thị nữ làm việc không hợp, ngôn hành cuồng vọng, không có phụ đức, thậm chí ở trước mặt trăm và hoàng hậu đều vô cùng cuồng vọng vô lễ. Thụy Quận Vương chính là thân đệ của trăm, sao trăm có thể nhẫn tâm để một vương phi như vậy hầu hạ đệ ấy?"

Ngự sử tức thời ghen hờn, hư danh của Tần thị sớm đã truyền khắp Kinh thành, ông ta dám lấy Tần thị ra so với hoàng hậu, quả thật có chút không ổn, tức thời quỳ xuống nói không nên lời.

"Trăm cho rằng, là nam tử, nên hiếu thuận với trường bối, kính trọng chính thể, trân trọng ấu tử; là nữ tử, cũng nên hài lòng có độ, tôn trọng phu quân, hiền lương thông tuệ. Chỉ có như vậy, phu thê mới hòa thuận." Hạ Hành cau mày nói: "Trăm nghe nói nữ nhi của Hồng nguyên các Đại học sĩ Lục đại nhân rất tốt, tài mạo song toàn, không bằng trăm làm mối, cho Lục tiểu thư và Tam đệ của trăm kết duyên Tần Tấn [1], đợi mùa đông năm nay sẽ thành hôn."

[1] duyên Tần Tấn: Tần Tấn chi hảo - Nên duyên Tần Tấn

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Tà truyện". Thời Xuân Thu, nhằm tăng cường mối quan hệ láng giềng tốt đẹp với nước Tần, Tấn Hiến Công đã đem con gái của mình gả cho Tần Mục Công. Về sau, Tấn Hiến Công khi tuổi về già rất ân sủng Hoàng phi Ly Cơ, bức chết Thái tử Thân Sinh. Ly Cơ lại còn muốn bức hại hai vị công tử là Di Ngô và Trùng Nhĩ, khiến hai người đành phải trốn khỏi nước Tấn. Sau khi Tấn Hiến Công qua đời, con trai của Ly Cơ lên làm vua, nhưng ít lâu sau bị hai vị đại phu trung thành với công tử Di Ngô giết chết. Họ còn cử người đi đón công tử Di Ngô đang sống lưu vong ở nước Lương về làm vua. Công tử Di Ngô được Tần Mục Công cử quân hộ tống trở về nước Tấn. Mấy năm sau, nước Tấn xảy ra nạn đói phải cầu cứu với nước Tần, được Tần Mục Công giúp cho khá nhiều lương thực. Nhưng mặc dù nước Tấn nhiều lần nuốt lời hứa và nói nước Tần những lời dị nghị, Tần Mục Công vẫn rất khoan dung độ lượng, giữ mối bang giao với nước Tấn. Bấy giờ, công tử Trùng Nhĩ đang sống lưu vong tại các nước chư hầu, cuối cùng lưu lạc đến nước Tần. Tần Mục Công rất mến mộ và gả Công chúa Hoài Doanh cho chàng. Công chúa Hoài Doanh thấy Trùng Nhĩ rất coi thường mình liền nói: "Hai nước Tần Tấn địa vị ngang nhau, tại sao chàng lại khinh rẻ tôi?". Trùng Nhĩ biết mình đã sai, bèn lập tức xin lỗi nàng. Về sau, Tần Mục Công cử người hộ tống Trùng Nhĩ về nước. Cuối cùng Trùng Nhĩ trở thành vua nước Tấn, rồi cũng cho con trai mình lấy con gái vua nước Tần làm vợ. Hai cha con đều thông gia với nước Tần. Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về hôn nhân nam nữ. (Nguồn: <http://www.tuhai.com.vn>)

Lục Cảnh Hồng sừng sốt, lập tức cười quỳ xuống nói: "Vi thần tạ ơn hoàng thượng tứ hôn."

Hoàng thượng đây là chặt đứt đường lui của Tần gia, còn liên lụy đến nữ nhi của ông nữa, nhưng ông lại không có cách nào cự tuyệt.

Chỉ mong sau này Thụy Quận Vương có thể đối xử tốt với nữ nhi, đừng nháo thành như Tần thị vậy, thì ông đã cảm ơn trời đất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Sinh con

Editor: Mèo ™

Lục Ngọc Dung quý nghe quan Lễ bộ đọc thánh chỉ xong, sau đó cùng người nhà cung kính dập đầu tạ ơn, nhìn phụ thân nhận thánh chỉ từ tay quan Lễ bộ, thái độ không vui không giận, khiến người khác không nhìn ra rốt cuộc nàng có ý kiến gì với thánh chỉ ban hôn này hay không.

Chờ sau khi quan Lễ bộ rời đi, Lục phu nhân buồn rầu nhìn thánh chỉ: "Lão gia, làm sao bây giờ, tính tình của Thụy Quận Vương..." Tính tình Thụy Quận Vương như thế nào, trong kinh thành không ai không biết, gả con gái cho người như vậy, có thể trải qua ngày tháng tốt đẹp được sao?

Đừng nói tới hoàng thượng không mấy thân thiết với Thụy Quận Vương, Thục Quý Thái phi càng là cái gai trong mắt của hai vị Thái hậu, thậm chí còn hồ đồ làm ra chuyện hãm hại hoàng hậu như vậy, Lục gia bọn họ dính dáng đến Thụy Quận Vương, chẳng phải là phiền phức ngập trời hay sao.

"Yên tâm đi, nếu Hoàng thượng đã ban hôn, thì có nghĩa là ngài tin tưởng Lục gia chúng ta." Lục Cảnh Hồng thở dài, không biết là đang an ủi Lục phu nhân hay là tự an ủi mình. "Huống chi bây giờ Thụy Quận Vương không có thực quyền, hoàng thượng còn gì nghĩ ngại nữa đâu?"

Lục phu nhân cũng biết chuyện đã thành định cục, dù nhiều lời cũng chỉ vô ích, nhưng bà đau lòng cho nữ nhi mình, phải gả cho một Vương gia thất thế mà tính tình còn kiêu ngạo này. Đồ. Lễ. Qũy. Đồ.

"Mẫu thân không cần lo lắng cho con." Lục Ngọc Dung nặn ra một nụ cười: "Dù sao Thụy Quận Vương cũng là Quận Vương, trong phủ của hần ta không có con nhỏ. Tuy rằng nữ nhi gả qua đó chỉ làm kẻ thừa, nhưng Vương phi trước đã bị hưu, so ra thì con cũng không khác chính thế là mấy. Hơn nữa, gả cho người khác cũng không nhất định sẽ tốt hơn gả cho Thụy Quận Vương."

Con trai trưởng Lục Cảnh Hồng – Lục Chiêm nghe muội muội nói như vậy, cắn răng bảo: "Muội muội yên tâm, mọi chuyện có ca ca đây, nếu Thụy Quận Vương dám làm khó muội, dù ca ca có phải kiện đến Hoàng thượng cũng phải đón muội về nhà."

"Làm gì đáng sợ như thế." Nụ cười trên mặt Lục Ngọc Dung hiện rõ hơn, nàng nhìn thánh chỉ trong tay Lục Cảnh Hồng. "Sống qua ngày, cũng đến thế mà thôi."

Vừa nghe thấy lời này, cả nhà Lục gia đều trầm lặng, nhưng mặc kệ như thế nào, bọn họ luôn cảm thấy thiệt thòi cho nữ nhi mình.

Khi hoa đào nở rộ khắp chốn, quần thần liên tục dâng tấu lên Hạ Hành, rốt cuộc đổi niên hiệu thành Gia Hựu, tế cáo tổ miếu, bắt đầu tính năm Gia Hựu đầu tiên từ năm nay, đồng thời từ đây thế nhân xưng tụng Hạ Hành là Gia Hựu đế.

Tháng tư năm Gia Hựu đầu tiên, mưa phùn rả rích liên tục mấy ngày, nhưng điều khiến Hạ Hành cảm thấy phiền não không phải là những cơn mưa phùn này, mà là Khúc Khinh Cư sắp chuyển dạ lâm bồn. Càng gần đến ngày dự sinh, hần lại càng đứng ngồi không yên, nữ nhân mỗi lần sinh con chính là mỗi lần bước một chân qua quý môn quan, càng suy nghĩ đến những chuyện đáng sợ, thì hần càng không thể nào tĩnh tâm được.

Bây giờ tuy là cuối tháng tư, nhưng bởi vì mưa liên tục ba ngày, nên không khí bị nhiễm lạnh. Hạ Hành phê duyệt tấu chương trong tay xong, đang chuẩn bị đứng dậy đến hậu điện, thì thấy Minh Hòa vội vã chạy vào, thậm chí ngay cả hành lễ cũng qua loa vội vội vàng vàng.

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương sắp sinh ạ."

"Cái gì?!" Hần hơi biến sắc mặt, lập tức đứng lên sai bước đi ra ngoài, thậm chí ngay cả tay áo bị dính vết mực cũng không kịp thay.

Đoàn người đi tới hậu điện cung Thiên Khải, cửa phòng sinh đã đóng lại, Hạ Hành không biết sắc mặt trắng bệch của mình đã dọa sợ nhóm cung nhân có mặt ở đây. Hần nhìn chằm chằm cánh cửa phòng sinh đang đóng chặt, trầm giọng nói: "Hoàng hậu nương nương vào trong đó đã bao lâu rồi?"

"Sáng sớm hôm nay hoàng hậu nương nương cảm thấy bụng hơi đau, liền bảo chúng nô tỳ hầu hạ người tắm rửa dùng bữa như bình thường, ở trong phòng đi qua đi lại một lát, khi thấy bụng đau dữ dội mới vào phòng sinh ạ." Kim Trần khom người nói: "Xin hoàng thượng yên tâm, ma ma đỡ đỡ nói thai của chủ tử không có gì bất ổn, cho nên chắc chắn sẽ thuận lợi ạ."

Đầu óc Hạ Hành hỗn loạn lung tung ben, vô ý thức nâng chung trà lên uống một hớp: "Sao không báo cho trẫm biết sớm hơn?"

"Nương nương nói hoàng thượng bận rộn chính sự, đợi sau khi người vào phòng sanh thì mới báo chúng nô tỳ đi bẩm báo cho ngài." Kim Trần nghe ra vẻ tức giận trong lời nói hoàng thượng, sợ đến mức quý súp xuống trước mặt Hạ Hành. "Xin hoàng thượng thứ tội."

Khoát tay ý bảo cung nữ đáp lời đứng lên, mặc dù hiện tại tâm tình hần không quá tốt, nhưng vẫn còn có thể nhận ra cung nữ đáp lời này là cung nữ cận

thân của Khúc Kinh Cự, cho nên cũng không muốn làm khó nàng ta, chỉ không ngừng rót trà cho mình.

Vì Thái hậu và mẫu hậu Hoàng thái hậu đến nơi cùng lúc, liền nhìn thấy hoàng thượng mặt mày xanh mét, trong phòng hoàn toàn im lặng, ngay cả trong phòng sinh cũng không nghe thấy âm thanh truyền ra, lập tức sợ đến trái tim lạnh lẽo, nghĩ là hoàng hậu có gì không ổn, liền vội nói: "Hoàng hậu thế nào rồi?"

"Hồi bẩm thái hậu, mới vừa nãy một ma ma đỡ đẻ ra ngoài nói, hoàng hậu nương nương tất cả đều tốt, mới đây còn dùng một bát súp để lấy sức." Kim Trần cẩn thận đáp: "Chỉ là có thể phải chờ một lát mới thấy được đầu Điện hạ lộ ra ạ."

"Nữ nhân sinh con chính là đang chịu tội." Vì Thái hậu lo lắng liếc nhìn khắp phòng, trực tiếp ngồi xuống ghế dựa, thậm chí quên mất nên mời mẫu hậu Hoàng thái hậu ngồi chung, bà cau mày nói với Kim Trần: "Bảo đảm hạ nhân bên ngoài cẩn thận vào, nếu ma ma đỡ đẻ cần thứ gì, các người phải lập tức đưa vào trong, biết chưa?"

"Nô tỳ nhớ kỹ." Kim Trần xoay người ra khỏi điện, truyền đạt ý chỉ của thái hậu nương nương cho những hạ nhân đang đứng chờ lệnh bên ngoài.

Mẫu hậu Hoàng thái hậu ngồi xuống bên cạnh Vì Thái hậu, bà rất hiếm khi thấy Vì Thái hậu lộ ra dáng vẻ nóng nảy như vậy, không thể làm gì khác hơn là mở lời khuyên lơn: "Muội muội không cần lo lắng, mấy ngày nay thái y và ma ma đỡ đẻ cũng đã nói, vị trí thai của hoàng hậu rất thuận, rất nhanh thôi, muội có thể ôm tôn tử mập mạp rồi."

Vì Thái hậu miễn cưỡng cười cười, tầm mắt lại nhìn chăm chăm vào cửa phòng sinh như cũ, ngay cả Hạ Hành đứng dậy hành lễ với mình, bà cũng không chú ý tới.

Hạ Hành nhìn thấy hai vị Thái hậu tới, tâm tình cũng không bình tĩnh hơn được bao nhiêu, uống một bụng nước trà, hần không nhịn được đứng dậy đi tới đi lui trong phòng, chỉ là mới đi được khoảng nửa khắc, mồ hôi đã ướt đầy đầu, cũng không biết là do khăn trương hay do nóng.

Cung nhân trong phòng bị sợ đến không dám thở mạnh, nhìn thấy hoàng thượng càng ngày càng lo lắng không yên, chỉ hận không cúi đầu mình xuống thấp nhất có thể, để hoàng thượng nhìn thấy bọn họ rồi lại chúng mắt.

"A!"

Rốt cuộc trong phòng truyền ra một tiếng gào to của Khúc Kinh Cự, Hạ Hành lập tức bước vài bước đến gần sát cửa phòng sinh, kết quả lại không nghe thấy âm thanh gì nữa, không nhịn được nói: "Sao không nghe thấy gì nữa?"

Minh Hòa nhìn đồng hồ cát đặt trong góc phòng, từ nãy tới giờ mới chỉ trôi qua hai khắc, mặc dù già là thái giám, nhưng cũng biết đa số nữ nhân sinh con đầu lòng sẽ không dễ dàng.

"Sao Hoàng hậu lại không kêu lên nữa?" Hạ Hành chỉ vào một cung nữ. "Người, vào trong xem thử đi."

"Hoàng hậu đang chuyển dạ, người không liên can đi vào làm gì." Vì Thái hậu đứng dậy đi tới bên cạnh Hạ Hành, miễn cưỡng áp chế nóng nảy trong lòng xuống. "Lúc này mới chỉ trôi qua một ít thời gian, năm đó lúc ai gia sinh con, ước chừng phải giằng co cả đêm, bây giờ con khoan hãy hoảng hốt, bên trong không có ai ra ngoài, đã chứng minh hoàng hậu không có việc gì."

Hạ Hành tùy ý lau mồ hôi trên trán, đi tới đi lui tại chỗ hai vòng, nếu không phải lo ngại những quy củ rách nát của hoàng thất, lo ngại sau này Kinh Cự sẽ bị người có mưu đồ nói xấu, hần đã xông vào trong từ lâu rồi, làm gì còn đứng ngoài này lo lắng sốt ruột chỉ nữa. đ i ẽ n đ ầ n ~ l ẽ q u ỷ đ ồ n

Bầu không khí im lặng khiến hần cảm thấy đặc biệt khó chịu bất an, cũng không biết trôi qua bao lâu, hình như hần chợt nghe thấy ma ma đỡ đẻ nói gì trong đây, không nhịn được mà bước tới đứng sát sát vào cánh cửa, muốn từ khe cửa nhìn thấy được gì đó. Nhưng đáng tiếc trong phòng sinh để tránh gió thổi vào, khắp nơi đều kéo rèm cực kỳ chặt chẽ, ngoài một màu đen ra, thì không nhìn thấy gì nữa cả.

Cũng không biết bao lâu, Hạ Hành cảm thấy tựa như đã qua mấy canh giờ, nhưng trên thực tế chỉ mới qua nửa canh giờ mà thôi. Đang lúc hần rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, muốn xông vào, thì đột nhiên trong phòng sinh truyền ra tiếng con nít khóc vang vọng, tiếng khóc này vang dội đến mức cơ hồ có thể làm bật tung cả nóc phòng lên.

Hạ Hành thở phào một hơi thật dài, mới phát giác được toàn thân hần như nhũn ra, trong bụng chứa đầy nước trà cũng rất khó chịu.

"Chúc mừng Thái hậu, chúc mừng hoàng thượng." Một ma ma đỡ đẻ mang vẻ mặt vui mừng mở cửa đi ra, phía sau còn có một ma ma đỡ đẻ khác ôm một bọc tã đi theo, quỳ xuống trước mặt ba vị quý nhân: "Hoàng hậu nương nương đã hạ sinh một vị hoàng tử rất khỏe mạnh ạ!"

"Thường, trọng thường." Vì Thái hậu đi tới, nhận lấy bọc tã từ trong tay ma ma đỡ đẻ, cười híp mắt nhìn hoàng tử mập mạp bên trong. "Tiểu tử này thật nặng, được, được, lông mày này lỗ tai này giống hoàng thượng y như đúc, hoàng thượng, con mau tới đây xem....." Vì Thái hậu nhìn sang chỗ lúc này Hạ Hành đứng, lại nhìn khắp phòng một vòng, người đâu rồi?

Bà nhìn vào cửa phòng sinh đang mở một nửa, hơi ngần ra, ngay sau đó cười cười lắc đầu, cùng mẫu hậu Hoàng thái hậu cười ha ha nhìn tôn tử mập mạp trong tay.

Sau khi sinh đứa bé xong, Khúc Kinh Cự có cảm giác đã dùng hết sức lực từ trước đến nay của mình rồi, nàng buồn ngủ ngập dài, mơ mơ màng màng thấy Hạ Hành đẩy hai ma ma đỡ đẻ muốn ngăn cản hần ra, đi đến bên giường, đầu đầy mồ hôi, đáng vẻ nhếch nhác vô cùng. Nàng không khỏi hoài nghi người vừa mới sinh con là hần chứ không phải mình.

"Hoàng thượng, phòng sinh huyết khí nặng, ngài không thể vào....." Một ma ma đỡ đẻ còn muốn khuyên nữa, kết quả bị ánh mắt lạnh như băng của Hạ

Hành dọa sợ.

"Hôm nay tâm tình trầm tốt, đừng chọc trầm tức giận." Hấn không chút kiêng kỵ ngồi xuống mép giường, sau khi dọa cho ma ma đỡ dè lui ra, hấn đau lòng cầm tay Khúc Kinh Cur: "Nàng vất vả rồi, có thấy chỗ nào khó chịu không?"

"Ngủ, chỉ muốn ngủ thôi." Khúc Kinh Cur ngập dài: "Hết hơi hết sức rồi."

"Được." Hạ Hành liếc nhìn quanh phòng sinh, gọi cung nữ cầm một cái chăn sạch sẽ đến, bọc Khúc Kinh Cur kín mít từ đầu tới chân, khom lưng bế cả người và chăn lên. "Nơi này huyết khí nặng, ta bế nàng về phòng ngủ."

Cả đám ma ma nô tỳ trong phòng giường mắt nhìn nhìn hoàng thượng cứ như vậy mà ôm hoàng hậu rời đi, sững sờ một hồi mới phản ứng lại được, vội vàng chạy đi theo.

Ma ma đỡ dè nhìn cái chăn máu me nhầy nhụa trên giường sinh, không khỏi cảm khái, bà đã từng đỡ dè cho không ít gia đình thế gia, nhưng chưa từng thấy phu quân nhà ai thương thế tử mình được như hoàng thượng, ai nói hoàng thất vô tình, hoàng thượng đối đãi với hoàng hậu còn tốt hơn những công tử thế gia kia nhiều.

Phòng ngủ của Khúc Kinh Cur đã sắp xếp xong từ trước, sau khi Hạ Hành đặt nàng lên giường sạch sẽ xong, lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán nàng, mới dịu dàng nói: "Con của chúng ta được mẫu hậu cho người ôm đi bú sữa rồi, nàng ngủ một giấc trước đi, đợi sau khi tỉnh lại, ta bảo người ôm con đến cho nàng nhìn."

"Được." Khúc Kinh Cur thấy trán hấn rịn đầy mồ hôi, liền cười nói: "Hoàng thượng cũng đi thay quần áo khác đi."

Ai ngờ nàng vừa nói xong, chỉ thấy Hạ Hành biến sắc mặt, giống như đang cố nín nhịn gì đó.

"Sao vậy?" Khúc Kinh Cur không hiểu hỏi.

"Lúc này trầm uống trà hơi nhiều." Hạ Hành đứng lên, vội nói: "Trầm đi một chút rồi trở lại." Nói xong, liền đi như chạy đến cái bờ bên phòng bên.

Khúc Kinh Cur sững sờ, ngay sau đó thì bật cười, cảm thấy tâm tình thật tốt.

Đám người Mộc Cận trong phòng thấy Khúc Kinh Cur cười như vậy, không biết hoàng thượng mới vừa nói gì với hoàng hậu nương nương, cũng bắt gặp cười theo. Dù gì, chỉ cần hoàng hậu nương nương vui vẻ, thì bọn họ cũng được vui vẻ theo.

Sau khi Hạ Hành vội vã giải quyết bầu tâm sự xong, khi trở lại thì thấy Khúc Kinh Cur đã ngủ, liền lẳng lặng ngồi bên mép giường, canh chừng cho nàng ngủ, vém góc chăn cho nàng, bất giác lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Vì Thái hậu đứng ở cửa, vốn định vào trong thăm Kinh Cur, nhưng vừa nhìn thấy cảnh này liền xoay người ra ngoài, nhìn bầu trời chẳng biết từ lúc nào đã trong xanh, sâu kín thờ dài: "Như vậy cũng tốt."

"Thái hậu, mặt trời lên rồi." Đĩnh ma ma đi bên cạnh bà kinh ngạc nói: "Tiểu điện hạ vừa ra đời, bầu trời liền trong xanh, đây đúng là đại cát đại lợi đấy ạ."

Vì Thái hậu hí hóp mắt nhìn mặt trời ló ra khỏi tầng mây, cười nói: "Tôn tử của ai gia, dĩ nhiên là phải cát tường cả đời rồi."

Đĩnh ma ma gật đầu: "Nô tỳ thấy vành tai của hoàng tử điện hạ dài mà đầy đặn, ấn đường rộng, tóc dày đen nhánh, đây là tướng hưởng phúc đấy ạ."

Vì Thái hậu cười cười, hiển nhiên là rất hài lòng với những lời này của Đĩnh ma ma. Diễđầnlêlêquýđôôn

"Hoàng hậu nương nương sinh hoàng tử ư?" Giang Vĩnh Như nghe Ngã Lục nói xong, cười nhạt: "Vây cuối cùng những bộ y phục trẻ con mà ta làm này có đất dụng võ rồi."

Hoàng thượng đã không đến cung của nàng ta từ lâu, may mà hoàng hậu đối đãi với nàng ta cũng không tệ lắm. Đối với nàng ta, chỉ khi nào địa vị của hoàng hậu được vững chắc, nàng ta mới có thể trôi qua những ngày tốt đẹp. Tỷ như phân vị của nàng ta, nếu không có hoàng hậu, thì nàng ta có tư cách gì mà được phong đến hàng phi vị?

"Nô tỳ nghe nói, hoàng hậu được hoàng thượng tự mình bế ra khỏi phòng sinh đấy ạ." Ngã Lục nhỏ giọng cảm khái nói: "Hoàng thượng đối với hoàng hậu thật tốt."

"Như vậy cũng tốt." Giang Vĩnh Như cắt chỉ trên cái yếm nhỏ, phía trên thêu hình một nhóc hài đồng mập mạp đang ôm một con cá chép lớn, cái yếm nhỏ này thích hợp cho trẻ con vừa sinh mấy tháng mặc. "Hoàng hậu tốt, thì chúng ta cũng tốt."

Tin tức Hoàng hậu sinh hạ hoàng trưởng tử rất nhanh được truyền đến tai nhiều đại thế gia trong kinh thành, khiến cho bọn họ một hồi rối ren viết tấu chương, chuẩn bị lễ vật chúc mừng. Cũng có không ít nữ nhân hâm mộ không thôi, hoàng hậu vốn được hoàng thượng độc sủng, bây giờ lại sinh được hoàng trưởng tử, đây là phúc phận tu mấy kiếp mới có được đó, thật là, muốn làm người khác hâm mộ phát điên lên mà.

Trong phủ Thụy Quận Vương, Hạ Uyên đang uống đến say mềm, sau khi nghe Hà Phúc nhi hồi báo, sững sờ một lát mới tùy tiện nói: "Đưa lễ vật bốn vương đã chuẩn bị vài ngày trước đó đến cung Thiên Khai đi."

Hà Phúc nhi sững sờ, do dự hồi lâu mới nói: "Nhưng mà Vương gia, có nên chờ đến đầy tháng mới đưa tặng hay không....."

"Bảo người đưa thì cứ đưa đi, nói nhảm nhiều vậy làm gì." Hạ Uyên nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch. "Bổn vương không thèm tiết kiệm những món lễ vật đó đâu."

Hà Phúc nhi bất đắc dĩ vâng lời, trong lòng lại thầm thở dài, đưa những lễ vật đó vào cung, không biết hoàng thượng có hiểu lầm hay không nữa, nếu lỡ như Hoàng thượng hiểu lầm Vương gia muốn mượn những tặng lễ này để xin vào triều lại thì phiền phức to.

Haizz, suy nghĩ của vương gia bây giờ càng lúc càng khó hiểu rồi.

Hết chương 107

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Tranh Đề sủng không bằng tranh Hậu sủng

Editor: Gà

Hoàng trưởng tử Điện hạ là đứa con nổi dòng duy nhất hiện nay của hoàng thượng, tất cả mọi người đều biết, vị trí hoàng trưởng tử này có ý nghĩa quan trọng thế nào, cho nên lễ tắm ba ngày của hoàng trưởng tử Điện hạ, những người tham dự đều chuẩn bị thêm bồn ngự ý Cát Tường, tỏ vẻ bọn họ xem trọng hoàng trưởng tử.

Bởi vì hoàng hậu còn đang trong tháng, nên hoàng trưởng tử do hai vị Thái hậu tự mình ôm ra, mà hoàng thượng cũng ngồi từ đầu tới cuối, ai cũng nhìn ra được những người đứng đầu trong cung xem trọng hoàng trưởng tử.

Sau lễ tắm ba ngày, một số mệnh phụ có thân phận may mắn nhìn thấy hoàng trưởng tử vài lần, khi ra cung liên tục tán thưởng đáng về hoàng trưởng tử tốt thế nào, tướng mạo có phúc khí ra sao.

Người không có thân phận đến bên cạnh thái hậu cũng tán thưởng theo, tựa như nói chệch sẽ đắc tội với ai vậy.

Trong kinh càng ngày càng nhiều người bắt đầu tăng bốc người Điện gia, nhưng làm người ta ngoài ý muốn là, Điện gia càng ngày càng thấp, ngay cả phu gia của thứ nữ Điện gia đã xuất giá cũng thấp. Sau khi hành động lần này của Điện gia truyền vào tai Hạ Hành, ngược lại hắn càng có cách nhìn tốt về Điện gia, không lâu sau đã mượn một cơ hội thưởng cho Điện gia vài thứ, ám chỉ hắn vô cùng hài lòng với hành động của người Điện gia.

Từ trước đến nay Kinh thành là nơi phồn hoa, hai bên ngã tư đường cũng không thể thiếu người bày quầy buôn bán, cho nên nhóm chủ quán nhìn thấy một xe ngựa vài tờ màu vàng sáng cao to chạy như bay qua, đã biết đây là người trong cung tuyên chỉ, ngẫu nhiên nói với khách thêm vài câu.

"Sau khi hoàng hậu nương nương sinh hạ hoàng trưởng tử, Kinh thành chúng ta cũng náo nhiệt lên." Ông chủ một quán bánh bao cười hề hề lấy lá sen bọc bánh bao hấp, đưa cho khách trước mặt: "Chúng ta cũng có thể dính chút không khí vui mừng."

Tâm trạng Khúc Vọng Chi phức tạp nhìn bánh bao nhân cái trắng trong tay, quay đầu nhìn tuần mã đã đi xa, nghi hoặc nói: "Con hẻm đó hình như là phủ Trung Nghĩa công?"

"Đúng vậy, Trung Nghĩa công là một quan tốt, lại là người nhà mẹ đẻ của hoàng hậu nương nương, trong cung có ban gì đó cho phủ Trung Nghĩa công, không phải rất bình thường sao?" Ông chủ bỏ bánh bao vào lồng hấp, cúi đầu nhìn lửa trong bếp lò, đặc ý nói: "Hoàng hậu nương nương còn từng mua trứng mặn [1] đại tỷ ta bán đấy, hiện giờ trong kinh không ít quý nhân đến nếm thử trứng mặn của đại tỷ nhà ta, đều khen ngợi hương vị trứng mặn của đại tỷ nhà ta, nếu vị khách quan này có hứng thú, cũng đi mua hai cái nếm thử đi." Ông chỉ sạp trứng mặn phổ biến, về mặt vinh dự.

[1] trứng mặn 卤蛋, là một món ăn nhé, mình kèm hình bên dưới. <https://www.xinshipu.com/zuofa/65164>

Khúc Vọng Chi quay đầu nhìn lại, quả thật thấy không ít người vây quanh cái sạp đó mua trứng mặn, thậm chí còn có mấy người già từng gặp qua, hình như là vài quan gia trong các thế gia.

"A, đây không phải là Khúc đại thiếu gia sao?" Một học trò thiếu niên mặc áo bào thư viện Đông Sơn nhón nhờ ngồi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống Khúc Vọng Chi, trên mặt lộ ra ý cười trào phúng: "Hôm nay là ngày lành gì đây, ta lại có vinh hạnh nhìn thấy Khúc thiếu gia tự mình đến mua bánh bao?"

Gã sai vật kéo dây cương ngựa của thiếu niên quy củ chấp tay nói: "Tiểu nhân bái kiến Khúc thiếu gia."

Khúc Vọng Chi nhận ra người thiếu niên này chính là con trai của thứ muội Trung Nghĩa công, tức thời lại cảm thấy trên mặt mình nóng bừng hốt hoảng, gã cười khan một tiếng chấp tay nói: "Chào Trần thiếu gia."

"Không nhận nổi lễ này của Khúc thiếu gia." Thiếu niên thẳng tắp ngồi trên lưng ngựa, cười lạnh nói: "Quý phủ nhà người ta phú quý ngay cả hoàng hậu

nương nương cũng không để vào mắt, chúng ta hàn môn nhà nghèo đâu nhận nổi lễ như vậy." Năm đó lễ cập kê của hoàng hậu nương nương, Lương thị chỉ cười nhạo mẩu thân hân, mẩu thân tức giận đến mức sau khi hồi phủ thì khóc một trận, cuối cùng còn bệnh nặng. Nếu không phải nửa tháng sau thánh thượng hạ chỉ tứ hôn cho biểu tỷ, chỉ sợ mẩu thân còn phải thương tâm thêm nữa.

Mặc dù hân chưa gặp qua dì, nhưng nghe mẩu thân nói dì rất chiều cổ bà, cũng không vì mẩu thân là thứ nữ mà ý thế hiếp người, cho nên việc đã qua hơn mười năm, khi mẩu thân đề cập đến dì cũng chỉ liên tục thờ dài.

Nhớ đến người một nhà phủ Xương Đức công, hân lại cảm thấy có chút ghê tởm, tốt xấu vẫn là một phủ công gia, làm ra chuyện không bằng cả nhà bình thường. Còn có vị Khúc đại thiếu này ngày xưa ở thư viện Đông Sơn cũng tự cho mình rất cao, mỗi khi nhìn thấy hân đều ra vẻ mũi hếch lên trời, hiện giờ nhìn thấy Khúc Vọng Chi này nghèo túng, hân chỉ cảm thấy đây đều là báo ứng.

"Trần thiếu gia nói đùa rồi." Ý cười trên mặt Khúc Vọng Chi đã không nặn ra nổi nữa, thậm chí gã cảm thấy ánh mắt của nhóm chủ quán xung quanh nhìn gã cũng đầy dị nghị, điều này làm cho vẻ mặt hoà nhã từ trước đến nay của gã không chịu được, lung tung chấp tay nói: "Tại hạ còn có việc, đi trước một bước, Trần thiếu gia tùy tiện."

Đám người chen lách xem náo nhiệt, ngay cả bánh bao trong tay gã cũng bị bàn thân vô thức bóp méo, bước chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng thậm chí là chạy, đến khi không có người nào nhìn gã, gã mới thở phào tìm được một tiệm bán thuốc, cầm lấy một bao được chăm chập ra ngoài thành.

Sau khi phụ thân được đặc xá, bởi vì ở trong lao bị phong hàn, nên đầu gối đã hồng rồi, hiện tại cả ngày chỉ có thể nằm trên giường, mẩu thân vì tỷ tỷ mất cũng ngày ngày nỉ non, không lâu sau rốt cuộc tổ mẫu chịu không nổi mà ra đi, tang lễ vẫn do nhị tỷ bỏ bạc ra làm, nghĩ lại chỉ muốn oán trách phụ mẫu, gã muốn xoay người rồi đi, không bao giờ trở lại cái thôn cũ nát này nữa.

"Ông dựa vào cái gì trách tôi, năm đó do ông cầu hôn tôi vào phủ, chính ông mặc kệ nữ nhi mình, hiện tại trách tôi khất khe nó, ông cũng không ngần ngại trước kia bản thân làm chuyện gì?!"

"Bà là một độc phụ, năm đó tôi thật không nên thú bà, nếu không phải bà, hiện giờ tôi đã là quốc trượng gia, đều là do độc phụ như bà..."

Nghe tiếng tranh cãi trong phòng, trên mặt Khúc Vọng Chi lộ ra phiền chán, cuối cùng đặt bánh bao và dược liệu trước cửa, xoay người nhanh chóng cách xa nơi tranh cãi âm ỉ này.

Hậu điện cung Thiên Khải, rốt cuộc Khúc Kinh Cur cũng ra tháng, thoải mái tắm rửa, thay một bộ quần lụa mỏng xinh đẹp, ngồi bên giường chậm rãi phe phẩy quạt cho con trai đang ngủ say, rốt cuộc không nhẫn nại được hôn một cái vào miệng nhị tử.

Mộc Cận nhìn thấy hành động này của hoàng hậu nương nương, trên mặt lộ ra một nụ cười, đi đến bên giường nhìn hoàng tử nắm tay nhỏ lại ngủ, nhỏ giọng nói: "Nương nương, Hiền phi nương nương vội đến chào ngài."

"Hiền phi đến đây?" Khúc Kinh Cur đưa ánh mắt dời khỏi người người nhị tử, ra lệnh cho nữ hầu chăm sóc hoàng tử xong, mới đứng dậy nói: "Đi thôi, đi xem."

Giang Vĩnh Như vốn ngồi trên ghế uống trà, vừa thấy Khúc Kinh Cur đến, lập tức đặt chén trà xuống, đứng dậy thi lễ với nàng.

"Hiền phi không cần đa lễ." Khúc Kinh Cur cười ngồi xuống ghế trên cao: "Mau mời ngồi, hôm nay vừa vào tháng sáu, nóng không chịu được, sao người lại đến đây?"

"Ngày thường tần thiếp cũng không có chuyện gì, nên làm chút y phục cho hoàng tử Điện Hạ mặc, không biết có thích hợp hay không." Giang Vĩnh Như từ tay Ngải Lục cầm lấy chồng y phục trẻ con: "Mong hoàng hậu nương nương đừng ghét bỏ tay nghề của tần thiếp."

Khúc Kinh Cur tiếp nhận y phục rồi ngắm nghía, tán thưởng nói: "Tay nghề Hiền phi thật tinh xảo, bản cung khó thể sánh bằng người." Nàng ý bảo Mộc Cận nhận đồ: "Thật sự làm khó người rồi, trời nóng như vậy còn cố chịu đựng để làm này nọ."

Giang Vĩnh Như vội nói: "Chẳng qua chỉ là mấy thứ của tiểu hài tử, không tốn sức lực. Nói vượt qua khuôn phép, tần thiếp vừa thấy hoàng tử Điện Hạ đã thích đến không nhận được, có thể may y phục cho hoàng tử Điện Hạ, trong lòng tần thiếp rất vui."

"Sau này y phục của Đại hoàng tử phải phiền tới người rồi." Khúc Kinh Cur vui vẻ: "Việc này sẽ làm bản cung thoải mái hơn."

Sau khi Giang Vĩnh Như nghe được những lời này của Khúc Kinh Cur, ý cười trên mặt càng rõ ràng hơn, nhưng nàng là người rất có chừng mực, biết giờ phút này hoàng thượng sắp đến, nên nhanh chóng đứng dậy cáo lui, hiện giờ nàng chỉ có ý muốn đi theo hoàng hậu sống qua ngày, nếu gặp được hoàng thượng, đây thành cái gì rồi hả?

Mộc Cận đưa Hiền phi trở về xong, cùng kẻ dưới kiểm tra mấy thứ Hiền phi đưa đến xong, mới nói: "Mấy thứ này đều dùng vật liệu tốt nhất, không có vấn đề gì."

"Ừm." Khúc Kinh Cur cũng không bất ngờ, nàng biết rõ người như Giang Vĩnh Như tuyệt đối sẽ không làm việc thuận người bất lợi cho mình, cho nên tùy tay cầm lấy một cái yếm trẻ con, đoán hân là dùng tơ lụa tốt nhất, sờ lên nhẵn nhụi bóng loáng, mặc dù mùa hè nóng bức, nhưng mặc sẽ rất sáng khoái, chỉ sợ Hiền phi lấy mấy món vải tốt nhất nơi đó của nàng ấy dệt ra thứ này, vỗ về cái yếm có hình lão hổ, cười nói: "Dệt lát nữa tắm rửa cho Điện hạ xong, thì thay vào."

Mộc Cận do dự một lát nói: "Nương nương, vì sao ngài đối tốt với Hiền phi như vậy?"

"Nàng chưa từng hại ta, hơn nữa lại có ý cầu tốt, sao ta phải khó xử nàng ấy." Khúc Kinh Cự xem đôi y phục tiểu hài tử này, cũng không biết những bộ y phục sạch sẽ này, phải làm bao lâu mới xong: "Đều là nữ nhân, tội gì ta phải khó xử nàng."

Mộc Cận hơi sững sờ, lập tức hiểu rõ ý của hoàng hậu, nhớ đến hành vi thường ngày của Hiền phi, có chút nghi hoặc nói: "Hiền phi không vì thế mà mượn cơ hội để đoạt sự chú ý của hoàng thượng, thật làm người ta có chút bất ngờ."

"Nàng hiểu rõ bản thân muốn gì." Khúc Kinh Cự buông cái yếm trong tay, khẽ cười: "Nàng là người thông minh, cho nên ta mới đối xử với nàng như vậy."

Hạ Hành vào hậu điện cung Thiên Khải, chỉ thấy Kinh Cự đang đùa nghịch với một đồng y phục trẻ con, đi đến trước mặt nàng cầm lấy một cái áo ngắn: "Con doi thêu trên bề mặt này không tệ."

"Ừm, Hiền phi thêu cho hoàng nhi." Khúc Kinh Cự nhìn hắn một cái: "Những y phục này đều được may rất khéo."

Buông áo choàng ngắn trong tay, Hạ Hành hỏi ngược lại: "Hoàng nhi vẫn đang ngủ?"

"Ngủ được một canh giờ, chắc sắp tỉnh rồi." Khúc Kinh Cự kéo hắn đến bên giường nhìn nhi tử, chỉ vào đáng vẻ tứ chi mở rộng của nhi tử nói: "Giống heo con thật đấy."

"Tướng ngủ của con ta rất khí phách." Hạ Hành cười đến thỏa mãn nhìn nhi tử từ trên xuống dưới, nhân tiện còn kéo tấm chăn nhỏ trên bụng nhi tử: "Xem tướng ngủ của nó, không bằng đặt nữ danh là Đồn nhi (heo con), tên xấu để nuôi."

Khúc Kinh Cự nghe được tên này, đầu tiên nghĩ đến đó là cá heo hay cá nóc hoặc các loại vật nhỏ như vậy, nhưng nhìn xuống thấy tướng ngủ của con trai mình khó thể móc nối với loại động vật ấy, nàng lại liếc mắt nhìn tấm chăn mỏng trên cái bụng tròn nhỏ, chẳng khác gì heo con.

"Không thích?" Hạ Hành thấy nàng nghi hoặc, cho rằng nàng không vui, lập tức chỉ vào bụng nhi tử nói: "Xem bụng này, không khác heo là mấy."

Hóa ra có nghĩa là heo sữa, nàng cười khan một tiếng: "Gọi Đồn Đồn, ta thích."

Có thể bị tiếng nói chuyện của phụ mẫu không đáng tin đánh thức, Đồn Đồn mím miệng mở to mắt, sau khi ngửi được mùi hương của mẫu thân, hừ hừ hai tiếng nhưng không khóc, ngay sau đó Hạ Hành ôm lấy bé, nước tiểu đồng tử ẩm ẩm rơi xuống áo choàng của Hạ Hành.

Nhóm nữ mẫu bên cạnh sợ đến mức biến sắc, nhưng Khúc Kinh Cự thấy thế cười lên, chỉ vào từng giọt tí tách nhỏ xuống áo choàng của Hạ Hành: "Hoàng thượng thật may, nước tiểu đồng tử là thứ tốt để trừ tà, năm nay Đại Long chúng ta sẽ mưa thuận gió hoà."

Đồn Đồn ở trên người phụ thân bé ừ một tiếng, bé có vẻ đồng ý với cách nói của mẫu thân, Hạ Hành bắt đấm dĩ sờ bụng nhi tử nhà mình, đưa đứa bé cho nhóm nữ mẫu, để các nàng mang đứa nhỏ đi xuống bú sữa, rồi xoay người ngồi bên cạnh Khúc Kinh Cự.

"Đừng đến đây, cả người ẩm ướt." Khúc Kinh Cự đưa tay cản lại, nhưng bị Hạ Hành đè trên giường cọ vài cái.

"Sao có thể để một mình ta hưởng thụ nước tiểu đồng tử của nhi tử chứ, Kinh Cự cũng nên trừ tà đi." Hạ Hành đè người dưới thân, đưa tay sờ eo đã khô phục rất khó: "Đều nói nữ tử sinh xong sau lưng sẽ trở nên thô, sao vòng eo Kinh Cự vẫn mềm mại như thế?" Nói xong, hôn trộm lên mặt Khúc Kinh Cự một cái.

Khúc Kinh Cự giờ tay cản hắn, ngược lại bị một bàn tay hắn ngăn lại, tay kia thì nhân cơ hội chui vào vạt áo của nàng.

Ở bên ngoài đám người Mộc Cận Tiền Thường Tín chờ khi trong phòng truyền đến tiếng cười đùa của hai vị chủ tử, ý bảo hầu hạ nhân lui ra ngoài cửa, sau đó cúi đầu ngắm hoa văn trên mặt đất.

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, hoàng thượng và hoàng hậu mới đi ra một lần nữa, hai người đều thay bộ y phục mới, thoát nhìn tâm tình rất không tệ.

Đám người Tiền Thường Tín vội hầu hạ dâng bữa trưa lên, hắn ta thấy hôm nay hoàng thượng tự mình ân cần gấp thức ăn cho hoàng hậu nương nương, ngẫm nghĩ, đại nhân tiền triều chỉ sợ không ai có thể tưởng được hoàng thượng sẽ có một mặt như vậy đâu nhỉ?

Nhìn hoàng hậu nương nương yên tâm thoải mái hưởng thụ sự hầu hạ của hoàng thượng, song thế gian khó tìm thấy một nữ nhân nào xem hoàng thượng như người thường, hoàng hậu xem như là thế gian hiếm có rồi.

Mặt trời chiều ngã về tây, trong cung Ngọc Bình rất náo nhiệt, hóa ra hoàng thượng và hoàng hậu nương nương thường không ít thứ, khiến trên dưới trong cung đều vô cùng vui sướng.

Giang Vĩnh Như nhìn những vật quý hiếm này, cười thương vài thứ cho hạ nhân hầu hạ bên cạnh, sau đó bảo Ngải Lục cất mấy thứ đó vào tư khó, rút cuộc tảng đá trong lòng đã thật sự rơi xuống đất.

Xem ra hoàng hậu nương nương đã chấp nhận mình, sau này nàng ở trong cung xem như đã có chỗ để dựa vào rồi.

"Thật không ngờ hoàng thượng sẽ thương nhiều như vậy." Ngải Lục có chút vui vẻ nói: "Xem ra trong lòng hoàng thượng vẫn có chủ tử ngài."

"Nha đầu ngọc này, hoàng thượng đang khích lệ ta thức thời." Khóe môi Giang Vĩnh Như nâng lên: "Đừng suy nghĩ mấy chuyện vô dụng này nữa, đi truyền bữa tối lên đi."

Thậm chí hôm nay hoàng thượng còn hạ chỉ ân chuẩn cho nàng có phòng bếp nhỏ của riêng mình, cái này đại biểu cho hiện tại nàng đã chân chính trở thành người đứng đầu một cung.

Cứ khăng khăng tranh Đề sủng không bao giờ đến thì có ý nghĩa gì, không bằng đi tranh sủng ái của hoàng hậu, mỗi ngày có thể thanh nhàn, còn có thể an ủi, có sao không làm?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Vấn đề tin tưởng

Editor: Mèo ™

Những ngày sau khi sinh, Khúc Kinh Cur hết sức tự tại, mỗi ngày chơi đùa với con trai, nếm thức ăn ngon, trải qua những ngày an nhàn lại thoải mái.

Hôm nay, Hạ Hành đến hậu điện thì nhìn thấy nhóc con nhà mình mặc một cái yếm đỏ, đang nằm trên giường quơ quào tay chân, cực khổ nâng cổ lên nhìn ngó xung quanh, sau đó mới quá nên đành phải nằm phịch xuống, chọc cho mẫu thân mình cười ra tiếng.

"Làm gì vậy?" Hạ Hành ngồi xuống giường, nhìn nhi tử mình hết góc đầu lên rồi lại rụt vào không khác gì con rùa nhỏ, gắng sức quơ quào một hồi nhưng vẫn nằm y vị trí cũ, không nhích thêm được tí nào, thế mà nhóc cũng không khóc quấy, vẫn kiên trì bền bỉ đập chân.

"Không có gì, chỉ là để cho con rèn luyện cổ một chút thôi." Khúc Kinh Cur thuần thực lật con trai lại, khi vỗ vỗ lên cái mông núng nính thịt, thì thấy nhóc nhoèn miệng cười với mình, cúi người hôn lên má nhi tử một cái thật kêu, nhận lấy hộp phấn hương từ trên tay Mộc Cận, bắt đầu bôi phấn cho nhi tử. *ĐiệnĐiền*, «Lê quý.đôn "

"Những chuyện này để nữ nương làm là được rồi." Hạ Hành chọc chọc cánh tay múp míp như ngó sen của nhi tử mình. "Tính tình tiểu tử này tốt thật."

"Con ta thì phải giống ta rồi." Khúc Kinh Cur giờ hay tay con lên để bôi phấn rôm vào nách. "Ta làm những chuyện này thì có sao đâu, con của chính mình mà cũng không chăm được, vậy sinh nó ra làm gì?"

Hạ Hành không biết nghĩ đến gì đó, ánh mắt hần phức tạp nhìn tiểu tử mập mạp đang nằm trên giường nhếch miệng cười. Trong nháy mắt hần có cảm giác địa vị của mình trong lòng Kinh Cur còn không bằng nửa đầu ngón tay của nhi tử mình. "Ngày mai là lễ trăm ngày tuổi của Đôn Đôn, danh sách lúc trước ta đưa nàng xem, nàng có ý kiến gì không?"

"Rất tốt." Khúc Kinh Cur trao Đôn Đôn cho nữ nương để bú sữa, chờ sau khi nữ nương lui xuống, mới nói: "Nhưng mà có phải là đã quá long trọng rồi không, chỉ là lễ trăm tuổi mà thôi....."

"Đôn Đôn là hoàng trưởng tử, thân phận cao quý, tổ chức long trọng một chút thì đã sao." Hạ Hành hiểu sự lo ngại của Khúc Kinh Cur, hần ôm nàng vào lòng ngực mình. "Chờ sau này chúng ta có đứa thứ hai thứ ba, thì sẽ tổ chức bớt long trọng hơn ca ca chúng hai phần."

"Được." Khúc Kinh Cur cười cười, cũng không để trong lòng lời cam kết này của Hạ Hành lắm, nàng biết bây giờ lời hần nói là thật, nhưng không có nghĩa là lời nói này sẽ hữu hiệu vĩnh viễn về sau.

Ngày giờ chính thức tổ chức lễ trăm ngày của hoàng trưởng tử do quan Khâm Thiên Giám chọn ra, nghe nói bát tự của hoàng trưởng tử rất hợp với tính tượng của ngày hôm đó, thậm chí còn bày trí những vật tương hợp trong Điện Loan Hợp, bảo đảm thời khắc hôm đó sẽ có lợi nhất với hoàng trưởng tử.

Khúc Kinh Cur không hiểu rõ lắm với những chuyện phức tạp đó, nhưng chỉ cần nhìn vào sự chuẩn bị ngày lễ trăm tuổi của Đôn Đôn, đã đủ để chứng minh Hạ Hành rất coi trọng chuyện này.

Thái hậu tự tay mình làm quần áo trăm tuổi cho Đôn Đôn, nghe nói vải để may quần áo này chính là Thái hậu phân phó người chọn tìm từ rất nhiều gia đình phú túc an khang, vừa nhìn khó mà nhận ra đây là bộ quần áo dùng vải vóc và kim chỉ của trăm nhà may thành.

Sờ sờ hoa văn hình hồ lô được thêu trên bộ quần áo bách gia, Khúc Kinh Cur khom lưng ôm lấy Đôn Đôn vẫn còn ngủ say. "Đi thôi, đến Điện Loan Hợp nào."

Điện Loan Hợp là nơi được dùng để cử hành những thịnh yến long trọng, ví dụ như sắc phong hoàng hậu, sắc phong thái tử, vân vân... Dùng nơi này để tổ chức một buổi lễ trăm tuổi, đã đủ để chứng minh địa vị của Đôn Đôn trong lòng Hạ Hành.

Điện Loan Hợp, những người nên tới đều đã tới, mọi người đều nhìn ra cửa, cùng chờ đợi hoàng hậu nương nương mang theo hoàng trưởng tử xuất hiện, nhưng vì ngại hoàng thượng và hai vị Thái hậu ở đây, nên biểu hiện của mọi người hết sức kín đáo.

Đợi cho tới khi sắp đến giờ lành, rốt cuộc mọi người cũng nghe được tiếng truyền báo của thái giám ngoài cửa.

"Hoàng hậu nương nương đến, hoàng tử điện hạ đến."

Mọi người rí rít đứng dậy, quỳ xuống nghênh đón, sau đó liền nhìn thấy đoàn người từ từ lướt qua trên thảm đỏ, dẫn đầu là một đôi hài thêu phượng hoàng giương cánh bằng chỉ vàng, cực kỳ hoa lệ.

"Đứng dậy!"

Mọi người đồng loạt đứng dậy, liền nhìn thấy hoàng hậu ôm hoàng tử điện hạ ngồi xuống bên phải hoàng thượng, trên người nàng mặc một bộ phượng bào phức tạp, phiêu trần thoát tục, đẹp không nói lên lời.

Có người nói, nữ nhân sau khi sinh, chẳng khác nào quả mơ trong gió tuyết, vừa chua vừa không còn hương vị, nhưng dáng vẻ này của hoàng hậu nương nương giống với dáng vẻ vừa mới sinh con xong ư?

Có một vài người thầm cảm khái trong lòng, khó trách hoàng thượng lại độc sủng hoàng hậu như vậy, nữ nhân như thế ai mà không thích cho được.

Buổi lễ trăm ngày tuổi cũng không có gì phức tạp, dù sao đứa bé còn nhỏ, ai mà nỡ đặt ra một đồng quy củ để gài vò đứa bé chứ?

Chỉ là hai người Đế hậu tự mình quỳ lạy với trời xanh cầu phúc cho hài tử, lại tự tay đeo khoá trường mệnh, vòng tay trường mệnh cho hài tử, có ý nghĩa là buộc tuổi thọ và may mắn cho đứa bé, hai vị Thái hậu mang giấy đầu hổ và mũ đầu hổ cho tôn tử mình, sờ sờ đỉnh đầu và lòng bàn chân của đứa bé, để bày tỏ chúc phúc từ trường bối, thế là xong.

Sau khi làm lễ xong, Đồn Đồn được nhũ nương ôm xuống, hai vị Thái hậu cũng đi theo, để Hạ Hành và Khúc Kinh Cur ở lại dùng yến cùng mọi người. d . đ ㄥ 1 . q . đ ㄥ

Tất cả những món ăn trên yến tiệc đều được đặt những cái tên cát tường may mắn, mọi người đều ngầm hiểu rõ ý xem trọng của hoàng thượng đối với hoàng tử và hoàng hậu.

Mặc dù mọi người không dám kính rượu hoàng thượng, nhưng vẫn nói với Đế hậu không ít những lời chúc tụng may mắn cho hoàng trưởng tử, làm cho long nhan Hạ Hành cực kỳ vui mừng, không nhịn được uống nhiều thêm vài ly.

Khúc Kinh Cur thấy dáng vẻ này của hắn, lo lắng hắn sẽ uống đến say mềm mất, liền bảo hắn uống một chút canh giải rượu, chỉ là nhìn vẻ mặt vui mừng của Hạ Hành, nhiệt tình nốc rượu như uống nước, nàng cảm thấy canh giải rượu này không có mấy tác dụng rồi.

"Thần đệ kính hoàng thượng một ly, chúc hoàng thượng hoàng hậu đầu bạc răng long, chúc hoàng tử điện hạ phúc thọ an khang." Đang giữa bữa tiệc thì Hạ Uyên đứng lên gơ ly rượu với Hạ Hành, nói: "Thần đệ xin cạn trước."

Hạ Hành nhìn Hạ Uyên gơ cao ly rượu, cũng bung ly rượu chậm rãi đứng lên, cười nhạt nói: "Đa tạ Tam đệ."

Huỳnh đệ hai người cùng cười, cùng ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay.

Khúc Kinh Cur nhìn hai người này, tuy miệng tươi cười nhưng ý cười không lan tới đáy mắt, nàng nhìn tất cả mọi người ngồi xa xa phía dưới, chỗ ngồi giữa nàng và bọn họ cách nhau chín bậc thang cao, mà khoảng cách thì lại càng xa.

Sau bữa tiệc, quả nhiên Hạ Hành đã uống say, mặc dù cử chỉ của hắn không khác ngày thường mấy, nhưng từ ánh mắt và giọng nói của hắn, Khúc Kinh Cur vẫn cảm nhận được, ý thức của đối phương đã không còn tỉnh táo nữa rồi.

"Về hậu điện." Hạ Hành kéo tay Khúc Kinh Cur ngồi lên ngựa liền nhưng vẫn không quên nói với Tiền Thường Tín: "Bảo nhũ nương chăm sóc hoàng tử cẩn thận."

Ngựa liền không nhanh không chậm đi về phía trước, Khúc Kinh Cur chỉ cảm thấy nó hơi lung lay, nàng nhìn người bên cạnh, quơ quơ hai ngón tay trước mặt hắn: "Hoàng thượng, đây là mấy?"

Hạ Hành nắm hai ngón tay của nàng vào lòng bàn tay mình, cười nói: "Ta không có say, đừng lo lắng."

Lóng bàn tay của đối phương hơi ấm nóng, Khúc Kinh Cur đưa tay sờ sờ trán của hắn, bất đắc dĩ cười nói: "Không say thì tốt." Sầu rượu sẽ không bao giờ chịu nhận mình say, giống như rất nhiều người phạm sai lầm cũng không muốn thừa nhận lỗi sai của mình vậy.

"Nàng không tin ta?" Hạ Hành ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt mở to, mang theo uất ức và bất mãn. "Nàng luôn không tin ta."

"Ta không tin chàng khi nào." Khúc Kinh Cur thấy vẻ mặt ủy khuất của hắn, bật cười nói: "Thì chàng không say, ta đâu có nói là không tin chàng, đúng không nào?"

"Có rất nhiều lúc nàng không tin ta." Hạ Hành tựa đầu vào trước ngực Khúc Kinh Cur. "Ta nói ta sẽ đối tốt với nàng, nàng không tin. Ta nói từ giờ trở đi ta sẽ chỉ yêu thương duy nhất một mình nàng, nàng cũng không tin. Ta nói sau này chỉ muốn mình nàng sinh con cho ta, nàng vẫn hoài nghi ta như cũ. Tại sao nàng không tin ta, dù chỉ một lần thôi?"

Bàn tay vỗ về nhẹ nhàng sau lưng Hạ Hành của Khúc Kinh Cur khựng lại, nàng cúi đầu nhìn nam nhân đang tỏ cáo mình, một hồi lâu sau mới khẽ cười nói: "Hoàng thượng, chàng nghĩ nhiều rồi."

"Ta không nghĩ nhiều, ta biết rất rõ." Hai cánh tay Hạ Hành vòng qua eo của nàng, ôm chặt lấy. "Chúng ta sau này vẫn còn mấy chục năm, sẽ có lúc nàng

nguyện ý tin tưởng lời nói của trăm."

Âm thanh của hắn đã mơ mơ hồ hồ, Khúc Kinh Cự biết hắn sắp ngủ thiếp đi, nàng vỗ nhẹ phía sau lưng hắn giống như dụ dỗ Đồn Đồn, nhẹ giọng nói: "Trên thế gian này, không có chuyện vô duyên vô cớ dễ dàng tin tưởng một ai đó, nếu hoàng thượng muốn ta tin tưởng chàng, vậy thì hãy vẫn đối tốt với ta, thời gian có thể chứng minh lời nói của chàng."

Nam nhân trong ngực ừ hử một câu gì đó, Khúc Kinh Cự không nghe rõ, nàng chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng hắn, ánh mắt yên tĩnh mà an tường.

Tiền Thường Tín và Minh Hòa đi bên cạnh ngủ liến tủa như không nghe được bất cứ động tĩnh nào bên trong, thậm chí cũng không trao đổi bằng ánh mắt, nhưng về mặt lại thận trọng hơn không ít.

Thời tiết tháng tám vẫn nóng bức như cũ, sau khi Hạ Hành được người đỡ lên giường, Khúc Kinh Cự bảo người mang hai chậu nước đá trong phòng đi. Nếu say rượu mà ở trong phòng mát mẻ quá mức, khi tỉnh lại sẽ rất khó chịu.

Nhận lấy khăn Mộc Cạn đưa tới, nàng tự tay lau tay và mặt cho Hạ Hành, Khúc Kinh Cự nói: "Bảo người phía dưới chuẩn bị sẵn canh giải rượu, nếu hoàng thượng tỉnh thì dâng lên cho chàng dùng ngay."

Ngân Liễu không tiếng động lui xuống, mấy người khác nhận thấy được hình như hoàng hậu nương nương có gì đó không đúng, nhưng họ không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng không có ai dám lăm mồm đi hỏi, chỉ càng chuyên tâm hầu hạ thêm cẩn thận.

Khi Hạ Hành tỉnh lại thì mặt trời đã ngã về tây, hắn xoa xoa hai bên thái dương có chút đau, ngồi dậy trên giường, vừa nhìn liền nhận ra đây là phòng ngủ của Kinh Cự, suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra vì sao mình lại ngủ ở đây.

"Hoàng thượng tỉnh rồi ư?" Một chén canh bằng sứ thanh hoa đưa tới trước mặt hắn. "Uống canh giải rượu đi."

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Khúc Kinh Cự, ráng chiều tà xuyên qua cửa sổ chiếu lên người nàng, bởi vì ngược sáng nên hắn không nhìn rõ về mặt của nàng, nhưng không hiểu sao hắn có thể xác định chắc chắn rằng bây giờ trên mặt đối phương đang cười.

Có lẽ bởi vì sự khẳng định khó hiểu này mà hắn ngoan ngoãn nhận lấy chén canh, uống một hơi hết cả chén canh giải rượu hết sức khó uống này, cuối cùng mới háng giọng, nói: "Đã tỉnh rồi sao?"

"Đúng vậy, trong yến tiệc chàng đã uống khá nhiều." Khúc Kinh Cự nhận lấy chén không trong tay hắn: "Ta đã bảo phòng bếp chuẩn bị thức ăn thanh đạm, chàng đến dùng chút đi." die,n; da.nlze.qu;udo/mn

Hạ Hành mặc áo khoác xong, cảm thấy đầu vẫn choáng váng như cũ, hắn cau mày nhìn xung quanh phòng, bất mãn nói: "Hạ nhân đâu hết cả rồi, sao lại để mình nàng trong phòng như vậy?"

"Chàng không phải là người chắc?" Khúc Kinh Cự trừng mắt liếc hắn một cái, "Thấy chàng ngủ thật ngon, ta liền bảo bọn họ ra ngoài hết, tránh làm phiền đến chàng."

Hạ Hành bị Khúc Kinh Cự liếc, ngược lại cảm thấy toàn thân sáng khoái, không khỏi có chút nghi ngờ, hình như có gì đó không đúng thì phải, ánh mắt khi Kinh Cự nhìn hắn sao lại dịu dàng hơn trước nhỉ?

Là hắn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, hay là lúc thức dậy đã đụng đầu vào đầu đó rồi?

Hết chương 109

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Múa

Editor: Gà

Mùa hạ nóng bức dần đi qua, trong cung các vị chủ tử có thân phận đã thay đổi sa y, bỏ đi cây quạt trong tay, trăm cái cũng từ ngọc thạch đổi thành các kiểu dáng khác. Có cung nữ dụng tâm kín đáo muốn hấp dẫn hoàng thượng, đầu tư vào y phục trang sức một phen, nhưng vì phải tuân thủ quy củ trong cung, làm những người này phải phí sức khổ tâm, đáng tiếc cả trái tim hoàng thượng đều đặt trên người hoàng hậu, không ai hấp dẫn được sự chú ý của hoàng thượng.

Cung Khôi Nguyên đã tân trang xong từ lâu, trong phòng được khám phá minh châu nhưng vì hoàng tử Điện Hạ nên toàn bộ đều tháo xuống, đổi thành đèn ngọc Lưu Ly xinh đẹp, phải làm như vậy vì một vị quan viên Công Bộ nào đó từng vô tình nói, dạ minh châu có thể gây hại cho cơ thể.

Dạ mình châu là vật hiếm lạ tất cả mọi người đều biết, rất nhiều người không rõ vì sao hoàng hậu không cần dạ mình châu, cho nên bên ngoài đã có không ít người nhanh chóng khen hoàng hậu tiết kiệm, loại hiểu lầm tốt đẹp này làm Hạ Hành cảm thấy nên để nó tiếp tục lan truyền như vậy.

Mặc dù có người biết hoàng hậu cứ ở cung Thiên Khai như vậy sẽ không hợp quy củ, nhưng hoàng thượng đã nói, cung Khôi Nguyên mới tân trang không lâu, nên không tốt với đứa bé mới sinh. Nhưng vì tháng sáu đã qua, ngày lành chuyển nhà phải chờ đến tháng hai sang năm mới có, cho nên ngày hoàng hậu nương nương dọn đến cung Khôi Nguyên được định vào hai năm sau ngày 12 tháng 2 năm Gia Hựu, cũng là ngày trăm hoa đua nở, đương nhiên hiện tại vẫn cùng tiểu Điện Hạ ở trong cung Thiên Khai.

Hoàng thượng nhà người ta đã quyết định như vậy, trong triều cũng không có ai dám nói nhiều, tình cảm Đế Hậu thâm hậu, người ngoài như bọn họ rảnh rồi quân này kia chẳng phải sẽ làm hoàng thượng chán ghét sao, huống chi thái hậu nương nương nhà người ta cũng không có ý kiến, cần gì bọn họ phải hăm cật la bậc đạ thao tâm [1]?

[1] hăm cật la bậc đạ thao tâm: chỉ người thích xen vào việc người khác mà nhiều khi dù không biết đầu cua tai nheo như thế nào, dù có thể chỉ làm rắc rối phiền phức hơn; lo chuyện bao đồng; lo bò trắng răng. (Nguồn: <https://www.wattpad.com>)

Khúc Kinh Cự ngẫu nhiên cũng sẽ nghe một ít tin đồn bên ngoài về bản thân, phần lớn đều nói diện mạo mình tựa thiên tiên, tâm địa thiện lương, cần kiệm yêu dân, tuy nàng cảm thấy lời đồn về hoàng hậu nương nương và mình chẳng có dính dáng gì, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, phía sau những tin đồn này có bóng dáng Hạ Hành thao túng.

Hạ Hành dùng thủ đoạn như vậy bảo vệ nàng, nàng thật sự rất hưởng thụ, cho nên nàng cũng không đành lòng phá vỡ cái đài của Hạ Hành, ngẫu nhiên cũng sẽ lấy danh nghĩa hoàng hậu thưởng cho một số nữ tử thiện tâm có tiếng của triều Đại Long. Thậm chí sau sinh thần vào tháng chín của mình nàng còn tự mình ban thưởng cho một nữ nhân đã tái giá khi cứu mấy đứa trẻ trong lửa lớn.

Nữ tử này vì tái giá mà bị cả thôn chàm chọc, nhưng sau khi chiếc khăn tay được thêu 'Cân quốc bất nhượng tu mi' [2] được Khúc Kinh Cự ban thưởng xuống, nàng ấy bỗng trở thành phụ nhân được toàn bộ người trong huyện tôn trọng, không vì nàng ấy từng tái giá mà xem thường nàng, ngược lại trở nên khách khí hữu lễ với nàng.

[2] cân quốc bất nhượng tu mi: nữ nhân không thua gì nam nhân.

Khúc Kinh Cự tự nhận mình không có khả năng làm nên lịch sử, nhưng nàng lại muốn làm một số chuyện bản thân có thể làm. Trên thế gian này nam nhân một thế nhiều thấp còn có thể được khen ngợi là phong lưu, vậy thì vì sao không chấp nhận một nữ nhân đã tái giá?

Mặc dù một số người đọc sách của triều Đại Long cảm thấy một gái không thể lấy hai chồng mới là đức hạnh phụ nhân, nhưng lại không thể xóa bỏ nghĩa cử cứu người của thôn phụ, cho nên cũng không có bao nhiêu người nhảy ra nói hành động lần này của hoàng hậu nương nương không ổn, huống chi hoàng hậu nương nương chỉ khen ngợi hành động cứu người của thôn phụ, chứ không có nói thôn phụ tái giá là tốt, bọn họ nhảy ra thuyết tam đạo tứ [3] cũng không thỏa đáng.

[3] thuyết tam đạo tứ: Nói chuyện linh tinh, góp ý bậy bạ; chỉ trích, phê bình, nói này nói nọ.

Cho nên việc này cứ phong khinh vân đạ cho qua như vậy, Khúc Kinh Cự vẫn làm người đứng đầu hậu cung của nàng, nếu nhàm chán thì nghe khúc, nghe một chút chuyện lý thú ở bên ngoài, sau đó chọn một hai việc để khen thưởng, ban vài thứ xuống, trêu chọc nhitừ, ngày trôi qua cũng rất thoải mái.

Sau thiên thu (sinh nhật) của thái hậu và Khúc Kinh Cự, thì đến tiết vạn thọ (sinh nhật) của Hạ Hành, vì đây là lễ vạn thọ đầu tiên sau khi Hạ Hành đăng cơ, cho nên dù muốn vạn thọ này không long trọng, cũng sẽ trở nên long trọng hơn.

Không nói đến quan viên bốn quốc thế gia của triều Đại Long, hơn nữa còn có một số tiểu quốc phụ thuộc xung quanh đều phái sứ thần đến ăn mừng ngày sinh Tân Đế, bày tỏ sự tôn trọng và chân thành với Tân Đế.

Bởi vì triều Đại Long là một quốc gia cường thịnh, nên có không ít tiểu quốc phụ thuộc, Khúc Kinh Cự lật xem phong thổ và tiến cống mà những năm gần đây các tiểu quốc phụ thuộc đó đã cho cống nạp Đại Long, nháy mắt có loại cảm giác Đại Long thật quá lợi hại.

Điều làm Khúc Kinh Cự thú vị là, trong số những phụ quốc (quốc gia phụ thuộc) có một nước tên là Nhu quốc, hiện nay Quốc vương của quốc gia này là một nữ vương, lần này nàng ta cống nạp cho Đại Long một đôi nữ nhi. Mà lý do hai người kia đến chính là muốn để Hạ Hành hạ chỉ tuyển chọn một người trong đó làm người thừa kế vương vị, thái độ này tỏ vẻ Nhu quốc luôn trung thành với Đại Long.

Loại cảm giác tứ phương đến chúc mừng bát phương đến tảo triều, thật sự làm cả người lẫn vật đều sáng khoái.

Khi Hạ Hành trở lại hậu điện, thấy Khúc Kinh Cự còn đang lật xem tư liệu phụ quốc, đến gần vừa thấy, phát hiện nàng đang xem một ít phong thổ của Nhu quốc, nhân tiện nói: "Nhu Quốc này có gì đặc biệt?"

Khúc Kinh Cự giơ trang giấy trong tay lên: "Nghe nói dung mạo của Hộ quốc công chủ Nhu quốc tuyệt sắc khuynh thành, lần này nàng đến Đại Long chúng ta, không biết sẽ mê đảo bao nhiêu nam tử."

"Chẳng qua chỉ là người trong nước Nhu tự cho là đúng thôi." Trong giọng nói của Hạ Hành có chút không đồng ý: "Nhu quốc địa thế cao, cho nên đa số đều có da đen, có thể xinh đẹp đến đâu chứ? So với nữ tử Đại Long ta, không biết kém thượng bao nhiêu, chẳng qua chỉ nghe nhầm đồn bậy, lừa bịp người không biết mà thôi."

Khóe môi Khúc Kinh Cự khẽ giật, tỏ vẻ nam nhân triều Đại Long quả thật thiên vị nữ tử có làn da trắng nõn thủy nộn, Hạ Hành có thái độ như vậy, có vẻ... rất bình thường.

"Thế nào, không thích nàng công chúa này?" Hạ Hành cho rằng Khúc Kinh Cự đang lo lắng hẳn sẽ xem trọng vị công chúa Nhu quốc này, mới nói: "Yên tâm đi, ta không có hứng thú với nữ nhân khác, huống chi vị Hộ quốc công chủ này muốn làm nữ vương, chứ không phải là phi tần của Đại Long chúng ta."

Khúc Kinh Cự đặt tư liệu Nhu quốc qua một bên, thân thiết nói: "Hoàng thượng, chàng nghĩ nhiều rồi."

"Ừm, là ta nghĩ nhiều, đừng buồn bức nữa." Hạ Hành nhẹ giọng khẽ cười, cảm lấy một chồng tư liệu khác: "Không cần phí tâm suy nghĩ về phụ quốc gì đó, ví như Đa Hân quốc này, đừng thấy mấy năm nay thành thật, trăm năm trước bọn họ thường ở phương bắc làm lưu phi thương tổn dân chúng của Đại Long ta, cuối cùng bị Đại Long ta đánh cho sợ hãi, nhất gan, mới ngoan ngoãn xưng thần."

Không nghe lời sẽ bị đánh sao?

Khúc Kinh Cự hiểu rõ thái độ mà triều Đại Long dùng với phụ quốc, đại ý chính là nguoi ngoan cho lão tử một chút, nghe lời một chút, nếu không ta sẽ đánh nguoi răng rơi đầy đất.

"Ta cũng chỉ nhằm chán mới lật xem thôi." Khúc Kinh Cự xoa gáy mình: "Đại Long chúng ta thật lợi hại."

Hạ Hành khẽ cười: "Lạc hậu sẽ bị đánh, đây là tiền triều giáo huấn chúng ta." Hạ Hành nhẹ nhàng xoa gáy nàng: "Nhưng mà, có phải Kinh Cự đã quên chuyện nàng đã đồng ý với ta rồi không?"

"Chuyện gì?" Khúc Kinh Cự nhún mày, nàng cảm thấy gần đây trí nhớ bản thân rất tốt, cũng không xuất hiện chuyện nhất định sỏa tam niên [4].

[4] nhất định sỏa tam niên: có nghĩa người mang thai ngu ngốc trong ba năm, ý nói phụ nữ sau khi sinh con sẽ có triệu chứng hay quên.

"Nói ví dụ như... Nàng đã từng nói sẽ múa cho ta xem." Hạ Hành đưa tay ôm vòng eo mềm mại của nàng: "Ta thường suy nghĩ không biết kỹ thuật nhảy của Kinh Cự như thế nào."

"Lúc trước ta cũng nói sẽ xem biểu hiện của chàng." Khúc Kinh Cự nâng môi cười khẽ, thấy vẻ mặt mất mát của Hạ Hành, cười nói: "Được rồi, thấy gần đây chàng ngoan ngoãn, ba ngày sau sẽ cho chàng mở mang kiến thức một chút, thành thật chờ bản cung đi."

Hai mắt Hạ Hành nhìn nàng đột nhiên trở nên có thần hơn vài phần, toàn bộ mất mát hóa thành ý cười: "Tạ hoàng hậu nương nương ân điển."

"Đó là gì thế?" Lúc chàng vạng tối, Mộc Cận thấy một cung nữ cầm một chồng giấy trong tay đi ra, mặt trên còn có nét mực, lo lắng cung nữ này cầm thứ gì đó không nên cầm ra ngoài, nên đã tự tay lấy một cái trên chồng giấy này, tùy ý nhìn lướt qua, thấy phía trên viết cái gì mà Hộ quốc công chủ duyên dáng xinh đẹp, giỏi nhảy múa, chột cau mày nói: "Ai cho nguoi thu thập?"

"Mộc Cận tỷ tỷ, đây là nương nương bảo nô tỳ thu thập." Cung nữ thành thật trả lời.

Mộc Cận thấy tuổi tác cung nữ này không lớn, xem như cơ trí, vô thức trong tay thành một cục: "Cầm đi đốt đi, chỉ là mấy thứ vô dụng thôi." Mặc kệ là gì, chỉ cần chỗ nương nương xuất ra thứ gì đó, các nàng đều sẽ vui lòng báo người dưới xử lý sạch sẽ.

"Vâng." Tiểu cung nữ nương theo lời nói tiếp nhận chồng giấy, cẩn thận nâng niu trong tay rồi vội lui xuống, hiển nhiên đang vội vã đi thiêu hủy mấy thứ này.

"Vẫn còn hơi non." Mộc Cận thờ dài, cơ trí thì cơ trí, nhưng thủ đoạn làm việc còn chưa đủ thành thực, vẫn cần mài dũa nhiều hơn.

Vào nhà thấy hoàng hậu nương nương đang luyện tập hạ eo, nàng theo thói quen tiến lên phía trước nói: "Nương nương, nô tỳ và Kim Trần đã chọn được vải dệt tốt, tay nghề Kim Trần khéo hơn nô tỳ, y phục đều do nàng ấy và Ngọc Trâm cùng làm. Thứ ngài muốn nô tỳ cũng đã chuẩn bị xong, ngài muốn xem qua không?"

"Các nguoi làm việc ta rất yên tâm, không cần phải làm khổ mình thêm lần nữa." Khúc Kinh Cự cười nói: "Tối ngày mai các nguoi chỉ cần bỏ trí tây điện như ta ra lệnh vậy là xong."

"Nô tỳ hiểu rồi ạ." Mộc Cận không hỏi hoàng hậu nương nương chuẩn bị mấy thứ này để làm gì, là nô tỳ, nàng hiểu rất rõ vị trí của bản thân, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.

Khúc Kinh Cự thu lại dáng đứng, không lập tức ngồi xuống, mà lau mồ hôi trên trán rồi nói: "Bảo nguoi lấy nước đến, ta muốn tắm rửa."

Đợi sau khi Mộc Cận lui ra ngoài, Khúc Kinh Cự đi đến trước cửa sổ nhìn cây ngô đồng bên ngoài, thờ dài một hơi. Cách lần Hạ Hành uống say đó đã gần hai tháng, mỗi khi nhớ đến biểu cảm ủy khuất không cam lòng của Hạ Hành, nàng lại cảm thấy có phải bản thân hơi lạnh tình với Hạ Hành rồi không.

Nhưng nàng là người lý trí hơn tình cảm, khiến nàng mất lý trí đối đãi với một người nam nhân, như vậy không phù hợp với phong cách của nàng, điều nàng có thể làm là chỉ khi đối phương đối tốt với nàng, thì nàng cũng sẽ đối tốt với người đó; nếu đối phương vô tình, nàng cũng sẽ không vút tự trọng đi nịnh hót, trên thế giới này, mặt trời vẫn luôn mọc như thường mà thôi.

Ngày mùa thu đêm lạnh như nước, nhưng ánh trăng lại đặc biệt sáng ngời, Hạ Hành xử lý xong chính sự thì vội vàng chạy về hậu điện, dù sao hẳn vẫn còn nhớ Khúc Kinh Cự đã đồng ý sẽ múa cho hắn xem đấy, kết quả chờ hắn chạy đến hậu điện, lại chỉ bỏ nhào vào một phòng trống rỗng, ngay cả bóng dáng Khúc Kinh Cự cũng không thấy.

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương mời ngài đến tây điện cung Khôi Nguyên." Ngân Liễu mang theo một đèn lồng mỹ nhân, đứng ở cửa quỳ gối nói:

"Mời."

Hạ Hành cũng không buồn bực, ngược lại tâm tình rất tốt đi theo Ngân Liễu, hậu điện cung Khôi Nguyên cũng không xa, nhưng điều Hạ Hành tương đối bất ngờ chính là, trên con đường âm đạm khác thường này, cái dễ thấy nhất chính là đèn lồng Ngân Liễu cầm theo, trên đèn lồng vẽ mỹ nhân một thân Hồng Y, vờn người muốn bay.

Khi đi đến cung Khôi Nguyên, Hạ Hành nhìn thấy cửa tây điện khép chặt đèn đuốc sáng trưng, hai cung nữ giữ ở cửa, trừ mấy thứ đó ra, hẳn chẳng nhìn thấy gì.

Đám người Tiền Thường Tín đi theo phía sau Hạ Hành cảm thấy tò mò, hoàng hậu nương nương đang chơi trò thần bí gì thế?

"Hoàng thượng, mời." Ngân Liễu cười dẫn người đến tây điện, rồi quay đầu nhìn đám người Tiền Thường Tín phía sau hẳn.

"Các người đều ở bên ngoài, không có ý chỉ của trẫm, không được tiến vào." Hạ Hành phát tay, ý bảo không cần Ngân Liễu dẫn đường, đi thẳng đến cửa đại điện, thấy hai cung nữ thủ vệ hành lễ với mình xong, rồi lập tức lui xuống, trong lòng càng tò mò, không biết hoàng hậu sẽ biểu diễn cho hắn xem vũ đạo gì?

Hắn hít một hơi, đưa tay chậm rãi đẩy cửa điện ra, chỉ thấy trong điện màn sa bay lượn, trong hơi nóng ngập tràn, như tiền cảnh. Nhưng những thứ này cũng không hấp dẫn người nhất, để hắn không dời mắt được, đó là vô số đèn hoa sen bạch ngọc nổi lơ lửng trên mặt nước, nơi đó có một bồn hoa lớn trôi bồng bênh, giữa đài hoa, là một mỹ nhân mặc quần đỏ thắm đang nằm nghiêng trên đó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Vùn vụt như thoi đưa

Editor: Mèo ™

Đột nhiên, ánh nến xung quanh tây điện chợt tắt, chỉ có ánh sáng dạ minh châu trên đài sen cùng với vô số hoa đăng nổi bồng bênh khắp mặt nước ôn tuyền, tựa như trên bầu trời đầy tinh tú lấp lánh, chỉ có duy nhất một vị tiên tử vận lụa đỏ mỹ lệ nhất thế gian này tồn tại.

Khi tiếng cổ cầm nhẹ nhàng vang lên, cũng là lúc nữ tử trên đài sen chuyển động, sắc đỏ như ản như hiện, lấp ló muốn thoát ra khỏi màn đêm u tối, đài sen khẽ run, mặt nước lăn tăn gợn từng đợt sóng, nữ tử áo đỏ thuận thế động thân mình, uyển chuyển xoay tròn, dường như phía dưới chân nàng không phải là đài hoa sen đang trôi lơ lửng trên mặt nước, mà là đang đứng trên mặt đất thẳng bằng.

Chiếc chuông nhỏ trên cổ chân trắng nõn vang lên đinh đang đinh đang giữa màn đêm đen, như là thiên âm gõ vào linh hồn người ta, từng tiếng từng tiếng một đánh động vào cõi lòng của Hạ Hành.

Toàn thân Khúc Kinh Cur mặc váy đỏ, chỉ thuần túy một màu đỏ thắm, không mang trang sức, không đeo ngọc bội, ngoài một chuỗi ngân linh trên mắt cá chân ra, thì trên người nàng không còn đồ trang sức nào khác, gió đêm thổi vào từ cửa sổ đang mở cửa, khiến cho những bức màn sa phất phơ, lay động theo làn váy đỏ thắm. Chiếc eo thon mềm mại đột nhiên dừng lại, lộn người lui về phía sau một chút, sắc đỏ vẽ thành một vòng tròn trên không trung, chỉ trong nháy mắt, nữ tử đã đứng nghiêng người trên đài hoa, từng cánh hoa màu đỏ chậm rãi phiêu du rơi xuống mặt nước lóng lánh ánh sáng, điệu múa càng thêm kinh hồng tuyệt điểm.

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay Khúc Kinh Cur đã có thêm một chiếc đàn tỳ bà, nàng chậm rãi đứng dậy, chân phải khẽ nhướng lên quuyến rũ, đầu ngón tay ôm hồ đàn tỳ bà, ngân cao đầu, không khác gì tiên nữ đang muốn bay lên chín tầng mây, rõ ràng trên mặt đang nở một nụ cười điên đảo chúng sinh, vậy mà lại khiến người ta có cảm giác sợ rằng nàng sẽ đột nhiên rời đi.

Hạ Hành không nhịn được tiến về phía trước hai bước, lại thấy sóng mắt Khúc Kinh Cur lưu chuyển, vừa múa vừa gảy đàn tỳ bà, sau khi gảy xong một khúc, đột nhiên từ phía trên bay xuống một dây lụa đỏ, Khúc Kinh Cur đưa tay đón lấy, nàng nhún chân mượn lực, thuận thế bay ra khỏi đài sen giữa cơn mưa hoa đầy trời.

"Kinh Cur!" Hạ Hành vén tầng tầng màn sa, sau khi nhìn thấy mỹ nhân khẽ nghiêng người cười nhẹ trên giường, thì thầm giật mình trong lòng, lẩm bẩm nói: "Cổ nhân có nói, khúc Nghê Thường Vũ Y phiêu dật xuất trần tựa như gió thổi qua tay áo tiên tử, đến hôm nay mới biết là mỹ cảnh bực nào."

Khúc Kinh Cur xoay người, đổi thành tư thế ngồi tựa vào giường, ánh mắt lúng liếng gọi tình, nói: "Không biết hoàng thượng có hài lòng với điệu múa của ta chăng?"

"Nhất vũ khuynh thành." Hạ Hành đi tới cạnh giường, đưa tay rút chiếc trâm bạch ngọc trên mái tóc nàng, nhỏ giọng nói: "Có được một giai nhân như nàng, cuộc đời này ta còn cầu gì hơn?"

Gió nổi lên, tay áo khẽ lay động, cũng lay động trái tim của Hạ Hành, hắn không nhịn được, tiến lên ôm nàng vào lòng, giai nhân tuyệt sắc như thế này, thâm tâm hắn đã sớm loạn như tơ vò, làm gì còn để ý đến những thứ khác nữa.

Tất cả những cung nữ thái giám đứng chờ bên ngoài cung Khôi Nguyên, không một người nào biết bên trong cung Khôi Nguyên đã xảy ra chuyện gì, toàn bộ cung nhân phối hợp với màn múa của Khúc Khinh Cự đều đã lui ra sau khi điệu múa kết thúc, vào khoảnh khắc cửa tây điện vừa đóng lại kia, cũng đã khép lại một đêm ân ái triền miên của Đế hậu bên trong.

Ánh trăng vẫn như cũ, người cũng như trước, nhưng đối với đám người Mộc Cận chờ tại phía ngoài này, bây giờ hoàng thượng không ra khỏi tây điện, cũng sẽ đại biểu cho việc trước khi trời sáng vào ngày mai, hoàng thượng cũng sẽ không đi ra khỏi đây một bước.

Mộc Cận quay đầu lại nhìn về phía tây điện, đừng nói là hoàng thượng, đến cả nữ tử như các nàng, khi chứng kiến khoảnh khắc hoàng hậu nương nương vừa mặc vũ y màu đỏ kia lên người, cũng đã choáng váng đến quên cả đất trời.

Có lẽ trên thế gian này, nữ tử không nhất định cần có dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, nhưng nhất định phải có bản lĩnh mê hoặc lòng người, ví dụ như hoàng hậu nương nương của chúng ta.

Sáng sớm hôm sau, khi Khúc Khinh Cự tỉnh lại, phía chân trời đã bắt đầu hừng sáng, nàng nhìn nam nhân bên cạnh đang ôm mình trong ngực, đưa tay vén sợi tóc trước trán hắn, bốn mắt nhìn nhau thì mới phát hiện đối phương đã tỉnh lại từ lúc nào, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

"Tỉnh rồi sao?" Hạ Hành đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Khúc Khinh Cự, khẽ cười nói: "Gọi người vào hầu hạ nhé?"

Khúc Khinh Cự ngáp một cái, xuyên qua tầng tầng màn sa nhìn ra phía ngoài cửa sổ, lười biếng tựa đầu vào ngực Hạ Hành: "Không muốn."

"Mỹ nhân đang ở trong lòng, ta cũng không muốn." Hạ Hành vẫn ôm chặt Khúc Khinh Cự như cũ, có chút lòng không cam tình không nguyện, thở dài một tiếng: "Cuối cùng ta cũng đã hiểu nguyên nhân ‘từ nay quân vương chẳng làm triều’ rồi."

"Hoàng thượng nguyện làm hôn quân, nhưng ta không muốn làm yêu nữ họa quốc đâu." Khúc Khinh Cự nhéo hông hắn một cái, đứng dậy tùy ý kéo mảnh lụa đỏ khoác lên người, tơ lụa mềm mại phát phờ, lộ ra cặp đùi trắng nõn như ẩn như hiện bước qua tầng tầng màn sa tiến đến suối nước nóng, ngay sau đó mảnh lụa đỏ bỗng bành lan ra trong nước.

Hạ Hành mặc xong áo bào, đi tới suối nước nóng thì vừa nhìn thấy nàng dùng tư thế mơ màng mê người bơi một vòng trong nước, hắn xoay người cầm một chiếc khăn bằng vải bông to lớn sạch sẽ, ngồi xổm xuống, đưa tay ra nói: "Mau lên đây, ngâm nước lâu quá sẽ bị lạnh đấy."

Khúc Khinh Cự bơi tới trước mặt hắn, nhìn bàn tay đang giơ ra trước mặt mình, đột nhiên tăng sức, cùng kéo Hạ Hành vào trong nước.

Đám người Minh Hòa chờ hầu hạ ở bên ngoài nghe thấy tiếng rơi xuống nước truyền đến từ bên trong điện, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng cười của hoàng thượng và hoàng hậu, bọn họ cũng chỉ yên lặng khom eo cong hơn, cúi đầu càng thấp hơn.

Kết quả cuối cùng chính là thời gian Hạ Hành vào triều muộn hơn nửa khắc so thường ngày, nhưng mà chỉ muộn có bao nhiêu đó thời gian, cũng không có ai suy nghĩ nhiều, việc duy nhất khiến đám triều thần cảm thấy khó hiểu đó là, vì sao tâm tình hoàng thượng hôm nay lại tốt đến như vậy, giọng nói khi liên tiếp hạ chỉ điều tra quan viên tham ô cũng nhu hòa hơn nhiều so với thường ngày.

Đám triều thần khó hiểu suy đoán, chẳng lẽ hoàng thượng đang vui vẻ chờ mong tiết vụ sắp tới sao?

Cuối tháng chín, tất cả các nhóm sứ thần của phụ quốc lục tục chạy tới Kinh Thành, cung Tân Duyệt chuyên để tiếp đãi khách nước ngoài ở Kinh Thành, mặc dù cung Tân Duyệt được gọi là cung, nhưng không có ở gần với hoàng cung, mà được xây dựng trên một con phố sạch sẽ rộng lớn nào đấy, đồng thời con đường này cũng là nơi ở của một vài thế gia có tước vị.

Sau khi những sứ thần này đến kinh thành, liền vội rút dâng bái thiếp lên Hạ Hành, nhưng người tiếp đãi bọn họ chính là quan viên Lễ bộ, nếu những người này muốn tận mắt diện kiến Hạ Hành, chỉ có thể chờ đến tiết vụ mà thôi.

Lúc sứ thần Nhu quốc đến kinh thành, đã khiến phần lớn dân chúng đứng vây xem ở hai bên đường phố, dù sao khi nhìn thấy những chiếc xe ngựa đặc sắc của nước khác, sẽ gọi nên lòng hiếu kỳ. Huống chi bọn họ còn nghe nói, công chúa ngồi trong xe ngựa sang trọng kia rất xinh xắn, loại này tin đồn bóng bẩy này, cho dù không thấy được người thật thì nhìn xe ngựa đỡ cũng được.

Đoàn sứ thần Nhu quốc được sắp xếp ở tại Tiêu Hương Viên của cung Tân Duyệt, đợi sau khi thu xếp xong, hoàng tử và công chúa Nhu Quốc cùng gặp gỡ các sứ thần nước khác, hỏi thăm chút tin tức mới nhất trong kinh thành, mới quay trở lại nơi ở của mình.

Đại Dung nhìn ly trà trong tay, giọng nói mang chút cảm khái: "Đại Long phồn vinh thịnh vượng, ngay cả một ly trà hiếm có người người tranh đoạt ở Nhu quốc ta, lại có thể tùy ý thấy được ở đây." Trên mặt nàng ta lộ ra một nụ cười xinh đẹp. "Nghe người ta nói, hoàng đế bệ hạ mới lên ngôi cực kỳ trẻ tuổi tuần mỷ, lại còn là một đế vương hết sức tâm cơ, hơn nữa trong hậu cung cũng không có bao nhiêu nữ nhân, đúng là một đế vương hiếm có khó tìm."

"Ngược lại, ta lại nghe nói dung mạo của hoàng hậu Đại Long tựa thiên tiên, trạch tâm nhân hậu, cùng với hoàng đế bệ hạ là trời sinh một đôi, hết sức ân ái." Đường như Đồ Nhĩ nhìn thấu ý đồ của muội muội mình, cười như không cười xoay xoay một chuỗi vòng mã não. "Thật đúng là khiến người khác hâm mộ."

"Trên đời này không có nam nhân nào mà không thích có mới nói cũ." Đại Dung không để ý lắm cười cười, thái độ hết sức tự tin: "Mỹ nhân trong cung Hoàng đế bệ hạ của triều Đại Long cũng không ít."

Đồ Nhĩ nhún nhún vai, buông tay nói: "Được rồi, ta mặc kệ muội muốn làm gì, nếu muội vì thế mà chọc giận hoàng đế bệ hạ, mất đi quyền kế vị đối với ta mà nói sẽ là chuyện cực tốt."

"Ca ca tốt của ta à, không có nam nhân nào không để ý đến nữ nhân xinh đẹp đâu." Đại Dung xẹt ngón trỏ qua khóe môi nóng bỏng của mình. "Ca hãy chờ"

xem, muội sẽ trở thành nữ vương vĩ đại nhất Nhu quốc."

"Nếu muội đã muốn như thế..." Đờ Nhĩ buông vòng mã não trong tay, cười cười: "Chúc thành công." Nói xong câu này, hắn ta liền cười đi khỏi, xoay người trở về phòng của mình.

"Công chúa, lời này của hoàng tử là có ý gì?" Thị nữ đứng phía sau Đại Dung cau mày nói: "Hoàng tử có thể vì thế mà hãm hại người không?"

"Yên tâm đi, ca ca hắn sẽ không ngu ngốc đến mức hãm hại ta trước mặt hoàng đế bệ hạ đâu, vì như thế sẽ bất lợi với thanh danh của Nhu quốc ta." Đại Dung buông cái ly trong tay ra: "Huống chi mẫu vương thiên vị ta hơn, lần này trong những người đi theo, có rất nhiều người nguyện ý nghe lệnh ta, cho dù hắn ta muốn lập mưu hãm hại ta, cũng không có nhiều trợ thủ giúp đỡ."

Nhớ tới vị hoàng hậu mà Đờ Nhĩ nhắc tới, nàng cười nhạt một tiếng, phần lớn nữ nhân ở Đại Long đều có tính tình hiền lương thực đức, nam nhân mới gặp nhất thời còn cảm thấy có chút thú vị, nhưng nếu như đối mặt nữ nhân như vậy mãi, không chán mới lạ.

Nếu nàng lợi dụng sắc đẹp lấy được ủng hộ của hoàng đế bệ hạ, vừa được vương vị, lại làm cho Nhu quốc càng chiếm được nhiều lợi ích từ triều Đại Long hơn, có sao không làm?

Cho dù là hoàng hậu thì thế nào, chẳng lẽ Hoàng đế sẽ vì nàng ta mà thủ thân như ngọc ư?

Trong hậu điện cung Thiên Khải, Khúc Kinh Cur đang chơi đùa với Đờn Đờn, lắc lắc cái trống nhỏ trong tay mình, thấy nhóc con cũng lắc đầu theo cái trống, còn đưa tay quơ quào loạn, nàng cười cười nhét cái trống nhỏ vào trong tay con, chỉ thấy sau đó Đờn Đờn vụng về nhét cái trống đó vào miệng mình.

Khúc Kinh Cur cũng không cản, nhìn cái miệng còn chưa mọc răng đầy nước miếng lên mặt trống, lấy khăn lau mặt cho con, đưa tay sờ sờ phía sau lưng, thấy nhiệt độ bình thường thì bẻ Đờn Đờn lên: "Đờn Đờn, gọi nương đi."

"A."

"Nương"

"A a."

Thấy Đờn Đờn đưa cái mặt ngốc nghếch ra cười với mình, Khúc Kinh Cur không nhịn được lại hôn lên mặt con mấy cái liền. "Đờn Đờn, ngày mai là sinh thần của phụ vương con đấy, gọi một tiếng nương nghe xem nào."

"Sinh thần của ta mà sao lại gọi nương trước?" Hạ Hành đi tới liền nghe được một câu như vậy, bắt đầu đi tới trước mặt nhi tử, đưa tay chọc chọc hai má phúng phính của con trai, thấy cậu nhóc nghiêm mặt nhào vào trong ngực mẫu hậu mình, hắn mới nhướn mày nói: "Tiểu tử thói này lại dám trón ta."

"Đừng chọc loạn." Khúc Kinh Cur đẩy tay hắn ra. "Tay chân vụng về, chớ làm tổn thương da của con."

"Cũng đâu phải là đậu hũ, đụng một chút cũng không cho." Hạ Hành lộ vẻ tức giận thu tay lại, thấy bàn tay mập mạp của Đờn Đờn đặt trên người Khúc Kinh Cur, liền nói: "Sao ta lại có cảm giác tên tiểu tử này rất thích thân cận với nương thế?"

"Nó đã ở trong bụng ta hơn chín tháng đó." Khúc Kinh Cur lườm hắn. "Nếu như chàng cũng có thể mang thai rồi sinh ra như ta, có khi con sẽ càng thân cận với chàng hơn."

Hạ Hành sờ sờ mũi, cảm thấy mình không thể khiêu chiến địa vị với nữ nhân ở phương diện này được, liền nói: "Ừ, tiểu tử này thân cận với nương như vậy, sau này chắc sẽ rất hiếu thuận đấy." Nói xong, nhân cơ hội sờ sờ cái mõng núc ních của con trai.

Khúc Kinh Cur trao con cho nữ nương, cùng ngồi xuống ghế dựa với Hạ Hành, nàng nghĩ ngày mai sẽ có không ít sứ thần của các phụ quốc, liền nói: "Các sứ thần của các nước đều đến cả chưa?"

"Đều đến cả rồi, ngay cả Hàn quốc ở xa nhất cũng đã chạy đến từ bốn ngày trước rồi." Hạ Hành suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu: "Hoàng tử và công chúa Nhu quốc cũng đã đến, nghe nói động tĩnh của bọn họ không nhỏ."

Khúc Kinh Cur nhíu mày nói: "Mỹ nhân thu hoạch, dù sao cũng nên long trọng một chút."

Hạ Hành cười cười, sau đó nói: "Làm phụ quốc, nên có dáng vẻ của phụ quốc, làm gì có chủ nhân nào lại thích giọng khách át giọng chủ đâu?"

Khúc Kinh Cur nghe giọng điệu này của hắn, hình như sứ thần Nhu quốc đã lỡ làm chuyện gì khiến người ta rất hứng rồi, vì vậy nói: "Bọn họ đã làm gì?"

"Ta nghe nói lúc bọn họ vào kinh đã gây xôn xao ầm ào, còn ngồi xe ngựa sang trọng 12 tuần mã kéo để vào thành." Hạ Hành nhíu mày: "Tiên đế băng hà chưa đủ ba năm, bọn họ đã vừa múa vừa hát, quả thật không có quy củ."

Lúc này Khúc Kinh Cur mới hiểu, mặc dù bây giờ đã qua hiếu kỳ, nhưng chỉ sợ các sứ thần phụ quốc tới lần này là để tỏ lòng trung thành của mình, định biểu đạt ý buồn bã tiếc thương của mình đối với tiên đế đã băng hà, vậy nên hành động can rở của Nhu quốc đã khiến cho Hạ Hành không hài lòng.

Xe ngựa 12 tuần mã kéo..... Lúc Hạ Hành còn là Vương gia thì cũng chỉ dùng xe ngựa 8 tuần mã kéo, chẳng lẽ hoàng tử công chúa Nhu quốc này còn tôn quý hơn cả Vương gia của Đại Long sao?

Không phải trong tư liệu của Nhu quốc có nói, Hộ quốc công chủ thông tuệ vô song, lương thiện hiền lành lại giỏi ca múa hay sao? Sao lại làm ra chuyện không hợp ý Hạ Hành như vậy?

Hay là nói, đây vốn chính là thủ đoạn mà Hộ quốc công chủ thu hút sự chú ý của tân đế?

Đáng tiếc, mặc kệ suy nghĩ của nàng ta là gì, dù sao thủ đoạn này là làm cho người mù nhìn, ngược lại còn chọc cho Hạ Hành bất mãn.

Rõ là..... Khiến người ta hết sức thông cảm mà.

Hết chương 111

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112

Editor: Gà

Tiết vạn thọ hôm đó, toàn bộ người hầu hạ trong cung đã xóc lại 12 vạn phần tinh thần, ai cũng không dám gây ra bất kỳ sự cố nào, nếu chạm phải rủi ro, mặc dù không chết cũng sẽ rơi một nửa lớp da dầy.

Bọn thái giám cung nữ quản hạt trong điện Trung Tĩnh đã sắp xếp từ ăn, mặc ở, đi lại rất thỏa đáng, thậm chí ngay cả điện Loan Hòa cũng được lau đi lau lại, thêm đá cẩm thạch bên ngoài cũng được chà sạch sẽ, thậm chí sờ vào không thấy một hạt bụi.

"Hôm nay thời tiết thật tốt." Một thái giám áo lam ngẩng đầu nhìn mặt trời treo trên cao, hạ giọng nói với người đồng hành bên cạnh: "Ai, người có nghe nói không, công chúa Nhu quốc có mỹ mạo khuyê thành, còn chuẩn bị hiến múa ở bữa tiệc đây."

"Có gì kỳ quái đâu." Bạn đồng hành của gã cầm khăn trên tay cẩn thận lau cây cột ở hành lang gấp khúc: "Chẳng qua chỉ là công chủ tiểu quốc, đáng cho người thấy mới mẻ vậy à?"

"Ta nói đầu gối nhà người đó, làm công chúa là được rồi, không có việc gì ở trước mặt hoàng thượng hiến múa làm chi?" Thái giám áo lam chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Tâm tư người này hẳn không đơn giản."

"Không phải có hoàng hậu nương nương sao?" Bạn đồng hành của gã xoay người rửa sạch khăn lau ở trong thùng: "Chỉ là công chúa tiểu quốc nhỏ bé, có gì mà ngạc nhiên."

"Dù là nữ nhân, so ra cũng thua kém người mới..."

"Ai đang nói hươu nói vượn đây." Một thái giám tổng quản mặc áo choàng màu lam đậm mang theo một nhóm tiểu thái giám đi đến, vẻ mặt không biểu cảm chỉ thái giám áo lam: "Kéo xuống, kéo xuống, vọng ngôn về chủ tử, giữ lại một mạng cũng làm người ta ngọt ngạt."

Thái giám áo lam còn chưa kịp cầu tình, đã bị kéo xuống, đồng bạn bên cạnh gã đã sớm sợ đến toàn thân xụi lơ quỳ trên mặt đất.

"Tiểu tử người cuối cùng vẫn biết tốt xấu." Thái giám tổng quản vuốt cái cằm không có râu, phát tay: "Tiếp tục làm việc đi, nếu lại để ta nghe được lời không nên nói, vừa rồi chính là bài học đấy, đến lúc đó đừng trách ta không cảnh cáo các ngươi."

"Có chuyện gì thế?" Kim Trần mặc một thân cung váy màu xanh biển xa xa đã nhìn thấy một gã thái giám bị kéo xuống, đến gần phát hiện sắc mặt bọn cung nữ thái giám có chút không đúng, thuận tiện nói: "Vừa rồi gã thái giám này phạm vào chuyện gì?"

"Kim Trần cô nương." Thái giám tổng quản nhìn thấy Kim Trần, nhất thời trên mặt nặn ra vài phần ý cười, tiến lên chào nói với Kim Trần: "Kim Trần cô nương có chuyện gì cần sai bảo chúng tôi sao?"

Kim Trần thấy thái giám tổng quản không muốn đề cập đến gã thái giám vừa rồi, cũng không gượng ép, nhân tiện nói: "Hoàng hậu nương nương nói, nề tình chư vị vất vả, nên bảo mỗi người đến phòng bếp lĩnh một chén cháo Bách Hợp uống cho ấm, trời tháng mười này, vào ban đêm sẽ lạnh."

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương ân điển." Nhất thời trên mặt thái giám tổng quản lộ ra cảm kích, hướng cung Thiên Khải hành một đại lễ, lại nói vài câu hoàng hậu thật tốt, mới thu miệng lại.

Kim Trần cũng không ở lâu, khách khí vài câu với tổng quản, lập tức rời đi.

Thái giám tổng quản nhìn bóng lưng nàng, thờ dài một tiếng, hiện giờ chỗ hoàng hậu là gắm hoa rực rỡ, nếu gã có thể được hoàng hậu trọng dụng, sao còn phải làm người quản sự như vậy. Chỉ tiếc bên cạnh hoàng hậu được vây như thùng sắt, người bình thường ở trước mặt hoàng hậu cả cái mặt cũng không lộ

ra được.

Người khác đều nói hoàng hậu trách tâm nhân hậu, nhưng theo kinh nghiệm hầu hạ hậu cung hai mươi mấy năm của ông ta, hoàng hậu cũng không phải là người đơn giản, trước đây phải Xương Đức công sụp đổ, nhưng thanh danh của nàng không hề bị hao tổn, ngược lại càng ngày càng tốt, đây là những gì mà một nữ nhân như thế có thể làm.

Còn có trước đó Hàn Lương đệ đột ngột bỏ mình, tất cả mọi người đều biết do Thục quý thái phi và Bình tài tử nội ứng ngoại hợp tạo nên, hoàng hậu vì luôn ở cung Thiên Khải thủ vệ sâm nghiêm nên rửa sạch được嫌疑.

Nhưng ông ta lại cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, Thái hậu hai cung và Thục quý thái phi bất hòa, trong hậu cung có không ít người biết, sau khi Tần Đế đăng vị, người của Thục quý thái phi lập tức bị thanh lý, muốn cùng Bình tài tử nội ứng ngoại hợp thật không dễ dàng.

Như vậy, là ai khiến các nàng nội ứng ngoại hợp trở nên dễ dàng?

Bà vai thái giám tổng quản hơi run lên, không dám nghĩ tiếp nữa, làm một thái giám tổng quản nhỏ, ông ta vẫn nên đảng hoàng tử tế làm tốt chuyện của bản thân, ông ta đã không có gốc rễ, cũng không muốn cả mạng cũng đánh mất.

"Nương nương, người xem như vậy thích hợp không?" Ngọc Trâm và Ngân Liễu lấy gương, để Khúc Kinh Cự thấy rõ trước mặt và phía sau mình, dè dặt cẩn trọng nói: "Còn có chỗ nào không ổn không?"

Ngón trở Khúc Kinh Cự nhẹ nhàng lướt qua hoa cài đầu màu đỏ trên trán, khẽ cười nói: "Rất đẹp, tay nghề Ngọc Trâm càng ngày càng khéo rồi."

Từ trầm hộp báu chỉ lấy một bộ điều Phụng Hoàng giương cánh cài giữa tóc, Khúc Kinh Cự chậm rãi đứng lên: "Canh giờ không còn sớm, đến chính điện hội họp với hoàng thượng đi."

Hạ Hành đổi áo bào xong, nghe hạ nhân nói hoàng hậu đến, không hề do dự, nhanh chóng cho người nghênh đón hoàng hậu vào, mình đứng ở trước gương để một đồng cung nữ thái giám sửa sang lại phục sức cho bản thân.

"Bái kiến hoàng thượng." Khúc Kinh Cự đi đến phía sau Hạ Hành, trên dưới liếc mắt đánh giá hẳn: "Long chướng phụng tư, thiên chất tự nhiên, thật sự làm người ta kinh thán, cổ nhân có câu thơ một đoá Lê Hoa áp Hải Đường, hoàng thượng rất xứng với câu này."

Cung nhân hầu hạ trong phòng nghe hoàng hậu nương nương trêu đùa hoàng thượng, giật mình, trên mặt cũng không dám lộ ra nửa phần dị sắc.

"Châu ngọc tại trắc, giác ngã hình uế [1]." Hạ Hành nghe thế cũng không giận, ngược lại cười xoay người nhìn về phía Khúc Kinh Cự mặc một thân áo bào Phụng Hoàng màu đỏ thắm: "Có Kinh Cự ở đây, toàn bộ thể diện đều không có gì hơn vậy rồi."

[1] Châu ngọc tại trắc, giác ngã hình uế: chỉ người phong tư tuấn tú.

Nhóm cung nhân yên lặng cúi đầu, hóa ra hoàng thượng hoàng hậu đang chơi trò nàng khen ta ta khen nàng, bọn họ làm hạ nhân, vẫn nên giả như bị điếc không nghe được thôi.

Điện Loan Hòa đèn đuốc sáng trưng, có thể có thân phận ngồi trên điện, vẻ mặt vui sướng, cứ như là sinh thần của mình. Hạ Uyên ngồi bên dưới Hạ Minh, lưỡi biếng lác lư bầu rượu sứ cầu kỳ tinh xảo, ngẫu nhiên uống một hai ngụm rượu, vẻ mặt mang theo một ý cười trào phúng.

Những người đang ngồi đây, có bao nhiêu người thật lòng vui vẻ đến vì tiết vận thọ? Chẳng qua là trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ đây là một màn kịch vui mà thôi, nhưng cố tình mỗi người đều bịt tai trộm chuông, lừa người khác thì phải lừa bản thân trước.

"Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm"

Hắn ta nghiêng đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy Đế Hậu cùng nhau đi đến từ ngoài cửa điện, một người màu đen viền hồng, một người váy dài đỏ thắm, làm người ta cảm thấy hợp đến nỗi nói không nên lời, tay hắn ta cầm ly rượu hơi cứng đờ, lập tức cùng đám người kia đứng dậy hành lễ quý nghênh thánh giá.

Mắt thấy làn váy đỏ thắm ở trước mắt mình uốn lượn đi qua, hắn ta cảm thấy như có gì đó đảo qua lòng mình, chưa xót khó nhìn, lại dường như có gì đó đè nén không bộc phát được, rầu rĩ khiến đầu óc hắn ta kêu ong ong.

"Chư vị xin đứng lên." Hạ Hành cầm tay Khúc Kinh Cự ngồi xuống ghế đôi rộng rãi, hắn mang theo ý cười nói: "Chỉ là sinh thần của trẫm thôi, đã khiến chư vị vất vả như thế, trẫm thật sự cảm tạ vận phận."

Mọi người vội dập đầu tỏ vẻ hoàng thượng nói quá lời, bọn họ thành tâm cảm thấy vui vẻ cho hoàng thượng, lại trung thành ra sao vẫn vẫn.

Sau khi các vị đại thần tam bái cửu khấu ăn mừng vận thọ lễ, Hạ Hành lập tức ban tọa, sau đó là các sứ thần phụ quốc tiến điện hành lễ hiến kính.

Khúc Kinh Cự chú ý nhóm phụ quốc tiến điện có chú ý trình tự trước sau, dường như sứ thần phụ quốc càng đến trước, càng bắt mắt Hạ Hành.

Sau khi bảy tám phụ quốc dâng tặng lễ vật xong, rốt cục Khúc Kinh Cự nghe được cái tên bản thân cảm thấy hứng thú.

"Nhu quốc Đồ Nhĩ hoàng tử, Đại Dung công chủ yết kiến!"

"Tuyên!"

Khúc môi Khúc Khinh Cư khẽ nhếch môi cười nhìn về phía cửa, chỉ thấy một nam một nữ mặc trang phục dị tộc đi đến, trông có vẻ hai người đều còn rất trẻ, phía sau hai người còn dẫn theo hai phó hầu.

"Nhu quốc Đồ Nhĩ, Đại Dung, chúc mừng Hoàng đế bệ hạ vạn thọ vô cương, Đại Long phồn vinh hưng thịnh." Đại Dung đi vào trong điện rồi dừng lại, hành đại lễ của bốn quốc. Nghĩ đến Nhu quốc bị an bày tiến điện ở vị trí thứ hai từ dưới lên, trong lòng nàng ta có chút không cam lòng, ngay cả Vĩ quốc nhỏ xíu này cũng xếp trước Nhu quốc của họ, nhóm lễ quan Đại Long đã quá xem thường người ta rồi.

Tiền Thường Tín nhìn về phía hoàng thượng, thấy hoàng thượng hơi nâng tay, mới giương giọng nói: "Miễn, đứng lên!"

"Tạ Hoàng đế bệ hạ và hoàng hậu tôn quý." Đồ Nhĩ cúi người thi lễ, cùng muội muội đứng lên, gãi nung theo động tác đứng dậy nhanh chóng nhìn thoáng qua hoàng hậu nương nương, chỉ nhìn thấy một nữ tử có vẻ còn trẻ tuổi hơn cả muội muội của mình, trên người mặc một áo váy hoa lệ màu đỏ thắm còn tươi hơn cả hoa, đây là lần đầu tiên gãi nhìn thấy có một nữ tử mặc y phục đỏ còn thích hợp hơn cả muội muội.

"Nhị vị đường xa đến, trăm rất cảm tạ nhị vị." Hạ Hành hơi nâng tay: "Mời ngồi."

"Hoàng đế bệ hạ tôn quý khách khí, tại hạ và muội muội có thể đến chúc mừng thọ ngài, chính là phúc khí của Nhu quốc, mẫu thân tại hạ vì Hoàng đế bệ hạ chuẩn bị một phần thọ lễ, hi vọng Hoàng đế bệ hạ đừng ghét bỏ." Đồ Nhĩ xoay người từ phó hầu lấy ra hộp thọ lễ, hai tay nâng lên cao: "Mời Hoàng đế bệ hạ tôn quý xem qua."

Tiền Thường Tín đi xuống chín bậc thang, lấy hộp lễ trong tay Đồ Nhĩ, đầu tiên là nhanh chóng mở ra phát hiện không có khói độc hay ám khí gì, mới khom người hai tay đưa đến trước mặt Hạ Hành.

Hạ Hành tiếp nhận hộp lễ, thấy bên trong là một mảnh ngọc dương chi chạm thành sen Tịnh Đế, khép nắp hộp lại nói: "Nữ vương Nhu quốc phí tâm, nhị vị mời ngồi."

Từ trên mặt Hạ Hành Đồ Nhĩ không nhìn ra vui giận của hắn, đành phải cùng muội muội ngồi xuống, bởi vì trong lòng không ổn, nên cả Đa Hàn quốc phía sau tặng cái gì cũng không chú ý đến.

Đã có phụ quốc sứ thần chúc thọ, đương nhiên không thể thiếu ca múa của Đại Long phồn vinh, không ít sứ thần thấy nhóm vũ cơ ca múa tuyệt vời của Đại Long, dường như đã quên nhắc dũa, về mặt kinh thần, thỏa mãn lòng hư vinh của không ít quan viên Đại Long.

Khúc Khinh Cư nhìn Hạ Hành bên cạnh, phát hiện về mặt hân bình thần, dường như nhóm sứ thần phụ quốc ấy không lấy được lòng hắn. Ở trong lòng, nàng âm thầm gắt đầu, tuy nhóm sứ thần là người của phụ quốc, nhưng đều là các quốc gia quý tộc, sao sẽ vì một màn ca múa mà lộ ra vẻ chưa từng trải việc đời chứ.

Chẳng qua là cố ý giả vờ như thế mà thôi, cố ý lấy lòng người Đại Long.

Có thể làm sứ thần, có một số người phải có mặt mũi.

"Vũ đạo quý quốc thật sự khiến người rung động, tiểu nữ muốn thay Nhu quốc nhảy cho mọi người một vũ điệu, không biết Hoàng đế bệ hạ có thể cho phép không?"

Nói ví dụ như vị này, da mặt sẽ không mòng đến vậy chứ, Khúc Khinh Cư nhìn Hộ quốc công chủ mặc hồng y đang nói chuyện kia, ý cười trên mặt càng ngày càng rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Phồn hoa loạn mắt người

Editor: Mèo ™

Không có ai cảm thấy kỳ quái khi nghe công chúa Nhu quốc lên tiếng đề nghị, thậm chí còn có đại thần nở một nụ cười bí hiểm, tựa như là đã nhìn thấu ý đồ của công chúa Nhu quốc, đang chờ đợi để xem kịch hay.

Là công chúa của một quốc gia lại chủ động hiến vũ trước mặt nhiều người như vậy, nếu nói không có tâm tư gì khác, ai mà tin chứ. Chỉ là lúc này đang có mặt hoàng hậu nương nương ở đây, cách làm của vị công chúa Nhu quốc này cũng quá thẳng thừng rồi, dám quấy rầy hoàng thượng ngay trước trước mặt hoàng hậu nương nương, nàng ta ý vào dung mạo xinh đẹp trời ban, hay chỉ là một người không có đầu óc vậy?

Hạ Hành sau khi nghe thấy lời đề nghị của công chúa Nhu quốc, cũng không đồng ý ngay lập tức, ngược lại nhìn về Khúc Khinh Cư bên cạnh, giống như là đang hỏi nàng có hứng thú với vũ điệu dị tộc hay không?

"Bốn cung nghe nói Hộ quốc công chủ của Nhu quốc dung mạo khuynh thành, có thể nhảy ra vũ điệu đẹp nhất thế gian, hôm nay có duyên gặp được, nếu

không thể chiêm ngưỡng vũ kỹ của công chúa, thì Bồn cung sẽ vô cùng tiếc nuối." Khúc Kinh Cự lộ ra nụ cười đoan trang: "Xin mời công chúa."

Đại Dung không ngờ được khi người trả lời là hoàng hậu, chứ không phải hoàng đế bệ hạ Đại Long. Nàng ta sững sờ chốc lát, ngay sau đó mới đứng dậy hành lễ nói: "Đa tạ hoàng hậu nương nương, tiểu nữ xin bêu xấu." Nói xong, nàng ta cởi giày ra, lại bỏ áo bào to lớn trên người, lộ ra trang phục đầy phong tình diễm lệ của Nhu quốc.

Những người có mặt ở đây khi nhìn thấy hành động này tuy có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ đến phong tục của các quốc gia đều không giống nhau, vì vậy cũng không lộ ra vẻ mặt quá mức luống cuống, nhưng trong lòng lại không nhận được mà thâm so sánh vị Hộ quốc công chủ này và vũ cơ, dù sao trong trường hợp này, nữ nhi danh môn thế gia sẽ không tự hạ thân phận mà biểu diễn trước mặt nhiều người, ngược lại là để cho vũ cơ ca cơ phụ trách việc trợ hứng này.

Hơn nữa..... Vũ điệu đẹp nhất thế gian ư? Chỉ là một hòn đá cùi đến từ một quốc gia nhỏ nhỏ mà cũng dám khoe khoang như vậy, đúng là ếch ngồi đáy giếng.

Khi Khúc Kinh Cự nhìn Đại Dung cởi áo bào khoác ngoài xuống, lộ ra cánh tay và vùng eo thon, nàng mỉm cười giờ ly trà lên, quét mắt nhìn đám nhạc sư Nhu quốc tiến vào từ ngoài điện, cúi đầu nói nhỏ bên tai Hạ Hành: "Eo thon của công chúa Nhu quốc nhìn thật là mê người, nhỏ nhắn mềm mại như nhàn liễu, khiến người ta không nhận được mà muốn tiến đến sờ một cái." Nàng là đang nói thật, tuy làn da của vị Hộ quốc công chủ này không trắng trẻo hồng nhuận, không quá phù hợp với thẩm mỹ của các nam nhân Đại Long, nhưng ngũ quan hết sức diễm lệ, vóc người cũng cực kỳ nóng bỏng, không khác gì một quả ớt cay, mặc dù không phải là một trong những gia vị chính, nhưng khi nhìn thấy liền khiến người ta không nhận được mà muốn nếm thử mùi vị của nàng ta.

Hạ Hành tùy ý quét mắt nhìn nữ nhân đang lác lác mông giống như rắn nước ở phía dưới, nhớ lại dáng vẻ Hồng Y Phi Thiên của Khúc Kinh Cự trước đây không lâu, nhẹ giọng cười nói bên tai nàng: "So với Kinh Cự, chẳng qua cũng chỉ đến thế thôi." Theo ý hấn, vị Hộ quốc công chủ này quả thật có vài phần ý vị, nhưng chưa phải là báu vật hiếm có khó tìm trong thiên hạ, ngược lại mị hoặc trong vũ điệu của Khúc Kinh Cự như ẩn như hiện, càng làm cho hấn động lòng hơn. Nữ nhân phải có mùi vị như rượu ủ lâu năm, làm cho người ta càng thưởng thức càng mê đắm, chứ không phải là rượu mạnh như vậy, lúc mới nếm thử thì còn thấy vài phần cay nồng mới lạ, nhưng nếu uống nhiều vài hớp, thì cũng có khác gì như rượu Thiệu Đào Tử [1] bày bán ở ven đường đâu?

[1] Rượu Thiên Đào Tử (Con dao cháy): là tên một loại rượu mạnh, có nồng độ cồn rất cao (65 – 75%), được đặt tên như vậy là vì khi uống vào sẽ có cảm giác như đang bị đốt cháy.

Đại Dung càng múa càng hăng, lác mông càng bạo hơn, như một con độc xà, không tự chủ hấp dẫn không ít ánh mắt của những nam nhân ở đây, nhìn nàng ta lác eo hắt mông, trong đầu chỉ còn lại hai chữ - báu vật.

Theo tiếng trống càng nhanh, chân trần của Đại Dung chuyển động càng lúc càng nhanh, khi tiếng trống vừa dứt, nàng làm động tác giơ cao mũi chân, bắt chéo tay trước ngực, giống như nữ thần mị hoặc đột nhiên thu hồi ma pháp của mình, lại biến về thành nàng công chúa cao quý.

Hạ Hành vẫn luôn nói chuyện với Khúc Kinh Cự, từ đầu tới cuối cũng không nhìn kỹ vị Hộ quốc công chủ này đến tận cùng đã nhảy múa như thế nào, thấy người nhảy xong rồi, liền giơ tay lên nói: "Vũ điệu của công chúa Nhu quốc quả thật phong tình đặc biệt, hoàng hậu nàng thấy thế nào?"

"Hoàng thượng nói rất đúng." Khúc Kinh Cự cười nói tiếp: "Công chúa xinh đẹp như ngọn lửa rực cháy, không bằng tặng cây trầm hồng ngọc trong tư khố của bồn cung cho nàng ấy, cũng coi như không làm mai một cây trầm quý này."

"Đa tạ hoàng đế bệ hạ và hoàng hậu nương nương tôn quý." Đại Dung thấy hình như Hạ Hành cũng không mê đắm vũ điệu tươi đẹp của mình, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng trong lòng đánh giá Hạ Hành lại càng ngày càng cao, một nam nhân không dễ bị sắc đẹp mê hoặc, so với nam nhân bình thường càng khiến nàng ta có hứng thú khiêu chiến hơn. "Nhưng đây là vật hoàng hậu nương nương yêu thích, sao ta dám đoạt lấy sở thích của người khác chứ."

"Công chúa khách khí." Khúc Kinh Cự cười nhẹ nâng bộ điều Phượng Hoàng bên tóc mai. "Hay công chúa ghét bỏ trầm ngọc của bồn cung không tốt?"

"Thần nữ không dám." Đại Dung ra thấy sắc mặt của hoàng hậu nương nương không vui, vội vàng hành lễ nói: "Đa tạ hoàng hậu nương nương ban thưởng."

"Không cần khách khí." Khúc Kinh Cự nở nụ cười hòa hoãn: "Bồn cung nghe nói gần đây thân thể nữ vương quý quốc không khỏe, Bồn cung từng nghe kể không ít chuyện về nữ vương anh minh năm xưa, hết sức kính nể ngài ấy, sau khi hoàng tử và công chúa về nước, nhất định phải chuyển lời chúc phúc của Bồn cung đến nữ vương giúp ta."

Nghe được hoàng hậu nương nương nhắc tới mẫu vương mình, Đồ Nhĩ cũng đứng lên theo, đi tới đứng bên cạnh muội muội, cung kính thi lễ: "Đa tạ tấm lòng của hoàng hậu nương nương, nếu mẫu vương biết được, chắc chắn sẽ vui mừng, không thuốc mà khỏi."

Khúc Kinh Cự cười nói: "Hoàng tử quá lời, hai vị đều là nhân trung long phượng, không biết người nào trường người nào thứ?" Nàng nâng chung trà lên nhẹ nhàng dùng nắp trà gạt bã trà trên mặt, giọng nói hết sức bình tĩnh, như chỉ là tùy ý hỏi mà thôi.

"Bẩm hoàng hậu nương nương, tại hạ là trưởng." Đồ Nhĩ nhớ từ khi bước vào điện Loạn Hợp đến giờ chưa từng xưng huynh gọi muội với Đại Dung, nhưng là sứ thần, trong hai người bọn họ, ai trường ai thứ, Đại Long đã sớm biết rõ. Nhưng vào lúc này hoàng hậu nương nương hỏi hấn ở trước mặt mọi người, vậy hấn cũng chỉ có thể thành thật trả lời.

"Thì ra là như vậy." Khúc Kinh Cự gạt đầu, quay đầu nói với Hạ Hành: "Không phải nữ vương có một chuyện cần nhờ hoàng thượng ngài định đoạt sao, thiếp cảm thấy lúc này không khí vừa tốt, lại có chư vị đại thần và sứ thần của các quốc gia ở đây, rất thích hợp tuyên bố chuyện này."

Vào lúc này mọi người đều yên lặng lại, ánh mắt Đồ Nhĩ và Đại Dung quét tới quét lui, mặc dù mọi người đều biết chuyện mà hoàng hậu nương nương nói là

chuyện gì, nhưng không ai nghĩ tới, hoàng hậu nương nương sẽ trực tiếp nói chuyện này ra như vậy, nhưng nghĩ đến bức thư là do nữ vương bệ hạ gởi đến, hoàng hậu nương nương đọc được cũng là bình thường.

"Hoàng hậu không đề cập, thiếu chút nữa trăm cũng quên." Loại chuyện nhỏ này Hạ Hành không cần phải phí nhiều tâm tư, huống chi trong lòng hắn tương đối thiên về Đồ Nhĩ, nữ nhân như Đại Dung có dã tâm quá lớn, đối với triều Đại Long mà nói, không cần có một quốc vương phụ quốc mang dã tâm quá lớn. "Trước đây không lâu nữ vương Nhu quốc có gởi thư đến, hi vọng trăm sẽ chọn ra một người kế vị từ trong hai người, theo ý trăm, hai vị đều là những nhân tài đầy hứa hẹn, thật sự khiến trăm khó có thể quyết định."

Trong tình huống này, những quan viên vốn muốn nói tốt cho Đại Dung cũng không dám lên tiếng, bọn họ lại không ngốc, mới vừa rồi hoàng hậu nương nương ám hiệu với mọi người, Đồ Nhĩ là trưởng hoàng tử, Đại Dung công chủ là thứ, nếu bọn họ còn không mở to mắt biết khôn mà ngậm miệng lại, không phải là muốn đối đầu với hoàng hậu nương nương sao?

"Hoàng thượng, hoàng tử và công chúa đều là con vợ cả, nhưng trưởng tử khác biệt, vì thần cho là, nên lập hoàng tử Đồ Nhĩ làm Thái tử." Trung Nghĩa công đứng lên, chấp tay nói: "Nếu như không ngoài ý muốn, lập trưởng lập dòng chính, chính là sự lựa chọn tốt nhất."

Trung Nghĩa công vừa nói ra, lập tức có nhiều đại thần bước lên tán thành, không bởi vì Đại Dung là một báu vật mà vứt bỏ lập trường của mình.

"Nếu đã như vậy, trăm phong hoàng tử Đồ Nhĩ làm Thái tử, viết thánh chỉ để sứ thần mang tới Nhu quốc tuyên đọc." Hạ Hành khẽ vuốt cằm, lộ ra vẻ mặt tán đồng, "Nếu chuyện này đã xong, thì tiếp tục thọ yến thôi."

Đại Dung không ngờ vương vị của mình không tiếng không động cứ thế mà bay mất, rõ ràng trước khi đến đây, mẫu vương còn từng ám chỉ để vương Đại Long coi trọng mình, tại sao lúc này nàng ta không nhìn ra nửa điểm coi trọng mình của Hoàng đế vậy?

Rõ ràng nàng ta mới chính là công chúa được toàn thể dân chúng Nhu quốc sùng bái nhất, thậm chí mẫu vương còn lấy "Hộ quốc" làm phong hào cho nàng ta, tại sao chỉ chớp mắt một cái mà hoàng đế bệ hạ đã lập ca ca của nàng làm thái tử rồi?

Đồ Nhĩ lại càng không ngờ được vị trí thái tử lại bay tới tay mình một cách đột nhiên như vậy, hắn ta ngạc nhiên sững sờ, ngay người chốc lát mới nhớ tới việc quý xuống tạ ơn, không biết có phải do hắn ta nghĩ nhiều hay không, hắn ta có cảm giác nếu như không có mấy câu nói kia của hoàng hậu nương nương, có lẽ vị trí thái tử này sẽ không liên quan gì tới mình.

Chỉ là, vì sao hoàng hậu nương nương lại giúp mình?

Bỗng dưng hắn ta ngẩn ra, ánh mắt phức tạp nhìn muội muội đang quý gối bên cạnh mình, nghe nói hoàng hậu Đại Long vô cùng thương thức những nữ tử biết ăn nhấm, nếu lúc này muội muội không hiển vũ, mà tìm cách thân cận với hoàng hậu nương nương, thì làm gì đến lượt hắn ta chứ?

Hắn đã sớm nói muội muội sẽ dùng sai phương pháp rồi, nhưng nàng ta cố tình cho rằng tất cả nữ nhân Đại Long đều ôn thuận hiền lương, sao nàng ta không suy nghĩ từ xem, ngay cả tính tình của nữ nhân nhu quốc cũng thiên biến vạn hoá khó nắm bắt, huống chi ở Đại Long đất rộng người đông, trên thế gian này làm gì có nơi nào nữ nhân mà thật sự rập theo một khuôn chứ?

Muội muội thua ở chỗ quá mức kiêu ngạo, quá mức tự tin, nàng ta không tin giữa Đế hậu có tình cảm thật sự, nhưng đối với Đế hậu trước mắt này, hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng ta, đây là vận mệnh sao?

Cho đến khi vạn thọ yến kết thúc, Đại Dung công chủ cũng chưa tỉnh lại từ đã kích mất đi vị trí kế vị kia, chờ bữa tiệc tan cuộc, nàng ta ra khỏi điện Loan Hợp, gió lạnh thổi từng hồi, thấy pháo hoa nổ tung ở phía chân trời thì mới chậm rãi phản ứng lại, nàng thật thất bại, ca ca đã trở thành người kế vị Hoàng đế Đại Long thừa nhận rồi.

Công chúa không thể kế vị thì có tác dụng gì, sau khi về nước cũng chỉ có thể gả cho một phò mã, sau đó sanh con, từ từ chết già trong phủ công chúa.....

Cuộc sống như thế quá đáng sợ, nàng ta muốn làm nữ vương cao cao tại thượng, nếu không được làm nữ vương, thì những kiêu ngạo trước kia khác gì chuyện cười cho người khác đâu?

Ngẩng đầu nhìn pháo hoa rực rỡ, nàng ta nghe nói phương pháp chế luyện pháo hoa này không quá khó, nhưng phải vô cùng chú ý đến liều lượng thuốc nổ, quốc gia của mình không làm ra được, vì vậy đã tốn không ít ngân lượng mua từ Đại Long về. Cho nên nếu không phải trường hợp trọng đại thì sẽ không dễ dàng sử dụng vật trân quý như thế, càng không thể nào đốt lâu như Đại Long thế này.

Chỉ là sinh thân của một đế vương, mà đã đốt pháo hoa lâu như vậy, từ khi yến tiệc còn chưa giải tán đến bây giờ, vẫn không ngừng đốt, giống như những thứ đồ này không đáng tiền chút nào, đưa trẻ ven đường cũng có thể mua về chơi vậy.

Đại Long phồn vinh thịnh vượng, Nhu quốc bản hàn.

Đại Dung công chủ dừng chân, quay đầu lại nhìn điện Loan Hợp tinh xảo xa hoa sau lưng, ngay cả bậc thềm ngọc và trụ ngọc bên ngoài điện cũng cầu kỳ bất phàm như vậy, không biết cuộc sống của những nữ nhân trong hoàng cung sẽ được trải qua xa hoa đến bậc nào nữa?

Cách đó không xa, đoàn người cầm đèn cung đình xinh đẹp, vây quanh một phượng giá, sau khi phượng giá xa hoa cao quý khiến người ta không dời nổi tầm mắt đi qua, phía sau xe còn đi theo không ít cung nữ ăn mặc hoa lệ, xa hoa như vậy, khiến nàng ta hơi sững sờ, không nhận được hỏi thủ vệ đứng gác bên ngoài điện Loan Hợp: "Người ngồi trong cỗ xe xinh đẹp kia là ai?"

Thủ vệ thấy là công chúa của phụ quốc, lập tức khách khí đáp: "Đó là phượng giá của hoàng hậu nương nương, bởi vì hoàng hậu nương nương đã rời đi cùng với hoàng thượng, cho nên phần lớn thái giám cung nữ hầu hạ đã đi theo ngự liễn trước rồi."

Khoa trương như vậy mà chỉ là phần nhỏ? Đại Dung công chủ kinh ngạc, nếu hoàng hậu ngồi ở bên trong, thì sẽ là thịnh cảnh bậc nào?

Đây chính là cuộc sống trong hoàng cung Đại Long sao? Khó trách lúc trước mẫu vương luôn nói Đại Long phồn vinh thịnh vượng thế nào, nàng ta cho rằng mẫu vương chỉ nói quá lên mà thôi, hôm nay tự mình đến Đại Long, nàng mới biết Đại Long chân chính còn phồn vinh đặc sắc hơn những gì mẫu vương nói nhiều.

Nàng ta kinh ngạc nhìn phượng giá càng đi càng xa, hơi mất hồn, nếu sau này mình cũng trải qua cuộc sống xa hoa như vậy, thì tốt biết bao.

Hôm nay nàng ta đã không làm được nữ vương tương lai của Nhu nước, nhưng nếu có thể làm hoàng phi ở Đại Long, trải qua cuộc sống xa hoa giàu có như vậy, cũng là một lựa chọn tốt.

Không phải nói nữ nhân được Hoàng đế Đại Long sủng ái còn tôn quý hơn cả hoàng hậu hay sao, nếu nàng ta có thể trở thành nữ nhân tôn quý hơn cả hoàng hậu, tới lúc đó nàng ta cần gì phải tặng lễ lấy lòng đám quan viên nhỏ ở Đại Long nữa? Vương vị Nhu quốc thì coi là gì, cho dù ca ca trở thành Quốc vương, khi nhìn thấy mình cũng phải ngoan ngoãn khom lưng hành lễ. Chỉ sợ ngay cả hoàng hậu, cũng không dám dùng thái độ cao cao tại thượng này để đối đãi với mình nữa.

Hết chương 113

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Ta là của nàng

Editor: Gà

Chuyện công chúa Nhu quốc hiển vũ ở tiệc vạn thọ, nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Kinh thành, không hề thiếu người thích vào giúp vui bắt đầu đoán kỹ thuật múa của công chúa Nhu quốc thế nào, tư sắc ra sao, thậm chí có người bắt đầu đồn đãi hoàng thượng sẽ nhét công chúa Nhu quốc vào hậu cung.

Dân chúng Kinh thành đã gặp không ít chuyện, đương nhiên đoán được công chúa Nhu quốc không chỉ đơn thuần hiển vũ, mà muốn thể hiện bản thân trước mặt hoàng thượng. Một nữ nhân nỗ lực biểu hiện ưu điểm của bản thân trước mặt nam nhân khác, nếu nói không hề có tâm tư gì, thật sự làm người ta hoài nghi.

Trong lúc nhất thời lời đồn về công chúa Nhu quốc càng ngày càng nhiều, có người nói nhìn thấy công chúa Nhu quốc mua y phục trang sức ở cửa tiệm này, lại nhìn thấy nàng ta mua hương phấn ở cửa tiệm kia, lời đồn đãi đều có một điểm giống nhau, là vị công chúa này vô cùng xinh đẹp, làm người ta vừa liếc mắt một cái đã có thể mất hồn.

Lời đồn càng truyền càng lợi hại, đã dần dần trở thành mỷ mào công chúa Đại Dung Nhu quốc khuynh thành, hơn nữa còn vãn vương hoàng thượng, nhưng hoàng thượng ngại hoàng hậu nương nương, mới nhịn đau không thu công chúa Đại Dung tiến cung.

Hoàng hậu gả cho hoàng thượng đã hai ba năm, ngay cả con cũng có rồi, còn chiếm lấy hoàng thượng không cho hán nạp hậu phi, không khỏi cũng quá bá đạo rồi?

Có một số nam nhân cảm thấy hoàng hậu không đủ hiền đức, có một số nữ nhân tâm tư chua chát, nói hoàng hậu không đủ rộng lượng, đến cuối cùng, dường như công chúa Đại Dung này là một nữ tử ngoại tộc vô tội si tình, mà hoàng hậu là nguyên phối ác độc khi dễ thân phận của nàng ta.

Khi lời đồn bên ngoài truyền đến tai Khúc Khinh Cự, nàng đang chơi trống lác với Đồn Đồn, nghe Hoàng Dương báo xong, trên mặt nàng lộ ra vài phần ý cười nói: "Thật sự là một câu chuyện hay, khi nào hoàng thượng thương tiếc vị công chúa Đại Dung xinh đẹp này vậy, sao khi không lại phải vứt bỏ nàng ta rồi thế?"

Người trong phòng nghe nói thế, đều nín thở ngưng thần đứng một bên, chỉ sợ hoàng hậu tức giận.

"Hoàng thượng thân là người đứng đầu Đại Long, muốn nạp nữ nhân nào thì cần gì phải do dự, cái gì mà kiềm chế tiền triều, cái gì mà cân bằng hậu cung." Khúc Khinh Cự cười nhạo một tiếng: "Hoàng đế vô dụng mới có thể dựa vào nữ nhân để cai quản triều chính, bản cung thấy lời đồn gì đó do người bụng dạ khó lường truyền ra thì có."

Một lời đồn không hề có căn cứ, lại liên lụy đến hậu cung tiền triều, thậm chí một số đại thần được Hạ Hành trọng dụng cũng chịu liên lụy, những đại thần đó trở thành nghịch thần chiếm lấy triều đình, cả người hoàng hậu này của hán cũng là độc thủ sau lưng những người đó, mà Hạ Hành đã trở thành Hoàng đế thống khổ bị người kiềm chế.

Trong Kinh thành có không ít quý nhân thế gia, ngày thường có chuyện gì, đều truyền ra đủ loại tin tức, nhưng lần này thống nhất như thế, chắc chắn có người ở sau lưng thao túng. Lời đồn đó nhằm vào bản thân và phủ Trung Nghĩa công, nếu Hạ Hành có nửa điểm không vui đối với nàng, như vậy lời đồn

này truyền đến tai hần, không vui sẽ từ một chút biến thành rất nhiều.

Thủ đoạn này không cao minh, nhưng lại rất hữu dụng, làm hỏng danh dự của nàng, ảnh hưởng đến danh vọng của vài vị quan viên đầy hứa hẹn trong triều, hơn nữa liên lụy đến phụ quốc. Hiện tại các sứ thần phụ quốc vẫn còn ở kinh thành, nếu vị công chúa Đại Dung kia thật sự yên lặng trở về Nhu Quốc như vậy, không biết trong lòng những sứ thần phụ quốc đến chúc mừng đó sẽ nghĩ sao?

Nghĩ đến đây, Khúc Kinh Cự khẽ nhủ mảy, thấy móng vuốt mũm mĩm của Đồn Đồn bắt được trống lắc, bởi vì đong đưa phát ra âm thanh mà cười thành tiếng, mảy chậm rãi giãn ra, đưa tay vuốt khuôn mặt Đồn Đồn nói: "Nếu lời đồn đã nhiều như vậy, không bằng để lời đồn truyền ra càng thêm nhiệt náo một chút."

Hoàng Dương do dự: "Nương nương, ý ngài là..."

"Hiện giờ trong Kinh thành đột nhiên lời đồn ào ạt, lại đúng lúc sau tiết vạn thọ của hoàng thượng, có phải do người cố ý gieo rắc lời đồn hay không, cái này dao động đến suy nghĩ về nền tảng lập quốc của Đại Long, thật sự đáng sợ." Khúc Kinh Cự thờ dãi: "Thần là người Đại Long, đối với người như thế thật sự ta thấy ghét cay ghét đắng."

Hoàng Dương nghe xong lời này, ánh mắt sáng ngời, nhất thời nói: "Nô tài hiểu rõ rồi."

Nửa ngày qua đi, trong Kinh thành có một số người bắt đầu hoài nghi, tất cả mọi người đều biết hoàng hậu nương nương hiền đức nhân hậu và hoàng thượng tình sâu như biển, trên chiếu thư phong hậu hoàng thượng thậm chí viết hoàng hậu do trời xanh ưu ái, thế nào ngăn ngui mấy ngày, bỗng thành hoàng hậu tâm ngoan ghen tị, hoàng thượng và hoàng hậu bằng mặt không bằng lòng rồi vậy? Còn có đại nhân bị lời đồn này hăm hại, luôn vì dân chúng làm không ít chuyện tốt, vì sao toàn bộ đều trở thành loạn thần tặc tử?

Chẳng lẽ có người dụng tâm kín đáo cố ý truyền bá lời đồn như vậy, muốn hăm hại hoàng hậu và các vị thanh thiên đại nhân? Sau lưng những lời đồn đó là do loại người nào đang thao túng, những người này là địch nhân của Đại Long, hay nội phản tặc của Đại Long?

Trong kinh chưa bao giờ thiếu người thông minh, khi lời đồn vốn càng truyền càng nóng, bọn họ bỗng mạnh mẽ phát hiện có gì không đúng, hiện giờ suy đoán này vừa ra, bọn họ chợt moi ra không ít đối tượng khả nghi, nói ví dụ như phản tặc, người phụ quốc, công chúa Đại Dung muốn tiến hậu cung, hay Tàn gia hoàng hậu không đối phó và một vài vị huynh đệ của hoàng thượng.

Dần dần, càng ngày càng nhiều người bắt đầu hoài nghi lời đồn trước đó, bắt đầu lòng đầy căm phẫn, ào ạt cuộn tay áo lên muốn cào ra kẻ chủ mưu phía sau. Về phần những người này thật sự tức giận, hay vì muốn vào góp vui, thuận tiện nhân giả xem nhân, trí giả xem trí.

Trong Ngự Thư phòng, Hạ Hành nhìn vài vị đại thần phía dưới, bọn họ đều là nghịch thần thông đồng làm bậy với hoàng hậu trong lời đồn. Nghĩ đến lời đồn loạn thất bát tao này, Hạ Hành cười trấn an nói: "Chư vị ái khanh không cần tự trách, loại lời đồn không có thật này trăm chưa bao giờ để ý, các người là người thế nào, trầm nhìn thấy, chứ không phải đi nghe những tin đồn này."

Sắc mặt Điền Tấn Kha ngưng trọng tiến lên một bước chấp tay nói: "Do chúng thần vô năng, mới dẫn đến lời đồn như vậy truyền ra, làm hỏng thanh danh của hoàng thượng và hoàng hậu nương nương, xin hoàng thượng trách phạt." Ông là Thiếu khanh Đại Lý Tự, mặc dù không có trực tiếp liên quan đến chuyện này, nhưng vẫn có chút dính líu.

Cấm vệ quân Tôn thống lĩnh trong lòng kêu khổ, thân là 'nghịch thần nội ứng ngoại hợp với hoàng hậu', hần ta không chỉ chịu một mũi tên trong lời đồn bậy, hơn nữa có thể vì không kịp thời ngăn cản tin đồn này mà sẽ bị hoàng thượng trách phạt. Khi Điền Tấn Kha đang thỉnh tội, hần ta lập tức tiên phong quỳ xuống, việc này có thể liên quan trực tiếp đến hần ta rồi.

"Trẫm nói rồi, chư vị ái khanh đừng tự trách." Hạ Hành đứng dậy từ ngự án, tự tay nâng hai người dậy: "Các người đều là rường cột nước nhà, trẫm còn ngóng trông các người làm càng nhiều chuyện cho Đại Long hơn, sao có thể vì này việc nhỏ này mà trách phạt các người."

Trong lòng mấy người ở đây ảm áp, gặp được một minh quân như hoàng thượng vậy, thật sự là phúc khí của kẻ làm thần tử. Trong lúc nhất thời, không ít đại lão lệ nóng doanh trong, đồng loạt quỳ xuống khấu tạ hoàng ân. Trong lòng lại hạ quyết tâm phải điều tra rõ mọi chuyện, tuy vì hoàng thượng tín nhiệm bọn họ nên xem thành việc nhỏ, nhưng bọn họ không thể dễ dàng khoan nhượng để chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

"Duy chỉ có một chuyện khiến trong lòng trẫm vô cùng lo âu, hoàng hậu vốn là người hiền đức, lại bị người dụng tâm kín đáo làm hỏng thanh danh." Hạ Hành thờ dãi: "Việc này mong rằng chư vị đại nhân dụng tâm tra ra kẻ chủ mưu phía sau, ít nhất có thể cho chư vị ái khanh và hoàng hậu một công đạo."

"Xin hoàng thượng yên tâm, chúng thần nhất định sẽ tra rõ việc này." Tôn thống lĩnh chấp tay nói: "Hiện giờ trong kinh không ít người bắt đầu phát hiện có kẻ dụng tâm hiểm ác phía sau, đã không có bao nhiêu người tin vào lời đồn đó nữa. Hoàng hậu nương nương nhân hậu hiền đức, sao có thể bị người khác bôi đen."

La Trường Thanh nhíu mày nhìn Tôn thống lĩnh, ai nói đầu óc võ tướng không đủ dùng, vị này võ mông ngựa rất chính xác đấy? Ông ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, quả nhiên thấy ý cười trên mặt hoàng thượng rõ hơn vài phần, ông tiến lên một bước nói: "Hiện giờ trong kinh không ít người bắt đầu hoài nghi công chúa Nhu Quốc, còn có Đa Hàn Quốc cùng với... Vài vị Vương gia, vì thần cho rằng, hoàng thượng thân thiết với vài vị Vương gia như thế, bọn họ sẽ không làm ra chuyện khiến người phi nhỗ bặc này đâu."

La Trường Thanh nói lời này, thứ nhất là vì loại suy đoán này bắt lợi cho tình đoàn kết giữa Hoàng thất, thứ hai là vì cháu gái mình đã gả cho Thành vương. Nhưng mặc kệ vì sao, vấn đề này của ông không hề sai.

Hạ Hành gật đầu nói: "Mấy vị huynh đệ của trẫm đều là người trung hậu, trẫm tin tưởng bọn họ sẽ không phải là người như thế."

Không lâu sau khi mấy vị đại nhân rời khỏi Ngự Thư phòng, trong kinh không ít người đã biết hoàng thượng nói những lời này, không ít người bắt đầu cảm khái hoàng thượng đối đãi thâm tình thâm thiết với vài vị Vương gia, lại cảm thấy nếu vài vị Vương gia kia không trung thành với hoàng thượng, vậy thì thật sự lang tâm cầu phế rồi.

Trong phủ Thành vương, Hạ Minh nghe hạ nhân báo xong, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, y đến phòng vương phi còn đang trong tháng, thấy nàng đang ôm đứa bé, thì cười nói: "Vượng nhi vẫn còn ngủ à?"

La Văn Dao thấy y cười tiến vào, giao hài tử cho nhũ mẫu: "Có chuyện gì vui sao?"

Hạ Minh kể mọi việc từ đầu đến cuối một lần, cuối cùng còn thờ dài một tiếng: "Hoàng thượng và hoàng hậu đối xử tốt với chúng ta như thế, những gì ta có thể làm cho hoàng chi có bấy nhiêu thôi."

"Vương gia và hoàng thượng chính là thân huynh đệ, cảm tình sao có thể tính toán như vậy." La Văn Dao an ủi nói: "Mấy ngày trước đây Mộc Cận bên cạnh hoàng hậu nương nương còn cố ý đến thăm thiết, còn dặn ta không ít chuyện, chẳng lẽ mọi việc đều vì hoàng hậu nương nương muốn thiết hỏi báo sao?"

"Do ta suy nghĩ hạn hẹp." Hạ Minh cười tiến lên ôm lấy nàng, cũng không ghét bỏ nàng đang ở cử dơ bẩn, cảm khái nói: "Có Dao Dao ở đây, ta không còn u sầu gì nữa."

La Văn Dao khẽ cười ra tiếng, vẻ mặt hạnh phúc có thể thấy được rõ ràng, chuyện sủng của trượng phu và nhi tử đều đã có, nàng còn lý do gì không vui chứ?

Trong hậu điện cung Thiên Khải, Khúc Kinh Cự lấy tràm hoàn trang sức xuống, xoa xoa bả vai nói: "Hôm nay dần mát hơn rồi."

Kim Trần và Ngọc Trâm thu tràm hoàn trang sức vào hòm, Mộc Cận dùng lược làm từ sừng tê giác chải tóc cho Khúc Kinh Cự, nghe vậy nói: "Đã vào cuối thu, thời tiết thay đổi rồi."

"Đúng vậy, mùa đông cũng sắp đến." Khúc Kinh Cự hơi cong môi một cái: "Nghe nói mùa đông Nhu quốc rất rét lạnh, vào Đông Nguyệt (tháng 11 âm lịch) thì một mảnh trắng xóa bao trùm, không biết có cảnh tượng thế nào."

"Nhu quốc chính là nơi cực kỳ lạnh, đến mùa đông dân chúng sống không dễ chịu lắm." Tay Mộc Cận không nặng không nhẹ, nàng cười nói: "Kiến thức nô tỳ kém, chỉ cảm thấy nếu người Nhu quốc thấy Đại Long chúng ta phồn hoa, chắc chắn sẽ luyến tiếc."

"Vậy sao?" Khúc Kinh Cự cời vòng ngọc trên cổ tay ra, đột nhiên cười nói: "Đã không muốn đi, không bằng cứ ở lại thôi."

Tay Mộc Cận dừng một chút, không biết hoàng hậu nương nương nói vậy có ý gì, nàng do dự một chút nói: "Vì sao muốn giữ người như vậy ở lại, chẳng phải làm người ta càng thêm phiền toái sao?"

"Cuộc sống bình thân như nước sẽ làm người ta quên mất quá khứ tốt đẹp." Khúc Kinh Cự khẽ cười: "Giữ lại không nhất định sẽ là chuyện tốt, phải biết rằng phồn hoa rực rỡ của người khác không nhất thiết sẽ là của mình. Dám can đảm tính kế người khác, thì phải nghĩ đến người khác sẽ tính kế lại chứ."

Khi Hạ Hành đến hậu điện, Khúc Kinh Cự đã thay áo ngủ đang dựa vào đầu giường đọc sách, hần cau mày tiến lên phía trước nói: "Đã trễ thế này còn đọc sách, đừng làm tổn thương mắt."

Khúc Kinh Cự nghe lời khép quyển sách trên tay lại, cười nói: "Không phải vì nhàm chán, chờ chàng trở về ngủ sao?"

Một câu nói như vậy, lập tức khiến tâm tư Hạ Hành rung động, cời áo bào trên người ra, ăn mỳ nhân vào bụng.

Đợi sau khi hai người đã thỏa mãn nằm trên giường, Khúc Kinh Cự tựa vào ngực Hạ Hành: "Ta thấy mấy ngày gần đây sắc mặt chàng đều rất không tốt, có phải vì những lời ngoài cung đó không? Chẳng qua chỉ là chút lời đồn thôi, chờ những người này nói chán, thì sẽ không có ai truyền ra nữa, chàng đừng vì chút chuyện này mà làm ảnh hưởng đến tâm tình, không đáng đâu."

"Không phải ta đây đang tức giận thay cô nhóc vô tâm nào đấy sao?" Hạ Hành bắt đầu dĩ cười: "Lời đồn này dù sáng hay tối đều nhắm vào nàng, sao ta có thể không tức giận."

"Người đó nhắm vào ta, nói rõ trong lòng hần hận ta." Khúc Kinh Cự cười nói: "Chỉ dám hăm hại sau lưng, chứng minh hần lo lắng rất nhiều điều, người như vậy ta để ý làm gì?"

"Nàng nghĩ thật thấu đáo." Hạ Hành khẽ cười, đột nhiên giọng điệu biến đổi, trở nên hơi lạnh: "Kể sau lưng ta đã tra ra rồi."

Khúc Kinh Cự mở to hai mắt nhìn hần, đáng về tò mò: "Ai vậy?"

"Tần gia và công chúa Nhu quốc." Hạ Hành cười lạnh: "Người hai bên thế này mà còn có thể gộp vào một giuộc, rất có bản lĩnh."

Đầu tiên Khúc Kinh Cự sùng sột, lập tức hừ nói: "Ta chỉ biết vị công chúa Đại Dung kia xem trọng chàng, vì chàng mà cả loại chuyện bại hoại thế này cũng làm, thật sự là một lòng si mê."

"Gặp ta một lần đã si mê rồi hả?" Hạ Hành ôm người vào trong lòng: "Nàng đừng trách oan cho ta, thứ nàng ta si mê là địa vị của ta, chứ không phải là ta, ta vô tội."

Mũi chân Khúc Kinh Cự phác họa lòng bàn chân hần: "Mặc kệ nói thế nào, vị công chúa Đại Dung này đã xem trọng chàng rồi. Nhưng mà, vì sao Tần gia phải trộn lẫn vào sự việc lần này vậy?"

Hạ Hành bắt đầu đi thờ dài một tiếng: "Nàng đã quên trước đây Tần gia muốn dâng người vào hậu cung rồi sao?"

Khúc Kinh Cự lộ ra biểu cảm bưng bình đại ngộ, sau một lúc lâu mới nói: "Nếu chàng là Vương gia, thì không có nhiều nữ nhân dòm ngó chàng như vậy rồi."

Tuy vui sướng vì nữ nhân của mình có tính chiếm hữu với mình như vậy, nhưng sao lời này có vẻ không thích hợp, chẳng lẽ chỉ có địa vị của hần mới có thể hấp dẫn người thôi sao?

"Không đúng, dù chàng là Vương gia cũng có rất nhiều nữ nhân dòm ngó." Khúc Kinh Cự cau mày nói: "Thật sự muốn khóa chàng lại, không cho ai nhìn hết."

Một câu oán giận như vậy, lại khiến tim Hạ Hành đập nhanh hơn, hần xoay qua đề người xuống, khẽ hôn bên tai Khúc Kinh Cự: "Ta vốn là của nàng."

Hai mắt Khúc Kinh Cự nhìn thẳng hần, thấy đôi mắt tràn đầy thâm tình của hần, đưa tay ôm lấy cổ hần.

"Ừm, chàng là của ta."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Dân phong hào phóng

Editor: Mèo ™

Sáng sớm tỉnh lại, Khúc Kinh Cự nhìn sang bên cạnh, trống trải không một bóng người, ánh sáng xuyên qua khe hở cửa sổ vào phòng, nàng xoa trán ngồi dậy, nhìn sắc trời có lẽ đã không còn sớm.

Nhóm cung nhân chờ ở phía ngoài nghe được động tĩnh trong phòng, ríu rít bụng đồ rửa mặt đi vào, hầu hạ nàng rồi giường mặc quần áo. Đợi sau khi chuẩn bị tất cả xong, nàng mới ngồi ở trước bàn bắt đầu từ tốn ăn sáng.

"Mộc Cận, Thành vương phi còn mấy ngày nữa thì hết ở cử?" Khi đưa bé tròn tháng, sẽ phải làm tiệc đầy tháng, mặc dù nàng không cần tự mình đến dự, nhưng cũng nên sớm chuẩn bị những lễ vật ban thưởng xuống.

"Còn gần mười ngày nữa, nương nương đang nghĩ đến việc sẽ tặng lễ vật gì vào tiệc đầy tháng đúng không ạ?" Mộc Cận đưa khăn lên cho Khúc Kinh Cự lau tay, lại thoa thuốc dưỡng da lên tay khiến Khúc Kinh Cự, mùa thu về, khí hậu cũng giá rét dần, nếu không chăm sóc da tay cho tốt, thì sẽ bị khô rất khó chịu, cũng không được mịn màng nữa.

"Ừ." Khúc Kinh Cự xoa xoa tay, thờ dài: "Thế gia mệnh phụ, lui tới cũng không phải là chuyện dễ dàng, người khác ta còn có thể giao cho người phía dưới đi làm, nhưng Thành vương phi thì không được." Suy nghĩ một chút, nàng bảo người chuẩn bị những món đồ có lợi cho sức khỏe của nữ nhân sau khi sinh và trẻ nhỏ, nếu là người khác nàng chỉ việc ban thưởng những lễ vật quý giá là được, nhưng La Văn Dao và nàng có giao tình thân thiết với nhau, tự nhiên nàng cũng muốn hỏi báo mấy phần thật lòng.

"Hôm nay sắc trời không tệ, ra ngoài thôi." Khúc Kinh Cự suy nghĩ một chút: "Bảo nữ nương bé hoàng tử theo ra phơi nắng."

Mộc Cận vội phân phó hạ nhân đi chuẩn bị, nàng thấy sắc mặt hoàng hậu nương nương không tốt lắm, không nhịn được hỏi: "Nương nương, có cần chuẩn bị loan giá không ạ?"

"Không cần, ra bên ngoài đi dạo một chút là được." Khúc Kinh Cự đứng dậy đi tới ngoài cửa, ánh mặt trời ấm áp phủ xuống người mình, nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh, khi thấy nữ nương đã bế Đồn Đồn đến, cười nói: "Đi thôi."

Hoàng hậu ra ngoài, mặc dù được hộ tống không quá rầm rộ, nhưng cũng có không ít cung nhân đi theo hầu hạ, hướng chỉ phía sau còn kèm thêm một đám người đi theo chăm sóc riêng cho Đồn Đồn, Khúc Kinh Cự chậm rãi đi qua chiếc cầu bạch ngọc bắc ngang ao sen, đi tới ngự hoa viên, nhìn thấy hoa cúc nở ngợp trời, mới giật mình nhận ra mùa thu đã đến thật rồi.

Đi ngang qua một tòa đình nghỉ mát, Khúc Kinh Cự dừng lại, quay đầu lại nhìn, nhưng mày hỏi: "Mùa đông năm ngoái, Hàn Lương đệ đã hát khúc cho hoàng thượng nghe ở đó đúng không?"

Mộc Cận không biết tại sao đột nhiên hoàng hậu nương nương lại đề cập đến Hàn Lương đệ, nàng ta nhìn đình nghỉ mát, gật đầu đáp: "Nương nương, sao vậy ạ?"

"Không có gì." Khúc Kinh Cự tựa như thờ dài, tựa như tiếc nuối, nói: "Chỉ cảm khái chút thôi, vừa chớp mắt mà đã qua một năm rồi, thời gian trôi qua

thực vui vẻ."

"Nương nương sao lại suy nghĩ những thứ này." Mộc Cận cười nâng tay của nàng. "Nô tỳ nghe nói hoa cúc ở phía trước nở rất đẹp, người có muốn đến xem một chút không?"

"Không cần, Đồn Đồn còn nhỏ, tiếp xúc nhiều với phấn hoa không tốt." Khúc Khinh Cur chỉ chỉ về phía bàn đá cách đó không xa: "Đến đó ngồi một chút, tiện thể phơi nắng luôn."

Trà và điểm tâm rất nhanh đã được dọn lên bàn đá, trên ghế đá cũng bày xong nệm êm, Khúc Khinh Cur ngồi xuống, thấy Đồn Đồn mở to hai mắt nhìn chung quanh, biết con tò mò với cảnh vật xung quanh mình, liền bảo nhũ nương ôm con đi vòng vòng gần đây để con được nhìn ngắm thỏa thích, nghe thấy tiếng cười vui vẻ của con, nàng không nhịn được cũng cười đứng lên: "Đứa bé chính là đứa bé, cái gì cũng có thể làm cho vui vẻ được."

"Điện hạ rất thông minh đấy ạ." Mộc Cận đổi một ly trà nóng cho Khúc Khinh Cur, xoay người cầm một cái chuông nhỏ rung rung trước mặt hoàng tử điện hạ, thấy nhóc vui vẻ nắm chuông nhỏ không buông, vui vẻ nói: "Điện hạ cầm đồ vật thật chắc, còn có thể hươu qua hươu lại nữa, cổ tay rất có lực."

"Cũng lớn 5 6 tháng rồi, có thể cầm nắm đồ vật thì có gì ngạc nhiên đâu." Khúc Khinh Cur cười nói: "Không lâu sau nữa là có thể bò rồi."

Mộc Cận cười khẽ nhún người: "Nương nương cũng đừng cười nô tỳ, nô tỳ rất vui mừng khi thấy điện hạ lớn nhanh khỏe mạnh như vậy."

Khúc Khinh Cur bị lời này của nàng ta chọc cho cười vui, quay đầu lại thấy một đoàn người khiến nàng thấy hơi ngạc nhiên, nàng nhíu nhíu mày: "Đó là chuyện gì vậy?"

Mộc Cận phóng tầm mắt nhìn tới hướng đó, liền nhìn thấy Minh Hòa dẫn mấy nữ quyến đi ra từ trong ngự hoa viên, phần lớn nữ quyến này là phu nhân của đám sứ thần phụ quốc, chỉ là công chúa Nhu quốc cũng có mặt trong đó.

"Nô tỳ đi hỏi thăm xem sao." Mộc Cận khẽ nhún người, xoay người đi về hướng đoàn người Minh Hòa.

Bởi vì mấy vị phu nhân sứ thần và công chúa hết sức ngưỡng mộ ngự hoa viên trong hoàng cung Đại Long, Minh Hòa không thể không nhận hoàng mệnh hầu hạ những người này đi dạo quanh ngự hoa viên, nhưng nghĩ đến lời đồn đãi giữa công chúa Nhu quốc và hoàng hậu nương nương bên ngoài cung, trong lòng gã thấy khó sở không thôi, ngộ nhờ đề hoàng hậu nương nương nhìn thấy, không biết sẽ biến thành chuyện lớn gì nữa đây.

Trong lòng gã vừa mới nghĩ như vậy, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Mộc Cận đi thẳng về phía mình, lập tức than ngắn thở dài trong lòng, trên mặt lại cố nặn ra nụ cười lấy lòng, tiến lên vài bước chào hỏi Mộc Cận: "Mộc Cận cô nương định đi đâu thế, bên cạnh hoàng hậu nương nương không có cô nương hầu hạ thì không được đâu."

"Minh Công công nói quá lời." Mộc Cận cười cười, liếc nhìn các nữ quyến sau lưng gã, khẽ nhún người phúc thân: "Nô tỳ Mộc Cận bái kiến chư vị."

Mặc dù những nữ quyến này không nhất định quen biết Mộc Cận, nhưng cũng biết đại cung nữ hầu hạ bên cạnh hoàng hậu nương nương tên là Mộc Cận, rất được coi trọng, thêm nữa, thái độ Minh Hòa đối với Mộc Cận hết sức thân cận ôn hòa, họ lập tức có thể xác định được thân phận của Mộc Cận, vì vậy đều mặt lộ vẻ mỉm cười, khách khí dùng ngôn ngữ Đại Long không thành thạo của mình chào hỏi Mộc Cận mấy câu.

"Bởi vì chư vị phu nhân chưa từng tham quan ngự hoa viên, cho nên nô tài phụng mệnh hoàng thượng hầu hạ mấy vị phu nhân đi dạo một vòng." Minh Hòa cười yếu ớt nói: "Không ngờ lại gặp được Mộc Cận cô nương ở đây."

"Nương nương đang uống trà phơi nắng ở trước mặt, thấy người dẫn mấy nữ quyến vào ngự hoa viên, cho nên mới bảo nô tỳ tới đây hỏi thử." Tầm mắt Mộc Cận quét qua hướng công chúa Nhu quốc, nụ cười vẫn không thay đổi, nói: "Nếu công công có việc bận, ta không quấy rầy nữa." Xem ra hoàng thượng cũng không quá coi trọng mấy vị phu nhân sứ thần phụ quốc này lắm, nếu không, người tiếp đãi bọn họ sẽ không phải là Minh Hòa, ít nhất cũng nên là mệnh phụ hoặc là tôn thất phu nhân có thân phận nào đó.

"Nếu hoàng hậu nương nương ở đây, chúng ta nên đến bái kiến hoàng hậu nương nương mới phải." Phu nhân sứ thần Đông Vũ quốc cung kính nói: "Nếu không phải Hộ quốc công chủ cố ý muốn tham quan ngự hoa viên, bọn ta cũng không có duyên được vào cung thưởng thức cùng, có thể hành lễ bái kiến hoàng hậu nương nương, đúng là phúc khí của bọn ta."

Mộc Cận mỉm cười nhìn phu nhân sứ thần Đông Vũ quốc, vị phu nhân sứ thần này nhìn như nói tùy ý một câu, nhưng trên thực tế là đang lấy lòng hoàng hậu nương nương, nàng lập tức cười nói: "Nô tỳ không dám tự tiện làm chủ, kính xin chư vị khách quý chờ, nô tỳ đi báo lại với hoàng hậu nương nương."

Thấy Mộc Cận khuất sau núi giả ở phía trước, Đại Dung không nhịn được nhìn ra phía sau núi giả mấy lần, bộ dáng này rơi vào trong mắt Minh Hòa, gã khinh thường thầm nghĩ, tới từ nước nhỏ đúng là đến từ nước nhỏ, bất cứ một nữ nhân nào trong hậu cung này cũng có tâm cơ thủ đoạn mạnh hơn nàng ta, nữ nhân của Nhu quốc đời sau cũng không thông minh bằng đời trước.

Khúc Khinh Cur nghe Mộc Cận báo lại, khẽ nhíu mày. "Công chúa Nhu quốc cố ý muốn tham quan ngự hoa viên?" Nói đến đây, nàng không nhịn được cười nhạo một tiếng. "Xem ra nàng ta cảm thấy rất hứng thú với hậu cung Đại Long chúng ta, được thôi, bảo tất cả cùng đến đây đi, bốn cung cũng muốn xem thử công chúa Nhu quốc là như thế nào."

Nàng nhìn Đồn Đồn vẫn còn đang chơi chuông nhỏ trong tay, nói với nhũ nương: "Các người bế Đồn Đồn về hậu điện cung Thiên Khải, không được tùy tiện cho người khác đến gần điện hạ."

Đám nhũ nương lĩnh mệnh lui ra, không hề quay đầu liếc mắt nhìn ngó lung tung.

Nghe hoàng hậu nương nương bằng lòng gặp họ, trên mặt mấy vị phu nhân sứ thần đều lộ ra nụ cười, mặc dù tại nước mình, họ cũng được coi là gia tộc cao quý, nhưng so với những mệnh phụ ở Đại Long này, thì chẳng là gì cả. Sau khi đến kinh thành, bọn họ đều thận trọng từ lời nói đến việc làm, phàm là gặp phải những mệnh phụ thế gia danh môn, đã khúm núm nịnh nọt khách khí ít nhiều, bây giờ hoàng hậu nương nương đồng ý gặp bọn họ, đây có thể coi là niềm vui bất ngờ rồi.

Đoàn người đi theo Mộc Cận tới bàn đá đằng sau núi già, thì nhìn thấy một nữ tử mặc váy hoa hồng nền trắng dài chấm đất đang lười biếng ngồi bên cạnh bàn đá, vắn tóc kiểu phi thiên kẻ xinh đẹp thanh nhã, trầm cài và đồ trang sức không thứ gì là không tinh xảo. Nhưng thứ khiến họ mất hồn không phải là những vật ngoài thân trần quý này, mà là khí thế và dung nhan của hoàng hậu nương nương, chỉ cần chạm phải một ánh mắt, cũng khiến cho bọn họ cảm thấy tự ti mặc cảm, hoàng hậu Đại Long mỹ lệ cao quý như thế, bọn họ không thể sánh bằng hoàng hậu nương nương chính là chuyện không cần phải bàn cãi. Khi thấy hoàng hậu nương nương, bọn họ không những không sinh lòng ghen tỵ, mà ngược lại còn nảy sinh sự kính nể và hâm mộ.

"Thần phụ là phu nhân của thừa tướng Đông Vũ quốc, bái kiến hoàng hậu nương nương tôn quý."

Những nữ quyền này từng người một tiến lên hành lễ với Khúc Kinh Cự, là dùng đại lễ tại quốc gia mình, trước đó, Khúc Kinh Cự đã biết một chút phong thổ văn hoá của bọn họ rồi, vì vậy cũng hết sức khách khí đáp lại, ban tọa cho những nữ quyền này.

"Đại Dung Nhu quốc bái kiến hoàng hậu nương nương tôn quý." Đây là lần đầu tiên Đại Dung nhìn thấy hoàng hậu Đại Long ở khoảng cách gần như vậy, nàng ta lên nhìn lên nhìn xuống đánh giá Khúc Kinh Cự, mặc dù không cam tâm, nhưng không thể không thừa nhận vị hoàng hậu nương nương này có vài phần mỹ hoặc mê người.

"Hộ quốc công chủ không cần khách khí." Khúc Kinh Cự ý bảo nàng ta ngồi xuống. "Bổn cung còn nhớ rõ người... Ở điện Loan Hợp, người nhảy múa rất đẹp."

"Không ngờ hoàng hậu nương nương vẫn còn nhớ rõ tiểu nữ, khiến hoàng hậu nương nương chê cười rồi." Đại Dung lộ vẻ xấu hổ: "Lần đầu tiên dạo ngự hoa viên lại gặp phải hoàng hậu nương nương, đúng là may mắn trời ban cho chúng ta."

"Các người nói là may mắn, bổn cung lại cảm thấy đây là duyên phận." Khúc Kinh Cự cười nâng chung trà lên: "Chư vị nếm thử trà của Đại Long chúng ta xem, mặc dù không phải hiếm lạ, nhưng hương vị không tệ đâu."

"Ở nước chúng ta, trà của Đại long có giá trị ngàn vàng, là của hiếm đấy ạ." Phu nhân sứ thần Đông Vũ quốc cười, uống một hớp: "Trà này của Hoàng hậu nương nương quả thật là trân phẩm khó có được."

"Nếu chư vị thích, thì lúc về nước nhớ mang theo một ít." Khúc Kinh Cự cười nói: "Các người đường xá xa xôi đến đây chúc thọ hoàng thượng, cực khổ rồi."

"Hoàng đế bệ hạ anh dũng bất phàm, được đến đây chúc thọ hoàng đế bệ hạ, không có gì khổ cực cả." Đại Dung đặt ly trà xuống, cười nói: "Hoàng đế bệ hạ là Thần Minh ở Nhu quốc ta, thần dân Nhu quốc sẽ không bao giờ cảm thấy khổ cực vì Thần Minh đâu."

Khúc Kinh Cự nhũn mày nhìn Đại Dung. "Thần dân Nhu quốc đúng là một lòng trung thành với Đại Long ta."

"Đây là dĩ nhiên, lòng trung thành của Nhu quốc đối với Đại Long có nhật nguyệt chứng giám." Đại Dung nhìn thẳng vào mắt Khúc Kinh Cự: "Tiểu nữ cũng tin rằng, Gia Hựu bệ hạ tôn quý sẽ là minh quân ngàn năm hiếm thấy."

Nơi ánh mắt hai người giao nhau như có tia lửa điện xẹt ra, Khúc Kinh Cự phát hiện đôi phương có đôi mắt rất xinh đẹp, nàng cười nhạt: "Thân là hoàng hậu Đại Long, ta vô cùng cảm tạ lòng trung thành của bách tính Nhu quốc đối với Đại Long ta."

Đại Dung lập tức tiếp lời: "Cho nên, thân là Hộ quốc công chủ của Nhu quốc, ta nguyện ý trở thành phi tử của Gia Hựu hoàng đế bệ hạ tôn quý."

Khúc Kinh Cự khẽ cười, nàng nghe nói tính cách của người dân Nhu quốc hết sức hào phóng, cũng rất phóng khoáng trong quan hệ nam nữ, hôm nay nghe được lời Đại Dung nói, rất cuộc năng cũng hiểu được cái gì gọi là dân phong hào phóng rồi.

Hết chương 115

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Đòn nghiêm trọng

Editor: Gà

Đại Dung nói ra lời này, làm không ít người chấn kinh. Thậm chí cả Minh Hòa, cũng cảm thấy hai chân mình như hơi nhũn ra, đã sớm biết vị Hộ quốc công chúa của Nhu quốc này phóng khoáng thế nào, hôm nay sao hấn lại làm ra chuyện này, nếu để hoàng hậu nghĩ rằng hấn có ý dẫn người đến trước mặt nàng

sau này hẳn còn có ngày lành sao?

Phu nhân sứ thần Đông Vũ quốc kinh ngạc mở to hai mắt, nương theo chén trà giấu khéo môi hơi há ra của mình, nhin không được nhìn qua hoàng hậu, chuyện này hoàng hậu nương nương nên giải quyết thế nào.

Hành vi tự tiến cử chăm tịch [1] của Đại Dung làm Khúc Khinh Cur hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, dân phong Nhu quốc buu hẳn nàng đã nghe từ lâu, tuy thật không ngờ vị Đại Dung công chúa này sẽ thẳng thắn nói loại chuyện này ra miệng, nhưng nàng vẫn chưa đến mức quá luống cuống, tao nhã đặt cốc trà trong tay xuống, nàng dùng khăn thêu hoa văn xinh đẹp nhẹ nhàng lau khéo môi: "Công chúa căn cứ vào đâu mà nói vậy, nếu người ái mộ hoàng thượng, vì sao không nói cho cho chàng biết, ngược lại nói với bản cung?"

[1] chăm tịch: trong trường hợp này đề cập đến vấn đề chần chừ giữa nam nữ.

"Tại hạ nghe nói hoàng hậu Đại Long có quyền quản lý hậu cung, như vậy mở rộng hậu cung chắc hẳn cũng là chức trách của ngài, tại hạ cầu với ngài việc này, có lẽ hợp quy củ." Công chúa Đại Dung từ trên ghế đứng lên, hành một đại lễ của Đại Long với Khúc Khinh Cur: "Đại Dung thật lòng khuyhnh mộ hoàng thượng, cầu hoàng hậu nương nương thành toàn."

Hành động lần này của Đại Dung không khác gì buộc hoàng hậu thừa nhận danh phận của nàng ta, đám người Ngân Liễu đứng bên cạnh, sớm đã hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vì trở ngại thân phận mới yên tĩnh đứng một bên.

Trong lòng vài phu nhân sứ thần phụ quốc khác cũng âm thầm xấu hổ, không ít người trong các nàng cũng nghe qua lời đồn trước đó, nhưng đều hiểu rõ lời đồn này có chỗ kỳ quái, vậy mà thật không ngờ vị công chúa Đại Dung này thật sự có tâm tư với Hoàng đế đệ hạ của Đại Long. Lúc này các nàng mới bắt đầu hối hận vừa rồi đã cùng công chúa Đại Dung dạo chơi hoa viên, xảy ra loại chuyện này, các nàng ở đây thật sự không biết nên làm ra biểu cảm thế nào mới thích hợp.

"Công chúa Đại Dung nói không sai, bản cung có quyền mở rộng hậu cung." Khúc Khinh Cur cười đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Đại Dung đang quỳ gối trước mặt mình: "Nhưng bản cung cũng là thê tử của hoàng thượng, đương nhiên sẽ không thể không để ý ý nguyện của hoàng thượng, dễ dàng nạp nữ tử khác vào cung. Nếu công chúa thật sự mến mộ hoàng thượng, không bằng bày tỏ nỗi lòng với hoàng thượng, nếu hoàng thượng nguyện ý nạp người vào cung, bản cung đương nhiên sẽ vui mừng vì trong hậu cung có thể có thêm một nữ nhân hầu hạ hoàng thượng."

Đại Dung thật không ngờ hoàng hậu sẽ đổ mọi việc lên người Hoàng đế đệ hạ, nàng ta hơi sững sờ rồi nói: "Một khi đã như vậy, không bằng xin hoàng hậu nương nương thay mặt tại hạ bày tỏ sự chân thành này với hoàng thượng, tại hạ tạ ơn hoàng hậu nương nương trước." Nói xong, lập tức phát tay áo quỳ xuống, thậm chí bày ra tư thế đầu cúi rạp xuống đất.

Minh Hòa thấy hành vi gần như vô lại này của công chúa Nhu quốc, yên lặng liếc mắt ra phía sau một cái, canh giờ này hoàng thượng cũng sắp hạ triều, không biết tiểu Cam tử có thể mời hoàng thượng đến hay không, việc này làm không tốt sẽ lớn chuyện. May thay thủ đoạn làm việc của hoàng hậu nương nương ôn hòa, có vẻ đi đường vòng, lúc này dọa người trước mặt phụ quốc rồi.

"Đã là thật lòng, cần gì phải do người khác nói, chẳng phải làm bản phần chân tình này sao." Khúc Khinh Cur tiến lên vài bước, vươn tay đến trước mặt Đại Dung, mỉm cười: "Xin công chúa mau chóng đứng lên, tuy Nhu quốc là phụ quốc của Đại Long, nhưng người vẫn là công chúa một nước, sao có thể hành lễ lớn với bản cung như thế?"

Phu nhân sứ thần Đông Vũ quốc nghe xong lời này cũng cảm thấy đỏ mặt thay Đại Dung, lời này của hoàng hậu nương nương là đang cười nhạo nàng ta tự hạ thân phận không biết xấu hổ đấy. Là một nàng công chúa, dù quốc gia nhỏ bé, thì nó cũng là một quốc gia, ngôn hành của nàng ta đại biểu cho quốc gia đó, lúc này khúm núm chỉ vì muốn tiến vào hậu cung Đại Long để làm một phi tần, nếu nữ vương Nhu quốc biết hành vi này của nàng ta, không biết trong lòng sẽ nghĩ thế nào đây.

Tuy Đại Dung tự cho mình rất cao, nhưng không phải dạng người ngu xuẩn, đương nhiên nghe ra thâm ý trong lời Khúc Khinh Cur, nhìn đối phương vươn tay ra với bản thân, nàng ta kính cẩn nói: "Không dám làm phiền hoàng hậu nương nương." Sau đó lập tức đứng lên, nàng ta có chút bị thương thờ dài một tiếng: "Tại hạ thân là nữ tử, ngày thường có thể nhìn thấy Hoàng đế đệ hạ tôn quý được mấy lần chứ, chỉ ôm một phần vọng tưởng, để có thể làm bạn ngự tiền thôi."

"Công chúa chưa gặp được hoàng thượng mấy lần, đã giao trái tim thiếu nữ rồi, thật sự quá cuồng dại, làm bản cung cũng không thể không ghé mắt nhìn." Trên mặt Khúc Khinh Cur lộ ra vài phần ý cười, như châm chọc như kiêu ngạo: "Một khi đã như vậy, không bằng bản cung cho người một cơ hội, để người nói với hoàng thượng tâm ý của người?" Nàng nói xong câu đó, ánh mắt lập tức nhìn về phía bên cạnh núi giả, nơi đó có Hạ Hành mặc một thân long bào màu đen đang đứng, sắc mặt đối phương trầm tĩnh đến đáng sợ.

Hình như Đại Dung cũng nhận ra phía sau có người, nhìn lại, thật không ngờ đúng là Hoàng đế, đầu tiên là sùng sốt, lập tức phản ứng kịp, nhanh chóng lộ ra ý cười tươi ngọt, nhẹ nhàng cúi đầu: "Bái kiến Hoàng đế đệ hạ tôn quý."

Các phu nhân phụ quốc khác cũng đứng dậy, ào ạt hành lễ, các nàng đều là nữ nhân thành gia thất, đương nhiên đều có kỹ năng đoán ý qua lời nói và sắc mặt, cho nên chỉ liếc mắt một cái, các nàng đã có thể nhìn ra, sắc mặt Hoàng đế đệ hạ không tốt lắm, dường như mang theo một chút tức giận.

Không khí như quay về lúc công chúa Đại Dung mở miệng tự tiến cử chăm tịch, Hạ Hành đi đến bên cạnh Khúc Khinh Cur ngồi xuống, nhìn công chúa Nhu quốc ăn mặc xinh đẹp, trầm giọng nói: "Chư vị phu nhân xin đứng lên."

Đại Dung thân mình hơi lung lay chuẩn bị đứng dậy, nhưng nàng ta do dự một chút, cuối cùng vẫn duy trì tư thế hành lễ. Dường như Hạ Hành không hề thấy dáng vẻ này của nàng ta, chỉ nói hai câu với sứ thần phu nhân, thì không nói nữa, mà chỉ im lặng uống trà ở một bên.

Trong lúc nhất thời các phu nhân sứ thần cũng không biết nên lui ra hay ngoan ngoãn ngồi đó, dè dặt cẩn trọng nhìn công chúa Nhu quốc vẫn duy trì tư thế

hành lễ, trong lúc nhất thời cả thờ mạnh cũng không dám. Bọn họ đều là tiểu quốc phụ thuộc, nếu gặp phải thiên tai còn cần trông cậy vào Đại Long cứu tế, ai dám bất kính trước mặt Hoàng đế Đại Long chứ, đừng nói hành lễ, thậm chí Hoàng đế Đại Long muốn tìm lý do lấy tính mạng một trong các nàng, bọn họ cũng không có lá gan dám nói gì.

May thay các Hoàng đế triều đại Đại Long đều không phải hạng người bạo ngược, cho nên những năm gần đây phụ quốc bọn họ xem như an bình, nhưng lỡ như thật sự chọc giận Hoàng đế bệ hạ, bọn họ trừ nước mất nhà tan ra thì không có đường khác có thể đi.

Khúc Kinh Cự cũng nhận thấy bầu không khí không tốt lắm, vì thế nói: "Hoàng thượng sao lại đến đây vậy?"

"Trẫm nghe nói nàng đi dạo ở vườn, nên qua nhìn một cái." Giọng điệu Hạ Hành ôn hòa không ít, hần nhìn Khúc Kinh Cự, thấy sắc mặt nàng vẫn như thường, cũng không tức giận vì hành vi của công chúa Nhu quốc, mới cười nói: "Trẫm chờ dùng cơm trưa với nàng."

Phu nhân sứ thần Đông Vũ quốc nghe thế, không khỏi cảm thấy khinh thường Đại Dung, cảm tình Đế Hậu Đại Long hòa thuận, công chúa Đại Dung này tham mộ hư vinh, muốn tiến vào hậu cung Đại Long, thật sự vừa không biết xấu hổ vừa không có đầu óc. Hiện tại nàng ta là công chúa Nhu quốc, hoàng hậu nương nương còn có thể khách khí với nàng ta hai phần. Nếu thành phi tần hậu cung, dựa vào thực lực bạc nhược của Nhu quốc này, hoàng hậu nương nương muốn thu thập nàng ta, thật sự chẳng có điều gì phải bận tâm đâu đây.

"Mới vừa rồi thiếp nghe được một đoạn cảm động lòng người từ công chúa Nhu quốc, không biết hoàng thượng có hứng thú nghe không?" Khúc Kinh Cự mỉm cười nhìn về phía Hạ Hành: "Thiếp nghe nói xong, thì vô cùng khiếp sợ."

"Người thừa kế Nhu quốc đã định, trẫm và công chúa Nhu quốc nam nữ khác biệt, đã không còn gì để bàn luận nữa." Hạ Hành đặt chén trà xuống, lạnh lùng nói: "Công chúa điện hạ, nếu quý quốc có việc muốn cùng Đại Long ta thương lượng, vậy thì mời thái tử điện hạ quý quốc đến yết kiến."

"Hoàng thượng, việc này không liên quan đến chính sự." Đại Dung thấy hai mắt Hoàng đế Đại Long lạnh như băng, trong lòng đã hơi hồi hận, nhưng bây giờ tên đã lên dây, nàng ta không nói không được: "Do tại hạ mến mộ hoàng thượng, xin hoàng thượng rủ lòng thương xót."

Đuôi lông mày Khúc Kinh Cự hơi giật, bưng trà che giấu khóe môi nhếch lên của mình.

"Trẫm nghe nói dân phong Nhu quốc phóng khoáng, hôm nay nhìn thấy công chúa, quả thật danh bất hư truyền." Hạ Hành không vì dung mạo Đại Dung xuất sắc, tư thái khiêm tốn mà có nửa phần thương tiếc, ngược lại thần nhiên nhìn nàng ta nói: "Tâm ý công chúa trẫm xin nhận, nhưng cuộc đời trẫm chỉ ái mộ hoàng hậu, không có ý lại nạp hậu cung."

"Tại hạ không cầu có thể được hoàng thượng sủng ái, chỉ cầu có thể hầu hạ hoàng thượng." Hai mắt Đại Dung rung rung, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng nhìn Hạ Hành: "Chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?"

"Nữ tử thiên hạ thương mến trẫm vô số, chẳng lẽ trẫm phải rủ lòng thương xót rồi nhét hết vào hậu cung sao?" Giọng điệu Hạ Hành mang theo vài phần tàn khốc: "Nếu trẫm làm thế, vừa chẳng có ích gì cho bản thân trẫm, cũng không có lợi cho người ái mộ trẫm. Ý tốt của công chúa trẫm xin nhận, nhưng vẫn mong công chúa về sau đừng nên nhắc lại việc này."

Lời này nói rất thẳng thắn, dù nữ nhân thiên hạ thích ta nhiều thế nào, chẳng lẽ đều phải nạp tiến cung, đây không phải làm chính bản thân ta ghê tởm sao?

Đại Dung thật không ngờ mình nói đến nước này, Hoàng đế lại không hề nề mặt cự tuyệt nàng ta, đối phương thậm chí còn so sánh nàng ta với nữ nhân tục tằng khác, dường như nàng ta và những nữ nhân đó không có gì khác biệt.

Nàng ta không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt các phu nhân sứ thần khác, bởi vì không cần nhìn nàng ta cũng biết trong lòng những nữ nhân đó nhất định đang cười nhạo nàng ta. Bởi vì trượng phu của một số nữ nhân này nhìn thấy nàng ta thì thất thần, thậm chí còn từng ân cần với nàng ta, cho nên những nữ nhân đó ghen ghét với nàng ta, căm hận nàng ta.

"Hoàng thượng, thái tử Đồ Nhĩ của Nhu quốc cầu kiến, Thành vương Điện hạ cầu kiến." Tiễn Thường Tín vờ như không thấy vở kịch hỗn loạn ở đây, sắc mặt bình tĩnh đi đến, thuận tiện còn không nhìn Đại Dung quý dưới đất.

"Thái tử Nhu quốc?" Hạ Hành nhìn Đại Dung, mặt trầm xuống nói: "Báo lại với thái tử Nhu quốc, nói nếu Nhu quốc bọn họ muốn Đại Long tiếp tục nâng đỡ mình, thì mang thành ý này ra ngoài. Trẫm không thiếu nữ nhân, càng không có hứng thú với nữ nhân Nhu quốc. Mặt khác kêu tứ đệ chờ trẫm ở Ngự Thư phòng, lát sau trẫm lập tức đi qua."

Những lời này không khác gì một bạt tai tát vào mặt Đại Dung, nàng ta không dám tưởng tượng sau khi những lời này truyền đến Nhu quốc, nhóm quốc dân sẽ nhìn nàng ta thế nào, cũng không dám tưởng tượng nếu bởi vì nàng ta mà Nhu quốc bị Đại Long lãnh đãi, thì sẽ có cảnh tượng ra sao.

"Một khi đã như vậy, Minh Hòa tiếp tục mang chư vị khách quý đi dạo, bản cung cũng nên hồi cung rồi." Khúc Kinh Cự cười đứng dậy, nói với Hạ Hành: "Hoàng thượng đã có việc, thì nên sớm đi đi thôi, thiếp chờ chàng trở về dùng cơm trưa."

"Được, trẫm đi rồi về ngay." Hạ Hành khẽ gật đầu với vài vị phu nhân sứ thần, rồi nhanh chóng dẫn người hầu hạ rồi đi, từ đầu đến cuối đều không thèm liếc nhìn Đại Dung.

Khúc Kinh Cự đi đến trước mặt Đại Dung, cười nói: "Công chúa xin đứng lên, xưa nay tính tình hoàng thượng vốn như vậy, mong công chúa bỏ qua cho."

"Tại hạ không dám." Đại Dung cảm thấy xương cốt của mình đều đang rét run, nàng ta nơm nớp lo sợ thì lễ với Khúc Kinh Cự: "Cung tiễn hoàng hậu nương nương."

"Ừ." Khúc Khinh Cư gạt đầu, vịn tay Mộc Cận xoay người đi mất.

Các phu nhân sứ thần nhìn theo Đế Hậu rồi đi, trào phúng liếc nhìn Đại Dung, trong đó một vị phu nhân lắc đầu cười nói: "Ai đó, thật sự quá đáng tiếc rồi."

Mấy người khác bắt đầu cười theo, tiếng cười truyền vào tai Đại Dung, lạnh lạnh khó nghe, nhưng nàng ta lại không thể tránh được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Sư tử hà đông nổi giận

Editor: Mèo ^{TM}

Có lúc tốc độ lời đồn đãi truyền đi rất nhanh, tỷ như công chúa Đại Dung và Gia Hựu bề hạ yêu hận tình thù, hôm nay ở kinh thành đã truyền ra phiên bản mới nhất, đại ý chính là công chúa Đại Dung tham thích hư vinh, bởi vì không muốn trở lại Nhu quốc nghèo khó mà lạnh lùng khiếp đó, cho nên dùng tất cả biện pháp muốn làm phi tần của hoàng thượng, thậm chí còn tự tiến cử trước mặt hoàng thượng và hoàng hậu nương nương, ai ngờ bị hoàng thượng thẳng thừng cự tuyệt. Thậm chí bởi vì hành vi của công chúa Đại Dung này, mà hoàng thượng hết sức bất mãn với Nhu quốc, cả thái tử Nhu quốc cầu kiến cũng bị cản trở về.

Có người còn nói, trước đó, người tung tin đồn hãm hại hoàng hậu nương nương và chư vị công thần cũng là công chúa Đại Dung, bởi vì nàng ta muốn vào cung làm phi, cho nên mới cố ý tung tin đồn bôi xấu danh tiếng của hoàng hậu nương nương.

Trong tiềm thức của dân chúng kinh thành Đại Long, cũng không quá thích nước nhỏ như Nhu quốc, cho dù lúc trước lời đồn công chúa Đại Dung xuất chúng như thế nào thì cũng không có ai nói hoàng hậu nương nương kém với nàng ta, mà chỉ hoài nghi hoàng thượng có thật sự thích mới nói cũ coi trọng công chúa Đại Dung hay không thôi.

Hôm nay chuyện xảy ra trong hoàng cung đã truyền tới tai dân chúng Đại Long, cái gì mà công chúa Nhu quốc không biết liêm sỉ, gì mà công chúa Nhu quốc tự tiến cử mà hoàng thượng cũng không thèm, nhất định là không sánh nổi nửa đầu ngón tay của hoàng hậu nương nương, không biết chừng còn là Chung Vô Diệm nữa đây, muốn nhân cơ hội này trèo cao vào hoàng thất Đại Long bọn họ. Thậm chí còn có người bắt đầu nói, vị công chúa Nhu quốc này bụng dạ khó lường, muốn vào hoàng cung Đại Long sinh hạ hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế Đại Long, làm loạn trăm năm cơ nghiệp của Đại Long.

Đồ Nhĩ mặc quốc phục Nhu quốc từ bên ngoài trở lại hành cung thì sắc mặt hết sức khó coi, hắn ta tức giận đằng đặng đi tới Tiêu Hương Viên, thấy Đại Dung đang trút giận lên một tỷ nữ, liền trầm giọng nói: "Người còn mặt mũi mà tức giận sao, mặt mũi Nhu quốc chúng ta đều bị người vứt sạch rồi!"

"Người gào lên với ta làm gì, bây giờ người còn chưa phải là vương của Nhu quốc đâu." Đại Dung bị Hạ Hành làm mất hết mặt mũi, vào lúc này không xuống đài được, lại nghe Đồ Nhĩ trách cứ mình, tức giận trong lòng liền biến thành khó chịu: "Đừng tưởng rằng bây giờ người là thái tử, thì có thể quơ tay múa chân với ta, vẫn còn sớm lắm!"

"Ta cũng không muốn quơ tay múa chân với người." Đồ Nhĩ giận dữ đá một cước văng cái ghế trước mặt, chỉ vào Đại Dung nói: "Ta đang suy nghĩ đến những việc người làm từ khi vào kinh thành Đại Long đến nay, chẳng lẽ phồn hoa giàu có của Đại Long đã làm hoa mắt mê muội người rồi sao?"

"Đúng vậy. Ta bị phồn hoa giàu có của Đại Long làm hoa mắt mê muội thì đã sao?" Đại Dung đỏ mắt nói: "Ta là nữ nhân xinh đẹp nhất Nhu quốc, là nữ nhi mà mẫu vương sủng ái nhất, tại sao ta không thể hưởng thụ cuộc sống xa hoa nhất, phi tần trong hậu cung Đại Long vốn cũng không xinh đẹp bằng ta, sao ta lại không thể tiến cung chứ?"

"Bởi vì hoàng hậu lợi hại hơn hẳn người!" Đồ Nhĩ gào lên câu này, thấy muội muội vẫn không biết hối cải như cũ, giọng nói lạnh lùng hơn: "Ta đã nói với người từ trước, Đế hậu Đại Long tình thâm, phi tần trong hậu cung cũng chỉ là bài biện cho có, người lấy đám phi tần đó ra so sánh với người, trong lòng chính người cũng hiểu rõ, người không sánh được với hoàng hậu Đại Long."

"Ta kém nàng ta cái gì?!" Đại Dung then quá hoá giận, giọng nói bén nhọn: "Chỉ bởi vì nàng ta là quý tộc ở Đại Long sao?"

"Người làm rồi, hoàng hậu không phải quý tộc Đại Long." Đồ Nhĩ giễu cợt nhìn muội muội lạnh chanh này của mình: "Người và nhất tộc Tàn thị liên thủ âm mưu hãm hại hoàng hậu mà chưa hỏi bọn họ xuất thân của hoàng hậu ư, mẫu thân hoàng hậu mất sớm, phụ thân và kẻ mẫu độc ác nhẫn tâm, đã sớm bị tịch thu nhà cửa, tước quan vị, gia tộc mới chính là điểm nhục của nàng. Nhưng dù vậy, hoàng thượng vẫn thủy chung như một với nàng, thậm chí trên chiếu thư phong hậu có nói hoàng hậu chính là thiên hạ vô song, có thể có được hoàng hậu chính là trời xanh ưu ái. Mà người, đến tột cùng lấy tự tin đâu ra mà muốn sánh bằng hoàng hậu chứ?"

Đại Dung lắc đầu nói: "Không thể nào, người Tàn gia đã nói, hoàng thượng đối đãi với hoàng hậu tốt như thế, cũng chỉ là vì Điền gia thôi, không thể nào!"

"Tuy danh vọng của Điền gia tốt, nhưng cũng không thực quyền, tất cả những thứ mà bọn họ có đều là do Hoàng đế cho, người cho rằng Hoàng đế Đại Long chỉ là hình nộm vô năng thôi sao?" Đồ Nhĩ cười nhạo một tiếng: "Ta thật thương thay cho muội muội người, đã bị người Tàn gia lừa rồi."

Đại Dung ngơ ngẩn, một hồi lâu sau mới nhìn Đồ Nhĩ, vẻ mặt không dám tin: "Tại sao người lại hiểu rõ tất cả mọi chuyện của Đại Long như thế, người....." Chẳng lẽ hắn đã có âm mưu đoạt vị trí thái tử từ sớm rồi sao, cho nên mới tìm hiểu kỹ Đại Long như vậy?

"Rốt cuộc ngươi cũng đã nhận ra rồi." Đồ Nhĩ thấy nàng ta đã phản ứng kịp, cười đi tới trước mặt nàng ta: "Ta không giống như ngươi, bị mẫu vương cung chiêu đến mức không phân rõ nặng nhẹ, ta hơn ngươi ở chỗ biết cái gì gọi là thức thời, cái gì là lưỡi dao bén giết người không dính máu. Cho nên, ngươi thua rồi, muội muội ngọc của ta."

Đại Dung lao đảo, dường như đây là lần đầu tiên nhìn thấu được ca ca vô năng này của mình, nhưng khi đối mặt với nụ cười của đối phương, một câu nàng cũng không nói nên lời.

Trong cung Thiên Khai, Khúc Kinh Cự mỉm cười nhìn đám nam nữ đang quỳ dưới chân mình, trong đó có một nữ nhân mặc một bộ váy màu thiên thanh hơi cũ là người quen. Nàng nghiêng một thanh ngọc như ý trong tay, thờ dài, nói: "Bổn cung không nghĩ tới, lời đồn đãi trong kinh cũng có phần của người Tàn gia các ngươi. Nếu không phải hoàng thượng tra ra, chỉ sợ đôi này của Bổn cung cũng chẳng hay biết gì." Nói đến đây, nàng nghiêng đầu cười cười với Hạ Hành bên cạnh: "Dù gì Bạch Lộ cũng có hai năm làm đệ muội của bổn cung, Tàn gia các ngươi cũng quá tuyệt tình rồi."

"Hoàng hậu nương nương muốn chém muốn giết muốn róc thịt rút xương gì thì cứ việc nói thẳng, không cần nói những lời vô nghĩa này....." Tàn Bạch Lộ còn chưa nói hết lời, đã bị phụ nhân bên cạnh che miệng lại, sắc mặt phụ nhân này trắng bệch, liên tục khấn đầu nói: "Tội phụ không dạy dỗ tốt nữ nhi, xin hoàng thượng hoàng hậu thứ tội."

Khúc Kinh Cự thấy Tàn phu nhân dập đầu bồi tội thay nữ nhi, mà Tàn Bạch Lộ vẫn căm hận nhìn mình như cũ, không khỏi thờ dài: "Tàn Bạch Lộ, Bổn cung không hiểu, vì sao ngươi mang hận ý với bản cung như vậy. Kể từ khi chúng ta lui tới với nhau, xưa nay chỉ một mình ngươi có ý làm Bổn cung khó chịu, Bổn cung đã từng tính toán gì với ngươi chưa?"

Tàn Bạch Lộ đẩy tay của mẫu thân ra, cười tự giễu: "Ngươi vẫn chưa biết vì sao ta lại hận ngươi à, nếu năm đó tiên đế không thay đổi chủ ý mà ban hôn ta cho Hoàng thượng, thì lúc này thân phận của ta và ngươi đã khác rồi, bây giờ người ngồi ở đó chính là ta, người quỳ gối dưới đây mới chính là ngươi."

Người Tàn gia lúc này đã sợ đến tái mét mặt mày, Tàn phu nhân cũng không dám bịt miệng nữ nhi mình nữa, chỉ vừa quỳ gối vừa hoảng sợ run lấy bầy.

Khúc Kinh Cự nghe lời nói buồn cười này, lập tức bật cười ra tiếng, mới chỉ như thế đã làm mất hứng khi nói chuyện của Tàn Bạch Lộ. Phải cần bao nhiêu noron thần kinh nào mới có thể gán hai chuyện này với nhau được, Khúc Kinh Cự tự cho rằng bản thân mình không có khả năng lớn như vậy. Chẳng lẽ việc Hạ Uyên muốn vứt bỏ Tàn Bạch Lộ, nguyên nhân cũng là do nàng hay sao?

Năm đó Tiên đế muốn ban hôn như thế nào đều là do tiên đế tự mình làm chủ, chẳng lẽ nàng có thể buộc tiên đế hạ thánh chỉ hay sao?

"Lúc trước trẫm chỉ cho rằng thế hệ này của Tàn gia tục tằng không chịu nổi, không ngờ còn không có cả đầu óc nữa." Hạ Hành một mực im lặng lạnh lùng nhìn Tàn Bạch Lộ. "Chỉ dựa vào ngươi như vậy mà cũng dám tự so sánh với hoàng hậu ư, thật là buồn cười."

"Nhưng nếu năm đó tiên đế không gả ả cho hoàng thượng ngài, thì hiện tại ả mới chính Thụy vương phi. Cho dù ta không được hoàng thượng ngài để mắt đến, thì ả cũng không phải là nữ nhân của ngài." Tàn Bạch Lộ cười điên cuồng, lộ ra hận ý ngút trời. "Ngài cho rằng người nghĩ như vậy chỉ có mình ta thôi sao? Ngươi lầm rồi, ngay cả Hạ Uyên cũng rất hối tiếc, lúc này trong lòng hẳn đang nhớ đến hoàng hậu tốt của ngài đấy!"

Ngay lúc này người Tàn gia chỉ hận không bóp Tàn Bạch Lộ một cái chết luôn, nếu không phải Gia chủ phu nhân từ trước đến giờ làm việc cứng rắn, thì sao bọn họ có thể chứa được một nữ nhân bị hù trong gia tộc chứ. Nhưng nếu như sớm biết nàng ta sẽ làm ra chuyện gan lớn bằng trời, nói ra lời nói to gan lớn mật, thì dù có bị khai trừ ra khỏi gia tộc, bọn họ cũng phải vứt nàng ta đi xa thật xa, miễn cho bị nàng ta liên lụy cho toàn gia tộc.

Lúc này sắc mặt Hạ Hành đã lạnh như băng, không có nam nhân nào muốn nghe thấy chuyện nữ nhân mình yêu bị người khác nhớ thương, huống chi người nam nhân kia thiếu chút nữa còn có thể thay thế được vị trí của mình.

"Ngươi có từng nghe nói qua duyên trời định chưa?" Sắc mặt Khúc Kinh Cự bình tĩnh nhìn Tàn Bạch Lộ, giống như đang nhìn một con chó nhà có tang đáng thương. "Ngươi nói tiên đế thay đổi ý định ban hôn ban đầu, vậy đã nói rõ trong lòng tiên đế, ta mới là người thích hợp nhất với hoàng thượng, ta mới chính là nữ nhân định mệnh của hoàng thượng. Ngươi ghen tỵ với bổn cung cũng được, hận bổn cung cũng được, bổn cung được hoàng thượng yêu thích đấy thì sao, ngươi làm gì được ta?"

Tàn Bạch Lộ lời kéo ân oán giữa các nàng về phía Hạ Uyên, thì nàng sẽ cố ý xuyên tạc Tàn Bạch Lộ vì ghen tỵ nàng có được sự yêu thích hoàng đế, hai chuyện này nhìn như một chuyện, nhưng mang lại cho người ta cảm giác khác nhau.

Nàng muốn cho Hạ Hành biết, người nàng muốn cướp là hắn, người nàng đề ý cũng là hắn. Chỉ có như vậy mới không lưu lại hậu họa, thậm chí có thể khiến Hạ Hành càng thêm tin tưởng và coi trọng mình.

"Ngay cả ông trời cũng giúp bổn cung, ngươi lấy cái gì mà so với bổn cung." Khúc Kinh Cự quay đầu nhìn về phía Hạ Hành, quả nhiên đã trông thấy hắn lộ ra nụ cười, nàng trừng mắt liếc hắn một cái, mấp máy môi dùng khẩu hình miệng nói bốn chữ "Trêu hoa ghẹo nguyệt" rồi quay đầu nói với Tàn Bạch Lộ: "Ngươi không cam lòng thua kém bổn cung, còn dám cấu kết với công chúa Nhu quốc, có ý phát tán lời đồn làm tổn hại danh tiếng triều Đại Long ta. Tâm tư hiểm ác như thế, khó trách ông trời không giúp ngươi mà giúp ta, khiến ta có thể chiếm được sủng ái của hoàng thượng, nếu ngươi trở thành hoàng hậu của Đại Long triều thật, chẳng phải thiên hạ sẽ đại loạn sao?!"

"Ngươi!" Tàn Bạch Lộ không ngờ Khúc Kinh Cự sẽ nói ra lời này, nàng ta đang định há mồm muốn mắng to, ai ngờ bị Tàn phu nhân bên cạnh đánh một bạt tai thật mạnh vào mặt, đánh cho nàng ta ngã lộn trên đất.

"Im miệng!" Tàn phu nhân tức giận nói: "Đồ thứ nữ nhi bất trung bất hiếu, ngươi muốn hại chết cả nhà chúng ta mới vừa lòng hay sao?"

Cả đại điện, ngoài tiếng khóc lóc của Tàn phu nhân ra, thì không có bất kì tiếng động nào nữa, Tàn Bạch Lộ che má, không nhìn mẫu thân của mình, ngược

lại nhìn về phía Đế hậu trên cao, mắt lộ ra hận ý. Thuận tay rút ra chiếc trâm bạc sắc nhọn trong tay áo, bật đứng dậy vọt thẳng tới phía Khúc Kinh Cự.

"Nương nương!" Mộc Cận bên cạnh hốt hoảng nhào nửa người qua che sau lưng Khúc Kinh Cự, sau một tiếng vang thanh thủy của đồ sứ rơi xuống đất, nàng ta nghe thấy một tiếng rên rỉ từ nơi không xa, sau đó cả đại điện bắt đầu la hét ầm ỹ.

Khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên, Mộc Cận liền nhìn thấy Tần Bạch Lộ nhếch nhác nằm ở một bên, hoàng thượng đang ngăn ở phía trước hoàng hậu nương nương, áo bào xóc xếch không chịu nổi.

"Hoàng thượng, chàng không sao chứ?" Khúc Kinh Cự đứng lên, sắc mặt kinh hoàng nhìn lên nhìn xuống xem xét hết cả người Hạ Hành, mới thở phào nhẹ nhõm, giận dữ nói: "Chàng làm gì thế, ở đây có nhiều người như vậy, chàng chắn trước mặt ta làm gì?!"

Cả đại điện lập tức yên tĩnh như tờ, kinh hoàng, người lo trấn áp Tần Bạch Lộ, người lo dập đầu xin tội, lúc này toàn bộ giống như bị ai đó bóp chặt cổ họng lại, một chút âm thanh cũng không phát ra được.

"Trên điện có nhiều người như vậy, ai cho chàng ngăn cản phía trước ta, muốn khoe khoang chân của chàng dài sao?! A! Có phải chē mạng của mình quá dài rồi không, ai cần chàng cứu, ta cũng không phải đồ ngọc, chẳng lẽ sẽ ngồi yên để nàng ta đâm sao?! Nào chàng có bị úng nước không vậy?! Há?!"

Mộc Cận giương mắt nhìn về tức giận của hoàng hậu nương nương, nhìn hoàng thượng bị hoàng hậu nương nương mắng đến mức phải lui về phía sau mấy bước, không nhịn được run run bả vai, nuốt một ngụm nước bọt.

Đám người Tiền Thường Tín, Minh Hòa bên cạnh cũng choáng váng, có ai từng nhìn thấy bộ dạng hung hãn này của hoàng hậu nương nương chưa?! Có ai từng thấy hoàng hậu nương nương mắng xối xả Hoàng đế bệ hạ chưa. Thân là người hầu hạ thân cận của hoàng thượng, bọn họ nên ngăn ngón tay đang chìa thẳng vào ngực hoàng thượng của hoàng hậu nương nương lại, nên trách cứ hành động bất kính của hoàng hậu nương nương mới đúng, nhưng..... Bọn họ không không dám mở miệng, ngay cả thờ mệnh cũng không dám!

"Cút ngay!" Khúc Kinh Cự một cước đá văng gia chủ Tần gia đang quỳ gối gần trước mặt mình nhất, mắng: "Uông cho Tần gia các người là thư hương thế gia, nhưng nhìn chuyện mà các người đã làm đây này, không có gia giáo, hành động dã man, bất trung bất nghĩa, nói các người là thư hương thế gia, chính là muốn vũ nhục bốn chữ này! Tần Bạch Lộ gan lớn tày trời như vậy, đều là do các người nuông chiều!"

Một đám người Tần gia sau khi nghe chửi, mới phản ứng lại được, từng người một dập đầu cồm cộp vang dội, chỉ cầu hoàng thượng có thể tha mạng cho bọn họ. Trong nhà xuất hiện một kẻ hành thích hoàng hậu, đây chính là tội lớn phải liên lụy đến cừu tộc đấy.

"Kinh Cự....." Hạ Hành đưa tay cầm lấy tay Khúc Kinh Cự, mới phát hiện tay của nàng đang run rẩy không thôi, trên mặt lộ ra nụ cười lấy lòng. "Đừng tức giận, đừng tức giận, tức giận không tốt cho thân thể."

Khúc Kinh Cự giăng ra khỏi tay của hắn, ngồi xuống ghế, nâng chung trà lên cúi đầu uống trà, cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái.

Tiền Thường Tín và Minh Hòa yên lặng lùi về sau, thật vất vả mới lấy hết dũng khí định tiến lên khuyên ngăn, nhưng mà nếu hoàng thượng là người bị mắng mà cũng vui vẻ tươi cười như vậy, bọn họ chỉ là hạ nhân, sao có thể dám lên tiếng nữa chứ?

Nhưng mà đáng về lúc hoàng hậu nương nương giận dữ, thật sự là quá đáng sợ, sur từ hà đông cũng không dữ đến như thế.

"Nhi nữ Tần gia nói lời láo xược, thậm chí còn dám hành thích Đế hậu, thiên lý khó dung, ba ngày sau trảm lập quyết." Hạ Hành thấy Khúc Kinh Cự không để ý tới mình, liền ngồi xuống theo bên cạnh nàng, lạnh lùng nói: "Tần gia dạy nữ nhi không nghiêm, to gan lớn mật, vu hãm hoàng hậu và triều thần, toàn bộ giải vào thiên lao, chờ ngày xét xử."

"Hoàng thượng tha mạng!" Đám người Tần gia còn chưa kịp cầu xin tha thứ, đã bị người bịt miệng, kéo hết xuống. Về phần Tần Bạch Lộ hành thích Khúc Kinh Cự, đã bị Hạ Hành một cước đá ngất từ nãy, bị người kéo xuống trước tiên.

"Tất cả lui ra." Hạ Hành liếc nhìn trong điện, phát phát tay, đợi sau khi tất cả mọi người lui ra, mới kéo Khúc Kinh Cự vào trong ngực: "Đừng giận nữa mà, ta biết là nàng đang lo lắng cho ta."

"Ai thèm lo lắng cho người!" Khúc Kinh Cự đẩy hắn ra, thấy đẩy không được nên cũng không phí sức lực nữa, mặc kệ cho hắn tùy ý ôm.

"Một cây trâm bạc dù đâm vào người, cũng không chết được, huống chi ta đã nói với nàng rồi, ta là người tập võ, chẳng lẽ còn không thể khống chế một nữ nhân chân yếu tay mềm hay sao?" Hạ Hành vỗ nhẹ sau lưng nàng: "Nàng đã mắng ta một trận rồi, đừng tức giận nữa được không?"

"Nếu lỡ đâm vào nội tạng thì làm sao đây?" Khúc Kinh Cự cau mày nói: "Ta không muốn mới còn trẻ mà phải làm quả phụ!"

"Được rồi, ta biết sai rồi, đừng giận nữa, chúng ta đi thăm Đồn Đồn, nhất định con đang nhớ chúng ta đấy." Mặc dù bị mắng, nhưng Hạ Hành lại cảm thấy vui mừng khôn xiết, nếu không phải quan tâm mình, thì với tính tình của Kinh Cự, sao sẽ làm ra hành động mất kiểm soát như vậy chứ.

Mặc dù có hơi uất ức, nhưng mà cảm giác này vẫn rất..... Thoải mái.

"Các người nên quản tốt mồm miệng của mình." Tiền Thường Tín nhìn cung nữ thái giám từ trong điện lui ra ngoài, mặc dù những người này đều là những hạ nhân hay hầu hạ bên cạnh Đế hậu, nhưng gã vẫn muốn dặn dò thêm một câu, "Nếu có một chút tin tức không hay nào truyền ra, món đồ ở trên cổ các người cũng không cần để nữa."

Mọi người rối rít vâng dạ, trong lòng Mộc Cận vẫn còn sợ hãi quay đầu lại nhìn đại điện sau lưng, không nhịn được lau mồ hôi rịn trên trán.

Mới vừa rồi, hoàng hậu nương nương thật là..... Lợi hại!

Hết chương 117

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Không tiêu đề

Editor: Gà

Người Tần gia bị đánh nhốt vào Thiên lao, trưởng nữ Tần gia từng là Thụy vương phi đã bị hạ chỉ chém đầu, trong Kinh thành không ít người đoán được Tần gia rơi xuống kết cục này, trừ Tần Bạch Lộ ám sát hoàng hậu ra, còn có thể có liên quan đến lời đồn đãi trong kinh trước đó.

Dù sự thật thế nào, gần vài năm nay cách làm việc của Tần gia đã dần mất đi tác phong dòng dõi thư hương rồi, thậm chí có học trò nói hiện tại gia chủ Tần gia thẹn với liệt tổ liệt tông của tộc Tần thị.

Có người cảm khái phong phạm của bộ tộc Tần thị năm đó, quay đầu lấy chuyện Tần gia ra giáo dục con cháu, lấy Tần gia làm gương, đừng nên đi vào con đường cũ của Tần gia.

Sau khi Đại Dung nghe Tần Bạch Lộ sắp bị chém đầu trước dân chúng, lập tức sợ đến mức không dám ra cửa nữa, so với những người khác nàng ta càng rõ hơn đã xảy ra chuyện gì. Lúc trước, Tần Bạch Lộ và nàng ta cùng thương nghị làm bại hoại thanh danh hoàng hậu, thậm chí Tần Bạch Lộ còn nói với nàng ta không ít sự tình hậu cung Đại Long, thật không ngờ việc này đã bị vạch trần nhanh như vậy, Tần Bạch Lộ chủ mưu nên ngay cả mạng cũng không giữ được.

Ngày Tần Bạch Lộ bị chém đầu trước dân chúng, cuối thu trời mát, không ít người đến xem náo nhiệt, nhưng cho đến một khắc trước khi hành hình, cũng không ai đến tiễn đưa nàng.

Nàng mờ mịt, đột nhiên nhìn thấy một nam nhân cười bạch mã phía sau đám người, nàng hơi ngẩn ra, thất thần rồi nước mắt đột nhiên rơi xuống, mười ba tuổi nàng đã rung động với nam nhân này, mười lăm tuổi gả cho hắn, mười bảy tuổi bị hắn hãm, gần một khắc trước khi chết, lại nhìn thấy hắn.

Màu đen vải bó bịt kín ánh mắt nàng, nàng nghiêng đầu muốn nhìn hắn nhiều hơn một cái, cuối cùng vẫn tùy ý đao phủ bịt kín mắt nàng, nàng nghe bên tai truyền đến tiếng mắng nhiếc, tiếng cười nhạo. Nhưng nàng vẫn nín thở ngưng thần, nhưng không nghe được giọng nói của hắn.

Một năm kia trong cung yến, nếu nàng không gặp được hắn, thì tốt rồi.

Chỉ trách khi đó bản thân còn quá trẻ, chỉ trách khi đó vẻ kinh diễm của thiếu niên chiếm hết thời gian của nàng.

Có lẽ, nàng hận mình không phải là Khúc Khinh Cự, hận mình không phải là Khúc Ước Tổ. Nàng hận, trở nên không cam lòng, trở nên bất mãn với hắn. Nếu có thể lại làm người, nàng tình nguyện làm một nữ nhân bình thường, gả cho một nam nhân bình thường. Phồn hoa cũng được, vô vị cũng thế, tóm lại có thể có được một phần cảm tình thuộc về bản thân.

Giống như Khúc Khinh Cự vậy, có nam nhân che chở cho nàng ấy, có một đời để mong chờ.

"Canh giờ đã đến, hành hình!"

Ánh mặt trời giữa trưa chiếu lên đao của đao phủ, lóe sáng, đại hãn tráng kiện uống Thiệu Đào Tử [1] xong, một ngụm phun vào đại đao, sau đó chậm rãi giơ tay lên, dùng sức chém xuống.

[1] Thiệu Đào Tử: đốt dao, thường được gọi là rượu gạo thời cổ đại, chủ yếu phổ biến ở vùng Liêu Đông ngày xưa (hiện nay ở phía đông Liêu Ninh, Cát Lâm), có nồng độ cao, hương vị mạnh như lửa.

Khóe môi Tần Bạch Lộ lộ ra nụ cười, dường như lại nhìn thấy thiếu niên chói mắt trong cung yến năm đó, lập tức cả thế giới lâm vào một mảnh tối đen.

Tay nắm dây cương của Hạ Uyên bỗng cứng đờ, lập tức chậm rãi nói lỏng ra, hắn kéo dây cương quay đầu ngựa, không nhìn trăm đầu đài phía sau, thờ dài rồi nói: "Hà Phúc Nhi, cho người hạ táng nàng thật tốt đi."

Người trên trăm đầu đài, nếu không có người nhà nhặt xác, cuối cùng sẽ bị người đưa đến bãi tha ma. Mặc dù hắn không có cảm tình với nàng, thậm chí chán ghét, nhưng Hạ Uyên hắn còn không đến mức nhìn người đã từng là nữ nhân của mình chết rồi mà không có một cỗ quan tài.

Hà Phúc Nhi thấy sắc mặt chủ tử không tốt, vội bảo người phía sau đi nhặt xác của Tần Bạch Lộ: "Vương gia, lúc này trời đang độc, không bằng hỏi phủ

thời."

Hạ Uyên nhú mảy nhìn hấn ta một cái: "Đi thôi."

Hà Phúc Nhi bước lên phía trước dắt cương ngựa, hướng ngựa về phía Quận Vương

Dắt về hướng phủ, lúc đến chỗ rẽ, hấn ta nhìn không được quay đầu nhìn đám người đã tản ra khỏi trăm đầu đài. Buổi trưa trăm đầu người, chỉ sợ phơi nắng như vậy, cả linh hồn nhỏ bé cũng không chịu nổi.

Nhưng mà ám sát hoàng hậu, lá gan này cũng thật quá lớn, khó trách hoàng thượng sẽ hạ ý chỉ như vậy, thật sự xem như tự làm tự chịu. May thay Vương gia đã hưu nường từ lâu, bằng không cả phủ Quận Vương cũng bị nường liên lụy rồi.

Đại Dung không dám nhìn hiện trường hành hình Tần Bạch Lộ, sau khi nghe nói thi thể Tần Bạch Lộ được người của phủ Thụy Quận vương lấy đi, nàng ta luôn bất an không yên ngồi trong phòng, nếu có người đi lại trong sân, thì sẽ sợ đến mức run rẩy.

Cả nữ nhi thế gia như Tần Bạch Lộ vậy mà Hoàng đế cũng hạ lệnh chém đầu, nếu tra được chứng cứ nàng ta có liên quan đến lời đồn lúc trước, thì nàng ta sẽ có kết cục thế nào, còn có Nhu quốc, có phải sẽ bị nàng ta liên lụy hay không?

Hiện tại nàng ta hối hận đã hợp tác với Tần Bạch Lộ rồi, lúc trước sao nàng ta lại ngu ngốc tin tưởng vào lời nói của một nữ nhân bị Hoàng thất hưu chứ?!

Uống một ngụm trà mát để ngăn chặn khủng hoảng trong lòng, chén trà của Đại Dung vừa rời miệng, đã thấy tỷ nữ của mình đẩy cửa ra vội vàng đi đến, trên mặt tràn đầy kinh hoàng: "Công chúa, Hoàng đế bệ hạ Đại Long triệu kiến ngài và thái tử."

Cả kinh đánh rơi chén trà trong tay, Đại Dung sợ tới mức đứng lên, xuyên qua cửa nhìn thấy thái giám Đại Long đang đứng trong viện, chân lão đảo một cái, gắng gượng nở nụ cười: "Chờ ta thay y phục..."

"Mời công chúa không cần lãng phí thời gian, hoàng thượng và hoàng hậu nương nương bề bộn nhiều việc, công chúa vẫn mau chóng tiến cung đi." Tiền Thường Tín đi vào trong nhà, mặt không biểu cảm vẫy phát trần trong tay: "Công chúa, mời."

Đại Dung nhận ra đây là thái giám bên cạnh Hoàng đế Đại Long, tức thời cũng không dám chậm trễ, cố gắng cười một cái, đi theo Tiền Thường Tín ra khỏi phòng. Đợi đi đến sân, nàng ta nhìn thấy Đồ Nhĩ cũng mặc một thân thường phục, sắc mặt rất không dễ nhìn.

"Thái tử, công chúa mời." Tiền Thường Tín nhú mảy: "Đừng để hoàng thượng đợi lâu."

Nhìn thấy thái độ Tiền Thường Tín như vậy, trong lòng Đại Dung càng thêm bất an nghiêm trọng, gần như cả thở cũng không nổi.

Vào cung, theo đám người Tiền Thường Tín vào cung Thiên Khai, Đại Dung nghe được bên trong truyền ra tiếng nói chuyện của Đế Hậu, đợi sau khi Tiền Thường Tín truyền báo, tiếng nói chuyện bỗng dừng hẳn, trong ánh mắt lạnh lẽo của cung nữ thái giám bốn phía, nàng ta tiến vào.

Khúc Kinh Cur đang thưởng thức một Vạn Hoa Đồng trước mắt, nhìn thấy Đại Dung và Đồ Nhĩ tiến vào, lập tức đưa Vạn Hoa Đồng cho cung nữ bên cạnh, rồi ngồi nghiêm chỉnh. Đợi sau khi hai người hành lễ, nàng chỉ bưng chén trà không nói chuyện, để Hạ Hành tùy ý nói chuyện với hai người.

"Trẫm nghe nói Hộ quốc công chúa từng qua lại thân thiết với Tần thị, không biết công chúa có giải thích gì không?" Hạ Hành lạnh lùng nhìn Đồ Nhĩ và Đại Dung, chỉ một câu nói đã dọa hai người đến mức quỳ xuống đất, hấn nhìn hai người quỳ trước mặt, sắc mặt vẫn khó nhìn: "Trước kia Nhu quốc luôn là phụ quốc được Đại Long xem trọng, nhưng hiện giờ hành vi của các người làm trẫm vô cùng thất vọng."

Đồ Nhĩ vừa nghe lời này, sợ đến mức biến sắc, vội hành đại lễ nói: "Hoàng đế bệ hạ Tôn quý, Nhu quốc ta luôn trung thành với ngài có trời cao chứng giám, cầu bệ hạ đừng nên dễ dàng tin vào lời đồn!"

"Có phải trong lòng nhị vị cũng biết rõ lời đồn này hay không?" Hạ Hành nhớ đến lời đồn đãi trong kinh trước đó, còn có Tần Bạch Lộ làm ra mấy chuyện này, lập tức cau chặt mày: "Trẫm thẩm nghĩ muốn Nhu quốc cho Đại Long ta một câu trả lời thỏa đáng."

Trán Đồ Nhĩ đã chảy mồ hôi, hấn ta cắn răng dập đầu một cái: "Bệ hạ, chúng ta nguyện gia tăng cống vật hai năm để bày tỏ sự trung thành với Đại Long."

"Đại Long ta không thiếu mấy thứ này." Hạ Hành hừ lạnh nói: "Nếu hoàng hậu của trẫm và triều thần bị lời đồn thương tổn, mặc dù bình định được Nhu quốc, cũng không thể bình ổn được sự phẫn nộ của trẫm!"

"Cầu xin bệ hạ tha thứ!" Mồ hôi của Đồ Nhĩ từ hàm dưới rơi xuống đất, cũng không dám đưa tay lau đi, hấn ta lết về phía trước hai bước, cầu xin nói: "Thần muội không biết, cầu bệ hạ khoan thứ! Cầu bệ hạ khoan thứ!"

Khúc Kinh Cur nhìn Đồ Nhĩ toàn thân chật vật, thậm chí còn tự xưng thần trước mặt bọn họ, có thể thấy được lúc này Đồ Nhĩ đã không còn kể sách rồi. Nàng vốn không nghĩ đến trận này sẽ náo nhiệt như thế, nhưng Hạ Hành cố ý kêu nàng đến, sự thật chứng minh, nàng không thích nhìn người ta dập đầu với mình.

"Bệ hạ, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của thần nữ, vì thần nữ mê luyện phồn hoa Đại Long, không liên quan đến dân chúng Nhu quốc, cầu bệ hạ bỏ qua cho dân chúng Nhu quốc, Đại Dung nguyện thừa nhận mọi trách phạt." Đại Dung nghĩ đến Nhu quốc lạnh lùng khiếp, sao có thể chịu được hai năm cống phẩm. Dù không muốn thừa nhận, nhưng nàng ta hiểu rõ bản thân đã làm sai rồi: "Cầu hoàng thượng bỏ qua cho Nhu quốc, Nhu quốc khổ hàn chỉ địa, dân chúng ta không có sức chịu đựng chiến tranh và nhiều năm cống phẩm nữa."

Nghe thế, Khúc Kinh Cự nhìn vào hai mắt Đại Dung, đến thời khắc máu chột, vị Hộ quốc công chúa này còn chưa hồ đồ đến cùng, cuối cùng vẫn biết bảo vệ dân chúng của mình.

Trên thực tế, thế gian có mấy ai có thể chống lại sự hấp dẫn của phồn hoa chứ?

Hạ Hành lạnh nhạt nhìn hai huynh muội này, hoàn toàn không lên tiếng. Quốc gia với quốc gia chính là như thế, đầu tiên hẳn ta phải bảo hộ lợi ích của dân mình, mới dành được sự thông cảm của người khác, nhưng hẳn là Đế Vương Đại Long, không phải Đế Vương Nhu quốc.

Lập trường không giống, sao có thể thông cảm?

"Công chúa đã biết Nhu quốc không chịu được lửa giận của trẫm, vì sao còn làm ra việc to gan bậc này?" Hạ Hành ném kết quả điều tra gì đó đến trước mặt hai huynh muội: "Nếu trẫm xua binh đến Nhu quốc, sẽ là tội nghiệt của Hộ quốc công chúa ngươi."

Đại Dung không dám nhìn những thứ đó, chỉ hoảng loạn cầu xin tha thứ: "Thần nữ bị ma quỷ ám ảnh, thần nữ cam nguyện chịu phạt, cầu hoàng thượng bỏ qua cho dân chúng Nhu quốc." Nàng ta không thể tin được, nếu Đại Long thật sự phái đại quân ra, mẫu thân và dân chúng Nhu quốc sẽ nhìn nàng ta với ánh mắt thế nào, thất vọng? Phẫn nộ? Hay là hận?

"Hoàng thượng, thần nữ nguyện lấy cái chết tạ tội, cầu hoàng thượng tha cho dân chúng vô tội!" Đại Dung quỳ thẳng người, nhìn vị Đế Vương xuất chúng vô tình trước mắt vị này, trên mặt không thấy vẻ yêu mị lúc trước. Nàng ta nhìn Khúc Kinh Cự luôn im lặng uống trà, quỳ lết vài bước đến chỗ nàng, sau đó ngón ngang dập đầu một cái: "Ngón hành thần nữ vô trượng, chạm đến hoàng hậu nương nương, xin hoàng hậu nương nương trách phạt."

Khúc Kinh Cự xem thường khí độ quốc gia hòa hợp phồn hoa gì đó, để ý lời đồn mà nàng ta và Tần Bạch Lộ truyền ra để hãm hại nàng, nhưng hiện tại dường như Đại Dung không còn muốn chiếm hữu gì cả, chỉ là Hộ quốc công chúa Nhu quốc, thà rằng lấy cái chết bù lại sai lầm của bản thân, chứ không muốn liên lụy đến dân chúng.

Người biết sai có thể sửa so với người chết đến nơi cũng không hối cải làm người ta nhìn thuận mắt hơn, quan trọng là Đại Dung là công chúa Nhu quốc, chứ không phải là người Đại Long. Một Nhu quốc dễ đối phó, nếu bởi vậy mà phụ quốc khác sinh lòng phản ý, mặc dù Đại Long đối phó với những quốc gia đó không có vấn đề gì, nhưng cũng không phải là chuyện tốt.

Chiến tranh đối với dân chúng mà nói, chính là một thảm họa.

"Hoàng thượng, việc này không bằng viết một lá thư gửi cho nữ vương Nhu quốc, bảo nàng cho Đại Long chúng ta một câu trả lời thỏa đáng." Khúc Kinh Cự đặt chén trà xuống, nói: "Sự việc đã qua, ta không hy vọng chiến tranh nổ ra vì ta."

Hạ Hành thờ dãi: "Nếu lúc trước lời đồn đãi thật sự tạo thành hậu quả không tốt, thì nên thế nào?"

"Ta biết tâm ý của hoàng thượng ngài." Khúc Kinh Cự khẽ cười: "Ta là người lười biếng, không thích quan tâm đến việc tiền triều, nhưng ta biết một chuyện, là khi có chiến tranh người chịu khổ luôn là dân chúng."

Sau một lúc lâu, Hạ Hành gật đầu: "Trẫm hiểu ý nàng, việc này giao cho nữ vương Nhu quốc cho Đại Long một câu trả lời thỏa đáng vậy."

Sứ quan bên cạnh ghi lại ngôn hành của Đế Hậu: "Tháng mười năm Gia Hựu, công chúa Nhu quốc mạo phạm hoàng hậu, Đế giận dữ, ý muốn xua binh phạt Nhu. Sau khuyên, nói chiến tranh, người khổ là dân chúng. Đế nghe thấy, tiêu giận."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 119: Khúc chung nhân tán

Editor: Mèo™

Cuối tháng mười, thời tiết đã hết sức lạnh, tất cả các sứ thần phụ quốc cũng chuẩn bị lên đường trở về, cho nên trước khi đi, Đại Long tổ chức một buổi yến tiệc ở điện Loan Hợp để tiễn chur vị sứ thần về nước.

Hạ Hành không nói chuyện của Nhu quốc ở trước mặt Khúc Kinh Cự, nàng cũng không hỏi nhiều, mặc dù Đại Long không có quy củ hậu cung không được can chính, nhưng nàng rất thức thời, ngay cả 《bình pháp Tôn Tử》cũng không hoàn toàn hữu dụng trong mọi trường hợp, không nên đánh cược vào quyền uy hoàng thất thì hơn.

Kiếp trước nàng là một quản lý nghệ sĩ, biết rõ làm sao lợi dụng lòng người, biết làm sao đạt được lợi ích từ đối phương, đây là khôn vặt của riêng nàng, nhưng nàng cũng tự biết mình biết ta, biết mình am hiểu cái gì, không am hiểu cái gì.

Giống như ban đầu Phùng Tử Cầm mượn tay Hàn Lương để hãm hại nàng, nàng liền tương kế tựu kế, loại bỏ nữ nhân lúc nào cũng âm mưu hãm hại mình đó. Thực Quý Thái phi lúc trước là đại thụ trong cung, sau sự kiện hãm hại lần đó, hai vị Thái hậu và nàng lại không đối phó với bà ta, nhưng cũng sẽ không cho phép Thực Quý Thái phi còn ở lại trong cung.

Ban đầu chuyện kia liên lụy đến Thục Quý Thái phi, dù có bàn tay nàng âm thầm tạo điều kiện, nhưng lớn nhất vẫn là thể lực của hai vị Thái hậu, họ chỉ đơn giản mượn tay Phùng Tử Căng và Hàn Lương đệ để kéo Thục Quý Thái phi vào vũng bùn, khiến bà ta sống không bằng chết. d. đ 1. q. đ 2

Nàng đoán được dụng ý của hai vị Thái hậu, cho nên nàng mặc cho Phùng Tử Căng vu oan giá hoạ nàng, sau đó trở mặt nhìn nàng ta tự chui đầu vào rọ, cuối cùng mất đi tính mạng.

Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng tha thứ cho kẻ đã từng lấn áp mình lúc xưa chứ? Trong lịch sử có chuyện người Trê [1] khi xưa, giờ đây thì có chuyện của Thục Quý Thái phi sờ sờ trước mắt.

[1] Người Trê (Người heo, người ngồi xổm): Là một loại tra tấn tàn khốc. Huy dung, chặt đứt tay chân, móc mắt, đồ đồng nấu chảy vào tai, làm cho điếc, đồ đầy thuốc độc vào họng, cắt lưỡi, phá hủy dây thanh quản, làm cho câm, và ném vào nhà xí. Cạo sạch lông mày, lông mi, tóc, sau đó bôi thuốc vào các lỗ chân lông để tóc không bao giờ mọc lại được. Trong lúc hành hình, nếu người bị tra tấn chết, thì người hành hình sẽ bị trị tội. Đây là điển tích có thật trong lịch sử Trung hoa, xảy ra ở hậu cung nhiều triều đại: Tây Hán, Nhà Đường... (Các bạn có thể search google để tìm hiểu rõ hơn)

Ngồi phượng liền đi ngang qua đình nghỉ mát mà Hàn Lương đệ đã từng hát khúc, Khúc Kinh Cự ôm chặt Đồn Đồn trong ngực, ánh mắt dần bình tĩnh, nàng sẽ không bao giờ khiến mình rơi vào kết cục như Thục Quý Thái phi kia!

"Hoàng hậu nương nương đến!"

Bước vào cửa chính điện Loan Hợp, làn váy phượng bào đỏ thắm chấm đất, xẹt qua thảm tinh lạng không tiếng động, nàng không nhìn những đại thần và đám sứ thần đang quỳ gối hai bên, đi tới trước chín bậc thềm ngọc, thì lễ với Hạ Hành "Bái kiến hoàng thượng."

"Nào, nào." Hạ Hành đứng dậy khỏi long ý, nhìn thấy Khúc Kinh Cự bước lên chín bậc thềm ngọc, liền nắm tay nàng ngồi xuống. Khúc Kinh Cự quay đầu lại liếc nhìn mọi người còn đang quỳ, cất giọng nói: "Mọi người mời đứng lên."

"Tạ hoàng thượng, tạ hoàng hậu nương nương."

Khúc Kinh Cự mỉm cười gật đầu, đợi sau khi những người này đứng dậy, nàng mới thu hồi tầm mắt, quay sang nhìn Hạ Hành rồi mới nói tiếp: "Khiến chư vị chờ lâu, bổn cung tự phạt một ly." Nói xong, bụng ly rượu hoa đào trước mặt lên, lấy tay áo che mặt, ngửa đầu uống cạn.

Mọi người nào dám để hoàng hậu uống rượu bồi tội như vậy, rồi rút bụng ly rượu uống theo. Hoàng thượng người ta đến sớm, cũng không có ý trách cứ gì hoàng hậu, bọn họ lại càng không có tư cách oán than.

"Mới vừa rồi, hoàng nhi trầm khốc nháo ở cung Phúc Thọ, bắt đắc dĩ hoàng hậu phải đi vòng vèo một chuyến." Khóe miệng Hạ Hành khẽ nhếch, cười nói: "Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ, đứa nhỏ này mà quậy nháo khóc la, chúng ta sao có thể ngồi yên được."

Cung Phúc Thọ là chỗ ở của Thánh mẫu Hoàng thái hậu, hoàng tử điện hạ ở đó khóc nháo không thôi, có phải là có việc gì xảy ra không? Nếu thật sự là trẻ con quấy nháo, thì cần gì hoàng hậu phải tự đích thân đến đó dỗ chứ?

Mặc dù mọi người cảm thấy chuyện này có chút không đúng, nhưng thấy sắc mặt Đế hậu như thường, hình như cũng không phải là chuyện lớn gì, liền cười cười cho qua chuyện. Chúng đại thần thường ngày không biết chăm trẻ nhỏ bấy giờ đều như biến thành nhũ nương toàn năng, cứ như đứa bé là tự tay mình nuôi lớn không bằng.

Không khí trên yến tiệc nhất thời trở nên náo nhiệt hơn, ca múa cũng tiếp tục bắt đầu, mọi người cười nói cạ ly hi hi ha ha, hết sức hoà hợp.

Hạ Hành nhẹ giọng nói bên tai Khúc Kinh Cự: "Hai vị Thái hậu đều không có việc gì chứ?"

"Chỉ kinh ngạc hết hồn thôi." Khúc Kinh Cự bụng ly rượu lên, khóe miệng khẽ cười, giọng nói ra lại lạnh lẽo vô cùng: "Người bên cạnh mẫu hậu đều cẩn thận, những thứ đó còn chưa đến gần Đồn Đồn đã bị phát hiện, người của Thục quý phi giấu đồ ở nơi đúng là bí mật, ngay cả hai vị mẫu hậu cũng không phát hiện ra."

Vốn nàng đang chuẩn bị tới điện Loan Hợp dự yến tiệc, ai ngờ mới ra cửa cung liền gặp được Đình ma ma của cung Phúc Thọ đang vội vã chạy tới báo cho nàng biết chuyện này, nàng làm gì còn tâm tình tới điện Loan Hợp nữa, lập tức quay đầu đến cung Phúc Thọ ngay.

Hai vị Thái hậu cũng là nữ nhân có thủ đoạn, rất nhanh đã phái người tra xét kỹ càng trong ngoài. Không ngờ Thục Quý Thái phi bị đưa đi thủ Hoàng Lăng, trước khi đi vẫn không cam tâm bố trí một gián điệp lợi hại như vậy.

"Đã phát hiện vật gì?" Sắc mặt Hạ Hành đã trầm xuống.

"Một ít máu đen, chắc là vết máu của người bị bệnh nặng, cũng may người mà Thục Quý Thái phi cài vào không biết, phạm là những đồ dùng của Đồn Đồn, ngay cả một chiếc khăn tay ta cũng phân phó người kiểm tra kỹ càng rồi mới được dùng." Khúc Kinh Cự cười lạnh nói: "Nghe nói cuộc sống của Thục Quý Thái phi ở Hoàng Lăng xa hoa vô độ, sinh lòng oán trách, ta đã ra lệnh cho người giảm bớt phân lệ của bà ta, hơn nữa hàng năm ngoài tết Trung thu ra, còn lại không được có ai đến quấy nhiễu an bình của bà ta. Nữ nhân dần lớn tuổi, nếu tính khí vẫn còn nóng nảy như vậy, phải sống trong an tĩnh đạm bạc thì tâm tình mới có thể bình lặng được, ta muốn Thục Quý Thái phi biết được sống bình lặng thì sẽ tốt hơn nhiều."

Cuộc sống nghèo khó, tất cả những người xung quanh đều là người Lung Á, nàng muốn xem thử cuộc sống sau này của Thục Quý Thái phi sẽ ra sao. Nếu để bà ta chết đi, chẳng phải là quá dễ dàng cho bà ta rồi ư, không khiến cho Thục Quý Thái phi biết thế nào là hối hận, nàng sao có thể can tâm?ĐiềnĐiền: «Lẽ.quý.đôn "

Hạ Hành nghe ra ẩn ý trong lời nói của nàng, cũng không nhiều lời với chuyện này nữa, hẳn biết nàng sẽ tận lực bảo hộ con mình. Như năm đó mẫu hậu bảo vệ hắn, dùng hết thủ đoạn, không người nào có thể ngăn cản được.

"Có thể thấy được thánh nhan của hoàng đế bệ hạ Đại Long tôn quý, lại thấy được vẻ phồn hoa của Đại Long, chuyến đi lần này quả thật không tệ, sứ thần Hàn quốc A Cát Táp cũng chúc Đại Long phồn vinh thịnh vượng, thiên thu vạn đại." A Cát Táp là sứ thần Hàn quốc, biết Đại Long không quá chào đón bọn họ, cho nên lần này vào kinh thành với tư thái rất kính nể, để có thể khiến người Đại Long tin tưởng bọn họ là thật tâm thần phục Đại Long.

"Đa tạ lời chúc của A Cát Táp đại nhân." Hạ Hành giờ ly rượu lên, nhấp một ngụm nhỏ.

A Cát Táp thấy hắn uống rượu mình kính, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Hạ thần thay mặt dân chúng Hàn quốc kính ngài một ly, Hàn quốc ta xin nguyện trung thành với Đại Long, có trời cao chứng giám." Nói xong, ngửa đầu uống cạn cả ly rượu, sau đó trút ngược ly rượu lại, cạn sạch không còn một giọt. "Nếu Hàn quốc làm trái lời thề, sẽ để trời xanh giáng thiên tai xuống trừng phạt chúng ta."

"Trẫm nhận tấm lòng trung thành của thần dân Hàn quốc." Hạ Hành mỉm cười uống cạn ly rượu trong tay: "Lời thề của A Cát Táp hôm nay trẫm cũng nhớ kỹ."

Sau khi A Cát Táp ngồi xuống, còn hã hê nhưong mắt nhìn Đồ Nhĩ và Đại Dung ngồi ở phía sau mình, nhờ vào hành động ngu ngốc của công chúa Đại Dung này, Hàn quốc bọn họ vẫn chưa phải là phụ quốc hèn kém nhất trong mắt người dân Đại Long, xem ra, gã nên cảm tạ vị công chúa xinh đẹp này mới đúng.

Đại Dung thấy nụ cười hã hê của A Cát Táp, trên mặt lộ ra một nụ cười cay đắng, nàng ta ngẩng đầu nhìn Đế hậu ngồi trên chín trên bậc thềm ngọc kia, là hai người đó khiến nàng hiểu thế nào là hối hận, thế nào là sợ, thế nào là phồn hoa.

Cuối cùng tầm mắt nàng ta rơi vào vẻ cười mỉm trên mặt Hạ Hành, đối với vị Đế vương trẻ tuổi này, thật sự nàng ta có chút động lòng, nhân hòa, quyết đoán, hơn nữa còn rất chung tình với hoàng hậu, chỉ tiếc tấm chân tình này không thuộc về nàng ta.

Đồ Nhĩ thấy muội muội còn nhìn chằm chằm Hoàng đế Đại Long, liền cau mày nói: "Muội muội, còn chưa từ bỏ sao?"

Đại Dung cười khổ nói: "Có gì mà chưa từ bỏ chứ, từ đầu tới cuối người ta cũng không hề coi trọng ta." Cũng chính người nam nhân này khiến nàng hiểu, không phải bất cứ ai cũng đều yêu thích nàng ta, có lẽ dân chúng Nhu quốc kính yêu nàng ta như vậy, ngoài dung mạo bên ngoài, còn do thân phận của nàng ta nữa.

Nàng là công chúa Nhu quốc, mặc dù tương lai sau này không nhất định sẽ trở thành Nữ vương của Nhu quốc, nhưng vẫn là hi vọng của Nhu quốc. Nàng ta được bọn họ kính yêu như vậy, thế mà lại đổi lòng tham lam vinh hoa phú quý ở Đại Long, nếu con dân Nhu quốc biết được, không biết sẽ thất vọng đến mức nào nữa?

Nàng ta nên cảm kích hoàng hậu Đại Long, nếu không phải nhờ hoàng hậu nương nương tài hoa xuất chúng này, có lẽ bây giờ nàng ta đã không thể ngồi trên đại điện này, khi trở về Nhu quốc cũng dẫn theo đại quân chinh phạt.

Đời này hồ đồ một lần như vậy đủ rồi, thân phận của nàng ta không cho phép tiếp tục hồ đồ thêm lần nào nữa, nếu không kết quả có thể sẽ khiến Nhu quốc vạn kiếp bất phục.

"Thần nữ xin kính hoàng hậu nương nương tôn quý một ly, chúc hoàng hậu nương nương cùng hoàng thượng tình vững hơn vàng, mọi chuyện như ý hải lòng." Đại Dung đứng lên, giờ ly rượu hướng về phía Khúc Khinh Cừ: "Thần nữ cũng cảm tạ hoàng hậu nương nương tôn quý đã cho thần nữ cơ hội được trưởng thành, xin hoàng hậu nương nương tiếp nhận cúi đầu thành khẩn của thần nữ." Nói xong, mang theo chúc phúc và kính ý hành lễ với Khúc Khinh Cừ, uống cạn rượu ngon trong ly.

Khúc Khinh Cừ nhìn Đại Dung, dường như chỉ mới mấy ngày mà vị Hộ quốc công chủ này đã trưởng thành lên không ít, không còn nhìn thấy dáng vẻ ngạo mạn của những ngày qua. Giống như một tiểu cô nương được bao bọc che chở thoát một cái biến thành nữ hán tử, thay đổi như vậy không biết có bao nhiêu người có thể làm được, có lẽ cái chết của Tần Bạch Lộ đã khiến nàng ta kinh tỉnh lại? Có lẽ là tính mạng của dân chúng Nhu quốc đã khiến nàng ta hiểu ra cái gì gọi là trách nhiệm? ~~Điễnđầnlêequíđôn~~

Nhưng mặc kệ như thế nào, Khúc Khinh Cừ đón nhận ly rượu này của Đại Dung, nàng cười bùng ly rượu lên, mở miệng nói: "Là người thì đều có lúc sai lầm, mấu chốt ở chỗ có thể quay đầu kịp lúc hay không, có thể nghĩ thông suốt hay không. Bỏn cũng cũng hi vọng Đại Long và Nhu quốc hữu nghị trường tồn, cuộc sống của dân chúng Nhu quốc được an khang no đủ."

"Đa tạ lời chúc của hoàng hậu nương nương tôn quý, Nhu quốc ta đời đời kiếp kiếp cũng sẽ trung thành với Đại Long!" Hốc mắt Đại Dung ửng đỏ, nàng ta biết đây là hoàng hậu bảo đảm với mình Đại Long sẽ không đẩy binh chinh phạt Nhu quốc, nàng ta đổi một ly rượu khác, không chút do dự uống cạn.

Tất cả các sứ thần phụ quốc đều rời đi hôm đó, cuối thu không khí se se lạnh, trên núi ngoại ô Kinh Thành nở đầy cúc dại, Khúc Khinh Cừ và Hạ Hành đứng trên công thành thật cao, nhìn đám sứ thần hướng về bọn họ hành lễ tam bái cửu khấu đầu, sau đó ngồi vào xe ngựa chậm rãi rời đi. Xe ngựa dần dần càng đi càng xa, cuối cùng biến mất ở cuối chân trời.

Khúc Khinh Cừ vén vài sợi tóc bị gió thổi tung ra sau tai, thờ dài nói: "Khúc chung nhân tán trường, cả thành hoa nở, cũng không cô đơn lắm."

Hạ Hành thấy vẻ mặt nàng có chút tiếc, liền nắm tay nàng đi xuống công thành: "Có người đi thì sẽ có người đến, hai chúng ta còn ở nguyên chỗ là tốt rồi."

Khúc Khinh Cừ nghiêng đầu nhìn hắn, khóe miệng dần dần lộ ra một nụ cười thanh đạm, mặc dù nhạt nhẽo, nhưng cũng rất chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Phượng cầu Hoàng

Editor: Gà

Khi hoa mai Đại Long nở lần đầu, Kinh thành bắt đầu nổi lên một trận tuyết nhẹ, cả Kinh thành được bao phủ trong màu trắng bạc, Khúc Kinh Cur mặc áo lông cáo đứng ở mái hiên, đưa tay đón bông tuyết hơi lạnh như băng.

Bây giờ nàng thấy tuyết, đã không còn kích động như ban đầu, giống như ngắm cảnh đẹp nào đó, nhìn quen thì thấy cũng chỉ có như vậy thôi. Rút tay về, nàng ngưng thần nhìn bông tuyết trong lòng bàn tay, giống một đóa hoa sáu cánh, nhìn gần rất xinh đẹp.

Lấy khăn lụa lau bông tuyết giữa lòng bàn tay, nắm chặt ấm ló: "Ngày mai chính là lễ thành thân của Thụy vương, ngày mai phải thương thêm gì đó, không thể phạm sai lầm."

"Nương nương yên tâm, chúng nô tỳ đã kiểm tra cẩn thận." Mộc Cận thấy hoàng hậu đã không còn đón lấy bông tuyết, lập tức nâng tay lên giúp nàng chặn bông tuyết là tả lại, nhỏ giọng nói: "Nương nương, ở đây gió lớn, chúng ta trở về thôi."

Khúc Kinh Cur gật đầu, kéo lê áo choàng hóa hồ, đi chậm rãi trên hành lang đỏ thẫm, cung ngoa (giày) giẫm trên phiến đá phát ra tiếng vang nặng nề, nàng không cảm xúc từng bước một đi qua hành lang thật dài này, xuyên qua một cửa nguyệt lương, trên đường thấy thái giám ra sức quét tuyết đọng, rốt cuộc học được cách lờ bọn họ đi, khom người ngồi lên phượng liền xa hoa thoải mái.

"Khỏi giá!"

Phượng liền hơi lay động, bắt đầu từ từ đi về phía trước, đi ngang qua một tòa Mai viên thì nàng nhấc màn cửa sổ lên, nhìn một nhánh hồng mai bên trong tường đưa ra khỏi góc tường, hình như nàng ngửi thấy hương mai nhàn nhạt. Phượng liền từ từ đi về phía trước, trong tầm nhìn này cảnh hồng mai càng lúc càng xa, cho đến khi không nhìn thấy nữa.

Nàng đột nhiên cảm giác hơi mất mát, thả màn cửa sổ xuống, không biết sao đột nhiên nhớ đến cái đầu tiên nàng thấy ở thế giới này khi mở mắt ra là bức họa hồng mai treo trên tường, góc bức tranh có chữ viết đẹp mắt của một cô nương, tựa như trong vườn hoa mai này, mặc dù không điểm lệ bằng hoa khác, nhưng lại có thể ngửi được mùi hương thoang thoảng.

"Bái kiến hoàng hậu nương nương." Tốc độ phượng liền chậm lại, Khúc Kinh Cur nghe được một giọng nói quen thuộc, nhấc màn cửa sổ lên nhìn nữ tử nửa quỳ ở bên cạnh phượng liền, hơi ngần ra rồi mới phản ứng kịp, cười nhạt nói: "La Quý tần mời đứng lên."

"Đa tạ hoàng hậu nương nương." La Ngâm Tự đứng thẳng người, không nhìn thẳng dung nhan Khúc Kinh Cur, chỉ thành thật nhìn xuống đất.

"Trời giá rét, sao Quý tần không ngồi bộ liền?" Khúc Kinh Cur nhìn áo choàng đã cũ trên người nàng, hơi nhíu mày, tùy tiện nói: "Hoàng Dương, người đến điện Trung Tĩnh kiểm tra xem, có làm Quý tần đợi lâu hay không, nếu có người to gan lớn mật chậm trễ chủ tử, tất cả phạt 30 trượng."

La Ngâm Tự khẽ cúi người: "Tạ ơn hoàng hậu nương nương quan tâm, mọi thứ của tần thiếp đều hoàn hảo."

Sao Khúc Kinh Cur không hiểu những chuyện hậu cung này, thấy cao đáp thấp, ai được sủng ái ai có quyền thế ai được nâng đỡ. Tiên đế còn sống thì ngay cả hoàng hậu bọn họ cũng dám chậm trễ, chứ đừng nói La Ngâm Tự vừa không được sủng ái vừa không có quyền thế. Nghĩ đến đây, nàng hơi trầm giọng nói: "Quý tần tam phẩm nên có xa giá dùng cho cuộc sống hằng ngày, Bốn cung tin tưởng người trong điện Trung Tĩnh cũng hiểu. Hoàng Dương người đi nói cho bọn hắn biết, nếu những chuyện này cũng không hiểu rõ, thì không còn ích lợi gì nữa."

"Vâng." Hoàng Dương hành lễ, rồi hành lễ với La Ngâm Tự, mới khom người lui xuống.

"Canh giờ không còn sớm, ta cũng nên hồi cung, Quý tần cũng sớm trở về đi thôi." Khúc Kinh Cur nhìn đáng vẻ giữ khuôn phép của La Ngâm Tự, thả màn cửa sổ xuống, ngăn cách tầm nhìn của La Ngâm Tự.

Phượng liền càng lúc càng xa, nha hoàn Thư Văn bên cạnh La Ngâm Tự nhìn phượng liền trở nên càng ngày càng mờ hồ trong trời tuyết, dờ dờ về đỉnh đầu La Ngâm Tự, nhỏ giọng nói: "Chủ tử, hoàng hậu nương nương làm người vẫn luôn ôn hòa như vậy."

La Ngâm Tự quay đầu lại liếc nhìn phượng hướng rồi đi của phượng liền, bên kia là cung Thiên Khải của Đế Hậu, nàng lộ ra chút vui vẻ nhợt nhạt, thờ dãi một tiếng nói: "Nếu ta muốn sống tốt qua hết nửa đời sau, chỉ có thể dựa vào hoàng hậu nương nương thôi." Cho nên, nàng mới cố ý mặc y phục hơi cũ vô tình gặp được hoàng hậu ở đây, để hoàng hậu hiểu tình cảnh của nàng.

Hậu cung khó sống, cũng may nàng gặp được một hoàng hậu xem như là nhân hậu, nếu nhẫn tâm một chút, những ngày sau của nàng không biết sẽ như thế nào.

Xung quanh phủ Thụy Quận vương dần đầy chữ hỷ, tân khách lui tới nối liền không dứt. Mặc dù lúc này Thụy Quận vương đã thất thế, nhưng không chống nổi chuyện hôn sự hoàng thượng ban cho này, nếu bọn họ không đến chúc mừng, như thế sẽ không yên với hoàng thượng?

Chẳng qua khiến cho bọn họ bất ngờ chính là, ai đến mời rượu, Thụy Quận vương cũng không cự tuyệt, xong bữa hi yển, đã uống được bảy tám phần. Thật may là các tân khách cũng còn nhớ rõ thân phận tân lang của Thụy Quận vương, hơn nữa còn có Thành vương bảo giá hộ tống, nên bọn họ không dám huyên náo quá mức.

Cho đến bây giờ Hạ Kỳ và Hạ Uyên cũng chưa từng chạm mắt đối phương, hần nhìn Hạ Uyên uống rượu như uống nước, cười xùy một tiếng, không biết còn tưởng rằng vị đệ đệ này của hần đang uống rượu giải sầu đây. Hần liếc mắt nhìn lão Tứ giúp lão Tam cản rượu, thờ dài, ai có thể nghĩ đến, lão Tứ lại thành người đặc ý thứ hai trong bốn huynh đệ bọn họ?

Thấy những người khác không dám chúc nữa, Hạ Kỳ xốc bầu rượu lên, bùng ly rượu đi đến trước mặt Hạ Uyên đã uống đến hai má đỏ bừng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tam đệ, ta và đệ là huynh đệ, hiện tại là những ngày an nhàn của đệ, hai huynh đệ chúng ta cùng uống hai chén nào?"

Hạ Uyên bình chân như vại nâng ly rượu lên, cười nói: "Rượu của đại ca, dĩ nhiên đệ phải uống." Nói xong, cầm lấy bầu rượu tinh xảo, rót đầy một chén giữa đầu uống cạn, lắc ly rượu rồi nói: "Rượu uất kim hương của Lan Lăng, chén ngọc Hồ phách. Nhưng khiến cho chủ nhân có thể say, không biết nơi nào là nhà hần. Hôm nay có rượu hôm nay say, đệ đệ kính ca ca một chén."

Hạ Kỳ không ngờ rằng Hạ Uyên còn dứt khoát hơn so với mình, hần chưa kịp phản ứng thì đối phương lại uống xong một chén, điều này trong nháy mắt làm cho hần không còn hứng trí uống rượu, kẻ bị chúc này uống rượu còn hưng phấn hơn, có ý gì?

Những người khác nhìn một màn này, cho rằng Ninh vương ý thể cố ý làm khó Thụy Quận vương, nhớ đến hai huynh đệ này có ân oán nhiều năm, lập tức không có ai không có mặt sáp tới, yên lặng uống rượu của mình.

Hạ Minh bên cạnh nhìn cảnh này, không biết sao bỗng nhớ đến một tin đồn bí ẩn, nói dường như Tam ca có tình ý với hoàng hậu nương nương. Ý thức được mình nghĩ đến thứ không nên nghĩ, Hạ Minh vội vàng lắc đầu một cái, giữa Tam ca và hoàng tẩu không lui đến, tại sao Tam ca có thể có tình cảm với hoàng tẩu được, chẳng qua là hai người từng suýt nữa được ban hôn cho nhau, nói vậy do có người cố ý gièm pha rồi.

Thấy Tam ca uống đến say mềm, Hạ Minh không thể làm gì khác hơn đành diu người trở về hậu viện, khăn voan của tân nương tử vẫn chưa vén lên, rượu giao bôi vẫn chưa uống, mà tân lang đã say đến bất tỉnh nhân sự, vậy thì quá không ổn rồi.

Hạ Kỳ cũng không can động tác của Hạ Minh, hần cụt hứng nhìn Hạ Minh diu người đi, xoay người ra khỏi phủ Thụy Quận vương, nhìn đường cái bên ngoài động đầy tuyết, thở ra một hơi khí trắng, nói với tùy tùng sau lưng: "Không khỏe, trở về thôi."

Hần và lão Tam đấu nhiều năm như vậy, kết quả ngôi vị hoàng đế lại không rơi vào bất kỳ ai trong bọn họ, nghĩ vậy, thật sự có chút châm chọc.

Hạ Uyên vịn cửa, cước bộ lão đảo tiêu sái đến hi giương, nhìn nữ nhân đang đội khăn hồng long phượng trình tường, lấy hi xưng ra vén khăn voan lên, ánh mắt khẽ biến, lăm lăm nói: "Gương mặt thật xinh đẹp."

Trong pháo hoa trên thềm ngọc năm ấy, nữ nhân mặc hồng bào đó hình như cũng sáng rỡ như thế, gương mặt tựa như nắng gắt, lóa mắt khiến người ta không nịn được nhìn lâu vài lần.

Lấy ly rượu ra, trong ánh mắt say khướt của hần lộ ra vui vẻ, cánh tay hai người nâng lên, giọng nói của hần hơi khàn lại mang theo vui sướng thỏa mãn: "Cho chúng ta trăm năm hảo hợp, đầu bạc chẳng rời nhau."

Lục Ngọc Dung nhìn nam tử tuấn mỹ đang mỉm cười trước mắt, trái tim hơi loạn nhịp, hai gò má cũng nhuộm màu thêu, nhận lấy ly rượu đối phương đưa đến, trong ánh mắt ấm áp của hần, uống cạn ly rượu giao bôi.

Hạ Uyên đưa tay ôm nàng vào trong lòng, cười đầy quyến luyến và dịu dàng: "Tốt quá, tốt quá."

Tay nàng khẽ run, cuối cùng vẫn ôm lấy nam nhân này, đêm tuyết rất dài mà cũng ngắn ngủi, nhưng đối với nàng mà nói, còn tốt đẹp hơn cả trong tưởng tượng.

Pủ Thụy Quận vương, nền đỏ chói sáng cả đêm, như thấp lên một giấc mộng hoàn mỹ, hoàn mỹ nhưng lại có chút hư ảo.

Trong cung Thiên Khai, Khúc Khinh Cự nằm trong lòng Hạ Hành, bỗng dung tỉnh lại từ trong giấc mộng, ngoài cửa sổ hình như có ánh sáng hơi yếu xuyên qua màn cửa sổ, nghe âm thanh tuyết rơi bên ngoài, nàng cảm thấy vô cùng an bình, ở chốn cũng vô cùng ấm áp.

"Ngủ ngoan đi." Giọng nam nhân bên cạnh mơ mơ màng màng, có vẻ còn chưa tỉnh lại từ trong giấc mộng, nhưng cánh tay đã thành thói quen ôm nàng vào lòng, tựa như đã làm vô số lần, vừa thuần thục lại như việc đương nhiên.

Khúc Khinh Cự khẽ cười, nhắc đầu đến gần ngực nam nhân, chậm rãi nhắm mắt lại.

Gia Hựu năm thứ hai, hoàng trưởng tử được Hoàng đế đặt tên là Diệu [1], 《Thích danh. Thích Thiên》có viết ‘Diệu, diệu dã. Quang minh chiếu diệu dã.’ Trong《Kinh Thi. Cối Phong》cũng viết ‘Nhật xuất hữu diệu’.

[1] Diệu: có nghĩa là ánh sáng chiếu rọi, những câu trên đều nói về sự tỏa sáng, lấp lánh của ánh mặt trời.

Chỉ một cái tên này, đã đủ thấy hoàng thượng rất kỳ vọng vào hoàng trưởng tử Điện hạ, dưới gầm trời này, còn có điều gì quan trọng hơn ánh sáng mặt trời đây?

Sau đó hoàng hậu dời khỏi hậu điện cung Thiên Khải, đến cung Khôi Nguyên. Có người suy đoán, lần này tâm mắt hoàng thượng sẽ dần dần chuyển qua những nữ nhân khác trong hậu cung thôi?

Ài ngờ ngay cả ăn ở của hoàng thượng đều ở cung Khôi Nguyên, nữ nhân khác trong hậu cung không thấy được thừa sủng, ngược lại tình cảm Đế Hậu càng ngày càng sâu. Gần như có khuynh hướng trở thành tình yêu thần thoại của Đế Hậu Đại Long, chẳng qua hiện nay ý niệm này còn chưa vững, ai biết phần thâm tình này của Đế Vương có thể kiên trì được bao lâu?

Hiện nay hai vị Thái hậu hậu cung không tỏ thái độ gì với chuyện này, một số ít đại thần có lòng khuyên bảo, cũng không dám đi trêu chọc sự phẫn nộ của Đế Vương. Cho nên Đế Vương tự mình sủng ái hoàng hậu, ngược lại không ai dám đi lăm mồm, có lẽ toàn bộ mọi người trong thiên hạ đang nhìn màn tình cảm thâm tình của Đế Hậu này sẽ diễn đến lúc nào mới hạ màn.

Dù có diễn hay thế nào chẳng nữa, tóm lại sẽ có lúc hạ màn, dù sao bọn họ không tin trên đời này thật sự có Đế Vương trung trinh với tình yêu, tiền triều có vài Đế Hậu nổi danh tình vững hơn vàng, kết quả cuối cùng cũng không phải chỉ như vậy thôi sao?

Trên lầu Vọng Tinh cao nhất trong hoàng cung, Khúc Khinh Cự ngồi đầu nhìn bầu trời xanh quang đãng, đưa tay che ánh sáng hơi chói mắt, bỗng nói: "Mộc Cận, người nói xem đám mây này sẽ biến thành hình dạng gì?"

Mộc Cận ngồi đầu nhìn đám mây trắng đó, vẫn không trả lời, bỗng thấy hoàng thượng xuất hiện ở dưới lầu, vừa nhìn đã biết đến tìm hoàng hậu nương nương: "Nương nương, hoàng thượng đến ạ."

Khúc Khinh Cự cúi đầu, thấy nam nhân vội vã đi lên lầu Vọng Tinh, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Mộc Cận liếc nhìn đám mây trắng xinh đẹp kia lần nữa, không để ý lắm, mây vốn muôn hình vạn trạng, ai biết nó sẽ biến thành hình dạng gì? Ngược lại mặt trời chói mắt này, mỗi ngày vẫn mọc, rồi lại lặn như một điều hiển nhiên.

Hạ hành lên lầu, nhìn nữ nhân mặc phượng bào đỏ dưới ánh mặt trời, đột nhiên nghĩ đến một bài thơ tên là 《Phượng cầu Hoàng》.

"Hữu mỹ nhất nhân hề, kiến chi bất vong. Nhất nhật bất kiến hề, tư chi như cuồng. Phượng phi cao tường hề, tứ hải cầu hoàng..."

[2] Hữu mỹ nhất nhân hề, kiến chi bất vong. Nhất nhật bất kiến hề, tư chi như cuồng. Phượng phi cao tường hề, tứ hải cầu hoàng: Chón đây có mỹ nhân này. Sau cuộc gặp gỡ lòng này không quên. Một ngày bóng nàng khuất yên. Nội tâm lại nhớ nhung xuyên đêm dài. Hỡi ơi chim phượng lượn bay. Tìm hoàng khắp chốn bao ngày bao đêm. (Nguồn: <https://michellenguyen7388.wordpress.com>)

"Nguyện ngôn phối đức hề, huê thủ tương tương. Bất đắc vu phi hề, sử ngã luân vong..."[3]"

[3] Nguyện ngôn phối đức hề, huê thủ tương tương. Bất đắc vu phi hề, sử ngã luân vong: Kiếp sau xin hẹn gặp người. Vỗ về an ủi ta thời bên nhau. Quên đi hết những niềm đau. Bàng hoàng nghịch cảnh sẽ mau tan tành. (Nguồn: <https://michellenguyen7388.wordpress.com>)

Giai nhân cười một tiếng, mãi mãi không quên, cuộc đời này trăm luân.

--- Toàn văn hoàn ---

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Ngoại truyện. Tranh mỹ nhân

Editor: Mèo ^{TM}

Lại một năm hoa nở, phủ Thụy vương gần đây nơi nơi đều vui mừng, Vương gia vừa khôi phục tước vị Thân Vương không lâu, vương phi lại có thai, đó được xem là chuyện vui nhất trong vài năm trở lại đây của phủ Thụy vương rồi.

Trước khi được gả vào vương phủ, Lục Ngọc Dung cho rằng Thụy vương là một tên nam nhân háo sắc hoang đường, nhưng sau khi bước vào vương phủ, mới biết được những việc tai nghe mắt thấy mới đúng là sự thật. Ngày thứ ba nàng vào vương phủ, Vương gia cùng nàng trở về nhà mẹ đẻ, sau đó lại đuổi hết một đám thông phòng thất thất trong vương phủ đến biệt viện, tuy có một vài người là do hoàng thượng ban thưởng nên không thể đuổi ra khỏi phủ, nhưng thời gian Vương Gia đến phòng của những nữ nhân đó cũng dần ít hơn.

Chẳng biết từ lúc nào, Vương gia bắt đầu thích vẽ tranh, hơn nữa thích vẽ nhất là hoa hồng tiên điểm loa má, nàng từng hỏi hắn vì sao lại thích vẽ loài hoa

chối mắt rục rờ như vậy, nhưng hần lại không trả lời.

Lúc trước khi còn chưa xuất giá, nàng đã có người trong lòng, nhưng hoàng mệnh không thể không tuân, nàng đành nhắm mắt đưa chân, gả cho tên nam nhân thanh danh bề bộn nhất kinh thành này.

Nhưng có lẽ đa tình là thiên tính của nam nhân, sau khi nàng có thai, Vương gia lại bắt đầu cảm thấy hứng thú với một thiếp thất thông phòng trong phủ, mặc dù mỗi ngày đều đến thăm nàng, nhưng phần lớn thời gian lại ngủ ở chỗ thiếp thất thông phòng kia.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện gì quá đáng ngại, nàng nhận hoàng mệnh mới gả cho hần, hần thích ai, sủng ái ai, thì liên quan gì đến nàng?

Tất cả những hạ nhân trong phủ Thụy vương đều biết, cảm tình Vương Gia dành cho kẻ vương phi tốt hơn nhiều so với vương phi tiền nhiệm, cho nên cũng không có ai dám xem thường vương phi, huống chi vương phi còn đang mang thai. Nhưng rất nhanh đã có hạ nhân tình mắt nhận ra, dung mạo của thiếp thất thông phòng được Vương Gia sủng ái gần đây có vẻ rất giống vương phi, đám hạ nhân tức thời hiểu được, vương phi hiện thời đang có thai, không thể hầu hạ Vương Gia trong việc giường chiếu được, nên ngài mới tìm an ủi trên người người khác.

Sau khi Lục Ngọc Dung nghe thấy tin đồn, ngược lại càng thêm khoan dung với thiếp thất thông phòng kia, khiến hậu viện phủ Thụy vương càng ngày càng an bình, khác xa với hậu viện chướng khí mù mịt trước kia nhiều.

Nàng đã từng gặp một người tên là Dao Khê trong vương phủ, nàng có biết nha đầu này, trước kia là tỳ nữ cận thân của Khúc Ước Tố. Nhớ lại năm đó nàng và Khúc Ước Tố cùng làm thơ từ ca phú trong phủ Tấn An trưởng công chúa, mấy vị vương phi khác cảm tác phẩm của bọn họ bình xét, ai mà ngờ được Thụy vương phi bị xử trảm, Khúc trắc phi lại chết bệnh, mà nàng lại trở thành kẻ vương phi của phủ Thụy vương chứ.

Vận mệnh luôn buồn cười như vậy, người mình muốn thì không có được, người mình không muốn lại cố tình đưa đến trước mắt. Chẳng chịt lộn xộn, đến cuối cùng, cũng không biết ai là người cười, ai là người tiếc nuối.

Lần đầu tiên nàng thấy tranh của Vương Gia là khi nàng có thai tháng thứ ba, lúc đó là đầu hạ, nàng nóng ngủ không được, liền đi dạo xung quanh hóng mát một chút. Cũng không biết tại sao lại đi tới thư phòng, thấy trên thư án có một bức họa chưa vẽ xong.

Đó là một bức tranh vẽ hoa mai đang nở rộ, tuyết đọng thật dày, cùng với một cổ kiệu tinh xảo, bức rèm cửa sổ theo gió bay tung lên giữa hoa tuyết đầy trời, bên trong kiệu có một bóng người mơ hồ, chỉ lộ ra ống tay áo màu đỏ và một vạt áo choàng bằng gấm Thiên Tâm Tỉ.

Một bức tranh trông trái, nàng lại cảm thấy bản thân mình chính là người trong bức tranh này, dường như nàng đang chờ nữ tử trong kiệu vén bức rèm mỏng cửa sổ lên, nhưng cuối cùng đối phương đã phủ rèm xuống, che giấu toàn bộ lại bên trong.

Nàng cảm thán định vuốt ve góc tay áo đỏ như đang nhẹ bay lượn trong gió rét, kết quả tay còn chưa chạm tới bức tranh, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Nàng giật mình quay đầu, liền nhìn thấy biểu cảm Vương Gia lạnh nhạt đứng ở trước cửa, hần nhìn vào ánh mắt nàng, dường như nhìn người xa lạ đã từng quen biết nào đó, vừa lạnh lùng lại vừa dờ dẩn.

"Vương Gia..." Giọng nàng hơi run, không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ.

"Sao Vương phi lại đến đây?" Hần tiến lên thu hồi bức tranh, giọng điệu đã hoà hoãn như thường: "Ta đưa nàng về phòng, ban đêm trời tối khó đi."

Nàng theo hần ra khỏi phòng, quay đầu nhìn cửa thư phòng đã đóng chặt, nhin không được mở miệng hỏi: "Vương Gia vẽ bức tranh đó hơi giống với cảnh trí Mai viên trong phủ chúng ta."

"Ừm." Hần từ chối cho ý kiến, gật gật đầu. "Tuyết trắng mai đỏ, làm nổi bật nhau, đẹp đến say lòng người."

Nhớ tới ý cảnh của bức họa đó, nàng không thể không đồng ý với Vương Gia, tuyết trắng mai đỏ xinh đẹp tuyệt trần, góc áo choàng đỏ của người bí ẩn trong kiệu đúng là để phối với cảnh tuyết bên ngoài, phong cách vẽ tranh của Vương Gia càng ngày càng tuyệt rồi.

Từ đó về sau, nàng không còn nhìn thấy trong tranh của Vương Gia xuất hiện người hay vật khác, ngay cả tranh vẽ nàng hay nhi tử cũng không có. Sau đó, tranh của Vương Gia lại cực kì vang danh trên khắp đại giang nam bắc, có không ít người vùng tiền như rác chỉ để cầu một bức tranh của Vương Gia, tuy rằng trong phủ có không ít họa tác, nhưng nàng cũng rất ít thấy Vương Gia bán hay tặng tranh cho ai.

Nàng cũng biết quan hệ của hoàng thượng và Vương Gia không mấy thân cận, cho nên bình thường nàng và Vương Gia rất ít bị triệu kiến cung. Nhưng may mà tính tình Vương Gia hiện tại đã tốt hơn nhiều, cho nên mỗi khi trong cung có việc triệu kiến, Vương Gia cũng dẫn lòng mà đi. Hơn nữa trước mặt hai vị Thái hậu và Đế hậu, biểu hiện thập phần thân thiết, ngay cả nàng cũng không nhìn ra có điểm nào mất hứng.

Nếu năm đó Vương Gia có tính tình như vậy, tình cảnh của phủ Thụy vương cũng sẽ không thê thảm như thế.

Sau này, tình cảnh phủ Thụy vương đã trở về như ban đầu, đúng lúc hoàng hậu nương nương đột nhiên có hứng thú thưởng họa, cho nên các thế gia muốn lấy lòng hoàng hậu, liền vùng tiền cầu họa khắp nơi, chỉ mong có thể được hoàng hậu coi trọng.

Hoàng thượng và hoàng hậu những năm gần đây, cảm tình vẫn thâm hậu trước sau như một, đã khiến những người muốn xem náo nhiệt thất vọng rồi, cuối cùng lại đổ lỗi đến nhan sắc của hoàng hậu, đã nhiều năm như thế mà dung mạo vẫn mê người như vậy.

Nàng bật cười trước lời đồn này, nếu bàn về dung mạo, tuy rằng hoàng hậu xinh đẹp, nhưng chưa tới mức nghiêng nước nghiêng thành. Mặc dù mày dài mắt

phượng, nhưng cũng không phải khó tìm trong thiên hạ, ngay cả chân mày khéo mắt của nàng cũng là diện mạo tương tự như vậy, nhưng nàng không có làn da mịn màng như tuyết và tính cách như hoàng hậu nương nương.

Nữ nhân xinh đẹp có thể tùy ý tìm ra, cái khó có được chính là khí chất, hoàng hậu khiến người ta có cảm giác như là đã mị hoặc lại xuất trần, đã điểm lệ lại đoan trang, nữ tử mâu thuẫn như vậy sao có thể dễ dàng tìm ra trong thiên hạ này, cũng rất dễ làm cho người ta động tâm, bởi vì dường như sâu trong linh hồn toả ra thứ gì đó, làm cho người khác không thể xem thường được.

Khi Vương Gia vẽ tranh bảo nàng mang vào cung, nàng thấy thật bất ngờ, nhưng lại chờ mong hoàng hậu có thể coi trọng tranh của Vương Gia, có thể khiến địa vị phù thủy vương năng cao hơn một chút, nhi tử của mình khi trưởng thành cũng có thể sống tốt hơn.

Cung Khôi Nguyên vĩnh viễn đều mang vẻ đẹp xa hoa mà tươi đẹp, mỗi lần nàng đến đây, đều sẽ bất giác quên mất đây không phải là hậu cung, mà là một phủ đệ của gia đình nào đó.

"Gặp qua tam thẩm." Đích thái tử điện hạ đã bảy tuổi đứng trước mặt nàng, đáng vẻ vô cùng đáng yêu, cho dù hiện tại điện hạ đã có thêm đệ đệ muội muội, nhưng trong kinh thành, không có ai cảm thấy địa vị thái tử có dao động gì khác.

Hoàng hậu là một nữ nhân vĩ đại, nàng giáo dưỡng thái tử rất tốt, ngôn hành cử chỉ thập phần lễ phép, cũng không cảm thấy quy củ cứng nhắc.

"Bái kiến Thái tử điện hạ." Nàng cười cười, người thích tiểu hài tử như nàng cực kỳ dễ dàng mềm lòng. "Hoàng hậu nương nương bây giờ có rảnh không?"

"Mẫu hậu nói nếu ta gặp người trên đường, thì bảo ta chuyển lời đến người, cứ vào thẳng cung là được." Thái tử cười nói: "Tam thẩm, ta đến chỗ phụ hoàng luyện chữ đây."

Rõ ràng là hoàng thượng ưu ái đích thân dạy hán viết chữ, nhưng hán lại cố tình nói thành đến bởi hoàng thượng luyện chữ. Lục Ngọc Dung thờ dài, cũng đủ thấy hoàng thượng và hoàng hậu giáo dưỡng thái tử tốt đến mức nào.

Vào chính điện cung Khôi Nguyên, nàng liền nhìn thấy hoàng hậu và Tứ đệ muội đang tán gẫu với nhau, thấy nàng tiến vào liền lôi kéo nàng cùng nói những chuyện thú vị xảy ra trong kinh gần đây, không khí hòa hợp làm cho người ta cơ hồ quên mất đây là hậu cung.

Nhưng nàng vẫn nhớ Vương Gia bảo nàng mang 3 bức tranh đến tặng hoàng hậu, nàng không biết trong tranh vẽ gì, cho nên khi hoàng hậu nương nương chuẩn bị mở tranh ra xem, nàng cũng rất tò mò.

Bức tranh thứ nhất vẽ hoa lan, vừa nhìn thấy đã khiến người ta cảm thấy thoải mái thư sướng, nàng còn nhớ khi vẽ bức tranh này, Vương Gia tốn biết bao công sức, bỏ đi không biết bao nhiêu giấy mới vẽ được một bức ưng ý này, thật không ngờ Vương Gia lại đưa nó vào cung.

Bức tranh thứ hai vẽ cảnh sắc mùa xuân, non xanh nước biếc, trăm hoa đua nở, đây là cảnh trí trong hậu cung không thể thấy được, có nét xinh đẹp không chân thực. Nàng thầm thấy kinh ngạc, bức tranh này Vương Gia phải mất mấy tháng mới vẽ xong, nhưng chỉ treo trong phòng ngủ để tự thưởng thức, thế mà bây giờ lại đưa vào cung.

Khi bức tranh thứ ba được mở ra, nàng ngây ngẩn cả người, thật không ngờ bức tranh năm đó bị Vương Gia thu lại, lại xuất hiện trước mắt nàng.

"Tuyệt trắng mai đỏ..." Ngón tay trắng nõn của Hoàng hậu nương nương nhẹ nhàng chạm đến một góc bức tranh, thật lâu sau mới nói: "Thật tuyệt cho một bức hoa mai đỏ, tuyết càng trắng, hoa mai mới càng thêm nổi bật."

Nàng nhận thấy, chỗ mà hoàng hậu vừa chạm đến, ẩn ẩn lộ ra một bóng người, chỉ vì bóng người đó mặc màu quần áo trắng, nên rất khó phát hiện ra.

"Nhân sinh trong trời đất, như thời gian qua nhanh, như thế mà thôi..." Nàng không hiểu biểu cảm trên mặt Hoàng hậu là ý gì, thậm chí cũng không rõ vì sao hoàng hậu lại thầm thì một câu như vậy.

Cho đến khi nàng xuất cung, nàng cũng không hiểu rốt cuộc hoàng hậu nương nương có ý gì, cũng không biết hoàng hậu có thích tranh của Vương Gia hay không. Nhưng không lâu sau, hoàng hậu liền chán việc thưởng họa, lại chuyển qua thích nghe những chuyện xưa cổ.

Nàng không nói cho Vương Gia biết hoàng hậu thầm thì mấy câu nói không rõ nghĩa kia, Vương Gia cũng chưa bao giờ hỏi nàng chuyện tiến cung lần đó, tất cả mọi chuyện cứ thế trôi qua, điềm nhiên mà lại yên tĩnh.

Sau này, Vương Gia được hoàng thượng đặc xá, có thể vào triều tham dự chính sự, nhưng nàng lại cảm thấy Vương Gia cũng không vì thế mà vui mừng.

Vương Gia vẫn thích vẽ tranh như cũ, vẽ xong vẫn giữ riêng cho mình. Nhi tử của hai người dần dần lớn lên, đáng vẻ người trong lòng nàng cũng phai nhạt dần, như là một giấc mơ, tỉnh dậy liền biến mất.

Khi nhi tử thành gia lập thất, nhìn thấy nhi tử và con dâu bái lạy trước mình, nàng bỗng giật mình sức tỉnh, nàng đã trải qua gần cả đời người rồi.

Sau khi tân nương được đưa vào tân phòng, nàng quay đầu lại, chỉ nhìn thấy bóng lưng Vương Gia tự mình tiễn thái tử điện hạ ra về.

Hôm Vương gia mất, tuyết rơi như lông ngỗng, hoa mai trong Mai viên lại nở rực rỡ tuyệt đẹp.

Nàng ngồi ở mép giường, nhìn nam nhân đã già đi nhưng vẫn còn mang nét tuấn mỹ như lúc còn thiếu niên, lặng yên đau lòng.

"Hôm nay tuyết cũng thật lớn, chắc là rơi cả một đêm nhỉ?" Đột nhiên tinh thần phần chấn hơn hẳn, khuôn mặt tái nhợt cũng hồng nhuận hơn.

"Vâng." Giọng nàng nghẹn ngào, con cháu bên cạnh cũng bắt đầu khóc than.

"Năm ấy tuyết không rơi nhiều như vậy, hoa mai cũng không nở đẹp như bây giờ..." Tầm mắt hắn nhìn hướng ra ngoài mai viên, lắc lắc đầu nói: "Đáng tiếc, thật đáng tiếc."

"Phụ vương..." Nhi từ đứng trước giường khóc không thành tiếng, hai mắt của nàng cũng bắt đầu ươn ướt.

"Quan nhi chớ khóc, đợi sau khi ta đi rồi, mang cái hộp gỗ đàn hương đặt ở ô kệ thứ năm trong thư phòng cùng bỏ vào trong quan tài ta." Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, thờ dài một tiếng.

"Từng thấy biển xanh không muốn làm sông nhỏ... Thôi vậy....."

Nàng không biết bản thân mình đứng lên thế nào, toàn bộ vương phủ treo cờ trắng thế nào, cho đến khi nhi từ mang hộp gỗ đàn hương đựng tranh tới trước mặt nàng.

Từng cuộn tranh từ từ được mở ra, nàng giật mình như hoá đá.

Tranh vẽ một đêm tết Nguyên Tiêu, đầu đường ồn ào náo nhiệt, đèn lồng sáng rực khắp con đường, nữ tử vận váy áo đơn giản, tay cầm hoa đăng hình con thỏ, cùng với pháo hoa nổ rộ phía chân trời.

Đây là một bức tranh tuyệt đẹp khiến người ta khó dời tầm mắt, có thể thấy được người vẽ đã dồn hết tình cảm để vẽ ra dáng vẻ, dung mạo của mỹ nhân trong tranh, cùng với tình yêu chôn sâu trong đáy lòng mình.

"Hành hành lại hành hành, cùng quân sinh ly biệt. Cách nhau hơn vạn dặm, mỗi người một phương trời..." Run run đọc hai câu thơ trên bức tranh, Lục Ngọc Dung nhớ tới đêm tân hôn đó, dáng vẽ của hắn khi vỗ về gương mặt nàng hết sức dịu dàng, ôn nhu.

Nhẹ nhàng cuộn bức tranh, bỏ vào hộp gỗ đàn hương, đẩy nắp hộp lại, nàng lau khô khóe mắt ánh lệ: "Đặt hộp gỗ này vào bên cạnh gối Vương Gia đi."

Tranh mỹ nhân, khí khái anh hùng, chung quy cũng cùng về hoàng thổ.

Nhân sinh trong trời đất, như thời gian qua nhanh, như thế mà thôi.

Nàng nghĩ, có lẽ nàng đã hiểu ra rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Lục Ngọc Dung và Hạ Uyên, mỗi người đều có tiếc nuối...

Chúc mọi người bớt đi tiếc nuối, vui vẻ nhiều hơn, đời người ngắn ngủi trăm năm, đừng nên lãng phí.

Hết chương 121

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Ngoại truyện. Tình yêu thần thoại

Editor: Gà

Gia Hựu năm thứ bảy, hoàng hậu sinh cho hoàng thượng một đại công chúa, từ đó dưới gối hai người Đế Hậu đã có hai hoàng tử, một công chúa, có trai có gái, hợp lại thành chữ hảo (好).

Suốt bảy năm hoàng thất không dâng tú nữ vào kinh, cho nên trong triều càng nhiều tấu chương khuyên hoàng thượng cho đòi tú nữ vào kinh hơn, cho dù hoàng thượng không muốn nạp quá nhiều nữ nhân vào cung, những Hoàng thất hoặc thế gia công tử khác trong kinh, bọn họ vẫn có ý muốn nạp thiếp.

Lần này Hạ Hành không quá phản đối, đồng ý với các đại thần sẽ cho đòi tú nữ vào kinh một chuyến, đợi qua tháng ba, tú nữ các nơi đã được tuyển chọn vào cung.

Những nữ tử này đều có xuất thân hoàng, ngôn hành thô鄙 đã nhanh chóng bị sàng lọc ra, người tướng mạo khó nhìn thì cũng thế, trải qua một vòng sàng lọc, chỉ giữ lại hơn hai mươi người. Nhưng mà hơn hai mươi người này cũng không được xem là người trong hậu cung, trừ khi hoàng thượng chọn ai để sủng ái, nếu không thì vẫn theo quy củ, năm năm sau toàn bộ những người này sẽ bị đưa về quê nhà. Hoặc là, được hoàng hậu hoặc Thái hậu Thái phi xem trọng, thưởng cho ai đó để làm thiếp, nhưng đây cũng phải là việc các nàng muốn.

Hạ Diệu thân là thái tử Đại Long, mặc dù chỉ mới bảy tuổi, nhưng đã hiểu chuyện tú nữ vào cung là thế nào, nhóc liếc nhìn đệ đệ bốn tuổi sau lưng mình, trên mặt lộ ra biểu tình bí hiểm: "Nhị đệ, gần đây không phải đệ đang học hành sao, không bằng đi hỏi phụ hoàng xem, năm đó chính phụ hoàng đích thân dạy ta

học viết chữ đây."

Khúc Kinh Cự đứng phía sau hai người nghe được lời này của con lớn, nhin không được khẽ cười, còn tưởng là năm nào, không phải là chuyện hai ba năm trước sao? Nàng thấy con lớn ra vẻ nghiêm túc, nên vẫy gọi hai đứa con trai đến trước mặt mình: "Đồn Đồn, Đẳng Đẳng đến đây!"

Hạ Diệu không ngờ mẫu hậu sẽ nghe được lời của mình, nhóc đàng hoàng dắt Hạ Đẳng đi đến trước mặt Khúc Kinh Cự, nhỏ giọng nói: "Mẫu hậu, tại sao ngài cũng tới?"

"Mẫu hậu không thể đi ra ngoài một chút à." Khúc Kinh Cự ngồi xổm xuống ôm lấy hai đứa con trai, cười nói: "Ta đi đến điện Triều Minh làm chút chuyện, hai huynh đệ các con chơi ngoan đi, buổi trưa mẫu hậu sẽ cho đầu bếp làm món ăn các con thích."

Mũi chân Hạ Diệu xoay xoay trên mặt đất, sau đó nói: "Mẫu hậu muốn đi chọn phi tần cho phụ hoàng sao?"

"Ai nói cho các con biết điều này?" Khúc Kinh Cự thấy buồn cười, nhưng nàng cũng không vì hài tử nhỏ tuổi, mà đi dỗ hài tử, ngược lại nghiêm túc giải thích: "Đúng là mẫu hậu đi gặp những tú nữ kia, nhưng không phải chọn giúp phụ hoàng các con. Những tú nữ này, trừ phụ hoàng các con ra, còn có thể đi hầu hạ những người khác."

"Vậy bảo các nàng đào giun cho con đi." Hạ Đẳng phấn khởi vỗ tay: "Con đào chẳng được bao nhiêu."

Nói nhảm, người trong cung sẽ dẫn con đến chỗ có thể đào được giun à? Khúc Kinh Cự thở phì thi tiếng con lớn đã chen ngang tiểu nhi tử để kiêu đầu oa nhi này.

"Đệ ở đây xem nào nhiệt gì hả." Hạ Diệu rất uy nghiêm vỗ bả vai đệ đệ, nâng cảm nói: "Bây giờ việc chúng ta muốn làm chính là khiến đám tú nữ kia cách phụ hoàng xa một chút, chuyện đào giun có thái giám làm là được rồi, những tú nữ mềm nhũn kia nhào người nằm sấp, chẳng có sức lực gì cả, có thể đào được giun gì, đệ là một nam tử hán cũng không làm được, chẳng lẽ những tú nữ kia có thể làm được sao?"

Hạ Đẳng nghe đại ca cao giọng lên tiếng, trên mặt bánh bao lộ ra biểu tình bưng bình đại ngộ, nặng nề gật đầu nói: "Dạ, khiến các nàng cách xa phụ hoàng một chút." Bé quay đầu nữu tay áo Khúc Kinh Cự: "Mẫu hậu, con cũng đi, con cũng đi."

Khúc Kinh Cự cười híp mắt nhìn hai đứa con trai, hai tay con lớn chắp sau lưng, tỏ vẻ 'Con mới không thèm đi xem những nữ nhân kia, nhưng vì mẫu hậu người, con có thể miễn cưỡng đi xem thử', còn tiểu nhi tử ra vẻ mong đợi, bắt đầu đi lắc đầu: "Được, hai người các con cùng đi nào."

Thấy mẫu hậu đồng ý yêu cầu của bọn chúng, Hạ Diệu vội ho một tiếng, sau đó đưa tay dắt đệ đệ, trịnh trọng răn dạy nói: "Chờ gặp được những tú nữ đó, đệ phải biểu hiện khá hơn một chút, chúng ta là hài tử của mẫu hậu, đừng làm mẫu hậu mất mặt."

Hạ Đẳng ngoan ngoãn gật đầu vỗ ngực: "Ca ca yên tâm đi, chúng ta là thái tử và hoàng tử, không phải mẫu hậu đã nói sao, hai chúng ta ở chung một chỗ, chính là bánh bao hoàng kim chí tôn vô địch."

Khóc môi Hạ Diệu co quắp, loại dụ dỗ tiểu hài tử này, nhóc đã không còn tin từ lâu rồi, cũng không phải là tiểu hài tử ba bốn tuổi nữa.

Tú nữ trải qua tầng tầng chọn lọc được lưu lại vô cùng thấp thỏm bất an, chuyện hoàng thượng và hoàng hậu thâm tình, đã sớm truyền khắp cả Đại Long, các nàng sợ hoàng hậu sẽ khắt khe với các nàng, làm các nàng có mạng vào hoàng cung, nhưng không có mạng hưởng phú quý. Ai ngờ vào cung mấy ngày nay, ăn mặc ngủ nghỉ cũng không bị nửa phần khắc nghiệt, thậm chí ngay cả người bên cạnh hoàng hậu các nàng cũng chưa từng thấy qua, vào lúc này có người đến điện Triều Minh, các nàng mới nhớ đến, đây là một vòng chọn lọc cuối cùng, để Đế Hậu tự mình nhìn kỹ các nàng, nếu hợp ý, thì có thể trở thành một trong phi tần hậu cung.

Có vài người vẫn nơm nớp lo sợ, có vài người ý định đã bắt đầu trôi nổi. Các nàng đều là những nữ tử có dung mạo vô cùng xuất chúng, nếu được lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, lo gì không thể quang tông diệu tổ, không thể vinh hoa phú quý?

Huống chi hôm nay hoàng hậu đã song thập lại ba (ý nói nhiều tuổi), hoàng thượng chỉ lớn hơn hoàng hậu vài tuổi, nhiều năm như vậy, tình cảm sâu hơn cũng không nồng nhiệt như ban đầu nữa rồi. Các nàng đều là nữ tử đôi tám, mặc dù không xinh đẹp như hoàng hậu, nhưng ít nhất trẻ tuổi hơn hoàng hậu, có sức sống hơn hoàng hậu, đây chính là vốn gốc của các nàng.

Nhưng dù các nàng nghĩ vậy, hoàng hậu, không có cửa trẻ tuổi và đầy sức sống như các nàng, xuất hiện đã làm các nàng sợ ngây người.

Phượng Hoàng bào hoa lệ, được thêu tinh xảo, còn có làn da trắng tuyết, đầu giống một phụ nhân đã sinh ba đứa bé chứ? Đợi hoàng hậu vịn tay cung nữ, đi lên bậc thềm ngọc rồi ngồi xuống ghế Phượng, các nàng đều đồng loạt quỳ xuống hành đại lễ, suy nghĩ tự cho là đúng lúc ban đầu đã sớm biến mất tâm.

"Tất cả đứng lên đi." Khúc Kinh Cự để hai đứa con trai ngồi xuống bên cạnh mình, cười nhìn hai ba mươi nữ tử phía dưới: "Đại Long chúng ta mưa thuận gió hòa, luôn có thể đường ra các loại mỹ nhân, hôm nay thấy chư vị, Bôn cung xem như thưởng tâm duyệt mục [1] rồi."

[1] thưởng tâm duyệt mục: đáng được thưởng thức, đẹp mắt đẹp lòng

Đám tú nữ không ngờ rằng hoàng hậu sẽ mỹ lệ như vậy, người dịu dàng thế này, trong lúc nhất thời lại có không ít người sinh lòng hảo cảm với hoàng hậu, quên mất ước nguyện ban đầu của bản thân.

Người có mắt nhìn thấy hai nam hài ngồi bên cạnh hoàng hậu, lập tức hiểu ra, chỉ sợ là thái tử điện hạ và nhị hoàng tử, nghĩ đến dưới gối hoàng hậu còn có một đại công chúa gần năm tháng, đầu óc thông minh đã dẹp bỏ ý định vào hậu cung, trước không nói không được sủng ái, chỉ cần đắc tội với hoàng hậu, sau này các nàng sẽ không thể sống tốt qua ngày rồi.

"Chính vụ hoàng thượng bận rộn, đặc biệt lệnh Bồn cung đến gặp các vị cô nương." Khúc Khinh Cự quét mắt nhìn về mặt chư vị nữ tử phía dưới, thấy biểu hiện của những người này vô cùng thỏa đáng, trong lòng biết nhóm tú nữ này so với cuối thời Khánh Đức thì tình tâm hơn nhiều: "Không biết các cô nương đã quen với việc ở trong cung chưa?"

Đám tú nữ đứng phía dưới rồi rít nói rất quen, liên tục khen ngợi người và vật trong cung, cũng có mấy nữ tử có ý biểu hiện lòng trung thành của mình trước mặt hoàng hậu, phần điệu bộ này đã biểu hiện ra tâm tư của các nàng.

Đĩ nhiên Khúc Khinh Cự hiểu, nhưng từ đầu đến cuối cũng không để ý đến sự lấy lòng của những người này, sau khi rời khỏi điện Triều Minh, nàng nói với hai đứa con trai bên cạnh: "Nhìn thấy không, nữ tử như thể phụ hoàng các con sẽ không cảm thấy hứng thú. Bây giờ các con còn nhỏ, chỉ cần vui vẻ lớn lên là tốt rồi, những chuyện này không phải là chuyện tiểu nam tử hán nên quan tâm."

"Thân là con của người, chuyện của mẫu hậu chính là chuyện nam tử hán nên quan tâm." Hạ Diệu nâng cao giọng nói: "Nam tử hán nên như vậy."

"Dạ!" Hạ Đăng mơ màng gật đầu ở một bên, mặc dù không biết rõ, nhưng bé nghe rõ ràng mẫu hậu và nam tử hán, đối với cái này bé bày tỏ rất tán thành.

Trong lòng Khúc Khinh Cự âm áp, ngồi xổm xuống ôm lấy hai đứa con trai: "Mẫu hậu có hai con trai nam tử hán thế này, thật hạnh phúc, vậy sau này Đồn Đồn và Đăng Đăng nhất định phải bảo vệ mẫu thân và thể tử của mình thật tốt, đây là điều nam tử hán nên làm."

"Dạ!" Hai hài tử non nớt trịnh trọng gật đầu.

Khúc Khinh Cự nhìn bọn chúng, nét mặt tươi cười như hoa.

Không lâu sau, hơn hai mươi tú nữ bị đuổi về quê nhà, lúc những tú nữ này rời đi còn vô cùng vui mừng, sau khi trở về, nếu có người hỏi, không khỏi nói hoàng hậu nương nương rất tốt, khiến một số thư sinh nghèo lại biên soạn ra một bản văn về hoàng hậu nương nương, các chuyện xưa đều điểm tô cho hoàng hậu.

Chuyện đã xảy ra bên ngoài cung Khúc Khinh Cự không biết, nhưng trong cung lại xảy ra chuyện làm cho nàng bất ngờ, đó chính là trong vài tú nữ ở lại, có người oán trách hoàng hậu nương nương chiếm cứ sủng ái của hoàng thượng, quá mức ghen tuông.

Lời này vừa truyền ra, hậu cung nhấc lên phong ba, tất cả mọi người chờ xem náo nhiệt của tú nữ khẩu xuất cuồng ngôn này. Phải biết hoàng hậu đối đãi với Hiền phi và La Quý tần vô cùng nhân hậu, mỗi ngày hoàng thượng nghỉ ở cung Khôi Nguyên, đó là do hoàng thượng tự mình quyết định, hoàng hậu nương nương có bản lĩnh hơn nữa, cũng không thể trói chân hoàng thượng không phải sao?

Cho nên lời như vậy, trong mắt người khác, chính là một chuyện quá mức buồn cười, những năm này trong cung không phải không có cung nữ không có mắt muốn chim sẽ biến thành phượng hoàng, nhưng vẫn chưa thấy ai thành công, vị tú nữ này lấy sức mạnh ở đâu ra vậy?

Trên thực tế Khúc Khinh Cự cũng hơi ngạc nhiên, nàng ngồi ở ao đình Ngự Hoa viên, tiện tay cầm vụn bánh rải xuống cho cá vàng trong ao sen, quay đầu nhìn về phía tú nữ tên là Sở Bích quý trước mặt mình, đây là một cô nương rất xinh đẹp, giữa lông mày mang theo ngạo khí mà những cô nương khác không có, nàng nhận lấy khăn lau tay Mộc Cận đưa qua, thờ dãi một tiếng: "Những năm này, trong hậu cung chưa bao giờ thiếu nữ tử muốn làm phi tần, người không phải là người thứ nhất, cũng sẽ không phải là người cuối cùng."

Sở Bích đã sớm hối hận về câu nói nhất thời tức giận của mình, lúc này nghe hoàng hậu lên tiếng, lập tức quý rất đàng hoàng cung kính, chỉ sợ khiến hoàng hậu tức giận, ngay cả mạng nhỏ của mình cũng không gánh nổi.

"Thân là nữ tử, nếu có thể lựa chọn, chỉ nguyện đắc nhất nhân tâm, bạch thủ bất tương ly [2]." Khúc Khinh Cự thấy trên mặt Sở Bích lộ ra vẻ khó hiểu, khẽ cười: "Nhưng thế gian đa phần nam tử đều bạc bẽo, nữ tử lại quá si tình, kết cục thường tàn khốc hơn so với tưởng tượng."

[2] đắc nhất nhân tâm, bạch thủ bất tương ly: Chỉ mong có được trái tim một người, đến bạc đầu cũng không chia lìa.

Sở Bích nghe thế, trong lòng khẽ động, chẳng biết tại sao, có thể lấy hết dũng khí ngăn đầu nhìn hoàng hậu, lại phát hiện trên mặt hoàng hậu nương nương không hề tức giận, ngược lại mang theo một vẻ dịu dàng khó nói thành lời, trái tim nàng ta khẽ động, càng thêm hối hận oán trách bản thân nhất thời nhanh miệng.

"Hoàng hậu nương nương..." Sở Bích lắp bắp nói: "Nô tỳ biết sai, cầu xin hoàng hậu nương nương thứ tội."

"Đứng lên đi." Khúc Khinh Cự cười như không cười nâng tay: "Nếu người thật sự muốn trở thành phi tần hậu cung, Bồn cung đương nhiên sẽ không ngăn cản, chỉ mong sau này người đừng hối hận."

Sở Bích ngăn ra, nàng ta biết hoàng hậu nương nương không nói dối, nhưng bây giờ nàng ta vẫn do dự.

Đang lúc này, nàng ta nghe được sau lưng truyền đến tiếng bước chân, còn chưa ngẩng đầu lên, đã nghe cung nữ thái giám trong đình quý xuống, trong miệng hô to hoàng thượng.

Hoàng thượng? Nàng ta đánh bạo ngẩng đầu lên, thấy tay hoàng thượng và hoàng hậu nương nương giao hòa một chỗ, trong mắt hoàng thượng trừ hoàng hậu ra, hình như không còn nhìn thấy bất kỳ kẻ nào nữa.

Nàng ta quy củ hành lễ với hoàng thượng, sau đó từ đầu đến cuối, hoàng thượng cũng không liếc nhìn nàng ta một cái, càng không có hỏi gì nàng ta. Sau đó hoàng thượng lại vội vã rời đi, nàng ta mới biết hoàng thượng còn có chính sự muốn làm, nhưng vì nhìn thấy hoàng hậu nương nương ở trong đình, mới cố ý

đến xem một chút.

Tình cảm phải sâu bao nhiêu, mới có thể làm được đây?

Sở Bích đi đến trước mặt hoàng hậu, hành đại lễ: "Nam Quận viên ngoại chi nữ Sở Bích cả gan xin hoàng hậu nương nương ban Phượng ân, cầu xin hoàng hậu nương nương ân chuẩn cho nô tỳ hồi hương từ giả."

Mặc dù nàng ta hâm mộ vinh hoa phú quý, nhưng nàng ta cũng biết, thứ gì có thể hy vọng xa vời, thứ gì nên buông tay, nếu không kết cục sẽ chỉ là một tấn bi kịch.

Khúc Kinh Cur nhìn nữ tử này, nhất thời cười tươi, quả nhiên nàng không đoán sai, cô nương như vậy mặc dù tính tình quật cường, nhưng vẫn không đến mức đánh mất lý trí, thật sự không lãng phí một phen tâm huyết của nàng.

Nếu Hạ Hành vô ý với nữ nhân khác, nàng cần gì phải vì làm một người có tiếng tăm hiền đức, giữ những nữ tử trẻ tuổi này ở trong hậu cung chứ? Điều là nữ nhân, nàng không thể làm được chuyện chỉ mang đến mặt mũi và lợi ích cho bản thân.

Sở Bích cứ rời đi như vậy, sau đó nàng ta nghe nói năm tú nữ ở lại người nào cũng không trở thành phi tần của hoàng thượng, mà làm thiếp cho người khác, nàng nhìn phu quân tri kỷ bên cạnh mình, không biết sao bỗng nhớ lại câu nói kia của hoàng hậu nương nương.

Thân là nữ tử, nếu có thể lựa chọn, chỉ nguyện đắc nhất nhân tâm, bạch thủ bất tương ly.

Cho đến bây giờ, nàng ta mới hiểu được quy củ hoàng hậu nương nương dành cho đám tú nữ, nếu hoàng hậu nương nương không quản các nàng, mặc kệ để hơn hai mươi tú nữ toàn bộ ở lại trong cung hao phí hết năm năm, rồi lại bị đuổi xuất cung, chờ đợi các nàng chính là tuổi tác già nua, sao có thể tìm kiếm phu quân?

"Đang suy nghĩ gì thế?" Nam nhân bên cạnh Sở Bích mỉm cười hỏi.

"Không có gì." Sở Bích lắc đầu một cái, cười nói: "Chỉ đang nghĩ, nếu không có người đó, có lẽ cuộc đời này ta đã không gặp được chàng."

"Người đó là ai?"

"Nàng ấy, có lẽ là nữ nhân tốt nhất trên thế gian này." Nàng khép sách trong tay lại, nụ cười dịu dàng và ngọt ngào: "Sắc trời không còn sớm nữa, ngủ thôi."

Nam nhân bên cạnh nàng liếc nhìn sách trong tay nàng, đây không phải là thoại bản viết về tình yêu giữa hoàng thượng và hoàng hậu nương nương sao?

Tục truyền tình cảm Đế Hậu vô cùng thâm hậu, thành gia thất đã mười mấy năm, hoàng thượng đối với hoàng hậu nương nương thâm tình không đổi, hôm nay dưới gối hai người có trai gái song toàn, không ít nam nữ trong thiên hạ ao ước.

Hắn khẽ cười, có lẽ đây là thần thoại cảm động nhất về tình yêu của Đế Hậu từ trước đến nay ở Đại Long rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 123: Ngoại truyện. Đó chính là tình yêu

Editor: Mèo ^{TM}

Hạ Hành không ngờ rằng bản thân mình lại động tâm trước một nữ nhân nào khác, nhưng định mệnh đã cho hắn gặp được nàng.

Hắn chán ghét nữ nhân tự cho là mình thông minh, cũng chán ghét nữ nhân tự nhận mình thiện lương. Trong hoàng thất này, người quá mức thiện lương thường sẽ không được sống tốt. Hắn cũng chán ghét nữ nhân yếu đuối, người yếu đuối thường sẽ có thói quen thoả hiệp, đánh mất tôn nghiêm, thậm chí có thể vì muốn sống mà bất chấp làm mọi chuyện xấu, một người thật sự bị ép đến bước này, có gì đáng sợ đâu?

Hắn thích nhìn thấy Khúc Kinh Cur trang điểm xinh xắn đẹp đẽ, thích thấy dáng vẻ kiêu ngạo của nàng, thích thấy dáng vẻ khi nàng giành lấy quyền lợi của bản thân, quyết không nhường nhịn. Không biết vì sao, hắn lại cảm thấy, nàng là vương phi của hắn, mà nàng còn tự do tự tại hơn cả hắn.

Khi hắn đứng dưới chín bậc thềm ngọc mới phát hiện chiếc long y này quá mức rộng rãi, cũng quá mức lạnh lùng, như đang thể hiện dáng vẻ cao cao tại thượng của Đế Vương, nó có sức hấp dẫn của quyền lực. Cho nên lão tam và lão đại mới vì vị trí này mà đấu đá nhiều năm như thế.

Người mềm lòng thiện tâm có thể sống sót trong hoàng gia này cũng không phải người tốt lành gì, họ không bị người khác hãm hại, thì cũng là người tính kế lập mưu người khác. Tại hoàng cung, không có ân nợ nhau, chỉ có người thắng kẻ thua.

Sở thích của Kinh Cur luôn thay đổi không ngừng, nhưng nhảy múa khiến hắn ngạc nhiên kinh diễm lại không nằm trong những sở thích đó, điều đó đã khiến hắn tiếc nuối khôn nguôi, Kinh Cur cũng không thường múa cho hắn xem, nhưng mỗi một lần múa đều làm cho hắn mê người đến không còn biết gì

nữa.

Trong thiên hạ này, làm gì có nữ nhân như nàng, lúc thì đoan trang, lúc thì lười nhác, lúc thì nhân hậu, lúc thì kiên cường, cũng lúc thì mị hoặc câu nhân. Nữ nhân như vậy, là nam nhân đều sẽ nhìn không được mà chú ý đến hơn, huống chi nàng là hoàng hậu của hắn, được hắn chuyên sủng trân trọng nâng niu, người khác có tư cách gì mà xen vào?

Hắn không phải là một Đế Vương vô năng phải dựa vào hậu cung để cân bằng quyền lực trên triều chính, cho nên chuyện chuyên sủng Kinh Cự, hắn sẽ không thỏa hiệp với bất cứ ai.

Nếu dễ dàng tùy tiện thỏa hiệp như thế, thì có tư cách gì thốt lên chữ “Yêu” chứ?

Tâm ý Đế Vương sẽ bị nhiều chỉ trích chất vấn, có lẽ cũng sẽ bị vu có là “bất đắc dĩ” nên mới phải buộc làm thế, thỏa mãn bản tính ham thích của lạ mà tìm càng nhiều nữ nhân vào cung, vậy mà cố tình thể hiện mình chung tình, nói đi nói lại, chỉ là vì không đủ yêu mà thôi.

"Hoàng thượng, ngài muốn xem mấy bức tranh này sao ạ?" Tiền Thường Tín mang một cái hộp gỗ đàn hương đến trước mặt hoàng thượng, xoay người mở nắp hộp ra, lại lui sang một bên. Trước đó vài ngày hoàng hậu nương nương có hứng thú với thưởng họa, cho nên có không ít người dâng tranh vào cung, ngay cả Thụy vương phi cũng tự mình tặng đến mấy bức. Ai ngờ đâu vừa mới qua hai ba ngày, hoàng hậu nương nương lại không thích nữa, những bức tranh quý hiếm đó đều bị đặt ở trong điện phía đông của cung Khôi Nguyên, có đôi khi hoàng thượng muốn xem tranh, chỉ cần phái người đến đó lấy, hoàng hậu nương nương cũng không quản đến.

Sau khi mở ra, Hạ Hành nhìn bức tranh đó mặt không biểu cảm, sau một lúc lâu lộ ra một nụ cười lạnh: "Tam đệ này của trẫm, càng lúc càng nhân hạ rồi." Hắn nghe nói, lão Tam cực kì am hiểu về vẽ tranh sơn thủy, thật không ngờ cũng có thể vẽ ra nổi lòng tâm tư triền miên như vậy.

Tiền Thường Tín phát hiện sắc mặt hoàng thượng không tốt, nhớ tới tranh này là của Thụy vương phi đưa vào, đoán rằng trong lòng hoàng thượng có khúc mắc với Thụy vương, cũng không dám mở miệng, đành hoàng nghiêm cẩn đứng im ở một bên, chờ hoàng thượng mở miệng.

"Mang tranh trả về đi." Hạ Hành hơi cong môi, lộ ra một ý trào phúng: "Nếu Hoàng hậu nương nương đã không còn hứng thú thưởng họa nữa, vậy thì mang những thứ này cất kỹ ở một chỗ nào đó đi."

"Nô tài nhớ kỹ." Tiền Thường Tín càng không rõ ý hoàng thượng là gì, nhưng vẫn là tiến lên làm theo lời phân phó, mang tranh trở về lại cung Khôi Nguyên, ai ngờ vừa mới bước đến cửa lớn cung Khôi Nguyên, liền gặp được hoàng hậu đang ôm tiểu công chúa ra ngoài phơi nắng, gã tức thời quỳ xuống trước mặt hoàng hậu.

"Hoàng thượng lại bảo người đến lấy tranh à?" Hoàng hậu trao tiểu công chúa cho nữ nương phía sau, xoay người tùy ý lấy một bức tranh trong hộp, mở ra cuộn tranh ra ngắm, sau đó mỉm cười: "Hà phương khả hóa thân thiên ức? Nhất thụ mai hoa nhất Phóng ông[1]. Người này có lẽ rất thích hoa mai, không biết người vẽ bức tranh này là ai?"

[1] Bài thơ Mai hoa tuyệt cú - Lục Du:

Văn đạo mai hoa sách hiểu phong,

Tuyệt vời biến mất tứ sơn trung.

Hà phương khả hóa thân thiên ức,

Nhất thụ mai hoa nhất Phóng ông.

Tiền Thường Tín nhất thời không biết nên nói gì cho phải, tranh này là trước đó vài ngày Thụy vương phi tự mình đưa tới, ngay cả hoàng thượng khi biết việc này cũng cố ý bảo gã mang đến xem thử, ai ngờ vị chủ nhân vẽ ra bức họa này là ai cũng không biết.

"Hồi bẩm hoàng hậu, nô tài cũng không rõ ạ." Tiền Thường Tín cười nói: "Hoàng thượng muốn thưởng họa, nên nô tài tùy ý lấy mấy bức hoàng thượng chưa xem mang đến, nô tài cũng không có lá gan tìm hiểu trước đâu ạ."

"Ừm, trên bức tranh này lại không có lạc khoản." Khúc Kinh Cự tùy ý trả lại tranh cho Tiền Thường Tín, khoát tay nói: "Nếu đã như vậy, thì người mang trở về đi."

Đợi sau khi Tiền Thường Tín rời đi, Khúc Kinh Cự nhìn nữ nhi đang ngủ say trong lòng nữ nương, chân mày cong lên, thoát nhìn như là đang cười nhưng trong đáy mắt không có ý cười.

Sau khi Tiền Thường Tín trở về liền kể lại chuyện vừa nãy gặp hoàng hậu nương nương với hoàng thượng, sau đó gã phát hiện, tâm tình của hoàng thượng tốt hẳn liên tục mấy ngày, ngay cả chuyện tú nữ vào cung cũng không làm ảnh hưởng nổi đến tâm tình cực tốt đó.

Những tú nữ đó được đặc ân cho hồi hương tự gã, chỉ còn lại năm người, cũng bị hoàng thượng ban cho người khác làm thị thiếp. Bởi vì chuyện này, mà thái tử và nhị hoàng tử càng thân cận với hoàng thượng hơn, nhất là nhị hoàng tử, mở miệng nói chuyện đều khen hoàng thượng là người cha tốt.

Gã là thái giám, không hiểu được tình cảm giữa nam nữ, nhưng gã biết rõ, không ai có thể chen giữa phá đám hoàng thượng và hoàng hậu. Đến cả hai vị Thái hậu cũng không có ý kiến gì thì ai dám lên tiếng nói ra nói vào chứ?

Cự như thế mà trôi qua ngày ngày, tháng tháng, năm năm, gã tận mắt nhìn thấy thái tử điện hạ từ một tiểu hài tử biến thành thiếu niên, tận mắt thấy hoàng

hậu nương nương trở thành thiếu phụ tao nhã đoan trang, hơn nữa, còn sinh thêm một vị hoàng tử cho hoàng thượng, tận mắt thấy hoàng thượng vẫn ngày ngày qua đêm ở cung Khôi Nguyên, dường như Khôi cung Nguyên chính là gia đình của bọn họ vậy.

Không còn ai hoài nghi tình cảm của Đế hậu, cũng không còn ai nhắc lại chuyện tuyển chọn tú nữ vào cung nữa, giống như là một người quen ăn một món ăn suốt mười mấy năm, nếu muốn hẳn thay đổi khẩu vị, sợ là còn khó hơn lên trời. Các đại danh sĩ, tài tử trong triều Đại Long cũng bắt đầu noi theo tấm gương chung tình của hoàng thượng. Nếu một ngày nào đó hoàng thượng thật sự vô tình bạc nghĩa, không biết trong triều Đại Long sẽ xuất hiện bao nhiêu lời oán than, sẽ có bao nhiêu người bất bình thay hoàng hậu nương nương nữa?

Cho đến mãi sau này, Hạ Hành vẫn luôn hoài nghi một chuyện, rốt cuộc thì Kinh Cự có thật sự yêu hắn không, tuy rằng hai người ngày ngày ở bên nhau, nhưng hắn vẫn không thể thôi hoài nghi rằng hoàng hậu không yêu hắn đậm sâu như hắn đã yêu nàng.

Nhưng nàng vẫn luôn lo lắng quan tâm đến hắn, chưa bao giờ xem nhẹ hắn, càng về sau hắn càng cảm thấy, có lẽ là bản thân mình nghĩ nhiều rồi, bởi vì mong muốn càng nhiều, thì càng tham lam, càng muốn nhận được nhiều hơn từ nàng, cho nên mới cảm thấy bất mãn.

Hắn chưa bao giờ hỏi nàng về vấn đề yêu hay không yêu này, nàng cũng chưa bao giờ trả lời rõ ràng, cho đến khi có một lần hắn bị bệnh nặng, sau khi tỉnh lại thì phát hiện Kinh Cự từ trước đến nay luôn chú trọng về ngoại của mình đang ngồi bên cạnh chăm sóc hắn, không trang điểm xinh đẹp, mắt vừa đỏ vừa sưng, nhìn giống như đã khóc rất nhiều, đột nhiên hắn không còn cố chấp về vấn đề đó nữa.

Trên thế gian này, có một loại tình cảm, không nhất thiết phải nói ra, nhưng chỉ cần nó tồn tại thì thời gian sẽ dần dần chứng minh nó. Dường như hắn đã hơi hiểu câu nói kia của Kinh Cự rồi, tình yêu không cần phải nói ra bằng lời, mà phải dựa vào hành động để chứng minh.

Lý do mà lúc trước hắn cảm thấy không cam lòng, cũng chỉ là một câu nói thừa nhận mà thôi, mà những gì Kinh Cự có thể cho hắn, đã hơn hẳn câu nói sáo rỗng kia rồi.

"Kiếp này có Kinh Cự bên cạnh, ta sống không uổng phí." Hắn nắm tay nàng, đi giữa ngự hoa viên muốn hồng nghìn tía, có chút cảm khái: "Rốt cuộc ta cũng hiểu vì sao có đế vương có chấp niệm với trường sinh bất lão, nếu có thể, ta cũng muốn trường sinh, để được ở bên nàng trường trường cửu cửu."

"Hoàng thượng muốn như thế ư?" Nàng nhìn hắn cười: "Đời người ngắn ngủi trăm năm vừa đủ, nếu thật sự kéo dài ngàn vạn năm, ai biết được tới lúc đó nhìn nhau có sinh chán ghét hay không. Nếu là như vậy, không bằng cứ để bắt đầu tốt đẹp, kết thúc viên mãn thì tốt hơn."

Hắn không thể phản bác lại, nhưng hắn tin tưởng vào tình yêu đến sông cạn đá mòn cũng không thay đổi của bọn họ, tin tưởng hắn và nàng có thể ở bên nhau cả đời.

"Như vậy cũng tốt, cho đến chết chúng ta cũng không cần phải nhớ thương đối phương nữa." Hắn cười, nắm tay nàng thật chặt: "Lăng mộ của chúng ta đã bắt đầu xây dựng, vài chục năm sau, chúng ta cùng ở bên nhau, cũng không quá tịch mịch."

"Sống không chung chăn chết chung huyệt, đời này không chia lìa, tình này không thay đổi." Khúc Kinh Cự khẽ cười, ai có thể tưởng tượng được, nàng có thể cùng một nam nhân cô đại đi đến bước này, hơn nữa nam nhân này còn là Hoàng đế một nước. Nhưng đến bây giờ, nàng đã có chút tin tưởng sự diệu kỳ của tạo hoá rồi.

"Kinh Cự có thể hiểu tâm ý của ta là tốt rồi." Hạ Hành ngẩng đầu, chỉ vào ráng chiều tà phía chân trời: "Mặt trời hoàng hôn thật giống như lòng đỏ trứng gà nhỉ?!"

"Ừm!" Khúc Kinh Cự gật gật đầu, cười nói: "Đúng là rất giống."

Hai người đứng bên nhau, ánh nắng ban chiều chiếu xuống, kéo cái bóng của hắn và nàng ra thật dài, hợp lại với nhau, không thể tách ra được.

Cách đó không xa, Hiền phi và La Quý tần nhìn theo bóng lưng của bọn họ, hai người trầm mặc rồi đi, đến một nơi khác, La Quý tần nhìn chiều tà xinh đẹp, bỗng nhiên thở dài: "Có lẽ, cái mà hoàng thượng muốn chính là mặt trời chiều giống lòng đỏ trứng gà. Mà trời chiều như hoa, trời chiều như lửa kia vốn không phải thứ hoàng thượng muốn."

Hiền phi cười nói: "Hoàng thượng muốn, là một nữ nhân chân thật, cảm kỳ thư họa cũng chỉ là thêm hoa trên gấm, có cũng được, không có cũng không sao." Giọng nói của nàng cực kỳ bình tĩnh, giống như người nam nhân mình đang đàm luận không có quan hệ gì với mình vậy. "Hoàng hậu, chính là duyên phận của ngài ấy."

Nếu bọn họ gặp nhau trễ một chút, ví dụ như lúc hoàng thượng đã đăng cơ, thì hoàng hậu nhiều nhất chỉ có thể trở thành nữ nhân được hoàng thượng sủng ái nhất, chứ khó có khả năng độc sủng. Mà nàng cũng sẽ không thể trở thành Hiền phi, mà sẽ trở thành một trong số phi tần hậu cung bị hoàng thượng lãng quên, có lẽ ngay cả phân vị quý tần cũng không trào lên được.

"Đó cũng là duyên phận của chúng ta, thế gian vạn vật, có nhân sẽ có quả, ta với muội cũng chỉ là nhân vật qua đường nhỏ hường chút may mắn trong vòng quay nhân quả luân hồi mà thôi." Hiền phi thu hồi tầm mắt. "Về thôi nào."

"Ta chỉ là có chút tiếc nuối mà thôi, nhưng hoàng thượng độc sủng hoàng hậu, ta lại cảm thấy đó là chuyện đương nhiên." La Quý tần cười cười: "Từ khi năm đó hoàng hậu chấp thuận cho ta về chịu tang cửu cửu, ta đã bắt đầu cảm kích hoàng hậu rồi."

"Cho nên, lúc trước Hàn Thanh Hà muốn muội giúp nàng ta tranh thủ tình cảm, muội đã không đồng ý." Hiền phi hơi rùng rợn mắt xuống, giọng nói rất nhỏ, chỉ đủ cho hai người nghe thấy: "Cho nên, muội mới biết được mưu kế của Phùng Tử Căng, sau khi Hàn Thanh Hà bị nàng ta hại chết, muội còn đứng giữa làm người trung gian, hướng những điểm đáng ngờ của Phùng Tử Căng sang Thục quý thái phi, mà không là hoàng hậu."

La Quý tằm nghe Hiền phi nói, trong lòng hơi nao nao, cười cười: "Hiền phi nương nương đúng là thông minh." Nàng cũng không sợ Hiền phi biết việc này, ngược lại cười càng thoải mái: "Có lẽ Hiền phi nương nương vẫn chưa biết tính tình của muội, nếu như muội đã nhận ân đức của ai, thì sẽ ghi nhớ cả đời."

Hiền phi nhìn vẻ tươi cười của nàng, thật lâu sau mới thờ dãi: "Như vậy cũng tốt." Nhờ thế mà hai người các nàng dù không tranh sủng cũng có thể trải qua những ngày thoải mái.

Đế hậu là người thông minh như vậy, có một số việc bọn họ không thể không biết, chỉ lựa chọn nói hay không nói mà thôi.

Nàng quay đầu, tầm mắt nhìn về hướng đế hậu đứng lúc này, nơi đó Đế hậu vẫn đứng sừng vai bên nhau như cũ, hai cái bóng càng ngày càng dài, dường như đã biến thành một.

Mấy ngàn năm sau, các nhà khảo cổ học phát hiện lăng mộ hợp táng của Đế hậu triều Đại Long, điều khiến bọn họ ngạc nhiên chính là, Đế hậu cùng hợp táng chung một quan tài, hai bộ hài cốt nằm kề bên nhau, giống với thần thoại tình yêu Đế hậu được truyền tụng suốt mấy ngàn năm qua.

Trong lăng mộ còn tìm thấy không ít vật bồi táng, vô số vật trang sức tinh xảo, đồ sứ, bạch ngọc, cốc lưu ly, đèn ngọc trai vô giá, thậm chí có người còn phát hiện trên mặt mộ bích có điêu khắc một đôi nam nữ nổi bật xuất chúng, chân bọn họ đạp tường vân, như đang phi thăng lên trời thành thần tiên quyến rũ vậy.

Tất cả các nhà khảo cổ học đều cho rằng đôi nam nữ được khắc trên mặt mộ bích chính là Gia Hựu đế và Hoa Nhân hoàng hậu của triều Đại Long. Phát hiện này, đã khiến không ít người càng tin vào thần thoại tình yêu của Đế hậu, càng có không ít người cảm thấy, những tác phẩm truyền hình điện ảnh Đế hậu được dựng lại theo cốt truyện này vốn không bì kịp với tình cảm của Đế hậu trong lúc đó.

Nhưng không lâu sau còn có người phát hiện, nữ tử được khắc trên mộ bích trong lăng mộ hợp táng của Đế hậu Đại Long rất giống với nữ tử trong bức tranh mỹ nhân được tìm thấy trong quan tài của Thụy vương. Rất nhanh các nhà khảo cổ đã chứng minh, Hoa Nhân hoàng hậu không có quan hệ gì với Thụy vương, Thụy vương cũng không được Gia Hựu đế trọng dụng, mà người trong bức tranh rất có khả năng là muội muội của Hoa Nhân hoàng hậu, bởi vì có ghi chép lịch sử cho thấy, muội muội cùng cha khác mẹ của Hoa Nhân hoàng hậu là thị thiếp của Thụy vương.

Cho dù các nhà khảo cổ học nói như vậy, nhưng vẫn có không ít người lấy dã sử ra để khảo chứng, nói năm đó Khánh Đức đế - Là phụ thân của Gia Hựu đế vốn có ý ban hôn Hoa Nhân hoàng hậu cho Thụy vương, nhưng vì nhiều nguyên nhân không rõ, nên cuối cùng Hoa Nhân hoàng hậu mới được gả cho Gia Hựu đế.

Vì thế, liền có người liên tưởng đến mối tình tay ba giữa ba người, nhưng không được mấy ai tán thành. Mặc dù như thế, tất cả mọi người đều tin rằng, tình cảm giữa Gia Hựu đế và Hoa Nhân hoàng hậu là thật, mặc dù xuất hiện chuyện chưa rõ của Thụy vương, thì cũng chỉ là khúc nhạc đệm giữa hai người mà thôi.

Lịch sử như thế nào, đã sớm phai nhòa theo dòng thời gian, chân tướng kết quả như thế nào, cũng không một ai biết, nhưng mọi người đều tin tưởng rằng, có một thứ đã thật sự tồn tại.

Đó chính là tình yêu!

*****

TOÀN VĂN HOÀN!

Tác giả có lời muốn nói: Luôn muốn viết một câu chuyện tình yêu xuyên không thuần túy, bây giờ cuối cùng đã thực hiện được rồi.

Mỗi lần kết thúc đều muốn nói rất nhiều, nhưng vào khoảnh khắc kết thúc này, đột nhiên lại không biết nói gì cho phải, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên nói giống như trước kia vậy. Chúc tất cả các bạn đọc giả luôn vui vẻ hạnh phúc, sức khỏe dồi dào, bình bình an an!

Hồi các bạn đọc giả hữu duyên. Hẹn gặp lại vào tác phẩm lần sau nhé!!! (´ 3 `)

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.